ROBERT LUDLUM

TESTAMENTUL LUI HOLCROFT

Editura OLIMP

Robert Ludlum

TESTAMENTUL LUI HOLCROFT

Colecţia THRILLER 2

Coperta reproduce o imagine din fototeca revistei „Noul Cinema”

ISBN 973-96180-0-6

ROBERT LUDLUM

TESTAMENTUL LUI HOLCROFT

Versiunea în limba română de
RADU PARASCHIVESCU

Editura **OLIMP.**
Bucureşti 1993.

De acelaşi autor:

THE MATLOCK PAPER

THE RHINEMAN EXCHANGE

THE OSTERMAN WEEKEND

THE BOURNE ULTIMATUM

THE BOURNE SUPREMACY

THE SCARLATTI INHERITANCE

THE ICARUS AGENDA

THE AQUITANIA PROGRESSION

THE PARSIFAL MOSAIC

THE MATARESE CIRCLE

THE GEMINI CONTENDERS

THE CHANCELLOR MANUSCRIPT

THE ROAD TO GONDOLFO

TREVAYNE

Cuprins

Pentru Michael şi Laura –
o pereche frumoasă, minunată şi plină de talent.

Prolog

MARTIE 1945.

Carena submarinului era legată de pilonii uriaşi, semănând cu un monstru al apelor luat prizonier, iar linia maiestuoasă a prorei sale se vedea ca un arc în lumina zorilor care se iveau deasupra Mării Nordului.

Bază se afla pe insula Scharhorn. În apropierea golfului Helgoland, la câteva mile de ţărmul german şi de estuarul fluviului Elba. Era o staţie de realimentare pe care serviciile de spionaj ale aliaţilor n-o detectaseră până acum şi care, din motive de securitate, era puţin cunoscută chiar şi în rândul strategilor din statul major al armatei germane. Piraţii adâncurilor veneau şi plecau pe întuneric, ieşind din apă şi scufundându-se la loc, pe o suprafaţă cam de o sută de metri pătraţi în interiorul danelor de acostare. Erau asasinii lui Neptun, veniţi acasă ca să se odihnească sau plecând ca să-şi înteţească atacurile.

Cu toate acestea, în zorii zilei care tocmai începea, submarinul amarat lângă doc nu se îndeletnicea cu asemenea treburi. Pentru el lupta se terminase iar misiunea pe care urma să o primească avea să declanşeze un gen de război total diferit.

Doi bărbaţi stăteau în casa scării aflată în turnul de observaţie; unul era îmbrăcat în uniforma de ofiţer superior al armatei germane, celălalt era un civil înalt care purta un palton lung, închis la culoare şi cu gulerul ridicat ca să se apere de vântul care sufla dinspre apă, dar care avea capul descoperit, sfidând parcă iarnă grea din Marea Nordului. Amândoi priveau şirul lung de pasageri care înaintau încet pe o schelă de debarcare situată între două vase. Fiecărui pasager care ajungea la capătul schelei i se tăia numele de pe o listă, după care era îndrumat – sau dus în braţe – la bordul submarinului.

Câţiva mergeau singuri dar aceştia reprezentau excepţiile. Erau cei mai mari, unii având deja doisprezece sau treisprezece ani.

Restul erau copilaşi. Sugari ascunşi în braţele unor infirmiere militare cu chipuri severe, care îi dădeau în grija unui grup de medici din marina militară aflaţi chiar acolo pe schelă. Preşcolari şi elevi de şcoală primară care se ţineau strâns de mână şi care duceau în mâna rămasă liberă bocceluţe identice, ridicându-şi privirile spre vasul neobişnuit şi întunecat care avea să le servească drept casă pe durata următoarelor săptămâni.

— Incredibil, spuse ofiţerul. Pur şi simplu incredibil.

— E doar începutul, răspunse bărbatul îmbrăcat cu palton, fără că trăsăturile lui ascuţite şi colţuroase să facă vreo mişcare. Primim veşti de pretutindeni. Din porturi, din trecătorile muntoase, din aerodromurile care au mai rămas pe teritoriul Reichului. Ies de peste tot cu miile. Iar oamenii îi aşteaptă. Pretutindeni.

— O realizare extraordinară, rosti ofiţerul, dând din cap cu un soi de respect combinat cu uimire.

— E doar o parte a strategiei. Extraordinară cu adevărat e operaţiunea în ansamblul ei.

— Sunt onorat că vă ştiu oaspetele meu.

— Am ţinut să fiu de faţă. E ultimul transport, spuse civilul înalt, continuând să privească docul de dedesubt. Al Treilea Reich se destramă. Cei de aici constituie renaşterea lui. Alcătuiesc împreună *Al Patrulea Reich*, neîmpovărat de mediocritate şi corupţie. Se numesc *Die Sonnenkinder*. Pretutindeni în lume.

— Copiii…

— Copiii Blestemaţilor, spuse bărbatul înalt, întrerupându-şi interlocutorul. Sunt Copiii Blestemaţilor, ca atâtea alte milioane din lumea întreagă. Dar nimeni n-o să semene cu ei. Şi o să existe pretutindeni.

1

IANUARIE 197…

„*Attention*! *Le train de sept heures à destination de Zurich partira du quai numéro douze.*{1}”

Americanul înalt, îmbrăcat cu un impermeabil albastru închis, privi bolta cavernoasă a gării din Geneva, încercând să repereze megafoanele ascunse. Pe chipul ascuţit şi colţuros i se putea citi o expresie nedumerită; anunţul fusese formulat în franceză, limbă pe care o vorbea foarte puţin şi nu o înţelegea aproape deloc. Reuşi, totuşi, să prindă cuvântul *Zurich*, care însemnă pentru el semnalul de plecare. Îşi dădu într-o parte părul castaniu care-i cădea cu o regularitate supărătoare pe frunte şi porni spre capătul dinspre nord al gării.

Afluenţa pasagerilor era copleşitoare. Oamenii treceau în viteză pe lângă american în toate direcţiile, grăbindu-se spre peroane ca să-şi înceapă călătoriile cu destinaţii dintre cele mai diferite. Nimeni nu părea să dea atenţie anunţurilor seci ale căror ecouri pluteau undeva deasupra într-un soi de monotonie neîntreruptă şi rece. Călătorii din gara Geneva ştiau foarte bine unde aveau de mers. Era sfârşit de săptămână; la munte tocmai ninsese din nou iar aerul de afară era curat şi rece. Aveau unde să meargă, ce să facă şi pe cine să vadă. Dacă pierdeau vremea aveau sentimentul că sunt furaţi. Se grăbeau cu toţii.

Şi americanul se grăbea fiindcă şi el avea de făcut ceva şi trebuia să fie prezent la o întâlnire. Aflase că trenul de Zurich o să plece de la linia doisprezece înainte de a se anunţa la megafon. Conform instrucţiunilor, trebuia să meargă înainte pe peron, să numere şapte vagoane de la coadă şi să se urce pe prima uşă. Odată suit, trebuia să mai numere o dată, de data asta cinci compartimente şi apoi să bată de două ori la cea de-a cincea uşă. Dacă totul era în ordine, avea să i se dea drumul înăuntru de unul din directorii de la Grande Banque de Geneve, fapt care echivala cu încununarea a douăsprezece săptămâni de pregătiri. Pregătiri care induseseră cu bună ştiinţă telegrame obscure, telefoane date şi primite de peste ocean, despre care bancherul elveţian se convinsese în prealabil că nu puteau fi interceptate, precum şi un angajament necondiţionat de păstrare a secretului.

Nu ştia ce avea să-i spună directorul de la Grande Banque de Geneve dar era sigur că îşi dăduse seama de ce fusese nevoie de aceste măsuri de precauţie. Numele americanului era Noel Holcroft dar la naştere fusese altul. Se născuse la Berlin în vara lui 1939 iar în registrul spitalului figurase drept „Clausen”. Tatăl lui era Heinrich

Clausen, marele strateg al celui de-Al Treilea Reich, magicianul finanţelor, cel care organizase coaliţia diverselor forţe economice care mai târziu îi asiguraseră supremaţia lui Adolf Hitler.

Heinrich Clausen câştigase o ţară dar îşi pierduse soţia. Althene Clausen era americancă. În plus, era o femeie încăpăţânată care ţinea mult la propriile criterii etice şi morale. Intuise că naţional-socialiştii nu aveau aşa ceva şi că erau o adunătură de paranoici, condusă de un dement şi susţinută de mari bogătaşi pe care-i interesau doar profiturile.

Într-o după-amiază călduroasă din august, Althene Clausen îi dăduse soţului ei un ultimatum, invitându-l să se retragă şi să se opună paranoicilor şi dementului până nu era prea târziu. Nevenindu-i să creadă, nazistul o ascultase, râsese şi respinsese ultimatumul soţiei, considerându-l o bazaconie stupidă a unei femei care tocmai devenise mamă. Sau, eventual, judecata strâmbă a unei fiinţe crescută într-un sistem nevolnic şi compromis care în scurt timp avea fie să se alinieze Noii Ordini, fie să fie strivit fără milă.

Chiar în noaptea care urmase, tânără mamă îşi făcuse bagajele, îşi luase copilul şi zburase cu unul din ultimele avioane spre Londra, prima etapă a întoarcerii ei la New York. După o săptămână, Polonia era lovită de *Blitzkrieg*. Reichul celor o mie de ani îşi începuse propria lui călătorie, care avea să dureze cam o mie cinci sute de zile de la primul foc de armă.

Holcroft trecu de poartă şi de rampă şi porni pe peronul lung de beton. *Patru*, *cinci*, *şase*, *şapte*… Al şaptelea vagon avea un cerculeţ albastru întipărit sub fereastra din stânga uşii deschise. Era simbolul unui confort superior chiar şi celui de la clasa întâi: compartimente mai încăpătoare, dotate adecvat pentru întruniri în timpul călătoriei sau pentru întâlniri secrete de o factură mai intimă. Discreţia era asigurată. Imediat după punerea trenului în mişcare, uşile de la ambele capete ale vagonului erau supravegheate de paznici înarmaţi din cadrul poliţiei feroviare.

Holcroft sui şi o luă la stânga pe coridor. Trecu prin faţa mai multor uşi închise, până ajunse la a cincea. Bătu de două ori.

— Herr Holcroft?

Vocea din spatele uşii de lemn era sigură dar înceată şi, deşi cele două cuvinte avuseseră intonaţia unei întrebări, sensul lor nu era deloc interogativ. Fusese de fapt o simplă afirmaţie.

— Herr Manfredi? răspunse Noel, observând deodată că un ochi îl cerceta prin vizorul din mijlocul uşii. Încercă un sentiment neliniştitor, potolit întrucâtva de efectul comic al situaţiei. Zâmbi ca pentru sine şi se întrebă dacă Herr Manfredi semăna cu fiorosul Conrad Veidt din filmele engleze ale anilor ’30.

Se auziră două declicuri ale încuietorii, precum şi zgomotul unui

zăvor tras din dreptul uşii. Aceasta se deschise şi imaginea lui Conrad Veidt fu dată uitării. Ernst Manfredi era un bărbat scund şi rotofei, trecut de şaizeci şi cinci de ani. Era complet chel şi avea o figură agreabilă şi blândă, dar ochii mari şi albaştri, măriţi şi mai mult de ochelarii cu rame de metal, erau reci. De un albastru foarte deschis şi extrem de reci.

— Intraţi, Herr Holcroft, spuse Manfredi, surâzând. Apoi expresia i se schimbă brusc şi zâmbetul dispăru. Vă rog să mă iertaţi. Ar fi trebuit să spun *Mister* Holcroft. Acest *Herr* s-ar putea să vă deranjeze. Primiţi scuzele mele.

— Nu sunt necesare, răspunse Noel, intrând în compartimentul frumos mobilat. Văzu o masă şi două scaune dar nici un pat. Pereţii erau lambrisaţi. Geamurile erau acoperite de draperii roşu-închis de catifea, atenuând zarva oamenilor care treceau pe afară. Pe masă se afla o veioză cu un abajur cu franjuri.

— Avem vreo douăzeci şi cinci de minute până pleacă trenul, spuse bancherul. Bănuiesc c-o să ne ajungă. Nu vă faceţi griji, o să fim anunţaţi din timp. Trenul n-o să plece înainte să coborâţi. N-o să trebuiască să mergeţi până la Zurich.

— Nici n-am fost vreodată.

— Trag nădejde c-o să se schimbe lucrurile, rosti bancherul pe un ton enigmatic, făcându-i semn lui Holcroft să se aşeze în faţa lui la masă.

— N-aş fi atât de sigur, ripostă Noel, aşezându-se şi descheindu-şi impermeabilul, însă fără să-l scoată.

— Iertaţi-mă, a fost o îndrăzneală din partea mea, spuse Manfredi, luând loc şi lăsându-se în scaun. Trebuie să-mi cer scuze încă o dată. O să am nevoie de actele dumneavoastră. Paşaportul, vă rog. De asemenea, permisul internaţional de conducere. Şi toate celelalte documente pe care le aveţi cu privire la semne particulare, vaccinuri şi alte lucruri de genul ăsta.

Holcroft simţi cum îl apucă mânia. Lăsând deoparte indiscreţia în sine, îi displăcea atitudinea fals protectoare a bancherului.

— De ce-aş face-o? Doar ştiţi cine sunt. Dacă n-aţi fi ştiut nici nu mi-aţi fi deschis uşa. Probabil că aveţi mai multe fotografii şi informaţii despre mine decât Departamentul de Stat.

— Faceţi-i hatârul unui om bătrân, domnul meu, spuse bancherul, luându-se singur peste picior şi făcând uz de farmecul personal. O să vă lămuresc imediat.

Noel vârî mâna în buzunarul de la haină fără prea mare tragere de inimă şi scoase portofelul de piele în care ţinea paşaportul, certificatul medical, permisul internaţional şi două scrisori din partea A.I.A.[2] care îi recunoşteau diploma de arhitect. Îi dădu portofelul lui Manfredi.

— Sunt toate acolo. Serviţi-vă.

Cu şi mai puţină tragere de inimă, bancherul deschise portofelul.

— Am sentimentul că trag cu ochiul pe furiş, dar cred…

— Cred şi eu, îl întrerupse Holcroft. Nu eu am fixat întâlnirea asta. Sincer să fiu, a picat cum nu se poate mai prost. Vreau să mă întorc la New York cât pot de repede.

— Da. Da, înţeleg, spuse elveţianul încet, cercetând documentele. Spuneţi-mi, care a fost primul proiect de care v-aţi ocupat în afara Statelor Unite?

Noel îşi stăpâni enervarea. Dacă tot ajunseseră aici, n-avea nici un rost să refuze să răspundă.

— Mexic, spuse el. Pentru reţeaua hotelieră Alvarez, la nord de Puerto Vallarta.

— Al doilea?

— Costa Rica. Pentru guvernul ţării respective. Un sediu poştal, în 1973.

— Care a fost venitul brut al firmei dumneavoastră din New York anul trecut? Fără nici un fel de completări.

— Al naibii să fiu dacă vă priveşte.

— Vă asigur că ştim deja.

Holcroft clătină din cap, resemnat şi în acelaşi timp furios.

— Puţin peste o sută şaptezeci şi trei de mii de dolari.

— Ţinând cont că de-aici trebuie plătite chiria localului, salariile, aparatura şi alte cheltuieli diverse, nu e o cifră impresionantă, nu? întrebă Manfredi, cu ochii aţintiţi pe hârtiile din faţa sa.

— Firma îmi aparţine iar personalul e puţin numeros. Nu am parteneri, soţie sau datorii importante. Putea fi şi mai rău.

— Dar putea fi şi mai bine, spuse bancherul, ridicându-şi privirea spre Holcroft. Mai ales pentru cineva atât de talentat.

— Putea fi şi mai bine.

— Da, aşa ziceam şi eu, continuă elveţianul, punând actele la locul lor în portofelul de piele, înapoindu-i-l lui Noel şi aplecându-se în faţă. Ştiţi cine a fost tatăl dumneavoastră?

— Ştiu cine *este* tatăl meu. Din punct de vedere legal, este Richard Holcroft din New York, soţul mamei mele. Vă asigur că trăieşte.

— Şi că s-a pensionat, completă Manfredi. Tot bancher şi dânsul, dar destul de departe de tradiţia bancherilor elveţieni.

— A fost respectat. Este şi acum.

— Pentru banii familiei sau pentru perspicacitatea profesională?

— Bănuiesc că pentru amândouă. Eu îl iubesc. Dacă aveţi rezerve, păstraţi-le pentru dumneavoastră.

— Sunteţi foarte loial, e o calitate pe care o admir. Holcroft a apărut când mama dumneavoastră, în paranteză fie spus, o femeie incredibilă, căzuse pradă deznădejdii. Dar ne îndepărtăm de la

subiect. Am terminat cu Holcroft. Mă refeream la tatăl dumneavoastră natural.

— Evident.

— Cu treizeci de ani în urmă Heinrich Clausen a întreprins anumite lucruri. Călătorea des de la Berlin la Zurich şi Geneva, bineînţeles fără supraveghere oficială. A redactat un document căruia noi ca… neutri prin definiţie nu ne-am putut opune, spuse Manfredi, făcând o scurtă pauză şi zâmbind. Alături de document se află o scrisoare concepută de Clausen în aprilie 1945. Vă este adresată dumneavoastră, în calitate de fiu al lui.

Bancherul întinse mâna după un plic gros dintr-un fel de plastic, aflat pe masă.

— Staţi puţin, spuse Noel. Acele anumite lucruri se refereau cumva la bani?

— Da.

— Nu mă interesează. Daţi-i pentru opere de binefacere. Ar fi şi cazul.

— S-ar putea să vă schimbaţi atitudinea când o să auziţi suma.

— Cât?

— Şapte sute optzeci de milioane de dolari.

Holcroft îl privi ţintă pe bancher, nevenindu-i să creadă. Simţi cum îi fuge sângele din obraji. Afară, sunetele care se auzeau în gara uriaşă semănau cu o cacofonie surdă care aproape că nu putea pătrunde dincolo de pereţii groşi ai vagonului.

— Nu încercaţi să înţelegeţi totul imediat, spuse Manfredi, punând deoparte scrisoarea. Există câteva condiţii dintre care, în treacăt fie zis, nici una nu e jignitoare. În orice caz, nu din punctul nostru de vedere.

— Condiţii?… întrebă Holcroft, dându-şi seama că nici nu fusese auzit şi încercând să-şi recapete vocea. Ce condiţii?

— Sunt menţionate foarte clar. Aceste sume imense trebuie distribuite în folosul oamenilor de pretutindeni. Şi, fireşte, există şi anumite avantaje personale.

— Cum adică nu există nimic jignitor… din punctul dumneavoastră de vedere?

Ochii mari ai bancherului clipiră des din spatele ochelarilor. Îşi mută privirea în altă parte, având pe chip o expresie încurcată. Căută în servieta lui din piele maro care se afla pe colţul mesei şi scoase un plic lung şi subţire care avea pe spate nişte semne bizare: erau patru cercuri care semănau cu patru monezi aplicate peste marginea unde se închidea plicul.

Manfredi ţinu plicul deasupra mesei, în lumina veiozei. Cercurile închise la culoare nu erau monezi, ci sigilii de ceară. Toate erau neatinse.

— Conform instrucţiunilor care ni s-au dat cu treizeci de ani în urmă, acest plic – spre deosebire de scrisoarea aici de faţă a tatălui dumneavoastră – nu trebuia să fie deschis de directorii din Geneva. El nu face parte din documentul pe care l-am pregătit şi, din câte ştim, Clausen n-a avut niciodată cunoştinţă de el. Faptul pare a fi confirmat chiar de cuvintele pe care vi le adresează în scrisoare. Ne-a fost adus la câteva ore după ce am primit scrisoarea tatălui dumneavoastră, care ar fi trebuit să fie ultima comunicare de la Berlin.

— Ce cuprinde?

— Nu ştim. Ni s-a spus că a fost scris de câţiva oameni care erau la curent cu activităţile tatălui dumneavoastră. Care credeau cu înflăcărare în cauza lui. Care l-au considerat în repetate rânduri un adevărat martir al Germaniei. Am fost instruiţi să vi-l predăm cu sigiliile intacte. Dumneavoastră trebuie să-i citiţi conţinutul înainte de a parcurge scrisoarea tatălui dumneavoastră.

Manfredi întoarse plicul pe cealaltă parte. Acolo era scris ceva. Cuvintele erau în germană şi fuseseră scrise de mină.

— Trebuie să semnaţi dedesubt, certificând astfel că l-aţi primit în

bune condiţii.

Noel luă plicul şi citi nişte cuvinte pe care nu le înţelese.

DIESER BRIEF IST MIT UNGEBROCHENEM SIEGEL EMPFANGEN WORTEN. NEUAUFBAU ODER TOD.

— Ce înseamnă?

— Că aţi examinat sigiliile şi sunteţi mulţumit.

— Cum pot să fiu sigur?

— Tinere domn, vorbiţi cu un director de la Grande Banque de Geneve, spuse elveţianul, fără să ridice vocea dar având grijă să sublinieze mustrarea. Aveţi cuvântul meu. Şi, oricum, ce importanţă are?

Nici una, aprobă Holcroft în gând, dar totuşi întrebarea nu-i dădea pace.

— Dacă semnez plicul, ce faceţi cu el?

Manfredi tăcu preţ de câteva clipe, hotărându-se parcă dacă trebuia să răspundă sau nu. Îşi scoase ochelarii şi îi şterse cu o batistă de mătase luată din buzunarul de la piept. În cele din urmă vorbi.

— Sunt informaţii confidenţiale…

— Şi semnătura mea e la fel, îl întrerupse Noel. Tot confidenţială.

— Lăsaţi-mă să termin, protestă bancherul, punându-şi iar ochelarii. Voiam să spun că sunt informaţii confidenţiale care însă nu mai pot avea importanţă. Au trecut atâţia ani. Plicul urmează să fie trimis la o căsuţă poştală din Sesimbra, în Portugalia. La sud de Lisabona, în zona Capului Espichel.

— De ce nu au importanţă?

Manfredi îşi ridică mâinile cu palmele în sus.

— Căsuţa poştală nu mai există. Scrisoarea o să primească specificaţia „adresant necunoscut” şi în cele din urmă o să ne fie expediată înapoi.

— Sunteţi sigur?

— Da, aşa cred.

Noel îşi căută stiloul în buzunar, întorcând plicul ca să se mai uite o dată la sigiliile de ceară. Nu umblase nimeni la ele. Şi chiar dacă ar fi umblat, îşi spuse Holcroft, ce mai conta? Trase plicul mai aproape în faţa lui şi semnă.

Manfredi ridică o mână.

— Cred că aţi înţeles, ce se află în acest plic nu poate avea nici o legătură cu participarea noastră la documentul pregătit de la Grande Banque de Geneve. Nu am fost consultaţi şi nu ni s-a adus la cunoştinţă ce conţine.

— Păreţi îngrijorat. Parcă spuneaţi că n-are nici o importanţă. S-a întâmplat cu prea mult timp în urmă.

— Fanaticii mă îngrijorează întotdeauna, domnule Holcroft. Timpul şi urmările nu pot modifica acest mod de a judeca. Sunt precauţiile

tipice bancherilor.

Noel începu să desfacă sigiliile de ceară. Aceasta se întărise cu trecerea anilor şi fu nevoie de destulă forţă până să cedeze. Desfăcu plicul, scoase singura pagină care se afla înăuntru şi o despături.

Hârtia era sfărâmicioasă din cauza trecerii timpului iar albul se transformase într-un gălbui-cafeniu. Scrisoarea era redactată în engleză iar cuvintele erau scrise cu nişte majuscule ciudate care aminteau de grafia germană. Cerneala era cam ştearsă dar totuşi lizibilă. Holcroft privi în josul paginii, căutând o semnătură. Nu găsi nici una. Începu să citească.

Mesajul era macabru, rod al disperării manifestată cu treizeci de ani în urmă. În minte îi răsări imaginea unor oameni dezechilibraţi, aflaţi într-o cameră întunecoasă, care cercetau umbrele de pe pereţi în căutarea unor semne despre ce va fi, studiind un om şi o viaţă care abia prindeau contur.

DIN ACEASTĂ CLIPĂ FIUL LUI HEINRICH CLAUSEN URMEAZĂ SĂ FIE SUPUS PROBELOR. S-AR PUTEA SĂ EXISTE OAMENI CARE SĂ FI AFLAT DE CEEA CE S-A ÎNTÂMPLAT LA GENEVA, CARE SĂ ÎNCERCE SĂ-L OPREASCĂ ŞI AL CĂROR SINGUR SCOP ÎN VIAŢA SĂ FIE UCIDEREA LUI, DESTRĂMÂNDU-SE ASTFEL VISUL URIAŞULUI CARE I-A FOST TATĂ.

ACEST LUCRU NU TREBUIE SĂ SE ÎNTÂMPLE, ÎNTRUCÂT AM FOST TRĂDAŢI – CU TOŢII – IAR LUMEA TREBUIE SĂ ŞTIE CUM AM FOST ÎN REALITATE, NU CUM NE-AU DESCRIS TRĂDĂTORII. FIINDCĂ ACELEA AU FOST PORTRETE ALE TRĂDĂTORILOR, NU ALE NOASTRE. ŞI ÎN NICI UN CAZ AL LUI HEINRICH CLAUSEN.

SUNTEM SUPRAVIEŢUITORII DIN WOLFSSCHANZE. DORIM SĂ NE REABILITĂM NUMELE Şi SĂ NE RECĂPĂTĂM ONOAREA CARE NE-A FOST FURATĂ.

PRIN URMARE, OAMENII DIN WOLFSSCHANZE ÎL VOR PROTEJA PE FIU ATÂTA TIMP CÂT FIUL VA CONTINUA VISUL TATĂLUI SĂU Şi NE VA READUCE ONOAREA. ÎNSĂ DACĂ FIUL VA ABANDONA VISUL, ÎŞI VA TRĂDA TATĂL ŞI NE VA REFUZA ONOAREA. NU VA MAI RĂMÂNE ÎN VIAŢĂ. VA FI MARTOR LA CHINURILE CELOR DRAGI: FAMILIE. COPII. PRIETENI. NIMENI NU VA FI CRUŢAT.

NICI UN OM NU ARE VOIE SĂ SE AMESTECE. DĂ-NE ÎNAPOI ONOAREA. ESTE DREPTUL NOSTRU Şi NI-L REVENDICĂM.

Noel împinse scaunul înapoi şi se ridică în picioare.

— *Ce dracu e asta!*

— N-am idee, spuse Manfredi încet, cu vocea potolită dar cu o îngrijorare care i se putea citi în ochii mari, albaştri şi reci. V-am spus că nu ni s-a adus la cunoştinţă…

— Ei bine, luaţi *acum* cunoştinţă! strigă Holcroft. Citiţi! *Cine* au fost

clovnii ăştia? Nebuni de legat?

Bancherul începu să citească. Fără să-şi ridice privirile, răspunse pe un ton moale:

— Veri primari cu nebunii. Oameni care şi-au pierdut speranţa.

— Ce este *Wolfsschanze?* Ce reprezintă?

— A fost numele sediului statului major al armatei lui Hitler din estul Prusiei, unde a avut loc tentativa de asasinat împotriva lui. A fost o conspiraţie a generalilor: von Stauffenberg, Kluge, Hopner – au fost implicaţi cu toţii. Au fost împuşcaţi. Rommel s-a sinucis.

Holcroft se uită la hârtia din mâna lui Manfredi.

— Vreţi să spuneţi că a fost scrisă cu treizeci de ani în urmă de nişte oameni de acest gen?

Bancherul aprobă din cap iar ochii i se îngustară de uimire.

— Da, însă nu se exprimă aşa cum ne-am fi aşteptat de la ei. Totul sună a ameninţare, nu e nimic raţional. Oamenii aceia nu erau iraţionali. Vremurile, da, în schimb. Erau oameni cumsecade şi viteji care fuseseră aduşi în pragul nebuniei. Au trăit într-un infern pe care astăzi nu mai poate nimeni să şi-l imagineze.

— Oameni cumsecade? întrebă Noel, sceptic.

— Aveţi idee ce însemna să faci parte dintr-o conspiraţie la Wolfsschanze? A urmat o baie de sânge, mii de oameni masacraţi peste tot, deşi majoritatea nici n-auziseră de Wolfsschanze. A fost încă una din acele soluţii ultimative menite să înăbuşe crâcnelile de pe tot cuprinsul Germaniei. Ceea ce începuse ca o încercare de a scăpa lumea de un nebun s-a transformat într-un alt Holocaust. Iar supravieţuitorii din Wolfsschanze au văzut cu ochii lor cum s-au întâmplat toate acestea.

— Supravieţuitorii aceia l-au urmat multă vreme pe nebun, replică Holcroft.

— Trebuie să înţelegeţi. Şi o să reuşiţi. Erau nişte oameni deznădăjduiţi. Au fost prinşi într-o cursă şi au avut parte de o experienţă cataclismică. Lumea la a cărei creare au contribuit s-a dovedit a nu semăna cu cea pe care o avuseseră în minte. Au fost descoperite orori care nici prin cap nu le-au trecut, dar, cu toate acestea, n-au fost în stare să evite răspunderea care le-a revenit. Au fost îngroziţi de ceea ce au văzut dar n-au putut nega rolul pe care l-au jucat.

— Naziştii bine-intenţionaţi, spuse Noel. Am auzit de specia asta evazivă.

— Ca să înţelegem, ar trebui să ne întoarcem pe firul istoriei la dezastrele economice, la Tratatul de la Versailles, la Pactul de la Locarno, la năvălirile bolşevicilor, la o mulţime de alte forţe.

— Eu am înţeles doar ce-am citit, spuse Holcroft. Bieţii dumneavoastră ostaşi din trupele de şoc n-au ezitat să ameninţe un

om pe care nici nu-l cunosc! „Nu va mai rămâne în viaţă… nimeni nu va fi cruţat… familie, prieteni, copii”. Chestiei ăsteia i se zice crimă. Vă rog să mă slăbiţi cu ucigaşii ăştia plini de bune-intenţii.

— Sunt cuvintele unor oameni bătrâni, sătui de cele văzute şi disperaţi. Acum nu mai au nici o semnificaţie. Acesta a fost felul lor de a-şi exprima propriile chinuri, de a căuta alinare. Au plecat dintre noi. Lăsaţi-i în pace. Citiţi scrisoarea de la tatăl dumneavoastră…

— *Nu* e tatăl meu! îl întrerupse Noel.

— Citiţi scrisoarea de la Heinrich Clausen. Lucrurile se vor lămuri. Citiţi-o. Mai sunt câteva puncte de discutat şi nu ne-a rămas prea mult timp.

*

* *

Un bărbat într-un palton maro de tweed şi cu o pălărie tiroleză închisă la culoare stătea lângă un stâlp, undeva în dreptul celui de-al şaptelea vagon. La prima vedere, nu ieşea în evidenţă cu nimic, poate cu excepţia sprâncenelor. Acestea erau groase şi aveau un amestec de fire negre şi sure care produceau efectul unor arcade de o nuanţă sare şi piper în partea superioară a unui chip altminteri obişnuit.

Asta la prima vedere. Însă cine îl privea mai atent putea remarca trăsăturile aspre dar nu lipsite de distincţie ale unui om foarte hotărât. În ciuda rafalelor de vânt care măturau din când în când peronul, bărbatul nici nu clipea. Concentrarea asupra celui de-al şaptelea vagon era deplină.

Americanul o să iasă pe uşa aceea cu totul altfel decât era când intrase, îşi spuse omul de lângă stâlp. În decursul ultimelor minute viaţa lui se schimbase într-un fel pe care puţini o să-l mai simtă pe propria piele. Totuşi, acesta era doar începutul. Călătoria pe care urma să o înceapă depăşea cu mult imaginaţia oamenilor printre care trăia. Prin urmare, era important să i se observe prima reacţie. Era chiar mai mult decât important. Era esenţial.

„*Attention*! *Le train de sept heurs*…”

Ultimul anunţ se auzi la megafoane. În acelaşi timp, pe linia învecinată sosea un tren de la Lausanne. Peste puţine clipe peronul o să fie înţesat de turişti veniţi la Geneva pentru weekend, aşa cum oamenii din Midiands{3} se înghesuiau la Charing Cross pentru o scurtă şedere în Londra, îşi spuse bărbatul de lângă stâlp.

Trenul de la Lausanne se opri iar vagoanele îşi deschiseră uşile. Peronul se umplu de lume.

Silueta americanului înalt apăru deodată pe coridorul celui de-al şaptelea vagon. Rămăsese blocat la uşă din cauza unui hamal care ducea bagajul cuiva. Era un moment enervant, care în împrejurări normale ar fi provocat o discuţie aprinsă. Însă pentru Holcroft împrejurările nu mai erau normale. Nu se enervă. Avea o expresie

absentă de om lipsit de reacţie iar ochii erau conştienţi de zăpăceala de la uşă, însă nu arătau cu nimic că acest fapt l-ar fi preocupat în vreun fel. Părea detaşat de toate şi de tot dar de fapt încă nu-şi revenise din uimire. Acest fapt era scos în evidenţă de modul cum strângea plicul gros de plastic între braţ şi piept, ţinându-şi mâna îndoită şi cu degetele strângând cu atâta forţă plicul încât se adunaseră într-un pumn.

Acest document pregătit cu atâţia ani în urmă, într-o altă viaţă, constituia motivul consternării care îl cuprinsese. Era miracolul pe care îl aşteptaseră şi pentru care trăiseră *ei*, bărbatul de lângă stâlp şi ceilalţi care pieriseră înaintea lui. Mai bine de treizeci de ani de aşteptare şi anticipare. Şi iată că lucrurile începeau să se întâmple!

Se făcuse deja primul pas din călătorie.

Holcroft se integră şuvoiului de oameni care se îndreptau spre rampa ce ducea la ieşire. Deşi era mereu înghiontit de cei din jur, nu dădea nici o atenţie mulţimii, privind absent înainte, fără să vadă ceva anume.

Deodată, bărbatul de lângă stâlp fu cuprins de nelinişte. Anii de instrucţie îl învăţaseră să caute lucrurile neaşteptate şi să le găsească în situaţiile cele mai obişnuite. Şi iată că văzu ceva ce nu se potrivea. Doi bărbaţi care nu semănau cu nimeni dintre cei din jur, mohorâţi, lipsiţi de curiozitate sau nerăbdare şi având o expresie animată doar de o intenţie ostilă.

Înaintau amândoi prin mulţime, la mică distanţă unul de altul. Ochii lor erau aţintiţi asupra americanului. Îl urmăreau!

Bărbatul din faţă ţinea mâna dreaptă în buzunar. Cel din urmă îşi ascunsese stânga la piept, sub paltonul descheiat. Mâinile ascunse erau încleştate pe arme! Omul de lângă stâlp era convins de asta.

Plecă în grabă de lângă coloana de beton şi se amestecă în mulţime. N-avea voie să piardă nici o secundă. Cei doi bărbaţi începuseră să se apropie de Holcroft. Voiau să pună mâna pe plic! Era singura explicaţie posibilă. Iar dacă aşa stăteau lucrurile, înseamnă că aflaseră şi alţii despre miracolul de la Geneva! Documentul din plic era nepreţuit, avea o valoare incalculabilă. Pe lângă el, viaţa americanului era atât de neînsemnată încât n-ar fi stat nimeni pe gânduri s-o sacrifice. Oamenii care se apropiau de Holcroft o să-l ucidă *fără pic de minte,* pentru plic, ca şi cum ar fi alungat o insectă supărătoare de pe un lingou de aur. Iar asta însemna *într-adevăr* să n-ai pic de minte! Ce nu ştiau ei era că, fără fiul lui Heinrich Clausen, nu avea să se producă nici un miracol.

Acum erau la câţiva metri de el! Omul cu sprâncenele înspicate îşi croi drum prin mulţimea de turişti ca un animal înnebunit. Se lovea de oameni şi de valize, dând totul şi pe toţi la o parte din drum. Ajuns în apropierea ucigaşului a cărui mână era ascunsă sub palton, îşi vârî la

rândul lui mână în buzunar, strângând pistolul aflat acolo şi-i strigă direct atacatorului:

— *Du suchst Clausens Sohn*! *Das Genfe Dokument*![4]

Ucigaşul începuse să se urce pe rampă iar între el şi american se mai aflau doar câţiva oameni. Auzi cuvintele care-i fuseseră strigăte de un străin şi se întoarse pe călcâie, căscând ochii mari de uimire.

Mulţimea se înghesui rapid pe rampă, înconjurându-i pe cei doi adversari declaraţi. Agresorul şi protectorul se treziră în mijlocul unei arene improvizate, faţă în faţă.

Observatorul apăsă de două ori la rând pe trăgaciul pistolului din haină. Aproape că nu se auzi nici un zgomot când materialul paltonului fu străpuns în două locuri. Gloanţele pătrunseră în corpul presupusului agresor al lui Holcroft, unul în partea inferioară a pântecului, celălalt mult mai sus, în gât. Primul îl făcu pe bărbat să se aplece brusc în faţă; al doilea îi dădu capul pe spate şi-i făcu o rană adâncă în gâtlej.

Sângele ţâşni cu atâta forţă din gât încât împroşcă atât figurile oamenilor din jur, cât şi hainele şi valizele care le aparţineau. Se scurse pe jos, formând băltoace şi pârâiaşe roşii pe rampă. Ţipetele de groază umplură peronul.

Observatorul-protector simţi o mână prinzându-l de umăr şi degetele înfigându-i-se în carne. Se întoarse şi dădu cu ochii de al doilea atacator, care nu avea însă pistol. În schimb, văzu lama unui cuţit de vânătoare abătându-se asupra lui.

Omul era un amator, îşi spuse observatorul ale cărui reacţii – devenite instinctive după atâţia ani de instrucţie – se declanşară fulgerător. Păşi repede într-o parte, ca un toreador care evită coarnele taurului şi-şi încleştă mâna stângă pe încheietura agresorului. Scoase mâna dreaptă din buzunar şi strânse degetele care apucaseră cuţitul. Aplecă încheietura în jos, strângând ca într-o menghină degetele rămase în jurul mânerului, tăind cartilagiul mâinii agresorului şi împingând lama înspre el. În cele din urmă o împlântă în carnea moale a burţii şi trase de oţelul tăios în sus spre cuşca toracică, retezând arterele inimii. Chipul bărbatului se schimonosi. Se auzi începutul unui urlet îngrozitor pe care însă moartea îl întrerupse imediat.

Hărmălaia degenerase într-un haos total iar ţipetele se auzeau din ce în ce mai tare şi mai des. Sângele peste care oamenii alergau ciocnindu-se între ei alimenta isteria generală. Observatorul-protector ştia precis ce avea de făcut. Ridică mâinile, simulând o consternare înfricoşată, fu cuprins de greaţă văzându-şi propriile haine pătate de sânge şi se alătură mulţimii isterice care o luase la goană de la locul crimei ca o turmă de vite.

Se urcă pe rampă şi trecu în grabă pe lângă americanul căruia

tocmai îi salvase viaţa.

Holcroft auzi ţipetele. Acestea pătrunseră dincolo de amorţeala nedefinită care simţea că-l înghiţise; nori de aburi îl înconjurau din toate părţile, împiedicându-l să vadă şi să gândească.

Încercă să se întoarcă spre locul de unde se auzea gălăgia dar mulţimea isterică îl împiedică s-o facă. Fu luat pe sus şi avansă spre capătul rampei, lovindu-se din când în când de peretele de ciment înalt de un metru, care ţinea loc de balustradă. Se prinse cu mâna de suprafaţa de piatră şi privi în urmă, neputând să vadă exact ce se întâmplase. Zări dedesubt un bărbat care se arcui pe spate, cu sângele ţâşnindu-i din gât ca dintr-o conductă spartă. Observă un al doilea bărbat prăbuşindu-se în faţă, cu gura schimonosită de durere, după care nu mai văzu nimic, fiindcă lumea începu din nou să dea năvală, împingându-l iar spre capătul rampei de beton.

Un bărbat trecu în fugă pe lângă el, lovindu-l în umăr. Holcroft se întoarse la timp ca să vadă o pereche de ochi înspăimântaţi sub nişte sprâncene groase şi înspicate.

Avusese loc un act de violenţă. O tentativă de jaf se transformase în atac cu mână armată şi poate în crimă. Geneva cea liniştită era la fel de vulnerabilă în faţa violenţei ca străzile rău-famate ale New York-ului în miez de noapte sau străduţele săracilor din Marrakesh.

Dar Noel nu putea rămâne în mijlocul unor asemenea lucruri. Nu avea voie să se lase implicat. Trebuia să se gândească la alte probleme. Ceaţa învăluitoare a amorţelii se întoarse. Prin vălul ei pricepu că viaţa lui n-o să mai semene niciodată cu cea de până atunci.

Strânse plicul în mână şi se alătură mulţimii de oameni care ţipau şi urcau în fugă rampa, îndreptându-se spre ieşire.

3

Avionul uriaş trecu pe deasupra insulei Cape Breton şi se aplecă uşor spre stânga, coborând la o nouă altitudine şi îndreptându-se într-o altă direcţie. Mergea acum spre sud-vest, cu destinaţia Halifax, Boston şi apoi New York.

Holcroft îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului în holul de sus, într-un fotoliu aşezat în colţul din dreapta spate, de care sprijinise servieta diplomat de culoare neagră. Îi era mai uşor să se concentreze acolo; ochii pasagerilor din apropiere nu mai puteau cădea, întâmplător sau nu, pe hârtiile pe care le recitea acum nici el nu ştia pentru a câta oară.

Începuse cu scrisoarea de la Heinrich Clausen, omul a cărui umbră era imprecisă dar omniprezentă. Aceasta în sine era un document incredibil. Informaţiile pe care le conţinea aveau un caracter atât de neliniştitor încât Manfredi dăduse glas dorinţei colective a directorilor de la Grande Banque de a fi distrusă ulterior citirii, întrucât preciza în linii mari sursele milioanelor depuse la Geneva cu trei decenii în urmă. Deşi cea mai mare parte a acestora erau intangibile în sens juridic contemporan – hoţi şi asasini care furau din avutul obştesc al unui guvern condus de alţi hoţi şi asasini – existau, totuşi, anumite surse care nu erau imune în faţa unei eventuale anchete. În timpul războiului, Germania organizase veritabile expediţii de jaf, prădând şi între propriile graniţe şi în afara lor. Opozanţii din interior fuseseră deposedaţi de tot ce aveau, cuceriţii din exterior fuseseră furaţi fără milă. Dacă existenţa acestor furturi era readusă în actualitate, tribunalul internaţional de la Haga putea bloca fondurile ani de zile în procese fără sfârşit.

— Distrugeţi scrisoarea, îi spusese Manfredi la Geneva. E nevoie doar să înţelegeţi de ce a făcut ce-a făcut, nu să aprofundaţi metodele. Acestea reprezintă o complicaţie care oricum nu mai poate fi schimbată. Însă există oameni care s-ar putea să încerce să vă oprească, fapt care ar atrage după sine apariţia altor hoţi. E vorba de sute de milioane.

Noel reciti scrisoarea, poate pentru a douăzecea oară. De fiecare dată când o parcurgea, încerca să şi-l imagineze pe omul care o scrisese. Pe tatăl său natural. N-avea idee cum arăta Heinrich Clausen. Mama lui distrusese toate fotografiile, mesajele şi referinţele privitoare la acest om pe care îl ura din adâncul sufletului.

Berlin, 20 aprilie 1945.

FIULE,

Îţi scriu aceste rânduri în timp ce armatele Reichului se prăbuşesc pe toate fronturile. Berlinul va cădea în curând, rămânând un oraş mistuit de flăcări şi atins de aripa morţii. Fie. Nu voi pierde vremea vorbind despre ce a fost sau ce ar fi putut fi. Despre trădători sau despre triumful răului asupra binelui, prin trădarea unor conducători prăbuşiţi din punct de vedere moral. Învinuirile plăsmuite în infern sunt suspecte şi sunt puse prea uşor pe seama diavolului. În schimb, voi lăsa faptele să vorbească în locul meu. E posibil să găseşti în ele o mică urmă de mândrie. Mă rog pentru asta.

Greşelile trebuie reparate, iată crezul pe care mi l-am însuşit cu toată fermitatea. Nu numai eu, ci şi cei doi prieteni dragi şi asociaţi apropiaţi ale căror nume se află în documentul alăturat. Trebuie îndreptate distrugerile pe care le-am pricinuit şi trădările odioase pe care lumea nu le va uita şi nu le va ierta niciodată. Am făcut ceea ce am făcut în scopul unei iertări, fie ea şi parţială. Cu cinci ani în urmă, mama ta a luat o hotărâre pe care n-am putut s-o înţeleg, într-atât de orbit eram de Noua Ordine căreia îi declarasem loialitate neabătută. Cu două ierni în urmă, în februarie 1943, cuvintele pe care mi le adresase cuprinsă de furie şi *pe care eu le-am nesocotit cu aroganţă ca fiind scorneli ale celor care ne dispreţuiau patria, s-au dovedit a fi adevărate. Noi, cei care lucraserăm în cercurile restrânse ale finanţelor şi politicii, fuseserăm induşi în eroare. De doi ani era limpede că Germania se îndrepta spre o înfrângere severă. Ne-am prefăcut că nu ştiam că asta era situaţia dar în sinea noastră eram conştienţi de adevărata stare de lucruri. Au existat şi alţi oameni la fel de conştienţi dar acestora nu le-a mai păsat. Aşa au ieşit la iveală ororile şi s-au dat în vileag înşelăciunile.*

Cu douăzeci şi cinci de luni în urmă, am pus la punct un plan şi am solicitat sprijinul bunilor mei prieteni din Finanzministerium. Mi l-au acordat din toată inima. Obiectivul nostru era să deturnăm sume de bani extraordinar de mari şi să le trimitem în Elveţia cea neutră, unde să poată fi folosite într-o bună zi în folosul multelor mii de oameni ale căror vieţi au fost distruse de atrocităţile inimaginabile comise în numele Germaniei de nişte animale care nu ştiau nimic despre onoarea germană, între timp am aflat şi de lagăre. Numele lor vor rămâne una din grozăviile istoriei, Lielsen, Dachau, Auschwitz.

Ni s-a spus despre execuţiile în masă, despre bărbaţii, femeile şi copiii neajutoraţi înşiraţi în faţa unor gropi săpate cu propriile lor mâini şi apoi măcelăriţi. Am aflat de cuptoare – o, Dumnezeule mare! — Cuptoare în care au ars oameni. Am aflat de duşurile care nu împrăştiau apă de spălat ci gaze otrăvitoare, precum şi de experimentele obscene şi intolerabile duse la îndeplinire asupra unor fiinţe omeneşti conştiente de practicanţii iresponsabili ai unei pretinse ştiinţe medicale necunoscută omului. Sunt

imagini care ne umplu inimile de durere şi ne fac să plângem dar numai cu lacrimile nu putem face nimic. Cu toate acestea, minţile noastre nu sunt chiar atât de neajutorate. Putem să punem la cale planuri. Greşelile trebuie îndreptate.

Nu putem readuce pe nimeni la viaţă. Nu putem da înapoi ceea ce a fost luat atât de brutal şi sălbatic. Dar îi putem căuta pe toţi cei care au supravieţuit, pe copiii supravieţuitorilor dar şi pe cei ai victimelor, ca să facem ce depinde de noi. Trebuie căutaţi peste tot în lume, ca să li se arate că nu i-am uitat. Ne e ruşine şi vrem să fim de ajutor, indiferent cum. Acesta e motivul pentru care am făcut ce am făcut.

Nu cred absolut deloc că acţiunile ne pot absolvi de păcate şi de crimele la care am fost părtaşi fără s-o ştim. Cu toate acestea, facem tot ce putem. Şi eu la fel, amintindu-mi în permanenţă de spusele şi de clarviziunea mamei tale. Doamne care eşti în ceruri, de ce n-am ascultat-o pe femeia aceea minunată? Să ne întoarcem la plan.

Folosind dolarul american drept monedă de schimb, ne-am propus o sumă de zece milioane lunar, cifră care ţi s-ar putea părea prea mare dar care nu este, ţinând cont de fluxul de capital manevrat de Finanzministerium în plin război. Suma aceasta a fost chiar depăşită. Colaborând cu Finanzministerium, ne-am însuşit fonduri din sute de surse din interiorul Reichului dar în bună parte şi din exterior, de dincolo de graniţele din ce în ce mai mari ale Germaniei. Am deturnat impozite, am cheltuit sume enorme în beneficiul ministerului de război pentru achiziţionarea unor arme inexistente, am modificat statele de plată ale Wehrmachtului, am pierdut banii interceptaţi de oamenii noştri înainte de a ajunge în teritoriile ocupate. Fondurile găsite pe moşiile confiscate, averile, zestrea fabricilor şi a companiilor particulare, nimic din toate acestea nu au intrat în economiile Reichului, ci în conturile noastre. Vânzările unor obiecte de artă din zeci de muzee aflate pe teritorii cucerite au fost puse tot în slujba cauzei noastre. A fost un plan conceput şi îndeplinit cu măiestrie. Indiferent de riscurile asumate şi de teroarea care ne-a pândit – şi care ajunsese un fenomen obişnuit, de zi cu zi – am rămas consecvenţi acestui crez pe lângă care nimic nu ni s-a mai părut a avea vreo importanţă: greşelile trebuie îndreptate. Totuşi, nici un plan nu izbuteşte până când obiectivul nu este asigurat în permanenţă. Strategia militară prin care azi capturezi un port pe care îl pierzi mâine în urma unui atac dinspre mare nu mai poate fi numită strategie. Trebuie ţinut seamă de tot ceea ce ar putea zădărnici această strategie, indiferent că e vorba de un asediu sau de intervenţia unei forţe străine. Trebuie anticipate schimbările ce pot apărea în timp şi trebuie asigurată protecţia obiectivului atins, în esenţă, timpul trebuie folosit în avantajul strategiei. Ne-am străduit şi noi să facem acest lucru prin condiţiile precizate în documentul alăturat.

Am fi vrut din suflet să putem interveni mai devreme în folosul victimelor şi al supravieţuitorilor dar, dacă am fi făcut-o, am fi atras atenţia asupra

sumelor pe care ni le-am însuşit. Şi am fi putut pierde totul. Pentru reuşita strategiei trebuie să treacă o generaţie. Riscul va exista şi mai târziu dar timpul îl va fi diminuat.

Alarmele aeriene continuă să se audă ca nişte tânguiri. Vorbind de timp, nu mai avem foarte mult. În ce ne priveşte, pe mine şi pe asociaţii mei. Aşteptăm doar confirmarea faptului că această scrisoare a ajuns la Zurich printr-un agent secret. După ce o vom primi, ne vom putea onora pactul. Pactul cu moartea, fiecare de propria lui mână. Dă curs rugăminţii mele. Ajută-ne să ajutăm. Greşelile trebuie reparate.

Acesta este testamentul nostru, fiule. Singurul meu fiu, pe care nu l-am cunoscut dar căruia i-am adus atâta supărare. Respectă-l şi cinsteşte-l cum se cuvine, fiindcă lucrul pe care ţi-l cer este un lucru de onoare.

Tatăl tău,
HEINRICH CLAUSEN.

Holcroft puse scrisoarea cu faţa în jos pe masă şi se uită pe gemuleţ la cerul albastru de deasupra norilor. Undeva în depărtare se zărea dâra lăsată de un alt avion; urmări firicelul de abur până reuşi să vadă licărul argintiu al fuzelajului.

Se gândi din nou la scrisoare. Stilul era lacrimogen iar cuvintele aveau o încărcătură melodramatică, venind parcă dintr-un alt timp. Dar acest fapt nu dilua conţinutul ci, dimpotrivă, îl făcea să fie şi mai convingător. Sinceritatea lui Clausen era indiscutabilă iar frământările lui autentice.

Cu toate acestea, singurul lucru care fusese explicat doar în parte era însăşi isteţimea planului. De o simplitate sclipitoare şi folosind într-un mod extraordinar atât factorul timp cât şi legile finanţelor pentru a asigura şi ducerea la îndeplinire dar şi protecţia. Întrucât cei trei bărbaţi înţeleseseră că nişte sume atât de mari ca acelea pe care le furaseră nu puteau fi ascunse pe fundul unui lac sau încuiate în seifuri. Sutele de milioane trebuiau să existe pe piaţa financiară, fără a fi supuse fluctuaţiilor monetare şi fără a ajunge la discreţia agenţilor de bursă nevoiţi să convertească şi să vândă pe ascuns o parte din bunuri.

Trebuiau depuşi bani peşin iar răspunderea pentru garantarea securităţii fusese atribuită uneia dintre instituţiile cele mai respectate din lume, La Grande Banque de Geneve. O asemenea instituţie nu avea de gând şi nu putea să tolereze abuzurile când era vorba de bani lichizi. Era o stâncă a economiei mondiale. Aveau să fie respectate toate condiţiile prevăzute în contractul încheiat cu deponenţii. Din punctul de vedere al legilor elveţiene, totul avea să fie în regulă: secret (aşa cum se obişnuia în acest domeniu) dar în deplinul respect

al prevederilor legale şi trecând astfel cu succes şi proba timpului. Obiectul contractului, documentul, n-o să poată fi modificat iar instrucţiunile lui aveau să fie respectate cu stricteţe.

Modificările sau infracţiunile erau de neconceput. Treizeci de ani… chiar cinc*izeci… înse*mnau într-adevăr foarte puţin din perspectiva calendarului financiar.

Noel se aplecă şi-şi deschise servieta diplomat. Puse paginile scrisorii într-o despărţitură şi scoase documentul emis de La Grande Banque de Geneve. Acesta fusese introdus într-o mapă de piele dintre cele folosite în cazul testamentelor şi moştenirilor, ceea ce nu era deloc lipsit de legătură cu situaţia dată. Se lăsă în fotoliu şi deschise mapa, dând la iveală prima pagină a documentului.

„Testamentul" lui, îşi spuse Holcroft, căzând pe gânduri.

Parcurse în grabă cuvintele şi paragrafele cu care între timp se familiarizase atât de bine, dând pagină după pagină şi concentrându-se asupra punctelor esenţiale.

Numele celor doi asociaţi ai lui Clausen în furtul de proporţii care avusese loc erau Erich Kessler şi Wilhelm von Tiebolt. Numele în sine erau importante nu atât pentru identificarea celor doi, ci pentru căutarea şi contactarea primului născut dintre copiii fiecăruia. Aceasta era prima condiţie a documentului. Deşi proprietarul nominalizat al contului era numitul Noel C. Holcroft, american de origine, fondurile urmau să fie deblocate doar în cazul în care existau semnăturile celor trei prim-născuţi şi doar dacă directorii de la Grande Banque se convingeau personal că fiecare din aceşti urmaşi se angaja să accepte condiţiile şi obiectivele stabilite de proprietarii iniţiali referitor la alocarea fondurilor.

Cu toate acestea, dacă vlăstarele n-ar fi corespuns pretenţiilor directorilor elveţieni sau dacă ar fi fost considerate incompetente, fraţii şi surorile lor ar fi fost examinaţi, urmând a se face aranjamentele de rigoare. Dacă toţi copiii s-ar fi dovedit incapabili să-şi asume răspunderea, milioanele ar fi aşteptat o altă generaţie, când alte instrucţiuni sigilate ar fi fost deschise de executori, în beneficiul celor ce aveau să vină. Hotărârea era distrugătoare: o *altă* generaţie.

FIUL LEGITIM AL LUI HEINRICH CLAUSEN TRĂIEŞTE ACUM SUB NUMELE DE NOEL HOLCROFT. UN COPIL CARE LOCUIEŞTE ÎMPREUNĂ CU MAMA ŞI CU TATĂL VITREG ÎN AMERICA. LA DATA EXACTĂ ALEASĂ DE DIRECTORII DE LA GRANDE BANQUE DE GENEVE – MINIMUM TREIZECI DE ANI, MAXIMUM TREIZECI ŞI CINCI – NUMITUL FIU LEGITIM AL LUI HEINRICH CLAUSEN URMEAZĂ SĂ FIE CONTACTAT, EXPLICÂNDU-I-SE RĂSPUNDERILE CARE ÎL REVIN. EL VA LUA LEGĂTURA CU CO-MOŞTENITORII ŞI VA ACTIVA CONTUL ÎN CONDIŢIILE STABILITE. VA FI OMUL DE

LEGĂTURĂ PRIN CARE FONDURILE VOR FI DISTRIBUITE VICTIMELOR HOLOCAUSTULUI, FAMILIILOR ŞI SUPRAVIEŢUITORILOR…

Cei trei germani îşi dăduseră motivele pentru alegerea fiului lui Clausen drept om de legătură. Copilul se integrase unei familii bogate şi importante… o familie amer*icană, ma*i presus de orice bănuială. Toate urmele primei căsătorii ale mamei lui şi ale plecării ei din Germania fuseseră şterse de devotatul Richard Holcroft. Era de la sine înţeles că, în acest scop, la Londra fusese emis un certificat de deces pentru un nou-născut de sex bărbătesc numit Clausen, datat 17 februarie 1942; şi că în acelaşi timp un alt certificat, de data asta de naştere, era înregistrat la New York pe numele copilului de sex bărbătesc Holcroft. Anii următori aveau să şteargă şi mai bine urmele până când nu avea să mai existe nimic. Într-o bună zi, copilaşul pe nume Clausen o să se transforme într-un bărbat numit Holcroft, care să nu aibă nici o legătură vizibilă cu adevărata lui origine. Totuşi, această origine nu putea fi negată. Iată de ce alegerea lui era cea optimă, dând satisfacţie atât condiţiilor, cât şi obiectivelor documentului.

La Zurich avea să se înfiinţeze o agenţie servind drept cartier general al distribuirii fondurilor, sursa acestora rămânând confidenţială pentru totdeauna. Dacă era nevoie de un purtător de cuvânt, acesta avea să fie americanul, Holcroft, întrucât ceilalţi nu puteau fi menţionaţi folosindu-li-se numele. Sub nici o formă. Erau copii de nazişti iar descoperirea lor ar fi declanşat inevitabil o anchetă legată de fonduri şi de dezvăluirea surselor de provenienţă. Iar dacă acest cont era cumva examinat şi dacă se făcea vreo aluzie la respectivele surse, atunci lumea avea să-şi aducă aminte de confiscări şi însuşiri de bunuri uitate atâta timp. Tribunalele ar fi avut de rezolvat un val de contestaţii.

Dar dacă purtătorul de cuvânt era un om fără nici o pată legată de nazism, nu se mai punea problema îngrijorării, a examinărilor, a cererilor de exhumare şi a contestaţiilor. El urma să acţioneze în consens cu ceilalţi, având fiecare votul său în toate hotărârile dar lăsându-l doar pe el la vedere.

Copiii lui Erich Kessler şi Wilhelm von Tiebolt aveau să rămână anonimi.

Noel se întrebă cum or fi arătând „copiii” lui Kessler şi von Tiebolt. O să afle în curând.

Dispoziţiile finale ale documentului erau la fel de surprinzătoare ca tot ceea ce le precedase. Toţi banii trebuiau alocaţi în *şase luni* de la deblocarea contului. O asemenea însărcinare reclama implicarea totală a fiecăruia dintre urmaşi şi exact asta doreau deponenţii:

ataşamentul necondiţionat faţă de cauza lor. O să existe pierderi de vieţi omeneşti şi o să fie nevoie de sacrificii. Angajamentul trebuia plătit. Prin urmare, la sfârşitul termenului de şase luni şi după distribuirea cu succes a fondurilor pentru victimele Holocaustului, agenţia din Zurich urma să fie dizolvată şi fiecare dintre urmaşi avea să primească suma de două milioane de dolari.

Şase luni. Două milioane de dolari.

Două milioane.

Noel se gândi ce însemna asta pentru el din punct de vedere personal şi profesional. Însemna libertatea. Manfredi îi spusese la Geneva că era talentat. Asta aşa era, însă adeseori talentul era pus în umbră de produsul final. Trebuise să accepte comenzi pe care ar fi preferat să le refuze, să accepte proiecte mediocre când arhitectul din el îi dictase altceva şi să refuze lucruri pe care ar fi vrut foarte mult să le facă, din cauza obligaţiilor financiare care nu-i permiteau să piardă timp cu alte comenzi mai puţin importante. Se transformase treptat într-un cinic.

Nimic nu era veşnic. Atrofierea impusă de acest gen mergea mână în mână cu deprecierea şi amortizarea datoriilor. Nimeni nu ştia acest lucru mai bine decât un arhitect care avusese cândva şi o conştiinţă. Poate că o să-şi regăsească acea conştiinţă. Cu ajutorul libertăţii. Cu ajutorul celor două milioane.

Holcroft era uimit de felul cum gândea. Deja luase hotărârea, deşi nu-şi propusese s-o facă până nu cântărea atent lucrurile. Totul. Dar iată-l că îşi căuta deja conştiinţa rătăcită, cu ajutorul unor bani pe care iniţial se convinsese că era în stare să-i refuze.

Oare *cum* arătau aceşti copii, primii născuţi din familiile lui Erich Kessler şi Wilhelm von Tiebolt? Unul dintre ei era o femeie, celălalt un bărbat, savant de profesie. Însă dincolo de diferenţele de sex şi de meserie, făcuseră amândoi parte din anumite evenimente care pentru el rămăseseră necunoscute. Fuseseră prezenţi în mijlocul evenimentelor, ca martori oculari. Nici unul nu fusese prea mic ca să-şi poată aduce aminte. Fiecare trăise în lumea aceea ciudată şi diabolică a celui de-Al Treilea Reich. Americanul o să aibă atât de multe întrebări de pus.

Să pună întrebări? *Întrebări!*

Se hotărâse. Lui Manfredi îi spusese că o să aibă nevoie de timp – cel puţin câteva zile – înainte de a ajunge la o decizie finală.

— Chiar credeţi că aveţi de ales? îl întrebase bancherul elveţian.

— Sunt convins, răspunse Noel. Nu sunt de vânzare, indiferent de condiţii. Şi nu mă sperie ameninţările făcute de nişte nebuni acum treizeci de ani.

— Nici nu trebuie. Discutaţi şi cu mama dumneavoastră.

— Poftim? făcu Holcroft, uluit. Parcă spuneaţi…

— Secret absolut? Da, dar mama dumneavoastră e singura excepţie.

— De ce? Aş zice că e ultima…

— Ba e chiar prima. Şi singura. O să vă răsplătească încrederea.

Manfredi avusese dreptate. Dacă răspunsul lui era afirmativ, era obligat să întrerupă activitatea firmei şi să-şi înceapă călătoriile, ca să ia legătura cu urmaşii lui Kessler şi von Tiebolt. Asta avea să-i deştepte curiozitatea mamei sale, care nu era genul de femeie care să-şi lase acest sentiment să se potolească de la sine. O să se intereseze ce se întâmpla şi dacă întâmplător, deşi şansele erau foarte mici, o să afle informaţii despre milioanele din Geneva şi despre rolul lui Heinrich Clausen în acel furt de proporţii, nu se ştie dacă n-o să aibă o reacţie violentă. Amintirea gangsterilor paranoici ai celui de-Al Treilea Reich îi rămăsese întipărită în memorie fără a putea fi ştearsă vreodată. Dacă dădea publicităţii aceste descoperiri dezonorante, fondurile aveau să ajungă în faţa tribunalelor internaţionale în procese care o să dureze ani de zile.

— Şi dacă nu mă crede?

— Trebuie să fiţi convingător. Scrisoarea sună exact aşa iar, la nevoie intrăm şi noi în acţiune. Indiferent ce s-ar putea întâmpla, e bine să-i cunoaşteţi poziţia de la bun început.

Care era poziţia asta? se întrebă Noel. Althene nu era o mamă obişnuită, atât cât putea el înţelege ce înseamnă să fii mamă. Îşi dăduse seama de foarte tânăr că Althene era altfel. Nu corespundea tiparului matroanei înstărite din Manhattan, chiar dacă gătelile fuseseră prezente sau încă mai erau. Existaseră cai, bărci, sfârşituri de săptămână la Aspen şi Hampton, nu însă şi goana nebunească după o acceptare din ce în ce mai vizibilă în cercurile lumii bune şi nici un statut social bine definit.

Trecuse prin aşa ceva şi înainte. Trăise în anii tulburi ai deceniului patru în Europa, o americancă tânără şi fără griji, a cărei familie plecase după marea criză şi o ducea mult mai bine decât semenii lor mai puţin norocoşi. Cunoscuse tribunalul din St. James, saloanele pariziene pline de expatriaţi… şi pe moştenitorii noi şi îndrăzneţi ai Germaniei. Toţi acei ani îi conferiseră o seninătate modelată de un amestec ciudat de dragoste, epuizare, ură şi mânie.

Althene era un om cu totul deosebit, în egală măsură prietenă şi mamă, iar prietenia ei era adâncă şi nu avea nevoie de confirmări la tot pasul. La urma urmei, îşi spuse Holcroft, era în primul rând prietenă şi abia în al doilea mamă. Nu se simţise niciodată prea în largul ei în această a doua ipostază.

— Am făcut prea multe greşeli, dragul meu, îi spusese odată, râzând, ca să-mi pot permite o autoritate bazată pe biologie.

Acum o s-o roage să se gândească la amintirea unui om pe care încercase din răsputeri să-l uite o bună parte a vieţii. O să fie

înfricoşată? Greu de crezut. O să pună la îndoială obiectivele expuse în documentul care-i fusese înmânat de Ernst Manfredi? Nu prea avea cum, mai ales după ce ar fi citit scrisoarea de la Heinrich Clausen. Indiferent de amintirile care îi rămăseseră întipărite în minte, mama lui era o femeie inteligentă şi înţelegătoare. Toţi oamenii erau supuşi schimbării şi remuşcărilor. O să fie nevoită să accepte acest lucru, oricât i s-ar părea de neplăcut în acest caz.

Se afla în plin sfârşit de săptămână; a doua zi era duminică. Mama şi tatăl lui vitreg îşi petreceau weekend-urile la casa lor de la ţară, din Bedford Hills. De dimineaţă o să se aştearnă la drum şi o să stea de vorbă.

Iar luni o să facă primii paşi ca să se pregătească de o călătorie care o să-l ducă înapoi în Elveţia. La o agenţie încă necunoscută din Zurich. Luni o să înceapă vânătoarea.

Noel îşi aminti de dialogul cu Manfredi. Era vorba de ultimele cuvinte schimbate înainte ca Holcroft să se dea jos din tren.

— Familia Kessler are doi fii. Cel mare, Erich – numit aşa după tatăl lui – profesor de istorie la Universitatea din Berlin. Cel mic, Hans, e medic la Munchen. Din câte ştim, amândoi se bucură de consideraţia tuturor în comunităţile unde trăiesc. Sunt foarte ataşaţi unul de celălalt. După ce o să fie pus la curent cu situaţia existentă, s-ar putea ca Erich să insiste pentru includerea fratelui său în combinaţie.

— E permis aşa ceva?

— În document nu există nimic care s-o interzică. În orice caz, suma rămâne aceeaşi şi fiecare familie are un singur vot pentru toate hotărârile.

— Cum stau lucrurile cu familia von Tiebolt?

— Mă tem că e o altă poveste. S-ar putea să aveţi de lucru aici. După război, documentele arată că mama şi doi dintre copii s-au refugiat la Rio de Janeiro. În urmă cu cinci sau şase ani au dispărut. La propriu. Poliţia n-are nici un fel de informaţii. Nici adrese, nici legături de afaceri, nici măcar liste din celelalte oraşe mari. Iar asta e ceva neobişnuit. Mama a avut un succes destul de mare câtva timp. Nimeni nu pare a şti ce s-a întâmplat sau, dacă sunt totuşi oameni care ştiu, nu vor să spună.

— Aţi spus doi copii. Cine sunt?

— De fapt, sunt trei copii. Cel mai mic, o fată, Helden, s-a născut după război în Brazilia, fiind concepută, evident, în timpul ultimelor zile ale Reichului. Cel mai mare este tot o fată, Gretchen. Mijlociul este un băiat, Johann.

— Şi ziceţi că au dispărut?

— Poate că termenul e prea puternic. Suntem bancheri, nu anchetatori. Cercetările noastre nu au fost chiar atât de întinse iar Brazilia este o ţară foarte mare. Cercetările *voastre* trebuie să fie

complete. Urmaşul fiecărui bărbat trebuie să fie găsit şi examinat cu atenţie. Este prima condiţie a documentului; dacă nu o respectăm, contul nu poate fi deblocat.

Holcroft împături documentul şi-l puse la loc în servieta diplomat. Făcând acest lucru, degetele lui atinseră marginea singurei foi de hârtie tipărită cu majuscule şi scrisă de supravieţuitorii de la Wolfsschanze cu treizeci de ani în urmă. Manfredi avea dreptate: erau oameni bătrâni şi bolnavi care-şi jucau cu disperare ultimul rol într-o dramă a viitorului pe care nici n-o prea înţelegeau. Dacă ar fi înţeles-o, ar fi apelat la „fiul lui Heinrich Clausen”. Ar fi intervenit pe lângă el în loc să-l ameninţe. Ameninţarea era adevărata enigmă. De ce apelaseră la ameninţare? În ce scop? Poate că şi de data asta Manfredi avea dreptate. Hârtia aceea ciudată nu avea acum nici un sens. Existau alte lucruri mai importante.

Holcroft prinse privirea stewardesei care stătea de vorbă cu doi bărbaţi la o masă mai îndepărtată şi-i făcu semn, cerându-i încă un whisky. Ea zâmbi amabil, dădu din cap şi lăsă să se înţeleagă că băutura va sosi imediat. El se întoarse la gândurile care nu-i dădeau pace.

Inevitabilele îndoieli începură să iasă la iveală. Era pregătit să-şi sacrifice un an din viaţă pentru un proiect atât de vast încât, înainte de cercetarea copiilor lui Kessler şi von Tiebolt, se cuvenea să-şi examineze propria competenţă – şi asta dacă îi găsea într-adevăr pe copii. Îşi aduse aminte de cuvintele lui Manfredi. *Oare chiar ai de ales*? Răspunsul la această întrebare era şi da şi nu. Cele două milioane, care însemnau propria lui libertate, reprezentau o tentaţie greu de refuzat dar pe care o putea refuza. Nemulţumirile lui erau adevărate însă, din punct de vedere profesional, lucrurile mergeau bine. Reputaţia îi creştea iar calităţile ajungeau să fie cunoscute de un număr din ce în ce mai mare de clienţi care, la rândul lor, comunicau cu alţi clienţi potenţiali. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar opri pe neaşteptate? Ce efect ar avea retragerea lui bruscă din cele douăsprezece comenzi în care era implicat? Şi acestea erau întrebări la care trebuia să se gândească profund; nu acţiona doar în funcţie de bani.

Cu toate acestea, în timp ce mintea i-o luase razna, Noel înţelese inutilitatea propriilor gânduri. În comparaţie cu tot ce însemna testamentul lui Holcroft, asemenea probleme erau lipsite de importanţă. Indiferent de situaţia personală, distribuirea milioanelor acelor supravieţuitori aparţinând unei omeniri necunoscute în istorie trebuia făcută deja de mult; era o obligaţie din faţa căreia nu putea da înapoi. O voce i se adresase disperată prin ani, vocea unui om pradă chinurilor, care era tatăl pe care nu apucase să-l cunoască. Din motive pe care nu era în stare să şi le explice, nu putea fi surd în faţa acestei

voci; nu putea părăsi un om deznădăjduit. O să meargă cu maşina la Bedford Hills de dimineaţă şi o să-şi vadă mama.

Holcroft îşi ridică privirile, întrebându-se unde era stewardesa cu băutura. O văzu la o tejghea slab luminată care servea drept bar în salonul avionului 747. Cei doi bărbaţi de la masă o însoţiseră, urmaţi acum de un al treilea. Un al patrulea bărbat stătea liniştit într-un loc din spate şi citea ziarul. Cei doi bărbaţi şi stewardesa băuseră mult în timp ce al treilea, încercând să intre în vorbă cu ei, se prefăcea mai puţin treaz decât era de fapt. Stewardesa văzu că Noel o priveşte şi-şi arcui sprâncenele, simulând ironic disperarea. Îi turnase whisky-ul dar unul din beţivani îl vărsase; acum ea ştergea tejgheaua cu o cârpă. Deodată însoţitorul beţivanilor se lovi de un scaun, pierzându-şi echilibrul. Stewardesa ocoli în grabă tejgheaua ca să-l ajute pe pasagerul căzut; prietenul lui râse, aşezându-se pe un scaun din apropiere. Al treilea bărbat întinse mâna după o băutură de la bar. Al patrulea îl privi scârbit, îndoindu-şi ziarul cu un zgomot care exprima dezaprobarea. Noel se întoarse la fereastră, nevrând să participe la această mică încurcătură.

După câteva minute, stewardesa se apropie de masa lui.

— Îmi pare rău, domnule Holcroft. Aşa-s băieţii, mai ales când trec pe deasupra Atlanticului. Whisky cu gheaţă aţi comandat, nu-i aşa?

— Da. Mulţumesc.

Noel luă paharul pe care i-l adusese fata aceea atrăgătoare şi-i observă atent privirea. Părea să-i spună:

Mulţumesc, omule de treabă, fiindcă n-ai dat buzna ca plicticoşii ăia. În alte condiţii poate că ar fi încercat să închege o conversaţie dar acum avea alte lucruri pe cap. Îşi făcu în minte o listă cu ceea ce trebuia să rezolve luni.

Închiderea biroului nu era o treabă dificilă din punctul de vedere al personalului. Avea puţini angajaţi: o secretară şi doi proiectanţi pe care putea să-i paseze uşor unor prieteni – probabil cu salarii mai mari. Dar de ce oare firma Holcroft Incorporated din New York închidea tocmai când intenţiile ei de proiecte erau pe punctul de a aduce un personal de trei ori mai mare şi un venit brut înmulţit cu patru? Trebuia că explicaţia să fie plauzibilă şi în acelaşi timp să nu trezească nici un fel de bănuieli.

Deodată, fără nici un fel de semnal prealabil, un pasager din cealaltă parte a cabinei ţâşni de la locul lui, dând un ţipăt de durere răguşit şi îngrozit, care venea de undeva din gât. Se arcui din pricina convulsiilor, ca şi cum n-ar fi avut aer, ducându-şi mâinile la stomac, iar apoi la piept. Se prăbuşi peste raftul de lemn unde se găseau revistele şi orarele liniilor aeriene şi se răsuci nebuneşte, cu ochii lărgiţi şi cu venele din zona gâtului purpurii şi umflate. Se împletici şi căzu rămânând întins pe podeaua cabinei.

Era cel de-al treilea bărbat, cel care li se alăturase celorlalţi doi şi stewardesei la bar.

Urmară clipe de confuzie totală. Stewardesa dădu fuga la bărbatul care căzuse, îl privi îndeaproape şi începu să acţioneze conform instrucţiunilor. Le recomandă celorlalţi trei pasageri să rămână la locurile lor, aşeză o pernă sub capul bărbatului şi se întoarse la tejghea, lângă aparatul de intercomunicaţie din perete. După câteva clipe un însoţitor de zbor urcă în goană scara în spirală; căpitanul de la British Airways ieşi din cabina pilotului. Schimbară amândoi câteva cuvinte cu stewardesa deasupra bărbatului care zăcea fără cunoştinţă. Însoţitorul de zbor coborî rapid scara şi se întoarse după câteva secunde cu o hârtie prinsă de un carton. Era, evident, lista pasagerilor.

Căpitanul se ridică în picioare şi li se adresă celor aflaţi în salon.

— Vă rugăm să vă întoarceţi cu toţii jos la locurile pe care le aveţi. Avem un medic la bord pe care tocmai l-am chemat. Vă mulţumim foarte mult.

În timp ce Holcroft cobora scările cu paşi mari, o stewardesă trecu repede pe lângă el ducând o pătură. Pe urmă îl auzi pe căpitan dând ordine prin interfon. „Radio Kennedy pentru aparatură de urgenţă. Medicală. Pasager de sex bărbătesc, pe nume Thornton. Cred că atac de cord."

Medicul îngenunche lângă siluetă întinsă pe scaunul din spate al salonului şi ceru o lanternă. Comandantul adjunct dădu fugă în cabina de zbor şi se întoarse aducând una. Medicul deschise ochii bărbatului pe nume Thornton, după care se întoarse şi-i făcu semn căpitanului să se apropie; avea să-i spună ceva. Căpitanul se aplecă iar medicul vorbi încet.

— E mort. E greu de spus fără aparate şi fără o analiză a sângelui şi a ţesutului dar nu cred că acest bărbat a avut un atac de cord. Cred că a fost otrăvit. Probabil cu stricnină.

În biroul inspectorului vamal se lăsase deodată liniştea, în spatele mesei inspectorului se afla un detectiv de la brigada criminalistică a poliţiei portului New York, care avea în faţă lista pasagerilor care călătoreau cu British Airways. Inspectorul stătea ţeapăn undeva într-o parte, vădit stingherit. Cele două scaune de lângă perete erau ocupate de căpitanul avionului 747 şi de stewardesa care răspundea de salonul de la clasa întâi. Lângă uşă se afla un poliţist în uniformă. Detectivul îl privea neîncrezător pe inspectorul vamal.

— Vrei să-mi spui că doi oameni s-au dat jos din avion, au străbătut coridoarele cu acces interzis, au ajuns în zona vamală cu acces interzis şi au *dispărut!*

— Nu pot să-mi explic, spuse inspectorul, clătinând din cap

deznădăjduit. Nu s-a mai întâmplat până acum.

Detectivul se întoarse spre stewardesă.

— Eşti convinsă că erau beţi, domnişoară?

— Acum nu prea mai sunt, replică fata. Trebuie să mă gândesc mai bine. Au băut foarte *mult*; de asta sunt sigură, n-aveau cum să se prefacă. Doar eu i-am servit. Mi s-au părut destul de ameţiţi. Inofensivi dar ameţiţi.

— Ar fi putut turna băuturile în altă parte? Adică fără să le bea.

— Unde? întrebă stewardesa.

— Nu ştiu. În nişte scrumiere mai adânci, sub pernele de pe scaune. Ce aveţi pe podea?

— Mochetă, răspunse pilotul.

Detectivul i se adresă poliţistului de la uşă.

— Ia legătura prin radio cu cei de la judiciar. Spune-le să cerceteze mocheta, pernele de la scaune, scrumierele. Partea stângă a porţiunii delimitate cu sfoară din faţă. Ajunge dacă descoperă umezeală pe undeva. Ţine-mă la curent.

— Da, domnule.

Poliţistul ieşi în grabă, închizând uşa după el.

— Fireşte că toleranţa la alcool poate să varieze, se încumetă căpitanul.

— Dar nu la cantităţile pe care le-a descris tânăra domnişoară, spuse detectivul.

— Pentru Dumnezeu, ce importanţă are? întrebă căpitanul. E clar că ăştia sunt oamenii pe care-i căutaţi. Au dispărut, cum aţi spus. Îndrăznesc să afirm că a fost o treabă plănuită dinainte.

— Totul este important, explică detectivul. Metodele pot fi puse în relaţie cu alte delicte anterioare. Orice descoperim poate fi util. Oameni nebuni. Oameni bogaţi şi nebuni care merg cu avionul în jurul lumii căutând senzaţii tari. Semne de psihoză ale celor pe care-i apucă atunci când dau de un stimulent puternic – alcool sau narcotice, nu contează. Din câte ştim până acum, cei doi bărbaţi nici măcar nu-l cunoşteau pe acest Thornton; stewardesa dumitale susţine că atunci au făcut prezentările. De ce l-au ucis? Şi, acceptând că au făcut-o, de ce atât de brutal? A fost *într-adevăr* stricnină, domnule căpitan şi cu aşa ceva nu te joci, ascultă-mă pe mine.

Telefonul zbârnâi. Inspectorul vamal răspunse, ascultă câteva clipe, după care trecu receptorul detectivului de la paza portuară.

— E Departamentul de Stat. Pentru dumneavoastră.

— Departamentul? Sunt locotenentul Miles de la poliţia portului New York. Aveţi informaţiile pe care le-am cerut?

— Le avem dar n-o să-ţi placă…

— Staţi puţin, întrerupse Miles.

Uşa se deschisese şi poliţistul îşi făcuse din nou apariţia.

— Ce-ai descoperit? îl întrebă Miles pe poliţist.

— Pernele scaunelor şi mocheta din partea stângă a salonului sunt îmbibate.

— Înseamnă că au fost treji, spuse detectivul ca pentru sine.

Dădu din cap şi reveni la telefon.

— S-auzim, Departamentule. Ce n-o să-mi placă?

— Paşapoartele în discuţie au fost declarate nule cu mai bine de patru ani în urmă. Fuseseră pe numele a doi bărbaţi din Flint, Michigan. Vecini de-ai noştri. Lucrau la aceeaşi companie din Detroit. În iunie 1973 au plecat amândoi într-o călătorie de afaceri în Europa şi nu s-au mai întors.

— De ce-au fost anulate paşapoartele?

— Au dispărut din camerele de hotel. După trei zile cadavrele le-au fost găsite în râu. Fuseseră împuşcaţi.

— *Isuse*! Ce râu? Unde?

— În Isar. Erau la Munchen, în Germania.

Unul câte unul, pasagerii iritaţi ai zborului 591 trecură prin sala de verificare. Numele, adresele şi numerele de telefon le fură controlate pe lista de pasageri a avionului 747 de un reprezentant de la British Airways. Lângă el se afla un membru al poliţiei portuare care îşi făcea propriile lui semne pe o copie a listei. Verificarea durase aproape patru ore.

La ieşirea din încăpere, pasagerii fură dirijaţi spre un hol din zona încărcăturilor de mare greutate, de unde îşi recuperară bagajele care fuseseră cercetate şi se îndreptară spre uşile de la ieşirea principală. Cu toate acestea, unul dintre pasageri nu făcu nici o mişcare să părăsească zona de depozitare a încărcăturilor. Bărbatul, care nu avea bagaj, ci numai un impermeabil pe care-l purta pe braţ, porni în schimb drept spre uşa pe a cărei tăblie stătea scris cu litere îngroşate şi făcute după şabloane:

VAMA S.U.A. CENTRUL DE CONTROL.
ACCESUL PERMIS DOAR PERSONALULUI AUTORIZAT.

După ce se legitimă, păşi înăuntru.

Un bărbat cărunt, îmbrăcat în uniforma unui funcţionar vamal de rang înalt, stătea în picioare lângă o fereastră cu ramă de oţel, fumând o ţigară. Auzind că intră cineva, se întoarse.

— Te aşteptam, spuse el. Nu puteam să fac nimic cât timp erai la verificare.

— Aveam oricum o legitimaţie în caz că nu erai aici, replică pasagerul, punându-şi şi ecusonul la loc în buzunarul de la haină.

— Ţine-o la îndemână. S-ar putea să mai ai nevoie de ea, e plin de

poliţişti. Ce vrei să faci?

— Să mă duc la avion.

— Crezi că sunt acolo?

— Da. Ascunşi pe undeva. E singura explicaţie.

Cei doi bărbaţi părăsiră încăperea şi străbătură în grabă zona de depozitare a încărcăturilor, trecând pe lângă numeroasele benzi rulante şi ajungând la o uşă din oţel pe care scria ACCESUL INTERZIS. Folosind o cheie, funcţionarul vamal deschise uşa şi o luă înaintea tânărului cu impermeabil. Se aflau în interiorul unui tunel lung de ciment care ducea spre aerodrom. După patruzeci de secunde ajunseră la altă uşă de oţel păzită de doi bărbaţi, unul de la vamă iar celălalt de la paza portuară. Primul îl recunoscu pe funcţionarul cu păr cărunt.

— Să trăiţi, domnule căpitan. Afurisită noapte, nu?

— Mă tem că ăsta-i doar începutul, spuse funcţionarul. S-ar putea s-avem de lucru.

Îl privi pe poliţist.

— Dânsul e agent federal, continuă el, făcând un semn cu capul spre cel care-l însoţea. Îl duc la zborul 591. S-ar putea să dăm peste o filieră de narcotice.

Poliţistul păru încurcat că unul care primise ordin să nu lase pe nimeni să iasă pe uşă. Paznicul de la vamă interveni.

— Ei hai, las-o mai moale. Omul ăsta supraveghează tot aeroportul Kennedy.

Poliţistul ridică din umeri şi deschise uşa.

Afară o ploaie deasă se cernea din cerul întunecat al nopţii iar vălătuci de ceaţă se apropiau dinspre Golful Jamaica. Bărbatul care-l însoţea pe funcţionarul vamal îşi puse impermeabilul. Se mişcă rapid; în mâna de sub haina de ploaie pe care o ţinuse pe braţ se aflase un pistol. Acum îl avea la centură, lăsându-şi nasturele de la talie deschis.

Avionul 747 strălucea în lumina reflectoarelor iar ploaia îi şiroia pe fuzelaj. Echipajele de poliţie şi cele de întreţinere se aflau peste tot, deosebindu-se între ele prin contrastul dintre mantalele negre şi portocalii.

— Le explic eu poliţiştilor dinăuntru ce-i cu tine, spuse funcţionarul vamal, arătând treptele metalice care urcau din partea posterioară până la o uşă din fuzelaj. Succes la vânat.

Bărbatul în impermeabil dădu din cap fără să-l asculte. Ochii lui cercetau zona milimetru cu milimetru. Avionul 747 era în centrul atenţiei, la o distanţă de treizeci de iarzi în toate direcţiile se aflau stâlpi legaţi prin funii iar undeva la jumătatea drumului stătea câte un poliţist. Bărbatul cu impermeabil se găsea înăuntrul acestei împrejmuiri; putea să se mişte în voie. O luă la dreapta, la capătul funiilor paralele şi se îndreptă spre partea din spate a avionului. Dădu din cap la adresa poliţiştilor aflaţi la posturi şi-şi arătă cu un aer

degajat legitimaţia celor care îi aruncară priviri întrebătoare. Continuă să se uite prin ploaie la chipurile celor care intrau sau ieşeau din avion. De partea cealaltă a aparatului, undeva într-o zonă laterală, se auzi strigătul înfuriat al unuia din mecanicii de întreţinere.

— Ce dracu *faci* acolo? Leagă troliul ăla cum trebuie!

Motivul acestei izbucniri de furie era un alt membru al echipei de întreţinere care stătea pe platforma unui rezervor de combustibil. Acesta nu avea manta de ploaie iar salopeta îi era murată. Pe locul şoferului cisternei se afla un alt mecanic care nu avea nici el ţinută de protecţie împotriva ploii.

Asta era, îşi spuse bărbatul cu impermeabil. Ucigaşii aveau salopete pe sub costume. Dar nu se gândiseră că s-ar putea să plouă. Fără această greşeală, planul de evadare ar fi fost sclipitor.

Bărbatul se îndreptă spre cisternă, ţinându-şi mâna pe pistolul ascuns sub impermeabil. Prin ploaia care cădea, se uită ţintă la silueta de dincolo de geamul cisternei, aflată pe locul şoferului; al doilea bărbat era deasupra lui, la dreapta pe platformă, întors cu spatele. Chipul din spatele ferestrei îl privi nevenindu-i să creadă şi încercă imediat să se ascundă ducându-se pe celălalt loc. Dar bărbatul cu impermeabil fu prea rapid. Deschise uşa, scoase revolverul şi trase, împuşcătura auzindu-se înăbuşit din cauza amortizorului. Bărbatul de pe scaun se prăbuşi peste tabloul de bord, cu sângele ţâşnindu-i din frunte.

Auzind agitaţia de dedesubt, al doilea bărbat se roti pe călcâie pe platforma de fier a cisternei şi privi dedesubt.

— *Tu*! Cel din *salon*! Cu ziarul!

— Intră în cisternă, îi ordonă bărbatul cu impermeabil, cuvintele auzindu-i-se desluşit prin ploaia care continua să cadă iar pistolul stând ascuns în spatele tăbliei de la uşă.

Silueta de pe platformă şovăi. Bărbatul cu pistolul privi în jur. Poliţiştii care-i înconjurau erau preocupaţi de propriul disconfort pricinuit de ploaie, pe jumătate orbiţi de luminile reflectoarelor. Nimeni nu era atent la scena aducătoare de moarte. Bărbatul în impermeabil întinse mâna, înhăţă pânza albă a salopetei de pe ucigaşul rămas în viaţă şi-l trânti de portiera uşii deschise a cisternei.

— Ai ratat. Fiul lui Heinrich Clausen trăieşte, spuse el calm. Pe urmă trase un al doilea foc. Ucigaşul se prăbuşi pe scaun.

Bărbatul cu impermeabil închise uşa şi-şi puse pistolul la loc lângă centură. Se îndepărtă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, luând-o de-a dreptul pe sub fuzelaj şi mergând spre pasajul de trecere izolat cu funii care ducea spre tunel. Îl văzu pe funcţionarul vamal ieşind pe uşa avionului 747 şi coborând treptele în grabă. Se întâlniră şi porniră împreună spre uşa tunelului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă funcţionarul.

— Am avut noroc la vânătoare iar ei nu. Problema e, ce facem cu Holcroft?

— Asta nu-i treaba noastră, ci a lui Tinamou. Tinamou trebuie să fie informat.

Bărbatul cu impermeabil zâmbi ca pentru sine, ştiind că surâsul său nu putea fi văzut din cauza ploii torenţiale.

Holcroft ieşi din taxi în faţa apartamentului său de pe East Seventy-third Street. Era epuizat iar încordarea ultimelor trei zile fusese sporită de tragedia care avusese loc la bordul avionului. Îi părea rău pentru amărâtul care făcuse atac de cord dar era înfuriat pe poliţia portului care tratase incidentul ca pe o criză internaţională. Doamne Sfinte! Aproape patru ore de *verificare*, fir-ar a dracului! Iar în plus, toţi pasagerii de la clasa întâi trebuiau să informeze poliţia despre locul unde se aflau pe durata următoarelor şaizeci de zile.

Portarul îi ieşi în întâmpinare.

— O călătorie scurtă de data asta, domnule Holcroft. Dar aţi primit multe scrisori. A şi un mesaj.

— Un mesaj?

— Da, domnule, spuse portarul, înmânându-i o carte de vizită. Acest domn v-a căutat aseară. Era foarte agitat, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Nu prea.

Noel luă cartea de vizită şi citi numele: PETER BALDWIN, ESQ; nu-i spunea nimic. SISTEME DE SECURITATE WELLINGTON, LTD; STRAND, LONDRA, W 1 A. Dedesubt era şi un număr de telefon. Holcroft nu auzise niciodată de această firmă britanică. Întoarse cartea de vizită; pe verso era scris în grabă HOTEL ST. REGIS, CAM. 411.

— A insistat să vă sun de aici la apartament, în cazul că v-aţi întors şi nu v-am văzut intrând. I-am spus că asta era o prostie.

— Ar fi putut să mă sune şi singur, spuse Noel, îndreptându-se spre lift. Sunt trecut în cartea de telefon.

— Mi-a spus că a încercat dar că telefonul dumneavoastră e defect.

Uşa liftului se închise în timp ce portarul rosti aceste ultime cuvinte. Holcroft citi din nou numele urcând cu liftul la etajul cinci. Peter Baldwin, Esq. Cine era? Şi de când avea telefonul defect?

Deschise uşa apartamentului şi întinse mâna după comutatorul de pe perete. Două veioze se aprinseră în acelaşi timp; Noel scăpă valiza din mână şi privi în jurul lui prin cameră, nevenindu-i să creadă.

Nimic nu mai era că acum trei zile! *Nimic!* Fiecare piesă de mobilier, fiecare scaun, fiecare masă, fiecare vază şi scrumieră avea acum altă poziţie. Canapeaua fusese în mijlocul camerei; acum se afla în colţul din dreapta, în fundul încăperii. Fiecare schiţă şi fiecare tablou de pe pereţi fuseseră mutate, nici unul nu mai era ca înainte! Instalaţia stereo nu mai stătea pe etajeră, fiind în schimb aranjată cu grijă pe una din mese. Barul, aflat întotdeauna în partea din spate a camerei de zi, se găsea acum în stânga uşii. Şevaletul care stătea de obicei lângă fereastră, fusese mutat la vreo trei metri în faţa lui, iar scăunelul fusese dus în altă parte – Dumnezeu ştie unde. Era cea mai ciudată

impresie pe care o avusese vreodată. Totul îi era familiar şi în acelaşi timp cu desăvârşire străin. Realitatea fusese deformată, scăpând atenţiei.

Rămase în cadrul uşii deschise. Imaginile camerei, aşa cum fusese, îi apăreau în continuare în faţa ochilor, pentru a fi apoi înlocuite de ceea ce vedea acum.

— Ce s-a *întâmplat?*

Îşi auzi propriile cuvinte, nefiind sigur la început că erau ale lui.

Alergă la canapea; telefonul era întotdeauna lângă canapea, pe o masă, la dreapta ei. Dar canapeaua fusese mutată iar telefonul nu. Se întoarse spre centrul camerei. Unde era masa? Nu era acolo; în locul unde ar fi trebuit să fie se afla un fotoliu. Nici telefonul nu era acolo! *Unde* era telefonul? Unde era masa? Unde *dracu'* era *telefonul?*

Era lângă fereastră. Masa din *bucătărie* se afla lângă fereastra de la *camera de zi* iar telefonul era aşezat pe ea. Lângă fereastra cea mare din centru, care dădea spre blocul aflat dedesubt de cealaltă parte a curţii largi. Firul de telefon fusese scos de sub mocheta care acoperea podeaua de la un perete la altul şi mutat la fereastră. Era o nebunie! Cine şi-ar da osteneala să ridice mocheta fixată atât de bine şi să mute firul de telefon?

Dădu fuga la masă, ridică receptorul şi apăsă pe butonul de intercom care îi făcea legătura cu centrala de jos din hol. Apăsă pe buton de mai multe ori; nu primi nici un răspuns, îşi ţinu degetul pe el şi într-un târziu se auzi vocea istovită a lui Jack, portarul.

— Bine, bine. Aici holul…

— Jack, sunt domnul Holcroft. Cine a fost la mine în apartament cât timp am fost plecat?

— Cine-a fost *ce*, domnule?

— A fost la mine *în apartament*!

— Aţi fost jefuit, domnule Holcroft?

— Încă nu ştiu. Ştiu doar că mi-au fost *mutate* toate lucrurile de prin casă. Cine-a fost aici?

— Nimeni. Adică, nimeni din câte ştiu *eu*. Iar băieţii nu mi-au spus nimic. Pe mine mă schimbă Ed la patru dimineaţa iar el iese la prânz. Atunci intră Louie în locul lui.

— Poţi să-i chemi?

— La dracu', pot să chem şi poliţia!

Cuvântul sună foarte neplăcut. „Poliţia" însemna întrebări – *Unde fusese*? *Cu cine se întâlnise*? – iar lui Noel nu prea-i ardea să dea vreun răspuns.

— Nu, nu chema poliţia. Nu încă. Vreau să văd întâi dacă lipseşte ceva. O fi vrut cineva să facă o glumă. Te sun eu mai încolo.

— Îi chem pe băieţi.

Holcroft închise. Se aşeză pe pervazul lat al ferestrei şi privi camera.

Totul! Nici măcar o piesă de mobilier nu mai era unde fusese înainte!
Ţinea ceva în mâna stânga: cartea de vizită. PETER BALDWIN, ESQ.
— „... era *foarte agitat, dacă înţelegeţi ce vreau să spun... a insistat să vă sun de-aici la apartament... telefonul dumneavoastră e defect...*”
HOTEL ST. REGIS, CAM. 411.

Noel ridică receptorul şi formă numărul. Îl ştia foarte bine; prânzea adeseori la King Cole Grill.
— Da? Baldwin la telefon.
Vocea era britanică iar formula de răspuns seacă.
— Sunt Noel Holcroft, domnule Baldwin. Aţi încercat să daţi de mine.
— Doamne-ajută! Unde sunteţi?
— Acasă. În apartament. Tocmai m-am întors.
— V-aţi întors? De unde?
— Nu cred că vă priveşte.
— Pentru numele lui Dumnezeu, am făcut peste trei mii de mile ca să vă văd! E extraordinar de important. Încă o dată, *unde* aţi fost?
Respiraţia englezului se auzea prin telefon; intensitatea vocii sale părea că poartă într-un fel amprenta fricii.
— Sunt măgulit că aţi făcut atâta drum ca să mă vedeţi dar asta tot nu vă dă dreptul să puneţi întrebări de natură personală...
— Ba am *tot* dreptul! îl întrerupse Baldwin. Am petrecut douăzeci de ani în M.I. 6 şi avem de vorbit despre o mulţime de lucruri! Nu aveţi idee ce faceţi. Nu are nimeni în afară de mine.
— Ce? Cum?
— Să mă exprim altfel. Anulaţi Geneva. *Anulaţi-o*, domnule Holcroft, până când stăm de vorbă!
— Geneva...?
Noel simţi dintr-o dată că-i vine rău de la stomac. De unde ştia englezul ăsta de Geneva? De unde *putea* să ştie?
O lumină licări dincolo de fereastră; cineva dintr-un apartament aflat drept în faţă, de cealaltă parte a curţii, îşi aprindea o ţigară. În ciuda agitaţiei, ochii lui Holcroft se lăsară atraşi în acel loc.
— E cineva la uşă, spuse Baldwin. Rămâneţi la telefon. Scap imediat de oricine-ar fi şi mă-ntorc.
Noel auzi cum Baldwin lasă receptorul jos, iar apoi sunetul unei uşi care se deschide şi mai multe voci imposibil de deosebit. În partea cealaltă a curţii, la fereastră, se aprinse încă un chibrit, iluminând părul lung şi blond al unei femei aflată în spatele unei perdele simple.
Holcroft îşi dădu seama că la celălalt capăt al firului se lăsase liniştea; nu mai putea să audă nici un fel de voci. Trecură câteva clipe; englezul nu se întorcea.
— Baldwin? Baldwin, unde eşti? *Baldwin*!

Pentru a treia oară chibritul se aprinse la fereastra de peste drum. Noel îl privi fix; părea inutil. Văzu lucirea ţigării din gura femeii blonde. Iar apoi zări ce avea în cealaltă mână, profilându-se nelămurit în spatele perdelei simple: un telefon. Ţinea un receptor la ureche şi se uita spre fereastra lui – se uita, era sigur de asta, la el.

— *Baldwin*? Unde *dracu'* eşti?

Se auzi un declic; legătura se întrerupse.

— *Baldwin*!

Femeia de la fereastră lăsă încet receptorul, stătu nemişcată o clipă, după care se îndepărtă, dispărând din vedere.

Holcroft rămase cu ochii pironiţi la fereastră, coborându-şi privirea spre telefonul pe care-l ţinea în mână.

Aşteptă să vină tonul şi pe urmă formă încă o dată numărul de la St. Regis.

— Regret, domnule, se pare că telefonul de la camera 411 e defect. O să trimitem pe cineva sus imediat. Vreţi să-mi comunicaţi numărul dumneavoastră ca să-l transmit domnului Baldwin?

— *Telefonul dumneavoastră era defect*…

Se întâmplase un lucru pe care Noel nu-l înţelegea. Ştia doar că n-avea voie să-i dea centralistului numele sau numărul de telefon. Închise şi se uită din nou la fereastra din cealaltă parte a curţii. Nu mai exista nici o lumină. Fereastră era întunecată; izbuti să vadă numai albul perdelei.

Plecă de lângă pervaz şi se plimbă fără ţintă prin cameră, printre bunurile familiare aflate în poziţii neobişnuite. Nu ştia ce să facă; probabil că trebuia să vadă dacă nu lipseşte nimic. Se părea că nu. Dar era greu de spus.

Telefonul zbârnâi: era intercomul de la centrală din hol. Răspunse.

— Sunt Jack, domnule Holcroft. Adineauri am vorbit cu Ed şi Louie. Nici unul n-a văzut pe nimeni urcând la dumneavoastră în apartament. Sunt băieţi cinstiţi. Nu s-ar ţine de porcării. Nici unul din noi n-ar face-o.

— Mulţumesc, Jack. Te cred.

— Vreţi să chem poliţia?

— Nu, spuse Noel încercând să pară degajat. Am impresia că e cineva la oficiu care se ţine de bancuri. Vreo doi băieţi au chei potrivite.

— Eu n-am văzut pe nimeni. Şi nici Ed sau…

— E-n regulă, Jack, îl întrerupse Holcroft. Las-o baltă. În noaptea când am plecat am avut un chef. Unul sau doi din musafiri au rămas până dimineaţă.

Noel nu se putu gândi la nimic altceva.

Deodată îşi aduse aminte că nu se uitase în dormitor. Se duse acum acolo, întinzând mâna spre comutatorul de pe perete.

Se aştepta la una ca ăsta dar oricum fu şocat. Aici dezordinea era şi mai mare.

Şi aici fiecare piesă de mobilier fusese mutată într-o altă poziţie. Patul fu primul lucru care-i atrase atenţia; într-un fel ciudat, îi provoca spaimă. Nici una din laturile lui nu atingea peretele, fiind în schimb aşezat în mijlocul camerei şi izolat. Biroul se afla în faţa unei ferestre; un pupitru mic contrasta cu întinderea peretelui din dreapta. La fel cum se întâmplase cu câteva minute în urmă, când văzuse pentru prima oară camera de zi, imagini ale dormitorului aşa cum arăta acum trei zile îi dansară una după alta în faţa ochilor, înlocuite de ciudăţenia lucrurilor pe care le observa acum.

Pe urmă dădu cu ochii de el şi rămase cu gura căscată. Atârnând din tavan şi legat cu o bandă mată neagră, al doilea telefon era suspendat în aer iar cordonul prelungitor se furişa în susul peretelui până la cârligul pe după care era petrecut.

Se învârtea încet.

Durerea i se mută de la stomac în piept; ochii îi rămaseră pironiţi asupra priveliştii, asupra instrumentului suspendat care se răsucea lent în aer. Îi era frică să privească dincolo de el dar ştia că trebuie s-o facă; trebuia să înţeleagă.

Iar când făcu acest lucru îi veni inima la loc. Telefonul se afla chiar pe direcţia uşii de la baie şi uşa era deschisă. Văzu perdelele care fluturau la fereastră deasupra chiuvetei. Adierea constantă a vântului rece era cea care făcea să se învârtă telefonul.

Intră repede în baie ca să închidă fereastra. Când era pe punctul de a trage perdelele, văzu un licăr de lumină venind de afară; un chibrit fusese aprins la o altă fereastră de cealaltă parte a curţii iar flacăra se ivise pe neaşteptate în întuneric. Îşi ridică privirile.

Iar femeia aceea! Femeia cu părul blond, al cărei creştet se ghicea dincolo de o altă perdea simplă. Privi fix silueta aceea, fascinat de apariţia ei.

Ea se întoarse aşa cum făcuse şi înainte şi se îndepărtă în acelaşi fel ca în urmă cu câteva minute. Dispăru. Iar lumina slabă din dreptul ferestrei se stinse.

Oare *ce* se întâmpla? Ce însemna asta? Lucrurile erau aranjate în aşa fel încât să-l înspăimânte. Dar de cine şi în ce scop? Şi ce se întâmplase cu Peter Baldwin, Esq., bărbatul cu voce intensă care îi ordonase să anuleze operaţiunea Geneva? Baldwin făcea parte din scenariul terorii sau era o victimă a ei?

Victimă… vict*imă! Ci*udat că ajunsese să folosească un asemenea cuvânt, îşi spuse. De ce-ar trebui să fie vreo victimă? Şi la ce se referise Baldwin când spusese că „petrecuse douăzeci de ani în M.I. 6”?

M.I. 6? O ramură a serviciilor britanice de informaţii. Dacă ţinea

bine minte, M.I. *Cinci* era direcţia care se ocupa de probleme interne; *Şase* avea în sarcină chestiunile care apăreau în afara graniţelor ţării. Un fel de C.I.A. al englezilor, cum ar veni.

Sfinte Dumnezeule! Oare britanicii aflaseră de documentul de la Geneva? Ştiau serviciile engleze de informaţii de furtul uriaş care avusese loc cu treizeci de ani în urmă? La prima vedere, aşa s-ar părea… Totuşi, nu asta sugerase Peter Baldwin.

„*N-aveţi idee ce faceţi. Nu are nimeni în afară de mine*”.

Iar apoi se lăsase liniştea şi legătura se întrerupsese.

Holcroft ieşi din baie şi se opri sub telefonul suspendat; aproape că nu se mai mişca dar încă nu se oprise de tot. Era o privelişte urâtă, a cărei doză de macabru sporea din cauza abundenţei de bandă mată neagră care ţinea receptorul lipit de restul instrumentului. De parcă telefonul ar fi fost mumificat şi n-avea să mai fie folosit niciodată.

Porni mai departe spre uşa de la dormitor, după care se opri instinctiv şi se întoarse. Exista ceva care îi atrăsese atenţia, un lucru pe care nu-l observase până atunci. Sertarul din mijloc al micului pupitru era deschis. Privi mai atent, înăuntrul sertarului se afla o foaie de hârtie.

Uitându-se la pagina care-i căzuse sub ochi, i se tăie respiraţia.

Nu putea fi *adevărat*. Era o *nebunie*. Acea singură foaie de hârtie avea o culoare cafeniu-gălbuie. Din cauza *vechimii*. Era la fel ca pagina care fusese păstrată în subsolul unei bănci din Geneva vreme de treizeci de ani. Scrisoarea plină de ameninţări proferate de fanaticii care venerau un martir pe nume Heinrich Clausen. Scrisul era acelaşi; literele ciudate ale alfabetului german cu care fuseseră tipărite cuvintele englezeşti, cerneala decolorată dar încă lizibilă.

Iar ceea ce era lizibil avea darul să uimească. Fiindcă fusese scris cu peste treizeci de ani în urmă.

NOEL CLAUSEN-HOLCROFT.
PENTRU TINE NIMIC NU MAI ESTE CUM A FOST..
NIMIC NU MAI POATE FI LA FEL…

Înainte de a citi mai departe, Noel ridică pagina ţinând-o de un colţ. Acesta se fărâmiţa la prima atingere.

O, Doamne! Chiar *era* scris acum treizeci de ani!

Iar acest fapt transformă restul mesajului în ceva înfricoşător.

TRECUTUL A ÎNSEMNAT PREGĂTIREA. VIITORUL ESTE DEDICAT MEMORIEI UNUI OM ŞI A VISULUI SĂU. GESTUL LUI A FOST ÎNDRĂZNEŢ ŞI STRĂLUCITOR ÎNTR-O LUME CARE ÎNNEBUNISE. NIMIC NU TREBUIE SĂ STEA ÎN CALEA ÎMPLINIRII ACELUI VIS.

NOI SUNTEM SUPRAVIEŢUITORII DIN WOLFSSCHANZE. ACEI

DINTRE NOI CARE TRĂIESC SE VOR DEDICA TRUP ŞI SUFLET APĂRĂRII VISULUI ACELUI OM. EL VA FI ÎMPLINIT FIINDCĂ E TOT CE A MAI RĂMAS. UN ACT DE GRAŢIE CARE VA ARĂTA LUMII CĂ AM FOST TRĂDAŢI. CĂ NU ERAM AŞA CUM NE CREDEA LUMEA.

NOI, OAMENII DIN WOLFSSCHANZE, ŞTIM CE AU FOST CEI MAI BUNI DINTRE NOI. LA FEL CUM ŞTIA ŞI HEINRICH CLAUSEN.

ACUM E RÂNDUL TĂU, NOEL CLAUSEN-HOLCROFT, SĂ SĂVÂRŞEŞTI CEEA CE A ÎNCEPUT TATĂL TĂU. TU EŞTI ALESUL. AŞA A VRUT TATĂL TĂU.

MULŢI VOR ÎNCERCA SĂ TE OPREASCĂ. SĂ DESCHIDĂ STĂVILARUL ŞI SĂ DISTRUGĂ VISUL. DAR OAMENII DIN WOLFSSCHANZE SUPRAVIEŢUIESC. AI CUVÂNTUL NOSTRU CĂ TOŢI CEI CARE SE VOR AMESTECA VOR FI EI ÎNŞIŞI OPRIŢI.

ORICINE ÎŢI VA STA ÎN CALE, ÎNCERCÂND SĂ TE FACĂ SĂ RENUNŢI SAU SĂ TE ÎNŞELE PRIN MINCIUNĂ, VA FI ELIMINAT.

LA FEL CA TINE ŞI AI TĂI, DE VEI ŞOVĂI SAU VEI DA GREŞ.

ACESTA ESTE JURĂMÂNTUL NOSTRU ÎN FAŢA TA.

Noel scoase hârtia din sertar; ea i se fărâmiţă în mână. Lăsă fragmentele să cadă pe podea.

— *Fir-aţi ai naibii de demenţi!*

Închise sertarul trântindu-l şi ieşi în goană din dormitor. Unde era telefonul? Unde *dracu'* era blestematul ăla de *telefon*? La fereastră – asta era; pe masa de *bucătărie* de lângă afurisita de *fereastră*!

— *Demenţi!* urlă el încă o dată, fără o adresă precisă. Şi totuşi exista o adresă exista: un bărbat din Geneva care călătorise cu un tren cu destinaţia Zurich. E posibil ca nişte demenţi să fi scris pagina aia plină de scârnavii acum treizeci de ani dar uite că acum, după treizeci de ani, alţi demenţi i-o aduseseră! Îi intraseră cu forţa în casă, îi invadaseră spaţiul intim, îi atinseseră lucrurile care-i aparţineau… şi Dumnezeu ştie ce mai făcuseră, îşi spuse, gândindu-se la Peter Baldwin, Esq. Un om care călătorise mii de mile ca să-l vadă şi să stea de vorbă cu el… tăcere, un declic, o legătură telefonică întreruptă.

Se uită la ceas. Era aproape unu noaptea. Cât o fi la Zurich? Şase? Şapte? Băncile din Elveţia deschideau la opt. La Grande Banque de Geneve avea o filială la Zurich, Manfredi avea să fie acolo.

Fereastra. Rămase în faţa ferestrei unde stătuse doar cu câteva minute în urmă, aşteptându-l pe Baldwin să se întoarcă la telefon. *Fereastra*! De partea cealaltă a curţii, în apartamentul din faţă. Cele trei licăriri scurte ale chibritului… femeia blondă de la fereastră!

Holcroft vârî mâna în buzunar ca să se convingă că mai are cheile. Le avea. Alergă la uşă, ieşi încet, o zbughi spre lift şi apăsă pe buton. Indicatorul arăta că ascensorul era la etajul zece; săgeata nu se mişcă…

Fir-ar al dracului!

Dădu fugă pe scări, coborând treptele din două în două. Ajunse la parter şi porni în goană spre hol.

— *Doamne*, domnule Holcroft! exclamă Jack uitându-se la el. Era să fac pe mine de frică!

— Îl ştii pe portarul din clădirea de alături? strigă Noel.

— Care?

— *Isuse! Aia!* spuse Holcroft arătând spre dreapta.

— Aia e 380. Da, sigur.

— Vino cu mine!

— Hei, staţi puţin, domnule Holcroft. Nu pot să plec de-aici.

— Nu stăm decât un minut. Ai douăzeci de dolari.

— Doar un minut…

Portarul de la 380 le ieşi în întâmpinare, înţelegând imediat că trebuia să dea informaţii precise prietenului lui Jack.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu e nimeni în apartamentul acela. E gol de aproape trei săptămâni. Dar mă tem că a fost închiriat; noii chiriaşi trebuie să se mute în…

— Ba este cineva înăuntru! spuse Noel, încercând să se stăpânească. O femeie blondă. *Trebuie* să aflu cine e.

— O femeie blondă? De înălţime mijlocie, destul de frumuşică şi care fumează mult?

— Da, exact! Cine e?

— Locuiţi de mult timp acolo, domnule?

— Cum?

— Vreau să spun, aţi stat mai multă vreme acolo?

— Ce importanţă are?

— Mă gândeam că poate aţi băut…

— Ce dracu îndrugi acolo?! Cine este *femeia aceea*?

— Nu *este*, domnule. *Era*. Femeia blondă despre care vorbiţi era doamna Palatyne. A murit acum o lună.

Noel se aşeză pe scaunul din faţa ferestrei, uitându-se spre cealaltă parte a curţii. Cineva încerca să-l facă să-şi piardă minţile? Dar de ce? N-avea nici un sens! Fanatici, demenţi de acum treizeci de ani, săriseră peste trei decenii, comandând trupe de oameni mai tineri şi necunoscuţi, cu treizeci de ani mai târziu. Iarăşi, *de ce!*

Sunase la St. Regis. Telefonul de la 411 funcţiona dar era în permanenţă ocupat. Iar o femeie pe care o văzuse cu ochii lui nu exista! Dar de fapt exista. Şi era amestecată în toată tărăşenia; *ştia* acest lucru.

Se ridică de pe scaun, se îndreptă spre barul aşezat în acea poziţie stranie şi-şi turnă ceva de băut. Se uită la ceas; era două fără zece. Mai

avea de aşteptat zece minute până să-l sune centralista pentru convorbiri internaţionale. La bancă se putea da telefon la ora două a.m., ora New York-ului. Se întoarse cu paharul la scaunul din faţa ferestrei. Trecu pe lângă radioul pus pe ultrascurte. Nu se afla la locul unde stătea de obicei; de aceea îl şi observase. Îi dădu drumul, absent. Îi plăcea muzica; îl liniştea.

Însă nu muzică îi fu dat să audă, ci cuvinte. Semnalul sonor ca un răpăit care însoţea vocea crainicului indica unul din posturile care difuzau numai ştiri. Fusese schimbat postul. Ar fi trebuit să-şi închipuie. *Pentru tine nimic nu este cum a fost*…

Câteva cuvinte rostite la radio îi atraseră atenţia. Se întoarse repede în scaun, vărsându-şi o parte din băutură pe pantaloni.

—… poliţia a delimitat prin cordoane intrările în hotel. Reporterul nostru, Richard Dunlop, se află la faţa locului, solicitându-ne legătura prin staţia noastră de teren. Eşti în emisie, Richard. Ce ai aflat?

Se auziră paraziţii care bruiau, urmaţi de vocea agitată a unui crainic.

— Numele bărbatului era Peter Baldwin, John. Era englez. Sosise ieri, sau cel puţin atunci s-a semnat în registrul de la St. Regis; poliţia se află în legătură cu liniile aeriene pentru alte informaţii. Din ce se ştie până acum, venise în concediu. Pe cartea de vizită de la recepţie nu era trecut numele nici unei companii.

— Când au descoperit cadavrul?

— Cam cu o jumătate de oră în urmă. Un tehnician de la întreţinere a urcat la cameră ca să verifice telefonul şi l-a găsit pe domnul Baldwin întins pe pat. Zvonurile care circulă pe-aici sunt îngrozitoare şi nici nu mai ştii ce să crezi, dar lucrul care e pus în evidenţă e metoda de ucidere. Pare-se că a fost urâtă, brutală. Se spune că Baldwin a fost strangulat. Cu o sârmă care i-a fost trecută prin gât. O cameristă isterică de la etajul patru a fost auzită spunându-le printre ţipete poliţiştilor că prin cameră era plin de…

— Mobilul a fost jaful? întrerupse crainicul din studioul central, pentru a nu leza sensibilitatea ascultătorilor.

— N-am fost în stare să stabilim acest lucru. Poliţiştii nu fac nici un fel de declaraţii. Am înţeles că aşteaptă să vină cineva de la consulatul britanic.

— Mulţumesc, Richard Dunlop. Rămânem în legătură. Acesta a fost Richard Dunlop de la hotelul St. Regis, din Fifty-fifth Street, Manhattan. Recapitulând, o crimă brutală a avut loc într-unul din cele mai selecte hoteluri din New York în această dimineaţă. Un englez pe nume Peter Baldwin…

Holcroft ţâşni de pe scaun, se îndreptă cu mişcări dezordonate spre radio şi-l închise. Rămase în picioare deasupra lui, respirând accelerat. Nu voia să recunoască faţă de sine că auzise ce auzise. Nu era nimic la

care să se fi gândit cu adevărat; pur şi simplu, nu era posibil.

Dar iată că *era* posibil. Era ceva adevărat; se întâmplase. Era vorba de moarte. Demenţii de acum treizeci de ani nu erau nici caricaturi, nici personaje de melodramă. Erau ucigaşi nemiloşi. Şi nu ştiau de glumă absolut deloc.

Peter Baldwin, Esq., îi spusese să anuleze operaţiunea Geneva. Baldwin se amestecase în împlinirea visului, a testamentului. Şi acum iată că murise, ucis brutal cu o sârmă care-i străpunsese gâtul.

Făcând eforturi, Noel se întoarse la scaun şi se aşeză. Îşi ridică paharul la buze şi trase câteva înghiţituri mari de whisky; băutura nu avu nici un efect asupra lui. Atâta doar că zvâcnirile puternice din piept i se accelerară.

O aprindere a chibritului! De cealaltă parte a curţii, la fereastră! Uite-o! Femeia blondă se ghicea în spatele perdelelor simple, într-o lumină slabă. Se uita încoace, se uita la *el!* Se ridică de pe scaun, atras spre fereastră ca şi cum ar fi fost hipnotizat, stând cu faţa la câţiva centimetri de geam. Femeia dădu din cap; începuse *să dea încet din cap*! Îi spunea ceva. Îi spunea că lucrurile pe care le vedea erau adevărate!

… *Femeia blondă despre care vorbiţi era doamna Palatyne. A murit acum o lună.*

Silueta unei femei moarte se afla în dreptul unei ferestre, înconjurată de beznă şi-i trimitea un mesaj îngrozitor. Oh, Doamne, simţea cum începe să-şi piardă *minţile!*

Telefonul sună; zgomotul îl înspăimânta. Îşi ţinu respiraţia şi se apropie rapid de aparat; nu putea să-l lase să mai sune o dată. Efectul lui asupra liniştii din jur era cumplit.

— Domnule Holcroft, sunt centralista de la convorbiri internaţionale. Aveţi legătura cu Zurichul…

Noel ascultă neîncrezător vocea mohorâtă şi cu accent care vorbea din Elveţia. Bărbatul de la capătul celălalt al firului era directorul sucursalei din Zurich a lui Grande Banque de Geneve. Era un *directeur*, spuse de două ori, ca pentru a-şi sublinia poziţia.

— Suntem profund mâhniţi, domnule Holcroft. Ştiam că Herr Manfredi nu se simţea bine dar n-am crezut că boala dânsului s-a agravat atât de mult.

— Ce tot vorbiţi? Ce s-a întâmplat?

— O boală incurabilă îi afectează pe oameni în mod diferit. Colegul nostru era un bărbat plin de viaţă, energic, iar când asemenea oameni nu mai pot da randamentul obişnuit, de multe ori sunt cuprinşi de disperare şi cad victimă unor accentuate stări depresive.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a sinucis, domnule Holcroft. Herr Manfredi nu şi-a putut suporta propria neputinţă.

— Sinucis?

— N-are nici un rost să nu vă spunem adevărul. Ernst s-a aruncat de la fereastra hotelului. Din fericire, s-a terminat imediat. La ora zece, La Grande Banque îşi va întrerupe toate activităţile pentru un minut de reculegere.

— O, Dumnezeule…

— Oricum, conchise vocea din Zurich, toate conturile de care Herr Manfredi s-a ocupat personal vor intra pe mâini la fel de capabile. Ne aşteptăm sincer ca…

Noel închise telefonul, întrerupându-l pe bărbat la jumătate. *Conturile*… vor *intra pe mâini la fel de capabile. Lu*crurile decurgeau normal; un om era ucis, dar afacerile bancherilor din Elveţia nu puteau fi întrerupte. Iar omul chiar fuse*se ucis*.

Ernst Manfredi nu se *aruncase* pe fereastră la Zurich. *Fusese aruncat*. Asasinat de oamenii din Wolfsschanze.

Pentru numele lui Dumnezeu, *de ce*! Pe urmă Holcroft îşi aminti. Manfredi îi trimisese la plimbare pe oamenii din Wolfsschanze. Îi spusese lui Noel că acele ameninţări macabre nu aveau nici o noimă, că erau o încercare a unor bătrâni bolnavi şi chinuiţi de a găsi o compensaţie.

Asta fusese greşeala lui Manfredi. Fără îndoială că le povestise asociaţilor, celorlalţi directori de la Grande Banque, despre scrisoarea ciudată care îi fusese adusă cu sigiliile de ceară intacte. Poate că râsese de oamenii din Wolfsschanze chiar în prezenţa lor.

Chibritul! Licărul de lumină! În cealaltă parte a curţii femeia de la fereastră dădea din cap! Încă o dată – ca şi cum i-ar fi citit gândurile – îi confirma adevărul. O femeie moartă îi spunea că avea dreptate!

Ea se întoarse şi plecă; lumina de la fereastră se stinse.

— Întoarce-te! *Întoarce-te*! ţipă Holcroft, cu mâinile lipite de geam. *Cine* eşti de fapt?

Telefonul aflat sub el zbârnâi. Noel se uită la el ca la un lucru îngrozitor aflat într-un loc neobişnuit. Tremurând, ridică receptorul.

— Domnule Holcroft, sunt Jack. *Cred* că ştiu ce dracu’ s-a întâmplat la dumneavoastră în apartament. Adică nu m-am gândit până acum, dar adineauri mi-a trecut prin cap chestia asta.

— Ce anume?

— Acum două seri au venit doi tipi. Lăcătuşi. Domnul Silverstein, de la dumneavoastră de pe etaj, voia să-şi schimbe încuietoarea. Louie mi-a povestit şi am crezut că era totul în regulă. Pe urmă am început să mă gândesc. De ce or fi venit seara? Mă rog, cu toate orele lor suplimentare, de ce n-au venit în timpul zilei? Aşa că l-am sunat pe Louie acasă. Mi-a spus că au venit *ieri*. Şi-atunci cine dracu’ erau tipii ăilalţi?

— Îţi aduci aminte ceva despre ei?

— Păi cum naiba să nu-mi aduc! Mai ales despre unul din ei. Îţi sărea în ochi şi dintr-un puhoi de lume la Garden{5}! Avea…

La capătul celălalt al firului se auzi un sunet neaşteptat şi puternic.

Un foc de armă!

Pe urmă se auzi zgomotul unui obiect care cade. Telefonul din hol fusese scăpat pe jos!

Noel trânti receptorul şi alergă la uşă, deschizând-o cu atâta forţă încât se lovi de o schiţă înrămată de pe perete, spărgându-i sticla. Nu mai avea timp să aştepte liftul. Coborî scările în goană, cu mintea golită de idei, temându-se să gândească, atent doar la viteză şi la menţinerea echilibrului, sperând din suflet că n-o să se împiedice de trepte. Ajunse la parter şi dădu buzna pe uşa dinspre hol.

Privirea lui era cea a unui om şocat. Ireparabilul se produsese. Jack portarul era întins cu faţa în sus pe scaun iar sângele i se revărsa din gât, unde fusese împuşcat.

Se amestecase! Fusese pe punctul de a-l identifica pe unul din oamenii din Wolfsschanze, iar pentru asta fusese ucis.

Baldwin, Manfredi… un portar nevinovat. Morţi… toţi cei *care se vor amesteca vor fi ei înşişi opriţi… Oricine îţi va sta în cale, încercând să te facă să renunţi sau să te înşele… va fi eliminat.*

… la fel ca tine şi ai tăi, de vei şovăi. Sau de vei da greş.

Manfredi îl întrebase dacă avea într-adevăr de ales. Acum nu mai avea.

5

Moartea îl înconjurase şi stătea la pândă.

Althene Holcroft se aşeză la masa de lucru din birou şi fixă cu privirea cuvintele scrisorii pe care o ţinea în mână. Trăsăturile colţuroase, săpate parcă în piatră – pomeţii înalţi, nasul acvilin, ochii adânciţi de sub sprâncenele arcuite şi bine conturate – erau la fel de încordate şi rigide ca modul în care stătea pe scaun. Buzele subţiri, aristocratice, erau strânse; respira regulat, dar răsuflarea era prea controlată şi prea adâncă pentru a fi normală. Citise scrisoarea lui Heinrich Clausen, ca şi cum ar fi studiat un raport statistic care contrazicea anumite informaţii considerate a fi incontestabile.

În cealaltă parte a camerei, Noel stătea în dreptul unei ferestre arcuite care dădea spre gazonul şi grădinile ce se întindeau în spatele casei din Bedford Hills. O parte din tufele de arbuşti erau acoperite cu pânză de sac; aerul era rece, iar gerul dimineţii producea ici şi colo petice de un cenuşiu deschis în iarba verde. Holcroft se întoarse de la priveliştea de afară şi îşi privi mama, încercând cu disperare să-şi ascundă teama şi să-şi stăpânească tremuratul care îl cuprindea când se gândea la lucrurile întâmplate noaptea trecută. Nu-şi putea îngădui ca teroarea pe care o simţea să fie observată de mama lui. Se întrebă la ce se gândea ea, ce amintiri fuseseră trezite la viaţă la vederea cuvintelor scrise de mână, cu cerneală albastră, de un bărbat pe care cândva îl iubise iar pe urmă ajunsese să-l dispreţuiască. Indiferent la ce se gândea, erau lucruri care aveau să rămână secrete până când va hotărî de bună voie să vorbească. Althene comunica doar în măsura în care avea ceva de spus din proprie iniţiativă.

Păru a-i prinde privirea şi-şi ridică ochii spre ai lui dar numai pentru o fracţiune de secundă. Reveni asupra scrisorii, zăbovind încă o clipă ca să dea de pe frunte o şuviţă rebelă din părul cărunt care-i încadra chipul. Noel se îndreptă nehotărât spre masa de lucru, uitându-se la rafturile bibliotecilor şi la fotografiile de pe pereţi. Camera era o reflectare a proprietarului, îşi spuse în gând. Plăcută, chiar elegantă; în acelaşi timp însă, dominată de un evident spirit activ şi întreprinzător. Fotografiile înfăţişau bărbaţi şi femei la vânătoare călare, navigând pe timp urât, făcând schi prin zăpada de la munte. Era un lucru imposibil de negat: exista un curent subteran de masculinitate în această cameră foarte feminină. Era biroul mamei ei. Sanctuarul unde se întorcea când voia să chibzuiască în linişte. Dar ar fi putut aparţine şi unui bărbat.

Se aşeză pe scaunul din piele din faţa mesei de lucru şi-şi aprinse o ţigară cu o brichetă Colibri de aur, cadou de rămas bun al unei tinere doamne care se mutase de la el din apartament cu o lună în urmă. Mâna îi tremură din nou; strânse bricheta cât putu de tare.

— E un obicei îngrozitor, spuse Althene, fără să-şi ridice ochii de pe scrisoare. Am crezut c-o să renunţi.

— Am şi făcut-o. De câteva ori.

— Asta a spus-o Mark Twain. Măcar fii original.

Holcroft se foi pe scaun, simţindu-se încurcat.

— Ai citit-o deja de câteva ori. Ce crezi?

— Nu *ştiu* ce să cred, spuse Althene, punând scrisoarea în faţa ei pe masă. El a scris-o; e caligrafia lui, felul lui de a se exprima. Arogant chiar şi când avea remuşcări.

— Deci eşti de acord că e vorba de remuşcări?

— Aşa s-ar părea. La prima vedere, în orice caz. Ar trebui să ştiu mult mai multe. Am o serie de întrebări faţă de această iniţiativă financiară extraordinară. E ceva imposibil de conceput.

— Întrebările atrag după sine întrebări, mamă. Oamenii din Geneva nu vor aşa ceva.

— Are vreo importanţă ce vor? Din câte-am înţeles de la tine, deşi nu mi-ai spus tot, ţi se cere să renunţi la un minimum de şase luni din viaţă şi probabil că şi la multe altele.

Noel se simţi din nou stânjenit. Se hotărâse să nu-i arate documentul emis de La Grande Banque. Dacă insista totuşi să-l vadă, i-l putea aduce oricând. Dacă nu, era în regulă; cu cât ştia mai puţin, cu atât era mai bine. Trebuia s-o apere de oamenii din Wolfsschanze. N-avea nici cea mai mică îndoială că Althene ar fi dispusă să se amestece.

— Nu ţi-am ascuns nimic esenţial, spuse el.

— N-am spus asta. Am spus că nu mi-ai comunicat tot. Te referi la un bărbat din Geneva căruia nu vrei să-i dezvălui identitatea; vorbeşti despre nişte condiţii pe care le descrii pe jumătate, despre copiii mai mari din două familii pe care nu vrei să le numeşti. Omiţi o mulţime de lucruri.

— Pentru binele tău.

— E drăguţ din partea ta dar şi jignitor, dacă luăm în considerare scrisoarea.

— N-am vrut să fiu nici una, nici alta, spuse Holcroft aplecându-se în faţă. Nimeni nu vrea ca acel cont bancar să aibă vreo legătură cu tine, oricât ar fi de mică. Ai citit scrisoarea; ştii la ce se referă conţinutul. Mii şi mii de oameni, sute de milioane de dolari. N-ai de unde să ştii cine te-ar putea considera *pe tine* vinovată. Ai fost soţia care i-a spus adevărul; l-ai părăsit fiindcă a refuzat să-l accepte. Când în cele din urmă şi-a dat seama că lucrurile pe care i le-ai spus erau *într-adevăr* reale, a făcut ce-a făcut. Poate că anumiţi oameni gata să te ucidă pentru asta sunt încă în viaţă. Nu vreau să te las să-ţi asumi un asemenea risc.

— Am înţeles.

Althene rosti aceste cuvinte lungind fiecare silabă, repetându-le apoi în timp ce se ridică de pe scaun şi străbătu încet camera, îndreptându-se spre fereastra boltită.

— Eşti sigur că asta a fost îngrijorarea pe care au exprimat-o oamenii din Geneva?

— Da, ei… el aşa a lăsat să se înţeleagă.

— Bănuiesc că n-a fost singura îngrijorare.

— Nu.

— Să mă gândesc la alta?

Noel adoptă o ţinută rigidă. Nu pentru că ar fi subestimat inteligenţa mamei sale – rareori se întâmplase să facă aşa ceva – dar, ca de obicei, se enerva când ea spunea unele lucruri cu voce tare înainte să apuce el s-o facă.

— Cred că e limpede, spuse el.

— Zău? Făcu Althene, întorcându-se de la fereastră şi privindu-l.

— E trecută în scrisoare. Dacă sursele acelui cont ar fi făcute publice, s-ar ivi probleme de ordin juridic. S-ar intenta acţiune împotriva lui în tribunalele internaţionale.

— Da, spuse mama lui uitându-se în altă parte. Atunci e limpede. Mă mir că ţi s-a dat voie să-mi spui ceva.

Noel se lăsă în scaun temător, neliniştit din cauza cuvintelor Althenei.

— De ce? Chiar ai vrea să faci ceva?

— E tentant, răspunse ea. Continuând să se uite pe geam. Nu cred că omul reuşeşte vreodată să-şi înfrângă dorinţa de a lovi la rândul lui, de a da în ceva sau în cineva care i-a provocat dureri mari. Chiar şi atunci când rana cu care te-ai ales ţi-a schimbat viaţa în bine. Şi, slavă Domnului, a mea – a noastră – s-a schimbat. Din iadul pe pământ la un gen de fericire pe care renunţasem să-l mai caut.

— Tata? întrebă Noel.

Althene se întoarse.

— Da. A riscat mai mult decât o să-ţi poţi închipui vreodată ca să ne apere. Eram cea mai mare proastă din lume, iar el ne-a acceptat pe mine proasta şi pe copilul meu. Nu ne-a dăruit numai dragoste, ci ne-a redat viaţa. În schimb a cerut doar dragoste.

— Lucru pe care i l-ai dat.

— Şi o să i-l dau până o să mor. Richard Holcroft este aşa cum mi l-am închipuit cândva pe Heinrich Clausen. M-am înşelat amarnic… Faptul că Heinrich a murit de atât de mulţi ani nu mi se pare că ar avea vreo importanţă; ura nu va dispărea. Vreau să lovesc şi eu la rândul meu.

Noel îşi păstră aceeaşi voce calmă. Trebuia să-şi ţină mama cât mai departe de asemenea gânduri; supravieţuitorii din Wolfsschanze n-aveau s-o lase să trăiască.

— Ar însemna că-l loveşti pe omul de care îţi aduci aminte, nu de cel care a scris scrisoarea. Poate că lucrurile pe care le-ai văzut în el la început chiar au existat. Iar la sfârşit s-a şi folosit de ele.

— Asta ar fi o mângâiere, nu?

— Cred că este adevărat. Omul care a scris scrisoarea aceea nu minţea. Era chinuit de durere.

— A fost o durere meritată, a provocat atâta nenorocire la rândul lui; a fost cel mai nemilos om pe care l-am cunoscut. Dar, în aparenţă, era atât de diferit, animat de atâtea intenţii. Şi… o, Dumnezeule… când te gândeşti care îi erau de fapt intenţiile!

— S-a schimbat, mamă, o întrerupse Holcroft. La schimbarea asta ai contribuit şi tu. La sfârşitul vieţii a vrut doar să ajute la distrugerea a ceea ce tot el a făcut. O şi spune: „Greşelile trebuie reparate." Gândeşte-te la câte a făcut – la câte au făcut toţi trei – ca să impună realizarea acestui lucru.

— Nu pot să şterg cu buretele, ştiu. Tot aşa cum nu pot să şterg cu buretele cuvintele. Aproape că-l aud rostindu-le, dar cel care vorbeşte e un om foarte tânăr. Un tânăr animat de atâtea intenţii, alături de o fată foarte tânără şi romantică.

Althene se opri, după care vorbi din nou, cu o voce clară.

— De ce mi-ai arătat scrisoarea? De ce mi-ai adus iar aminte de toate astea?

— Fiindcă m-am hotărât să merg mai departe. Asta înseamnă că o să închid biroul, o să călătoresc mult şi în cele din urmă o să lucrez în afara Elveţiei vreo câteva luni. Aşa cum a spus omul din Geneva, n-ai fi acceptat aşa ceva fără să pui o mulţime de întrebări. Se temea c-o să afli ceva neplăcut şi c-o să faci vreun lucru nesăbuit.

— Punându-te în pericol *pe tine*?

— Cred că da. S-a gândit că ar fi o posibilitate. Spunea că acele amintiri ale tale sunt foarte vii. „De neşters", aşa s-a exprimat.

— De neşters, încuviinţă Althene.

— Din punctul lui de vedere nu existau soluţii juridice; era mai bine să se folosească banii conform intenţiei anunţate. Să se repare acele greşeli.

— Poate că avea dreptate. Dacă lucrul este posibil. Dumnezeu ştie cât de mult s-a întârziat. Când se ocupa Heinrich de ceva, rezultatul era de mică valoare şi în bună parte fals.

Althene se opri iar chipul i se încordă brusc.

— Tu ai fost singura excepţie. Poate că asta e a doua.

Noel se ridică de pe scaun şi se apropie de mama lui. Îi puse mâinile pe umeri şi o trase spre el.

— Omul acela din Geneva spunea că eşti incredibilă. Să ştii că eşti.

Althene se trase înapoi.

— Chiar aşa a spus? Incredibilă?

— Da.

— Ernst Manfredi, şopti ea.

— Îl *cunoşti*? întrebă Holcroft.

— E un nume cu care m-am întâlnit cu mulţi ani în urmă. Înseamnă că încă trăieşte.

Noel nu răspunse la această întrebare.

— Cum de ţi-ai dat seama că era el?

— O după-amiază de vară la Berlin. A fost şi el acolo. Ne-a ajutat să plecăm. Pe tine şi pe mine. Ne-a suit în avion, mi-a dat bani. *Dumnezeule*…

Althene se desprinse din braţele fiului ei şi străbătu camera, îndreptându-se spre masa de scris.

— Atunci, în după-amiaza aceea, m-a considerat „incredibilă”. Mi-a spus că ei or să mă vâneze, că vor să mă găsească. Să ne găsească. A promis că o să facă tot ce-i stă în putinţă. Mi-a arătat ce să fac, ce să spun. Micul bancher elveţian lipsit de personalitate a fost un uriaş în după-amiaza aceea. Dumnezeule, după toţi aceşti ani…

Noel îşi privi mama, uluiala sa fiind acum deplină.

— De ce n-a zis nimic? De ce nu mi-a *spus*?

Althene se întoarse, stând cu faţa la fiul ei, dar fără să-l privească. Se uita undeva dincolo de el, văzând lucruri pe care el nu putea să le vadă.

— Cred că a vrut să aflu singură. În felul ăsta. Nu era genul de om care să-şi ceară înapoi datoriile de-a valma, spuse ea scoţând un oftat. N-o să mă prefac că am pus cruce acestor lucruri. Nu promit nimic. Dacă o să mă hotărăsc să trec în vreun fel la acţiune, o să te previn din timp. Însă deocamdată n-o să mă amestec.

— Asta poate să însemne orice, nu?

— E cel mai bun răspuns pe care pot să ţi-l dau. Amintirile acelea sunt într-adevăr de neşters.

— Dar deocamdată n-o să faci nimic?

— Ai cuvântul meu. Nu mi-l dau uşor şi nici nu mi-l iau înapoi uşor.

— Ce-ar trebui să se întâmple ca să te răzgândeşti?

— Să dispari tu, de exemplu.

— Ţinem legătura.

Althene Holcroft îşi privi fiul ieşind din cameră. Chipul ei – atât de încordat şi de rigid cu doar câteva clipe în urmă – era destins. Buzele sale subţiri schiţară un zâmbet; ochii mari erau gânditori, expresia lor sugerând o mulţumire mută şi tărie.

Întinse mâna spre telefonul de pe masă, apăsă singurul buton marcat cu 0 şi după câteva secunde vorbi.

— Centrala internaţională, vă rog. Aş dori o convorbire în Elveţia, la Geneva.

Avea nevoie de un motiv plauzibil din punct de vedere profesional ca să închidă Holcroft Incorporated. Nu puteau fi puse întrebări de profunzime. Supravieţuitorii din Wolfsschanze erau ucigaşi pentru care întrebările erau imediat interpretate drept amestec. Trebuia să dispară în mod legitim… Dar nu p*ut*eai să dispari efectiv în mod legitim; puteai să găseşti explicaţii plauzibile care să creeze impresia de legitimitate.

Impresia de legitimitate.

Sam Buonoventura.

Asta nu însemna că Sam nu era legitim. Era. Era unul din cei mai buni ingineri-constructori din branşă. Dar Sam mersese atât de mult unde îl ducea instinctul încât începuse să devină vulnerabil. Era un hoinar de profesie, în vârstă de cincizeci de ani, care absolvise City College venind de pe Tremont Avenue, din Bronx şi care descoperise o viaţă plină de satisfacţii imediate undeva în ţările calde.

O scurtă perioadă de stagiu în The Army Corps of Engineers îl convinsese pe Buonoventura că există o lume mai blândă şi mai generoasă în afara graniţelor Statelor Unite, de preferinţă la sud de bancurile de corali de pe coasta californiană a Floridei. Trebuia doar să fii bun, bun într-o meserie care făcea parte dintr-o altă meserie mai cuprinzătoare, în care se investeau mari sume de bani. Iar în anii '50 şi '60 explozia construcţiilor din America Latină şi din Caraibe era de aşa natură încât părea creată special pentru cineva ca Sam. Îşi făuri în rândul mai multor corporaţii şi guverne reputaţia unui tiran al construcţiilor, care făcea pe teren exact ceea ce-şi propunea.

Odată studiate proiectele, mâna de lucru şi bugetul, dacă Sam le spunea – şefilor lui că un hotel, un aeroport sau un baraj puteau fi date în folosinţă după un anumit interval de timp, rareori se întâmpla să aibă o marjă de eroare mai mare de patru la sută. Era de asemenea partenerul ideal al arhitecţilor, asta însemnând că nu se considera el însuşi arhitect.

Noel lucrase cu Buonoventura în două ocazii în afara ţării, prima dată în Costa Rica, unde, dacă n-ar fi fost Sam, Holcroft şi-ar fi pierdut viaţa. Inginerul insistase că arhitectul politicos şi îngrijit venit din zona selectă a Manhattan-ului să înveţe să mânuiască şi un pistol, nu doar o puşcă de vânătoare de la Abercrombie & Fitch. Construiau un nou sediu al poştei undeva în Hinterland, la o mare distanţă de barurile hotelurilor Piaza şi Waldorf, ca şi de San José. Arhitectul apreciase drept ridicole antrenamentele de la sfârşit de săptămână, dar în virtutea politeţii se supusese. În virtutea politeţii şi a vocii tunătoare a lui Buonoventura.

Oricum, la sfârşitul săptămânii care urmase, arhitectul avusese ocazia să fie profund recunoscător. O bandă de hoţi coborâse dintre

dealuri ca să fure explozibile de construcţii. Doi bărbaţi năvăliseră noaptea în tabără şi dăduseră buzna în ghereta lui Noel când acesta dormea. Înţelegând că explozibilele nu erau acolo, unul dintre bărbaţi ieşise în goană, dându-le instrucţiuni pe un ton răstit complicilor.

— *¡Matemos el gringo!*{6}

Numai că *el gringo* ştia limba. Pusese mâna pe armă – pistolul pe care i-l dăduse Sam Buonoventura – şi-l împuşcase pe cel ce se pregătea să-l ucidă.

Sam comentase laconic:

— Prin alte locuri ar trebui să am grijă de tine pentru tot restul vieţii.

Noel îl găsi pe Buonoventura prin intermediul unei companii maritime din Miami. Se afla în Antilele Olandeze, în oraşul Willemstand, pe insula Curaçao.

— Cum naiba o mai *duci*, Noley? strigă Sam la telefon. Doamne, cred că sunt patru-cinci ani de-atunci! Ce-ţi mai face mâna cu pistolul?

— N-am mai folosit-o de la *colina* V şi nici nu cred c-o s-o mai folosesc. Tu cum te lauzi?

— Mămicile astea au bani de aruncat, aşa că stau prin preajmă. Vrei ceva de lucru?

— Nu. Un hatâr.

— S-auzim.

— O să plec din ţară câteva luni cu treburi personale. Vreau un motiv ca să lipsesc din New York, ca să nu fiu de găsit. Un motiv de care să nu se îndoiască nimeni. Am o idee, Sam şi voiam să ştiu dacă mă poţi ajuta s-o pun în practică.

— Dacă ne gândim amândoi la acelaşi lucru, pot.

Se gândeau *într-adevăr* la acelaşi lucru. Era un procedeu destul de obişnuit ca la proiectele de mare amploare din locuri îndepărtate să fie folosiţi arhitecţi consultanţi, oameni ale căror nume nu apăreau pe organigrame sau pe schiţele de proiect dar care îşi puneau la dispoziţie priceperea. În general, această practică era întâlnită în zonele unde angajarea talentelor indigene era o chestiune de mândrie locală. Bineînţeles, problema care se ivea era că, în destul de multe cazuri, talentele indigene nu aveau o pregătire sau o experienţă suficientă. Învestitorii evitau riscurile, angajând meseriaşi cu înaltă calificare din afară, care corectau şi îndreptau munca localnicilor, supraveghind proiectele până la realizarea lor integrală.

— Ai vreo sugestie? întrebă Noel.

— Cum dracu' să n-am. Alege una dintr-un număr de şase ţări subdezvoltate. Africa, America de Sud, chiar şi vreo insulă de-aici din Antile sau din Granada. Experţii străini se adună ca muştele, dar localnicii au încă sensibilitatea lor. Posturile de consultanţi sunt ţinute deoparte, fără să se facă tam-tam; e din ce în ce mai mult de lucru.

— Nu vreau o slujbă, Sam. Vreau un paravan. Un loc: pe care să pot să-l indic, cineva de care să pot pomeni şi care să mă confirme.

— De ce n-aş fi eu? O să rămân îngropat în capătul ăsta de lume cea mai mare parte a anului. Poate chiar mai mult. Mai am două porturi pentru ambarcaţiuni şi un yacht-club cu tot dichisul după ce termin hotelul. Eu sunt omul care-ţi trebuie, Noley.

— Asta şi speram.

— Asta mi-am şi închipuit. O să-ţi trimit toate datele iar tu spune-mi unde să dau de tine în cazul că vreunuia din amicii tăi din înalta societate îi vine-n gând să dea vreun ceai în cinstea ta.

Până miercuri, Holcroft îşi plasă cei doi proiectanţi şi secretară, găsindu-le alte posturi. Aşa cum bănuise, nu-i fusese greu; erau oameni de nădejde. Vorbi de paisprezece ori la telefon cu şefii de proiect de la companiile unde trimisese schiţe de plan, aflând cu mirare că, din cele paisprezece liste, se afla pe primul loc în opt. Opt! Dacă ar fi reuşit cu toate, ar fi avut câştiguri mai mari decât în ultimii cinci ani la un loc.

Dar nu două milioane de dolari; cifra asta îi rămăsese întipărită în minte. Şi chiar dacă n-ar fi existat, erau oricum supravieţuitorii din Wolfsschanze.

Serviciul telefonic primi instrucţiuni precise. În acest moment, Holcroft Incorporated nu era disponibil pentru proiecte arhitectonice. Compania era implicată într-o operaţiune de mare amploare într-o zonă îndepărtată a globului. Dacă solicitantul doreşte să-şi dea numele şi numărul de telefon…

Pentru cei care cereau informaţii suplimentare, fu înfiinţată o căsuţă poştală în Curaçao, în Antilele Olandeze, pe numele Sam Buonoventura, Limited. Iar puţinii clienţi care insistau să li se dea şi un număr de telefon îl primeau pe cel al lui Sam.

Noel aranjase cu Buonoventura să-l sune o dată pe săptămâna; acesta urma să procedeze la fel cu serviciul telefonic.

Vineri dimineaţa avea deja un sentiment de nelinişte faţă de hotărârea luată. Părăsea o grădină pe care o cultivase ca să intre într-o pădure necunoscută.

Pentru tine nimic nu este cum a fost. Nimic nu mai poate fi la fel.

Şi dacă nu putea să-i găsească pe copiii lui von Tiebolt? Dacă muriseră şi fuseseră îngropaţi într-un cimitir brazilian? Dispăruseră cu cinci ani în urmă în Rio de Janeiro; ce-l putea face să creadă că avea să-i determine să reapară? Iar dacă nu reuşea, oare supravieţuitorii din Wolfsschanze aveau să lovească? Se temea. Dar teama nu pusese stăpânire chiar pe tot, îşi spuse Holcroft, îndreptându-se spre intersecţia dintre Seventy-third Street şi Third Avenue. Existau metode de strunire a fricii. Putea să ducă documentul de la Geneva autorităţilor, Departamentului de Stat şi să le spună ce ştia despre

Peter Baldwin, Ernst Manfredi şi un portar pe nume Jack. Putea să dea în vileag furtul în stil mare de acum treizeci de ani şi mii de oameni din toată lumea vor veghea bucuroşi să nu i se întâmple nimic.

Asta era lucrul cel mai rezonabil, numai că într-un fel raţiunea şi autoapărarea nu erau atât de importante. Cel puţin nu acum. Cu treizeci de ani în urmă un om se chinuise cumplit. Iar omul acela era raţiunea lui de a fi.

Opri un taxi, pradă unei idei ciudate despre care ştia că se află undeva într-un cotlon al propriei imaginaţii. Era acel „altceva" care-l făcuse să intre în pădurea necunoscută.

Îşi asuma o vină care nu-i aparţinea. Lua asupra sa păcatele lui Heinrich Clausen.

Greşelile trebuie reparate.

— Pe Fifth Avenue numărul 630, vă rog, îi spuse şoferului când se urcă în taxi.

Era adresa consulatului brazilian.

Vânătoarea începuse.

— Daţi-mi voie să vă înţeleg exact, domnule Holcroft, spuse ataşatul vârstnic, rezemându-se de spătarul scaunului. Afirmaţi că vreţi să localizaţi o familie, dar nu sunteţi dispus să-i daţi numele. Îmi spuneţi că această familie a imigrat în Brazilia cândva în decursul anilor ’40 şi că, potrivit celor mai recente informaţii, a dispărut cu câţiva ani în urmă. Aşa este?

Noel observă expresia uimită de pe chipul ataşatului şi pricepu. Poate că era un joc nesăbuit, însă era singurul pe care Holcroft ştia să-l joace. N-avea de gând să rostească numele lui von Tiebolt înainte de a ajunge în Brazilia; n-avea de gând să dea nimănui ocazia să complice o căutare care de la bun început avea suficiente neajunsuri. Zâmbi binevoitor.

— N-am spus chiar asta. Am întrebat cum ar putea fi găsită o asemenea familie în împrejurările de care am pomenit. N-am spus că eu sunt cel care o caută.

— Atunci e o întrebare ipotetică? Sunteţi ziarist?

Holcroft cântări întrebarea diplomatului de duzină. Ce simplu ar fi să spună da; ce explicaţie convenabilă pentru întrebările pe care o să le pună *el* mai târziu.

Pe de altă parte, în câteva zile o să meargă cu avionul la Rio de Janeiro. Urma să completeze un buletin de imigrare, poate că şi o viză; nu ştia precis. Un răspuns mincinos dat acum ar putea deveni o problemă mai târziu.

— Nu, arhitect.

Ochii ataşatului îi trădară surprinderea.

— Atunci bineînţeles că o să vizitaţi şi Brasilia. E o capodoperă.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

— Vorbiţi portugheză?

— Puţină spaniolă. Am lucrat în Mexic. Şi în Costa Rica.

— Dar ne abatem de la subiect, spuse ataşatul, aplecându-se în scaun. V-am întrebat dacă sunteţi ziarist şi aţi ezitat. Aţi fost tentat să răspundeţi afirmativ fiindcă e mai profitabil. Sincer să fiu, asta mă face să cred că, într-adevăr, dumneavoastră sunteţi cel care caută această familie dispărută. N-ar fi mai bine să-mi spuneţi şi restul?

Dacă va fi nevoie să mai şi mintă în timpul căutării prin această pădure necunoscută, îşi spuse Holcroft, ar trebui să înceapă prin a-şi analiza răspunsurile simple. Lecţia numărul unu: pregătirea.

— Nu prea sunt multe de spus, rosti el stânjenit. Fac o călătorie în ţara dumneavoastră şi i-am promis unui prieten că o să-i caut pe aceşti oameni pe care el i-a cunoscut cu mult timp în urmă.

Era o variaţiune pe tema adevărului şi era chiar bunicică, îşi spuse Holcroft. Poate că de aceea fusese în stare s-o ofere cu atâta

convingere. Lecţia numărul doi: fundamentează-ţi minciuna pe un fapt adevărat.

— Şi totuşi, acel… prie*ten al* dumneavoastră a încercat chiar el să-i repereze şi n-a reuşit.

— A încercat de la mii de mile distanţă. Nu e acelaşi lucru.

— Cred şi eu că nu e. Deci, din cauza distanţei şi fiindcă prietenul dumneavoastră se teme de… hai să le zicem… complicaţii, preferaţi să nu dezvăluiţi numele familiei.

— Aşa este.

— Nu, nu este aşa. Ar fi extrem de simplu ca un avocat să solicite prin cablu nişte informaţii de dosar confidenţiale de testamentul lui NOLCKOR firmă similară din Rio de Janeiro. Se practică la tot pasul. Familia pe care prietenul dumneavoastră vrea s-o găsească nu se află în nici un fel de evidenţă, aşa că *prietenul* vrea să-i descoperiţi dumneavoastră.

Ataşatul zâmbi şi dădu din umeri, ca şi cum ar fi predat o lecţie elementară de aritmetică.

Noel îl privi pe brazilian cu o iritare crescândă. Lecţia numărul trei: nu cădea în cursă din cauza unor concluzii corecte rostite din întâmplare.

— Ştiţi ceva? spuse el. Sunteţi o persoană foarte dezagreabilă.

— Îmi pare rău că gândiţi în felul ăsta, replică sincer ataşatul. Vreau să vă fiu de ajutor. Ăsta-i rostul meu aici. V-am vorbit astfel dintr-un motiv foarte precis. Nu sunteţi primul şi, slavă Domnului, n-o să fiţi nici ultimul care caută oameni ajunşi în ţara mea „în decursul anilor ’40”. Sunt sigur că nu e nevoie să vă spun mai mult. Marea majoritate a acestor oameni au fost germani iar mulţi dintre ei au adus în Brazilia mari sume de bani, transferate prin intermediul unor persoane compromise din ţările neutre. Ceea ce vreau să vă spun sună foarte simplu. Aveţi grijă. Oamenii de genul celor de care vorbiţi nu dispar fără motiv.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Sunt nevoiţi, domnule Holcroft. *Au fost* nevoiţi. Lăsând la o parte tribunalele de la Nurenberg şi vânătorii israelieni, mulţi posedau fonduri – în unele cazuri, averi – care fuseseră furate de la popoarele cucerite, de la instituţiile lor, adeseori chiar de la guvernele lor. Aceste fonduri ar putea fi reclamate.

Noel îşi încordă muşchii stomacului. Există *într-adevăr* o legătură – abstractă, chiar înşelătoare în aceste împrejurări, dar există. Familia von Tiebolt fusese implicată într-un furt atât de mare şi de complex încât scăpase tuturor evidenţelor contabile. Dar era imposibil ca acesta să fie motivul pentru care dispăruse. Lecţia numărul patru: fii pregătit pentru coincidenţele surprinzătoare, oricât ar fi de forţate; fii pregătit să-ţi ascunzi reacţiile.

— Nu cred că familia ar putea fi implicată în ceva de acest gen, spuse el.

— Dar bineînţeles că nu puteţi fi sigur, din moment ce ştiţi atât de puţine lucruri.

— Să zicem că sunt sigur. Tot ce vreau să ştiu e cum să încerc să dau de ei – sau să aflu ce li s-a întâmplat.

— Am amintit de avocaţi.

— Fără avocaţi. Sunt arhitect, nu? Avocaţii sunt duşmanii noştri naturali; ne răpesc cel mai mult timp, spuse Holcroft zâmbind. Ce poate face un avocat pot să fac şi eu şi încă mai repede. Vorbesc spaniola. O să mă descurc în portugheză.

— Înţeleg.

Ataşatul se opri ca să întindă mâna spre o cutie cu trabucuri subţiri aflată pe birou. O deschise şi i-o oferi lui Holcroft care clătină din cap.

— Sunteţi sigur? Sunt din Havana.

— Sunt sigur. Sunt, de asemenea, în criză de timp.

— Da, ştiu.

Ataşatul luă o brichetă mare de argint de pe birou, o aprinse şi inspiră adânc; vârful trabucului luci. Îşi ridică brusc ochii spre Noel.

— Nu vă pot convinge să-mi spuneţi numele acestei familii?

— Oh, pentru Dumnezeu…

Holcroft se ridică în picioare. Se săturase; o să găsească alte surse.

— *Vă rog*, spuse brazilianul, staţi jos, vă rog. Încă un minut sau două. Nu e o pierdere de timp, vă asigur.

Noel sesiză insistenţa din ochii ataşatului. Se aşeză.

— Ce este?

— *La comunidad alemana*. Folosesc spaniola pe care o vorbiţi atât de bine.

— Comunitatea germană? Există o comunitate germană la Rio, asta vreţi să spuneţi?

— Da, dar nu e numai geografică. Există şi o zonă periferică – un fel de *barrio* german, dacă vreţi – dar nu la ea mă refer, ci la ceea ce noi numim *la otra cura de las alemanes*. Puteţi să înţelegeţi şi asta?

— „Cealaltă faţă”… ce se află dedesubt, dincolo de suprafaţă… în felul de a fi al germanilor…

— Întocmai. „Faţa nevăzută”, cum s-ar spune. Ceea ce-i face să fie aşa cum sunt; ceea ce-i face să comită lucrurile pe care le comit. E important să înţelegeţi.

— Cred că înţeleg. Cred că mi-aţi explicat. Majoritatea erau nazişti care scăpau din cursă întinsă la Nurenberg, aduceau bani ce nu le aparţineau, se ascundeau şi nu-şi dezvăluiau identitatea. Fireşte că aceşti oameni au tendinţa de a fi uniţi.

— Fireşte, spuse brazilianul. Însă aţi fi tentat să credeţi că după atâţia ani asimilarea ar fi mai mare.

— De ce? Dumneavoastră lucraţi aici în New York. Duceţi-vă în Lower East Side, pe Mulberry Street sau în Bronx. Există enclave de italieni, polonezi, evrei. Sunt aici de decenii întregi. Dumneavoastră vorbiţi de douăzeci şi cinci, treizeci de ani. Asta nu înseamnă cine ştie ce.

— Există asemănări, desigur, dar credeţi-mă că nu e acelaşi lucru. Oamenii din New York de care vorbiţi se asociază pe faţă dar îşi poartă moştenirile pe ascuns. În Brazilia nu e aşa. Comunitatea germană pretinde că e asimilată dar nu e. În comerţ, da, însă nu şi în alte privinţe. Există un sentiment predominant de teamă şi mânie. Prea mulţi oameni sunt urmăriţi de prea multă vreme; o mie de identităţi sunt ascunse zilnic de toată lumea. Au propria lor ierarhie. Trei sau patru familii controlează comunitatea; uriaşele lor proprietăţi germanice au împânzit zonele noastre rurale. Bineînţeles că le consideră elveţiene sau bavareze.

Ataşatul se întrerupse încă o dată.

— Începeţi să înţelegeţi ce vă spun? Consulul general nu vrea să recunoască; guvernul ţării mele nu este de acord. Însă eu mă aflu mult mai jos pe scara ierarhică. Mie îmi revine misiunea. Acum *înţelegeţi*!

Noel era nedumerit.

— Sincer să fiu, nu. Nimic din ce mi-aţi spus nu mă surprinde. La Nurenberg au fost considerate „crime împotriva umanităţii”. Un asemenea lucru provoacă un mare sentiment de vinovăţie iar vinovăţia naşte teamă. E normal ca aceşti oameni, aflaţi într-o ţară care nu e a lor, să fie uniţi.

— Vinovăţia naşte *într-adevăr* teamă. Iar teama, la rândul ei, stârneşte bănuieli. În fine, bănuielile provoacă violenţă. Asta e lucrul pe care trebuie să-l înţelegeţi. Un străin care vine la Rio căutând nişte germani dispăruţi se lansează într-o acţiune potenţial primejdioasă. *La otra cara de los alemanes*. Se apără unii pe alţii.

Ataşatul îşi ridică trabucul.

— Daţi-ne numele, domnule Holcroft. Lăsaţi-ne pe *noi* să-i căutăm pe aceşti oameni.

Noel îl privi pe brazilian inhalând fumul preţioasei lui havane. Nu ştia precis de ce dar deodată se simţi neliniştit. *Nu cădea în cursă din cauza unor concluzii corecte rostite din întâmplare*.

— Nu pot. Cred că exageraţi şi am convingerea că n-o să mă ajutaţi.

Se ridică în picioare.

— Foarte bine, spuse brazilianul. O să vă spun ceea ce aţi descoperi şi singur. Când ajungeţi la Rio, duceţi-vă la Biroul de Imigrări. Dacă aveţi nume şi date aproximative, poate că o să vă ajute.

— Vă mulţumesc foarte mult, spuse Noel, întorcându-se spre uşă.

Brazilianul ieşi repede din birou într-o anticameră care servea drept sală de recepţii. Un tânăr care stătea într-un fotoliu se ridică imediat în picioare văzându-şi superiorul.

— Acum poţi să te întorci la tine în birou, Juan.

— Mulţumesc, Excelenţă.

Bătrânul străbătu mai departe camera, trecând pe lângă o secretară şi ajungând la o pereche de uşi duble. Pe partea stângă se afla marea emblemă cu Republica Federal de Brasil; în dreapta se găsea o tăbliţă cu litere aurite pe care stătea scris OFICIO DO CONSUL GENERAL.

Consulul general intră într-o altă anticameră mai mică unde se aflā biroul secretarei sale. Schimbă câteva vorbe cu fata şi se îndreptă spre uşa propriului birou.

— Fă-mi legătura cu ambasada. Cu ambasadorul, te rog. Dacă nu e acolo, află unde e. Spune-i că e o problemă confidenţială; o să-şi dea seama dacă poate să vorbească sau nu.

Cel mai important diplomat brazilian din cel mai însemnat oraş al Americii închise uşa, se apropie de masa de lucru şi se aşeză. Luă un teanc de hârtii stivuite una peste alta. Primele câteva pagini erau fotocopii ale unor articole de ziar, relatări legate de persoana ucisă în cursa 591 a companiei British Airways de la Londra la New York, precum şi de descoperirea ulterioară a încă două crime la sol. Ultimele două pagini erau copii ale listei pasagerilor care zburaseră cu avionul respectiv. Diplomatul trecu în revistă numele: HOLCROFT, NOEL, DEP. GENEVA. BA # 577. O. LON. BA # 591. X. NYC. Privi această informaţie ca şi cum ar fi răsuflat uşurat văzând că încă era acolo.

Telefonul sună discret iar el ridică receptorul.

— Da?

— Aveţi legătura cu domnul ambasador, domnule.

— Mulţumesc.

Consulul general auzi un ecou, ceea ce însemna că dispozitivul de bruiaj fusese pus în funcţiune.

— Domnule ambasador?

— Da, Geraldo. Ce ai să-mi spui atât de urgent şi confidenţial?

— Acum câteva minute a fost aici un bărbat care m-a întrebat cum ar putea proceda ca să localizeze o familie din Rio pe care nu fusese în stare s-o descopere prin canalele obişnuite. Îl cheamă Holcroft. Noel Holcroft, un arhitect din New York City.

— Numele nu-mi spune nimic, rosti ambasadorul. Ar trebui să-mi spună?

— Doar dacă aţi citit recent lista pasagerilor din avionul British Airways care a venit de la Londra sâmbăta trecută.

— Cursa 591? întrebă ambasadorul tăios.

— Da. A plecat în dimineaţa aceea de la Geneva prin British Airways şi s-a transferat la Heathrow la 591.

— Iar acum vrea să localizeze nişte oameni din Rio? Cine sunt aceştia?
— A refuzat să spună. Eu am fost „ataşatul” cu care a stat de vorbă, bineînţeles.
— Bineînţeles. Spune-mi totul. O să trimit un mesaj prin cablu la Londra. Crezi că e posibil…? Întrebă ambasadorul, oprindu-se.
— Da, spuse încet consulul general. Cred că e foarte posibil să caute familia von Tiebolt.
— Spune-mi totul, repetă bărbatul aflat la Washington. Englezii cred că acele crime au fost opera lui Tinamou.

Noel avu un sentiment de *deja vu* privind în jur în salonul avionului Braniff 747. Culorile erau mai vii, uniformele personalului de zbor aveau o croială mai modernă. În rest, avionul părea identic cu cel al cursei 591 British Airways. Diferenţa era una de atitudine. Acesta era Rio Run, vacanţa lipsită de griji care urma să înceapă „în înaltul cerului şi să continue pe plajele Ţărmului de Aur”.
Numai că asta n-o să fie vacanţă, îşi spuse Holcroft. În nici un caz! Singurul punct culminant care îi era hărăzit se lega de o descoperire. Descoperirea locului unde se află sau nu familia von Tiebolt.
Zburau de mai bine de cinci ore. Ciugulise câte ceva dintr-o mâncare destul de proastă, dormise pe durata unui – film şi mai prost iar în cele din urmă se hotărâse să meargă în salon.
Se văzuse nevoit să amâne urcarea scărilor. Amintirea a ceea ce se întâmplase cu şapte zile în urmă era încă supărătoare. Incredibilul se produse sub ochii lui; un bărbat fusese ucis la un metru de locul unde stătea el. La un moment dat ar fi putut să-i *atingă* silueta care se zvârcolea. Moartea se aflase în imediata lui apropiere, o moarte nenaturală, provocată pe cale chimică, prin *stricnină*. Un alcaloid cristalin incolor care provoca crize şi dureri insuportabile. De ce se întâmplase? Cine era răspunzător şi din ce motiv? Datele erau precise, teoriile – speculative.
Doi oameni se aflaseră în vecinătatea victimei în salonul cursei 591 de la Londra. Oricare dintre ei ar fi putut administra otrava turnând-o în băutura victimei; se presupunea că aşa se şi întâmplase. Dar încă o dată, de ce? Potrivit poliţiei portuare, nu existau dovezi că acei doi bărbaţi îl cunoşteau pe Thornton. Iar bărbaţii – presupuşii ucigaşi – fuseseră *şi ei* lichidaţi prin împuşcare la sol, într-o cisternă de combustibil. Dispăruseră din avion, din zona de control vamal cu acces interzis, din biroul de verificare şi fuseseră la rândul lor ucişi. De ce? De cine?
Nimeni nu putea să răspundă. Doar întrebări. Pe urmă. Încetaseră şi întrebările. Povestea dispăruse din ziare şi din reportajele radio şi T.V.

La fel de spectaculos că şi atunci când apăruse, de parcă s-ar fi emis o interdicţie de difuzare. Încă o dată, de ce? Încă o dată, cine purta răspunderea?

— Aţi cerut whisky cu gheaţă, nu, domnule Holcroft?

Sentimentul de *deja vu* era deplin. Cuvintele erau aceleaşi dar persoana care le rostise era alta. Stewardesa care stătea lângă el, punând paharul pe măsuţa rotundă din plastic laminat, era atrăgătoare – la fel de atrăgătoare ca stewardesă din cursă 591. Ochii ei aveau aceeaşi privire francă pe care îşi aminti că o observase şi la fata de la British Airways. Cuvintele, chiar şi folosirea numelui său, erau rostite pe un ton asemănător, doar accentul fiind altul. Lucrurile erau *prea* asemănătoare. Sau poate că vina o purta mintea lui – ochii, urechile, simţurile – preocupată de amintirea a ce se întâmplase cu şapte zile în urmă?

Îi mulţumi stewardesei, aproape temându-se să se uite la ea şi gândindu-se că dintr-o clipă în alta o să audă un ţipăt lângă el şi o să vadă un bărbat pradă unor chinuri înfiorătoare, zvârcolindu-se spasmodic şi prăbuşindu-se peste raftul cu reviste.

Pe urmă Noel îşi dădu seama de un lucru care nu făcu decât să-i accentueze neliniştea. Stătea exact pe locul pe care îl ocupase şi în timpul acelor momente îngrozitoare din cursă 591. Într-un salon construit la fel cu salonul în care se aflase acum o săptămână. Faptul în sine nu era chiar atât de neobişnuit; prefera poziţia aceea şi se aşeza adeseori acolo. Dar acum lucrul i se părea macabru. Priveliştea care i se oferea era aceeaşi, iluminatul nu era cu nimic diferit de cel de atunci.

Aţi cerut whisky cu gheaţă, nu, Domnule Holcroft?

O mână întinsă, un chip drăguţ, un pahar.

Imagini, sunete.

Sunete. Un râs răguşit, de beţiv. Un bărbat care consumase prea mult alcool şi care îşi pierduse echilibrul căzând pe spate peste marginea scaunului. Însoţitorul lui privindu-şi încântat prietenul care abia se mai ţinea pe picioare. Un al treilea bărbat – cel care în câteva clipe avea să moară – încercând prea din greu să se distreze şi el. Nerăbdător să le facă pe plac, vrând să se alăture grupului. O stewardesă atrăgătoare care turna whisky, zâmbea, ştergea tejgheaua barului unde din cele două băuturi mai rămăsese una fiindcă cealaltă se vărsase şi ocolea în grabă tejgheaua ca să ajute un pasager beat. Al treilea bărbat, nerăbdător, poate stingherit, vrând în continuare să se joace cu băieţii, întinzând mâna după...

Un *pahar*. *Singurul* pahar! Unicul pahar care rămăsese pe tejgheaua barului.

Al treilea bărbat luase acel pahar!

Era un whisky cu gheaţă. Băutura care trebuia dusă pasagerului care

stătea în cealaltă parte a salonului, la măsuţa din plastic laminat. O, *Dumnezeule*! Îşi spuse Holcroft, în vreme ce imaginile i se derulau rapid înainte şi înapoi în minte. Băutura de la bar – băutura pe care o consumase un străin pe nume Thomton – îi fusese destinată *lui*. Stricnină fusese pentru *el*. Convulsiile oribile ale agoniei urmau să fie *ale lui*! Moartea trebuia să-l lovească *pe el*!

Îşi coborî ochii spre paharul aflat în faţa lui pe masă; degetele i se încleştaseră pe el.

Aţi cerut whisky cu gheaţă, nu?…

Împinse băutura într-o parte. Deodată simţi că nu mai poate sta la masa aceea, că nu mai poate rămâne în salon. Trebuia să plece; trebuia să se silească să-şi alunge imaginile din minte. Erau prea clare, prea adevărate, prea oribile.

Se ridică de pe scaun şi se îndreptă rapid şi nesigur spre scări. Râsetele beţivilor apăreau şi dispăreau pe fondul unui implacabil ţipăt de groază care prevestea moartea neaşteptată. Nimeni nu putea auzi sunetele acelea dar îi bubuiau în minte.

Coborî şovăitor scara în spirală şi ajunse dedesubt. Lumina era slabă; câţiva pasageri citeau, ţinându-şi aprinse veiozele de dimensiuni reduse, dar majoritatea dormeau.

Noel era buimăcit. Zgomotul pe care îl auzea ca pe nişte lovituri de ciocan nu voia să înceteze, imaginile nu voiau să dispară. Simţi nevoia să vomite, să elimine teama care i se cuibărise în stomac. Unde era toaleta? La bucătărie… dincolo de bucătărie? Dincolo de draperii; asta era. Sau nu era? Dădu draperiile în lături.

Deodată privirea îi fu atrasă undeva jos în dreapta, la locul din faţă din a doua despărţitură a avionului 747. Un bărbat se mişcase în somn. Un bărbat solid al cărui chip îl mai văzuse cândva. Nu-şi amintea unde dar era sigur. O faţă; schimonosită de panică, trecând în goană pe lângă el, asemănătoare cu a lui. Ce găsise la faţa aceea? Ceva care făcuse o impresie de scurtă durată dar puternică. *Ce* anume?

Sprâncenele; asta era! Sprâncene groase, un păr încâlcit, un amestec ciudat de alb şi negru. Sprâncene cărunte; *unde* le văzuse? De ce vederea acelor sprâncene frapante într-un mod atât de straniu declanşa amintirile confuze ale unui alt act de violenţă? *Unde* le văzuse? Nu-şi putea aduce aminte şi fiindcă nu era în stare simţea cum îi năvăleşte sângele în cap, Bubuiturile crescură în intensitate; tâmplele îi zvâcneau.

Brusc, bărbatul cu sprâncene stufoase se trezi, dându-şi seama cine ştie cum că era privit. Ochii lor se întâlniră; recunoaşterea fu deplină.

Iar în recunoaşterea aceea îşi făcuse loc violenţa. Dar a *cui*? *Când*! *Unde!*

Holcroft dădu din cap stânjenit, incapabil să gândească. Durerea din stomac era ascuţită de parcă ar fi fost produsă de un cuţit; sunetele pe

care le auzea în minte deveniseră acum adevărate tunete. Pentru o clipă uită unde se afla; apoi îşi aminti, iar imaginile reveniră. Secvenţele şi sunetele unei crime care, dacă nu ar fi intervenit un accident, i-ar fi luat viaţa.

Trebuia să se întoarcă la locul lui. Trebuia să se stăpânească, să oprească durerea, tunetele şi bătăile puternice din piept. Se întoarse şi trecu repede dincolo de draperii şi de bucătărie, ajungând la intervalul care ducea la locul pe care-l ocupa.

Se aşeză în semiîntuneric, recunoscător fiindcă nu se afla nimeni lângă el. Îşi lăsă cu toată forţa capul pe spătarul fotoliului şi închise ochii, încercând să se concentreze şi să-şi alunge din minte imaginea cumplită a unui chip grotesc care ţipa în ultimele clipe ale vieţii. Dar nu reuşi.

Chipul acela se transforma în propriul *lui* chip.

După aceea trăsăturile îşi pierdură conturul, ca şi cum figura ar fi dispărut, pentru a se recompune imediat. Chipul care se ivi acum nu era unul pe care să-l recunoască. O figură ciudată, colţuroasă, din care existau porţiuni cunoscute, nu însă şi chipul în ansamblu.

Fără să vrea, scoase un geamăt înăbuşit. Nu văzuse niciodată chipul dar deodată ştiu al cui era. Din instinct. Era chipul lui Heinrich Clausen. Un om pradă chinurilor cu treizeci de ani în urmă. Tatăl necunoscut care îi lăsase testamentul.

Holcroft deschise ochii ce-l usturau din cauza transpiraţiei care începuse să-i şiroiască pe faţă. Exista acum încă un adevăr pe care nu-l trăgea inima să-l recunoască. Cei doi bărbaţi care încercaseră să-l omoare cu stricnină fuseseră ei înşişi ucişi. Se amestecaseră.

Oamenii din Wolfsschanze se aflaseră la bordul acelui avion.

7

Funcţionarul de la recepţia hotelului Porto Alegre scoase rezervarea lui Holcroft din dosar. Un plic mic şi galben e prins pe versoul cărţii de vizită. Funcţionarul îl desprinse i-l înmâna lui Noel.

— Asta a venit pentru dumneavoastră imediat după şapte aseară, *senhor*.

Holcroft nu cunoştea pe nimeni în Rio de Janeiro şi nu spusese nimănui la New York unde merge. Desfăcu plicul scoase mesajul. Era de la Sam Buonoventura. Trebuia să sune cât mai curând cu putinţă, indiferent de oră.

Holcroft se uită la ceas; era aproape miezul nopţi. Semnă în registru şi vorbi cât putu de normal, cu gândul Sam.

— Trebuie să telefonez la Curaçao. O să am greutăţi la ora asta?

Funcţionarul păru uşor jignit.

— Cu *telefonistas* de la noi în nici un caz, *senhor*. Nu pot să mă pronunţ pentru cei din Curaçao.

Indiferent unde puteau apărea problemele, abia la unu şi un sfert noaptea auzi vocea aspră a lui Buonoventura la celălalt capăt al firului.

— Cred că ai o problemă, Noley.

— Am mai multe, nu una. Ce s-a întâmplat?

— Centrala ta i-a dat numărul meu unui sticlete din New York, un anume locotenent Miles; e detectiv. Era făcut foc. Mi-a spus că trebuia să anunţi poliţia şi dacă plecai din oraş, darămite din ţară.

Dumnezeule, uitase! Iar acum înţelegea cât de importante erau acele instrucţiuni. Stricnină îi fusese destinată lui! Ajunsese oare şi poliţia la aceeaşi concluzie?

— Ce i-ai spus, Sam?

— M-am înfuriat şi eu. E singurul fel în care te poţi înţelege cu un sticlete plin de draci. I-am zis că ai plecat pe una din insule şi că întocmeşti un studiu pentru o posibilă instalaţie de care e interesat Washingtonul. Puţin spre nord, nu foarte departe de Zona Canalului. Poate să însemne orice. Nu vorbeşte nimeni.

— A crezut?

— Greu de spus. Vrea să-l suni. Oricum, ţi-am câştigat ceva timp. I-am zis că ai trimis un mesaj prin radio azi după-masă, că o să mai am veşti de la tine abia peste trei-patru zile şi că nu pot să te găsesc. Atunci a început să urle că un apucat.

— Dar a înghiţit-o?

— Ce putea să facă? E convins că toţi ăştia de-aici suntem nişte idioţi de gradul unu şi am fost de acord cu el. Mi-a dat două numere pe care să ţi le transmit. Ai un creion?

— S-auzim.

Holcroft îşi notă numerele – unul de la poliţia portului, celălalt de acasă de la Miles – îi mulţumi lui Buonoventura. Şi-i spuse că o să ia legătura cu el săptămâna viitoare.

Noel îşi desfăcuse bagajele în timpul aşteptării interminabile pentru convorbirea cu Curaçao. Se aşeză într-un scaun cu spătar din trestie, în dreptul ferestrei şi privi plaja albă în contrast cu noaptea şi apele întunecate de dincolo de ea, care reflectau semiluna strălucitoare, dedesubt, în acea porţiune izolată a străzii care se învecina cu aleea ce ducea spre ocean, se aflau curburile paralele, alb cu negru, ale Copacabanei, ţărmul de aur al Guanabarei. Scena sugera o pustietate care nu avea nici o legătură cu faptul că era nepopulată. Avea o perfecţiune neobişnuită, era prea frumoasă. El n-ar fi proiectat-o aşa niciodată; se simţea absenţa unui caracter specific. Îşi concentră privirea pe geam. Nu-i rămânea decât să se gândească, să se odihnească şi să spere că va putea dormi. Somnul îl prinsese greu în ultima săptămâna; acum avea să fie şi mai greu. Fiindcă între timp aflase un lucru pe care înainte nu-l ştiuse: cineva încercase să-l ucidă.

Conştiinţa acestui fapt îi produse o senzaţie bizară. Nu îi venea să creadă că există cineva care voia să-l vadă mort. Şi totuşi, cineva luase în mod obligatoriu această hotărâre şi dăduse ordinul. De ce? Ce făcuse? Era vorba de Geneva? De testament?

Operăm cu milioane. Acestea nu erau nişte cuvinte oarecare rostite de răposatul Manfredi; erau un avertisment la adresa lui. Era singura explicaţie posibilă. Informaţia se scursese dar nu se putea şti până unde ajunsese, cine era afectat de ea sau pe cine deranja. După cum nu se putea şti nici identitatea persoanei – sau persoanelor – necunoscute care voiau să oprească deblocarea contului din Geneva şi să-l supună judecăţii tribunalelor internaţionale.

Manfredi avea dreptate: singura soluţie morală se afla în ducerea la îndeplinire a intenţiei documentului redactat de trei oameni extraordinari, în mijlocul ravagiilor provocate de propriul lor monstru. *Greşelile trebuie reparate*. Acesta era crezul lui Heinrich Clausen; era *într-adevăr* onorabil; era *într-adevăr* justificat. Chiar dacă nu procedau cum s-ar fi cuvenit, oamenii din Wolfsschanze înţeleseseră.

Noel îşi turnă ceva de băut, se apropie de pat şi se aşeză pe marginea lui, uitându-se la telefon. Alături se aflau cele două numere scrise pe o foaie dintr-un bloc-notes cu antetul unui hotel, dăruit de Sam Buonoventura. Erau legăturile lui cu locotenentul Miles de la poliţia portului. Dar Holcroft nu se putea convinge să sune. Începuse vânătoarea; făcuse primul pas în încercarea de a descoperi familia lui Wilhelm von Tiebolt. Pe dracu' pas! Era un salt uriaş de patru mii de mile. Nu putea să se mai întoarcă.

Erau atâtea de făcut. Noel se întrebă dacă era în stare să le facă, dacă era capabil să-şi croiască drum prin pădurea necunoscută.

Simţi cum i se îngreunează pleoapele. I se făcea somn şi era recunoscător. Lăsă paharul şi-şi zvârli pantofii din picioare, fără să mai aibă grijă de restul hainelor. Căzu cu faţa în sus pe pat şi preţ de câteva clipe se uită ţintă la tavanul alb. Se simţea atât de singur, dar ştia că nu este. Un om pradă chinurilor, cu treizeci de ani în urmă, îi cerea ajutor prin timp. Se gândi la omul acela până când adormi.

Holcroft îl urmă pe traducător în cămăruţa slab luminată şi fără ferestre. Discuţia dintre ei durase puţin; Noel solicitase o informaţie precisă. Numele era von Tiebolt; familia era de naţionalitate germană. O mamă şi doi copii – o fiică şi un fiu – emigraseră în Brazilia pe dată sau în jurul datei de 15 iunie 1945. Un al treilea copil, tot o fiică, se născuse la câteva luni după aceea, probabil la Rio de Janeiro. Arhiva trebuie să conţină *anumite* informaţii. Chiar dacă se folosise un nume fals, o simplă verificare a săptămânilor în cauză – cu o marjă de două-trei în ambele direcţii – ar descoperi cu siguranţă o femeie însărcinată şi cu doi copii care au intrat în ţară. Dacă erau mai multe, nu una singură, se ocupa el de găsirea lor. Cel puţin un nume tot trebuia să apară, dacă nu mai multe.

Nu, nu era o anchetă oficială. Nu existau acuzaţii penale; nu căuta nimeni să se răzbune pentru crime comise cu treizeci de ani în urmă. Dimpotrivă, era o „acţiune de bune intenţii".

Noel ştia că avea să i se ceară o explicaţie şi-şi aminti de una din lecţiile învăţate la consulatul din New York: *fundamentează-ţi minciuna pe un fapt adevărat*. Familia von Tiebolt avea cunoştinţe în Statele Unite, suna minciuna! Oameni care imigraseră în America în anii '20 şi '30. Rămăseseră foarte puţini, iar la mijloc era o mare sumă de bani. Cu siguranţă că funcţionarii de la *Ministerio de Imigraçao* ar fi dispuşi să-l ajute să-i găsească pe moştenitori. Era foarte posibili ca familia von Tiebolt să fie recunoscătoare… iar el, în calitate de intermediar, fireşte că va avea grijă să-l informeze despre ajutorul lor.

Fură aduse registrele de stare civilă. Fură studiate sute de fotocopii din altă epocă. Copii şterse şi murdărite ale unor documente, dintre care foarte multe erau evident acte false, procurate contra cost din Berna, Zurich şi Lisabona.

Paşapoarte.

Dar nu exista nici un document legat de familia von Tiebolt, nici o descriere a vreunei femei însărcinate, cu doi copii, care să fi intrat în Rio de Janeiro în decursul lunilor iunie sau iulie 1945. Sau, în orice caz, nici una care să semene cu soţia lui Wilhelm von Tiebolt. Existau femei însărcinate, chiar şi cu copii, dar nici una ai cărei copii să fi putut fi ai lui von Tiebolt. Conform spuselor lui Manfredi, Gretchen, fiica, avea doisprezece sau treisprezece ani iar Johann, fiul, zece ani.

Toate femeile care intraseră în Brazilia în acele săptămâni fuseseră însoţite fie de soţul adevărat fie de unul fals, iar unde erau copii, nici unul din ei – nici măcar *unul* – nu avea mai mult de şapte ani.

Faptul i se păru lui Holcroft nu doar neobişnuit, ci şi imposibil matematic. Privi paginile scrise cu cerneală decolorată, însemnările adeseori ilizibile făcute de bieţii funcţionari de la serviciul de imigrări cu mai bine de treizeci de ani în urmă.

Ceva nu era în regulă; ochiul arhitectului din el era deranjat. Avea impresia că studiază proiecte neterminate care: erau pline de modificări mărunte – linii subţiri, şterse şi schimbate dar cu foarte mare grijă, ca să nu afecteze liniile principale ale proiectului în ansamblu.

Şterse şi schimbate. Şterse *pe cale chimică*, schimbate *cu mare grijă*. Asta-l deranja! Datele de naştere! Pagini întregi de cifre scrise mărunt, de numere modificate subtil! Un 3 transformat în 8, un 1 în 9, un 2 în 0, bucla rămânea, se mai trăgea o linie jos, se adăuga un zero. În pagini întregi din registrele de stare civilă, pe durata săptămânilor din iunie şi iulie 1945, datele de naştere ale tuturor copiilor care intraseră în Brazilia fuseseră schimbate, aşa încât nici unul să nu fie născut înainte de 1938!

Era un şiretlic deosebit de inteligent, unul care fără îndoială că fusese plănuit după multă chibzuinţă. Să opreşti vânătoarea din prima fază. Dar s-o faci în aşa fel încât să pară mai presus de orice bănuială. Date scrise mărunt, înregistrate consecvent deşi în grabă – de membrii unui personal de imigrări cu peste treizeci de ani în urmă. Înregistrate pe baza unor documente din care majoritatea fuseseră distruse de multă vreme, fiindcă erau false în cea mai mare parte. Nu există nici o modalitate de a demonstra, de a confirma sau de a contesta acurateţea. Timpul şi conspiraţiile făcuseră ca acest lucru să fie imposibil. Bineînţeles că nu există nici o familie care să semene cu familia von Tiebolt! *Sfinte Dumnezeule*, ce înşelăciune!

Noel îşi scoase bricheta; flacăra ei va aduce mai multă lumină asupra unei pagini unde ochii lui îi spuneau că se făcuseră multe modificări de amănunt.

— *Senhor!* Nu e voie!

Dispoziţia strictă fu rostită cu voce tare de traducător.

— Aceste pagini vechi se aprind uşor. Nu ne putem asuma asemenea riscuri.

Holcroft înţelese. Asta explica şi lumina insuficientă şi cămăruţa fără ferestre.

— Cred şi eu că nu puteţi, spuse el stingând bricheta. Şi presupun că registrele astea nu pot fi scoase de aici din cameră.

— Nu, senhor.

— Şi bineînţeles că nu aveţi lămpi de rezervă, nici măcar o lanternă.

Aşa e?

— *Senhor*, îl întrerupse traducătorul, pe o voce devenită politicoasă, chiar deferentă. Am petrecut aproape trei ore cu dumneavoastră. Am încercat să vă ajutăm cât mai mult dar, după cum sunt sigur că vă daţi seama, avem de îndeplinit şi alte îndatoriri. Prin urmare, dacă aţi terminat…

— Cred că aţi avut grijă încă înainte să încep, i-o tăie Holcroft. Da, am terminat. Aici.

Ieşi la plimbare în lumina strălucitoare a soarelui de după-masă, în timp ce adierile blânde dinspre ocean îi mângâiau chipul, domolindu-i mânia şi nemulţumirea. Porni pe promenada din scânduri albe care se ridica deasupra nisipului imaculat al golfului Guanabara. Din când în când se oprea şi se sprijinea de balustradă, privindu-i pe copiii mai mari care se jucau. Oamenii frumoşi stăteau la soare şi făceau furori. Graţia, aroganţa şi ingeniozitatea coexistau. Banii erau pretutindeni, fapt evidenţiat de corpurile arămii şi date cu ulei împotriva arsurilor, perfecte de prea multe ori, prea frumoase, fără urmă de defect. Dar încă o dată, unde era caracterul specific? Oare lipsea de pe Copacabana în această după-amiază?

Trecu pe lângă porţiunea de plajă care se afla în faţa hotelului unde stătea şi-şi ridică privirea spre ferestrei încercând s-o localizeze pe a lui. Pentru o clipă crezu că o găsise, apoi îşi dădu seama că se înşelase. Zări două siluete în spatele geamului, de cealaltă parte a perdelelor.

Se întoarse la balustradă şi-şi aprinse o ţigară. Bricheta îl trimise înapoi cu gândul la registrele de stare civilă, vechi de treizeci de ani şi modificate cu atâta minuţiozitate. Oare fuseseră schimbate doar pentru el? Sau existaseră şi alţi oameni care de-a lungul anilor căutaseră familia von Tiebolt? Indiferent care-ar fi răspunsul, trebuia să găsească altă sursă. Sau alte surse.

La comunidad alemana. Holcroft îşi aminti de cuvintele ataşatului din New York. Îşi aduse aminte că omul spusese că existau trei sau patru familii care erau arbitrii comunităţii germane. Asta însemna că asemenea oameni trebuiau să ştie secretele cel mai bine păzite. *Identităţile se ascund în fiecare zi… Un străin care vine la Rio căutând nişte germani dispăruţi se lansează într-o acţiune potenţial primejdioasă… „la otra cara de los alemanes". Se protejează unii pe alţii.*

Exista o modalitate de eliminare a pericolului, îşi spuse Holcroft. Ea se afla în explicaţia pe care i-o dăduse traducătorului de la Serviciul de Imigrări. Călătorea foarte mult, aşa că era plauzibil să-l abordeze cineva, cândva, ştiind că urma să plece cu avionul în Brazilia şi să-l roage să localizeze familia von Tiebolt. Trebuia să fie o persoană care să acţioneze într-un mod legitim confidenţial, un avocat sau un

bancher. Cineva a cărui proprie reputaţie să fie ireproşabilă. Fără să analizeze profund situaţia, Holcroft îşi dădu seama că, indiferent pe cine ar fi ales, acel om va constitui elementul cheie al explicaţiei.

Îi veni în minte un candidat în privinţa căruia riscurile erau evidente iar ironia avea o adresă precisă. Richard Holcroft, singurul tată pe care-l cunoscuse vreodată. Agent de bursă, bancher, ofiţer de marină… tată. Omul care dăduse unei mame tinere şi disperate şi copilului ei şansa de a trăi din nou. Fără teamă şi fără pată!

Noel se uită la ceas. Era cinci şi zece minute – la New York trecuse de trei. Luni la jumătatea după-amiezii. Nu credea în semne dar tocmai dăduse peste unul. În fiecare luni după-amiază Richard Holcroft mergea la New York Athletic Club, unde vechii prieteni jucau în linişte squash, se aşezau la nişte mese groase din stejar aflate în bar şi depănau amintiri, Noel ar fi putut să-l cheme prin *paging*, să stea de vorbă doar cu el. Şi să-i ceară ajutorul. Un ajutor care avea să-i fie dat confidenţial, întrucât confidenţialitatea era nu numai esenţa Paravanului, ci şi temelia protecţiei lui. Cineva, *oricine*, luase legătura cu Richard Holcroft – om de mare ţinută – şi-l rugase să localizeze o familie pe nume von Tiebolt în Brazilia. Ştiind că fiul său mergea la Rio, i-a cerut, logic, să efectueze cercetări. Era o chestiune confidenţială; nu trebuia să fie discutată. Nimeni nu se pricepea să-i potolească pe curioşi cu mai mare autoritate că Dick Holcroft.

Dar Althenei nu-i va spune. Asta era cea mai grea parte a rugăminţii. Dick o adora; între ei nu existau secrete. Însă tatăl lui – tatăl *vitreg*, fir-ar să fie n-o să-l refuze dacă rugămintea era făcută fiindcă avea efectiv nevoie de el. N-o făcuse niciodată.

Străbătu pardoseala din marmură albă din holul hotelului, îndreptându-se spre grupul de ascensoare, fără să vadă şi să audă nimic, concentrat asupra a ceea ce urma să îi spună tatălui său vitreg. Prin urmare, tresări când un turist american obez îl bătu pe umăr.

— Pe tine te strigă, tipule?

Bărbatul arătă spre biroul din faţă.

În spatele tejghelei, funcţionarul îl privea pe Noel. În mâna ţinea de-acum cunoscutul plic galben pentru mesaje; i-l dădu unui băiat de serviciu care începu să străbată holul.

Singurul nume de pe bucăţica de hârtie îi era necunoscut! CARARRA. Dedesubt se afla un număr de telefon dar nici un mesaj. Holcroft era nedumerit. Absenţa mesajului era neobişnuită; nu aşa procedau latinii. *Senhor* Cararra n-avea decât să telefoneze din nou; el trebuia să prindă New York-ul. Era obligat să facă rost de o altă mască.

Cu toate acestea, ajungând la el în cameră, Holcroft citi încă o dată numele: CARARRA. Curiozitatea îi fusese stârnită. Cine era acest Cararra care aştepta să fie sunat doar pe baza unui nume, un nume

despre care omul ştia că nu-i spune nimic lui Holcroft? Din punctul de vedere al unui sud-american, acest lucru era o impoliteţe vecină cu jignirea. Tatăl său vitreg mai putea să aştepte câteva minute până când se lămurea. Formă numărul.

Cararra nu era un bărbat ci o femeie şi în plus, judecând după vocea ei înceată şi încordată, o femeie înfricoşată. Engleza ei era acceptabilă dar nu grozavă; n-avea importanţă. Mesajul era la fel de limpede ca şi teama pe care o degaja.

— Nu pot să vorbesc acum, *senhor*. Nu mai sunaţi la acest număr. Nu e nevoie.

— L-aţi lăsat la centrală. Ce v-aţi fi aşteptat să fac?

— A fost o… erro.

— *Yerro*[7]? Greşeală?

— Da. O greşeală. O să vă sun eu. O să vă sunăm *noi*.

— În legătură cu ce? Cine sunteţi?

— *Mas tarde!*

Vocea fu redusă la o şoaptă scurtă şi se întrerupse brusc o dată cu declicul care se auzi pe fir.

Mas tarde… mas *tar*de. *Ma*i târziu. Femeia o să-l sune din nou. Holcroft simţi deodată un gol în stomac. Nu-şi putea aminti dacă mai auzise vreodată o voce de femeie atât de plină de frică.

Primul lucru la care se gândi fu că era legată într-un fel de dispăruta familie von Tiebolt. Dar cum? Şi de unde Dumnezeu aflase despre *el!* Sentimentul de spaimă puse din nou stăpânire pe el… odată cu imaginea chipului cumplit şi schimonosit de moarte la zece mii de metri în aer. Era sub observaţie; existau nişte străini care îl supravegheau.

Sunetul telefonului îi întrerupse gândurile; uitase să închidă. Apăsă pe buton, ridică degetul şi solicită o convorbire cu New York-ul. Avea nevoie repede de protecţia lui; acum ştia acest lucru.

Rămase în picioare lângă fereastră, privind porţiunea de plajă din faţa lui şi aşteptând să-l sune centralista. Jos în stradă se produse o străfulgerare de lumină. Cromul de pe botul unei maşini prinsese razele soarelui şi le reflectase spre cer. Maşina trecuse prin dreptul porţiunii din promenadă unde stătuse el. Doar cu câteva minute în urmă. Privind absent de pe loc spre ferestrele hotelului şi încercând să-şi repereze propria cameră.

Ferestrele… Ungh*iul de* vedere. *No*el se apropie de geamuri şi studie linia diagonală dintre punctul de dedesubt – unde stătuse mai devreme – şi locul unde se afla acum. Ochiul lui de arhitect era versat; unghiurile nu-l puteau păcăli. În plus, ferestrele nu erau chiar atât de aproape una de alta încât să corespundă camerelor dintr-un hotel de pe Copacabana care dădea spre ocean. Se uitase la acea*stă fer*eastră, crezând că nu era camera lui fiindcă văzuse două siluete înăuntru, în

spatele geamului. Dar fuse*se cam*era lui. Şi fuse*seră oam*eni înăuntru.

Se apropie de dulap şi se opri să-şi privească hainele. Avea încredere în memorie cu privire la detalii, la fel cum avea încredere în ochi atunci când era vorba de linii şi unghiuri. Îşi aduse aminte de dulap când îşi schimbase hainele de dimineaţă. Adormise în costumul pe care-l purtase venind de la New York. Pantalonii de toată ziua deschişi la culoare fuseseră în dreapta în fund, aproape atingând peretele dulapului. Aşa se obişnuise: pantalonii în dreapta, vestoanele în stânga. Pantalonii erau tot în dreapta dar nu lipiţi de perete. Fuseseră deplasaţi cu câţiva centimetri spre centru. Bluza-sport albastru închis se afla în *mijloc*, *nu* în partea stângă.

I se umblase prin haine.

Se îndreptă spre pat şi spre servieta diplomat. Ea îi ţinea loc de birou când călătorea; o ştia milimetru cu milimetru, fiecare compartiment, poziţia fiecărui articol din fiecare despărţitură. N-avu nevoie să se uite prea mult.

I se umblase şi în servieta diplomat.

Telefonul zbârnâi, iar sunetul se auzi exact când nu trebuia. Ridică receptorul şi auzi vocea centralistei de la Athletic Club, dar îşi dădu seama că acum nu mai putea să-l ceară pe Richard Holcroft; nu putea să-l amestece şi pe el.

Lucrurile deveniseră brusc prea complicate. Trebuia să se gândească foarte atent.

— New York Athletic Club. Alo? Alo?… Alo, centrală din Rio? Nu e nimeni pe fir, Rio? Alo? New York Athletic Club…

Noel puse receptorul în furcă. Fusese cât pe-aci să facă un lucru *nebunesc*. Cameră îi fusese percheziţionată! Având atât de mare nevoie de un paravan la Rio de Janeiro, fusese pe punctul de a conduce pe cineva direct la singura persoană apropiată de mama lui, cândva soţia lui Heinrich Clausen. Unde-i fusese *gândul*.

Iar apoi îşi dădu seama că nu era nimic pierdut. În schimb, mai învăţase o lecţie. *Continuă să minţi logic, pe urmă examinează din nou şi foloseşte partea cea mai credibilă*. Dacă ar putea inventa un motiv pentru care un om ca Richard Holcroft să ascundă identitatea celor care căutau familia von Tiebolt, atunci ar putea inventa chiar şi omul.

Noel respira cu dificultate. Fusese la un pas de-a comite o greşeală teribilă dar începea să afle ce trebuia să caute în pădurea necunoscută. Potecile erau presărate cu capcane; trebuia să ţină garda sus şi să se mişte cu atenţie. Nu-şi mai putea permite o greşeală ca aceea pe care fusese cât pe-aci să o comită. Încă puţin şi ar fi riscat viaţa adevăratului său tată pentru un altul pe care nu-l cunoscuse vreodată.

Când se ocupa Heinrich de ceva, rezultatul era de mică valoare şi în bună parte fals. Cuvintele mamei sale, ca şi ale lui Manfredi, fuseseră rostite ca un avertisment. Însă mama sa – spre deosebire de Manfredi

– se înşelase. Heinrich Clausen era o victimă în aceeaşi măsură în care fusese un criminal al timpului său. Scrisoarea pe care o compusese pradă chinurilor în timpul căderii Berlinului confirma acest lucru, la fel ca şi lucrurile pe care le făcuse. Într-un fel sau altul, fiul lui o s-o dovedească.

La comunidad alemana. Trei-patru familii din comunitatea germană, arbitrii care luau hotărâri ireversibile.

Una din ele o să fie sursa lui. Şi ştia exact unde trebuia să caute.

Bătrânul corpolent cu maxilare puternice şi păr cărunt de culoarea oţelului, tuns scurt ca al unui iuncăr, îşi ridică ochii de la uriaşa masă din sufragerie şi-l privi pe intrus. Mânca singur, fără tacâmuri aranjate pentru restul familiei sau pentru prieteni. Lucrul părea straniu întrucât, când intrusul deschise uşa, se auziră vocile mai multor oameni; în casa cea mare se aflau şi restul familiei şi câţiva musafiri dar nu erau invitaţi la masă.

— Avem informaţii suplimentare despre fiul lui Clausen, Herr Graff, spuse intrusul, apropiindu-se de scaunul bătrânului. Ştiţi despre convorbirea cu Curacao. Au mai existat două apeluri în după-amiaza asta. Unul pentru femeia aceea, Cararra, iar celălalt pentru un club al bărbaţilor din New York.

— Cei din neamul lui Cararra o să-şi facă treaba bine spuse Graff, rămânând cu furculiţa în aer, în timp ce carnea buhăită din jurul ochilor se încreţi. Ce e cu clubul ăsta din New York?

— Un loc numit New York Athletic Club. Este…

— Ştiu ce este. Toţi membrii sunt bogătani. Pe cine a căutat?

— Apelul a fost făcut pentru o adresă, nu pentru o persoană. Oamenii noştri din New York încearcă să afle.

Bătrânul lăsă furculiţa din mină. Vorbi încet, insultător.

— Oamenii noştri din New York sunt înceţi la minte, la fel ca tine.

— Poftim?

— Fără îndoială că printre numele membrilor va fi găsit şi cel al lui Holcroft. Dacă aşa stau lucrurile, fiul lui Clausen şi-a călcat cuvântul; i-a spus lui Holcroft despre Geneva. Asta e o treabă periculoasă. Richard Holcroft e un om bătrân, dar nu e deloc slab. Am ştiut tot timpul că dacă va trăi suficient de mult va putea să ne creeze mari greutăţi.

Graff îşi schimbă poziţia capului mare şi se uită la intrus.

— Plicul a ajuns la Sesimbra; nu există nici o scuză. Probabil că fiul a înţeles exact evenimentele din noaptea trecută. Transmite-i un mesaj prin cablu lui Tinamou. N-am încredere în asociatul lui de aici din Rio. Foloseşte codul vulturului şi spune-i ce cred. Oamenii noştri din New York o să aibă altă misiune. Eliminarea unui moşneag băgăreţ.

Richard Holcroft trebuie să fie îndepărtat. Tinamou o va cere.

Noel ştia ce caută; o librărie care era mai mult decât un loc unde se cumpără cărţi. În fiecare staţiune exista întotdeauna un mare magazin care se ocupa de cerinţele literare ale diverselor naţionalităţi. În acest caz, numele său era *A Livraria Alemao*: Librăria germană. Potrivit funcţionarului de la recepţie, avea toate periodicele germani de dată recentă şi zborurile Lufthansa aduceau ziare în fiecare zi. Asta era informaţia pe care o căuta Holcroft. Un asemenea magazin trebuia să aibă şi rapoarte; trebuia să existe cineva care să cunoască familiile germane stabilite la Rio. Dacă ar putea face rost de unul sau două nume… Ar fi un punct de plecare! Magazinul se afla la nici zece minute de hotel.

— Sunt arhitect american, îi spuse el vânzătorului care se urcase pe o scară portabilă şi rearanja cărţile de pe raftul cel mai de sus. Am venit aici ca să observ influenţa bavareză asupra caselor de proporţii însemnate. Aveţi ceva material despre un asemenea subiect?

— Nici nu ştiam că e un subiect, replică bărbatul într-o engleză cursivă. Avem ceva despre proiectele alpine, de construcţii tip cabană, dar parcă nu le-aş spune bavareze.

Lecţia şase; sau poate şapte? Chiar dacă minciuna e clădită pe un fapt real, asigură-te că persoana căreia i-o plasezi ştie mai puţin decât tine.

— Alpine, elveţiene, bavareze, de fapt sunt cam totuna.

— Zău? Credeam că există diferenţe considerabile.

Lecţia opt sau nouă: nu intra în controverse. Adu-ţi aminte de obiectiv.

— Uite, sincer să fiu, o pereche de oameni cu parale din New York mi-a plătit drumul până aici ca să le aduc nişte schiţe. Au fost la Rio vara trecută. Au bătut oraşul în lung şi-n lat şi au descoperit nişte case nemaipomenite. Le-au descris ca fiind bavareze.

— Cred că sunt cele din nord-vest, la ieşirea din oraş. E o zonă cu nişte case minunate. Reşedinţa Eisenstat, de exemplu; deşi cred că ăştia sunt evrei. Cu o ciudată influenţă maură, dacă vă vine să credeţi. Şi, bineînţeles, ar mai fi conacul Graff. Ce-i drept, parcă sunt prea multe adunate toate la un loc, dar efectul e într-adevăr spectaculos. Bănuiesc că nu e de mirare. Graff e multimilionar.

— Cum aţi spus că-l cheamă? Graff?

— Maurice Graff. E importator. Mă rog, de fapt asta sunt cu toţii.

— Cine?

— Ei haideţi, nu faceţi pe naivul. Dacă n-a fost general sau cine ştie ce mare şmecher prin Statul Major, să-mi spuneţi mie cuţu.

— Sunteţi englez.

— Sunt englez.

— Dar lucraţi într-o librărie germană.

— Ich spreche gut Deutsch[8].

— Nu puteau găsi un neamţ?

— Bănuiesc că există şi avantaje când angajează câte unul ca mine, spuse criptic britanicul.

Noel se prefăcu surprins.

— Zău?

— Da, replică vânzătorul, urcând încă o treaptă a scării Mobile. Nimeni nu-mi pune întrebări.

Vânzătorul îl privi pe american cum pleacă şi coborî scara în grabă, împingând-o cu mâna până se opri într-unul din rafturi. Era un gest care semnifică un lucru dus până la capăt, un soi de mic succes personal. Străbătu rapid intervalul mărginit de rafturi cu cărţi şi coti atât de brusc lângă două etajere care se întâlneau, încât aproape că se ciocni de un client care examina un volum de Goethe.

— *Verzethifng*{9}, Spuse vânzătorul în şoaptă, fără să dea atenţie.

— *Schwesterchen*{10}, rosti bărbatul cu sprâncene stufoase înspicate.

La această referire la lipsa lui de bărbăţie, vânzătorul se întoarse.

— Tu!

— Prietenii lui Tinamou sunt mereu în preajmă, replică bărbatul.

— L-ai urmărit? întrebă vânzătorul.

— N-a avut habar. Dă telefon.

Englezul îşi continuă drumul spre uşa unui birou aflat în spatele magazinului. Intră, ridică receptorul şi formă numărul. Îi răspunse aghiotantul celui mai puternic om din Rio.

— Reşedinţa lui *senhor* Graff. Bună ziua.

— Omul nostru de la hotel merită un bacşiş zdravăn! spuse vânzătorul. A avut dreptate. Insist să vorbesc cu Herr Graff. Am procedat exact cum ne-am înţeles şi lucrurile au ieşit splendid. Nu mă îndoiesc că o să vină în vizită. Acum daţi-mi-l pe Herr Graff, vă rog.

— O să-i transmit mesajul, fluturaş, spuse aghiotantul.

— Ba n-o să-i transmiţi nimic! Am şi alte veşti pe care i le spun doar dânsului.

— În legătură cu ce? Nu mai e nevoie să-ţi spun că e un om ocupat.

— Ce-ai zice de un compatriot? M-am făcut înţeles?

— Ştim că e în Rio; a şi luat legătura. Mai încearcă, poate ai ceva mai bun.

— E încă aici. În magazin. S-ar putea să mă aştepte să stăm de vorbă.

Aghiotantul vorbi cu cineva din apropiere. Cu toate acestea, cuvintele se auziră desluşit.

— E actorul, *mein Herr*. Insistă să vă vorbească. Totul a decurs conform planului în ultima oră, dar se pare că s-a ivit o complicaţie. Compatriotul lui se află acum în librărie.

Telefonul trecu în mâinile altcuiva.

— Ce este? întrebă Maurice Graff.

— Voiam să ştiţi că totul s-a desfăşurat exact cum am prevăzut…

— Da, da, am înţeles asta, îl întrerupse Graff. Ai făcut o treabă excelentă. Ei bine, ce se întâmpla cu acel *Englander*! E acolo?

— L-a urmărit pe american. A stat la doar trei metri de el. Şi-acum e tot aici şi bănuiesc că o să vrea să-i spun ce se întâmpla. Să-i spun?

— Nu, răspunse Graff. Suntem perfect capabili să ne ocupăm de toate aici fără amestecul nimănui. Spune-i că suntem îngrijoraţi că o să fie recunoscut; că sugerăm să se retragă. Spune-i că nu sunt de acord cu metodele lui. Poţi să-i spui că ţi-am comunicat personal acest lucru.

— Mulţumesc, Herr Graff! Va fi o plăcere.

— Da, ştiu că va fi.

*

*   *

Graff îi dădu înapoi telefonul aghiotantului.

— Tinamou nu are voie să permită aşa ceva, spuse el. Începe din nou.

— Ce, *mein Herr?*

— O luăm de la capăt, continuă bătrânul. Amestecul, observarea tăcută şi reciprocă. Autoritatea începe să fie divizată, toată lumea e suspectă.

— Nu înţeleg.

— Cred şi eu. N-ai fost acolo, spuse Graff rezemându-se în scaun. Trimite-i încă un mesaj prin cablu lui Tinamou. Spune-i că îi cerem să-i dea ordin lupului să se întoarcă în Mediterana. Riscă prea mult. Ne opunem şi nu putem fi făcuţi răspunzători date fiind împrejurările.

Îi trebuiră câteva apeluri telefonice şi douăzeci şi patru de ore dar în cele din urmă, imediat după ora două a zilei următoare, fu înştiinţat că Graff era de acord să-l primească. Holcroft închirie o maşină de la hotel şi porni spre ieşirea nord-vestică din oraş. Se opri frecvent, studiind hărţile turistice puse la dispoziţie de agenţia de închiriere. Până la urmă găsi adresa şi intră pe porţile din fier, ajungând pe o alee care urca spre casa aflată în vârful dealului.

Drumul redeveni orizontal şi se continuă cu o parcare întinsă din beton alb, înconjurată de tufe despărţite la rândul lor de alei mai mici, acoperite cu dale, care se pierdeau în pâlcuri de pomi fructiferi şi de-o parte şi de alta.

Vânzătorul de la librărie avusese dreptate. Moşia Graff era spectaculoasă. Priveliştea era măreaţă; câmpii în apropiere, munţi în depărtare iar undeva departe, spre est, albastrul nelămurit al Atlanticului. Casa propriu-zisă avea trei etaje. O serie de balcoane se iveau şi de o parte şi de alta a intrării principale, formată din uşi

duble masive, din mahon lăcuit, ale căror balamale erau nişte triunghiuri mari îmbucate, din fier negru. Efectul era *într-adevăr* alpin, ca şi cum proiectele geometrice ale mai multor cabane elveţiene ar fi fost îmbinate într-o singură expresie concretă, situată pe vârful unui munte tropical.

Noel parcă maşina în dreapta scărilor din faţă şi ieşi. În parcare se mai aflau două automobile – o limuzină Mercedes albă şi un Maserati roşu cu suspensie joasă. Familia Graff ştia să călătorească. Holcroft îşi luă servieta diplomat şi aparatul de fotografiat şi începu să urce treptele de marmură.

*

*   *

— Sunt măgulit că micile noastre eforturi arhitectonice sunt apreciate, spuse Graff. Bănuiesc că e normal ca oamenii stabiliţi în străinătate să păstreze câte ceva din ce-au lăsat acasă şi aici, în noile condiţii. Familia mea a venit din *Schwarzwald*{11}… Amintirile nu se şterg niciodată.

— Apreciez faptul că m-aţi primit aici, domnule.

Noel puse cele cinci schiţe făcute în grabă în servieta diplomat şi o închise.

— Bineînţeles că vorbesc şi în numele clientului meu.

— Aveţi tot ce vă trebuie?

— O rolă de film şi cinci schiţe de nivel înseamnă mai mult decât speram. *A propos*, domnul care m-a condus vă poate spune că fotografiile s-au limitat la detalii de structură exterioare.

— Nu vă înţeleg.

— N-aş vrea să credeţi că v-am fotografiat proprietatea personală.

Maurice Graff râse încet.

— Reşedinţa mea este foarte bine protejată, domnule Holcroft. În plus, nici nu m-am gândit că aţi examinat locurile ca să comiteţi un furt. Staţi jos, vă rog.

— Mulţumesc, spuse Noel aşezându-se în faţa bătrânului. Unii oameni sunt din ce în ce mai bănuitori în zilele astea.

— Ei bine, nu vreau să vă înşel. Adevărul e că am sunat la hotel Porto Alegre ca să văd dacă eraţi înregistrat. Eraţi. Sunteţi un domn pe care-l cheamă Holcroft, din New York, rezervarea v-a fost făcută de o agenţie de voiaj cu o bună reputaţie, care evident că vă cunoaşte şi folosiţi cărţi de credit verificate pe computer. Aţi intrat în Brazilia cu un paşaport în regulă. Ce-mi trebuie mai mult? Din punct de vedere tehnic, vremurile sunt prea grele ca un om să se dea drept altcineva, nu credeţi?

— Da, probabil că aşa este, replică Noel, gândindu-se că poate sosise momentul să treacă la adevăratul scop al vizitei. Tocmai se pregătea să vorbească dar Graff continuă, de parcă ar fi vrut să

destrame o linişte stingheritoare.

— Cât timp rămâneţi la Rio? întrebă el.

— Doar vreo câteva zile. Am numele arhitectului dumneavoastră şi fireşte că o să-l consult când o să fie dispus să mă primească.

— O s-o pun pe secretară să telefoneze, n-o să existe nici un fel de întârzieri. N-am idee ce aranjamente financiare se fac în asemenea cazuri – de fapt, nici nu ştiu dacă se face vreunul – dar sunt sigur că o să vă dea nişte copii ale planurilor dacă v-ar fi de folos.

Noel zâmbi, simţind cum se trezeşte specialistul din el.

— E o problemă de adaptare selectivă, domnule Graff. Vizita pe care i-aş face-o ar fi mai mult o chestiune de curtoazie. Ar fi posibil să-l întreb de unde a cumpărat anumite materiale sau cum a rezolvat diverse probleme de rezistenţă la efort dar cam atât. Nu i-aş cere planurile şi cred că ar ezita să spună „da” dacă aş face-o.

— N-ar exista *nici un fel* de ezitare, spuse Graff, amintind prin ţinută şi intensitatea vocii de militarul de altădată.

… Dacă n-a fost general sau cine ştie ce mare şmecher prin Statul Major, să-mi spuneţi mie cuţu…

— Nu are importanţă, domnule. Am obţinut ce voiam.

— Înţeleg.

Graff îşi mişcă trupul greoi pe scaun. Erau mişcările unui bătrân obosit spre sfârşitul unei după-amieze lungi. Cu toate acestea, ochii nu erau obosiţi, având o vioiciune ciudată.

— Atunci credeţi că vă ajunge o oră?

— Lejer.

— O să am grijă.

— Sunteţi foarte amabil.

— Pe urmă vă puteţi întoarce la New York.

— Da.

Era timpul să amintească de von Tiebolt. Acum.

— De fapt, aş vrea să mai fac un lucru cât mai stau în Rio. Nu e foarte important dar am promis c-o să încerc. Nici nu ştiu de unde să încep. Bănuiesc că de la poliţie.

— Sună cam neplăcut. O crimă?

— Dimpotrivă. Mă gândeam la acel serviciu al poliţiei care m-ar putea ajuta să găsesc nişte oameni. Nu sunt în cartea de telefon. Am verificat chiar şi numerele care nu sunt trecute; nu au aşa ceva.

— Sunteţi sigur că se află în Rio?

— Ultima dată când s-a auzit de ei aici erau. Şi bănuiesc că şi celelalte oraşe din Brazilia au fost verificate, tot prin intermediul societăţilor telefonice.

— M-aţi făcut curios, domnule Holcroft. E chiar atât de important să-i găsiţi pe aceşti oameni? Ce-au făcut? Dar parcă aţi spus că nu e vorba de nici o crimă.

— De nici una. Nu ştiu mare lucru. Un prieten din New York, avocat de meserie, ştia că vin aici şi m-a rugat să fac tot ce pot şi să dau de familia asta. Se pare că i s-au lăsat nişte bani din partea unor rude din Midwest.

— O moştenire?

— Da.

— Atunci poate că una din firmele de avocaţi de aici din Rio…

— Prietenul meu a cerut ceea ce el a numit o „anchetă de dosar" câtorva firme de avocaţi din oraş, spuse Noel, amintindu-şi cuvintele ataşatului din New York. N-a primit nici un răspuns satisfăcător.

— Cum şi-a explicat acest lucru?

— Nu şi l-a explicat. Pur şi simplu s-a enervat. Bănuiesc că n-au fost destui bani ca să se pună în mişcare trei avocaţi.

— Trei avocaţi?

— Da, răspunse Noel, mirat de ce era în stare să spună. Umplea locul rămas liber instinctiv, fără să se *gândească*. E avocatul din Chicago – sau St. Louis – e firma prietenului meu din New York şi mai e cea de aici din Rio. Nu-mi închipui că lucrurile care sunt confidenţiale pentru un străin rămân confidenţiale şi între avocaţi. Poate că, împărţind onorariul la trei, nu merită osteneala.

— Dar prietenul dumneavoastră are o conştiinţă, spuse Graff, arcuindu-şi sprâncenele în semn de apreciere. Sau de altceva, îşi spuse Holcroft.

— Îmi place să cred că da.

— Poate că sunt în stare să vă ajut. Am şi eu prietenii mei.

Holcroft clătină din cap.

— Nu îndrăznesc. Aţi făcut destule pentru mine în această după-amiază. Şi, cum am spus, nu e chiar atât de important.

— Fireşte, spuse Graff, ridicând din umeri. N-aş vrea să mă amestec în lucruri care nu mă privesc.

Germanul se uită spre fereastră, îngustându-şi ochii. Soarele apunea peste munţii din vest; raze de lumină portocalie intrau prin geam, adăugând o nuanţă densă lemnului închis la culoare al biroului.

— Numele familiei este von Tiebolt. Spuse Noel, privind chipul bătrânului. Însă, indiferent de ce s-ar fi aşteptat, nimic nu l-ar fi putut face să fie pregătit pentru ceea ce văzu.

Ochii bătrânului Graff se măriră brusc şi-l fixară pe Holcroft, plini de ură.

— Eşti un *porc*, spuse germanul, atât de încet încât aproape că nu fu auzit. A fost un truc, un şiretlic infam ca să-mi intri în casă! Ca să vii la mine!

— Vă înşelaţi, domnule Graff. Puteţi să-l sunaţi pe clientul meu din New York…

— *Porcule*!… ţipă bătrânul. Familia von Tiebolt! Verr*ater!*{12}

Împuţiţilor! Laşilor! Schw*einhunde!*{13} *Cu*m de îndrăzneşti!

Noel îl privea, hipnotizat şi neajutorat. Chipul lui Graff era alb de furie; venele de la gât păreau gata să facă explozie, ochii îi erau injectaţi şi furioşi, mâinile îi tremurau încleştându-se pe braţele scaunului.

— Nu înţeleg, spuse Holcroft, ridicându-se în picioare.

— Ba înţelegi… guno*i ce* eşti! Cauţi familia von Tiebolt! Vrei să-i readuci la viaţă! Au muri*t! Dar*-ar Cel de Sus!

— Graff, ascultă-mă. Dacă ştii ceva…

— Ieşi afară din casa mea!

Bătrânul se ridică anevoie de pe scaun şi ţipă în direcţia celei mai apropiate uşi a biroului.

— Werner! *Komm her*!{14} Aghiotantul lui Graff dădu buzna pe uşă.

— *Mein Herr*? *Was ist…*

— Du-l de-aici pe acest impostor! Scoate-l afară din casa mea!

Aghiotantul îl privi pe Holcroft.

— Pe-aici. *Repede*!

Noel se apleca să-şi ia servieta diplomat şi porni iute spre uşă. Se opri şi se întoarse ca să se mai uite o dată la Graff care căzuse pradă furiei. Bătrânul german stătea ca un manechin gras şi grotesc, dar totuşi nu-şi putea stăpâni tremuratul.

— Ieşi afară! Eşti *josnic!*

Ultima acuzaţie, dură ca un stigmat, îl făcu pe Noel să-şi piardă controlul nervilor. Nu el era josnic, ci silueta arogantă din faţa lui, această imagine umflată a privilegiilor şi a brutalităţii. Acest monstru care trădase iar apoi distrusese, cu treizeci de ani în urmă, un om sfâşiat de chinuri… şi alte mii aidoma lui. Acest nazi*st.*

— N-ai nici o cădere să mă insulţi.

— O să vedem noi cine ce cădere are. Ieşi *afară*!

— O să ies, generale sau ce dracu' oi fi. Nu pot să ies destul de repede fiindcă acum am înţeles. Mă cunoşti la fel de puţin ca pe ultimul cadavru pe care tu şi ceilalţi ticăloşi l-aţi ars în cuptoare dar ajunge să-ţi amintesc un nume şi imediat după aceea nu poţi să-l suferi. Eşti nebun de mânie fiindcă ştii – cum ştiu şi eu – că von Tiebolt şi-a dat seama cine eşti acum treizeci de ani. Când grămada de cadavre creştea. A înţeles cine eşti *cu adevărat*.

— Nu am ascuns cine am fost! Lumea a ştiut. Nu a existat nici o înşelătorie din partea noastră!

Holcroft se opri şi înghiţi în sec fără să vrea. În izbucnirea lui de furie, trebuia să caute dreptate pentru oamenii care îi ceruseră disperaţi ajutorul din mormânt; trebuia să lovească la rândul lui în acest simbol al unei puteri şi decăderi, înspăimântătoare odinioară, care îi răpise un tată. Nu se putea abţine.

— Să-ţi intre bine în cap, spuse Noel. O să găsesc familia von

Tiebolt şi n-o să mă opreşti. Să nu crezi că poţi. Să nu-ţi închipui că m-ai dibuit. N-ai făcut-o. *Eu* te-am dibuit. Exact aşa cum eşti. Porţi Crucea de Fier prea la vedere.

Graff îşi revenise.

— Găseşte-i pe cei din neamul lui von Tiebolt, cum să nu. O să fim şi noi acolo!

— O să-i găsesc. Iar dacă după aceea păţeşte vreunul ceva o să ştiu cine e de vină. O să te arăt tuturor aşa cum eşti. Stai aici în castelul ăsta şi-ţi latri ordinele. Şi acum te mai şi prefaci. Eşti terminat de ani de zile – dinainte de sfârşitul războiului – iar oamenii ca von Tiebolt şi-au dat seama. Ei au înţeles, tu nu. Şi nici n-o să înţelegi vreodată.

— Ieşi afară!

Un paznic intră în fugă în cameră; nişte mâini îl înhăţară pe Noel din spate. Un braţ i se încolăci pe după umărul drept şi de-a curmezişul pieptului. Fu ridicat puţin de la pământ şi tras cu spatele afară din încăpere. Îşi balansă servieta diplomat şi simţi cum se loveşte de corpul masiv şi înalt al omului care-l scotea cu forţa pe uşă. Îşi înfipse cotul stâng în stomacul omului pe care nu putea să-l vadă şi lovi cu sete, trăgându-i un călcâi atacatorului în fluierul piciorului. Reacţia fu imediată; bărbatul scoase un ţipăt, iar strânsoarea care-i fixase pieptul lui Noel slăbi pentru o clipă. Fu de-ajuns.

Holcroft îşi ridică fulgerător mâna stânga, apucând mâneca braţului întins şi trăgând în faţă cu toată puterea. Se aplecă spre dreapta; umărul drept îl izbi în piept pe cel din spatele lui. Agresorul se poticni. Noel lovi încă o dată în pieptul de deasupra lui, trimiţându-şi atacatorul într-un scaun vechi rezemat de perete. Bărbatul şi lemnul fragil se întâlniră într-un impact zgomotos; cadrul scaunului se prăbuşi sub greutatea corpului. Paznicul era uluit, ochii lui mari clipeau des iar privirea îi era deocamdată rătăcită.

Holcroft îşi coborî ochii spre bărbat. Paznicul era solid însă aspectul voluminos era partea lui cea mai ameninţătoare. Iar acest aspect era acelaşi ca în cazul lui Graff: un munte de carne îndesat sub o haină strânsă pe corp.

Prin uşa deschisă Holcroft îl văzu pe Graff îndreptându-se spre telefonul de pe masa de lucru. Aghiotantul căruia îi spuse Werner făcu un pas şovăitor spre Noel.

— *Nu*, spuse Holcroft. Străbătu vestibulul spaţios, mergând spre ieşirea din faţă. De cealaltă parte a holului, câţiva bărbaţi şi câteva femei stăteau în dreptul unei arcade deschise. Nici unul nu făcu vreo mişcare spre el; nici unul nu ridică măcar vocea. Mentalitatea germană era consecventă, îşi spuse Noel, deloc indispus de această constatare. Aceste creaturi aşteptau pur şi simplu să li se dea ordin.

— Fă cum ţi-am spus, rosti Graff la telefon cu o voce calmă, fără nimic din mânia care-l cuprinsese cu doar câteva minute mai devreme. Redevenise ofiţerul de rang înalt care dădea ordine subordonatului atent. Aşteaptă până coboară dealul pe jumătate şi abia pe urmă ieşi pe poartă. Este esenţial ca americanul să creadă că a scăpat.

Bătrânul german închise şi se întoarse spre aghiotant.

— Paznicul e rănit?

— Doar ameţit, *mein Herr*. Face câţiva paşi ca să se dezmeticească după lovitură.

— Holcroft e furios, spuse Graff gânditor. E plin de sine, bine dispus şi mai hotărât ca niciodată. Asta-i bine. Acum trebuie să-l înfricoşăm, să-l facem să tremure în faţa neprevăzutului, în faţa simplei brutalităţi a momentului. Spune-i paznicului să aştepte cinci minute şi apoi să înceapă urmărirea. Trebuie să-şi facă treaba foarte bine.

— I s-a dat ordin; e un trăgător de elită.

— Bine.

Fostul *Wehrmachtsgeneral* se apropie încet de fereastră şi-şi îngustă privirile în lumina ultimelor raze ale soarelui.

— Cuvinte dulci, cuvinte de amor… şi apoi reproşuri dure şi isterice. Îmbrăţişarea şi cuţitul. Ele trebuie să-şi urmeze imediat una alteia până când Holcroft n-o să mai fie în stare să judece. Până când n-o să mai poată face deosebirea dintre prieten şi duşman şi o să ştie doar că trebuie să-i dea zor şi să meargă înainte. Iar când în cele din urmă o să cedeze, o
să fim acolo şi-o să punem mâna pe el.

9

Noel trânti uşa uriaşă în urma lui şi coborî treptele de marmură, îndreptându-se spre maşină. Schimbă direcţia automobilului, aşa încât capota să fie orientată spre aleea care cobora înlesnind ieşirea de pe moşia lui Graff, apăsă pe accelerator şi porni spre poartă.

Îşi dădu seama de mai multe lucruri. Primul era că soarele după-amiezii coborâse în spatele munţilor dinspre vest, făcând să apară pâlcuri de umbre pe pământ. Lumina zilei era din ce în ce mai slabă; trebuia să aprindă farurile. Un alt lucru care-l preocupa era că reacţia lui Graff la pomenirea familiei von Tiebolt însemna cu siguranţă două lucruri: că membrii ei trăiau şi că reprezentau o ameninţare. Dar o ameninţare pentru ce? La adresa cui? Şi unde erau?

Al treilea lucru nu era un gând anume, ci mai degrabă un sentiment. Era vorba de reacţia lui la contactul fizic pe care tocmai îl avusese. Toată viaţa îşi considerase propria statură şi forţă ca pe ceva obişnuit. Dat fiind că era un bărbat solid şi mişcări bine gândite, nu simţise niciodată nevoia de a urma provocări de ordin fizic decât atunci când se întrecea cu sine însuşi, ieşind învingător într-un meci de tenis sau coborând cu succes o pârtie la schi. În consecinţă, evita să se bată, părându-i-se un lucru inutil.

Exact această atitudine generală îl făcuse să râdă când tatăl său vitreg insistase să-l ia cu el la club pentru nişte lecţii de autoapărare. Oraşul devenea o adevărată junglă; fiul lui Holcroft trebuia să înveţe cum să se apere singur.

Urmase cursul dar la finele lui uitase pe loc tot te învăţase. Dacă totuşi asimilase *ceva,* o făcuse în subconştient!

Ceva însă tot îi rămăsese, se gândi Noel, mulţumit de sine. Îşi aminti de privirea buimăcită din ochii paznicului.

Ultimul lucru care-i trecu prin minte în timp ce cobora pe alee fu de asemenea vag. Ceva nu era în regulă cu locul din faţă al maşinii. Activitatea intensă din ultimele minute aşezase un fel de ceaţă pe ochii care de obicei sesizau imediat aşa ceva însă totuşi îl deranja ceva la husa din pânză cadrilată a locului…

O serie de sunete cumplite îl scoaseră din concentrare: lătratul câinilor. Deodată, feţele ameninţătoare ale unor ciobăneşti imenşi, cu blana mare şi neagră, se repeziră la geamuri şi de-o parte şi de alta a maşinii. Ochii întunecaţi luceau de ură şi nemulţumire; boturile înconjurate de blană se deschideau şi se închideau, salivând şi scoţând sunetele ascuţite şi duşmănoase ale animalelor care au prins prada dar nu-şi pot înfige colţii în carnea ei. Era o haită de câini de vânătoare – cinci, şase, şapte – care se găseau acum la toate ferestrele şi zgâriau geamul cu labele. Unul dintre animale sări pe capotă, cu faţa şi cu colţii aproape lipiţi de parbriz.

Undeva în spatele câinelui, la poalele dealului, Holcroft văzu că poarta uriaşă începe să se mişte, deplasarea ei fiind parcă şi mai amplă în lumina farurilor. Fusese declanşat arcul a cărui mişcare lentă avea să ducă în cele din urmă la închiderea ei! Apăsă cât putu de tare pe accelerator, îşi încleştă mâinile pe volan până începură să-l doară braţele şi porni cu toată viteza, cotind la stânga printre stâlpii de piatră şi trecând la câţiva centimetri de poarta de oţel. Câinele de pe capotă fu propulsat în aer undeva spre dreapta şi scoase un ţipăt de durere.

Haita de pe deal se oprise în spatele porţii în lumina slabă a amurgului. Explicaţia era, probabil, că fuseseră făcuţi să se oprească printr-un fluierat de înaltă frecvenţă, pe care urechea omenească nu-l putea percepe. Transpirat, apăsă din nou pe accelerator şi goni pe drumul care cobora.

La un moment dat ajunse la o răspântie. S-o ia la dreapta sau la stânga? Nu-şi putea aminti; căută absent harta de pe locul alăturat.

Asta i se păruse atunci în neregulă! Harta nu mai era acolo. O luă la stânga, întinzând o mână sub scaun ca să vadă dacă nu cumva harta căzuse pe podea. Nici pomeneală. Fusese luată din maşină!

Ajunse la o intersecţie. Nu era cunoscută sau, chiar dacă fusese, încetase să mai fie din cauza întunericului. O luă la dreapta din instinct, dându-şi seama că trebuia să meargă mai departe. Păstră o viteză ridicată, căutând un lucru cât mai mic care să-i aducă aminte de ieşirea din Rio. Însă acum bezna era desăvârşită; nu văzu nimic de care să-şi aducă aminte. Drumul coti la dreaptă într-o curbă amplă, după care în faţa ochilor îi apăru panta înaltă şi abruptă a unui deal. Nu ţinea minte nici o curbă şi nici un deal. Se rătăcise.

În vârful dealului exista o porţiune orizontală de nici o sută de metri. Spre stânga, punctul de observaţie era mărginit de o parcare împrejmuită cu un zid mai mic decât un stat de om care dădea înspre stânca. De-a lungul zidului se aflau şiruri de telescoape protejate de nişte cutii rotunde, de tipul celor care funcţionează pe bază de fise. Holcroft trase pe dreapta şi opri maşina. Alte automobile nu se vedeau dar poate că avea să vină vreunul. Poate că dacă ar arunca un ochi în jur şi-ar da seama unde se află. Ieşi din maşină şi se îndreptă spre zid.

Dedesubt, la mare distanţă, se zăreau luminile unui oraş. Cu toate acestea, între stânca şi lumini exista doar întuneric… Nu, nu un întuneric deplin; se vedea şi un firicel de lumină. Un drum? Noel se apropiase de unul din telescoape.

Introduse o fisă şi se uită pe ochean, fixându-se asupra firicelului şerpuitor de lumină despre care credea că e un drum. Asta şi era.

Luminile se aflau la distanţă una de alta; erau felinare de stradă, binevenite dar nelalocul lor pe o cărare croită prin pădurile braziliene. Dacă ar putea să ajungă cu privirea la capătul acelui drum…

Telescopul nu se mişca mai mult de atât la dreapta. Fir-ar să fie! Unde începea drumul? Treb*uia să* aibă…

În spatele lui auzi zgomotul unei maşini care urca dealul pe care tocmai îl parcursese şi el. Slavă Domnului! O să oprească maşina chiar dacă o să fie obligat să se aşeze în mijlocul drumului. Se îndepărtă în goană de lângă zid şi străbătu suprafaţa de beton, îndreptându-se spre asfaltul gudronat.

Se apropie de margine şi îngheţă. Maşina care gonea pe ultima porţiune de deal spre zona punctului de observaţie era o limuzină Mercedes albă. Aceeaşi maşină care strălucise în lumina soarelui după-amiezii în vârful unui alt deal. Maşina lui Graff.

Se opri brusc iar cauciucurile scrâşniră. Uşa se deschise şi un bărbat ieşi din maşină. În lumina reflectată a farurilor fu uşor de recunoscut: paznicul lui Graff!

Duse mâna la curea. Holcroft rămase paralizat. Bărbatul ridică un pistol şi ţinti spre el. Era de necrezut! Nu putea fi adevărat!

Prima împuşcătură se auzi ca un tunet; ea destrăma liniştea cu un zgomot de-ai fi zis că se crăpase pământul în două. Urmă o a doua. Pe drum, la doi-trei metri de Noel, se produse un vârtej de pietre şi de praf. Instinctul care supravieţuise paraliziei şi *neîncrederii* îl îndemnă să fugă, să se salveze. Era pe punctul de a muri! Era cât pe ce să fie ucis la un punct de observaţie pentru turişti unde nu era nimeni, deasupra oraşului Rio de Janeiro! Era o nebunie!

Simţea că i se muiaseră picioarele; se strădui să alerge până la maşina închiriată. Tălpile îl *dureau* – era cea mai ciudată senzaţie pe care o avusese vreodată. Alte două împuşcături răsunară în noapte; avură loc alte două mici explozii care ridicară în vârtej bucăţele de asfalt şi de beton.

Ajunse la maşină şi căzu sub geamul portierei, încercând să se apere. Întinse o mână spre mâner.

Încă o împuşcătură, de data asta mai tare, producând vibraţii asurzitoare. Imediat după detunătură se produse o nouă explozie, în care se putu desluşi zgomotul unor geamuri sparte cu violenţă. Geamul din spate al maşinii fusese făcut ţăndări.

Nu mai avea ce să facă! Holcroft deschise brusc uşa şi sări înăuntru. Cuprins de panică, întoarse cheia de contact. Motorul hurui; piciorul lui apăsă pe accelerator până în podea. Băgă repede în viteză; maşina ţâşni înainte prin întuneric. Învârti de volan; maşina coti, cât pe-aci să se ciocnească de zid. Instinctul îl îndemnă să aprindă farurile. Ca prin ceaţă văzu drumul care cobora şi se angajă cu disperare pe el.

Coborârea era plină de cotituri. Le luă cu mare viteză, alunecând, derapând, reuşind cu greu să nu piardă controlul volanului şi suferind din cauză că-l dureau braţele. Mâinile îi erau ude de transpiraţie şi-i tot alunecau pe volan. Era convins că dintr-o clipă în alta o să intre în

ceva, că dintr-o clipă în alta o să moară în urma unei ultime explozii.

N-o să-şi mai amintească niciodată cât timp îi trebuise şi nici cum anume găsise drumul şerpuitor, străjuit din loc în loc de felinare, dar cel puţin era acolo. O suprafaţă orizontală care mergea spre stânga, spre *estul* geografic, drumul către oraş.

Se afla în plină zonă rurală; copaci înalţi şi păduri dese mărgineau asfaltul, ridicându-se ca laturile unui canion imens.

Două maşini se apropiau din direcţia opusă; îi veni să plângă de uşurare când le văzu. Se apropia de marginea oraşului. Se afla în zona suburbiilor. Stâlpii cu felinar erau acum unul lângă altul şi deodată maşinile îşi făcură apariţia de Peste tot, întorcându-se, blocând circulaţia, trecând mai departe. N-ar fi crezut că o să fie vreodată atât de recunoscător la adresa traficului rutier.

Ajunse la un semafor; era roşu. Fu din nou recunoscător, pentru simplul fapt că se afla acolo şi pentru scurtul răgaz pe care i-l oferea. Îşi căută ţigările în buzunarul de la cămaşă. *Doamne*, ce chef avea de-o ţigară!

O maşină opri în stânga lui. Se uită la ea şi din nou nu-i veni să creadă. Bărbatul de lângă şofer – un bărbat pe care nu-l mai văzuse în viaţa lui – coborâse geamul portierei şi tocmai ridica un pistol! În jurul ţevii se afla un cilindru perforat – un amortizor. Necunoscutul ţintea cu pistolul spre el!

Holcroft se dădu înapoi lăsându-şi capul în jos, încordându-şi gâtul, apucând cu nădejde schimbătorul de viteze şi apăsând cu toată forţa pe accelerator. Auzi zgomotul cumplit al geamului spart în urma lui. Maşina închiriată ţâşni cu toată viteza în intersecţie. Claxoanele începură să facă un tărăboi nemaipomenit; se îndepărtă din faţa unui automobil care se apropia, cotind în ultima secundă şi evitând astfel I coliziunea.

Ţigara îi căzuse dintre buze, făcând o gaură în scaun.

Goni cu toată viteza spre oraş.

Telefonul era umed şi lucea de sudoare în mâna lui Noel.

— Mă *ascultaţi* sau nu? strigă el.

— Domnule Holcroft, calmaţi-vă, *vă rog*, spuse ataşatul de la ambasada americană, cu o voce neîncrezătoare. O să facem tot ce putem. În mare, am o imagine a ce s-a întâmplat şi o să deschidem o anchetă diplomatică în cel mai scurt timp cu putinţă. Totuşi, acum este trecut *bine* de ora şapte; e greu să luăm legătura cu oamenii la ora asta.

— E greu să luaţi *legătura*? Poate că *n-aţi auzit* ce v-am spus. Era cât pe-aci să fiu ucis! Uitaţi-vă puţin la maşină! Geamurile au fost făcute ţăndări!

— O să trimitem pe cineva la hotel să intre în posesia vehiculului, spuse ataşatul pe un ton firesc.

— Cheile sunt la mine. Spuneţi-i să vină să le ia de la mine din cameră.

— Da, aşa o să facem. Rămâneţi pe loc şi vă mai sunăm noi.

Ataşatul închise. *Isuse*! Avea o voce de parcă l-ar fi sunat o rudă enervantă şi nu ştia cum să scape mai repede ca să se ducă la masă!

Noel era înspăimântat cum nu mai fusese niciodată până atunci. Frica îl domina, făcându-l să intre în panică şi îngreunându-i până şi respiraţia. Şi totuşi, în ciuda fricii dezgustătoare care îl stăpânea cu desăvârşire, i se întâmplase un lucru pe care nu-l înţelegea. O mică parte din el se înfuriase şi simţi cum furia aceasta creşte pe dinăuntru. Nu voia să-i dea voie să crească; se temea de ea, dar nici n-o putea opri. Oamenii îl atacaseră iar acum voia să lovească şi el.

Voise să-i răspundă şi lui Graff. Voise să i se adreseze aşa cum merită: monstru, mincinos, corupător… nazi*st*.

Sună telefonul. Se întoarse pe călcâie, ca şi cum ar fi auzit o alarmă care să însemne un nou atac. Îşi ţinu încheietura ca să-şi potolească tremuratul şi se îndreptă repede spre noptieră.

— *Senhor* Holcroft?

Nu era bărbatul de la ambasadă. Accentul era latin.

— Ce este?

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră. E foarte important să vorbesc cu dumneavoastră imediat.

— Cine-i acolo?

— Mă numesc Carrara. Sunt în holul hotelului dumneavoastră.

— *Carrara!* O femeie pe care o chema Carrara m-a sunat ieri.

— Sora mea. Acum suntem împreună. Trebuie să vorbim amândoi cu dumneavoastră acum. Putem să urcăm la dumneavoastră în cameră?

— *Nu!* Nu primesc pe nimeni!

Zgomotele împuşcăturilor, exploziile de beton şi de sticlă îi erau mult prea vii în minte. Nu voia să mai fie o ţinta izolată.

— Senhor, dar – trebuie!

— Nu *vreau*! Lăsaţi-mă în pace sau chem poliţia.

— N-au cum să vă ajute. Dar noi putem. Şi vrem să vă ajutăm. Căutaţi informaţii despre familia von Tiebolt. Avem noi informaţii.

Noel nu mai respiră. Ochii i se îndreptară rătăciţi spre receptorul telefonului. Era o cursă. Bărbatul de la telefon îi întindea o capcană. Dar dacă aşa stăteau lucrurile, de ce îi dădea de ştire?

— Cine te-a trimis aici? Cine ţi-a spus să mă suni? Graff?

— Maurice Graff nu vorbeşte cu oameni ca noi. Sora mea şi cu mine suntem vrednici de dispreţ pentru el.

Eşti josnic, vrednic de dispreţ! Pentru Graff aproape toată lumea era

vrednică de dispreţ, îşi spuse Holcroft. Respiră din nou şi încercă să vorbească pe un ton calm.

— Te-am întrebat cine te-a trimis la mine. De unde ştii că mă interesează familia von Tiebolt?

— Avem prieteni la serviciul de imigrări. Funcţionari, nu oameni importanţi. Dar trag cu urechea şi observă. O să înţelegeţi când o să stăm de vorbă.

Cuvintele brazilianului începură deodată să fie rostite mai în grabă; frazele se închegau greoi. Prea greoi ca să fie ceva studiat şi repetat.

— *Vă rog, senhor*. *Lăsaţi-ne* să vă vedem. Avem informaţii pe care *ar trebui* să le aveţi şi dumneavoastră. Vrem să vă ajutăm. Ajutându-vă pe dumneavoastră, ne ajutăm şi pe noi.

Mintea lui Noel acţiona în grabă. Holul hotelului Porto Alegre era mereu aglomerat şi există o doză de adevăr în acel loc comun care spunea că mulţimea îţi oferă un soi de siguranţă. În cazul în care Cararra şi sora lui ştiau într-adevăr ceva despre familia von Tiebolt, trebuia să-i vadă. Dar nu în condiţii de izolare, nu singur. Vorbi încet.

— Rămâneţi lângă recepţie, cu cel puţin zece metri în faţa ei, cu amândouă mâinile scoase din buzunare. Sora ta să stea în stânga, iar cu mâna ei dreaptă să te ţină de braţ. O să cobor imediat dar nu cu liftul. Iar la început n-o să mă vedeţi. O să vă văd eu pe voi.

Închise, uimit de propriile cuvinte. Lecţiile se învăţau *într-adevăr* cu repeziciune. Fără îndoială că erau mult mai puţin periculoşi decât acei oameni anormali care acţionau într-o lume clandestină, dar pentru el însemnau ceva nou. Carrara n-o să aibă mâna încleştată pe un pistol în buzunar; sora lui – sau cine-o fi – n-o să aibă cum să umble în poşetă fără s-o observe. O să fie atenţi la scări, nu la liftul pe care evident că o să-l folosească. Şi o să-şi dea seama cine sunt.

Ieşi din lift într-un grup mare de turişti. Rămase câteva clipe în cadrul grupului, de parcă ar fi făcut parte din el şi-i cercetă pe bărbatul şi pe femeia din faţa recepţiei. Conform instrucţiunilor, Cararra îşi ţinea mâinile pe lângă corp iar mâna dreaptă a surorii lui era trecută pe după braţul fratelui, ca şi cum i ar fi fost teamă să nu se rătăcească. Era *într-adevăr* fratele ei; trăsăturile lor aveau asemănări evidente. Carrara avea, poate, puţin peste treizeci de ani; sora lui, cu câţiva ani mai puţin. Amândoi erau închişi la culoare – pielea, părul, ochii. Nici unul nu părea deloc impunător; aveau haine îngrijite dar care nu erau scumpe. Arătau nepotrivit printre blănurile şi rochiile de seară ale oaspeţilor hotelului şi-şi dădeau seama de condiţia lor ingrată, având chipurile stânjenite şi ochii înfricoşaţi. Inofensivi, îşi spuse Holcroft. Apoi îşi dădu seama că judeca în pripă.

Se aşezară într-unul din separeurile din spate ale barului slab luminat al hotelului iar cei doi Cararra luară loc de cealaltă parte a mesei, în faţa lui Noel. Înainte de a veni aici, Holcroft îşi amintise că

trebuia să mai primească un telefon de la ambasadă. Anunţase la recepţie că dacă îl sună avea să vorbească de la telefonul din bar. Dar numai dacă era ambasada, nimeni altcineva.

— În primul rând, spuneţi-mi cum aţi aflat că umblu după familia von Tiebolt, rosti Noel după ce sosiră băuturile.

— V-am zis. Un funcţionar de la imigrări. Vinerea trecută, s-a anunţat discret la toate secţiile că o să vină un american şi o să se intereseze de o familie germană pe nume von Tiebolt. Cel care înregistra cererea trebuia să ia legătura cu altcineva! Un om de la *politia de administraçao*. Asta e poliţia secretă.

— Ştiu ce e. S-a dat drept „traducător”. Vreau să ştiu de ce vi s-a spus *vouă*.

— Cei din familia von Tiebolt ne-au fost prieteni. Prieteni foarte apropiaţi.

— Unde sunt?

Cararra schimbă o privire rapidă cu sora lui. Fata vorbii:

— De ce îi căutaţi? Întrebă ea.

— Am explicat la imigrări. Nu e nimic neobişnuit. Li s-au lăsat nişte bani din partea unor rude din Statele Unite.

Fratele şi sora se priviră încă o dată şi tot fata vorbi după aceea.

— E o sumă mare de bani?

— Nu ştiu, replică Holcroft. E o chestiune confidenţial! Eu sunt doar un intermediar.

— Un ce? Întrebă din nou fratele.

— *Un tercero*, răspunse Noel, privind-o pe femeie. De ce ai fost atât de speriată ieri la telefon? Mi-ai lăsat numărul şi când te-am sunat mi-ai spus că nu trebuia s-o fac. De ce?

— Am comis o… greşeală. Fratele meu mi-a spus că a fost o mare greşeală! Numele meu şi numărul de telefon – nu trebuia să vi le las.

— I-ar înfuria pe germani, interveni Cararra, explicând. Dacă v-ar supraveghea şi v-ar intercepta mesajele şi-ar da seama că v-am sunat. Ar fi periculos pentru noi.

— Dacă mă supraveghează acum, ştiu că sunteţi aici.

— Am stat de vorbă pe îndelete, continuă femeia. Ne-am hotărât; trebuie să ne asumăm riscul.

— Ce risc?

— Germanii ne dispreţuiesc. Printre altele, mai suntem şi evrei portughezi, spuse Cararra.

— Şi acum tot aşa gândesc?

— Bineînţeles. Am spus că am fost apropiaţi de familia von Tiebolt. Poate că ar trebui să fiu mai clar. Johann a fost prietenul meu cel mai drag; el şi sora mea trebuiau să se căsătorească. Germanii nu i-au lăsat.

— Cine i-ar fi putut opri?

— Oricine. Trăgându-i un glonţ în ceafă lui Johann.
— Doamne *sfinte*, dar e o nebunie!
Însă nu era deloc o nebunie, iar Holcroft o ştia. El însuşi fusese luat la ţintă sus pe dealuri; împuşcăturile îi răsunau şi acum în urechi.
— Pentru anumiţi germani o asemenea căsătorie ar fi însemnat suprema insultă, spuse Cararra. Există oameni care spun că cei din familia von Tiebolt au fost trădători în Germania. Aceşti oameni continuă să se afle în război şi după treizeci de ani: Aici în Brazilia familiei von Tiebolt i s-au făcut mari nedreptăţi. Merită să facem tot ce putem ca să-i ajutăm. Li s-a făcut viaţa amară pentru motive care ar fi trebuit să dispară de ani şi ani de zile.
— Şi ţi-ai închipuit că aş putea eu să fac ceva pentru ei? Ce te-a determinat să crezi asta?
— Faptul că anumiţi oameni puternici au încercat să vă oprească; germanii au o influenţă foarte mare. Prin urmare şi dumneavoastră sunteţi un om puternic, pe care cei de-alde Graff din Brazilia vor să-l ţină la distanţă de familia von Tiebolt. Pentru noi, asta a însemnat că n-aveaţi de gând să le faceţi rău prietenilor noştri şi că, în acest caz, aţi venit cu bune intenţii. Un american Puternic care ar putea să-i ajute.
— Ai spus „cei de-alde Graff din Brazilia”. E vorba de Maurice Graff, nu? Cine e? Ce e?
— Cel mai rău dintre nazişti. Ar fi trebuit să fie spânzurat la Nurenberg.
— Îl cunoaşteţi pe Graff? întrebă femeia, privindu-l în ochi pe Holcroft.
— M-am dus să-l văd. Am folosit drept pretext un client din New York care, chipurile, ar fi vrut să arunc o privire la casa lui Graff. Sunt arhitect de profesie. La un moment dat, am pomenit numele von Tiebolt iar Graff şi-a ieşit din minţi. A început să urle şi m-a dat afară. Coborând dealul cu maşina, o haită de câini de vânătoare s-au luat după ea. Mai târziu, paznicul lui Graff m-a urmărit. A încercat să mă ucidă. Acelaşi lucru mi s-a întâmplat din nou în plin trafic. Un alt bărbat a tras asupra mea pe geamul unei maşini.
— Doamne Maica Domnului! spuse Carrara, rămânând cu gura căscată de uimire.
— N-ar trebui să fim văzuţi alături de el, rosti femeia, prinzându-şi fratele de braţ. Apoi se opri, studiindu-l mai atent pe Noel: Dacă spune adevărul.
Holcroft înţelese. Dacă voia să afle ceva de la fraţii Cararra, trebuiau să fie convinşi că era exact cine spusese că era.
— Spun adevărul. L-am spus şi ambasadei americane. O să trimită pe cineva să ia maşina pe post de probă.
Cei doi Cararra se priviră unul pe altul, după care se întoarseră

amândoi spre Holcroft. Afirmaţia lui era dovada de care aveau nevoie iar lucrul acesta li se citea în ochi.

— Vă credem, spuse sora. Trebuie să ne grăbim.

— Cei din familia von Tiebolt trăiesc?

— Da, spuse fratele. Naziştii cred că sunt pe undeva prin munţii din sud, pe lângă coloniile din Santa Catarina. Acestea sunt vechi aşezări germane; familia von Tiebolt şi-ar putea schimba numele, amestecându-se cu uşurinţă printre ceilalţi oameni.

— Dar nu sunt acolo.

— Nu…

Cararra păru că şovăie, nesigur pe el.

— Spune-mi unde sunt, insistă Noel.

— Le aduceţi ceva de bine? întrebă fata, cu îngrijorare în voce.

— De mult mai bine decât îţi poţi închipui, replică Holcroft. *Spuneţi-mi* o dată.

Fratele şi sora schimbară încă o privire. Hotărârea fu luată. Cararra vorbi.

— Sunt în Anglia. După cum ştiţi, mama lor a murit…

— N-am ştiut, spuse Noel. Nu ştiu nimic.

— Şi-au luat numele de Tennyson. Johann e cunoscut drept John Tennyson; lucrează la un ziar – *The Guardian*. Vorbeşte câteva limbi străine şi scrie articole despre capitalele europene pentru ziar. Gretchen, cea mai mare, s-a măritat cu un ofiţer de marină britanic. Nu ştim unde locuieşte dar numele soţului ei este Beaumont; este căpitan-comandor în Marina Regală. Despre Helden, fiica cea mai tânără, nu ştim nimic. A fost întotdeauna puţin cam distantă şi cam încăpăţânată.

— Helden? E un nume ciudat.

— I se potriveşte, spuse încet sora lui Cararra.

— Se spune că certificatul ei de naştere ar fi fost completat de un doctor care nu vorbea germană şi care n-a înţeles-o pe mamă. Din cele spuse de *Senhora* von Tiebolt, dânsa i-a dat copilului numele „Helga” dar personalul de la spital era grăbit. Au scris „Helden”. În zilele acelea nu se certa nimeni pentru ce era scris pe acte. I-a rămas numele ăsta.

— Tennyson, Beaumont… repetă Holcroft numele. Anglia? Cum au ajuns din Brazilia în Anglia fără să afle Graff? Spui că germanii au influenţă. Era nevoie de paşapoarte: trebuia să se aranjeze cu transportul. Cum au procedat?

— Johann… John… e un om remarcabil, un om sclipitor.

— *A home'n talentoso*, adăugă sora lui iar trăsăturile încordate i se destinseră pronunţând aceste cuvinte. Îl iubesc atât de mult. După cinci ani încă ne mai iubim.

— Atunci înseamnă că primiţi veşti de la el? De la ei?

— Din când în când, spuse Cararra. Oameni care vin în vizită din Anglia iau legătura cu noi. Niciodată nu folosim ceva scris pe hârtie.

Noel îl privi pe bărbatul stăpânit de frică.

— În ce fel de lume trăiţi? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

— Una în care ţi se poate lua viaţa, răspunse Cararra. Aşa e, îşi spuse Noel, simţind un nod de durere în stomac. Un război pierdut cu treizeci de ani în urmă era dus mai departe de cei care îl pierduseră. Lucrul acesta trebuia oprit.

— Domnul Holcroft?

Întrebarea era nesigură, străinul care stătea în apropierea mesei neştiind precis dacă nimerise unde trebuia.

— Da, eu sunt Holcroft, spuse Noel precaut.

— Anderson, de la ambasada americană, domnule. Pot să vorbesc cu dumneavoastră?

Cei doi Cararra se ridicară în acelaşi timp de la masă şi ieşiră din separeu. Omul de la ambasadă se dădu înapoi când Cararra se apropie de Holcroft.

— *Adeus*, *senhor*, şopti Cararra.

— *Adeus*, rosti în şoaptă şi femeia, atingând cu mâna braţul lui Noel.

Fără să se uite la omul de la ambasadă, fratele şi sora ieşiră în grabă din barul hotelului.

*

* *

Holcroft stătea lângă Anderson în maşina ambasadei. Aveau mai puţin de jumătate de oră ca să ajungă la aeroport: dacă făceau mai mult, pierdea zborul Avianca spre Lisabona, unde urma să schimbe cu o cursă British Airways spre Londra.

Anderson fusese de acord – fără nici un fel de tragere de inimă, chiar enervat – să-l conducă.

— Dacă reuşesc să te scot din Rio, bombănise Anderson. O să merg cuminte ca porcul la abator şi o să plătesc amendă pentru viteză excesivă din diurna personală. Numai necazuri aduci.

Noel se strâmbă.

— Nu crezi o iotă din ce ţi-am spus, aşa-i?

— Ce mama dracului, Holcroft, trebuie s-o iau de la capăt? La hotel nu e nici o maşină. Nu s-a făcut ţăndări nici un geam. Nici măcar nu eşti înregistrat la închirieri de maşini!

— Era acolo! Am închiriat-o! L-am văzut pe Graff!

— L-ai *sunat*. Nu l-ai *văzut*. Repet, mi-a spus că a primit un telefon de la tine – cum că voiai să-i vezi casa – dar n-ai mai apărut.

— E o minciună! Am fost acolo! După ce-am plecat, doi bărbaţi au încercat să mă ucidă. Pe unul l-am văzut… ce dracu', m-am şi lupt*at cu*… *c*hiar în casa lui!

— Te-ai ţicnit, tipule.

— Graff e un nazist împuţit! După treizeci de ani a rămas *tot* nazist iar voi îl trataţi de parcă ar fi un om de stat.

— Ai dreptate, spuse Anderson. Graff e o persoană cu totul specială. Se află sub protecţie.

— Eu unul nu m-aş lăuda cu aşa ceva.

— Ai înţeles totul de-a-ndoaselea, Holcroft. Graff a fost într-un loc numit Wolfsschanze în Germania, în iulie 1944. E unul din oamenii care-au încercat să-l ucidă pe Hitler.

Acum lumina orbitoare a soarelui nu-i mai bătea în fereastra camerei de hotel; nu mai existau nici corpurile arămii şi date cu ulei ale copiilor mari care se jucau pe nisipul alb al Copacabanei. În schimb, străzile Londrei erau acoperite de o ploaie măruntă iar din când în când vântul sufla cu putere printre clădiri şi pe alei.

Trecătorii se grăbeau din pragul uşilor spre cozile de la autobuze, spre staţiile de metrou şi spre baruri. La Londra era acea oră când englezii se simţeau eliberaţi din lanţurile trudei zilnice; faptul că-ţi câştigai existenţa nu însemna că exişti. Din experienţa lui Noel, nici un alt oraş din lume nu întâmpină cu o plăcere atât de mare sfârşitul zilei de muncă. Pe străzi exista un sentiment de bună dispoziţie controlată, în ciuda ploii şi a vântului.

Se întoarse de la fereastră şi se îndreptă spre birou şi spre sticluţa argintie. Îi trebuiseră aproape cincisprezece ore de zbor ca să ajungă la Londra iar acum, odată ajuns, nu era sigur cum trebuia să procedeze. Încercase să se gândească în ambele avioane dar evenimentele din Rio de Janeiro erau atât de uluitoare iar informaţiile strânse atât de contradictorii, încât se simţi pierdut într-un labirint. Pădurea aceea necunoscută era prea deasă. Iar el abia începuse.

Graff, un supravieţuitor de la Wolfsschanze? Unul din *oamenii din Wolfsschanze*? Nu era cu putinţă. Oamenii din Wolfsschanze erau devotaţi Genevei şi împlinirii visului lui Heinrich Clausen, iar familia von Tiebolt făcea parte integrantă din acel vis. Graff voia să-i distrugă pe cei din neamul lui von Tiebolt, tot aşa cum ordonase uciderea fiului lui Heinrich Clausen în zona unui punct de observaţie părăsit de deasupra oraşului Rio şi de la fereastra unei maşini noaptea, pe o stradă din oraş. Nu făcea parte din grupul Wolfsschanze. Nu avea cum.

Fraţii Cararra. Şi ei erau complicaţi. Ce Dumnezeu îi împiedicase să părăsească Brazilia? Din câte-şi dădea seama, nici aeroporturile, nici cheiurile nu le erau închise.

Credea ceea ce-i spuseseră dar existau prea multe întrebări elementare care aşteptau răspuns. Oricât de mult ar fi încercat să elimine această idee, era ceva în neregulă cu fraţii Cararra. Oare *ce* anume?

Noel îşi turnă ceva de băut şi ridică receptorul telefonului. Avea un nume şi un loc de muncă: John Tennyson; *The Guardian*. Birourile ziarului nu se închideau la sfârşitul zilei. O să vadă în câteva minute dacă informaţia iniţială furnizată de fraţii Cararra era adevărată. Dacă exista un John Tennyson care scria la *The Guardian*, atunci Johann von Tiebolt fusese găsit.

În acest caz, pasul următor, potrivit documentului de la Geneva, era ca John Tennyson să-l ducă la sora lui. Gretchen Beaumont. Soţia

comandorului Beaumont din Marina Regală. Ea era persoana pe care trebuia s-o vadă; era cel mai vechi vlăstar în viaţă al lui Wilhelm von Tiebolt. Era cheia.

— Îmi pare extrem de rău, domnule Holcroft, spuse la telefon vocea politicoasă de la biroul de informaţii al lui *The Guardian*, dar mă tem că nu putem comunica adresele şi numerele de telefon ale ziariştilor noştri.

— Dar John Tennyson lucrează la dumneavoastră.

Nu era o întrebare; omul spusese deja că Tennyson nu se afla în biroul din Londra. Holcroft voia doar o confirmare directă.

— Domnul Tennyson este unul din oamenii noştri de pe continent.

— Cum pot să-i transmit un mesaj? Imediat. E ceva urgent.

Omul de la informaţii păru să ezite.

— Cred că e destul de greu. Domnul Tennyson călătoreşte foarte mult.

— Să fim sobri, pot să cobor, să vă cumpăr ziarul şi să văd de unde şi-a trimis articolul.

— Da, bineînţeles. Numai că domnul Tennyson nu se semnează la sfârşitul articolelor. Nu la cele zilnice, doar la sintezele importante…

— Atunci cum luaţi *voi* legătura cu el când aveţi nevoie? i-o tăie Holcroft convins că omul îi ascundea ceva.

Se simţi din nou o ezitare de tipul celei de dinainte, de parcă omul şi-ar fi dres vocea. *De ce*?

— Păi… avem un birou de expediere a mesajelor. S-ar putea să dureze câteva zile.

— Dar *n-am* câteva zile. Trebuie să dau de el imediat.

Tăcerea care se lăsă era înnebunitoare. Bărbatul de la *The Guardian* n-avea nici cea mai mică intenţie de-a oferi vreo soluţie. Noel încercă un alt şiretlic.

— Ascultă, probabil că n-ar trebui să-ţi spun… e o chestiune confidenţială… dar la mijloc sunt nişte bani. Domnului Tennyson şi familiei sale li s-a lăsat o sumă de bani.

— Nu ştiam că este căsătorit.

— Mă refer la familia *lui*. El şi cele două surori. Le cunoşti? Ştii cumva dacă locuiesc la Londra? Cea mare este…

— Nu ştiu nimic despre viaţa personală a domnului Tennyson, domnule. Vă sugerez să luaţi legătura cu un avocat consultant.

Apoi, pe neaşteptate, închise telefonul.

Nedumerit, Holcroft puse receptorul în furcă. De ce o asemenea lipsă de cooperare deliberată? Se prezentase, dăduse numele hotelului şi timp de câteva clipe bărbatul de la *The Guardian* îi făcuse impresia că-l ascultă, ca şi cum ar fi avut de gând să-i ofere ajutor. Însă nu-i oferise nimic şi deodată pusese capăt conversaţiei. Totul era foarte ciudat.

Telefonul sună; nedumerirea lui crescu. Nu ştia nimeni că se afla la acest hotel. Pe buletinul de imigrare completat telefonic trecuse intenţionat Dorchester ca domiciliu din Londra şi nu Belgravia Square, unde stătea de fapt. Nu voia să reuşească nimeni să-i dea de urmă, mai cu seamă cei din Rio de Janeiro. Ridică receptorul, încercând să-şi potolească durerea de stomac.

— Da?

— Domnule Holcroft, sunt de la recepţie. Tocmai am aflat că nu vi s-a adus la timp coşuleţul de bun-venit. Ne pare extrem de rău. Mai rămâneţi câteva clipe în cameră?

Pentru numele lui Dumnezeu, îşi spuse Holcroft. La Geneva aşteptau milioane peste milioane, iar funcţionarul îşi făcea griji pentru un coş cu fructe.

— Da, rămân.

— Foarte bine, domnule. Stewardul va veni imediat.

Holcroft puse receptorul în furcă iar durerea de stomac se domoli. Ochii îi căzură pe cărţile de telefon de pe ultimul raft al noptierei. Puse mâna pe una din ele şi dădu paginile până ajunse la litera T. Erau vreo patru centimetri de Tennysoni, cam cincisprezece nume, nici un John dar trei J. O să înceapă cu ei. Ridică receptorul şi efectuă primul apel.

— Alo, John?

Bărbatul de la celălalt capăt al firului se numea Julian. Ceilalţi doi *J* erau femei. Exista o persoană pe nume Helen Tennyson, nu Helden. Formă numărul. Centralista îi spuse că numărul nu mai exista.

Se întoarse ca să ia cartea de telefon unde era litera B. Erau şase familii Beaumont în Londra dar nici una nu avea vreo indicaţie de rang sau legătură cu Marina Regală. Însă n-avea ce pierde; ridică iar receptorul şi formă primul număr.

Înainte de a termina cel de-al patrulea apel, se auzi o bătaie în uşă; îi sosise coşul de bun-venit al englezilor. Trânti o înjurătură fiindcă fusese întrerupt; puse receptorul în furcă şi se îndreptă spre uşă, căutându-se de mărunţiş prin buzunare.

Doi bărbaţi se aflau în prag, nici unul în uniformă de steward, ambii îmbrăcaţi cu mantale şi ţinându-şi fiecare pălăria în mână. Cel mai înalt dintre cei doi trecuse de cincizeci de ani şi avea un păr drept şi cărunt care încadra un chip ars de soare şi bătut de vânturi; cel mai tânăr era cam de vârsta lui Noel şi avea ochi limpezi şi albaştri, păr roşcat şi creţ şi un mic semn pe frunte.

— Da?

— Domnul Holcroft?

— Da.

— Noel Holcroft, cetăţean al Statelor Unite, număr de paşaport F-doi-zero-patru-şapte-opt…

— Sunt Noel Holcroft. N-am ştiut niciodată pe de rost numărul paşaportului.
— Putem să intrăm, vă rog?
— Nu sunt sigur. Cine sunteţi?
Ambii bărbaţi îşi ţineau legitimaţiile negre în mână; le deschiseră discret.
— Serviciul Britanic de Informaţii, secţia 5, spuse cel mai în vârstă.
— De ce aţi venit la mine?
— O problemă oficială, domnule. Ne daţi voie înăuntru?
Noel dădu din cap nesigur, în timp ce durerea de stomac îi revenea. Peter Baldwin, omul care îi ordonase să „amâne operaţiunea Geneva" făcuse parte din M.I. Secţia 6. Iar Baldwin fusese ucis de oamenii din Wolfsschanze fiindcă se amestecase. Oare aceşti agenţi englezi ştiau adevărul despre Baldwin? Ştiau că Baldwin îl *sunase*? O, *Dumnezeule*, numerele de telefon puteau fi aflate prin centralele hotelurilor! *Sigur* că ştiau!… Pe urmă Holcroft îşi aminti: Baldwin nu *îl* sunase; venise la apartamentul lui. Noel fusese cel care îl sunase.
Nu aveţi idee ce faceţi. Nu are nimeni în afară de mine.
Dacă era să-l creadă pe Baldwin, acesta nu spusese nimănui nimic. În acest caz, unde era legătura? De ce se interesa Serviciul Britanic de Informaţii de un american pe nume Holcroft? De unde au ştiut unde să-l găsească? *Cum*?
Cei doi englezi intrară. Bărbatul mai tânăr şi roşcat se duse repede la baie, aruncă o privire, apoi se întoarse şi se îndreptă spre fereastră. Colegul lui mai vârstnic rămase lângă birou iar ochii lui cercetau atent pereţii, podeaua şi dulapul deschis.
— Bun, sunteţi înăuntru, spuse Noel. Ce s-a întâmplat?
— Tinamou, domnule Holcroft. Spuse bărbatul cărunt.
— Cine?
— Repet. Tinamou.
— Asta ce dracu' mai e?
— Conform enciclopediilor obişnuite, Tinamou este o pasăre că îşi face cuibul în pământ şi al cărei colorit de protecţie o face imposibil de distins de locul unde trăieşte; se deplasează dintr-un loc în altul prin zboruri scurte şi iuţi.
— E foarte instructiv, dar n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiţi.
— Noi credem că aveţi, spuse bărbatul mai tânăr aflat la fereastră.
— Vă înşelaţi. N-am auzit în viaţa mea de o asemenea pasăre şi nu văd de ce aş fi auzit. Evident că vă referiţi la cu totul altceva dar nu pot să fac nici un fel de legătură.
— Fireşte, îl întrerupse agentul de lângă birou, nu ne referim la o pasăre. Tinamou este un bărbat; cu toate acestea, numele i se potriveşte de minune.

— Pentru mine nu înseamnă nimic. De ce ar trebui să însemne?

— Pot să vă dau un sfat?

Bărbatul mai vârstnic vorbise pe un ton tranşant, cu o urmă de iritare în voce.

— Sigur. Probabil că oricum n-o să-l pricep.

— Ar fi mult mai bine să cooperaţi cu noi decât să refuzaţi. E posibil să fiţi folosit deşi, sincer să fiu, ne cam îndoim. În orice caz, dacă ne ajutaţi, suntem gata să credem că aţi fost *într-adevăr* folosit. Cred că mai corect de atât nu se poate.

— Am avut dreptate, spuse Holcroft. Nu vă înţeleg.

— Atunci haideţi să lămurim nişte lucruri şi poate că o să înţelegeţi. Aţi făcut cercetări în legătură cu John Tennyson, născut Johann von Tiebolt, care a imigrat în Regatul Unit cu aproximativ şase ani în urmă. În prezent este angajat pe post de corespondent poliglot pentru *The Guardian*.

— Omul de la informaţii de la *The Guardian*, îl întrerupse Noel. V-a sunat – sau a pus pe cineva să vă sune. De-asta a ezitat, de-asta m-a dus cu vorba şi după aceea mi-a închis telefonul. Şi blestematele alea de fructe; ca să fiţi siguri că nu ies din cameră. *Ce* se întâmpla?

— Putem să vă întrebăm de ce încercaţi să-l găsiţi pe John Tennyson?

— Nu.

— Aţi afirmat, atât aici cât şi la Rio de Janeiro, că e în joc o sumă de bani…

— *Rio de*…! Isuse!

— Că sunteţi un „intermediar”, continuă englezul. Ăsta a fost termenul pe care l-aţi folosit.

— E o chestiune confidenţială.

— Noi credem că e una internaţională.

— Doamne sfinte, de ce?

— Pentru că încercaţi să înmânaţi o sumă de bani. Dacă se respectă regulile de bază, se ajunge la trei sferturi din plata totală.

— Pentru ce?

— Pentru un asasinat.

— Un asasinat?

— Da. În băncile de date din jumătate din lumea civilizată, Tinamou are o singură descriere: „asasin”. „Asasin – şef”, ca să fiu exact. Iar noi avem toate motivele să credem că Johann von Tiebolt, alias John Tennyson, este Tinamou.

Noel era uluit. Mintea îi era cuprinsă de o agitaţie nebună. Un asasin! Doamne Dumnezeule! Asta încercase să-i spună Peter Baldwin? Că unul din moştenitorii contului din Geneva era un asasin?

N-are nimeni idee în afară de mine.

Dacă aveau dreptate, sub nici o formă nu le putea dezvălui adevăratul motiv pentru care voia să-l găsească pe John Tennyson. Discuţiile de la Geneva ar fi dezastruoase; contul imens ar fi îngheţat, ar fi fost deferit tribunalelor internaţionale, iar testamentul lui ar fi fost distrus. Nu putea îngădui să se întâmple una ca asta; acum era conştient de acest lucru.

Totuşi, era la fel de important că motivele pentru care îl căuta pe Tennyson să fie mai presus de orice bănuială, mai presus de orice relaţie cu Tinamou sau de recunoaştere a lui.

Tinamou! Un asasin! Teoretic, era informaţia cea mai periculoasă cu putinţă. Dacă exista un sâmbure de adevăr în ce credeau oamenii de la M.I. 5, bancherii din Geneva vor suspenda discuţiile, vor închide seifurile şi vor aştepta încă o generaţie. Totuşi, hotărârea de anulare a testamentului ar putea fi luată doar de dragul aparenţelor. Dacă Tennyson chiar *era* Tinamou, putea fi dat în vileag, prins şi îndepărtat cu desăvârşire de contul din Geneva iar testamentul ar rămâne intact. Greşelile vor fi *într-adevăr* reparate. Potrivit prevederilor documentului, *sora* mai mare era cheia – ea era primul copil în viaţă, nu fratele.

Un asasin! Dumnezeule!

Trebuia început cu începutul. Holcroft ştia că trebuie să înlăture convingerile celor doi bărbaţi de la el din cameră. Se îndreptă nesigur spre un scaun, se aşeză şi se aplecă în faţă.

— Ascultaţi-mă, le spuse el, cu o voce moale din cauza uimirii. V-am spus adevărul. Nu ştiu nimic despre nici un Tinamou şi despre nici un asasin. Eu am treabă cu *familia* von Tiebolt, nu cu un anumit membru al ei. Încercam să-l găsesc pe Tennyson fiindcă mi s-a spus că el era von Tiebolt şi că lucrează la *The Guardian*. Asta e tot.

— Dacă aşa stau lucrurile, spuse bărbatul cu păr roşcat, poate că ne explicaţi exact ce treabă aveţi.

Întemeiază-ţi minciuna pe un fapt adevărat.

— O să vă spun ce pot, ceea ce nu înseamnă mare lucru. Am pus şi eu cap la cap câte ceva din ce-am aflat la Rio. *Este* o problemă confidenţială şi e vorba *într-adevăr* de bani.

Noel trase adânc aer în piept şi întinse mâna după ţigări.

— Familiei von Tiebolt i s-a lăsat o moştenire – nu mă întrebaţi din partea cui fiindcă nu ştiu iar avocatul n-o să vrea să vă spună.

— Cum îl cheamă pe acest avocat? întrebă bărbatul cărunt.

— Va trebui să obţin permisiunea lui ca să vă spun, răspunse Holcroft, aprinzându-şi ţigara şi întrebându-se pe cine ar putea suna la New York de la un telefon public care să nu poată fi urmărit din Londra.

— S-ar putea să vă cerem s-o faceţi, spuse agentul mai vârstnic. Continuaţi, vă rog.

— La Rio am aflat că familia von Tiebolt era dispreţuită de comunitatea germană de-acolo. Bănuiesc – dar e o simplă ipoteză – că într-un fel s-au opus naziştilor din Germania şi că banii le-ar fi putut fi lăsaţi de unul sau mai mulţi germani antinazişti.

— Din America? întrebă roşcatul.

Noel simţi capcana, fiind pregătit. *Fii consecvent.*

— Evident, cine a lăsat bani familiei von Tiebolt trăieşte acolo de multă vreme. Dacă a venit, sau au venit, în Statele Unite după război, asta ar putea să însemne că au avut certificate sanitare în regulă. Pe de altă parte, ar putea fi vorba de rude care au ajuns în State cu ani în urmă. Sincer să fiu, nu ştiu.

— De ce aţi fost ales ca intermediar? Nu sunteţi avocat.

— Nu, dar avocatul e prietenul meu, replică Holcroft. Ştie că fac multe călătorii, ştia că urma să merg în Brazilia pentru un client... Sunt arhitect. M-a rugat să dau nişte telefoane şi mi-a dat câteva nume, inclusiv ale oamenilor de la serviciul de imigrări din Rio.

Procedează simplu, evită complicaţiile.

— V-a cerut destul de mult, nu?

Neîncrederea agentului roşcat era uşor de sesizat în tonul întrebării.

— Nu cine ştie. Şi el mi-a făcut atâtea servicii, puteam să-i fac şi eu unul.

Noel trase din ţigară.

— E o nebunie. Ceva care începuse ca o simplă... mă rog, e o nebunie.

— Vi s-a spus că Johann von Tiebolt este unul şi acelaşi cu John Tennyson şi că lucrează la Londra sau că are sediul la Londra, spuse bărbatul mai în vârstă, ţinându-şi mâinile în buzunarele mantalei şi coborându-şi privirea spre Noel. Prin urmare, ca să faceţi un serviciu, v-aţi hotărât să veniţi din Brazilia în Anglia şi să-l găsiţi. Ca să faceţi un *serviciu*... Da, domnule Holcroft şi eu cred că e o nebunie.

Noel îl fulgeră cu privirea pe bărbatul cărunt. Îşi aminti cuvintele lui Sam Buonoventura: *M-am înfuriat şi eu... E singurul fel în care te poţi înţelege cu un sticlete plin de draci.*

— Păi staţi puţin! N-am venit special de la Rio la Londra pentru familia von Tiebolt. Sunt în drum spre Amsterdam. Dacă vreţi să verificaţi la biroul meu din New York, o să aflaţi că am o lucrare în Curaçao. Pentru cultura dumneavoastră, e o colonie olandeză, iar la Amsterdam mă duc pentru nişte discuţii pe marginea proiectelor.

Privirea din ochii celui mai vârstnic păru mai puţin severă.

— Înţeleg, spuse el încet. E foarte posibil să fi tras nişte concluzii greşite, dar cred că veţi fi de acord că modul cum s-au prezentat faptele la prima vedere ne-a condus la ele. Cred că vă datorăm scuze.

Mulţumit de sine, Noel îşi stăpâni tentaţia de a zâmbi. Îşi învăţase bine lecţiile, minţise cu garda sus.

— E-n regulă, replică el. Dar acum m-aţi făcut curios. Acest Tinamou. De unde ştiţi că e von Tiebolt?

— Nu suntem siguri, răspunse agentul cu păr cărunt. Speram să ne-o confirmaţi dumneavoastră. Cred că ne-am înşelat.

— Cu siguranţă. Dar de ce Tennyson? Bănuiesc că ar trebui să-i spun avocatului din New York…

— Nu, îl întrerupse englezul. Nu faceţi asta. Nu aveţi voie să discutaţi cu nimeni despre acest lucru.

— E cam târziu, nu? spuse Holcroft la risc. „Chestiunea” a *fost* discutată. Nu am nici o obligaţie faţă de domniile voastre dar faţă de avocatul acela am. Îmi e prieten.

Oamenii de la M.I. 5 se uitară unul la altul, îngrijorarea citindu-li-se ambilor în priviri.

— Înaintea unei obligaţii faţă de un prieten, spuse bărbatul mai în vârstă, cred că trebuie să stea o altă mult mai mare. Una care poate fi confirmată de propriul dumneavoastră guvern. Aceasta este o investigaţie de mare fineţe şi strict secretă. Tinamou este un ucigaş internaţional. Printre victimele lui se află câţiva dintre cei mai distinşi oameni din lume.

— Şi credeţi că e Tennyson?

— Dovezile sunt indirecte, dar foarte, foarte solide.

— Dar totuşi neconcludente.

— Neconcludente.

— Acum câteva minute eraţi siguri.

— Acum câteva minute încercam să vă prindem în cursă. E doar un procedeu tehnic.

— E jignitor al naibii.

— E eficient al naibii, spuse roşcatul cu semn pe frunte.

— Care sunt dovezile indirecte împotriva lui Tennyson?

— O să păstraţi secretul cu cea mai mare stricteţe? întrebă agentul mai vârstnic. Dacă doriţi, cererea vă poate fi transmisă şi prin intermediul autorităţii legislative supreme din ţara dumneavoastră.

Holcroft renunţă.

— Bine, n-o să sun la New York; n-o să spun nimic. Dar vreau informaţii.

— Nu ne târguim, spuse bărbatul mai tânăr pe un ton arţăgos, domolit apoi de o privire a colegului său.

— Nu e vorba de nici un târg, spuse Noel. Am zis că o să iau legătura cu *un* membru al familiei şi cred că aşa se cade. Unde pot să dau de surorile lui Tennyson? Una s-a măritat cu un comandor de marină pe nume Beaumont. Avocatul din New York ştie acest lucru; o să încerce el s-o găsească dacă n-o fac eu. Aş putea la fel de bine s-o caut eu.

— Ar fi mult mai bine, încuviinţă bărbatul cu păr cărunt. Suntem

convinşi că nici una din femei nu e la curent cu activităţile fratelui ei. Din cât ne-am putut da seama, membrii familiei s-au înstrăinat unul de altul. Nu ştim cât de serios însă fie că nu au comunicat între ei, fie că au făcut-o foarte rar. Sincer să fiu, apariţia dumneavoastră este o complicaţie cu care n-am vrea să ne împovărăm. Nu vrem să alertăm pe nimeni; o situaţie sub control e incomparabil de preferat.

— N-o să intre nimeni în alertă, spuse Noel. Îmi las mesajul şi-mi văd de treabă.

— La Amsterdam?

— La Amsterdam.

— Da, bineînţeles. Sora mai mare s-a măritat cu comandorul Anthony Beaumont; e a doua lui soţie. Locuiesc lângă Portsmouth, câteva mile la nord de baza navală, într-o suburbie din Portsea. E trecut în cartea de telefon. Fata mai mică s-a mutat de curând la Paris. Traduce pentru Editura Gallimard dar nu e de găsit la adresa firmei. Nu ştim unde locuieşte.

Holcroft se ridică de pe scaun şi trecu printre cei doi bărbaţi, îndreptându-se spre birou. Puse mâna pe stiloul hotelului şi scrise pe o foaie de hârtie.

— Anthony Beaumont… Portsmouth… Editura Gallimard… Cum se scrie „Gallimard”?

Agentul roşcat îi spuse.

Noel termină de scris.

— O să dau telefon de dimineaţă şi o să trimit o notă la New York, spuse el, întrebându-se cam cât i-ar trebui ca să meargă cu maşina la Portsmouth. O să-i spun avocatului că le-am găsit pe surori dar n-am putut să iau legătura cu fratele. E bine aşa?

— Nu v-am putea convinge să lăsaţi baltă toată povestea?

— Nu. Ar însemna să explic de ce şi nu asta doriţi.

— Foarte bine. Atunci, să sperăm c-o să fie bine.

— Iar acum spuneţi-mi de ce credeţi că John Tennyson e unul şi acelaşi cu acest Tinamou. Îmi sunteţi datori.

Bătrânul se opri.

— Poate că da, spuse el. Subliniez încă o dată caracterul strict secret al informaţiilor.

— Cui aş putea să-i spun? Nu lucrăm în acelaşi domeniu.

— În regulă, rosti bărbatul cu păr cărunt. Cum aţi spus, vă suntem datori. Dar trebuie să ştiţi că faptul că vi s-au comunicat aceste lucruri putea duce la anumite concluzii. Foarte puţini oameni sunt la curent.

Holcroft deveni rece şi nu-i fu greu să-şi exprime mânia.

— Dar nici nu cred că sunt mulţi care s-au trezit că le bat la uşă oameni ca voi şi că-i acuză că plătesc asasini. Dacă aş fi la New York v-aş da în judecată. *Chiar* că-mi sunteţi datori.

— Foarte bine. Am descoperit o schemă, la început prea vizibilă ca

să merite să-i dăm atenţie, până când am studiat omul. De câţiva ani, Tennyson apărea constant în apropierea zonei unde aveau loc asasinate. Era ciudat. De fapt, scria articole despre aceste evenimente pentru *The Guardian*, trimiţându-şi reportajele de la faţa locului. Cam cu un an în urmă, de exemplu, s-a ocupat de uciderea acelui american la Beirut, tipul de la ambasadă care bineînţeles că lucra pentru C.I.A. Cu trei zile înainte, fusese la Bruxelles; brusc, a plecat la Teheran. Am început să-l studiem şi am aflat lucruri uimitoare. Credem că el este Tinamou. E absolut sclipitor şi, poate chiar nebun de legat.

— Ce aţi aflat?

— În primul rând, ştiţi cine-a fost tatăl lui. Unul din primii nazişti, un măcelar de ultimă speţă…

— Sunteţi siguri că aşa stau lucrurile? întrebă Noel, dându-şi seama imediat că se pripise. Vreau să spun că nu înseamnă neapărat…

— Nu, presupun că nu, spuse agentul încărunţit. Dar de aici decurg nişte lucruri cel puţin neobişnuite, ca să nu spun altfel. Tennyson e un fanatic care vrea să facă de toate. Şi-a luat două licenţe universitare în Brazilia la o vârstă la care majoritatea studenţilor abia se înscriu la facultate. A învăţat cinci limbi străine pe care le vorbeşte fluent. A fost un foarte bun om de afaceri în America de Sud; a strâns o groază de bani. Toate astea nu prea îl recomandă pentru un simplu post de corespondent al unui ziar.

— Oamenii se schimbă; interesele se schimbă. Dovezile de genul ăsta *chiar* că sunt indirecte. Şi extrem de slabe.

— Cu toate acestea, împrejurările în care lucrează aici ne confirmă presupunerile, spuse bărbatul mai în vârstă. Nimeni de la *The Guardian* nu-şi aduce aminte când sau cum a fost angajat. Într-o bună zi numele lui a apărut pur şi simplu pe statul de plată computerizat, cu o săptămână înainte de a trimite primul reportaj din Anvers. Nu auzise nimeni de el.

— Dar cineva tot l-a angajat.

— Da, aşa este. Omul a cărui semnătură a apărut pe dactilograma întrevederii de angajare şi în cartea de muncă a fost ucis într-un accident de metrou cu totul neobişnuit, în care şi-au pierdut viaţa cinci persoane.

— Un metrou din Londra… spuse Holcroft, oprindu-se. Îmi amintesc că am citit despre el.

— S-a invocat o greşeală a mecanicului dar nu ţine, adăugă roşcatul. Omul avea o experienţă de optsprezece ani. A fost crimă în toată regula. Prin amabilitatea lui Tinamou.

— Nu puteţi fi sigur, spuse Holcroft. Greşeala e greşeală. Care au fost câteva din celelalte… coincidenţe? Unde au mai avut loc crime?

— Am pomenit de Beirut. De asemenea, la Paris. O bombă a explodat sub maşina ministrului francez al muncii, în Rue du Bac,

omorându-l pe loc. Tennyson se afla la Paris; cu o zi înainte fusese în Frankfurt. Cu şapte luni în urmă în timpul incidentelor din Madrid, o oficialitate a guvernului a fost împuşcată de la o fereastră de la etajul patru, chiar deasupra mulţimii. Tennyson se găsea la Madrid; venise cu avionul de la Lisabona cu doar câteva ore mai devreme. Mai sunt şi altele; fenomenul continuă şi astăzi.

— Nu l-aţi interogat niciodată?

— De două ori. Nu ca pe un suspect, fireşte, ci ca pe un expert în acest gen de evenimente. Tennyson e aroganţa întruchipată. A pretins că a analizat regiunile caracterizate prin tulburări sociale şi politice şi că şi-a urmat instinctul, ştiind precis că în acele locuri aveau să se producă acte de violenţă şi asasinate. A avut impertinenţa să ne dea şi lecţii; ne-a spus că ar trebui să învăţăm să anticipăm şi să nu ne lăsăm surprinşi atât de des.

— E posibil să fi spus adevărul?

— Dacă aţi avut de gând să ne jigniţi, s-a marcat. Ţinând seamă de ce s-a întâmplat în seara asta, poate că am meritat-o.

— Îmi cer scuze. Dar date fiind calităţile pe care le are, trebuie să vă gândiţi şi la această posibilitate. Unde e Tennyson acum?

— A dispărut în Bahrein de patru zile. Oamenii noştri din teren îl urmăresc din Singapore până în Atena.

Cei doi bărbaţi de la M.I. 5 intrară în liftul nepopulat. Agentul roşcat se întoarse spre colegul său.

— Ce impresie ţi-a făcut? întrebă el.

— Nu ştiu, sună încet răspunsul. I-am spus destul ca să-l punem pe jar; poate aflăm ceva. Prea se poartă ca un amator ca să fie o legătură adevărată. Cei care plătesc pentru un asasinat ar fi nebuni dacă ar trimite banii prin Holcroft. Iar dacă ar face-o, Tinamou nu i-ar primi.

— Dar minţea.

— Evident. Şi încă destul de prost.

— Înseamnă că e folosit.

— Foarte posibil. Dar pentru ce?

11

Din câte aflase de la agenţia de închiriat maşini, Portsmouth se găsea la vreo şaptezeci mile de Londra, drumurile erau bine marcate, iar circulaţia probabil că n-avea să fie intensă. Era şase şi cinci. Putea să ajungă în Portsea înainte de nouă, îşi spuse Noel. Dacă se mulţumea cu un sandwich mâncat în grabă în loc de cină.

Avusese de gând să aştepte până dimineaţă dar un apel telefonic menit să confirme exactitatea informaţiilor furnizate de oamenii de la M.I. 5 îl făcu să se răzgândească. Dăduse de Gretchen Beaumont iar ceea ce-i spusese ea îl făcuse să se mişte repede.

Soţul ei, comandorul, se afla în misiune în Mediterana, mâine la prânz avea să plece şi ea într-o „vacanţă de iarnă” în sudul Franţei, unde avea să petreacă sfârşitul de săptămână alături de comandor. Dacă domnul Holcroft voia s-o vadă în legătură cu anumite probleme de familie, trebuia să vină în seara asta.

El îi spuse că o să ajungă acolo cât mai repede cu putinţă, gândindu-se în timp ce închidea telefonul că avea una din cele mai ciudate voci pe care le auzise vreodată. Nu era vorba de accentul pe jumătate german, pe jumătate portughez care, deşi bizar, era explicabil, ci de modul schimbător şi ezitant în care rostea cuvintele. Ezitant sau rătăcit – era greu de spus.

Soţia comandorului spusese foarte clar – cu toate şovăielile – că, în ciuda faptului că problemele ce urmau să fie discutate erau confidenţiale, un aghiotant de marină avea să se afle în camera de alături. Grijile ei dădură naştere unei imagini a unei Hausfrau{15} între două vârste, comodă şi cu o părere mult prea bună despre propria-i persoană.

Ajuns la cincizeci de mile la sud de Londra, îşi dădu seama că mergea mai repede decât şi-ar fi închipuit. Circulaţia era slabă iar pe plăcuţa de pe marginea drumului, prinsă în lumina farurilor, stătea scris PORTSEA – 15 M.

Era abia opt şi zece. Putea să încetinească şi să încerce să-şi adune gândurile. Indicaţiile lui Gretchen Beaumont fuseseră precise; n-o să aibă nici un fel de probleme în găsirea reşedinţei.

Pentru o femeie cu voce şovăielnică, dăduse nişte instrucţiuni foarte clare. Era un fapt oarecum contradictoriu, dat fiind felul ei de a vorbi, ca şi cum liniile ferme ale realităţii ar fi străpuns brusc norii unei perdele din tărâmul viselor.

Nu-i spunea nimic. El era intrusul, străinul care dăduse telefon şi vorbise de o chestiune extrem de importantă, pe care nu voia s-o precizeze decât între patru ochi.

Dar *cum* s-o precizeze? Cum putea să-i explice soţiei de vârstă mijlocie a unui ofiţer de marină englez că ea era cheia care putea

deschide un seif unde se aflau 780 milioane de dolari?

Începea să fie neliniştit; nu prea ştia cum s-o convingă. Dar mai presus de orice, trebuia să fie convingător; n-avea voie să dea impresia că se temea, că era nesigur sau nesincer. Iar atunci îi trecu prin minte că i-ar putea spune adevărul – aşa cum îl văzuse Heinrich Clausen. Era cel mai bun mijloc pe care-l avea la dispoziţie; era convingerea de pe urmă.

— Rogu-te, Doamne! Fă-o să înţeleagă!

Coti de două ori la stânga pe autostradă şi străbătu în viteză zona suburbană liniştită şi cu străzi străjuite de pomi încă o milă şi jumătate, aşa cum i se spusese. Găsi casa cu uşurinţă, parcă în faţă şi ieşi din maşină.

Deschise poarta şi urcă poteca până la uşă. Nu exista nici o sonerie; exista, în schimb, un ciocănaş din alamă pe care îl folosi bătând uşor. Casa era proiectată simplu. Ferestre mari la camera de zi şi mici la dormitor, în partea opusă; faţada din cărămidă veche deasupra unei fundaţii de piatră – solidă, făcută să reziste, cu siguranţă lipsită de ostentaţie şi probabil că destul de ieftină. Proiectase şi el asemenea case, de obicei ca locuinţe de vacanţă, ridicate pe ţărm, pentru perechi care încă nu ştiau precis dacă şi le puteau permite. Era reşedinţa ideală a unui militar cu un venit de militar. Simplă, îngrijită, uşor de întreţinut.

Gretchen Beaumont deschise chiar ea uşa. Imaginea construită la telefon dispăru de cum dădu cu ochii de ea, uluindu-l şi făcându-l să se simtă ca după o lovitură primită în stomac. Pe scurt, femeia din prag era una din cele mai frumoase pe care le văzuse în viaţa lui. Faptul că era femeie aproape că devenea secundar. Era ca o statuie, ca visul unui sculptor, lucrat de atâtea ori în argilă înainte ca dalta să înceapă să modeleze piatra. Era de înălţime mijlocie, cu un păr lung şi blond care încadra un chip delicat, cu trăsături perfect proporţionate. Mai mult decât perfecţiunea, prea mult pentru mintea unui sculptor… prea rece. Cu toate acestea, răceala era diminuată de ochii mari, de un albastru deschis şi întrebători, care nu erau nici prietenoşi, nici duşmănoşi.

— Domnul Holcroft? întrebă ea cu acea voce ca un ecou din lumea viselor, care amintea şi de Germania şi de Brazilia.

— Da, doamnă Beaumont. Vă mulţumesc foarte mult pentru că m-aţi primit. Îmi cer scuze pentru deranj.

— Poftiţi înăuntru, vă rog.

Se dădu la o parte ca să-i facă loc. În prag îşi fixă privirea asupra chipului ei, asupra frumuseţii extraordinare pe care anii n-o ştirbiseră cu nimic; iar acum era imposibil să nu-i observe corpul, pus în evidenţă de rochia transparentă. Şi corpul era extraordinar, dar altfel decât chipul. Aici nu exista nici urmă de răceală ci, dimpotrivă, doar

căldură. Rochia simplă i se lipea de piele iar absenţa evidentă a sutienului era subliniată de gulerul larg, deschis până la jumătatea sânilor mari. De fiecare parte, în mijlocul rotunjimilor, îi vedea limpede sfârcurile care împungeau materialul moale al rochiei de parcă ar fi fost excitaţi.

Când se mişcă, deplasarea lentă şi fluidă a coapselor, pântecului şi bazinului împrumută ritmul unui dans senzual. Nu mergea, ci aluneca – un corp extraordinar care cerea din răsputeri să fie băgat în seamă, ca un preludiu al cuceririi şi mulţumirii.

Totuşi, chipul era rece iar ochii distanţi; întrebători dar distanţi. Iar Noel era uluit.

— Aţi avut mult de mers, spuse ea, arătând spre o canapea de lângă peretele din fund. Staţi jos, vă rog. Pot să vă ofer ceva de băut?

— V-aş fi recunoscător.

— Ce preferaţi?

Rămase în faţa lui, blocându-i deocamdată accesul spre canapeaua aflată la doi-trei paşi, iar ochii ei de un albastru deschis îi fixaseră intens privirea. Sânii i se vedeau desluşit – atât de aproape – sub materialul transparent. Sfârcurile erau întărite, ridicându-se cu fiecare răsuflare, iarăşi şi iarăşi în ritmul inconfundabil al unui dans sexual.

— Scotch, dacă aveţi, spuse el.

— În Anglia se spune whisky, nu? întrebă ea, îndreptându-se spre un bar aflat lângă perete.

— Da, whisky, spuse el, cufundându-se în pernele moi ale canapelei şi încercând să se concentreze asupra chipului lui Gretchen. Îi venea greu şi ştia că ea era aceea care încerca să-l facă să-i vină greu. Soţia comandorului nu trebuia să provoace o reacţie sexuală şi nu trebuia să se îmbrace special pentru un asemenea rol. Dar iată că o provocase şi că se îmbrăcase. De ce?

Îi aduse scotchul. El îl luă, atingându-i mâna şi observând că ea nu şi-o retrage în urma contactului, ci îi apasă scurt degetele îndoite cu propriile ei degete. Pe urmă făcu un lucru foarte ciudat; se aşeză pe un scaun din piele cu perniţă doar câţiva paşi mai încolo şi-şi ridică privirile spre el.

— Nu-mi ţineţi de urât? întrebă el.

— Nu beau.

— Atunci poate că aţi prefera să nu beau nici eu.

Ea râse gutural.

— Nu am nici un fel de obiecţii morale. Nici nu i-ar sta bine soţiei unui ofiţer. Pur şi simplu nu sunt în stare nici să beau, nici să fumez. Amândouă mi se suie direct la cap.

El o privi peste marginea paharului. Ochii îi rămăseseră pironiţi ciudat asupra ochilor lui, fără să clipească, siguri dar la fel de rezervaţi, făcându-l să-şi dorească să se uite în altă parte.

— Aţi spus la telefon că unul din aghiotanţii soţului dumneavoastră o să se afle într-o cameră de alături. Vreţi să, ne faceţi cunoştinţă?

— N-a putut să ajungă.

— A, da? Îmi pare rău.

— Zău?

Era o *nebunie*. Femeia se purta ca o curtezană nesigură pe propria poziţie, ca o târfă de lux care cântărea din ochi portofelul unui client nou. Se aplecă în faţă pe scăunel, vrând să ridice o scamă imaginară de pe covorul întins pe care stătea cu picioarele. Gestul fu prostesc iar efectul mai mult decât evident. Partea de sus a rochiei se dădu în lături, dezgolindu-i sânii. Era imposibil să nu-şi dea seama ce face. Trebuia să răspundă într-un fel; asta aştepta. Dar n-o să răspundă aşa cum anticipa ea. Un părinte îl implorase prin timp; nimic nu putea să-i stea în cale. Nici măcar o falsă târfă. O falsă târfă care era cheia operaţiunii Geneva.

— Doamnă Beaumont, spuse el punându-şi stângaci paharul pe măsuţa de lângă canapea, sunteţi o femeie foarte distinsă şi nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să rămân aici ore în şir şi să beau câte ceva, dar trebuie să stăm de vorbă. Am vrut să vă văd fiindcă am veşti extraordinare pentru dumneavoastră. Ele ne privesc pe amândoi.

— Pe *noi* doi? spuse Gretchen, punând accentul pe pronume. Păi atunci vorbiţi, domnule Holcroft. Nu ne-am întâlnit până acum; nu vă cunosc. Cum e posibil ca aceste veşti să ne privească pe noi doi?

— Taţii noştri s-au cunoscut cu ani în urmă.

La auzul cuvântului „taţi”, femeia deveni rigidă.

— Eu nu am tată.

— Aţi avut, aşa cum am avut şi eu, spuse el. În Germania, cu mai bine de treizeci de ani în urmă. Numele dumneavoastră este von Tiebolt. Sunteţi fiica cea mai mare a lui Wilhelm von Tiebolt.

Gretchen trase adânc aer în piept şi se uită în altă parte.

— Nu cred că vreau să aud mai departe.

— Ştiu ce simţiţi, replică Noel. Am avut aceeaşi reacţie. Dar vă înşelaţi. *Şi eu* m-am înşelat.

— Mă înşel? întrebă ea, dându-şi în lături părul blond care îi căzuse pe obraz când întoarse repede capul. Sunteţi impertinent. Poate că n-aţi trăit cum am trăit noi. Vă rog să nu-mi spuneţi că mă înşel. N-aveţi dreptul s-o faceţi.

— Lăsaţi-mă doar să vă spun ce-am aflat. După ce termin, trageţi singură concluzia. Lucrul important e faptul că ştiţi. Şi sprijinul pe care o să-l daţi, fireşte.

— Să sprijin ce? Ce să ştiu?

Noel simţi o emoţie stranie, de parcă urma să pronunţe cele mai importante cuvinte din viaţă. Pentru o fiinţă obişnuită adevărul ar fi fost suficient, dar Gretchen Beaumont nu era o fiinţă obişnuită; rănile

erau încă la vedere. Numai adevărul nu ajungea; trebuia, în plus, o uriaşă putere de convingere.

— Acum două săptămâni am mers cu avionul la Geneva ca să mă întâlnesc cu un bancher pe nume Manfredi…

Şi îi spuse totul, fără să omită nimic, cu excepţia oamenilor din Wolfsschanze. Povesti simplu, chiar elocvent, simţindu-şi convingerea în propria voce, dându-şi seama de hotărârea întipărită în minte şi de durerea care din când în când îi cuprindea pieptul.

Îi dădu şi cifrele: 780 de milioane pentru supravieţuitorii Holocaustului şi pentru urmaşii încă strâmtoraţi ai acelor supravieţuitori. De peste tot. Două milioane pentru fiecare dintre primii născuţi rămaşi în viaţă, ca să-i folosească după bunul plac al fiecăruia. Şase luni – poate mai mult – de angajare colectivă.

La urmă, îi spuse de pactul făcut cu limbă de moarte de cei trei taţi, care îşi luaseră viaţa abia după ce fiecare amănunt din operaţiunea Geneva fusese confirmat şi păstrat în cel mai mare secret.

După ce termină, simţi transpiraţia curgându-i pe frunte.

— Acum depinde de noi, spuse el. Şi de un bărbat din Berlin – fiul lui Kessler. Noi trei trebuie să terminăm ceea ce au început ei.

— Sună atât de incredibil, spuse ea încet. Dar zău că nu văd în ce fel mă priveşte pe mine.

Fu uimit de calmul şi de indiferenţa ei deplină. Îl ascultase în tăcere aproape jumătate de oră şi auzise dezvăluiri care în mod normal ar fi trebuit s-o zguduie, dar cu toate acestea nu avu nici un fel de reacţie. *Nimic*.

— N-aţi înţeles nimic din ce v-am spus?

— Am înţeles că sunteţi foarte necăjit, spuse Gretchen Beaumont cu vocea ei blândă, ca un ecou. Dar eu am fost necăjită aproape toată viaţa, domnule Holcroft. Şi asta din cauza lui Wilhelm von Tiebolt. Pentru mine el nu înseamnă nimic.

— Dar *a ştiut*, nu vă daţi seama? A încercat să repare lucrurile.

— Cu bani?

— Nu numai cu bani.

Gretchen se aplecă în faţă şi întinse încet o mână ca să-i atingă fruntea. Cu degetele drepte, îi şterse broboanele de transpiraţie. Noel rămase nemişcat, incapabil să-şi desprindă ochii din ochii ei.

— Ştiaţi că sunt a doua soţie a comandorului Beaumont? întrebă ea.

— Da, am auzit.

— Divorţul i-a dat multă bătaie de cap. Şi mie, bineînţeles, dar în primul rând lui. Pentru el însă a trecut; pentru mine nu va trece.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Eu sunt intrusul. Străinul. Cea care distruge căsătorii. El are munca lui; pleacă pe mare. Eu trăiesc printre cei care nu au aşa ceva. Viaţa soţiei unui ofiţer de marină este izolată în condiţii obişnuite.

Poate deveni destul de grea când te simţi ostracizat.

— Probabil că aţi ştiut că o să existe şi aşa ceva.

— Desigur.

— Şi atunci, dacă aţi ştiut?…

Lăsă întrebarea neterminată, fără să-şi dea seama.

— De ce m-am măritat cu comandorul Beaumont? Asta aţi vrut să întrebaţi?

Nu voise să întrebe *nimic*! Nu-l interesau nici un fel de amănunte din viaţa personală a lui Gretchen Beaumont. Importantă era doar Geneva; testamentul, totul. Dar avea nevoie de cooperarea ei.

— Presupun că motivele au fost de natură afectivă; de obicei, oamenii de asta se căsătoresc. Am vrut să spun doar că aţi fi putut lua anumite măsuri ca să diminuaţi tensiunea. Aţi fi putut locui mai departe de baza navală, v-aţi fi putut face alţi prieteni.

Bătea câmpii, stingherit şi întrucâtva deznădăjduit. Voia doar să străpungă atitudinea ei rezervată şi înnebunitoare.

— Întrebarea mea e şi mai interesantă. De ce v-aţi măritat cu Beaumont?

Vocea ei părea din nou că pluteşte, ridicându-se discret în aer.

— Aveţi dreptate, motivul e afectiv. Destul de simplu.

Îl atinse iarăşi pe frunte, rochia desfăcându-se încă o dată când se aplecă în faţă şi lăsând să i se vadă sânii frumoşi şi goi. Noel era plictisit, aţâţat şi înfuriat. *Trebuia* s-o facă să înţeleagă că propriile ei preocupări n-aveau nici un fel de importanţă pe lângă Geneva! Ca să reuşească, era obligat să i se facă plăcut; cu toate acestea, n-o putea atinge.

— Fireşte că e simplu, spuse el. Îl iubiţi.

— Îl urăsc.

Acum mâna ei se apropiase la câţiva centimetri de chip iar degetele se vedeau nelămurit cu coada ochiului – nelămurit fiindcă se priveau fix în ochi; nu îndrăznea să se uite în altă parte. Şi nu îndrăznea s-o atingă.

— Atunci de ce v-aţi măritat cu el? De ce staţi în continuare cu el?

— V-am spus. E simplu. Comandorul Beaumont are ceva bani; e un ofiţer deosebit de respectat în slujba guvernului, un bărbat plicticos şi neinteresant care se simte cel mai bine pe vas. Toate astea înseamnă un loc ferit, foarte liniştit şi sigur, mă aflu într-o gogoaşă confortabilă.

Iată mijlocul! Geneva îl oferea.

— Două milioane de dolari v-ar ajuta să aveţi o gogoaşă foarte sigură, doamnă Beaumont. Un adăpost mult mai bun decât cel de aici.

— Poate. Dar ar trebui să-l părăsesc pe ăsta ca să-l construiesc. Ar trebui să ies…

— Doar din când în când.

— Şi ce s-ar întâmpla? Continuă ea, ca şi cum n-ar fi fost întreruptă.

Afară? Ar trebui să spun da sau nu. Nici nu vreau să mă gândesc; ar fi atât de greu. Ştiţi, domnule Holcroft, am fost nefericită cea mai mare parte a vieţii, dar nu caut mila nimănui.

Era enervantă! Îi venea s-o plesnească.

— Aş dori să revin la situaţia de la Geneva, spuse el.

Ea se aşeză la loc pe scaun, picior peste picior. Rochia simplă se ridica deasupra genunchilor, dezvelind carnea moale a coapselor. Poziţia era seducătoare; cuvintele nu.

— Dar am revenit eu, spuse ea. Poate că nu mă pricep dar încerc să explic. Copil fiind, am plecat din Berlin. Am fost mereu pe fugă, până când mama, fratele meu şi cu mine am găsit un adăpost în Brazilia, care s-a dovedit a fi iadul pe pământ pentru noi. În anii aceştia din urmă abia dacă am simţit că trec prin viaţă. Am urmat întotdeauna – instincte, prilejuri, bărbaţi – dar am urmat. N-am condus. Am luat cât mai puţine hotărâri cu putinţă.

— Nu înţeleg.

— Dacă problema dumneavoastră priveşte familia mea, va trebui să vorbiţi cu fratele meu Johann. El ia hotărârile. El ne-a scos din America de Sud după ce mama noastră a murit. El e acel von Tiebolt la care trebuie să ajungeţi.

Noel îşi înăbuşi dorinţa de a ţipa la ea. În schimb, respiră în linişte, năpădit de un sentiment de oboseală şi nemulţumire. Johann von Tiebolt era singurul membru al familiei pe care trebuia să-l evite, dar nu-i putea spune lui Gretchen Beaumont de ce.

— Unde se află? întrebă el retoric.

— Nu ştiu. Lucrează în Europa, pentru ziarul *The Guardian*.

— Unde în Europa?

— Iarăşi, n-am idee. Călătoreşte foarte mult.

— Mi s-a spus că ultima dată a fost văzut în Bahrein.

— Înseamnă că ştiţi mai mult decât mine.

— Aveţi şi o soră.

— Helden. La Paris. Pe undeva.

Toţi copiii vor fi cercetaţi… se vor lua hotărâri.

Johann fusese cercetat şi se luase o hotărâre – dreaptă sau nu – care îl elimina din operaţiunea Geneva. Era o complicaţie pe care nu şi-o puteau permite; ar atrage atenţia exact acolo unde nu era voie. Iar această femeie frumoasă şi ciudată ce stătea pe scăunel – chiar dacă nutrea alte sentimente – avea să fie respinsă de Geneva pe motive de incompetenţă. Simplu ca bună ziua.

Paris. Helden von Tiebolt.

Absent. Noel îşi căută ţigările, gândindu-se acum la o femeie necunoscută care lucra ca traducător pentru o editură din Paris. Era doar vag conştient de mişcările care aveau loc în faţa lui, atât era de concentrat. Apoi îşi dădu seama şi se uită fix la Gretchen Beaumont.

Soţia comandorului se ridicase de pe scăunel şi-şi descheiase nasturii de la rochie până în talie. Dădu încet în lături cele două părţi ale veşmântului de mătase. Sânii i se eliberară din strânsoare, arcuindu-se spre el, cu sfârcurile întărite, întinse, umflate din cauza încordării. Îşi ridică fusta cu amândouă mâinile, trăgând-o deasupra coapselor şi se postă exact în faţa lui. El simţi mireasma care părea că emană din ea – un parfum delicat, de o senzualitate la fel de provocatoare ca vederea cărnii ei dezgolite. Se aşeză lângă el, cu rochia aflată acum deasupra taliei şi cu corpul tremurându-i. Gemu şi-şi întinse mâinile pe după gâtul lui, apropiindu-i faţa de obrazul ei şi buzele lui de buzele ei. Gura ei se deschise, primind-o pe a lui; îl absorbi, respirând accelerat, iar răsuflarea ei caldă se îmbibă de sucurile care-i veneau din gâtlej. Îşi puse mâna pe pantalonii lui şi-i căută penisul… tare, moale, tare. Mai *tar*e. *De*odată nu se mai putu stăpâni; gemetele deveniră din ce în ce mai excitate. Se lipi strâns de el. Cu totul.

Buzele ei întredeschise se desprinseră de pe gura lui iar ea şopti:

— Mâine plec în Mediterana. La un bărbat pe care-l detest. Nu spune nimic. Doar dăruieşte-mi noaptea asta. Dăruieşte-mi *noaptea asta*!

Se depărta uşor, cu gura lucindu-i şi cu ochii atât de mari încât păreau ai unui nebun. Încet, se ridică deasupra lui, pielea ei albă înconjurându-l din toate părţile. Tremuratul se potoli, îşi plimbă un picior dezgolit peste piciorul lui şi pe urmă se sculă. Îi atrase chipul spre talia ei şi îl prinse de mână. El se ridică şi o luă în braţe. Ea îi ascunse mâna în a ei şi se îndreptară împreună spre uşa dormitorului. Pe când păşeau înăuntru îi auzi cuvintele, rostite cu vocea aceea monocordă şi stranie, ca un ecou.

— Johann a spus că un bărbat o să vină cândva şi o să vorbească despre un aranjament ciudat. Eu trebuia să mă port frumos cu el şi să ţin minte tot ce spune.

Holcroft se trezi tresărind iar câteva clipe nu ştiu precis unde se afla; apoi îşi aminti. Gretchen Beaumont îl dusese în dormitor făcând exact acea afirmaţie incredibilă, încercase să insiste, dorind să afle ce altceva spusese fratele ei, dar ea nu era în situaţia de a da un răspuns limpede. Fusese cuprind de un adevărat delir, având nevoie de sex cu disperare; nu se mai putuse concentra în nici o altă direcţie în afară de asta.

Făcuseră dragoste nebuneşte, ea conducând ostilităţile, zvârcolindu-se pe pat pradă unei febrilităţi extreme, când sub el, când deasupra lui, când alături. Exista în ea ceva de nepotolit; nu putea fi mulţumită, oricât de mult ar fi fost explorată şi pătrunsă. La un moment dat ţipase, încolăcindu-i mijlocul cu picioarele şi înfigându-şi unghiile în umerii lui, mult timp după ce el încetase să mai poată avea vreo reacţie. După aceea, epuizarea îl ajunsese din urmă. Căzuse pradă unui somn adânc dar agitat.

Acum se trezise şi nu ştia ce anume îi întrerupsese somnul. Se auzise un zgomot, nu foarte tare dar ascuţit şi pătrunzător, însă nu ştia ce este sau de unde vine.

Deodată, îşi dădu seama că era singur în pat. Îşi ridică puţin capul. Camera era cufundată în întuneric, uşa erai închisă iar la marginea ei de jos se zărea o dâră nelămurită de lumină.

— Gretchen?…

Nu primi răspuns; în cameră nu se mai afla nimeni.

Dădu la o parte cuvertură şi coborî din pat, ţinându-se pe picioarele slăbite şi simţindu-se stors şi dezorientat. Merse împleticindu-se până la uşă şi o deschise cu putere. Dincolo, în camera de zi mică, era aprinsă o singură veioză, a cărei lumină împrăştia umbre pe pereţi şi pe podea.

Se auzi din nou zgomotul acela! Un sunet metalic, care îşi află ecoul în casă dar care venea de undeva de afară. Alergă la una din ferestrele sufrageriei şi se uită pe geam. Sub fascicolul de lumină al becului de pe un stâlp, zări silueta unui bărbat care stătea lângă partea din faţă a maşinii lui închiriate, ţinând în mână o lanternă.

Înainte de a-şi da seama ce se întâmpla, auzi o voce înăbuşită tot de undeva de afară iar raza de lumină se îndreptă brusc spre fereastră. Spre el. Instinctiv, îşi ridică mâna ca să-şi apere ochii. Lumina se stinse şi-l văzu pe bărbat gonind spre o maşină parcată în diagonală de cealaltă parte a străzii. Nu observase maşina aceea, atât de concentrat fusese asupra celei proprii şi asupra necunoscutului cu lanterna. Acum încercă să-şi fixeze privirile asupra acestui automobil; pe locul din faţă se afla o siluetă. Nu putu distinge nimic în afară de conturul capului şi al umerilor.

Bărbatul care alergase ajunse la uşa dinspre stradă, o deschise şi se instală la volan. Motorul hurui; maşina porni înainte, după care derapă şi făcu o întoarcere înainte de a pleca mai departe cu toată viteza.

Fulgerător, în lumina becului de pe stâlp, Noel văzu persoana care stătea pe locul de lângă şofer. Pentru o fracţiune de secundă chipul din fereastră se află la nici douăzeci de metri de el, trecând în goană.

Era Gretchen Beaumont. Ochii ei priveau înainte prin parbriz iar capul i se mişca ca şi cum ar fi vorbit cu repeziciune.

Câteva lumini se aprinseră în diverse case aflate de partea cealaltă a reşedinţei Beaumont. Huruitul motorului şi scrâşnetul cauciucurilor constituiseră o imixtiune bruscă şi neplăcută în viaţa paşnică a acelei străzi din Portsea. Chipuri îngrijorate apărură pe la ferestre, uitându-se afară.

Holcroft se dădu înapoi. Era gol şi îşi dădu seama că dacă ar fi fost văzut în pielea goală în camera de zi a comandorului Beaumont în toiul nopţii, în timp ce comandorul Beaumont era plecat, n-ar fi fost în folosul nimănui, cu atât mai puţin al său personal.

Ea unde plecase? Ce făcea? Ce era sunetul pe care îl auzise?

N-avea timp să se gândească la asemenea lucruri; trebuia să plece din casa familiei Beaumont. Se întoarse de la fereastră şi dădu fugă înapoi în dormitor, încercând să vadă în semiîntuneric şi să găsească un comutator sau o lampă. Îşi aminti că, atunci când începuseră să facă dragoste cu frenezie, Gretchen întinsese mâna deasupra capului lui în umbra lămpii de pe noptieră, pe care o aruncase pe jos. Îngenunche şi bâjbâi până când o găsi. Stătea într-o parte iar becul era protejat de abajurul de pânză care îl înconjura. O aprinse. Lumina invadă camera, fascicolul revărsându-se de jos de pe podea. Se zăreau umbre alungite şi porţiuni de întuneric dar izbuti să-şi vadă hainele puse pe un fotoliu şi ciorapii şi chiloţii lângă pat.

Se ridică şi se îmbrăcă în viteza cea mai mare. Unde-i era haina? Căută în jur, amintindu-şi vag că Gretchen i-o dăduse jos şi o lăsase să cadă lângă uşă. Da, iat-o. Străbătu camera spre ea, aruncând o privire scurtă propriei lui reflectări din oglinda mare de deasupra biroului.

Îngheţă, rămânând cu ochii pironiţi asupra unei fotografii într-o ramă de argint de pe birou. Era a unui bărbat în uniforma ofiţerilor de marină.

Chipul. Îl mai văzuse undeva. Nu cu mult în urmă. Câteva săptămâni… poate chiar zile. Nu ştia de unde dar era sigur că ştia chipul acela. Se apropie de birou şi cercetă fotografia.

Sprâncenele! Erau ciudate, neobişnuite; ieşeau în evidenţă că un lucru de sine stătător… ca o cornişă nepotrivită deasupra unei tapiserii nelămurite. Erau stufoase, o abundenţă de fire dese albe şi negre… gen sare şi piper. Nişte ochi care se deschiseseră brusc, care îl

priviseră ţintă. Îşi aminti!

Avionul spre Rio de Janeiro! Şi încă ceva. Chipul din acel moment din avionul de Brazilia declanşa o altă amintire – una violentă. Însă tot ce-şi amintea era o siluetă neclară care trecuse în goană pe lângă el.

Noel întoarse rama de argint şi zgândări cu degetele până când reuşi să desfacă partea din spate. O desprinse din şănţuleţul unde era fixată şi scoase fotografia. Văzu mai multe urme mărunte pe suprafaţa lucioasă; o întoarse pe cealaltă parte. Era scris ceva. O ţinu în lumină şi preţ de o clipă încetă să mai respire. Cuvintele erau în germană: NEUAFBAU ODER TOD{16}.

Ca şi chipul din fotografie şi cuvintele le mai văzuse cândva! Dar nu aveau nici un sens pentru el; cuvinte germane care nu însemnau nimic… şi totuşi le mai văzuse!

Uimit, îndoi fotografia şi o vârî în buzunarul de la pantaloni.

Deschise o uşă de la dulap, ascunse rama de argint printre hainele împăturite de pe poliţă, îşi luă haina şi se duse în camera de zi. Ştia că trebuie să iasă din casă cât putea de repede însă curiozitatea în legătură cu bărbatul din fotografie nu-i dădea pace. Trebuia să afle *ceva* despre el.

Existau două uşi în peretele de lângă el şi în cel din capătul opus al camerei de zi. Una era deschisă şi dădea în bucătărie; cealaltă era închisă. O deschise şi intră în biroul comandorului. Aprinse o lumină; peste tot se aflau fotografii cu vase şi cu bărbaţi, la un loc cu citări pe ordine de zi şi decoraţii militare. Comandorul Beaumont era un ofiţer de carieră cu o poziţie remarcabilă. Poate că un divorţ complicat urmat de o căsătorie îndoielnică îi creaseră probleme personale neplăcute omului în sine, însă era limpede că Marina Regală le trecuse cu vederea. Ultima citare pe ordin de zi avea doar şase săptămâni: pentru conducerea deosebită a pazei de coastă din Insulele Baleare, în timpul unei săptămâni de furtună pe mare.

O privire grăbită asupra hârtiilor de pe birou şi din sertare nu aduse nimic nou. Două carnete de bancă aveau conturi formate din patru cifre, dintre care nici unul nu depăşea trei mii de lire sterline; o scrisoare de la avocatul primei sale soţii solicită dreptul de proprietate asupra unui teren din Scoţia; mai existau diverse exemplare care conţineau jurnalul de bord al mai multor vase şi graficul de călătorie.

Holcroft voia să rămână mai mult timp în camera aceea, ca să caute mai atent indicii despre bărbatul ciudat cu sprincene neobişnuite, dar ştia că nu putea să-şi permită o îndrăzneală atât de riscantă. Deja forţase lucrurile mai mult decât era permis; trebuia să plece.

Părăsi casa şi se uită peste drum la ferestrele unde doar cu câteva minute în urmă se aprinseseră lumini şi se iviseră atâtea chipuri curioase. Acum nu mai existau nici lumini, nici chipuri; somnul

redevenise stăpân peste Portsea. Coborî rapid aleea şi deschise poarta, enervat fiindcă balamalele scârţâiau. Deschise uşa maşinii închiriate şi se aşeză grăbit la volan, întoarse cheia în contact.

Nimic. O răsuci din nou. O dată şi încă o dată. Nimic!

Ridică imediat capota şi alergă în partea din faţă a maşinii, îngrijorat nu de zgomot ci de ceva mult mai serios. Bateria maşinii închiriate n-avea cum să fie uzată în mod normal dar, chiar dacă ar fi fost, tot trebuia să se audă un declic vag la acţionarea cheii de contact. Lumina becului de pe stâlp căzu asupra motorului descoperit, arătându-i exact ceea ce se temea că o să găsească.

Firele erau tăiate, retezate de la sursă cu o precizie de chirurg. N-avea cum să pornească maşina prin conexiunea lor directă; trebuia să fie remorcată.

Iar făptaşul ştia că un american o să rămână fără nici un mijloc de deplasare într-o zonă necunoscută, în toiul nopţii. Şi dacă existau taxiuri în suburbiile îndepărtate, era greu de presupus că puteau fi disponibile la ora asta; trecuse de trei. Cine imobilizase maşina dorise ca el să rămână unde era; înseamnă că aveau să vină alţii după el. Trebuia să fugă. Cât de departe şi cât de repede putea… să ajungă la şosea… să facă autostopul şi să plece spre nord, părăsind zona.

Închise capota. Zgomotul metalic şi ascuţit răsună de-a lungul străzii. Fu recunoscător că se auzise la fel şi înainte.

Porni spre corpul de case de lângă semafor; acesta nu funcţiona. Traversând intersecţia, începu să meargă mai repede, după care o rupse la fugă. Încercă să păstreze acelaşi ritm; mai avea o milă şi jumătate până să ajungă la şosea, începuse să transpire şi simţea iarăşi un nod în stomac.

Văzu luminile înainte să audă huruitul furios al motorului. Chiar în faţa sa, pe drumul drept, strălucirea farurilor apăru din întuneric, apropiindu-se atât de repede încât mai mult ca sigur că automobilul circula cu o viteză ameţitoare.

Noel văzu o deschizătură la dreapta, un interval în gardul viu din lemn câinesc care-i ajungea până la talie, o intrare ce se continua cu o altă potecă spre pragul unei alte uşi. Se aruncă într-acolo şi se rostogoli pe pământ dincolo de tufe, întrebându-se dacă fusese văzut. Deodată, pentru el fu foarte important să nu aibă nimic de-a face cu Gretchen Beaumont. Era o enigmă de care se putea lipsi, o femeie frumoasă… nefericită şi deosebit de senzuală. Dar în acelaşi timp o ameninţare la adresa Genevei, ca şi fratele ei.

Maşina care se apropia trecu în goană pe lângă el. Nu fusese văzut. Pe urmă huruitul motorului fu înlocuit de scrâşnetul cauciucurilor. Holcroft se târî până la jumătatea spărturii din gardul viu, cu faţa întoarsă spre stânga şi cu ochii fixaţi asupra corpului de case din spatele său.

Maşina se oprise chiar în faţa locuinţei familiei Beaumont. Doi bărbaţi săriră din maşină şi urcară în goană pe potecă. Noel auzi scârţiitul balamalelor. N-avea nici un rost şi mai rămână pe loc; era momentul să fugă. Acum auzi bătaia ciocănelului în uşă la mai puţin de o sută de metri de el.

Se deplasă spre dreapta în patru labe, de-a lungul trotuarului, pe lângă gardul viu, până când ajunse într-o zonă de umbră, între doi stâlpi cu felinar. Se ridică în picioare şi o luă la goană.

Continuă să alerge înainte, pe stradă întunecoasă şi străjuită de copaci, casă după casă, colţ după colţ, sperând din suflet să recunoască la timp prima cotitură care dădea în şosea. Blestemă ţigările, dându-şi seama că îşi pierdea suflul şi că începea să gâfâie şi să-l doară plămânii; sudoarea începu să-i curgă pe faţă în timp ce bubuitul din piept devenea insuportabil. Zgomotul scurt şi rapid al propriilor paşi pe asfalt îl speria. Erau sunetele unui om care alerga cuprins de panică în puterea nopţi iar omul acela era el însuşi.

Paşi. Paşi care *goneau*. Erau ai lui dar *nu numai* ai lui! Se auzeau în spate, regulat, greoi, ajungându-l din urmă. Cineva fugea după el! Cineva care alerga în tăcere, fără să-l strige, fără să-i ceară să se oprească!… Sau îi juca auzul vreo festă? Bubuitul din piept îi vibra prin tot corpul; să fie zgomotul paşilor proprii, al căror ecou îi răsuna în urechi? Nu îndrăznea să se întoarcă, nu pute*a să* se întoarcă. Mergea prea repede – când în lumină, când în umbră.

Ajunse la capătul unui alt corp de case, la un nou colţ. Şi făcu la dreapta, ştiind că nu prima cotitură avea să-l scoată la şosea dar oricum preferând să ocolească. Trebuia să ştie dacă se afla cineva în spatele lui. Fugi mai departe pe stradă.

Paşii *erau* acolo dar aveau alt ritm, diferit de al lui, mai aproape, tot mai aproape, scurtând distanţa dintre ei. Nu putea să mai suporte; şi nici nu putea să alerge mai repede. Se răsuci din talie, încercând să se uite peste umăr.

Era acolo; *el* era acolo! Silueta unui bărbat profilându-se în lumina unui felinar de la colţ. Un bărbat îndesat care alerga tăcut, micşorând distanţa şi apropiindu-se la doar câţiva metri.

Noel alergă mai departe, făcând un ultim sprint în ciuda durerii pe care o simţea în picioare Se întoarse din nou, cuprins cu desăvârşire de panică.

Iar picioarele îl trădară, împleticindu-se în zăpăceala şi în teroarea urmăririi. Căzu în faţă în mijlocul străzii, lovindu-se cu chipul de asfalt şi rămânând cu mâinile întinse, reci ca gheaţa şi pline de înţepături. Se întoarse pe spate, ridicându-se instinctiv în picioare ca să se ferească din calea agresorului – siluetă tăcută care ţâşni din întuneric şi năvăli deodată asupra lui.

Totul fu acoperit de o perdea de ceaţă; doar conturul braţelor şi

picioarelor care se zvârcoleau profilându-se în întuneric reuşi să-i apară în faţa ochilor inundaţi de transpiraţie. Pe urmă fu ţintuit la pământ. O greutate uriaşă îi strivea pieptul iar un antebraţ – ca un drug de fier – îi fu trecut peste gât, nelăsându-l să scoată nici un sunet.

Ultimul lucru pe care-l văzu fu o mână ridicată mult deasupra lui, o gheară desluşindu-se pe cerul nopţii, o mână încovoiată care ţinea un obiect. Pe urmă nu mai fu nimic. Doar o prăpastie enormă prin care şuiera vântul. Se prăbuşi în beznă spre adâncimi nevăzute.

La început simţi frigul. Îl făcea să tremure. Apoi umezeala; era pretutindeni. Deschise ochii şi avu nişte imagini deformate ale ierbii şi pământului. Era înconjurat de ierburi ude şi de grămezi de pământ rece. Se rostogoli, recunoscător fiindcă putea să vadă cerul nopţii; era mai deschis la culoare în stânga lui şi mai închis spre dreapta.

Îl durea capul; îl ustura faţa; îl chinuiau mâinile. Se ridică încet şi privi în jur. Se afla pe un câmp, o întindere de pământ lungă şi netedă care semăna cu o păşune. În depărtare, zări contururile vagi ale unui gard din sârmă – sârmă ghimpată întinsă între stâlpi aflaţi la vreo zece-douăzeci de metri unul de altul. Era *într-adevăr* o păşune.

Simţi un miros de whisky ieftin sau de vin înăcrit.

Hainele erau impregnate cu acest miros iar cămaşa muiată, trimiţându-i izul îngrozitor spre nări. *Hainele* lui… portofelul, banii! Se ridică şovăitor în picioare şi se căută în buzunare, amândouă mâinile începând să-l usture când luară contact cu interiorul stofei umede.

Portofelul, teancul de bancnote prinse cu o clamă, ceasul – toate erau acolo. Nu fusese jefuit, ci doar bătut până-şi pierduse cunoştinţa şi mutat din zona unde locuia familia Beaumont. Era o nebunie!

Îşi pipăi capul. Avea un cucui dar pielea nu păţise nimic. Fusese lovit cu un fel de ciomag sau cu o ţeavă învelită în ceva mai moale. Făcu câţiva paşi anevoie; putea să se mişte şi ăsta era singurul lucru care conta. În plus, acum vedea ceva mai clar; în curând o să fie dimineaţă.

Dincolo de gard exista o uşoară ridicătură de pământ, care forma o creastă ce se întindea cât vedea cu ochii în ambele direcţii. De-a lungul ei zări luminile şoselei. Porni de-a curmezişul câmpului, sperând că o să convingă vreun conducător auto să-l ia cu el. Tocmai când sărea gardul se gândi brusc la ceva. Se căută din nou prin buzunare.

Fotografia dispăruse!

O maşină de transportat lapte opri iar el urcă înăuntru, văzând cum zâmbetul şoferului dispăru brusc când duhoarea umplu cabina. Noel încercă să facă haz – în ce hal ajunsese un american inocent pe care nişte marinari englezi hotărâţi din Portsmouth îl băgaseră la mijloc – dar şoferul nu găsi nimic distractiv. Holcroft se dădu jos în prima localitate.

Era un sat englezesc a cărui arhitectură stil Tudor era profanată de abundenţa de furgonete aflate în faţa unei parcări de pe marginea drumului.

— Au telefon înăuntru, spuse lăptarul. Şi toaletă pentru domni. Nu ţi-ar strica să te speli niţel.

Noel apăru în faţa şoferilor matinali ai furgonetelor iar mirosul de cafea fierbinte îl linişti într-o oarecare măsură. Lumea îşi continua mersul firesc; se duceau comenzi şi se acceptau mici înlesniri fără să se sinchisească nimeni. Găsi toaleta şi făcu tot posibilul să reducă la minimum efectele nopţii. Pe urmă se aşeză într-un separeu de lângă telefonul public de la perete şi bău o cafea fierbinte, aşteptând ca un şofer furios să încheie cearta cu un dispecer şi mai furios aflat la celălalt capăt al firului. După ce convorbirea luă sfârşit, Noel ieşi din separeu şi se apropie de telefon, ţinând în mâna numărul lui Gretchen Beaumont. Nu-i mai rămăsese decât să încerce să afle ce se întâmplase, să încerce să discute cu ea, evident, dacă se întorsese. Formă numărul.

— Reşedinţa Beaumont. Răspunsese o voce de bărbat.

— Cu doamna Beaumont, vă rog.

— Pot să întreb cine sunteţi?

— Un prieten al domnului comandor. Am auzit că doamna Beaumont ar pleca astăzi la dânsul. Aş dori să-i transmită un mesaj.

— Cine sunteţi, vă rog?

Noel închise telefonul. Nu ştia cine răspunsese; ştia doar că avea nevoie de ajutor. De ajutorul unui profesionist. Poate că era periculos din punctul de vedere al Genevei, dar era necesar. O să fie atent – foarte atent – şi o să afle cât o să poată.

Se scotoci prin buzunarele de la haină căutând cartea de vizită pe care i-o lăsase bărbatul de la M.I. 5 la Belgravia Arms. Erau trecute doar un nume – Harold Payton-Jones – şi un număr de telefon. Ceasul de pe perete arăta şapte fără zece; Noel se întrebă dacă o să răspundă cineva la telefon. Formă numărul pentru Londra.

— Da?

— Sunt Holcroft.

— A, da. Chiar ne întrebam dacă o să suni.

Noel recunoscu vocea. Era a agentului cu păr cărunt de la hotel, care lucra la informaţii.

— Ce tot vorbeşti? întrebă Noel.

— Ai avut o noapte grea, spuse vocea.

— Vă *aşteptaţi* să sun! Aţi fost acolo. M-aţi urmărit!

Payton-Jones nu răspunse direct.

— Maşina închiriată se află la un garaj din Aldershot. Probabil că până la prânz o să fie reparată. Numele e uşor de reţinut; este Boot's, Boot's Garage, Aldershot. Nu există nici proces-verbal, nici factură,

nici chitanţă.

— Ia stai puţin! Ce dracu' e asta? Aţi pus să fiu urmărit! N-aveaţi nici un drept s-o faceţi.

— Ba cred c-a fost al naibii de bine c-am făcut-o.

— Voi eraţi în maşina aia la trei noaptea! Voi aţi intrat în casa lui Beaumont!

— Mă tem că n-am fost şi n-am intrat, spuse bărbatul de la M.I. 5, făcând o scurtă pauză. Iar dacă asta crezi, înseamnă că nu te-ai uitat prea bine la ei, nu?

— Nu. Cine erau?

— Şi noi am vrea să ştim. Omul nostru a ajuns acolo pe la cinci.

— Cine-a alergat după mine? Cine m-a lovit în cap şi m-a lăsat pe câmpul ăla nenorocit?

Agentul făcu încă o pauză.

— Nu ştim nimic despre asta. Ştiam doar că plecaseşi. În grabă, fireşte, maşina fiindu-ţi imobilizată.

— A fost o înscenare! Am căzut de fraier!

— Întocmai. Te-aş sfătui să fii mai prudent. Este şi lipsit de tact şi periculos să profiţi de soţia unui comandor al Marinei Regale când soţul ei e pe mare.

— Rahat! Comandorul e pe mare la fel cum sunt şi eu! A mers cu avionul la Rio cu nici două săptămâni în urmă. L-am văzut! E în legătură cu familia von Tiebolt.

— Cu siguranţă, replică Payton-Jones. Doar s-a căsătorit cu fata mai mare. Cât despre prezenţa lui în avion acum două săptămâni, e absurd. Se află în Mediterana de trei luni încoace.

— Nu! L-am văzut! Ascultă. Era o fotografie în dormitor. Am luat-o. Era a lui! Şi încă ceva. Pe spatele ei stătea scris ceva. În germană.

— Ce scria?

— Nu ştiu. Nu vorbesc germană. Dar e al naibii de neobişnuit, nu ţi se pare?

Holcroft se opri. Nu voise să meargă până aici. Mânia îl făcuse să-şi piardă cumpătul! Fir-ar al *dracului!*

— Ce e neobişnuit? întrebă agentul. Germana este limba maternă a doamnei Beaumont; s-a vorbit în familie ani de zile. O propoziţie afectuoasă, o expresie a devotamentului pentru sau din partea noului soţ? Nu găsesc nimic neobişnuit.

— Cred că ai dreptate, spuse Noel. Bătând în retragere. Pe urmă îşi dădu seama că renunţase prea repede. Bărbatul de la M.I. 5 devenise bănuitor; Noel simţi acest lucru din primele cuvinte care le rosti.

— Dacă mă gândesc mai bine, poate că ar trebui să ne aduci fotografia.

— Nu pot. N-o mai am.

— Parcă spuneai că ai luat-o.

— N-o am acum. N… pur şi simplu n-o am.

— Unde eşti, Holcroft? Cred că ar trebui să vii să stăm de vorbă.

Fără a lua în mod conştient o hotărâre, Noel apăsă în furcă, întrerupând legătura. Actul o luase înaintea gândului dar, odată comis, îşi dădu seama foarte bine de ce. Nu putea să se alieze cu cei de la M.I. 5, nu putea să consolideze nici un fel de relaţie. Dimpotrivă, trebuia să se ţină cât mai departe cu putinţă de cei de la Serviciul Britanic de Informaţii. Nu putea să existe *nici un fel* de asociere. Cei de la M.I. 5 îl *urmăriseră*. După ce-i spuseseră că o să-l lase pe cont propriu, îşi călcaseră cuvântul.

Supravieţuitorii din Wolfsschanze fuseseră foarte precişi: S-ar putea să existe oameni care să afle de operaţiunea Geneva… care să încerce să te oprească, să te înşele… să te ucidă.

Holcroft se îndoia că englezii o să-l ucidă dar încercau *într-adevăr* să-l oprească. Dacă reuşeau, era ca şi cum l-ar fi ucis. Oamenii din Wolfsschanze nu ezitau. *Peter Baldwin, Esq. Ernst Manfredi. Jack.* Morţi cu toţii.

Oamenii din Wolfsschanze o să-l ucidă şi pe el dacă o să dea greş. Dar tocmai aici era teribila ironie. Nu *voia* să dea greş. De ce nu puteau să înţeleagă acest lucru? Poate că dorea să vadă visul lui Heinrich Clausen împlinit mai mult decât supravieţuitorii din Wolfsschanze.

Se gândi la Gretchen Beaumont care se lăsa pradă instinctelor, căutând tot soiul de prilejuri şi bărbaţi. Şi la fratele ei, arogantul şi sclipitorul ziarist poliglot bănuit de a fi un asasin. Nici unul din ei n-ar putea fi acceptabil în vreun fel pentru Geneva.

Mai rămăsese un copil. Helden von Tiebolt – actualmente Helden Tennyson – care locuia în prezent la Paris. Domiciliul necunoscut. Dar avea un nume. „Gallimard”. Paris.

Trebuia să ajungă la Paris. Trebuia să scape de cei de la M.I.5.

13

La Londra trăia un bărbat, scenograf de profesie, care fusese la modă pentru o scurtă perioadă de timp, ca decorator al caselor bogătanilor construite de o parte şi de alta a Atlanticului. Noel bănuia că Willie Ellis era angajat de cele mai multe ori pentru personalitatea lui scandaloasă şi pentru talentul de povestitor, nu pentru eventualele calităţi propriu-zise de creator de decoraţiuni interioare. Lucrase cu Willie de patru ori, promiţându-şi solemn de fiecare, dată că n-o să repete greşeala dar ştiind de fiecare dată că o s-o facă probabil din nou. Fiindcă adevărul era că lui Noel îi plăcea nespus de mult de Willie. Englezul nebun însemna şi altceva în afară de meşteşug şi eleganţă. Dincolo de acestea, în momentele mai liniştite, se afla un om de teatru chibzuit şi talentat, care ştia mai mult despre istoria scenografiei decât toţi cei pe care-i întâlnise Holcroft vreodată. Putea să fie fascinant. Când nu era scandalos.

Păstraseră legătura de-a lungul anilor şi ori de câte ori Noel se afla în Londra îşi făcea timp şi pentru Willie. Crezuse că de data asta n-o să mai reuşească dar lucrurile se schimbaseră. Avea nevoie de Willie. Făcu rost de număr de la informaţiile din Londra şi-l sună.

— Noel, amice, nu eşti întreg la cap! Doar păsările care halesc stârvuri şi gunoierii sunt treji la ora asta.

— Am dat de bucluc, Willie. Am nevoie de ajutor.

Ellis cunoştea sătucul de unde sunase Holcroft şi-i promisese c-o să ajungă acolo cât putea de repede, ceea ce, după aprecierea lui, însemna cam o oră. Sosi cu o întârziere de treizeci de minute, înjurându-i pe idioţii de pe drum. Noel urcă în maşină, strângând mâna întinsă a lui Willie şi înghiţindu-i jignirile caracteristice.

— Arăţi ca naiba şi miroşi ca subţiorile unei chelneriţe. Lasă fereastra deschisă şi spune-mi ce dracu s-a întâmplat.

Holcroft se limită la explicaţii simple, fără să dea nume şi omiţând anumite fapte.

— Trebuie să ajung la Paris şi sunt câţiva oameni care vor să mă oprească. Nu pot să-ţi spun mult mai mult, decât că n-am făcut nimic rău sau ilegal.

— Răul e întotdeauna relativ, nu? Iar legalitatea depinde de obicei de interpretare şi de un avocat bun. Să înţeleg că e vorba de o fată frumoasă şi un soţ făcut foc?

— E bine aşa.

— M-am liniştit. Ce te împiedică să mergi la aeroport şi să iei primul avion spre Paris?

— Hainele, servieta şi paşaportul au rămas la hotel la Londra. Dacă

m-aş duce acolo să le iau, oamenii care vor să mă oprească m-ar găsi.

— Judecând după cum arăţi, au intenţii destul de serioase, nu?

— Da. Cam asta ar fi, Willie.

— Soluţia e clară, spuse Ellis. O să-ţi iau eu lucrurile şi o să-ţi rezolv situaţia la hotel. Eşti un colonist ursuz pe care l-am pescuit într-un şanţ din Soho. N-o să se lege nimeni de preferinţele mele.

— S-ar putea să ai probleme la recepţie.

— Nu văd de ce. Banii mei sunt cei mai tari de pe glob şi în plus o să-mi laşi un bilet; n-au decât să compare semnăturile. Nu suntem nici pe departe atât de paranoici ca verii noştri de cealaltă parte a mării.

— Sper să ai dreptate dar cred că oamenii care vor să mă găsească au luat deja legătura cu recepţionerii. Aceştia s-ar putea să ţină morţiş să afle unde sunt înainte de a-ţi da lucrurile mele.

— Atunci o să le spun, rosti Willie zâmbind. O să le las o adresă de reexpediere a corespondenţei şi un număr de telefon unde prezenţa ta poate fi confirmată.

— Ce?

— Las pe mine. *A propos*, vezi că ai nişte apă de colonie în compartimentul pentru mănuşi. Foloseşte-o, pentru numele lui Dumnezeu.

Ellis aranjă ca hainele îmbibate de whisky să fie luate de cei de la curăţătorie şi înapoiate în cursul după-amiezii, după care părăsi apartamentul din Chelsea şi se îndreptă spre Belgravia Arms.

Holcroft făcu un duş, se bărbieri, îşi puse hainele murdare într-un coş cu capac din faţa uşii şi sună la agenţia de închiriat maşini. Se gândi că dacă s-ar duce după maşina din Aldershot i-ar găsi acolo pe cei de la M.I. 5. Iar când ar pleca, englezii l-ar urmări îndeaproape.

Celor de la agenţia de închirieri nu le conveni dar Holcroft nu le oferi altă posibilitate. Dacă voiau automobilul, trebuiau să se ducă ei şi să-l ia. Lui Noel îi părea rău dar intervenise ceva urgent; puteau să-i trimită nota de plată pe adresa biroului. Său din New York.

Trebuia să plece din Anglia trecând cât mai neobservat cu putinţă. Fără îndoială că oamenii de la M.I. 5 o să supravegheze atât aeroporturile cât şi vasele care traversau Canalul. Poate că soluţia trebuia căutată într-un bilet luat în ultima clipă la unul din avioanele de capacitate mică spre Paris. Cu un dram de noroc, putea să ajungă la aeroportul din Orly înainte ca M.I. 5 să afle că părăsise Anglia. Cursele spre Paris erau foarte dese iar controlul la vamă destul de superficial. Sau ar putea să cumpere două bilete – unul pentru Amsterdam, unul pentru Paris – să treacă de punctul de control iar pe urmă, sub un pretext oarecare, să iasă înapoi şi să dea fugă la locul unde aşteptau pasagerii pentru Paris, unde Willie avea să-l aştepte cu bagajele.

La ce-i umbla *mintea*? Trucuri, evadări, înşelătorii. Era un criminal care nu comisese nici o crimă, un om care nu putea spune adevărul, fiindcă acel adevăr însemna distrugerea atât de multor lucruri.

Începu să transpire din nou iar durerea i se cuibări la loc în stomac. Se simţea slăbit şi dezorientat. Se întinse pe canapeaua lui Willie, îmbrăcat cu halatul lui Willie şi închise ochii. Imaginea corpului dispărut îi reveni în minte. Chipul apăru din nou; auzi strigătul desluşit iar apoi adormi, păstrând în urechi sunetele tânguitoare.

Se trezi brusc, dându-şi seama că deasupra lui stătea cineva care-l privea. Îngrijorat, se rostogoli pe spate, după care scoase un suspin de uşurare văzând că era Willie care rămăsese în picioare lângă canapea.

— Te-ai odihnit puţin şi se vede. Arăţi mai bine şi, slavă Domnului, miroşi mai bine.

— Mi-ai adus lucrurile?

— Da şi ai avut dreptate. Vroiau neapărat să ştie unde eşti. Când am achitat nota de plată şi-a făcut apariţia directorul şi s-a purtat ca un personaj al Scotland Yardului ajuns pe scena unui teatru. L-am domolit, chiar dacă a rămas niţel încurcat. I-am dat şi un număr de telefon unde te poate găsi în mod obişnuit.

— Mă poate găsi?

— Da. Mă tem că reputaţia ta n-a prea avut de câştigat, dacă nu cumva te-ai schimbat între timp. Numărul e al unui spital din Knightbridge aflat foarte jos în ierarhia Ministerului Sănătăţii. E specializat în boli venerice. Îl cunosc destul de bine pe unul din doctori.

— Eşti culmea, spuse Noel ridicându-se. Unde-mi sunt lucrurile?

— În camera de oaspeţi. Credeam că vrei să te schimbi.

— Mulţumesc.

Holcroft porni spre uşă.

— Ştii vreun tip pe numele de Buonoventura? întrebă Ellis.

Noel se opri. Îi trimisese lui Sam o telegramă prin cablu de la aeroportul din Lisabona, cu doar trei cuvinte: BELGRAVIA ARMS LONDRA.

— Da. A sunat?

— De câteva ori. Parcă stătea pe jar, din câte mi-am dat seama. Centrala hotelului mi-a spus că telefona din Curaçao.

— Ştiu numărul, spuse Holcroft. Trebuie să dau de el. O să trec convorbirea pe cartea mea de credit.

După cinci minute auzi vocea aspră a lui Sam şi după alte cinci secunde îşi dădu seama că nu era cinstit să-i ceară inginerului constructor să mintă în continuare.

— Miles nu mai ştie de glumă, Noley. Mi-a spus că o să facă rost de o hotărâre judecătorească prin care să te aducă înapoi în New York. O să le-o arate şi proprietarilor de aici, închipuindu-şi că sunt americani.

Ştie că ei nu te pot sili să te întorci dar zice că o să afle şi ei că eşti căutat. E cam nasoală treaba, Noley, fiindcă nu figurezi pe nici un stat de plată.

— A spus de ce?

— Doar că bănuieşte că ai informaţii de care au nevoie ei.

Dacă o să poată ajunge la Paris, îşi spuse Noel, o să vrea ca Buonoventura să poată da de el dar nu voia să-l mai încarce şi cu o adresă.

— Ascultă, Sam. În cursul zilei de azi plec la Paris. Pe Champs-Elysées, lângă bulevardul Georges V, se află un birou American Express. Dacă se întâmpla ceva, trimite-mi o telegramă acolo.

— Ce să-i spun lui Miles dacă mai sună? Nu vreau nici eu s-o păţesc.

— Spune-i că ai dat de mine şi m-ai anunţat că încearcă să mă găsească. Spune-i că o să iau legătura cu el cât pot de repede. Doar atât ştii, zise Noel, făcând o scurtă pauză. Mai spune-i că a trebuit să ajung în Europa. Nu te grăbi dar dacă vezi că insistă poţi să-i spui despre biroul American Express. Pot să telefonez pentru eventualele mesaje.

— Mai e ceva, spuse Sam încurcat. M-a sunat şi mama ta. M-am simţit ca un idiot spunându-i minciuni; n-ar trebui s-o minţi pe maică-ta, Noley.

Holcroft zâmbi. O viaţă de matrapazlâcuri nu îl distrusese pe italianul din Sam.

— Când a sunat?

— Alaltăieri seară. Vorbeşte ca o adevărată doamnă. I-am spus că aşteptam veşti ieri, cum ar veni; de atunci am început să sun.

— O să-i dau telefon când ajung la Paris, spuse Noel. Altceva?

— Nu-ţi ajunge?

— Cu vârf şi îndesat. Te mai caut peste câteva zile dar să ştii cum să dai de mine.

— Da, dar dacă mai sună maică-ta îi spun şi ei.

— Nu-ţi face griji. Şi mulţumesc, Sam. Îţi sunt dator.

Închise telefonul, observând că Willie Ellis plecase în bucătărie, unde dăduse drumul la radio. Una din calităţile lui Willie era că se comporta ca un gentleman. Noel rămase lângă telefon câteva clipe, încercând să pună lucrurile în ordine. Faptul că sunase mama lui nu era surprinzător. Nu mai vorbise cu ea din acea dimineaţă de duminică, la Bedford Hills, cu aproape două săptămâni în urmă.

Cu Miles treburile stăteau altfel. Holcroft nu se gândea la detectiv ca la o persoană; nu avea nici chip, nici glas. Dar Miles ajunsese la anumite concluzii; de asta era sigur. Iar concluziile acelea îl legau pe el de cele trei morţi din timpul zborului făcut de cursa 591 British Airways de la Londra la New York. Miles n-avea de gând să-l lase în pace; dacă insista îi putea crea o problemă pe care Noel nu ştia precis

dacă era în stare s-o rezolve. Detectivul putea solicita colaborarea poliţiei din alte ţări. Şi dacă făcea acest lucru, atenţia multora se concentra asupra activităţilor unui cetăţean al Statelor Unite care părăsise ţara chiar când aveau loc cercetări legate de nişte crime.

Geneva n-avea cum să fie de acord cu o asemenea atenţie; ar însemna distrugerea testamentului. Miles trebuia să fie oprit. Dar *cum*?

Pădurea lui necunoscută era presărată la tot pasul cu capcane; instinctul de apărare, atâta cât mai rămăsese, îl sfătuia să se întoarcă. Geneva avea nevoie de un om incomparabil mai viclean şi mai experimentat decât el. Şi totuşi, nu se putea întoarce. Iar în străfundurile propriei conştiinţe ştia că nici nu voia. Era la mijloc acel chip care se ivea din întuneric. Trebuia să-şi găsească tatăl şi, găsindu-l, să arate lumii un om pradă chinurilor care fusese suficient de curajos şi înţelegător ca să ştie că greşelile trebuiau reparate. Şi a cărui inteligenţă strălucită făcuse să supravieţuiască acest crez.

Noel se apropie de uşa dinspre bucătărie. Ellis stătea lângă chiuvetă şi spăla nişte ceşti de ceai.

— O să-mi iau hainele peste vreo câteva săptămâni, Willie. Hai să mergem la aeroport.

Ellis se întoarse, cu o privire preocupată.

— Pot să te-ajut să câştigi timp, spuse el, întinzând mâna după o cană de porţelan de pe o poliţă. O să-ţi trebuiască niscai bani francezi până o să poţi să schimbi. Am un vas plin pentru deplasările mele bilunare în ţara huzurului. Ia cât ai nevoie.

— Mulţumesc.

Holcroft luă cana, uitându-se la braţele dezgolite ale lui Willie care îşi suflecase mânecile. Erau cele mai puternice şi musculoase din câte văzuse în viaţa lui. Lui Noel îi trecu prin cap că Willie putea frânge un om în două.

Nebunia începu la Heathrow şi se amplifică la Orly.

La Londra îşi cumpără un bilet KLM pentru Amsterdam, bazându-se pe faptul că povestea pe care le-o spusese celor de la M.I. 5 fusese verificată şi considerată plauzibilă. Bănui că aşa stăteau lucrurile, fiindcă văzu un bărbat îmbrăcat cu un impermeabil privindu-l nedumerit când se întoarse în fugă de la poarta de plecare pentru KLM şi se îndreptă spre Air France. Acolo îl aştepta Willie cu un bilet pentru un avion de capacitate mică spre Paris.

Formalităţile de intrare în ţară de la Orly erau superficiale dar cozile erau lungi. Aşteptându-şi rândul, Noel avu timp să cerceteze mulţimea care se înghesuia la vamă şi dincolo de uşile batante care dădeau spre aeroportul propriu-zis. După uşile acelea zări doi bărbaţi; ceva îi atrase atenţia la ei. Poate chipurile posomorite, expresiile lipsite de voie-bună care erau nepotrivite într-un loc unde lumea venea să-i întâmpine pe pasageri. Vorbeau încet, fără să mişte din cap,

în timp ce-i priveau pe călătorii care ieşeau din vamă. Unul ţinea în mână o bucată de hârtie; era mică şi lucioasă. O fotografie? Da. O fotografie de-a *lui*.

Nu erau oamenii din Wolfsschanze. Aceştia îl ştiau din vedere; iar oamenii din Wolfsschanze nu erau văzuţi niciodată. M.I. 5 luase legătura cu agenţii lor din Paris. Îl aşteptau.

— Monsieur.

Funcţionarul de la vamă îi ştampilă paşaportul lui Holcroft cu un gest de rutină. Noel îşi ridică bagajele şi porni spre ieşire, simţindu-se cuprins de panică, aidoma unui om pe punctul de a cădea într-o capcană pe care n-o poate evita.

Când uşile fură date în lături, văzu cum cei doi bărbaţi se întorc ca să nu fie observaţi. N-aveau de gând să se apropie de el; aveau de gând să-l… urmă*rească.*

Dându-şi seama de acest lucru, se gândi cu greu la o soluţie nu prea limpede. Cu greu, fiindcă era ceva atât de neobişnuit, nu prea limpede fiindcă nu ştia precis cum să procedeze. Ştia doar că trebuia să meargă din punctul A în punctul B şi înapoi în A, scăpând de urmăritori undeva în apropierea lui B.

Undeva deasupra, în sala aglomerată, văzu anunţul: LIGNES AÉRIENNES INTÉRIEURES.

Cursele interne din Franţa străbăteau ţara cu o minunată lipsă de regularitate. Oraşele erau grupate pe trei coloane: ROUEN, LE HÀVRE, CAEN… ORLÉANS, LE MANS, TOURS… DIJON, LYON, MARSILIA.

Noel trecu în grabă pe lângă cei doi bărbaţi, ca şi cum ar fi fost atent doar la ceea ce-l preocupa pe el. Se grăbi să ajungă la ghişeul pentru curse interne. În faţa lui mai erau patru persoane.

Îi veni rândul. Se interesă de zborurile spre sud. Spre Mediterană. Spre Marsilia. Dori să i se spună ora de plecare a câtorva curse.

Era una care ateriză în cinci oraşe într-un arc sud-vestic de la Orly spre Mediterană, după cum aflase de la ghişeu. Escalele erau Le Mans, Nantes, Bordeaux, Toulouse şi Marsilia.

Le Mans. Durata de zbor până la Le Mans era de patruzeci de minute. Durata aproximativă a unui drum cu maşina era între trei ore şi trei ore şi jumătate. Acum era patru fără douăzeci.

— O să merg cu ăsta, spuse Noel. Ajung la Marsilia exact când vreau.

— *Pardon, monsieur,* dar sunt şi curse mai directe.

— Mă aşteaptă cineva la aeroport. N-are rost să sosesc mai devreme.

— Cum doriţi, *monsieur*. Să văd ce avem liber. Avionul pleacă peste douăzeci de minute.

După cinci minute, Holcroft stătea lângă poarta de Plecare, cu *Herald Tribune* deschis în faţă. Privi pe deasupra Paginii. Unul din cei doi englezi morocănoşi vorbea cu tânăra care îi vânduse biletul.

Cincisprezece minute mai târziu, avionul se desprinse de la sol. Noel străbătu de două ori intervalul, mergând spre toaletă şi privindu-i pe pasagerii din avion. Nici unul din cei doi bărbaţi nu se afla la bord; nimeni altcineva nu părea interesat în vreun fel de persoana lui.

La Le Mans aşteptă până când pasagerii care trebuiau să se dea jos coborâră din avion. Îi numără; erau şapte. Cei care veneau pe locurile lor începură să urce.

Îşi luă servietă din plasă de bagaje, se îndreptă repede spre uşa de la ieşire şi coborî treptele metalice până ajunse pe pământ. Intră în clădirea aeroportului şi se postă lângă o fereastră.

Nu mai ieşi nimeni din avion; nu-l urmărea nimeni.

Ceasul lui arăta cinci fără şaptesprezece. Se întrebă dacă mai avea timp să o caute pe Helden von Tiebolt. Iarăşi avea doar datele esenţiale care îi trebuiau – un nume şi un loc de muncă. Se îndreptă spre cel mai apropiat telefon, recunoscător pentru cană plină de franci – monezi şi bancnote – a lui Willie.

I se adresă centralistei, folosindu-şi cunoştinţele elementare de franceză.

— *S'il vous plaît, le numéro de Gallimard à Paris*…

Era acolo. Domnişoara Tennyson nu avea telefon la dânsa pe birou dar dacă putea să aştepte puţin o s-o cheme cineva. Femeia de la centrala editurii Gallimard vorbea englezeşte mai bine decât majoritatea americanilor din Texas.

Vocea lui Helden von Tiebolt avea acelaşi amestec ciudat de portugheză şi germană ca a surorii ei, dar nu chiar atât de pronunţat. Exista, de asemenea, o vagă urmă a ecoului pe care Noel şi-l amintea atât de bine din cuvintele lui Gretchen, fără însă a fi la fel de frapant şi de distant. Helden von Tiebolt – *Mademoiselle* Tennyson – ştia foarte bine ce voia să spună şi o spunea.

— De ce să mă întâlnesc cu dumneavoastră? Nu vă cunosc, domnule Holcroft.

— E ceva urgent. Vă rog să mă credeţi.

— Am avut parte de prea multe lucruri urgente în viaţă. M-am cam săturat de ele.

— Nu se compară cu situaţia de acum.

— Cum de m-aţi găsit?

— Nişte oameni… oameni pe care nu-i cunoaşteţi, din Anglia, mi-au spus unde lucraţi. Dar m-au anunţat că nu locuiţi la adresa lăsată la direcţie, aşa că a trebuit să vă sun aici.

— I-a interesat atât de mult încât au vrut să afle unde locuiesc?

— Da. Face parte din ceea ce vreau să vă spun.

— De ce erau atât de interesaţi de persoana mea?

— O să vă spun când ne întâlnim. *Trebuie* să vă spun.

— Spuneţi-mi acum.

— Nu la telefon.

Se lăsă tăcerea. Când fata vorbi, cuvintele ei erau scurte, precise… temătoare.

— Care este motivul exact pentru care vreţi să mă vedeţi? Ce poate fi atât de urgent între noi?

— E vorba de familia dumneavoastră. De familiile *noastre*. Am văzut-o pe sora dumneavoastră. Am încercat să dau de fratele dumneavoastră…

— N-am vorbit cu nici unul din ei de mai bine de un an, îl întrerupse Helden Tennyson. Nu pot să vă ajut.

— Lucrul despre care trebuie să discutăm a avut loc cu mai bine de *treizeci* de ani în urmă.

— Nu!

— E vorba de bani. O mare sumă de bani.

— Trăiesc onorabil. Nevoile mele sunt…

— Nu doar pentru *dumneavoastră*, insistă Noel, tăindu-i vorba. Pentru mii de oameni. De pretutindeni.

Avu loc o nouă pauză. Când ea vorbi din nou, vocea îi era moale.

— Are legătură cu fapte… cu oameni din timpul războiului?

— Da.

Reuşea în sfârşit s-o convingă?

— O să ne întâlnim, spuse Helden.

— Putem să facem în aşa fel încât să nu… să nu…

Nu ştia cum să-şi formuleze întrebarea fără s-o sperie.

— Să nu fim văzuţi de cei care ne urmăresc? Da.

— Cum?

— Am experienţă. Faceţi exact cum vă spun. Unde sunteţi?

— La aeroportul din Le Mans. Închiriez o maşină şi vin la Paris. O să-mi trebuiască două-trei ore.

— Lăsaţi maşina la un garaj şi luaţi un taxi spre Montmartre. La catedrala Sacré-Coeur. Intraţi şi opriţi-vă la capătul din fund al bisericii, la locul de rugăciune al lui Ludovic al IX-lea. Aprindeţi o lumânare şi puneţi-o într-unul din locaşuri, pe urmă răzgândiţi-vă şi aşezaţi-o în altul. O să vă întâlniţi cu un bărbat care o să vă conducă afară, spre piaţă, la o masă de la una din cafenelele de pe trotuar. O să vi se dea instrucţiuni.

— Nu e nevoie să ne complicăm *chiar* atât de mult. Nu putem să ne întâlnim pur şi simplu într-un bar? Sau un restaurant?

— Nu mă gândesc la protecţia dumneavoastră, domnule Holcroft, ci la a mea. Dacă nu sunteţi cine sugeraţi că aţi fi şi dacă nu sunteţi *singur* nu ne întâlnim. O să plec diseară din Paris şi n-o să mă mai găsiţi niciodată.

Splendoarea medievală din granit a mănăstirii Sacré-Coeur se profila pe cerul nopţii ca un tulburător cântec în piatră. Dincolo de uşile imense de bronz, o încăpere nesfârşită era învăluită în semiîntuneric, în vreme ce lumânările pâlpâitoare închipuiau o simfonie a umbrelor pe pereţi.

De lângă altar auzea tonalităţile unui *Te Deum Laudamus*. Un cor alcătuit din călugări pelerini stătea într-o solemnitate izolată, cântând încet.

Noel intră în cercul slab luminat de dincolo de absida care adăpostea locurile de rugăciune ale regilor. Îşi obişnui privirile cu umbrele care dansau şi merse de-a lungul balustradelor care străjuiau intrările în îngrăditurile mici. Rândurile incomplete de lumânări abia de răspândeau lumină de care avea nevoie ca să citească inscripţia: LOUIS IX. Ludovic cel Pios, Ludovic cel Drept, Fiu al Aquitaniei, Conducător al Franţei, Judecător al creştinătăţii.

Pios... Drept... Judecător.

Oare Helden von Tiebolt încerca să-i spună ceva?

Introduse o fisă într-o cutie de rugăciuni, scoase o lumânare subţire şi îngustă la vârf dinăuntru şi o apropie de flacăra unei lumânări aflate în stânga alteia. Respectând instrucţiunile, o fixă într-un orificiu iar pe urmă, după câteva clipe, o luă de acolo şi o aşeză în altul aflat cu câteva rânduri mai încolo.

O mână îi atinse braţul, degetele îl prinseră de cot şi o voce îi şopti în ureche din penumbra din spatele lui.

— Întoarceţi-vă încet, *monsieur*. Ţineţi-vă mâinile pe lângă corp.

Holcroft acţionă conform instrucţiunilor primite. Bărbatul avea cam un metru şaptezeci, o frunte înaltă şi un păr închis care începea să se rărească. Trecuse cu puţin de treizeci de ani, ghici Noel şi avea o înfăţişare plăcută şi un chip palid, chiar blând. Dacă avea într-adevăr ceva care atrăgea atenţia, acestea erau hainele; lumina slabă nu putea ascunde faptul că erau scumpe.

Bărbatul răspândea o aură de eleganţă, accentuată şi de aromă discretă a apei de colonie. Dar modul lui de a acţiona nu avu nimic elegant sau blând. Înainte ca Noel să-şi dea seama ce se întâmpla, mâinile bărbatului i se lipiră de amândouă părţile pieptului iar degetele puternice îi pipăiră hainele cu mişcări rapide, coborând până la curea şi la buzunarele pantalonilor.

Holcroft se dădu brusc înapoi.

— Am spus să staţi liniştit! şopti bărbatul.

La lumina luminărilor, lângă locul de rugăciune al lui Ludovic al IX-lea, în catedrala Sacré-Coeur, în vârful Colinei Montmartre, Noel era căutat de arme.

— Urmaţi-mă, spuse bărbatul. O s-o iau pe stradă în direcţia pieţii; rămâneţi în spate la câţiva metri. O să mă aşez lângă doi prieteni, la o masă de afară de la una din cafenelele de pe trotuar, probabil la Boheme. Daţi ocol mesei; nu vă grăbiţi; uitaţi-vă la operele artiştilor; aveţi tot timpul. Apoi apropiaţi-vă de masă şi aşezaţi-vă lângă noi. Salutaţi-ne ca şi cum am fi persoane *cunoscute*, nu neapărat *prieteni*. Aţi înţeles?

— Am înţeles.

Dacă ăsta era modul de a ajunge la Helden von Tiebolt, treacă de la el. Noel păstră o distanţă prudentă în spatele bărbatului, a cărui manta cu o croială modernă nu era greu de urmărit printre hainele mai puţin elegante ale turiştilor.

Ajunseră în piaţa aglomerată. Bărbatul se opri o clipă, aprinzându-şi o ţigară, după care trecu strada şi se îndreptă spre o masă de dincolo de trotuar, în spatele unui spaţiu împodobit cu tufişuri. Aşa cum spusese, la masă se aflau doi oameni. Unul era un bărbat îmbrăcat cu o haină sport zdrenţăroasă, celălalt o femeie într-o pelerină neagră şi care avea o eşarfă albă la gât. Purta ochelari cu ramă de baga, apariţii înrămate pe un chip palid pe care nu se putea găsi nici o urmă de machiaj. Noel se întrebă dacă femeia cu înfăţişare obişnuită era Helden von Tiebolt. Dacă era, aproape că nu semăna deloc cu sora ei.

Începu să se plimbe agale, dând ocol pieţii şi simulând interesul pentru creaţiile artistice expuse peste tot. Erau pânze cu pete îndrăzneţe de culoare şi cu linii groase şi desenate în pripă, precum şi cu ochii largi şi bulbucaţi ai unor copii schiţaţi în cărbune… ingeniozitate, dinamism şi iscusinţă. Erau puţine lucruri de valoare; de fapt, nici n-avea rost să fie. Aceasta era piaţa turiştilor, bazarul unde se vindea bizarul.

Nimic nu se schimbase în Montmartre, îşi spuse Holcroft, croindu-şi drum printre oameni pentru ultima dată şi îndreptându-se spre cafenea. Trecu de spaţiul verde amenajat şi-i salută din cap pe cei doi bărbaţi şi pe femeia care se aşezaseră la masa aflată dincolo de el. Ei răspunseră la salut; el se îndreptă spre intrare, păşi înăuntru şi se întoarse la „persoanele cunoscute, care nu erau neapărat prieteni”. Se aşeză pe scaunul liber; era cel de lângă femeia brunetă cu ochelari cu ramă de baga.

— Sunt Noel Holcroft, rosti el fără să se adreseze cuiva în mod special.

— Ştim, răspunse bărbatul cu haină sport, cu ochii îndreptaţi spre mulţimea din piaţă.

Noel se întoarse spre femeie.

— Sunteţi Helden von… iertaţi-mă, Helden Tennyson?

— Nu, n-am văzut-o niciodată, răspunse femeia brunetă, privindu-l intens pe bărbatul cu haină sport. Dar o să vă duc la ea.

Bărbatul cu mantaua scumpă se întoarse spre Holcroft.

— Sunteţi singur?

— Normal. Putem să începem? Helden… Tennyson.. A spus că mi se vor da instrucţiuni. Aş dori s-o văd, să stăm puţin de vorbă şi după aceea să găsesc un hotel. N-am prea dormit în ultimele zile.

Dădu să se ridice de la masă.

— Staţi jos! spuse femeia pe un ton tăios.

Se aşeză, mai mult din curiozitate decât ca urmare a dispoziţiei. Iar apoi avu brusc sentimentul că aceşti trei oameni nu-l verificau; erau înfricoşaţi. Bărbatul îmbrăcat elegant îşi muşca articulaţia degetului arătător, cu ochii aţintiţi undeva în mijlocul pieţii. Însoţitorul în haină sport îşi ţinea mâna pe braţul prietenului său, având privirea îndreptată în aceeaşi direcţie. Se uitau la cineva, cineva care îi deranja profund.

Holcroft încercă să le urmărească privirile şi să se uite printre siluetele care se încrucişau în forfota de pe stradă, în faţa cafenelei. I se opri respiraţia. Pe cealaltă parte a străzii se aflau cei doi bărbaţi de care credea că scăpase la Le Mans. Era absurd! Nu-l urmărise nimeni la coborârea din avion.

— *Ei* sunt, spuse el.

Bărbatul îmbrăcat elegant întoarse capul imediat; cel cu haină sport fu mai lent iar expresia lui neîncrezătoare; femeia brunetă îl cercetă atent.

— Cine? întrebă ea.

— Cei doi bărbaţi de acolo, de lângă intrarea în restaurant. Unul poartă un pardesiu deschis la culoare, celălalt duce un impermeabil pe mână.

— Cine sunt?

— Erau la Orly azi după-masă; mă aşteptau. Am zburat la Le Mans ca să scap de ei. Sunt aproape sigur că sunt agenţi englezi.

— Dar de unde au ştiut că sunt *aici*? N-au fost în avion, nu m-a urmărit nimeni; aş putea să *jur!*

Cei trei se uitară unul la altul; îl credeau iar Holcroft ştia de ce. Îi descoperise singur pe cei doi englezi, dându-le de bună voie informaţia, fără o prealabilă confruntare.

— Dacă sunt englezi, ce treabă au cu dumneavoastră? întrebă bărbatul cu haină sport.

— Asta o să discut doar cu Helden von Tiebolt.

— Dar chiar credeţi că sunt englezi? insistă bărbatul cu haină sport.

— Da.

— Sper să aveţi dreptate.

Bărbatul îmbrăcat în manta se aplecă în faţă.

— Cum adică aţi zburat la Le Mans? Ce s-a întâmplat?

— Am crezut că o să-i păcălesc. Am fost convins că *reuşisem*. Am

cumpărat un bilet până la Marsilia. I-am explicat clar fetei de la ghişeu că trebuia să ajung la Marsilia, iar pe urmă am luat un avion care făcea escale. Prima dintre ele a fost Le Mans şi am coborât. I-am văzut punându-i *întrebări*. N-am pomenit absolut nimic *despre* Le Mans!

— Nu vă enervaţi, spuse bărbatul în haină sport. Nu faceţi decât să atrageţi atenţia.

— Dacă credeţi cumva că nu m-au văzut, sunteţi nebuni! Dar *cum* au făcut-o?

— Nu e greu, spuse femeia.

— Aţi închiriat o maşină? întrebă bărbatul îmbrăcat elegant.

— Bineînţeles. Trebuia să mă întorc la Paris.

— De la aeroport?

— Fireşte.

— Şi fireşte că aţi cerut o hartă. Sau măcar câteva indicaţii, menţionând, fără îndoială şi Parisul. Vreau să spun că nu mergeaţi spre Marsilia.

— Sigur, dar o mulţime de oameni fac acelaşi lucru.

— Nu chiar atât de mulţi, mai ales de la un aeroport care are curse spre Paris. Şi nici unul cu numele dumneavoastră. Nu pot să cred că aveţi acte false.

Holcroft începea să înţeleagă.

— Au verificat, spuse el scârbit.

— O persoană, la telefon, doar câteva minute, spuse bărbatul cu haină sport. Chiar mai puţin, dacă s-a comunicat că aţi părăsit avionul la Le Mans.

— Francezii nu pierd niciodată ocazia să vândă un loc rămas liber, adăugă bărbatul îmbrăcat elegant. Acum înţelegeţi? Nu sunt atât de multe locuri unde se închiriază maşini la aeroporturi. Marca, culoarea şi numărul pot fi comunicate. Restul e simplu.

— De ce e simplu? În tot Parisul? Să găseşti *o* maşină?

— Nu *în* Paris, *monsieur*. În drum *spre* Paris. Există o singură şosea; mai mult ca sigur că un străin pe ea ar alege-o. Aţi fost reperat în afara Parisului.

Uimirea lui Noel era dublată acum de un sentiment de deznădejde. Lipsa lui de pricepere era evidentă.

— Îmi pare rău. Zău că-mi pare rău.

— N-aţi făcut nimic intenţionat, spuse bărbatul elegant, concentrându-se din nou asupra englezilor care între timp se aşezaseră în primul separeu al restaurantului din mijloci pieţii. Atinse braţul bărbatului cu haină sport.

— S-au aşezat. Îi văd.

— Ce facem? întrebă Holcroft.

— S-a aranjat, răspunse femeia brunetă. Faceţi exact ce vă spunem

să faceţi.

— *Acum*, spuse bărbatul cu mantaua scumpă.

— Ridicaţi-vă! ordonă femeia. Ieşiţi cu mine pe stradă şi faceţi la dreapta. Repede!

Nedumerit, Holcroft se sculă de pe scaun şi părăsi cafeneaua, degetele femeii ţinându-l strâns de braţ. Coborâră de pe bordură.

— La dreapta! repetă ea.

El o luă la dreapta.

— Mai repede! spuse ea.

El auzi un zgomot de sticlă spartă şi apoi nişte strigăte furioase. Se întoarse să se uite. Cei doi englezi ieşiseră din separeu, ciocnindu-se de un ospătar. Toţi trei erau împroşcaţi cu vin din cap până-n picioare.

— Luaţi-o iar la dreapta! porunci femeia. În pragul uşii!

Se conformă celor spuse, făcându-şi drum cu umerii printr-o mulţime de oameni, spre intrarea într-o altă cafenea. Ajunşi înăuntru, femeia îl opri; el se întoarse instinctiv şi privi scena care avea loc în piaţă.

Englezii încercau să scape de ospătarul furios. Bărbatul cu pardesiu arunca nişte bani pe masă. Însoţitorul lui avusese ceva mai mult succes; se găsea sub bolta de împletituri şi privea înnebunit în stânga, în direcţia unde plecaseră Holcroft şi fata.

Noel auzi nişte ţipete; se uită la locul de unde veneau, nevrând să-şi creadă ochilor. La şase-şapte metri distanţă de agenţi stătea o femeie brunetă, într-o pelerină neagră şi lucioasă, purtând ochelari cu ramă groasă de baga şi o eşarfă albă în jurul gâtului. Ţipa suficient de tare la cineva ca să atragă atenţia tuturor celor din jur.

Inclusiv a englezilor.

Ea se opri brusc şi începu să alerge pe strada aglomerată, spre capătul sudic din Montmartre. Agenţii englezi îşi reluară urmărirea. Înaintarea lor fu încetinită pe neaşteptate de un grup de tineri în *jeans* şi jachete care dădeau impresia că le blochează calea intenţionat. Se auziră strigăte mânioase; apoi răsunară fluierele stridente ale unor *gendarmes*.

Pe Montmartre se stârni o hărmălaie de nedescris.

— Haideţi! *Acum*!

Femeia brunetă – cea de lângă Noel – îl prinse din nou de braţ şi-l împinse încă o dată pe stradă.

— Luaţi-o la stânga! ordonă ea, împingându-l prin mulţime. Înapoi de-unde am venit.

Se apropiară de masă din spatele spaţiului verde. Rămăsese doar bărbatul cu mantaua scumpă; se ridică văzându-i că vin spre el.

— S-ar putea să fie şi alţii, spuse el. Nu ştim precis. Grăbiţi-vă!

Holcroft şi femeia îşi continuară alergarea. Ajunseră în dreptul unei străzi laterale la fel de lată ca o alee; era străjuită de prăvălioare pe

ambele laturi, ale căror încăperi din faţă, slab luminate, împrăştiau cât de cât întunericul din zonă.

— Pe aici! spuse femeia, ţinându-l acum de mâna pe Noel şi alergând alături de el. Maşina e la dreapta. Prima de după colţ!

Era un Citroen; părea puternic dar nu ieşea în evidenţă. Pe caroserie se strânseseră straturi de murdărie, iar roţile erau mânjite şi pline de noroi. Până şi ferestrele erau acoperite de o peliculă de praf.

— Urcaţi în faţă! Conduceţi, ordonă femeia, înmânându-i o cheie. Eu o să stau în spate.

Holcroft intră în maşină, încercând să se orienteze. Porni motorul. Vibraţiile făcură şasiul să tremure. Era un motor supradimensionat, proiectat pentru o maşină mai grea şi care, dacă vehiculul era mai uşor, garanta o viteză uriaşă.

— Mergeţi drept spre poalele dealului! rosti femeia din spatele lui. Vă spun eu când să cotiţi.

Următoarele patruzeci şi cinci de minute trecură nelămurit într-o serie de înaintări şi cotituri bruşte. Femeia dădea indicaţiile în ultima secundă, silindu-l pe Noel să învârtă de volan cu putere ca să le poată respecta. Porniră cu viteză pe o şosea de la nord de Paris după o cale de acces îngustă şi şerpuitoare unde Citroenul derapă, ocolind colina acoperită de iarbă care reprezenta insulă din mijloc. Holcroft ţinu volanul cu toată forţa, întâi îndreptând maşina şi apoi croindu-şi drum printre două vehicule aproape paralele aflate în faţă.

— Mai repede! strigă bruneta de pe bancheta din spate, nu puteţi merge *mai repede*?

— Isuse! Avem peste nouăzeci şi cinci de mile la oră!

— Uitaţi-vă tot timpul în oglinzi! Eu o să am grijă de drum! Şi mergeţi mai repede!

Timp de zece minute circulară în tăcere, auzindu-se doar vântul şi zgomotul constant şi strident, înnebunitor, al cauciucurilor. *Totul* era înnebunitor, îşi spuse Noel, mutându-şi privirea de pe parbriz la oglindă retrovizoare şi apoi la cea laterală care era acoperită de murdărie. *Ce* făceau de fapt? Ieşiseră din Paris; de cine mai fugeau *acum*? N-avea vreme să se gândească; femeia ţipă din nou.

— Ieşirea următoare! Aceea!

Abia avu timp să frâneze şi să întoarcă maşina spre ieşire. Opri cu un scrâşnet al roţilor la un semn de cedare a trecerii.

— Mergeţi mai departe! La stânga!

Cele câteva secunde de imobilitate fură singura pauză, după care nebunia reîncepu: viteza mare pe drumurile întunecoase din zona rurală, cotiturile bruşte, comenzile lătrate cu voce aspră în ureche.

Lumina lunii care scăldase mănăstirea Sacre-Coeur în toată splendoarea ei dădea acum la iveală o serie de forme parcă scobite în stâncă. Hambare şi silozuri se profilau cu siluetele lor neregulate; case

mici cu acoperiş de stuf apăreau şi dispăreau.

— Uite drumul! ţipă femeia.

Era un drum de pământ care pornea de pe suprafaţa asfaltată pe care călătoriseră până acum; copacii ar fi reuşit să-l ascundă dacă n-ai fi ştiut unde sau când să te uiţi. Noel încetini viteza Citroenului şi se angajă pe el. Maşina se zgâlţâia din toate încheieturile dar vocea din spate nu permise nici un fel de reducere a vitezei.

— Grăbiţi-vă! Trebuie să trecem dincolo de deal ca să nu ni se vadă farurile!

Dealul era abrupt iar drumul prea îngust ca să încapă mai mult de un vehicul. Holcroft apăsă pe accelerator; Citroenul porni brusc pe drumul rudimentar. Ajunseră pe creasta dealului, în timp ce Noel ţinea strâns de volan de parcă era gata să-i scape de sub control. Coborârea fu rapidă; drumul coti spre stânga şi deveni orizontal. Nu mai aveau nici de urcat, nici de coborât.

— Nu mai e decât un sfert de milă, spuse femeia.

Holcroft era epuizat; palmele îi erau leoarcă de sudoare.

Se afla împreună cu femeia în locul cel mai izolat şi întunecos pe care şi-l putea imagina. Într-o pădure deasă, pe un drum care nu figura pe nici o hartă.

Apoi o văzu. O căsuţă cu acoperiş de stuf pe o porţiune orizontală de pământ, undeva în afara pădurii înăuntru se aprinsese o lumină slabă.

— Opriţi-vă aici, sună ordinul care însă nu fu rostit pe tonul aspru care îi zgâriase auzul aproape o oră.

Noel opri maşina în faţa potecii care ducea spre casă. Trase adânc aer în piept de câteva ori şi-şi şterse transpiraţia de pe faţă, închizând puţin ochii şi dorindu-şi să nu-l mai doară capul.

— Vă rog să vă întoarceţi, domnule Holcroft, spuse femeia, fără urmă de stridenţă în glas.

Făcu întocmai. Şi se holbă în întuneric la femeia de pe bancheta din spate. Dispăruseră şi părul negru şi lucios şi ochelarii cu ramă groasă de baga. Eşarfa albă era tot acolo dar acum era parţial acoperită de pletele lungi şi blonde care it se revărsau peste umeri, încadrând un chip – un chip foarte frumos – pe care îl mai văzuse cândva. Nu *acest* chip, ci unul asemănător; trăsături delicate modelate cu dragoste în argilă, înainte ca dalta să dea formă pietrei. Acest chip nu era rece; iar ochii nu erau rezervaţi. Se putea ghici în ei şi vulnerabilitate şi preocupare. Femeia vorbi încet, privindu-l la rândul ei în întuneric.

— Sunt Helden von Tiebolt şi am un pistol în mână. Acum spuneţi-mi ce doriţi de la mine?

Îşi lăsă ochii în jos şi văzu lucirea discretă a pistolului automat. Revolverul era îndreptat spre capul lui, ţeava aflându-se la doar câţiva centimetri, iar degetele ei stăteau încleştate pe trăgaci.

— Primul lucru pe care-l vreau, spuse el, e să lăsaţi chestia aia din mână.

— Mă tem că nu pot să fac aşa ceva.

— Sunteţi ultimul om din lume căruia aş vrea să i se întâmple ceva. Nu aveţi nici un motiv să vă temeţi de mine.

— Cuvintele dumneavoastră sunt liniştitoare dar am mai auzit cuvinte asemănătoare şi înainte. Nu sunt întotdeauna adevărate.

— Ale mele sunt.

O privi în ochi în lumina slabă, fără să-şi mute privirile, încordarea din expresia ei slăbi.

— Unde suntem? întrebă Noel. Chiar a fost nevoie de toată nebunia asta? Scandalul din Montmartre, goana asta pe drum ca apucaţii. De ce anume fugiţi?

— Aş putea să vă întreb acelaşi lucru. Şi dumneavoastră fugiţi. Aţi mers cu avionul la Le Mans.

— Am vrut să evit nişte oameni. Dar nu mi-e frică de ei.

— Şi eu evit oamenii, numai că mie *îmi este* frică.

— De cine?

Spectrul lui Tinamou îi tulbură gândurile lui Noel; încercă să şi-l alunge din minte.

— Poate o să aflaţi, poate nu; depinde de ceea ce aveţi să-mi spuneţi..

— Mi se pare corect. În acest moment sunteţi cea mai importantă persoană din viaţa mea. Lucrurile s-ar putea schimba când o să mă întâlnesc cu fratele dumneavoastră dar deocamdată locul întâi vă aparţine.

— Nu-mi pot da seama de ce. Nu ne-am întâlnit niciodată. Aţi spus că vreţi să mă vedeţi în legătură cu nişte probleme care privesc războiul.

— Care îl privesc pe tatăl dumneavoastră, ca să fiu mai precis.

— Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl.

— Ambii taţi. Nici unul din noi n-a avut ocazia să şi-i cunoască.

Îi spuse ceea ce îi spusese şi surorii sale, însă nu pomeni de oamenii din Wolfsschanze; era şi aşa suficient de înspăimântată. Îşi auzi din nou propriile cuvinte, ca pe un ecou al celor rostite cu o noapte în urmă, în Portsea. Fusese acolo, într-adevăr, nu mai departe de azi-noapte, iar femeia căreia îi vorbea acum semăna foarte bine cu cea de atunci – însă doar în aparenţă. Gretchen Beaumont îl ascultase în tăcere; Helden proceda altfel. Îl întrerupea încet, în permanenţă,

bombardându-l cu întrebări pe care ar fi trebuit să şi le pună singur.

— Acest Manfredi vi s-a legitimat?

— N-avea nevoie s-o facă; avea documentele de la bancă. Iar acestea erau autentice.

— Cum îi cheamă pe directori?

— Pe directori?

— Cei de la Grande Banque de Geneve. Cei care au în grijă acest document extraordinar.

— Nu ştiu.

— Ar trebui să vi se spună.

— O să mă interesez.

— Cine se va ocupa de problemele juridice ale acestei agenţii din Zurich?

— Bănuiesc că avocatul băncii.

— Bănuiţi?

— E important?

— E vorba de şase luni din viaţa dumneavoastră. Aşa aveam impresia.

— Din vieţile *noastre*.

— Rămâne de văzut. Nu eu sunt primul născut al lui Wilhelm von Tiebolt.

— V-am comunicat când v-am sunat de la Le Mans că m-am întâlnit deja cu sora dumneavoastră, spuse Holcroft.

— Şi? întrebă Helden.

— Cred că ştiţi. Nu e în stare. Directorii din Geneva n-o vor accepta.

— Mai e şi fratele meu, Johann. El urmează ca vârstă.

— Ştiu asta. Vreau să stăm de vorbă despre el.

— Nu acum. Mai târziu.

— Cum adică?

— V-am spus la telefon că am avut parte în viaţă de prea multe lucruri urgenţe. Acelaşi lucru e valabil şi pentru minciuni. Sunt o expertă în materie; recunosc un mincinos de cum îl aud vorbind. Dumneavoastră nu minţiţi.

— Vă mulţumesc.

Noel se simţi uşurat; aveau o bază pe care să poată *vorbi*. Era primul lui pas solid. Într-un fel, în ciuda a tot ce se întâmplase, încercă un sentiment de bună-dispoziţie. Ea coborî pistolul şi şi-l lăsă în poală.

— Acum trebuie să mergem înăuntru. Vă aşteaptă un om care vrea să vă vorbească.

Bună-dispoziţie a lui Holcroft pieri la auzul acestor cuvinte. Nu putea împărtăşi secretul operaţiunii Geneva nimănui în afară de membrii familiei von Tiebolt.

— Nu, spuse el, clătinând din cap. Nu stau de vorbă cu nimeni. Ceea ce am discutat împreună rămâne între noi. Nu mai trebuie să afle

nimeni.

— Daţi-i o şansă. Trebuie să se convingă că nu vreţi să-mi faceţi rău. Mie sau altora. Trebuie să se asigure că nu faceţi parte din altceva.

— Din ce să fac parte?

— O să vă explice el.

— O să pună întrebări.

— Spuneţi doar atâta cât doriţi.

— Nu! Nu aţi înţeles. Nu pot să spun *nimic* despre Geneva şi nici dumneavoastră. Am încercat să explic…

Se opri. Helden ridicase pistolul automat.

— Arma e încă în mâna mea. Ieşiţi din maşină.

O luă înaintea ei, urcând poteca scurtă până la uşa casei, întunericul era deplin, cu excepţia luminilor slabe de la ferestre. Copacii din jur filtrau atât de mult lumina lunii încât printre crengi răzbeau doar nişte raze şterse, atât de slabe încât păreau că se risipesc în aer.

Noel simţi că ea întinse o mână pe după talia lui, în timp ce ţeava pistolului îi fu proptită în spate.

— Uitaţi o cheie. Deschideţi uşa. Lui îi vine greu să se mişte.

Înăuntru, încăperea mică era aşa cum ţi-ai fi putut închipui că există pretutindeni în casele de provincie din Franţa, cu o excepţie: doi pereţi erau acoperiţi de rafturi pline de cărţi. În rest, totul era simplu, până aproape de graniţa cu primitivismul – mobilierul solid, lipsit de un stil anume, un birou vechi, de pe timpuri, câteva veioze stinse, cu abajururi simple, o podea de lemn şi pereţi groşi, acoperiţi cu tencuială. Cărţile făceau întrucâtva notă discordantă.

În colţul din fiind al camerei stătea un bărbat lipsit de vlagă, aşezat într-un fotoliu cu rotile. Stătea între un sfeşnic şi o măsuţă, lumina îi cădea peste umărul stâng iar în poală ţinea o carte. Avea părul alb şi rar, pieptănat cu grijă pe spate.

Holcroft ghici că trecuse bine de şaptezeci de ani. În ciuda înfăţişării neputincioase, expresia de pe chip era hotărâtă iar ochii străluceau vioi în spatele ochelarilor cu ramă de oţel. Era îmbrăcat cu un pulover de lână groasă închis până la gât şi cu o pereche de pantaloni de catifea reiată.

— Bună seara, Herr Oberst, spuse Helden. Sper că nu v-am făcut să aşteptaţi prea mult.

— Bună seara, Helden, răspunse bătrânul, punând cartea deoparte. Ai ajuns şi văd că eşti teafără. Doar asta contează.

Noel privi fascinat silueta slăbită care se sprijini cu mâinile de braţele fotoliului cu rotile şi se ridică încet. Era extrem de înalt, avea peste un metru optzeci şi cinci. Continuă să vorbească, cu un pronunţat accent german şi o intonaţie la fel de pronunţat aristocratică.

— Sunteţi tânărul care i-a telefonat domnişoarei Tennyson, spuse el,

fără ca asta să sune a întrebare. Mi se spune simplu *Oberst* – colonelul – deşi nu acesta a fost gradul meu; mă tem că va trebui să vă mulţumiţi cu el.

— El e Noel Holcroft. E american şi e omul de care v-am vorbit.

Helden făcu un pas la stânga, lăsând să i se vadă pistolul din mină.

— A venit aici contrar propriei voinţe. Nu voia să stea de vorbă cu dumneavoastră.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, domnule Holcroft, spuse colonelul, dând din cap dar fără să-i întindă mâna. Pot să vă întreb de ce nu doriţi să vorbiţi cu un om bătrân?

— Nu ştiu cine sunteţi, replică Noel cât putu de calm. În plus, chestiunile pe care le-am discutat cu domnişoara… Tennyson… sunt confidenţiale.

— Ea este de acord?

— Întrebaţi-o.

Holcroft îşi ţinu respiraţia. În câteva secunde avea să afle cât fusese de convingător.

— Sunt de acord, cu condiţia să fie adevărate, spuse Helden. *Cred* că sunt adevărate.

— Înţeleg. Dar trebuie să fii convinsă iar eu sunt avocatul diavolului fără servietă.

Bătrânul se aşeză la loc în fotoliul cu rotile.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Noel.

— Nu vreţi să discutaţi aceste chestiuni confidenţiale dar, cu toate acestea, trebuie să vă pun câteva întrebări ale căror răspunsuri ne-ar putea risipi îngrijorarea. Vedeţi dumneavoastră, domnule Holcroft, n-aveţi nici un motiv să vă temeţi de mine. Dimpotrivă, noi suntem cei care am putea avea destule motive să ne temem de dumneavoastră.

— De ce? Nu vă cunosc, nu mă cunoaşteţi. Indiferent în ce sunteţi amestecat, n-are nici o legătură cu mine.

— Trebuie să fim convinşi *cu toţii* de asta, spuse bătrânul. La telefon i-aţi vorbit lui Helden despre ceva urgent, de o mare sumă de bani, de probleme care privesc fapte întâmplate cu peste treizeci de ani în urmă.

— Îmi pare rău că v-a spus asta, îl întrerupse Noel. Deja e prea mult.

— Altceva nu prea mi-a mai spus, continuă colonelul. Doar că v-aţi întâlnit cu sora ei şi că vreţi să-l vedeţi şi pe fratele ei.

— Vă repet, e o chestiune confidenţială.

— Şi în cele din urmă, spuse bătrânul, ca şi cum Holcroft nici n-ar fi vorbit, că voiaţi să vă întâlniţi în secret. Sau cel puţin aşa aţi lăsat să se înţeleagă.

— Din motive personale, spuse Noel. Care nu vă privesc.

— Nu?

— Nu.

— Atunci daţi-mi voie să recapitulez pe scurt, spuse colonelul, împreunându-şi degetele şi rămânând cu ochii la Holcroft. E vorba de o problemă urgentă, de o mare sumă de bani, de lucruri care s-au întâmplat acum trei decenii, de interesul pentru unul din urmaşii unei membru de marcă al Marelui Stat Major al celui de-Al Treilea Reich şi – poate faptul cel mai important – de o întâlnire clandestină. Oare toate astea nu vă sugerează nimic?

Noel refuză să se lase atras în presupuneri.

— N-am idee ce vă sugerează dumneavoastră.

— Atunci am să fiu clar. O capcană.

— O capcană?

— Cine sunteţi, domnule Holcroft? Un discipol al ODESSEI? Sau poate un soldat din Rache?

— ODESSA… sau… ce? întrebă Holcroft.

— *Rache,* replică bătrânul tăios, pronunţând cuvântul cu un accent foarte puternic.

— *Rah-kuh!* făcu Noel, rezistând privirii pătrunzătoare a invalidului. Habar n-am despre ce vorbiţi.

Oberst se uită la Helden, după care privirea i se întoarse la Holcroft.

— N-aţi auzit de nici una?

— Am auzit de ODESSA. Nu ştiu nimic despre *Rah-kuh*… sau cum i-oţi fi zicând.

— Racoleuri şi ucigaşi. Cu toate acestea, ambele racolează. Ambele ucid. Şi ODESSA şi Rache. Urmăritorii de copii.

— Urmăritorii de copii? spuse Noel clătinând din cap. Va trebui să fiţi mai explicit fiindcă n-am nici cea mai mică idee despre ce vorbiţi.

Bătrânul se uită din nou la Helden. Holcroft nu putu descifra mesajele pe care le schimbară între ei, dar Oberst se întoarse spre el iar ochii lui stăruitori îl sfredeliră ca şi cum ar fi cercetat un mincinos versat, pândind o urmă cât de mică de înşelătorie sau de recunoaştere.

— O să vă întreb pe şleau, spuse el. Sunteţi unul dintre cei care-i caută pe copiii naziştilor? Care-i urmăresc oriunde-i pot găsi, omorându-i drept răzbunare – pentru crime pe care nu le-au comis şi transformându-i pe nevinovaţi în *pilde*? Sau silindu-i să vi se *alăture*? Ameninţându-i cu documente care-i prezintă pe părinţii lor ca pe nişte monştri şi promiţându-le să-i dea în vileag că fiind vlăstare ale unor psihopaţi şi asasini dacă refuză să se lase recrutaţi – distrugându-le viaţa, aşa cum e, pentru nebunia unei asemenea cauze? Aceştia sunt oamenii care-i caută pe copii, domnule Holcroft. Sunteţi unul dintre ei?

Noel închise ochii uşurat.

— Nici nu pot să vă spun cât de mult vă înşelaţi. Altceva nu pot să vă spun, dar e incredibil cât de tare vă înşelaţi.

— Trebuie să fim siguri.

— Puteţi fi. Nu sunt implicat în asemenea lucruri. Nici n-am auzit de aşa ceva până acum. Oamenii de soiul ăsta sunt bolnavi.

— Da, sunt bolnavi, încuviinţă Oberst. Să nu mă înţelegeţi greşit. Wiesenthalii acestei lumi îi caută pe adevăraţii monştri, pe criminalii nepedepsiţi care râd în continuare de Nurenberg iar faţă de acest lucru nu putem avea obiecţii; e un alt război. Dar persecutarea copiilor trebuie să înceteze.

Noel se întoarse spre Helden.

— Asta e lucrul de care fugiţi? După atâţia ani, încă vă mai caută?

Bătrânul fu cel care-i răspunse.

— Acte de violenţă au loc în fiecare zi. Peste tot.

— Şi-atunci lumea de ce nu ştie de ele? întrebă Holcroft. De ce nu se scriu articole în ziare? De ce sunt trecute sub tăcere?

— Credeţi că… „lumea”, cum îi spuneţi, chiar s-ar arăta interesată? întrebă colonelul. De copiii naziştilor?

— Pentru numele lui Dumnezeu, erau nişte *puşti*, spuse Noel, privind-o din nou pe Helden. Ce am văzut în seara asta face parte din scenariu? Trebuie să vă *apăraţi* unul pe altul? Are o amploare atât de mare?

— Ni se spune „copiii iadului”, rosti simplu fiica lui von Tiebolt. Blestemaţi şi pentru ce suntem şi pentru ce nu suntem.

— Nu *înţeleg*, protestă Holcroft.

— Nici nu e neapărată nevoie, spuse bătrânul soldat, ridicându-se din nou încet, încât Noel avu impresia că încearcă să-şi regăsească statura impunătoare de altădată. Singurul lucru important e să ne convingem că nu faceţi parte din nici una din aceste armate. Eşti mulţumită, Helden?

— Da.

— Vrei să mai aflu şi altceva?

Femeia clătină din cap.

— Sunt mulţumită, repetă ea.

— Atunci sunt şi eu, spuse colonelul, întinzându-i mâna lui Noel. Vă mulţumesc că aţi venit. Aşa cum o să vă explice Helden, puţină lume ştie de existenţa mea; şi nu vrem să afle şi alţii. V-am fi recunoscători dacă aţi păstra secretul.

Holcroft dădu mâna, surprins de strângerea fermă a bătrânului.

— Dacă pot fi sigur că o să faceţi acelaşi lucru.

— Aveţi cuvântul meu.

— Atunci îl aveţi şi dumneavoastră pe al meu, spuse Noel.

Merseră în tăcere cu maşina, în timp ce luminile farurilor destrămau întunericul. Holcroft se afla la volan iar Helden lângă el, pe locul din

faţă şi îi dădea indicaţii, clătinând din cap obosită şi arătându-i pe unde să cotească. Nu se mai auzeau nici ţipete, nici comenzi scurte, emise pe un ton răstit în ultima secundă. Helden părea la fel de epuizată ca şi el din cauza celor întâmplate în cursul serii. Dar seara încă nu luase sfârşit; trebuiau să stea de vorbă.

— A fost nevoie de toată chestia asta? întrebă el. A fost atât de importantă pentru el întrevederea cu mine?

— Foarte. Trebuia să se convingă că nu faci parte nici din ODESSA, nici din Rache.

— De fapt, ce sunt astea? Vorbea de ele de parcă eu ar fi trebuit să ştiu dar habar n-am. Nici n-am înţeles cu adevărat ce mi-a spus.

— Sunt două organizaţii extremiste care se duşmănesc de moarte. Ambele fanatice, ambele pe urmele noastre.

— Noastre?

— Copiii conducătorilor de partid. Oriunde am fi, oriunde am încerca să ne împrăştiem.

— De ce?

— ODESSA îşi propune să readucă la viaţă partidul nazist. Discipolii ODESSEI sunt peste tot.

— Serios? Există cu adevărat?

— Sunt foarte adevăraţi şi foarte serioşi. Metodele de recrutare ale ODESSEI se întind de la şantaj la forţa fizică. Sunt gangsteri.

— Şi acest… „Rah-kuh”?

— *Rache*. Echivalentul german al cuvântului „răzbunare”. La început a fost o societate formată din supravieţuitorii lagărelor de concentrare. Îi vânau pe sadici şi pe ucigaşi, pe miile de oameni care nu au fost judecaţi niciodată.

— Înseamnă că e o organizaţie evreiască?

— Da, sunt şi evrei în Rache, dar acum au ajuns să reprezinte o minoritate. Israelienii şi-au format grupuri separate care operau sub comandă din Tel Aviv şi Haifa. Rache este în principal comunistă; multă lume crede că a fost preluată de KGB. Alţii sunt de părere că a atras revoluţionari din lumea a treia. „Răzbunarea” de care vorbeau la început s-a transformat în altceva. Rache a devenit refugiul teroriştilor.

— Dar de ce vă caută pe *dumneavoastră*!

Helden îl privi în întuneric.

— Ca să mă recruteze. Ca toată lumea, avem şi noi revoluţionarii noştri. S-au înscris în Rache; ea reprezintă opusul celor de care încearcă să scape. Cu toate acestea, pentru noi e acelaşi lucru cu partidul în perioada lui cea mai neagră. Iar faţă de acei dintre noi care nu se lasă recrutaţi, Rache foloseşte metodele cele mai dure. Noi suntem ţapii ispăşitori, fasciştii pe care ei îi lichidează. Se folosesc de numele noastre – adeseori şi de cadavrele noastre – ca să spună lumii

că naziştii încă există. La fel ca ODESSA şi ei funcţionează frecvent după deviza „recrutează sau ucide”.

— E *absurd*, spuse Noel.

— Absurd, încuviinţă Helden. Dar foarte adevărat. Noi nu spunem nimic; nu vrem să atragem atenţia asupra noastră. Şi în plus, cui i-ar păsa? Suntem copii de nazişti.

— ODESSA, Rache… Nimeni din oamenii pe care-i cunosc n-are idee de ele.

— Nimeni din oamenii pe care-i cunoaşteţi n-are vreun motiv să-i cunoască.

— Cine e Oberst?

— Un om mare care o să trăiască ascuns tot restul vieţii fiindcă a avut conştiinţă.

— Ce vreţi să spuneţi?

— A fost membru al Statului Major şi a văzut ororile. Ştia că n-avea rost să se împotrivească; o făcuseră alţii şi fuseseră ucişi. A preferat să rămână în funcţie şi să profite de gradul pe care-l avea ca să anuleze o mulţime de ordine, salvând Dumnezeu ştie câte vieţi.

— E un lucru care n-are nimic dezonorant.

— A făcut-o în singurul mod admisibil. În linişte, în cadrul birocraţiei pe care-o presupunea funcţia de comandă, fără să se observe. La sfârşitul războiului, aliaţii l-au condamnat în virtutea poziţiei deţinute în Reich; a petrecut optsprezece ani în închisoare. Când în cele din urmă s-a aflat ce făcuse, mii de germani l-au dispreţuit. L-au numit trădător. Cei care au supravieţuit din corpul ofiţeresc au pus un premiu pe capul lui.

Noel îşi aminti de cuvintele lui Helden şi spuse:

— Blestemat şi pentru ce a fost şi pentru ce nu a fost.

— Da, răspunse ea, indicând brusc o cotitură a drumului pe care fusese cât pe-aci s-o omită.

— În felul lui, spuse Noel. Învârtind de volan, Oberst seamănă cu cei trei bărbaţi care au redactat documentul din Geneva. Nu v-aţi gândit la asta?

— M-am gândit.

— Probabil că aţi fost tentată să-i spuneţi.

— Nu tocmai. M-aţi rugat să n-o fac.

Se uită la ea; privea drept înainte, prin parbriz. Era obosită şi trasă la faţă iar paloarea îi accentua cearcănele închise la culoare de sub ochi. Dădea impresia că e singură şi că nu puteai să pătrunzi uşor în acea singurătate. Dar seara *nu* se terminase. Aveau să-şi spună anumite lucruri; aveau să ia anumite hotărâri.

Căci Noel începuse să creadă că acest ultim copil al lui Wilhelm von Tiebolt va fi cel ales să reprezinte familia von Tiebolt la Geneva.

— Nu putem merge undeva unde e linişte? Cred că un păhărel ne-ar

prinde bine amândurora.

— E un han micuţ la vreo patru-cinci mile de-aici. E mai retras, n-o să ne vadă nimeni.

Chiar când părăseau drumul, ochii lui Noel se aţintiră asupra oglindei retrovizoare. Lumina unor faruri strălucea venind din urmă. Era o cotitură ciudată care pleca din şoseaua dinspre Paris, ciudată fiindcă nu exista nici un fel de semn; o cale de acces nemarcată. Faptul că un conducător auto din spatele lor avea un motiv să se angajeze exact pe acest drum, exact la această oră era o coincidenţă prea mare ca să poată fi liniştitoare. Holcroft fu pe punctul să spună ceva când se întâmpla un lucru ciudat.

Luminile din oglindă se stinseră. Pur şi simplu nu mai erau acolo.

Hanul fusese cândva locuinţa unui fermier; parte din izlaz era acum o parcare acoperită cu pietriş şi împrejmuită cu un gard de fier. În sufrageria mică se ajungea trecând pe sub o arcadă şi ieşind din bar. Înăuntru mai erau două perechi; era limpede că oamenii erau parizieni şi că luau o masă discretă cu nişte însoţitori cu care nu se puteau întâlni la Paris. Ochii lor se ridicară fulgerător spre noii veniţi iar privirile pe care le îndreptară asupra lor nu aveau nici un mesaj de bun venit. Un cămin plin cu lemne încinse se afla în celălalt capăt al încăperii. Era un loc unde se putea sta de vorbă în bune condiţii.

Fură conduşi la o masă la stânga focului. Comandară două coniacuri care le fură aduse imediat.

— E bine aici, spuse Noel, simţind căldura flăcărilor şi a băuturii. Cum de l-aţi descoperit?

— E în drum spre locuinţa colonelului. Prietenii mei şi cu mine ne oprim adeseori aici ca să stăm de vorbă.

— Vă deranjează dacă vă pun nişte întrebări?

— Daţi-i drumul.

— Când aţi plecat din Anglia?

— Cam cu trei luni în urmă. Când mi s-a oferit slujba.

— Sunteţi una şi aceeaşi cu Helen Tennyson din cartea de telefon?

— Da. În engleză numele de „Helden” necesită anumite explicaţii şi mă plictisisem să le tot dau. La Paris nu e acelaşi lucru. Francezii nu sunt foarte curioşi în privinţa numelor.

— Dar nu vă numiţi „von Tiebolt”, spuse Holcroft, sesizându-i scurta lucire de indignare de pe chip.

— Nu.

— De ce „Tennyson”?

— Cred că e foarte simplu. „Von Tiebolt” este extrem de german. Când am părăsit Brazilia ca să ajungem în Anglia, a părut o schimbare înţeleaptă.

— Doar o schimbare? Nimic altceva?

— Nu, spuse Helden, sorbind din coniac şi privind focul. Nimic altceva.

Noel se uită atent la ea; minciuna i se ghicea în voce. Nu ştia să mintă. Îi ascundea ceva, dar dacă insistă acum nu făcea decât s-o provoace. Trecu cu vederea minciuna.

— Ce ştiţi despre tatăl dumneavoastră?

Se întoarse spre el.

— Foarte puţin. Mama l-a iubit şi din ce spunea a fost un om mai bun decât s-ar crede judecând după anii petrecuţi în Al Treilea Reich. Însă pentru asta aveţi deja confirmarea, nu-i aşa? În cele din urmă, s-a dovedit a fi un om profund moral.

— Povestiţi-mi despre mama dumneavoastră.

— A fost unul din supravieţuitori. A fugit din Germania doar cu câteva bijuterii, cu doi copii şi un al treilea în pântece. Nu avea nici pregătire, nici aptitudini şi nici meserie, dar ştia să muncească şi era… convingătoare. A început să vândă rochii într-un magazin şi-a cultivat clienţii şi şi-a folosit flerul pentru haine – pe care-l avea din belşug – ca să se lanseze pe cont propriu. Casa noastră din Rio de Janeiro era destul de confortabilă.

— Sora dumneavoastră mi-a spus că era… un sanctuar care s-a transformat într-un fel de iad.

— Sora mea are înclinaţii spre melodramă. N-a fost atât de rău. Dacă eram priviţi de sus, exista totuşi şi un motiv.

— Care anume?

— Mama era deosebit de atrăgătoare…

— La fel că fiicele, o întrerupse Noel.

— Probabil că suntem frumoase, spuse Helden sec. Nu m-a preocupat niciodată. N-a trebuit să-mi folosesc niciodată farmecul, atâta cât este. Mama însă a făcut-o.

— La Rio?

— Da. Era întreţinută de câţiva bărbaţi… Eram*, de* fapt. Au fost două sau trei divorţuri dar n-a vrut să se mărite cu nici unul din bărbaţii implicaţi. A distrus mai multe căsnicii, făcând totodată rost de bani şi urmărindu-şi interesele în afaceri. Când a murit o duceam destul de bine. Comunitatea germană a considerat-o o paria. Pe ea şi, prin extindere, pe noi copiii.

— Părea fascinantă, spuse Holcroft zâmbind. Cum a murit?

— A fost ucisă. Împuşcată în cap într-o seară, când mergea cu maşina.

Zâmbetul îi dispăru brusc. Imaginile reveniră: un post de observaţie părăsit undeva la înălţime, deasupra oraşului Rio de Janeiro; împuşcăturile şi explozia bucăţilor de ciment; sticla făcută ţăndări… Stic*la. Ge*amul unei maşini făcut ţăndări cu un pistol cu amortizor; un

revolver greu şi negru aţintit asupra capului…

Pe urmă îşi aminti cuvintele rostite în separeul din barul hotelului. Cuvinte pe care Holcroft le considerase ridicole, rezultatul unei frici neîntemeiate.

Cei doi Cararra, fratele şi soră. Sora, prietena cea mai dragă şi logodnica lui Johann von Tiebolt.

El şi sora mea trebuiau să se căsătorească. Germanii n-au fost de acord.

Cine putea să-i oprească?

Oricine. Cu un glonte în ceafa lui Johann.

Familia Cararra. Prietenii apropiaţi care se rugau pentru sănătatea ostracizatei familii von Tiebolt. Deodată, Noel se gândi că, dacă ar şti cum l-au ajutat cei doi Cararra, Helden ar putea fi mai comunicativă. Fraţii Cararra îşi riscaseră viaţa ca să-l trimită la familia von Tiebolt. Ea trebuia să răspundă pe măsură acestei dovezi de încredere.

— Cred c-ar fi bine să vă spun, rosti el. La Rio, fraţii Cararra au fost cei care au luat legătura cu mine. Ei mi-au spus de unde să încep să vă caut. Ei mi-au comunicat că noul dumneavoastră nume este Tennyson.

— Cine?

— Prietenii dumneavoastră, fraţii Cararra. Logodnica fratelui dumneavoastră.

— Cararra? La Rio de Janeiro?

— Da.

— N-am auzit de ei. Nu cunosc pe nimeni cu numele de Cararra.

Tactica dădu greş, lovindu-l în plină figură cu forţa reculului unei arme. Dintr-odată, Helden deveni precaută faţă de el, temându-se să-i mai spună ceva despre propria familie.

Cine erau fraţii Cararra?

De ce-i spuseseră lucruri care nu erau adevărate?

Cine îi trimisese la el? Fratele ei nu avea nici logodnică şi nici o prietenă atât de bună de care să-şi poată aminti.

Nici el nu avu pretenţia că înţelege; putea doar să facă supoziţii, cât mai sincer cu putinţă. Nu se mai oferise nimeni altcineva. Din motive pe care doar ei le ştiau, fraţii Cararra inventaseră o relaţie care nu exista; totuşi, nu avea sens să-i considere duşmani ai familiei von Tiebolt. Dăduseră de el cu scopul de a le *ajuta* pe cele două surori şi pe fratele alungat din Brazilia. Existau la Rio unii oameni – un bărbat puternic pe nume Graff, de pildă – dispuşi să plătească o grămadă de bani ca să afle unde se găsea familia von Tiebolt. Fraţii Cararra, care aveau multe de câştigat şi mai nimic de pierdut, nu-i spuseseră.

— Au vrut să fie de ajutor, spuse Noel. N-au minţit în privinţa asta. Au spus că aţi fost persecutaţi; au dorit cu adevărat să vă ajute.

— E posibil, spuse Helden. Rio e plin de oameni pentru care războiul continuă, care îi vânează încă pe cei pe care-i consideră trădători. Nu poţi fi niciodată sigur cine ţi-e prieten şi cine ţi-e duşman. Mai ales printre germani.

— L-aţi cunoscut pe Maurice Graff?

— Ştiam cine e, bineînţeles. Toată lumea ştia. Dar nu l-am cunoscut personal.

— Eu da, spuse Noel. *El* i-a numit pe cei din familia von Tiebolt trădători.

— De asta sunt sigură. Eram nişte paria dar nu în accepţia naţionalistă.

— Dar în care?

Fata privi din nou în altă parte, ducând paharul cu coniac la buze.

— Sunt alte lucruri.

— Mama dumneavoastră?

— Da, replică Helden. Din cauza mamei. V-am mai spus, comunitatea germană o dispreţuia.

Holcroft avu iarăşi sentimentul că îi spunea doar o parte de adevăr. N-o să insiste acum. Dacă o să-i câştige încrederea, o să-i spună ea singură mai târziu. *Trebuia* să-i spună; indiferent despre ce era vorba, putea să aibă efect asupra operaţiunii Geneva. Acum totul afecta direct Geneva.

— Aţi afirmat că mama dumneavoastră a distrus mai multe căsnicii, spuse el. Sora dumneavoastră a folosit aproape aceleaşi cuvinte despre

propria persoană. Mi-a declarat că e ocolită de ofiţerii din Portsmouth şi de soţiile lor.

— Dacă vreţi să găsiţi un tipar, n-o să încerc să vă împiedic. Sora mea este cu destul de mulţi ani mai mare ca mine. A fost mai apropiată de mama, i-a urmărit evoluţia şi a sesizat avantajele pe care şi le procura. N-avea aerul unei neştiutoare în domeniu. A cunoscut ororile Berlinului după război. La treisprezece ani s-a culcat cu soldaţi americani pentru mâncare, domnule Holcroft.

Era tot ce mai trebuia să afle despre Gretchen Beaumont. Tabloul era complet. Târfă, indiferent de motive, la paisprezece ani. Târfă, iarăşi indiferent de motive, la peste patruzeci şi cinci. Directorii băncii din Geneva o s-o scoată din calcul pentru instabilitate şi incompetenţă.

Dar Noel ştia că există şi motive mai importante. Omul pe care Gretchen Beaumont spunea că-l detestă dar alături de care trăia. Un bărbat cu nişte sprâncene ciudate şi stufoase care îl urmărise în Brazilia.

— Dar soţul ei?

— Nici nu-l cunosc prea bine.

Îşi mută din nou privirea asupra focului. Era înfricoşată; îi ascundea *într-adevăr* ceva. Cuvintele ei erau prea studiat nonşalante. Indiferent care era lucrul despre care nu voia să vorbească, avea legătură cu Beaumont. N-avea nici un rost să mai ocolească subiectul. Între ei adevărul trebuia să fie o chestiune de reciprocitate; cu cât o să-şi dea seama mai repede, cu atât o să fie mai bine pentru amândoi.

— Ştiţi ceva despre el? De unde vine? Cu ce se ocupă în marină?

— Nu. Nimic. E căpitan-comandor pe un vas; asta e tot ce ştiu.

— Cred că nu e numai atât şi cred, de asemenea, că o ştiţi şi dumneavoastră. Vă rog să nu mă minţiţi.

La început, ochii ei aruncară un fulger de mânie; apoi însă, mânia dispăru cu aceeaşi repeziciune.

— E ciudat că-mi spuneţi aşa ceva. De ce v-aş minţi?

— Şi eu aş vrea să ştiu. Spuneţi că nici nu-l cunoaşteţi prea bine dar păreţi speriată de moarte. *Vă rog.*

— Ce insinuaţi?

— Dacă ştiţi ceva, spuneţi-mi. Dacă aţi auzit despre documentul de la Geneva, spuneţi-mi ce anume aţi auzit.

— Nu ştiu nimic. N-am auzit nimic.

— L-am văzut pe Beaumont acum două săptămâni, într-un avion spre Rio. Acelaşi avion pe care l-am luat eu din New York. M-a urmărit.

Văzu cum în ochii lui Helden se iveşte frica.

— Cred că vă înşelaţi, spuse ea.

— Nu mă înşel. I-am văzut fotografia în casa surorii dumneavoastră. În casa lui. Era una şi aceeaşi persoană. Am furat fotografia care, mai

târziu, mi-a fost furată. După care nu ştiu cine m-a *snopit* în bătăi pentru ea.

— Doamne sfinte... Aţi fost bătut din pricina foto*grafiei?*

— Nu mi-a lipsit nimic altceva. Nici portofelul, nici banii, nici ceasul. Doar poza. Avea scris ceva pe spate.

— Ce anume?

— Nu ştiu. Era în germană iar eu nu ştiu germana.

— Vă aduceţi aminte vreun cuvânt?

— Cred că unul. Ultimul. T-O-D. *Tod*.

— *Ohne dich sterbe ich*. Ar fi putut fi aşa ceva?

— Nu ştiu. Ce înseamnă?

— „Fără tine mor”. E exact genul surorii mele. V-am spus, are înclinaţii spre melodramă.

Minţea din nou; era sigur!

— O vorbă de iubire?

— Da.

— Asta mi-au spus şi englezii şi nici pe ei nu i-am crezut. Beaumont s-a aflat în avionul acela. Fotografia mi-a fost luată fiindcă pe ea era scris un fel de mesaj. Pentru numele lui Dumnezeu, *ce* se întâmpla?

— Nu ştiu!

— Dar ceva *ştiţi*!

Noel încerca să se stăpânească. Vorbea încet, aproape în şoaptă, dar discuţia ajungea până la ceilalţi meseni. Holcroft întinse o mână pe deasupra mesei, acoperindu-i una din mâinile ei.

— Te mai întreb o dată. Ştii ceva? Spune-mi. Simţi că mâna ei tremură uşor.

— Ce ştiu e atât de încurcat încât nici nu prea are sens. De fapt, mai mult simt decât ştiu propriu-zis, spuse ea desprinzându-şi mâna din mâna lui. Cu câţiva ani în urmă, Anthony Beaumont era ataşat al marinei la Rio de Janeiro. Nu-l ştiam prea bine dar ţin minte că venea destul de des pe la noi. Pe vremea aceea era căsătorit, dar manifesta interes faţă de sora mea, cred că poţi să-i spui mai degrabă ca pentru un divertisment. Mama a încurajat acest lucru. Era ofiţer superior de marină, se puteau câştiga fel de fel de favoruri de pe urma lui. Dar sora mea s-a certat foarte tare cu mama. Îl dispreţuia pe Beaumont şi nu voia să aibă de-a face cu el. Totuşi, după doar câţiva ani ne-am mutat în Anglia şi s-a măritat cu el. N-am înţeles niciodată. Noel se aplecă în faţă, uşurat.

— Poate că nu e chiar atât de greu de înţeles cum crezi. Mie mi-a spus că s-a măritat cu el pentru siguranţa pe care putea să i-o ofere.

— Şi ai crezut-o?

— Felul ei de a se purta părea să-i confirme cuvintele.

— Atunci nu pot să cred că ai văzut-o pe sora mea.

— Era sora ta. Sunteţi amândouă la fel: semănaţi şi sunteţi

frumoase.

— E rândul meu să-ţi pun o întrebare. Dat fiind că era aşa frumoasă, crezi că s-ar fi mulţumit de bună voie cu salariul unui ofiţer de marină şi cu viaţa retrasă a soţiei unui ofiţer de marină? Eu n-aş putea. Şi nici n-am făcut-o.

— Şi atunci ce crezi?

— Cred că a fost silită să se mărite cu Anthony Beaumont. Noel se lăsă în scaun. Dacă avea dreptate, legătura acestei poveşti trebuia căutată la Rio de Janeiro. La mama ei. La uciderea mamei ei.

— Cum putea Beaumont s-o silească să se mărite cu el? Şi de ce?

— Mi-am pus şi eu întrebările astea de o sută de ori. Nu ştiu.

— Pe ea ai întrebat-o?

— Nu vrea să-mi spună.

— Ce s-a întâmplat cu mama ta la Rio?

— Ţi-am spus: îi manipula pe bărbaţi pentru bani. Germanii o dispreţuiau şi o considerau imorală. Privind înapoi, e greu să nu le dai dreptate.

— De asta a fost împuşcată?

— Aşa cred. Nimeni nu ştie precis; ucigaşul a rămas nedescoperit.

— Dar ar putea fi răspunsul la prima întrebare, nu? Nu e posibil că Beaumont să fi ştiut ceva atât de grav despre mama voastră încât să-ţi poată şantaja sora?

Helden îşi întoarse mâinile cu palmele în sus.

— *Ce* ar putea fi atât de grav? Pornind de la ideea că tot ce s-a spus despre mama a fost adevărat, de ce să aibă vreun efect asupra lui Gretchen?

— Depinde ce era.

— Nu pot să-mi dau sema. Acum e în Anglia. Are viaţa ei, la mii de mile distanţă. De ce să aibă vreun amestec?

— N-am idee, spuse Noel, amintindu-şi însă imediat. Ai folosit cuvintele „copiii iadului”. Blestemaţi şi pentru ce au fost şi pentru ce nu au fost. Asta nu i s-ar potrivi şi surorii tale?

— Pe Beaumont nu-l interesează asemenea lucruri. E vorba de cu totul altceva.

— Da? N-ai de unde să ştii. După părerea ta, a silit-o să se mărite cu el. Dacă nu e ceva de genul ăsta, atunci ce poate fi?

Helden se uită în altă parte, cufundată în gânduri şi fără intenţia de a minţi.

— Ceva mult mai recent.

— Documentul de la Geneva? întrebă el, auzind din nou cuvintele de punere în gardă ale lui Manfredi şi având în minte spectrul lui Wolfsschanze.

— Cum a reacţionat Gretchen când i-ai spus despre Geneva? întrebă Helden.

— Ca şi cum n-ar fi avut nici o importantă.

— Şi...?

— Ar fi putut fi o diversiune. Era prea degajată – la fel ca tine când am pomenit de Beaumont acum câteva minute. Poate că se aştepta la aşa ceva şi era pregătită.

— Mergi pe ghicite.

Acum e momentul, îşi spuse Noel. O să i-o poată citi în ochi – acea parte de adevăr de care nu voia să vorbească. Trebuia oare să se concentreze asupra lui Johann von Tiebolt?

— Nu chiar pe ghicite. Sora ta a afirmat că fratele ei i-a spus că un bărbat „o să vină într-o bună zi şi o să vorbească despre un aranjament ciudat". Au fost cuvintele ei.

Indiferent ce căuta, nu găsi nici o tresărire de recunoaştere sau vreun licăr de teamă. Era *ceva* dar nu se puteau face nici un fel de asocieri. Îl privi ca şi cum încerca la rândul ei să înţeleagă. Cu toate acestea, ochii ei aveau o nevinovăţie funciară şi tocmai ăsta era lucrul pe care nu putea *el* să-l priceapă.

— „Un bărbat o să vină într-o bună zi". N-are sens, spuse ea.

— Povesteşte-mi despre fratele tău.

Timp de câteva clipe nu-i răspunse. În schimb, ochii i se fixară pe faţa de masă roşie iar buzele i se deschiseră sugerând uimirea. Apoi, de parcă ar fi ieşit din transă, întrebă:

— Johann? Ce pot să-ţi spun?

— Sora ta mi-a zis că el v-a scos pe toţi trei din Brazilia. A fost greu?

— Au fost ceva probleme. N-aveam paşapoarte şi existau oameni care încercau să ne împiedice să ni le procurăm.

— Erau imigranţi. Cel puţin mama, fratele şi sora ta. Trebuiau să aibă acte.

— Actele din vremea aceea, indiferent ce reprezentau, erau arse imediat după ce-şi serveau scopul.

— Cine voia să vă împiedice să plecaţi din Brasilia?

— Anumiţi oameni care voiau ca Johann să fie judecat.

— Pentru ce?

— După ce mama a fost ucisă, Johann i-a preluat interesele de afaceri. Nu-i permisese niciodată să facă prea mult cât timp trăise. Multă lume îl considera nemilos, ba chiar necinstit. A fost acuzat că prezintă incomplet profiturile şi că se sustrage de la plata unor impozite. Nu cred că era ceva adevărat din toate astea; pur şi simplu era mai rapid şi mai isteţ decât toţi ceilalţi.

— Înţeleg, spuse Noel, amintindu-şi de aprecierea celor de la M.I. 5 – „face mereu ceva în plus". Cum a scăpat de tribunal şi cum a reuşit să vă scoată?

— Cu bani. Şi cu întâlniri care durau toată noaptea, în locuri

ciudate, cu oameni pe care nu-i prezenta niciodată, într-o dimineaţă a venit acasă şi ne-a spus lui Gretchen şi mie să ne luăm câteva lucruri pentru o scurtă plimbare de noapte. Am mers cu maşina la aeroport şi am zburat cu un avion mic la Recife, unde ne aştepta un bărbat. Ni s-au dat paşapoarte; numele ce figura pe ele era Tennyson. Imediat după aceea Gretchen şi cu mine ne-am trezit într-un avion cu destinaţia Londra.

Holcroft o privi atent. N-avea nici cea mai mică intenţie să mintă.

— Ca să începeţi o viaţă nouă sub numele de Tennyson, spuse el.

— Da. Complet nouă. Am lăsat totul în urmă, rosti ea zâmbind. Câteodată mă gândesc că nici n-am prea avut timp pentru noi.

— E un om şi jumătate. De ce n-aţi păstrat legătura? Evident, nu-l urăşti.

Helden se-încruntă, ca şi cum n-ar fi fost sigură de ce avea să răspundă.

— Să-l urăsc? Nu. Poate că îmi displace dar nu-l urăsc. La fel ca majoritatea oamenilor străluciţi, crede că trebuie să se ocupe de toate. A vrut să-mi organizeze şi mie viaţa dar n-am putut să fiu de acord.

— De ce e ziarist? Din câte-am aflat despre el, probabil că ar putea deveni proprietarul unui ziar.

— Cândva poate că o s-o facă dacă asta o să vrea. Cunoscându-l pe Johann, bănuiesc că s-a gândit că dacă va scrie la un ziar de mare popularitate va câştiga un anumit prestigiu. Mai cu seamă în domeniul politic, unde e foarte bun. A avut dreptate.

— Zău?

— Sigur. În doi-trei ani a ajuns să fie considerat unul din cei mai subtili corespondenţi din Europa.

Acum, îşi spuse Noel. Cei de la M.I. 5 nu însemnau nimic pentru el; Geneva era totul. Se aplecă în faţă.

— E considerat şi altceva… Ţi-am promis în Montmartre că o să-ţi spun – ţie şi numa*i ţie* – de ce m-au interogat englezii. E vorba despre fratele tău. Sunt convinşi că încerc să dau de el din motive care n-au nici o legătură cu Geneva.

— Ce motive?

Holcroft nu-şi schimbă direcţia privirii.

— Ai auzit vreodată de un om căruia i se spune Tinamou?

— Asasinul? Bineînţeles. Cine n-a auzit?

Ochii ei nu trădau nimic. Poate doar o uşoară nedumerire.

— Eu, de pildă, spuse Noel. Am citit despre tot felul de ucigaşi de profesie şi de conspiraţii ale crimei dar de Tinamou n-am auzit.

— Eşti american. Faptele lui sunt relatate mult mai pe larg în presa europeană decât în a voastră. Dar ce legătură are asta cu fratele meu?

— Serviciul Englez de Informaţii crede că s-ar putea ca el *să fie* Tinamou.

Expresia de pe chipul lui Helden încremeni, pradă şocului. Uluirea îi era atât de mare încât brusc ochii ei părură lipsiţi de viaţă, nehotărâţi, că ai unui orb. Buzele îi tremurau în timp ce încerca să vorbească, incapabilă să se adune, într-un târziu, îngăimă câteva cuvinte care de-abia se auziră.

— Nu se poate să vorbeşti *serios*.

— Te asigur că da. Şi ce e mai important, englezii vorbesc la fel de serios.

— Dar e scandalos. N-am mai auzit aşa ceva! Pe ce se bazează când trag o asemenea concluzie?

Noel repetă în linii mari lucrurile analizate de cei de la M I. 5.

— *Dumnezeule*! spuse Helden după ce el termină. Dar se ocupă de toată Europa, plus Orientul Mijlociu! Englezii n-au decât să verifice la redacţie. Nu *el* îşi alege locurile unde merge. E absurd!

— Ziariştilor care scriu articole interesante şi trimit reportaje care cresc vânzarea ziarului li se dă mâna liberă în privinţa locurilor de care se ocupă. Aşa se întâmpla şi cu fratele tău. Parcă ar fi ştiut că o să câştige prestigiul de care vorbeai şi că în câţiva ani o să aibă un program foarte flexibil.

— Nu pot să *cred*.

— Nici eu nu ştiu ce să cred, spuse Holcroft. Ştiu doar că fratele tău ar putea periclita situaţia din Geneva. Simplul fapt că e ţinta bănuielilor celor de la M.I. 5 poate fi suficient ca să-i înspăimânte pe bancheri. Nu vor cu nici un preţ să fie supuşi acestui gen de cercetări dat fiind că la mijloc se află contul Clausen.

— Dar sunt neîntemeiate!

— Eşti sigură?

Ochii lui Helden erau plini de mânie.

— Da, sunt sigură. O fi Johann o grămadă de lucruri dar ucigaş nu e. Iată cum reîncep mizeriile: e hăituit fiindcă e copilul unui nazist.

Noel îşi aminti prima afirmaţie făcută de bărbatul cărunt de la M.I. 5: *întâi de toate, aţi aflat despre tatăl lui*… Era cu putinţă ca Helden să aibă dreptate? Oare bănuielile celor de la M.I. 5 proveneau într-adevăr din amintiri şi resentimente întreţinute faţă de un duşman necruţător, cu treizeci de ani în urmă? Tenn*yson e aroganţa întruchipată*… *Era* posibil.

— Johann are înclinaţii politice?

— Pronunţate, dar nu în sensul obişnuit. Nu e purtătorul de cuvânt al nici unei ideologii. De fapt, are o atitudine extrem de critică faţă de toate. Le atacă punctele slabe şi e foarte dur la adresa ipocriziei. De aceea o mulţime de oameni din guvern nu pot să-l înghită. Dar nu e un asasin!

Dacă Helden avea dreptate, îşi spuse Noel, Johann von Tiebolt putea fi deosebit de preţios pentru Geneva sau, mai precis, pentru

agenţia care urma să fie deschisă la Zurich. Un ziarist poliglot ale cărui raţionamente erau apreciate şi care avea experienţă în domeniul finanţelor… era cel mai îndreptăţit să distribuie milioane pretutindeni în lume.

Dacă umbra lui Tinamou putea să dispară de lângă Johann von Tiebolt, directorii de la Grande Banque de Geneve nici măcar n-aveau nevoie să afle de interesul manifestat de cei de la M.I. 5 faţă de John Tennyson. Al doilea copil al lui Wilhelm von Tiebolt ar fi acceptat pe loc de bancheri. N-o fi el cel mai atrăgător om de pe pământ dar Geneva nu sponsoriza un concurs de personalitate. Putea fi extrem de preţios. Însă, înainte de asta, umbra lui Tinamou *trebuia* să dispară iar bănuielile celor de la Serviciul Englez de Informaţii trebuiau să fie infirmate.

Holcroft zâmbi. Un bărbat o să vină într-o bună zi şi o să vorbească despre un aranjament ciudat… Johann von Tiebolt – John Tennyson – îl aştepta!

— Ce-i atât de comic? spuse Helden, privindu-l.

— Trebuie să mă întâlnesc cu el, răspunse Noel fără să dea atenţie întrebării. Poţi să aranjezi o întrevedere?

— Cred că da. O să dureze câteva zile. Nu ştiu unde e. Ce o să-i spui?

— Adevărul; poate că o să procedeze la fel. Sunt din ce în ce mai sigur că ştie de Geneva.

— Mi-a dat un număr de telefon la care să-l sun dacă am vreodată nevoie de el. Nu l-am folosit niciodată.

— Foloseşte-l acum. Te rog.

Ea dădu din cap. Noel înţelese că mai rămăseseră câteva întrebări fără răspuns. Mai exact, un bărbat pe nume Beaumont şi o întâmplare de la Rio de Janeiro despre care Helden nu voia să discute. O întâmplare legată de ofiţerul de marină cu sprâncene stufoase şi înspicate. Şi era posibil ca Helden să ştie ceva despre această legătură.

Poate că şi John Tennyson era la curent. Cu siguranţă că ştia mult mai mult decât le spusese ambelor surori.

— Fratele tău se înţelege bine cu Beaumont? întrebă Holcroft.

— Îl dispreţuieşte. A refuzat să vină la nunta lui Gretchen. *Ce* era la mijloc? se întrebă Noel. Cine era această enigmă pe nume Anthony Beaumont?

17

Undeva în apropierea hanului mic, în colţul îndepărtat al parcării, o limuzină închisă la culoare stătea în umbra unui stejar înalt. În partea din faţă se aflau doi bărbaţi, unul în uniforma marinei engleze, celălalt îmbrăcat într-un costum sobru gri închis, cu paltonul negru descheiat şi cu marginea unui toc de revolver din piele maro ivindu-se de sub haina deschisă la toţi nasturii.

Ofiţerul de marină stătea la volan. Trăsăturile lui aspre erau încordate. Sprâncenele negre cu fire albe se arcuiau uşor din când în când, de parcă ar fi fost puse în mişcare de un tic nervos.

Bărbatul de lângă el se apropia de patruzeci de ani. Era zvelt fără să fie slab; avea acea supleţe care se câştiga prin disciplină şi antrenament. Lăţimea umerilor, gâtul lung şi musculos şi linia convexă a pieptului care întindea cămaşa de comandă făceau dovada unui corp care inspira rigoare fizică! Şi forţă. Fiecare trăsătură a chipului era cizelată şi se armoniza cu restul. Rezultatul era izbitor dar totuşi rece, ca şi cum faţa ar fi fost dăltuită în granit. Ochii erau de un albastru deschis, aproape dreptunghiulari, iar privirea lor sigură şi indiferentă; erau ochii unui animal stăpân pe el, ale cărui reacţii sunt rapide şi imprevizibile. Capul sculptat era acoperiţi de o coamă lucioasă de păr blond care reflectă lumina felinarelor îndepărtate din parcare; deasupra chipului, părul avea înfăţişarea gheţii de culoare gălbuie. Numele bărbatului era Johann von Tiebolt, cunoscut în ultimii cinci ani drept „John Tennyson”.

— Eşti mulţumit? întrebă ofiţerul de marină, cuprins evident de temeri. Nu e nimeni.

— *A fost* cineva, replică bărbatul blond. Date fiind măsurile de precauţie luate de la episodul din Montmartre, nu e chiar atât de surprinzător că acum nu e nimeni. Helden şi ceilalţi copii sunt destul de eficienţi.

— Fug de nişte idioţi, spuse Beaumont. Rache e plină de avortoni marxişti.

— La momentul potrivit Rache o să-şi atingă scopul. Care e şi scopul nostru. Dar nu Rache mă interesează acum. Vreau să ştiu cine a încercat să-l ucidă.

Tennyson se întoarse în întuneric, ochii lui reci aruncând fulgere mânioase. Izbi cu mâna în partea de sus a tabloului de bord îmbrăcat în piele.

— Cine a încercat să-l ucidă pe fiul lui Clausen?

— Îţi jur că ţi-am spus tot ce ştiu! Tot ce am aflat. *Nu* a fost nici o greşeală din partea noastră.

— A fost o greşeală fiindcă era cât pe-aci să se întâmple, replică Tennyson, a cărui voce redeveni liniştită.

— A fost Manfredi; *trebuie* să fi fost Manfredi, continuă Beaumont. E singura explicaţie, Johann…

— Mă cheamă John. Ţine minte.

— Iartă-mă. Este *singura* explicaţie. Nu ştim ce i-a spus Manfredi lui Holcroft în trenul acela la Geneva. E posibil să fi încercat să-l convingă să renunţe. Iar când Holcroft a refuzat, să fi dat ordin să fie lichidat. Au dat greş la gară mulţumită mie. Cred că ar trebui să-ţi aduci aminte de asta.

— Oricum n-o să mă laşi tu să uit, îl întrerupse Tennyson. Poate că ai dreptate. Se aştepta să controleze agenţia din Zurich; asta nu era cu putinţă. Aşa încât manevrarea unor averi în valoare totală de 780 de milioane de dolari a devenit o treabă prea dificilă.

— Poate tot aşa cum promisiunea a două milioane este o tentaţie irezistibilă pentru Holcroft.

— Două milioane care există doar în mintea lui. Dar moartea sa o să ne fie pusă *nouă* în circa, nu altcuiva.

— Manfredi a acţionat pe cont propriu, crede-mă. Acum ucigaşii lui nu mai au de la cine să primească ordine. De când cu camera de hotel din Zurich n-au mai fost nici un fel de tentative.

— Asta e o afirmaţie pe care lui Holcroft i-ar fi imposibil s-o accepte… Uite-i.

Tennyson se apleca în faţă. Prin parbriz, privind spre partea opusă a parcării, îi văzu pe Noel şi pe Helden care ieşeau pe uşă.

— Copiii colonelului se întâlnesc des aici?

— Da, răspunse Beaumont. Am aflat de treaba asta de la un agent al ODESSEI care i-a urmărit într-o seară.

Bărbatul blond râse încet şi vorbi pe un ton sarcastic.

— ODESSA! Caricaturi care plâng prin crame după ce-au dat pe gât prea multă bere. Sunt caraghioşi.

— Sunt insistenţi.

— O să fie şi ei de folos la timpul lor, spuse Tennyson, privindu-i pe Noel şi Helden care intrau în maşină. Ca şi până acum, o să fie pedestraşii de mâna a doua, carne de tun pentru duşman. Primii văzuţi, primii sacrificaţi. Diversiunea perfectă pentru chestiuni mai serioase.

Se auzi zgomotul motorului supradimensionat al Citroenului. Holcroft scoase maşina cu spatele din locul de parcare, după care trecu printre stâlpii de la intrare şi se angajă pe drumul de ţară.

Beaumont întoarse cheia de contact.

— O să rămân la o distanţă sigură în spate. N-o să mă repereze.

— Nu, nu-ţi bate capul, spuse Tennyson. Sunt mulţumit. Du-mă la aeroport. Ai aranjat totul?

— Da. O să zbori cu un Mirage la Atena. Grecii or să te ajute să ajungi înapoi în Bahrein. E o cursă exclusiv militară, ai statut de trimis

al Naţiunilor Unite şi imunitate tip Consiliul de Securitate. Pilotul de pe Mirage are şi actele tale.

— Bine lucrat, Tony.

Ofiţerul de marină zâmbi, mândru de compliment. Apăsă pe accelerator; limuzina ieşi în trombă din parcare şi se pierdu în întunericul drumului de ţară.

— Ce-o să faci în Bahrein?

— O să-mi anunţ prezenţa printr-un reportaj despre o tranzacţie de terenuri petrolifere. Un prinţ din Bahrein s-a arătat foarte dispus să coopereze. N-a avut încotro. A încheiat o convenţie cu Tinamou. Bietul om trăieşte sub teroare, temându-se să nu se afle.

— Eşti extraordinar.

— Iar tu eşti un om devotat. Ai fost întotdeauna.

— Ce urmează după Bahrein?

Bărbatul blond se rezemă de scaun şi închise ochii.

— Mă întorc la Atena şi plec la Berlin.

— Berlin?

— Da. Lucrurile evoluează bine. Holcroft o să plece şi el acolo. Kessler îl aşteaptă.

Deodată se auziră nişte paraziţi de la o staţie radio de sub tabloul de bord, urmaţi de patru semnale scurte şi stridente. Tennyson deschise ochii; cele patru semnale fură repetate.

— Pe şosea sunt cabine telefonice. Du-mă la una din ele. Repede!

Englezul apăsă pe accelerator până la limită; limuzina porni ca un bolid, atingând şaptezeci de mile pe oră în câteva secunde. Ajunseră la o intersecţie.

— Dacă nu mă înşel, pe aici pe undeva e o staţie de benzină.

— Grăbeşte-te!

— Sunt sigur, spuse Beaumont şi imediat după aceea o văzu, pe marginea drumului, întunecată, fără nici o lumină la vreuna din ferestre. Drace, e închisă!

— Ce te aşteptai? întrebă Tennyson.

— Telefonul e înăuntru…

— Dar are precis telefon?

— Da…

— Opreşte maşina.

Beaumont se supuse. Bărbatul blond ieşi şi se îndreptă spre uşa staţiei. Scoase pistolul şi sparse geamul cu mânerul.

Un câine sări la el, lătrând şi mârâind, cu colţii dezgoliţi şi mişcându-şi maxilarele. Era un animal bătrân, o corcitură pusă acolo mai mult pentru efect decât pentru o pază efectivă. Tennyson vârî mâna în buzunar, scoase un cilindru perforat şi-l instală la ţeava pistolului. Ridică arma şi trase prin geamul spart, nimerind câinele în cap. Animalul căzu pe spate. Tennyson împrăştie resturile de geam

care rămăseseră în jurul încuietorii şi deasupra clanţei.

Pătrunse înăuntru, îşi obişnui ochii cu lumină foarte slabă şi păşi peste animalul mort, îndreptându-se spre telefon. Îi răspunse centralista căreia îi dădu un număr din Paris ce îl putea pune în legătură cu un bărbat care, la rândul lui, avea, să-i transfere apelul unui telefon din Anglia.

După douăzeci de secunde auzi vocea agitată şi îndepărtată că un ecou.

— Îmi pare rău că te deranjez, Johann, dar avem o urgenţă.

— Ce este?

— A dispărut o fotografie. Sunt foarte îngrijorată.

— Ce fotografie?

— A lui Tony.

— Cine a luat-o?

— Americanul.

— Asta înseamnă că l-a recunoscut. Graff avea dreptate: nu te poţi baza pe soţul tău cel devotat. Entuziasmul îl face să nu fie prudent. Mă întreb unde l-o fi văzut Holcroft?

— Poate că în avion. Sau l-a recunoscut din descrierea portarului. N-are importanţă. Ucide-l.

— Da, bineînţeles.

Bărbatul blond tăcu iar după un timp întrebă gânditor:

— Ai carnetele de bancă?

— Da.

— Depune zece mii de lire. Ai grijă ca transferul să aibă loc prin Praga.

— KGB-ul? foarte bine, Johann.

— Englezii or să aibă de suportat încă o dezertare. Diplomaţii prietenoşi or să se certe între ei şi or să se acuze reciproc de nesinceritate.

— Foarte bine.

— O să fiu la Berlin săptămâna viitoare. Sună-mă acolo.

— Deja la Berlin?

— Da, Kessler aşteaptă. *Neuaufbau oder Tod.*

— Oder der Tod, frate.

Tennyson închise şi se uită în lumina slabă a nopţii la animalul mort de pe podea. Simţea la fel de puţine lucruri faţă de corpul neînsufleţit, acoperit de blană şi faţă de bărbatul care aştepta în maşină. Sentimentele erau păstrate pentru lucruri mai importante, nu pentru animale şi persoane nepricepute – indiferent cât ar fi fost de devotate.

Beaumont era un prost, apreciere inclusă într-un dosar trimis din Scoţia în Brazilia cu ani în urmă. Dar avea energia şi capacitatea de a realiza lucruri de suprafaţă specifice proştilor. De fapt, devenise un distins ofiţer de marină. Acest fiu al unui *Reichsoberfuhrer* urcase în

ierarhia Marinei Maiestăţii Sale până când ajunsese să aibă o răspundere esenţială. Era prea mult pentru intelectul său, un intelect care avea nevoie să fie dirijat. Îşi puseseră în gând că Beaumont să devină, cu timpul, o forţă în interiorul Amiralităţii, un expert pe care să-l consulte până şi ministerul de externe. Era situaţia ideală; Beaumont le putea aduce avantaje extraordinare. Rămăsese un *Sonnenkind,* i se dăduse voie să trăiască.

Dar până aici. Furtul fotografiei însemna sfârşitul lui Beaumont, fiindcă în furtul acela se ghicea ameninţarea investigaţiilor atente. N-avea nevoie nici în ruptul capului de aşa ceva; se apropiaseră atât de mult, chiar dacă mai trebuiau îndeplinite o serie de lucruri. Dacă Holcroft dădea fotografia cui nu trebuie în Elveţia şi amintea de prezenţa lui Beaumont la New York sau la Rio, autorităţile militare puteau intra în alertă. De ce îl interesa atât de mult pe acest distins ofiţer documentul de la Geneva? Nu-şi putea permite să se ajungă la asemenea întrebări. Acest fiu de *Reichsoberfuhrer* trebuia să fie eliminat. Într-un fel, era păcat. O să-i simtă lipsa comandorului; în câteva rânduri fusese nepreţuit.

Doar Gretchen ştia să-l preţuiască. Gretchen era profesorul lui Beaumont, călăuza şi… inteligenţa lui. Era foarte mândră de rezultatul muncii sale dar iată că acum tocmai ea cerea uciderea lui Beaumont. Facă-se voia ei. O să găsească pe altcineva în locul lui.

Erau pretutindeni, îşi spuse Johann von Tiebolt, îndreptându-se spre uşă. Pretutindeni. *Die Sonnenkinder*. Copiii Soarelui, care nu trebuiau nicidecum confundaţi cu blestemaţii. Blestemaţii erau nişte epigoni rătăcitori care nu aveau dreptul la nimic.

Die Sonnenkinder. Pretutindeni. În toate ţările, în toate guvernele, în armată şi marină, în industrie şi sindicate, în fruntea serviciilor de informaţii sau a poliţiei. Toţi aşteptând în linişte. Copii ai Noii Ordini ajunşi la maturitate. *Mii*. Trimişi cu vaporul, cu avionul şi cu submarinul în toate locurile lumii civilizate. Atât de *mult* deasupra mediei – fapt confirmat de evoluţia lor zilnică de peste tot. Ei erau dovada incontestabilă a conceptului de superioritate rasială. Rasa lor era pură, perfecţiunea lor indiscutabilă. Iar cel mai pur dintre toţi, perfecţiunea întruchipată, era Tinamou.

Von Tiebolt deschise uşa şi păşi afară. Beaumont dusese limuzina vreo patruzeci-cincizeci de metri mai încolo pe dramul de ţară şi stinsese farurile. Comandorul proceda ca la carte; instrucţia era evidentă în tot ce făcea, în afară de cazurile când entuziasmul o lua înaintea prudenţei. Acest entuziasm avea să-l coste acum propria viaţă.

Tennyson se îndreptă încet spre limuzină. Se întrebă absent cum începuse totul în cazul lui Anthony Beaumont. Fiul *Reichsoberfuhrerului* fusese trimis la o familie din Scoţia; Tennyson nu

mai făcuse alte investigaţii în această direcţie. I se povestise despre tenacitatea, încăpăţânarea şi hotărârea lui Beaumont dar nu i se spusese cum fusese scos din Germania. Nu avea nevoie să ştie. Fuseseră câteva mii; toate registrele fuseseră distruse.

Mii. Selecţionaţi genetic, după cercetarea părinţilor şi studierea ultimelor câteva generaţii ale familiilor, pentru depistarea eventualelor slăbiciuni organice şi psihologice. Fuseseră trimişi doar cei mai puri şi pretutindeni aceşti copii fuseseră supravegheaţi atent, călăuziţi, pregătiţi, îndoctrinaţi – dar fără să li se spună nimic până când deveniseră adulţi. Nici chiar atunci nu li se spusese totul. Celor care nu izbutiseră să se ridice la nivelul aşteptărilor legate de primul născut, manifestaseră şovăială sau dăduseră semne de compromitere, nu li se spusese nimic niciodată, fiind pur şi simplu eliminaţi.

Cei rămaşi erau adevăraţii moştenitori ai celui de-Al Treilea Reich. Ocupau posturi de încredere pretutindeni şi aveau autoritate. Şi aşteptau… aşteptau semnalul din Elveţia, pregătiţi să folosească imediat acele milioane.

Milioane distribuite judicios, cu un scop *politic*. Una câte una, naţiunile o să înceapă să se alinieze, modelate din interior de aceşti *Sonnenkinder* care or să aibă la dispoziţie sume extraordinare care să le asigure şi să Le consolideze influenţa. Zece milioane aici, patruzeci de milioane acolo, o sută de milioane unde era nevoie.

În lumea liberă, o să cumpere procese electorale, până când alegătorii or să aibă din ce în ce mai puţine opţiuni şi acestea firave. Nu era o noutate; deja avuseseră loc câteva experienţe încununate de succes. Chile costase mai puţin de douăzeci şi şapte de milioane, Panama doar şase. În America se puteau obţine locuri în Senat şi Congres în schimbul a câteva sute de mii. Dar, când se va da semnalul din Elveţia, milioanele o să se cheltuiască ştiinţific, folosindu-se o veritabilă artă a demografiei. Până când lumea occidentală o să fie condusă de copiii Reichului, ajunşi la maturitate. *Die Sonnenkinder*.

O să urmeze blocul răsăritean, iar Uniunea Sovietică şi sateliţii ei or să cedeze linguşirilor propriei lor burghezii în curs de formare. Când o să se dea semnalul, o să se facă promisiuni iar masele de oameni de pretutindeni or să-şi dea seama deodată că există o cale mai bună. Fiindcă o să li se pună la dispoziţie brusc fonduri extraordinare; austeritatea o să poată fi înlocuită printr-o simplă reorientare a loialităţii.

Aşa o să se nască Al Patrulea Reich, care n-o să rămână între graniţele uneia sau a două ţări, ci o să se întindă în toată lumea. Copiii Soarelui o să ajungă stăpânii îndreptăţiţi ai globului. *Die Sonnenkinder*.

S-ar putea ca unii să spună că era ceva absurd şi de neconceput. Dar nu era; lucrurile începuseră deja să prindă contur. Pretutindeni.

Dar iată că se făceau şi greşeli, îşi spuse Tennyson apropiindu-se de

limuzină. Erau inevitabile, la fel ca faptul că trebuiau îndreptate. Beaumont era una din greşeli. Tennyson îşi puse pistolul înapoi în toc; n-o să stea mult timp acolo.

Ocoli maşina oprindu-se lângă geamul şoferului; acesta fu coborât iar chipul comandorului se întoarse îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat? E ceva în neregulă?

— Nimic care să nu poată fi reparat. Dă-te mai încolo, conduc eu. Poţi să mă îndrumi.

— Încotro?

— Au spus că e un lac undeva în zonă, la vreo opt sau zece kilometri, nu mai mult. Abia am auzit ce vorbeau, linia era foarte proastă.

— Singurul lac cât de cât aproape e la est de Saint-Gratien. Sunt vreo doisprezece kilometri, poate chiar cincisprezece.

— Astă trebuie să fie. Păduri sunt?

— Din belşug.

— Astă e, spuse Tennyson, urcându-se în maşină, în timp ce Beaumont se mută pe locul de alături. Ştiu cum se semnalizează cu farurile. Tu spune-mi pe unde s-o iau; eu o să fiu atent la ele.

— Pare ciudat.

— Nu ciudat. Complicat. S-ar putea să ne ia de pe drum. O să ştiu după ce să mă uit. Şi-acum, să-i dăm bătaie. În ce direcţie mergem?

— Întâi şi-ntâi întoarce. O luăm înapoi pe drumul acela îngrozitor, pe urmă facem stânga.

— Foarte bine.

Tennyson porni maşina.

— *Ce* s-a întâmplat? întrebă Beaumont. Probabil că e ceva al naibii de urgent. O singură dată am mai auzit semnalul cu patru sunete şi atunci a fost omul nostru din Entebbe.

— N-a fost omul nostru, Tony. A fost marioneta noastră.

— Da, normal. Teroristul din Rache. Oricum, era *legătura* noastră, dacă mă înţelegi.

— Te înţeleg. Să cotesc aici? La stânga?

— Exact. Hai, *spune-mi*, pentru Dumnezeu! Ce dracu' se întâmpla?

Tennyson reveni pe linie dreaptă şi acceleră.

— De fapt, s-ar putea să te privească pe tine. Nu suntem siguri dar e posibil.

— Pe mine!

— Da. Te-a văzut cumva Holcroft? A dat cu ochii de tine? S-a prins că îl urmăreşti?

— Să mă *vadă!* Nu! Deloc, *niciodată*! Îţi *jur*.

— Dar la Geneva? Ia gândeşte-te.

— Sigur că nu.

— La New York?

— N-am fost niciodată la mai puţin de o milă distanţă! Imposibil.
— Şi în avionul de Rio de Janeiro?
Beaumont căzu pe gânduri.
— Nu… A apărut de după o draperie; cred că era destul de beat. Dar nu m-a observat, absolut deloc. Eu pe el l-am văzut; el pe mine nu.
Asta e, îşi spuse Tennyson. Acest copil devotat al Reichului credea ce trebuia să creadă. N-avea nici un rost să mai discute.
— Atunci totul a fost o greşeală, Tony. O jumătate de oră pierdută de pomană. Am vorbit cu soţia ta, draga mea surioară. A spus că eşti mult prea atent ca să se fi întâmplat aşa ceva.
— Are dreptate. *Întotdeauna* are dreptate, aşa cum ştii foarte bine. O fată remarcabilă. Indiferent de părerea ta, căsătoria noastră n-a fost pur formală.
— Ştiu asta, Tony. Şi sunt foarte fericit.
Era frig în pădure dar şi mai frig lângă apă. Parcară la capătul unui drum noroios şi urcară potecă îngustă care ducea la marginea lacului. Tennyson ţinea o lanternă pe care o luase din compartimentul pentru mănuşi al limuzinei. În mâna lui Beaumont se afla o lopăţică; hotărâseră să sape o groapă şi să facă focul înăuntru ca să se apere de frig.
— Stăm mult aici? întrebă Beaumont.
— Posibil. Mai avem câteva lucruri de discutat şi aş vrea să-ţi cer sfatul. Ăsta e malul de răsărit al lacului?
— A, da. Un loc de întâlnire foarte bun. Nu vezi picior de om în perioada asta din an.
— Când trebuie să te întorci pe vas?
— Ai uitat? Îmi petrec sfârşitul de săptămâna cu Gretchen.
— Atunci luni?
— Marţi. Am un comandant de treabă. Îşi închipuie că sunt undeva în misiune. Nu se supără dacă mai întârzii câte o zi.
— De ce să se supere? Doar e de-ai noştri.
— Da, dar trebuie respectat parcursul patrulelor. Pe-astea n-ai voie să le încurci.
— Sigur că nu. Sapă aici, Tony. Să nu facem focul prea aproape de apă. Eu mă întorc să pândesc semnalele.
— Bine.
— Fă o groapă adâncă. Nu trebuie să se vadă flăcările.
— În regulă.
Foc. Apă. Pământ. Haine arse, carne făcută scrum, dantură distrusă şi împrăştiată. John Tennyson se înapoie pe potecă şi aşteptă. După câteva minute, scoase pistolul din toc şi un cuţit de vânătoare cu lama lungă din buzunarul paltonului. Avea să fie o treabă urâtă dar necesară. Cuţitul aşezat lângă lopăţică se afla în partea din spate a

limuzinei. Erau unelte care se găseau mereu acolo, în cazul că era nevoie urgentă de ele.

Fusese descoperită o greşeală. Tinamou avea s-o îndrepte?

Holcroft sorbi din cafea şi-şi plimbă privirea peste Parisul acestei dimineţi reci şi senine. Era a două dimineaţă de când se întâlnise cu Helden şi nici acum nu reuşea să dea de fratele ei, la fel cum nu reuşise nici seara trecută.

— O să mă sune el; ştiu că o s-o facă, îi spusese la telefon cu câteva minute în urmă.

— Ce-ar fi să ies puţin? întrebase el.

— Nu-ţi face griji. Te sun eu.

Nu-ţi face griji. Ciudat că tocmai ea rostise aceste cuvinte, ţinând seama de locul unde se afla Noel şi de felul cum ajunsese acolo – de fapt, cum *ajunseseră*.

Fusese o continuare a nebuniei. Plecaseră de la hanul de ţara şi se întorseseră în Montmartre, unde un bărbat apăruse din dreptul unei uşi şi se ocupase de Citroen; pe urmă se plimbaseră pe străzile forfotind de lume, prin faţa teraselor a două cafenele unde mai multe semne aprobatoare din cap le dăduseră de înţeles că se puteau înapoia la maşina închiriată de Noel.

Din Montmartre ea îl dirijase prin Paris, trecând peste Sena şi intrând în Saint-Germain-des-Pres, unde se opriseră la un hotel; el se trecuse în registru şi plătise pentru o noapte. Era o diversiune; nu se dusese la el în cameră. În schimb, se îndreptaseră spre un al doilea hotel pe Rue Chevelle, unde o firmă de băuturi răcoritoare îi dăduse ideea numelui sub care să se treacă în registru: N. Fresca.

Ea se despărţise de el în hol, spunându-i că o să-l sune când o să aibă veşti de la fratele ei.

— Explică-mi un lucru, îi spusese el. De ce facem toate astea? Ce importanţă are unde stau şi dacă mă folosesc sau nu de numele meu adevărat?

— Ai fost văzut cu mine.

Helden. Numele ciudat al unei femei şi mai ciudate. Un amestec neobişnuit de vulnerabilitate şi de forţă. Indiferent de cât suferise de-a lungul anilor, refuzase să încerce vreun sentiment de autocompătimire. Îşi recunoştea moştenirea; înţelesese că acei copii ai naziştilor erau hăituiţi de ODESSA şi de Rache şi că trebuiau să trăiască aşa: blestemaţi şi pentru ce erau şi pentru ce nu erau.

Geneva putea să-i ajute pe aceşti copii şi *trebuia* să-i ajute. Noel se convinsese de acest lucru. Se identificase uşor cu ei. Fără curajul unei mame extraordinare, ar fi putut să fie unul dintre ei.

Acum însă existau alte probleme, de importanţă imediată. Chestiuni care puteau afecta operaţiunea Geneva. Cine era acest Anthony Beaumont atât de evaziv? Ce reprezenta? Ce se întâmplase de fapt cu familia von Tiebolt în Brazilia? Cât de mult ştia Johann von Tiebolt în

legătură cu testamentul?

Dacă există cineva care avea răspunsurile, acesta era Johann… John Tennyson.

Holcroft se întoarse la fereastră; câţiva porumbei trecură pe deasupra unui acoperiş din apropiere, deschizându-se în evantai în bătaia vântului dimineţii. Familia von Tiebolt. Cu trei săptămâni în urmă nici nu auzise de acest nume iar acum viaţa lui devenise indisolubil legată de a lor.

Helden. Numele ciudat al unei fete ciudate. Plină de complicaţii şi contradicţii. Nu mai întâlnise pe nimeni care să semene cu ea. Era ca şi cum ar fi venit din altă eră şi din alt loc, luptându-se cu moştenirile unui război care intrase în istorie.

Rache. ODESSA… Wolfsschanze. Fanatici cu toţii. Adversari într-o baie de sânge care acum nu avea nici un sens. Era gata, fuse*se gat*a încă de acum treizeci de ani. Era doar un fapt istoric de domeniul trecutului.

Porumbeii coborâră din nou în picaj şi, chiar când luau cu asalt acoperişul, Noel îşi dădu seama deodată de ceva – înţelese ceva care până atunci îi scăpase. Era un lucru care îl însoţise încă din seara trecută – de la întâlnirea cu Herr Oberst – dar pe care nu-l pricepuse.

Nu se terminase. Războiul însuşi fusese trezit din nou la viaţă. De Geneva!

Unii oameni or să încerce să te oprească, să te înşele, să te ucidă…

ODESSA. Rache. *Aceştia* erau duşmanii Genevei! Fanaticii şi teroriştii gata de orice ca să distrugă testamentul. Oricine altcineva ar fi dat în vileag contul adresându-se tribunalelor internaţionale; nici ODESSA şi nici Rache nu puteau să procedeze astfel. Helden se înşela, cel puţin parţial. Indiferent de interesul ambelor organizaţii faţă de copiii liderilor de partid, prioritatea lor era lupta împotriva cauzei Genevei! Şi blocarea *lui*. Cumva şi de undeva aflaseră de contul din Elveţia şi erau hotărâţi să-l blocheze. Iar dacă reuşita lor era condiţionată de moartea lui, asta nu era o hotărâre foarte importantă; viaţa lui putea fi sacrificată oricând.

Acest fapt explica stricnina din avion – o moarte oribilă care îl vizase pe el. Tactica bazată pe teroare a celor din Rache. Tot el lămurea şi întâmplările din Rio de Janeiro: împuşcăturile de lângă postul de observaţie pustiu şi geamul făcut ţăndări al maşinii seara, în plin trafic. Maurice Graff şi discipolii psihopaţi ai ODESSEI din Brazilia. Ştiau, ştiau *cu toţii* de Geneva!

Iar asta însemna că ştiau şi de familia von Tiebolt. Lucrul acesta ar explica evenimentele din Brazilia. Niciodată nu fusese vorba de *mamă*, ci de Johann von Tiebolt.

Acesta fugea de ODESSA lui Graff; era fratele care apăra ce mai rămăsese din familie, făcându-se nevăzut din Rio împreună cu cele

două surori.

Ca să trăiască şi să ducă la îndeplinire testamentul de la Geneva.

O să vină într-o bună zi un bărbat şi o să vorbească despre un aranjament ciudat… Acest „aranjament ciudat" includea banii şi puterea de care era nevoie pentru distrugerea ODESSEI – şi a lui Rache – căci, evident, acestea erau obiectivele legitime ale testamentului.

Acum Noel înţelesese clar. El împreună cu John Tennyson şi cu un bărbat pe nume Kessler din Berlin or să controleze operaţiunea Geneva şi or să conducă agenţia din Zurich. Or să desfiinţeze ODESSA, oriunde s-ar afla şi or să strivească Rache. Printre obiectivele urmărite se număra şi repararea greşelilor, deci şi domolirea fanaticilor, căci fanaticii erau cei care perpetuau crima şi genocidul.

Ar fi vrut s-o sune pe Helden şi să-i spună că în curând n-o să mai fie nevoie să fugă – *nici unul* din ei – să se ascundă şi să trăiască sub imperiul fricii. Voia să-i spună acest lucru. Şi voia s-o vadă din nou.

Dar îşi dăduse cuvântul că n-o să-i telefoneze la Gallimard şi că n-o să încerce să o caute sub nici un motiv. Era înnebunitor; şi *ea* era înnebunitoare dar, cu toate acestea, nu-şi putea călca promisiunea.

Telefonul. Trebuia să sune la biroul American Express de pe Champs-Elysées. Îi spusese lui Sam Buonoventura că o să se intereseze dacă a primit vreun mesaj.

Era simplu să primeşti mesaje prin telefon; procedase aşa şi înainte. Nimeni n-avea nevoie să ştie unde eşti. Lăsă ceaşca de cafea şi se îndreptă spre telefon, amintindu-şi brusc că mai trebuia să sune într-un loc. La mama lui. Dar era prea devreme ca să telefoneze acum la New York; o s-o facă în timpul zilei.

— Îmi pare rău, *monsieur*, spuse funcţionarul de la biroul American Express. Trebuie să semnaţi personal pentru telegramele prin cablu. Îmi pare foarte rău.

Telegramele prin cablu! Noel puse receptorul în furcă, sâcâit dar nu furios. Ieşirea din camera de hotel o să-i prindă bine, o să-l facă să nu se mai gândească la apelul pe care-l aştepta de la Helden.

Merse pe Rue Chevelle în timp ce vântul rece îi bătea din faţă. Un taxi îl trecu peste Sena şi îl aduse pe Champs-Elysées. Aerul şi lumina strălucitoare a soarelui îi dădeau puteri; lăsă geamul în jos, simţind efectul amândurora. Pentru prima dată după mai multe zile avea din nou încredere în el; acum ştia unde merge. Geneva era mai aproape iar liniile nedesluşite dintre duşmani şi prieteni începuseră să aibă un contur din ce în ce mai clar.

Ceea ce-l aştepta la biroul American Express i se părea lipsit de importanţă. Nu putea avea nici un fel de probleme la New York sau la Londra. Acum la ordinea zilei era Parisul. O să se întâlnească, o să stea de vorbă şi o să facă planuri cu John Tennyson, iar primul din aceste

planuri o să fie legat de deplasarea la Berlin şi de găsirea lui Erich Kessler. Ştiau cine le erau duşmanii; problema era cum să scape de ei. Aici puteau fi de ajutor prietenii lui Helden.

Când ieşi din taxi, privi ferestrele cu geamuri de culoare închisă ale biroului American Express şi chiar atunci un gând îi trecu brusc prin minte. Refuzul de a i se citi mesajele la telefon era oare o cursă? O modalitate de a-l face să iasă în public? Dacă da, era destul de străvezie şi constituia, fără îndoială, o parte a tacticii folosite de Serviciul Englez de Informaţii.

Noel zâmbi. Ştia exact ce să spună dacă ar fi fost reţinut de englezi: John Tennyson era un asasin în aceeaşi măsură în care era el însuşi şi probabil că existau chiar membri ai M.I. 5 mult mai vrednici de acest titlu.

Putea chiar să meargă până la a sugera Marinei Regale să se uite mai atent la unul din cei mai decoraţi ofiţeri ai ei. Toate dovezile îl identificau cu titlu de probabilitate pe comandorul Anthony Beaumont drept un membru al ODESSEI, recrutat în Brazilia de un bărbat pe nume Graff.

*

*   *

Simţea că se prăbuşeşte în spaţiu, cu capul înainte, incapabil să-şi recapete respiraţia. Avea un gol în stomac şi-l durea partea inferioară a pieptului. Căzuse pradă mai multor sentimente amestecate: durere adâncă, teamă... şi mânie. Textul telegramei expediată prin cablu suna astfel:

TATĂL TĂU A MURIT ACUM PATRU ZILE STOP N-AM PUTUT SĂ TE ANUNŢ STOP ROG RĂSPUNDE PRIN TELEFON BEDFORD HILLS STOP.

MAMA.

Mai era o telegramă, de la locotenentul David Miles, de la Departamentul Poliţiei din New York.

MOARTEA RECENTĂ A LUI RICHARD HOLCROFT TE OBLIGĂ SĂ IEI LEGĂTURA CU MINE IMEDIAT STOP PROFESIONAL ÎŢI RECOMAND SĂ VORBEŞTI CU MINE ÎNAINTE DE ORICINE ALTCINEVA STOP.

I se dădeau aceleaşi două numere de telefon pe care i le comunicase Sam Buonoventura la Rio de Janeiro şi şase – nu mai puţine – apeluri de revenire, înregistrate la data şi ora când avuseseră loc, după recepţionarea mesajului de către biroul American Express. Miles se interesase de două ori pe zi dacă mesajul lui fusese transmis.

Noel porni pe Champs-Elysées, încercând să-şi adune gândurile şi

să-şi stăpânească durerea.

Singurul tată pe care-l cunoscuse. „Tati”... „tată*l meu*”, *R*ichard Holcroft. Cuvinte rostite întotdeauna cu afecţiune, cu dragoste. Şi, de asemenea, cu căldură şi cu umor, căci Richard Holcroft avea multe calităţi care-l făceau atrăgător, iar una din ele – şi nu ultima – era capacitatea de a se lua singur în râs. Îşi călăuzise fiul – fiul vitreg – nu, fir-ar al dracului, fiul*! Îl* călăuzise dar nu intervenise niciodată, cu excepţia cazurilor când intervenţia fusese singura soluţie.

O, Doamne, *murise!*

Cauza durerilor ascuţite – care înţelese că însoţeau sentimentul de frică şi mânie – reieşea din telegrama lui Miles. Era oare răspunzător în vreun fel de moartea lui Richard Holcroft? O, *Doamne!* Avea această moarte legătură cu o fiolă de stricnină turnată într-o băutură la zece mii de metri deasupra Atlanticului? Fusese ţesută în urzeala operaţiunii *Geneva!* Îşi sacrificase cumva tatăl alături de care fusese toată viaţa pentru o persoană pe care n-o întâlnise niciodată?

Ajunse la colţul bulevardului Georges V. Dincolo de intersecţia mare unde traficul era intens văzu o firmă întinzându-se pe toată lungimea unei cafenele cu mese pe trotuar: FOUQUET. Locul îi era cunoscut La stânga se afla Hotel Georges V. Stătuse acolo o scurtă perioadă de timp, cu un an în urmă, prin amabilitatea unui proprietar de moteluri extrem de bogat care nutrise ideea aplicată mai târziu, de a-i copia exteriorul în Kansas City.

Holcroft se împrietenise întâmplător cu directorul adjunct. Dacă acesta mai era acolo, poate că-l lăsa să folosească un telefon. În cazul în care convorbirile telefonice erau interceptate cu adevărat, îi venea destul de uşor să afle ce-l interesa despre ele şi chiar mai uşor să furnizeze informaţii false despre propria poziţie.

Anticipează.

— Dar cum să nu, e plăcerea mea, Noel. Îmi pare atât de bine că te văd iarăşi. Sunt dezolat că nu stai la noi dar, la preţurile astea, nu te condamn. Poftim, vorbeşte de la mine din birou.

— O să trec convorbirile pe cartea mea de credit, normal.

— Nu-mi fac griji, prietene. Un *aperitif*, mai târziu?

— Cu plăcere, spuse Noel.

Era unsprezece fără un sfert, ora Parisului. Şase fără un sfert la New York. Dacă Miles era atât de neliniştit precum reieşea din mesaj, oră nu mai conta. Ridică receptorul şi efectuă apelul prin centrală.

Apoi privi din nou mesajul de la Miles.

MOARTEA RECENTĂ A LUI RICHARD HOLCROFT... PROFESIONAL ÎŢI RECOMAND SĂ VORBEŞTI CU MINE ÎNAINTE DE ORICINE ALTCINEVA...

Recomandarea avea un ton de rău augur; „oricine altcineva" însemna, probabil, mama lui.

Puse hârtia pe birou şi căută telegramă de la Althene pe care o avea în buzunar.

TATĂL TĂU A MURIT ACUM PATRU ZILE... N-AM PUTUT SĂ TE ANUNŢ...

Sentimentul de vinovăţie fiindcă nu fusese alături de ea era aproape la fel de mare că vina, frica şi mânia care îl sfâşiau la gândul că ar fi putut fi răspunzător de moartea lui. Ar fi putut? O *ştia*, o *simţea*.

Se întrebă îndurerat dacă Miles vorbise cu Althene. Şi dacă da, ce-i spusese?

Se auzi telefonul.

— Eşti Noel Holcroft?

— Da. Iartă-mă că ai avut probleme până ai dat de mine...

— N-o să pierd vremea cu chestii de-astea, îl întrerupse Miles, dar o să-ţi comunic că ai încălcat legile federale.

— *Stai* puţin, spuse Noel supărat. De ce sunt vinovat? M-ai găsit. Nu mă ascund.

— Faptul că te-am găsit după ce-am încercat să dau de tine aproape o săptămână se cheamă ignorare şi nerespectare flagrantă a legii. N-aveai voie să pleci din New York fără să ne spui.

— Am avut nişte probleme personale urgente. Dar am lăsat vorbă. N-ai ce să-mi faci.

— Atunci hai să-ncercăm cu „împiedicarea anchetei organelor în drept".

— Ce?

— Ai fost în barul acelui avion englez 747 şi ştii la fel de bine ca mine ce s-a întâmplat. Sau, mai bine zis, ce *nu* s-a întâmplat.

— Ce tot îndrugi?

— Băutura era pregătită pentru tine, nu pentru Thornton.

Holcroft se aşteptase la asta însă faptul în sine nu diminuă cu nimic efectul. Oricum, n-avea de gând să se declare de acord fără un protest prealabil.

— E cea mai mare năzbâtie pe care am auzit-o, spuse el.

— Să fim serioşi! Eşti un cetăţean de vază şi cinstit, dintr-o familie de vază şi cinstită, dar comportamentul tău în ultimele cinci zile a fost prostesc şi nu tocmai corect.

— Mă insulţi dar nu-mi spui nimic important. Ai pomenit în mesaj...

— Ajungem şi acolo, îl întrerupse detectivul. Vreau să-ţi dai seama exact de partea cui eşti. Înţelegi, vreau să colaborăm, nu să ne batem!

— S-auzim.

— Am aflat că eşti la Rio. Am vorbit cu…

— Ce-ai făcut?

Să-l fi trădat Sam?

— N-a fost greu. Că veni vorba, prietenul tău Buonoventura nu ştie. N-a ţinut figura cu paravanul. Mi-a spus că ai plecat cu o barcă din Curaçao dar la serviciul olandez de imigrări nu figurai în teritoriu. Am făcut o listă cu convorbirile peste ocean efectuate şi am verificat la liniile aeriene. Ai plecat din New York cu un avion Braniff iar la Rio ai stat la hotel Porto Alegre.

Amatorul nu rezistase în faţa profesionistului.

— Sam mi-a spus că ai sunat de două ori.

— Sigur, încuviinţă Miles. Ai plecat din Rio şi am vrut să ştim încotro; eram siguri că o să ia legătura cu tine. N-ai primit mesajul de la mine la hotel la Londra?

— Nu.

— Te cred pe cuvânt. Se mai pierd şi mesajele. Dar mesajul ăsta nu fusese pierdut, îşi spuse Noel.

Fusese furat de oamenii din Wolfsschanze.

— Acum ştiu cum stau. Treci la subiect.

— Încă nu ştii, replică Miles. Am stat de vorbă la ambasada din Rio cu un oarecare domn Anderson. A spus că i-ai trântit o poveste ca-n filme. Cum ai fost atras într-o cursă, urmărit, luat la ţintă cu pistolul. N-a crezut o iotă; a considerat că eşti bun doar să bagi lumea în bucluc şi i-a părut bine că te expediază din Brazilia.

— Ştiu. M-a dus cu maşina la aeroport.

— Vrei să-mi spui toată tărăşenia? întrebă detectivul. Noel rămase cu ochii pe un perete. Ar fi atât de uşor să se descarce, să caute protecţie oficială. Locotenentul Miles despre care habar n-avea cum arată era un simbol al autorităţii. Însă nu era simbolul potrivit la locul potrivit şi la momentul potrivit.

— Nu. N-ai ce să faci. S-a aranjat.

— Zău?

— Da.

Timp de câteva clipe nici unul din ei nu vorbi.

— În regulă, domnule Holcroft. Sper să te răzgândeşti fiindcă cred că pot să te ajut. Şi cred, de asemenea, că *ai nevoie* de ajutor, spuse Miles făcând o scurtă pauză. Iar acum îţi cer în mod oficial să te întorci la New York. Eşti considerat martorul principal într-un caz de omucidere iar prezenţa ta este esenţială pentru cercetările serviciului nostru judiciar.

— Îmi pare rău. Nu acum.

— Ştiam că o să refuzi. Aşa că o să încerc neoficial. E vorba de tatăl tău.

Se aşteptase la această veste cumplită şi nu se putu abţine. Întrebă

cu voce stinsă:

— A fost ucis, nu?

— N-am auzit ce-ai spus. Vezi tu, dacă aş fi auzit, ar fi trebuit acum să raportez superiorilor. Să le comunic că ai spus-o fără să fii provocat. Că ai ajuns la o concluzie care n-are nici un fel de legătură cu ce ţi-am spus eu. Aşa că aş fi nevoit să-ţi cer extrădarea.

— Încetează, Miles! Mesajul tău prin cablu n-a avut nimic subtil! „Moartea recentă", „profesional, îţi recomand" şi aşa mai departe! Ce dracu trebuie să înţeleg din toate astea?

La capătul celălalt al firului, la New York, se lăsă din nou liniştea timp de câteva clipe.

— Bine. Mat. Ai câştigat.

— A fost ucis, aşa e?

— Credem că da.

— Ce i-ai spus maică-mii?

— Nimic. Nu e treaba mea. Nu ştie nici cum mă cheamă. Şi cu asta mi-ai răspuns la următoarea întrebare. Încă n-ai vorbit cu ea.

— Normal. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Tatăl tău a fost victima a ceva ce poate fi descris cel mai bine drept un accident foarte neobişnuit. A murit cu o oră mai târziu, la spital, din cauza rănilor.

— Ce fel de accident?

— Un bătrân din Bronx a pierdut controlul volanului lângă hotelul Piaza. Maşina n-a putut fi redresată, a trecut peste bordură şi a izbit un grup de oameni de pe trotuar. Trei au murit pe loc. Tatăl tău a fost proiectat în zid; de fapt, a fost chiar ţintuit, aproape strivit.

— Vrei să spui că maşina l-a vizat pe el!

— Greu de zis. Sigur că a fost şi o zăpăceală generală.

— Şi-atunci *ce* vrei să spui?

Miles ezită.

— Că maşina l-a vizat pe el.

— Cine era la volan?

— Un contabil de şaptezeci şi doi de ani, pensionar, bolnav de inimă, cu stimulator cardiac, fără familie şi cu un permis auto care expirase de câţiva ani de zile. „Ceasornicul" a fost distrus în cursul accidentului; omul a murit în drum spre spital.

— Ce legătură avea cu tata?

— Deocamdată n-avem nici un răspuns cert. Dar am o teorie. Vrei s-o auzi?

— Bineînţeles!

— Te întorci la New York?

— Nu insista. Care e teoria?

— Cred că bătrânul a fost recrutat. Cred că în maşină mai era cineva, probabil pe bancheta din spate, care i-a ţinut pistolul în ceafă.

În zăpăceala care a urmat, a distrus stimulatorul şi s-a cărat. Cred că a fost o execuţie deghizată în accident în care n-a fost ucisă numai ţinta.

Noel îşi ţinu răsuflarea. Mai existase un „accident deghizat” şi înainte. O ramă de metrou din Londra scăpase de sub control, omorând cinci persoane. Iar printre cei ucişi se aflase singurul om care ar fi putut da lămuriri despre angajarea lui John Tennyson la *The Guardian*.

A fost crimă în toată legea…

Ideea unei legături între ele era îngrozitoare.

— Nu împingi lucrurile prea departe, Miles? întrebă Holcroft.

— Am spus că e doar o teorie dar există şi câteva argumente. Când am văzut numele lui Holcroft în raportul de la faţa locului, am făcut nişte cercetări. Bătrânul din Bronx are o fişă interesantă. S-a stabilit în această ţară în 1947 şi se presupune că era un imigrant evreu fără un chior în pungă, o victimă care a trecut pe la Dachau. Numai că nu era deloc sărac lipit, cum o dovedesc cele şase carnete de bancă descoperite, iar apartamentul lui e o fortăreaţă. În plus, de când s-a stabilit aici a făcut treisprezece călătorii în Germania şi înapoi.

Pe fruntea lui Noel se iviră broboane de transpiraţie.

— Ce vrei să spui?

— Nu cred că bătrânul a trecut vreodată pe la Dachau. Sau dacă a trecut, făcea parte din conducere. Aproape nimeni nu l-a vizitat acasă; nimeni nu l-a văzut vreodată într-o sinagogă. Cred că era nazist.

Holcroft înghiţi cu greu.

— Şi cum îl leagă chestia asta de tata?

— Prin tine. Încă nu ştiu exact cum, dar prin tine.

— Prin mine?

Holcroft simţi că inima îi bate mai repede.

— Da. La Rio, i-ai spus lui Anderson că un om pe nume Graff e nazist şi a încercat să te omoare. Anderson te-a crezut nebun la pătrat, eu nu. Eu te cred.

— Am fost turbat de furie. N-am avut de gând să leg lucrurile între ele. A fost o neînţelegere…, spuse Noel, încercând cu disperare să se adune. Graff e paranoic, un neamţ iute la mânie, aşa că l-am făcut nazist, asta-i tot. A crezut că fac schiţe şi că îi fotografiez domeniul..

— Am spus că te *cred*, Holcroft, i-o tăie detectivul. Şi am motivele mele.

— Care anume?

Noel ştia că de-abia putea fi auzit; deodată i se făcu frică. Moartea tatălui său era un avertisment. Rache. ODESSA. Indiferent de la care din ele, tot *avertisment* era. Mama lui trebuia să fie apărată!

Miles vorbea dar Holcroft nu-l putea auzi pe detectiv; mintea îi fugea în altă direcţie, cuprinsă de panică. Miles. Trebuia să fie oprit! N-avea voie să se apropie de Geneva!

— Oamenii aceia din avion care au încercat să te ucidă erau germani, îi explică Miles. Aveau paşapoarte luate de la doi americani lichidaţi cu cinci ani în urmă dar erau germani – i-a trădat dantură. Au fost împuşcaţi pe aeroportul Kennedy; cadavrele au fost găsite într-o cisternă de combustibil. Gloanţele care i-au ucis provin dintr-un revolver german Heckler & Koch cu calibrul de nouă milimetri. Amortizorul a fost fabricat la Munchen. Ia ghici unde mergea bătrânelul ăla când călătorea în Germania, cel puţin în cele şase călătorii pe care le-am putut localiza.

— Munchen, şopti Noel.

— Exact. Munchen. Unde a început totul şi unde continuă şi-n ziua de azi. Un grup de nazişti se luptă între ei la treizeci de ani de la sfârşitul blestematului ăla de război iar tu eşti taman la mijloc. Vreau să ştiu *de ce*.

Noel se simţi stors de vlagă, doborât de oboseală şi teamă.

— Las-o baltă. N-ai ce să faci.

— Dar e ceva ce aş putea să împiedic, Fir-ar a dracului! Încă o crimă.

— Nu înţelegi? spuse Holcroft îndurerat. Eu pot s-o spun fiindcă era tatăl *meu*. Nu se poate rezolva nimic la New York. Poate fi rezolvat doar aici. Dă-mi un răgaz; pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi un *răgaz*. O să te caut!

— Cât?

— O lună.

— Prea mult. Jumate. Ai două săptămâni.

— Miles, te rog…

La capătul celălalt al firului se auzi un declic; legătura cu New York-ul fusese întreruptă.

Două săptămâni. O, Doamne, nu era posibil!

Dar *trebuia* să fie posibil. În două săptămâni trebuia să fie în stare să-l oprească pe Miles să-şi continue cercetările. Putea face acest lucru cu ajutorul resurselor de la Geneva. O agenţie filantropică având în seifuri 780 de milioane de dolari se putea face ascultată – discret, în secret. Odată deblocat contul, se puteau face aranjamente, se putea ajunge la înţelegeri, se putea cere său primi ajutor. ODESSA ar fi dată în vileag iar Rache distrusă.

Dar toate acestea or să se întâmple *doar* când trei urmaşi acceptabili or să se prezinte la banca din Geneva. Cândva tot o să se întâmple; Noel era convins de asta dar până atunci trebuia să-şi apere mama. Trebuia să o sune pe Althene şi s-o convingă că era neapărat nevoie să se facă nevăzută timp de câteva săptămâni.

Şi ce putea să-i spună? Oricum nu l-ar asculta. Nu l-ar asculta dacă ar avea fie şi cea mai mică bănuială că soţul ei fusese ucis. *Ce* Dumnezeu putea să-i spună?

— *Allo*? *Allo, monsieur*? Se auzi vocea centralistei la telefon. Convorbirea dumneavoastră cu New York-ul…

Holcroft închise atât de repede încât trânti receptorul în furcă. Nu putea vorbi cu mama lui. Nu acum. Poate peste o oră, acum nu. Trebuia să se gândească. Avea atâtea lucruri la care trebuia să se gândească şi atâtea de făcut.

Simţea că înnebuneşte.

— O să înnebunească, spuse tânărul blond la telefon, în holul aeroportului Hellenikon din Atena. Probabil că la ora asta a aflat. S-ar putea să cedeze din cauza tensiunii; n-o să ştie ce să facă. Spune-i omului nostru de la Paris să-l urmărească îndeaproape următoarele douăzeci şi patru de ore. N-are voie să se întoarcă în America.

— N-o să se întoarcă, spuse Gretchen Beaumont, la câteva mii de mile depărtare.

— N-ai cum să fii sigură. Povara psihologică se măreşte aşa cum trebuie; subiectul nostru are o stare de spirit fragilă. Cu toate acestea, trebuie să fie dirijat. Mă aşteaptă; acum mă consideră răspunsul lui la foarte multe lucruri dar tot trebuie să mai strângem şurubul. Vreau să se ducă mai întâi la Berlin. O zi sau două. La Kessler.

— Să ne folosim de maică-sa? Am putea să-i băgăm ei ideea asta în cap.

— Nu. Sub nici o formă n-avem voie să ne atingem de ea. Ar fi mult prea periculos.

— Şi atunci cum o să-i sugerezi figura cu Berlinul? Întrebă Gretchen Beaumont din Anglia.

— Nu eu o s-o fac, răspunse John Tennyson din Atena. O s-o conving pe sora noastră să-l ducă la această concluzie. Bineînţeles că încearcă să dea de mine.

— Ai grijă ce faci cu ea, Johann.

— O să am.

Holcroft mergea de-a lungul malului acoperit cu beton al Senei, nepăsându-i de vântul muşcător care venea dinspre fluviu. Cu o oră în urmă fusese plin de încredere; acum simţea că se rătăcise. Ştia doar că trebuia să se mişte mai departe, să-şi limpezească gândurile şi capul, să ia hotărâri.

De asemenea, era nevoit să reevalueze anumite lucruri. Acum o oră singurul om pe care credea că putea să conteze era fratele lui Helden. Acum începea să aibă îndoieli. Maşina scăpată de sub control pe o stradă din New York, care luase viaţa singurului tată pe care apucase să-l cunoască, semăna prea mult cu o catastrofă fără explicaţii a unui metrou din Londra.

Omul a fost ucis într-un accident extrem de neobişnuit în care şi-au pierdut viaţa cinci persoane… M.I. 5.

O execuţie… deghizată într-un accident în care n-a fost ucisă numai ţinta. David Miles, Departamentul Poliţiei din New York.

Deodată, îşi dădu seama că întâlnirea cu Tennyson *nu* îi oferea răspuns la toate întrebările; umbra lui Tinamou apăruse din nou. *O să vină într-o bună zi un bărbat şi o să vorbească despre un aranjament*

ciudat. Tennyson îl aştepta, ce-i drept, dar poate că-l aştepta din alte motive. Poate că vânduse testamentul lor comun la un preţ mai mare.

Dacă aşa stăteau lucrurile, era la fel de vinovat de moartea lui Richard Holcroft ca în cazul în care ar fi avut el însuşi piciorul pe accelerator şi mâinile pe volan. Într-o asemenea situaţie, Tennyson n-o să rămână în viaţă după întâlnire. Fiul o să ucidă pentru tată; îi datora acest lucru lui Richard Holcroft.

Noel se opri şi se sprijini cu mâinile de zidul de beton uimit de sine… şi de propriile gânduri. De fapt, se auto-distribuia în rolul unui ucigaş! Testamentul avea un preţ cumplit, cu mult peste ce-şi închipuise.

O să-l pună pe Tennyson în faţa faptelor exact aşa cum le aflase. O să-l privească atent pe fiul lui Wilhelm von Tiebolt. Adevărul sau minciuna o să apară în cuvintele şi în ochii lui Tennyson. Holcroft spera din suflet că o să le poată deosebi.

Pas cu pas. Mintea i se limpezea. Fiecare mişcare trebuia gândită atent; cu toate acestea, prudenţa nu-l putea face să acţioneze mai încet.

Trebuia început cu începutul şi un prim fapt incontestabil era că nu se mai putea mişca după bunul plac, nepăsător. Avertismentul care i se dăduse fusese fatal: uciderea unei persoane iubite. Acceptase avertismentul cuprins de frică şi mânie. Frica o să-l facă prudent, mânia o să-i dea o doză anume de curaj. *Trebuia* să se întâmple aşa; conta pe acest lucru.

În al doilea rând, era mama lui. Ce-ar putea să-i spună ca să nu-i trezească nici un fel de bănuieli? Indiferent ce-ar fi fost, trebuia să-l creadă. Dacă ar crede, fie şi numai pentru o clipă, că moartea soţului ei fusese pusă la cale de nişte oameni care erau urmaşii celui de-Al Treilea Reich şi-ar face auzită vocea şi s-ar înfuria. Iar primul ei strigăt ar fi şi ultimul. Ce-ar putea să-i spună ca să pară plauzibil?

Începu din nou să meargă, absent, cu privirea rătăcită. Drept urmare, se ciocni de un bărbat scund care venea din direcţia opusă.

— Iertaţi-mă. *Pardon, monsieur*, spuse Noel.

Bărbatul se uitase la un ziar; dădu din umeri şi surâse binevoitor.

— Rien.

Noel se opri. Francezul îi amintea de cineva. Chipul rotund şi amabil, ochelarii.

Ernst Manfredi.

Mama lui îl respectase pe Manfredi şi încă avea o mare datorie faţă de bancherul elveţian. Poate că reuşea să vorbească cu Althene cu ajutorul lui Ernst Manfredi, inventând o explicaţie pe care, chipurile, i-ar fi oferit-o bancherul. De ce nu? Cuvintele nu puteau fi contrazise; Manfredi murise.

Manfredi era cel care fusese îngrijorat pentru vechea lui prietenă

Althene *Clausen*. *El* fusese înfricoşat în locul ei. El se temuse că, în timpul săptămânilor care aveau să vină, odată cu deblocarea contului extraordinar de la Geneva, numele lui Clausen o să iasă la suprafaţă. Existau oameni care o ţineau minte pe femeia tânără şi hotărâtă care-şi părăsise soţul, cuprinsă de silă şi ale cărei cuvinte deveniseră cauza schimbării de ordin moral a lui Clausen. O schimbare care avusese ca efect un furt de sute de milioane. Era posibil ca ostilitatea adormită să fie redeşteptată iar femeia să fie ţinta unor acte de răzbunare.

Ea trebuia să respecte frica lui *Manfredi*. Bătrânul bancher ştia mai mult decât ei doi şi, dacă fusese de părere că ea să dispară o perioadă de timp, până la diluarea efectului deblocării contului, era bine să-i urmeze sfatul. Un bătrân bolnav aflat la sfârşitul vieţii nu se pripea să tragă concluzii neîntemeiate.

Explicaţia avea sens şi se lega de discuţia purtată în Bedford Hills, cu trei săptămâni în urmă. Mama lui o să-şi dea singură seama de această legătură. O să asculte, „cuvintele" lui Ernst Manfredi.

Instinctiv, Noel privi peste umăr să vadă dacă-l urmăreşte cineva. Lucrul acesta devenise un obicei. Frica îl făcea prudent; mânia îi conferea o anumită forţă. Dorea foarte mult să vadă un duşman în carne şi oase. Începuse să se acomodeze cu pădurea necunoscută.

Porni înapoi spre hotel. Ieşise în goană din Georges V, zăpăcit şi cuprins de panică, evitându-l pe directorul adjunct şi având nevoie de aerul rece al străzii ca să-şi limpezească mintea. Acum o să accepte un aperitiv şi o să mai efectueze încă o convorbire peste ocean. Cu mama lui.

Merse mai repede, oprindu-se brusc de două ori şi întorcându-se repede. Îl urmărea cineva?

Era posibil. Un Fiat verde închis încetinise în dreptul unui bloc pe lângă care tocmai trecuse. *În regulă*.

Traversă strada rapid, pătrunse într-o cafenea de pe trotuar pe intrarea principală şi ieşi după câteva clipe prin spate pe o uşiţă care dădea în bulevardul Georges V. Merse de-a lungul unui grup de case, oprindu-se la un chioşc ca să cumpere un ziar.

Reuşi să vadă Fiatul verde care dădu colţul din apropierea cafenelei. Acesta opri brusc. Şoferul parcă lângă bordură şi-şi lăsă capul în jos. *În regulă*. Deodată, Noel îşi dădu seama ce trebuia să facă după aperitiv şi după convorbirea cu Althene.

O s-o vadă pe Helden. Avea nevoie de un pistol.

Von Tiebolt se holbă la receptorul telefonului public din aeroportul din Atena, cu gura căscată de uimire.

— *Ce ai spus*? întrebă el.

— E adevărat, Johann, spuse Helden de la Paris. Informaţiile

engleze cred că tu eşti Tinamou.

— *Extraordinar*, spuse bărbatul blond uluit, vorbind cu oarecare efort. Şi strigător la cer!

— Asta i-am spus şi eu lui Holcroft. I-am spus că eşti vânat pentru lucrurile pe care le scrii... şi din cauza a ceea ce eşti. A ceea ce sunt*em*.

— Da, cred că da.

Von Tiebolt nu putu să se concentreze asupra raţionamentului surorii lui; strânse receptorul înfuriat. Undeva se făcuse o greşeală; trebuiau luate măsuri imediate pentru corectarea ei. Ce-i adusese pe cei de la M.I. 5 la *el*! Fuseseră acoperite toate urmele! Dar, la nevoie, îl putea produce şi pe Tinamou; era strategia lui de pe urmă. Nimeni nu inspira mai multă încredere decât suspectul care îl dădea în vileag pe ucigaşul hăituit. Era ultima tactică pe care o pusese la punct. Era posibil s-o folosească mai devreme decât îşi închipuise.

— Johann, mai eşti acolo?

— Da, îmi pare rău.

— *Trebuie* să te întâlneşti cu Holcroft cât mai repede cu putinţă.

— Sigur. O să fiu în Paris peste patru-cinci zile...

— Nu mai devreme? îl întrerupse Helden. E foarte îngrijorat.

— Îmi este imposibil.

— Mai am atât de multe să-ţi spun...

Îi povesti despre contul din Geneva, despre agenţia din Zurich care era dispusă să distribuie sute de milioane, despre fiul american al lui Heinrich Clausen, despre Erich Kessler din Berlin, despre familia von Tiebolt din Rio. Apoi, ezitând, repetă cuvintele rostite de sora ei: *Un bărbat o să vină într-o bună zi şi o să vorbească despre un aranjament ciudat.*

— Ai spus tu aşa ceva? îşi întrebă ea fratele.

— Da. Sunt multe lucruri de care n-ai aflat. Nu ştiam când sau cum o să se întâmple, ştiam doar că o să se întâmple. Am vorbit cu Gretchen mai devreme. Acest Holcroft a fost la ea cu o seară înainte. Mă tem că nu l-a putut ajuta cine ştie cât. Avem una din cele mai importante şi emoţionante misiuni din istoria recentă. Greşelile trebuie reparate...

— Asta a spus şi Holcroft, interveni Helden.

— Sunt convins.

— E speriat. Încearcă să n-o arate dar se vede.

— Este firesc. Răspunderea e uriaşă. Trebuie să aflu ce ştie că să pot să-l ajut.

— Atunci vino acum la Paris.

— Nu pot. Mai rămân doar câteva zile.

— Sunt îngrijorată. Dacă Noel este cine spune că este şi n-am nici un motiv să mă îndoiesc...

— Noel? întrebă fratele ei, uşor surprins.

— Îmi place de el, Johann.

— Continuă.

— Dacă el este cel care trebuie să vă adune pe toţi trei ca să mergeţi la directorii de la Grande Banque, atunci nu se poate întâmpla nimic fără el la Geneva.

— Şi?

— O ştiu şi alţii. Cred că ştiu şi despre contul din Elveţia. S-au întâmplat lucruri teribile! Au încercat să-l oprească.

— Cine?

— Bănuiesc că Rache. Sau ODESSA.

— Mă îndoiesc, spuse John Tennyson. Nici una din ele nu e în stare să păstreze secretul asupra unor asemenea informaţii extraordinare. Ascultă părerea unui ziarist.

— Rache ucide; ODESSA la fel. Cineva a încercat să-l ucidă pe Noel.

Tennyson zâmbi ca pentru sine; se făcuseră şi greşeli, dar în linii mari strategia dădea rezultate. Holcroft era atacat din toate părţile. Când o să se ajungă la momentul decisiv la Geneva o să fie sfârşit şi cu desăvârşire maleabil.

— Atunci trebuie să fie foarte prudent. Spune-i tot ce ştii, Helden. Cât poţi de mult. Toate subtilităţile pe care le-am aflat unul de la altul.

— Unele le-a văzut deja, spuse fata cu un râs moale şi compătimitor. Nu-i place deloc să le folosească.

— Mai bine să le foloseşti decât să mori, spuse bărbatul blond, făcând o pauză. Trecerea trebuia să aibă loc dezinvolt. Gretchen a pomenit de-o fotografie, o poză a lui Beaumont. Crede că a luat-o Holcroft.

— Aşa e. E convins că l-a văzut pe Beaumont în avionul de la New York la Rio. Crede că l-a urmărit. O să-ţi spună şi asta, printre alte lucruri.

Deci de *avion* a fost vorba, îşi spuse Tennyson. Americanul avea un spirit de observaţie mai mare decât îi plăcuse lui Beaumont să creadă. Dispariţia lui Beaumont avea să fie explicată peste câteva zile; mai greu era să explici fotografia aflată în posesia lui Holcroft, dacă acesta o arăta cui nu trebuie în Elveţia. Comandorul fanatic lăsase o urmă prea vizibilă care ducea de la Rio la Amiralitate. Trebuia să pună mâna pe fotografie.

— Nu ştiu ce să zic, Helden. Nu mi-a plăcut niciodată Beaumont. N-am avut încredere în el. Dar e în Mediterana de luni de zile. Nu văd cum ar fi putut să plece de pe vas şi să apară într-un avion care decola din New York. Holcroft se înşeală, spuse Tennyson făcând încă o pauză. Oricum, cred că Noel trebuie să aducă fotografia cu el când ne întâlnim. Nu e bine s-o poarte la el tot timpul. Şi nici n-ar trebui să-i vorbească despre Beaumont. Spune-i chestia asta. Ar putea pune

anumiţi oameni pe urmele lui Gretchen. Pe urmele noastre. Da, cred că ar fi o idee bună să aducă fotografia cu el..

— Nu poate face aşa ceva. I-a fost furată.

Bărbatul blond îngheţă. Era *imposibil*. Nici unul din *ei* nu luase fotografia! Nici unul din *Sonnenkind-eri*. Ar fi aflat primul. Să fi fost *altcineva*? Vorbi din nou, coborându-şi vocea:

— Cum adică „i-a fost furată”?

— Simplu. Un bărbat l-a urmărit, l-a bătut până şi-a pierdut cunoştinţa şi a luat fotografia. Nimic altceva, doar fotografia.

— *Ce* bărbat?

— Nu ştie. Era întuneric, n-a putut să-l vadă. S-a trezit pe un câmp, la câteva mile de Portsmouth.

— A fost atacat în Portsmouth?

— Din cât am înţeles, cam la o milă de casa lui Gretchen.

Ceva era *într-adevăr* grav. Poarte grav.

— Eşti sigură că Holcroft nu minte?

— De ce ar face-o?

— Ce ţi-a spus *exact*?

— Că a fost fugărit de un bărbat cu un pulover negru. Omul l-a lovit cu ceva greu şi i-a luat fotografia din buzunar când zăcea fără cunoştinţă. Doar fotografia. Nici banii, nici altceva.

— Înţeleg.

Dar de fapt *nu* înţelegea! Şi tocmai faptul că nu înţelegea îl tulbura. Nu-i putea împărtăşi temerile proprii lui Helden; ca întotdeauna, trebuia să pară stăpân pe situaţie. Totuşi, se vedea nevoit să cerceteze această tulburare de neînţeles şi necunoscută.

— Helden, aş vrea să faci ceva… pentru noi toţi. Crezi că ai putea să te învoieşti o zi de la serviciu?

— Cred că da! De ce?

— Mă gândesc că ar trebui să încercăm să aflăm cine se interesează atât de mult de Holcroft. Poate propui tu o plimbare cu maşina undeva în afara oraşului, la Fontainebleau sau la Barbizon!

— Dar de ce?

— Am un prieten la Paris care îmi face din când în când câte un serviciu. O să-l rog să te urmărească, foarte discret, bineînţeles. Poate aflăm cine mai vine la plimbare.

— Ar putea s-o facă unul din oamenii tăi.

— Nu, nu cred. Nu-ţi amesteca prietenii. Herr Oberst nu trebuie să fie pus la curent.

— Bine. O să pornim cam pe la zece dimineaţa. De la hotelul lui. Douzaine Heures din Rue Chevelle. Cum o să-l recunosc pe omul tău?

— N-o să-l recunoşti. O să-ţi dea el de urmă. Nu-i spune nimic lui Holcroft; l-ar indispune fără rost.

— Foarte bine. Mă suni când ajungi la Paris?

— De cum sosesc, meine Schwester.

— Danke, mein Bruder.

Tennyson puse receptorul în furcă. Mai avea de efectuat o ultimă convorbire înainte de a lua avionul spre Berlin. De data asta, nu cu Gretchen; nu voia să stea de vorbă cu ea. Dacă acţiunile lui Beaumont se dovedeau a fi atât de nefaste Precum păreau, dacă în nesăbuinţa lui acesta împiedicase cauza celor din Wolfsschanze, atunci toate firele care duceau la el şi prin el la Geneva, trebuiau retezate. Nu era uşor să iei o asemenea hotărâre. O iubea pe Gretchen aşa cum puţini oameni din lume îşi iubesc surorile, într-un fel pe care lumea îl dezaproba fiindcă nu-l înţelegea. Ea îi rezolva necesităţile şi îi domolea poftele, astfel încât nu existau niciodată complicaţii survenite din afară. Mintea lui era liberă să se concentreze asupra misiunii extraordinare pe care o avea în viaţă. Dar iată că şi asemenea legături, ce par indestructibile cunosc fisura şi au până la urmă un sfârşit. S-ar putea ca Gretchen, sora şi iubita lui, să trebuiască la rândul ei să moară.

Holcroft ascultă ultimele cuvinte ale Althenei, uluit de echilibrul ei şi de faptul că totul mersese atât de uşor. Înmormântarea avusese loc ieri.

— Fă ce trebuie să faci, Noel. Un om cumsecade a murit inutil şi prosteşte, asta e porcăria. Dar s-a terminat; nici unul din noi nu poate face nimic.

— Tu poţi să faci ceva pentru mine.

— Ce anume?

Îi spuse de moartea lui Manfredi – aşa cum o reconstitui seră cei din Elveţia. Un bătrân doborât de durere, care a preferat un sfârşit rapid unei suferinţe şi unei infirmităţi prelungite.

— Ultimul lucru pe care l-a făcut ca bancher a fost întâlnirea cu mine de la Geneva.

Althene tăcu preţ de o clipă, gândindu-se la prietenul care odinioară însemnase atât de mult pentru ea.

— Era exact genul lui, a ţinut să realizeze el însuşi o înţelegere atât de importantă ca aceea de care ţi-a povestit. N-a vrut s-o lase în grija altcuiva.

— Mai era ceva; avea legătură cu tine. Spunea c-o să înţelegi.

Holcroft ţinu receptorul strâns şi vorbi cât mai convingător cu putinţă. Dădu glas „neliniştilor” lui Manfredi despre oamenii care şi-ar putea aminti de o femeie hotărâtă pe care o considerau răspunzătoare de schimbarea lui Heinrich Clausen şi de decizia lui de a trăda Reichul. Îi explică apoi că era perfect posibil să fi rămas câţiva fanatici care să caute şi acum răzbunare. Vechea prietenă a lui Manfredi, Althene Clausen, n-avea voie să rişte să se transforme într-o ţintă; ar trebui să plece o vreme undeva unde să n-o poată găsi nimeni, în

eventualitatea că numele lui Clausen ar fi readus în actualitate.

— Poţi să înţelegi, mamă?

— Da, răspunse Althene. Fiindcă mi-a spus-o şi mie cândva demult. Într-o după-amiază călduroasă, la Berlin. Mi-a spus şi că o să ne caute. A avut dreptate; are şi acum. Lumea e plină de nebuni.

— Unde te duci?

— Nu ştiu. Poate că o să fac o călătorie. E o perioadă foarte bună, nu? Oamenii manifestă o solicitudine atât de jenantă când e vorba de moarte.

— Aş prefera să mergi undeva unde să nu te vadă nimeni. Doar câteva săptămâni.

— E uşor să mă fac nevăzută. Am o oarecare experienţă. Timp de doi ani după ce am plecat din Berlin, am mers mereu dintr-un loc în altul. De fapt, până la Pearl Harbour. Liga avea prea multe de făcut ca să rămână vreme şi pentru mângâiere în zilele acelea; primea ordinele din Wilhelmstrasse.

— N-am ştiut, spuse Holcroft, mişcat.

— Există o mulţime… Nu contează. Richard le-a pus capăt. Ne-a făcut să nu mai fugim şi să nu ne mai ascundem. O să te anunţ unde sunt.

— Cum?

Mama lui tăcu câteva clipe.

— Prin prietenul tău din Curaçao, domnul Buonoventura. A fost extrem de politicos. O să-i comunic lui.

Holcroft zâmbi.

— Foarte bine. O să-l sun pe Sam.

— Nu ţi-am povestit niciodată despre zilele acelea, nu-i, aşa? Înainte ca Richard să intre în viaţa noastră. Zău că ar trebui s-o fac; s-ar putea să te intereseze.

— M-ar interesa foarte mult. A avut dreptate Manfredi. Eşti incredibilă.

— Nu, dragul meu. Pur şi simplu supravieţuiesc.

Ca de fiecare dată, îşi luară rămas bun în grabă; doar erau prieteni. Noel ieşi din biroul directorului adjunct. Vru să străbată holul hotelului Georges V în direcţia barului, unde prietenul lui îl aştepta pentru aperitiv, pe urmă se hotărî să facă un scurt ocol. Se apropie de fereastra uriaşă din stânga intrării şi se uită pe furiş printre faldurile draperiilor de catifea roşie. Fiatul verde se afla tot pe stradă.

Noel continuă să traverseze holul în direcţia barului. O să petreacă un sfert de oră purtând o conversaţie plăcută cu directorul adjunct, în timpul căreia o să lase să-i scape câteva informaţii foarte precise, deşi eronate şi o să ceară să i se facă un serviciu sau două.

După care urma Helden. Dacă n-o să-l sune până la cinci, o să-i telefoneze el la Gallimard. Trebuia s-o vadă; avea nevoie de un pistol.

— Patru sau cinci *zile!* explodă Holcroft la telefon. Nu vreau să aştept patra sau cinci zile. O să mă întâlnesc cu el oriunde! Nu pot să pierd timp.

— A spus că n-ajunge la Paris până atunci şi a sugerat ca între timp să te duci la Berlin. Ţi-ar trebui cam o zi.

— Ştia de Kessler?

— Poate că nu după nume, dar ştia de Berlin.

— Unde era?

— Pe aeroportul din Atena.

Noel îşi aduse aminte. *A dispărut cu patru zile în urmă în Bahrein. Oamenii noştri sunt cu ochii pe el din Singapore la Atena*: cei din Serviciul Englez de Informaţii o să se întâlnească inevitabil cu John Tennyson, dacă nu cumva au şi făcut-o.

— Ce-a spus despre englezi?

— A fost furios, aşa cum mi-am închipuit. Johann are obiceiul să scrie din când în când câte-un articol care nu convine ministerului de externe. A fost scandalizat.

— Sper să n-o facă. Exact de un reportaj în ziar n-avem nevoie. Poţi să-l mai suni o dată? Pot s-o fac *eu*? Ar fi posibil să ajungă în seara asta şi l-aş aştepta la Orly.

— Mă tem că nu. Trebuia să prindă avionul. Are doar un număr la Bruxelles; de acolo îşi ridică mesajele. Pe al meu l-a primit după aproape două zile.

— Fir-ar să fie!

— Eşti surescitat.

— Sunt grăbit.

— Noel… începu Helden şovăind. Mâine nu e nevoie să mă duc la serviciu. Am putea să ne întâlnim? Eventual să facem o plimbare cu maşina? Aş vrea să stăm de vorbă.

Holcroft era uimit. El era cel care voia s-o vadă pe *ea*.

— De ce să aşteptăm până mâine? Hai să luăm cina împreună.

— Nu pot. Am o întâlnire în seara asta. O să fiu la hotelul tău mâine dimineaţă la zece. După-masă poţi să iei avionul spre Berlin.

— Te întâlneşti cu nişte prieteni?

— Da.

— Helden, fă ceva pentru mine. Nu credeam că o să cer cuiva acest lucru, dar… vreau un pistol. Nu ştiu cum să fac rost de unul şi nici care sunt legile aici!

— Înţeles. O să ţi-l aduc. Până dimineaţă.

— Ne vedem mâine.

Holcroft închise şi se uită la servieta deschisă, aflată pe scaunul hotelului. Văzu coperta documentului de la Geneva. Aceasta îi aminti de ameninţarea oamenilor din Wolfsschanze. *Pentru tine nimic nu mai*

este ca înainte… Acum îşi dădea seama cât de adevărat era. Împrumutase un pistol în Costa Rica. Ucisese un om care fusese pe punctul de a-l ucide şi nu mai voise să ţină un pistol în mână pentru tot restul vieţii. Şi asta se schimbase. Totul se schimbase, fiindcă un om pe care nu-l cunoscuse niciodată îl strigase de dincolo de mormânt..

— Îţi plac păstrăvii de munte? întrebă Helden, înmânându-i pistolul automat pe locul din faţă al maşinii lui închiriate.

— Îmi plac, spuse el râzând.

— Ce te amuză?

— Nu ştiu. Îmi dai un pistol, lucru pe care lumea nu prea îl face în mod obişnuit şi în acelaşi timp mă întrebi ce aş vrea să mănânc la prânz.

— N-au de-a face una cu alta. Cred că n-ar fi rău să nu te mai gândeşti la problemele personale câteva ore.

— Credeam că vrei să vorbim despre ele.

— Vreau. Vreau, de asemenea, să te cunosc mai bine. Când ne-am întâlnit ieri seară, tu ai pus toate întrebările.

— Înainte de a pune întrebările, numai tu ai ţipat.

Helden râse.

— Îmi pare rău. Am fost agitată, aşa e?

— A fost o nebunie. Ai un râs frumos. Nu ştiam că eşti în stare să râzi.

— O fac destul de des. Cel puţin de două ori pe lună, cu o precizie de ceasornic.

Holcroft o privi.

— N-ar fi trebuit să spun asta. Bănuiesc că nu ai prea multe motive de râs.

Ea îi întoarse privirea; pe buze îi flutură un zâmbet.

— Poate mai multe decât crezi. Şi nu m-am simţit ofensată. Sunt convinsă că mă consideri o persoană relativ sobră.

— Discuţia noastră de ieri seară n-avea cum să provoace hohote de râs.

— Nu, n-avea.

Helden se întoarse, ţinându-şi ambele mâini pe genunchi pe sub fusta albă plisată care acoperea scaunul. Avea un aer ştrengăresc pe care Noel nu i-l observase până atunci şi care fu întărit de propriile cuvinte.

— Te gândeşti vreodată la ei? întrebă ea.

— La cine?

— La taţii aceia pe care nici unul din noi nu i-a cunoscut. Ceea ce au făcut a fost un act de o îndrăzneală incredibilă.

— Nu numai unul. Sute… chiar mii. Fiecare diferit de celelalte, complicat, durând luni de zile. Trei ani de manipulări.

— Probabil că au trăit în teroare.

— Sunt sigur că aşa a fost.

— Ce i-a îndemnat s-o facă?

— Exact ceea ce… spuse Noel, oprindu-se fără să ştie de ce. Exact

ceea ce mi-a scris Heinrich Clausen în scrisoare. Au fost şocaţi mai mult decât ne putem închipui când au aflat de „lagărele de reabilitare”. Auschwitz, Belsen – i-au făcut să-şi piardă minţile. Acum ni se pare incredibil dar adu-ţi aminte că asta se întâmpla în ’43. Existau veritabile conspiraţii ale tăcerii.

Helden îi atinse braţul; fu o atingere scurtă dar fermă.

— Îi spui Heinrich Clausen. Nu poţi să-i spui „tată”, nu-i aşa?

— Am *avut* un tată.

Noel se opri. Nu era momentul să vorbească pe larg despre Richard Holcroft; trebuia să se stăpânească.

— A murit. A fost ucis acum cinci zile la New York.

— O, Doamne…

Helden se uită la el; simţi cât de mare îi era îngrijorarea.

— Ucis? Din cauza Genevei? întrebă ea.

— Nu ştiu.

— Dar asta crezi.

— Da.

Îşi încleştă mâinile pe volan şi tăcu. Simţea că acest fapt se transformă într-un punct vulnerabil şi era groaznic.

— Iartă-mă, Noel. Nu mai ştiu ce să spun. Aş vrea să pot să te mângâi cumva dar nu ştiu cum.

Se uită la ea, oprindu-şi privirea asupra chipului drăgălaş şi a ochilor plini de nelinişte.

— La câte probleme ai tu, simplul fapt că ai spus asta e suficient. Eşti un om bun, Helden. N-am întâlnit mulţi oameni ca tine.

— Aş putea spune acelaşi lucru… om bun.

— Am spus-o amândoi. Ce se mai aude cu păstrăvii ăia? Şi dacă tot lipsim câteva ore, ce-ar fi să-mi zici unde mergem?

— La Barbizon. Există un restaurant grozav în mijlocul oraşului. Ai fost vreodată la Barbizon?

— De câteva ori, spuse Noel, aţintindu-şi brusc ochii pe oglinjoara dreptunghiulară de lângă geamul maşinii.

În spatele lor se afla un Fiat verde închis. Nu-şi dădea seama dacă era aceeaşi maşină care-l aşteptase ieri pe bulevardul Georges V dar avea de gând să descopere – fără s-o alarmeze pe Helden. Încetini; Fiatul nu-l depăşi. În schimb, trecu pe banda dreaptă, lăsând o altă maşină să-şi facă loc între ei.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Helden.

Holcroft apăsă pe accelerator. Automobilul se zgâlţâi uşor, având o viteză destul de redusă.

— Nu, nimic important. Am mai avut necazuri cu drăcia asta şi ieri. Cred că are nevoie de o reglare a carburatorului. Din când în când are câte-un gol de aer. Se rezolvă dacă ştii cum să-l iei.

— Pari foarte eficient.

— Sunt un mecanic destul de priceput. Altfel n-aş fi putut face rost de slujbă şi de avansări în Mexic.

Apăsă pe pedală şi-şi ţinu piciorul pe ea; maşina porni cu viteză.

Acum izbuti să vadă Fiatul verde în oglinda retrovizoare. Făcu stânga, depăşind maşina care se intercalase între ei, după care se întoarse pe banda dreaptă, în spatele lor. Avea răspunsul la întrebare. Erau urmăriţi.

Teama îl făcea să fie prudent. Cine se afla în Fiatul acela era amestecat indirect în moartea lui Richard Holcroft, de asta era sigur. Avea de gând să-l prindă în cursă pe omul acela.

— Asta e. Acum totul e-n regulă, îi spuse lui Helden. Golul de aer a trecut. Prânzul la Barbizon mi se pare o idee grozavă. Ia să vedem dacă mai ţin minte drumul.

Nu-l mai ţinea. Intenţionat. Coti de câteva ori pe unde nu trebuia, râzând de propriile greşeli şi insistând în afirmaţia că toată zona rurală franceză fusese schimbată. Totul se transforma într-un joc stupid cu un scop serios şi periculos: trebuia să vadă chipul omului din Fiat. În Paris fusese ascuns în spatele unui parbriz şi al unui nor de fum de ţigară; or, trebuia să-l poată recunoaşte într-o mulţime.

Cu toate acestea, conducătorul Fiatului nu era un amator. Chiar dacă îl nedumeriseră cotiturile făcute la întâmplare de Noel şi viteza oscilantă, reacţionă stăpân pe el, fără urmă de confuzie, rămânând la o distanţă sigură în spate şi nelăsând niciodată că intervalul dintre ei să devină prea mic. Zări o maşină scoasă din circulaţie, pe marginea unui drum îngust la sud de Corbeil Essonnes; era un motiv prielnic ca să oprească. Holcroft parcă în apropiere ca să vadă dacă putea fi de folos. Conducătorul Fiatului n-avu încotro, trecând în viteză pe lângă cele două maşini. Noel îşi ridică privirea. Bărbatul avea un ten deschis şi părul şaten; şi încă ceva: obrazul îi era pătat sau ciupit ca de vărsat.

Era un chip pe care îl putea recunoaşte. Ăsta era singurul lucru care conta.

Conducătorul maşinii stricate îi mulţumi lui Holcroft, spunându-i că ajutorul trebuia să sosească.

Noel dădu din cap şi porni din nou motorul, întrebându-se dacă o să mai vadă Fiatul verde curând. O să stea pe un drum lăturalnic şi o să-l aştepte sau pur şi simplu o să apară de nicăieri şi o să-l vadă iar în oglinda retrovizoare?

— A fost foarte amabil din partea ta, spuse Helden.

— Noi, americanii cei urâţi, mai facem din când în când şi câte-un gest frumos. O să mă întorc pe şosea.

Dacă Fiatul se aflase pe unul din drumurile lăturalnice, nu-l văzu. Dar era acolo, în oglindă, pe şosea. Părăsiră drumul principal la ieşirea din Seine-et-Marne şi se îndreptară spre Barbizon. Fiatul verde rămăsese mult în urmă dar era acolo.

Prânzul fu un amestec ciudat de dezinvoltură şi stinghereală: începuturi scurte şi opriri bruşte; conversaţii reţinute, începute şi întrerupte deodată, undeva la jumătate, fără a li se mai ţine minte subiectul. Totuşi, faptul că se simţeau la largul lor se datora prezenţei lor împreună la masă, apropierii fizice dintre ei. Holcroft îşi închipuia că şi ea simte acest lucru la fel de bine ca el.

Acest sentiment de apropiere era confirmat de un lucru pe care îl făcea Helden, evident fără să se gândească la el: îl atingea în repetate rânduri. Întindea mâna scurt şi-i atingea mâneca sau, abia perceptibil, propria mână. Îl atingea ca să sublinieze ceea ce spunea sau ca să îl facă atent la o întrebare pe care o punea, dar o făcea ca pe lucrul cel mai firesc din lume. Iar pentru el era la fel de firesc să accepte aceste atingeri şi să le răspundă în acelaşi mod.

— Fratele tău n-a vorbit despre Beaumont? întrebă el.

— Ba da. Era foarte supărat. Tot ce are legătură cu Beaumont îl enervează. Dar crede că te-ai înşelat când ai avut impresia că l-ai văzut în avion. Voia să aduci fotografia. I-am spus că n-o mai ai. S-a înfuriat.

— Pentru fotografie?

— Da. A spus că ar fi ceva periculos. C-ar fi posibil să se trimită „anumiţi oameni” la Gretchen, la tine sau la Geneva.

— Cred că răspunsul e mai simplu. Marina Regală nu se deosebeşte de nici o altă organizaţie militară. Ofiţerii se apără unul pe altul.

— Te referi la sora mea cea promiscuă?

Noel dădu din cap; n-avea nici un chef să discute despre Gretchen Beaumont şi în nici un caz cu Helden.

— Cam aşa ceva.

Ea îi atinse degetele.

— E în regulă, Noel. Nu sunt eu cea care o să-mi judec sora, spuse, retrăgându-şi mina şi simţindu-se jenată. Vreau să spun că n-am nici un drept... Nu, nu asta vreau să spun. În ceea ce te priveşte, n-am dreptul...

— Cred că ştim amândoi ce vrei să spui, o întrerupse Holcroft, acoperindu-i mâna cu a lui. Simte-te liberă să ai tot dreptul. Cred că îmi place.

— Mă faci să mă simt prost.

— Zău? Exact asta nu vreau să te fac să te simţi.

Îşi retrase mâna, urmărind privirea ei care se îndreptase spre fereastră. Se uita la un bazin înconjurat de pietriş de pe terasă dar atenţia lui nu rămase în acelaşi loc cu a ei. Privirea lui se ridică în direcţia unor grupuri de turişti care se plimbau agale pe stradă din Barbizon de dincolo de uşile restaurantului. Bărbatul cu păr şaten şi faţa ciupită de vărsat stătea nemişcat pe trotuarul de vis-a-vis. Avea o

ţigară în gură şi ţinea în nună ceva ce semăna cu un catalog artistic. Dar nu se uita la broşură. Ţinea capul uşor ridicat iar ochii i se fixaseră asupra intrării în restaurant.

Sosise momentul să intre în acţiune, îşi spuse Noel. Mânia reizbucnise; voia să pună mâna pe omul acela.

— Am o idee, spuse el cât putu de degajat. Am văzut un afiş lângă uşă, unde cred că scria – cu franceza pe care-o mai ţin minte din şcoală – *Fetes d'hiver*. Un loc căruia îi zice Montereau – nu-mai-ştiu-cum. Asta nu-i un fel de carnaval?

— Nu satul, sărbătoarea. Cred că se află cam la şapte-opt mile sud de aici.

— În ce constă? La carnaval mă refer.

— *Fetes d'hiver*? Sunt relativ banale şi sunt organizate de obicei de biserica din localitate. În majoritatea cazurilor, se leagă de ziua unui sfânt. E un fel de *Marché aux Puces*.

— Hai să mergem.

— Chiar vrei?

— De ce nu? Poate ne distrăm. O să-ţi cumpăr un cadou.

Helden îl privi mirată.

— Bine, spuse ea.

*

* *

Lumina strălucitoare a soarelui de după-amiază apărea din când în când în oglinda laterală în reflectări puternice, făcându-l pe Holcroft să-şi îngusteze privirile, să clipească des şi să încerce să scape de punctele albe care-i apăreau în faţa ochilor. Fiatul verde închis se ivea din când în când. Era mult în spatele lor dar niciodată nu rămânea nevăzut o perioadă prea mare de timp.

Parcă maşina în spatele unei biserici aflate chiar în centrul satului. Ocoli casa parohială împreună cu Helden, ieşind în faţă şi pierzându-se în mulţime.

Piaţa satului era tipic franceză, cu străzi pavate care porneau din ea aidoma spiţelor inegale ale unei roţi imperfecte şi cu clădiri vechi şi trotuare întortocheate pretutindeni. Tarabele erau aşezate la întâmplare, firmele de deasupra având un grad mai mic sau mai mare de paragină, iar pe ele se înghesuiau tot felul de obiecte de artizanat şi de alimente. Farfuriile strălucitoare şi muşamaua întinsă peste tot atrăgeau razele soarelui; suliţe luminoase străpungeau mulţimea. Această *fete* n-avea nimic de-a face cu vânzările pentru turişti. Străinii veneau doar primăvara şi vara.

Bărbatul cu faţa ciupită de vărsat stătea în faţa unei tarabe, undeva în mijlocul pieţii. Mesteca o bucată de plăcintă iar ochii îl căutau pe Holcroft. Nu ştia că fusese reperat, Noel era sigur de asta. Era prea degajat şi prea preocupat de mâncare. Ţinea sub control obiectivele;

totul era în regulă. Holcroft se întoarse spre Helden care se afla lângă el.

— Am şi văzut cadoul pe care vreau să ţi-l cumpăr! strigă el.

— Nu fi copil…

— Aşteaptă-mă aici! În câteva minute mă întorc.

— Mă duc acolo unde se vând vase de cositor, spuse ea, arătând spre dreapta.

— Bine. Pe curând.

Noel începu să-şi croiască drum prin mulţime. Dacă putea să se strecoare, să se plimbe fără rost şi să se mişte suficient de repede, avea şanse să iasă la marginea mulţimii de corpuri care se ciocneau între ele, fără ca bărbatul şaten să-l vadă. Odată ajuns pe trotuarul pietruit de dincolo de gloată, putea să se apropie pe furiş, la câţiva metri, de raionul de plăcinte şi prăjituri.

Ajunse pe trotuar; bărbatul nu-l văzuse. Ceruse încă o plăcintă şi o mânca absent, ridicându-se pe vârfurile picioarelor şi privind neliniştit pe deasupra capetelor celor din mulţime. Deodată, dădu impresia că se destinde şi că revine la poziţia normală, atenţia concentrându-i-se asupra uneia din cele două ţinte. O zărise pe Helden; pare-se că era convins că dacă putea s-o vadă pe ea, nici însoţitorul ei nu era prea departe.

Noel se prefăcu deodată că şi-a scrântit glezna şi şchiopătă dând ocol mulţimii, accidentul recent îngăduindu-i să se aplece de durere. Acum bărbatul nu mai avea cum să-l vadă.

Noel stătea exact în spatele tarabei cu plăcinte, la nici zece metri de ea. Îl privi atent pe bărbat. Avea ceva primitiv în felul cum stătea acolo, mâncând pe îndelete şi lungindu-şi gâtul din când în când, ca să se asigure că prada se afla încă la vedere. Lui Holcroft îi trecu prin cap că avea în faţa ochilor o răpitoare. Nu-i putea vedea ochii însă ştia că sunt reci şi atenţi. Gândul îl făcu să se mânieze, aducându-i în minte imaginea unui asemenea om aşezat în spatele unui şofer, ţinându-i poate un pistol în ceafă şi aşteptând ca Richard Holcroft să-şi facă apariţia pe trotuarul unei străzi din New York. Furia îi era stârnită de sentimentul acestei manipulări reci ca gheaţa şi mortale.

Noel se pierdu în mulţime, cu mâna dreaptă încleştată pe pistolul automat din buzunar, cu stânga întinsă în faţă şi cu degetele încordate. Când o să-l atingă, o să fie o strângere pe care bărbatul şaten n-o s-o uite niciodată.

Deodată îşi dădu seama că era blocat. *Blocat!* Tocmai când încerca să despartă umerii unui bărbat şi unei femei din faţă, o a treia siluetă i se aşeză înainte, împiedicându-l cu corpul şi ţinându-şi chipul îndreptat în altă parte. Era oprit cu bună-ştiinţă!

— Daţi-vă la o parte! Lăsaţi-mă în pace, fir-aţi ai dracului!

Văzu că fie strigătele, fie engleza lui, sau poate amândouă, îl

alertaseră pe bărbatul şaten aflat la câţiva paşi, care se întoarse pe călcâie şi scăpă plăcinta. Ochii îi erau rătăciţi şi era roşu la faţă. Se întoarse din nou şi-şi croi drum prin mulţime, departe de Noel.

— Daţi-vă la o…!

Holcroft simţi înainte să vadă. Ceva îi străpunsese haina, sfâşiind căptuşeala deasupra buzunarului sting. Îşi coborî privirea, nevenindu-i să creadă. Un cuţit fusese aruncat spre el din lateral; dacă nu s-ar fi mişcat la timp l-ar fi nimerit în plin!

Apucă încheietura care ţinea cuţitul şi o împinse în lături, temându-se să-i dea drumul şi fixându-şi umărul în pieptul bărbatului care avea cuţitul. Acesta continuă să-şi ascundă chipul. *Cine* era? N-avea timp să se gândească sau să-şi pună întrebări; trebuia să scape de cuţitul acela cumplit!

Noel dădu un ţipăt. Se aplecă, strângând ca într-o menghină încheietura adversarului care încerca să lovească la întâmplare cu lama în spaţiul redus, mişcându-şi convulsiv tot corpul şi lovindu-se de cei din jur. Smuci pumnul care ţinea lama, după care îl coborî brusc, folosindu-se de toată greutatea corpului şi ajungând pe stradă. Lama căzu, lovindu-se cu zgomot de pavaj.

Ceva îl izbi în gât. Ameţit pe loc, avu totuşi timp să-şi dea seama ce se întâmplase; fusese lovit cu o ţeavă. Se ghemui, pradă groazei şi zăpăcelii, dar ştiu că n-are voie să se aşeze! Instinctul îl făcu să rămână în picioare; frica îl convinse să fie pregătit, aşteptând un eventual atac, gata să-l respingă. Iar mânia îl îndemnă să-şi caute atacatorii.

Plecaseră. Corpul care aparţinuse chipului nevăzut dispăruse. Cuţitul de pe jos nu mai era acolo! Şi în jurul lui oamenii se dădeau înapoi, uitându-se la el de parcă n-ar fi fost întreg la minte.

Dumnezeule! Îşi spuse, dându-şi seama deodată ce se putea întâmpla. Dacă o să-l ucidă pe el, o s-o ucidă şi pe Helden! Dacă bărbatul cu faţa ciupită de vărsat era protejat de ucigaşi iar aceştia ştiau că-şi reperase ţinta, o să creadă că şi Helden îl reperase pe el. O s-o urmărească! O s-o ucidă fiindcă făcea parte din capcană!

Îşi făcu loc prin cercul de privitori şi dădu în lături vreo sută de braţe şi mâini agitate, în direcţia pe care îşi aminti instinctiv că ea i-o indicase cu câteva minute în urmă. O tarabă care vindea un soi de căni sau farfurii, sau… căni, farfurii, vase *de cositor. As*ta era! O tarabă cu vase de cositor. Unde era?

O găsi, dar ea nu era acolo. Nu o văzu nicăieri. Alergă până la tejgheaua tarabei şi strigă.

— O femeie! A fost aici o femeie blondă!

— Pardon? *Je ne parle pas…*

— *Une femme… Aux cheveux blonds. Elle a ete ici!*

Vânzătorul ridică din umeri şi continuă să lustruiască o cupă mică.

— *Ou est elle*? ţipă Holcroft.

— *Vous etes fou! Fou!* urlă proprietarul tarabei. *Voleur! Police!*

— *Non! S'il vous plaît! Une femme aux…*

— *Ah*, interveni vânzătorul. *Une blonde dans ce sens*, spuse el, făcând un semn spre stânga.

Holcroft plecă de la tarabă şi dădu buzna înapoi în mulţime. Trase de mai multe paltoane şi haine, croindu-şi drum. O, Doamne, o *ucisese*! Privirea lui trecea totul în revistă, fiecare coridor, fiecare pereche de ochi, fiecare şuviţă de păr. Nu era nicăieri.

— Helden!

Deodată un pumn îl izbi în zona rinichiului drept iar un braţ îi fu trecut peste umăr, încolăcindu-se în jurul gâtului şi încercând să-l sufoce. Lovi cu cotul drept în corpul atacatorului care acum stătea în spatele lui şi-l trăgea după el prin mulţime. Vrând să tragă aer în piept, îşi înfipse cotul stâng în silueta solidă şi contorsionată a celui care-l ţinea, făcând apoi acelaşi lucru cu dreptul. Nimerise cuşca toracică a atacatorului; strânsoarea din jurul gâtului slăbi pentru o clipă dar îi fu de-ajuns. Se întoarse spre stânga, înfigându-şi unghiile în antebraţul care-i cuprinsese gâtul şi trase în jos, aruncându-şi atacatorul peste şold. Amândoi bărbaţii căzură la pământ.

Noel îi văzu chipul! Sub claia dezordonată de păr roşu se afla cicatricea mică de pe frunte iar sub ea ochii albaştri şi furioşi. Omul era cel mai tânăr dintre cei doi agenţi M.I. 5 care-l interogaseră la hotelul unde stătuse la Londra. Mânia lui Noel era deplină; nebunia întemeiată pe o greşeală teribilă scăpase de sub control. Serviciul Englez de Informaţii intraseră pe fir şi s-ar putea ca această intervenţie s-o coste viaţa pe Helden.

Dar *de ce*! De ce aici, într-un sat francez uitat de lume? Nu avea nici un răspuns. Ştia doar că omul al cărui gât îl strângea el acum îi era duşman, la fel de periculos ca Rache sau ODESSA..

— *Scoală-te*! strigă Holcroft, ridicându-se în picioare şi trăgându-l şi pe celălalt. Făcu greşeala să-i dea drumul o clipă agentului. Fără să-şi dea seama, o lovitură paralizantă îl izbi în stomac ca un ciocan. Dădu ochii peste cap şi preţ de câteva secunde fu conştient că era luat pe sus într-o mare de chipuri uimite. Deodată fu lipit cu brutalitate de zidul unei clădiri; reuşi să *audă* zgomotul făcut de propriul cap când lovi suprafaţa dură.

— Fir-ai să fii de prost! Ce dracu' te-a apucat? Era cât pe-aci să te omoare acolo!

Omul de la M.I. 5 vorbise potolit, dar vocea îi era atât de intensă încât ai fi putut crede că ţipase. Noel îşi adună privirile; agentul îl imobiliză. Antebraţul bărbatului îi fusese petrecut iarăşi peste gât.

— Pui de căţea! spuse abia şoptit. Voi aţi încercat să mă ucideţi…

— Eşti nebun cu acte-n regulă, Holcroft! Tinamou nu vrea să-ţi

clintească nici un fir de păr. Trebuie să te scot de-aici.

— Tinamou? Aici?

— Să mergem!

— *Nu*! Unde-i Helden?

— Fireşte că nu cu noi! Crezi c-am înnebunit?

Noel îl privi fix pe bărbat; spunea adevărul. Totul era lipsit de noimă.

— Atunci a luat-o cineva! A plecat!

— Dacă a plecat înseamnă că s-a dus de bună-voie, spuse agentul. Am încercat să te prevenim. Lasă-te păgubaş!

— Nu, te înşeli! A fost un bărbat, unul cu faţa ciupită de vărsat…

— Fiatul?

— Da! El. Ne-a urmărit. M-am dus după el şi oamenii lui m-au înhăţat. Au încercat să mă ucidă!

— Vino cu mine, ordonă agentul, apucându-l de braţ pe Holcroft şi împingându-l pe trotuar.

Ajunseră la o alee întunecată şi îngustă aflată între două clădiri. Nici o rază de soare nu pătrundea până acolo; totul era cufundat în umbră. Aleea era străjuită de lăzi de gunoi. După a treia ladă pe dreapta, Noel zări o pereche de picioare. Restul corpului era ascuns de tomberon.

Agentul îl împinse pe Noel pe alee; avu nevoie doar de patru-cinci paşi ca să vadă bine partea superioară a corpului.

La prima vedere, bărbatul cu chipul ciupit de vărsat părea beat. În mână ţinea o sticlă de vin roşu al cărei conţinut i se vărsase în faţă pe pantaloni. Dar era un roşu diferit de pata care i se lăţise pe piept.

Bărbatul fusese împuşcat.

— Uite-ţi ucigaşul, spuse agentul. Acum ai de gând să ne asculţi? Întoarce-te la New York. Spune-ne ce ştii şi lasă totul baltă.

Noel simţi că-şi pierde minţile şi că este înconjurat de o confuzie de nepătruns. Moartea violentă îi dăduse târcoale în văzduh, la New York, la Rio, chiar şi aici într-un sătuc din Franţa. Rache, ODESSA, supravieţuitorii din Wolfsschanze…

Pentru tine nimic nu mai e ca înainte…

Se întoarse spre bărbatul de la M.I. 5, vorbind în şoaptă.

— Nu înţelegi? Nu *pot*…

La capătul aleii avu loc o încăierare scurtă şi neaşteptată. Două siluete trecură în goană, una împingând-o pe cealaltă. Se strigară câteva comenzi pe o voce guturală, aspră, sugerând lămurit violenţa, deşi cuvintele nu se înţelegeau. Strigătele de ajutor fură oprite de nişte zgomote sacadate, palme care pocniră pe obraz o dată şi încă o dată. Pe urmă siluetele nelămurite dispărură dar Holcroft auzi un strigăt.

— Noel! Noel!…

Era Helden! Holcroft redeveni lucid şi ştiu ce avea de făcut. Cu toată

forţa, îl izbi cu umărul pe agent, făcându-l să se prăbuşească peste ladă de gunoi care ascundea cadavrul bărbatului cu faţa ciupită de vărsat.

Apoi ieşi în goană de pe alee.

Ţipetele se auziră în continuare dar nu-şi putu da seama cât de departe, într-atât de gălăgioasă era mulţimea din piaţa satului. Muzica se revărsa din mai multe armonici şi comete. Lumea făcea loc ici şi colo perechilor care săltau, se roteau şi se învârteau în ritmul dansurilor de la ţară. Acea *fete d'hiver* se transformase în carnaval.

— Noel! Noel!…

Dinspre trotuarul care cotea spre stânga pieţei, din direcţia aceea veneau strigătele! Holcroft o luă la fugă nebuneşte, ciocnindu-se de o pereche de îndrăgostiţi care se îmbrăţişau lipiţi de zid. *Acolo*.

— Noel!

Se afla pe o stradă laterală, mărginită de clădiri cu trei etaje. Porni în goană, auzind ţipetele din nou dar de data asta fără cuvinte, fără nici un nume, doar un strigăt oprit de efectul unei lovituri care produse o exclamaţie de durere.

O, *Doamne*, trebuia să găsească…

O *uşă*! Văzu o uşă întredeschisă; era intrarea în cea de-a patra clădire pe dreapta. Ţipătul venise de acolo!

Alergă spre ea, amintindu-şi în timp ce se apropia că avea un pistol în buzunar. Îl scoase la iveală, gândindu-se pe când îl ţinea cu stângăcie în mâna că nu se uitase niciodată atent la armă. O făcu acum şi preţ de o clipă se opri şi o fixă cu privirea.

Nu prea se pricepea la revolvere dar pe ăsta îl ştia. Era un pistol cu încărcare automată Budischowsky TP-70, exact acelaşi tip cu cel pe care i-l împrumutase Sam Buonoventura în Costa Rica. Coincidenţa nu-i inspiră nici un fel de încredere; dimpotrivă, îl făcu să se simtă rău. Lumea asta îi era străină.

Verifică siguranţa şi dădu uşa în lături, fără să se arate, înăuntru se afla un coridor lung, îngust şi slab luminat. Pe peretele din stânga, poate la vreo patru metri una de alta, se găseau două uşi. Din ce-şi amintea cu privire la acest tip de construcţie, fu nevoit să presupună că existau două uşi aflate la aceeaşi distanţă şi pe peretele din dreapta; nu putea să le vadă de unde stătea.

Ţâşni pe uşa de la intrare, ţinând pistolul îndreptat în faţă. Şi pe peretele din dreapta erau două uşi. În total patru. În spatele uneia dintre ele se afla Helden în captivitate. Dar în spatele căreia dintre uşi? Se apropie de prima uşă aflată pe stânga şi-şi lipi urechea de ea.

Se auzi un sunet asemănător unei râcâieli, dezordonat şi necunoscut. N-avea idee ce putea să fie. Stofa, ţesătură… sfâşierea unei bucăţi de stofă? Puse mâna pe clanţă şi apăsă, uşa se deblocă iar el o deschise, cu arma în poziţie de tragere.

Undeva în fundul camerei întunecoase se afla o bătrână care stătea în genunchi şi freca podeaua. Stătea în profil, trăsăturile cândva

hotărâte îşi pierduseră din fermitate iar unul din braţe descria cercuri pe suprafaţa din lemn moale. Era atât de bătrâna încât nici nu-l văzu, nici nu-l auzi. Închise uşa.

Pe uşa din dreapta era prinsă o panglică neagră. În spatele acelei uşi murise cineva; o familie îl jelea pe dispărut. O moarte în spatele *acelei uşi*. Gândul avu darul să-l sperie peste măsură; se opri să asculte.

Asta era! Avea loc o luptă. Respiraţii greoaie, mişcări, încordare; în camera aceea exista cineva pradă disperării. Dincolo de uşă se afla Helden!

Noel se dădu înapoi, cu pistolul automat îndreptat în faţă şi ridică piciorul drept. Trase adânc aer în piept şi, folosindu-şi piciorul pe post de berbec de asediu, izbi lemnul din stânga clanţei. Forţa loviturii făcu uşa să se deschidă cu zgomot spre interior.

Înăuntru, pe un pat jegos, se aflau doi adolescenţi goi, un băiat brunet deasupra unei fete grase cu pielea albă, ale cărei picioare erau desfăcute spre tavan, în timp ce băiatul stătea între ele, ţinându-şi ambele mâini pe sânii ei. Auzind zgomotul şi văzându-l pe străin, fata scoase un ţipăt. Băiatul se rostogoli de pe ea şi se prăbuşi pe podea, cu gura căscată de uimire.

Zgomotul! Existenţa lui fusese un semnal de alarmă. Holcroft o luă la fugă pe coridor şi se opri la a doua uşă pe stânga. N-avea timp să mai fie preocupat de nimic altceva decât de găsirea lui Helden. Îşi propti zdravăn umărul în uşă, învârtind clanţa anevoie cu mâna stângă şi ţinând strâns mânerul pistolului cu dreapta. Nu era nevoie de forţă; uşa cedă imediat.

Noel rămase în prag, simţindu-se ruşinat preţ de o clipă. Lângă perete, în apropierea unei ferestre, se afla un om orb. Era un bătrân care tremura de teama violenţei nevăzute şi necunoscute care-i invadase intimitatea întunecată.

— *Nom de Dieu*..., şopti el, împreunându-şi mâinile în faţă.

Sunetul unor paşi care alergau se auzi de pe coridor, din ce în ce mai tare – era zgomotul unui om care nu fugea relaxat, ci mâncând pământul, aşa cum sugerau pantofii de piele care se auzeau pe podeaua de lemn. Holcroft se întoarse rapid, exact la timp ca să-l vadă trecând prin dreptul uşii pe agentul de la M.I. 5. Undeva afară se auzi un zgomot de sticlă spartă. Noel ieşi împleticindu-se din camera orbului, uitându-se în stânga, de unde venise zgomotul; lumina soarelui pătrundea printr-o uşă deschisă la capătul coridorului. Sticla geamurilor ei fusese vopsită în negru; nu o văzuse din cauza luminii slabe.

Cum de ştia agentul că acolo era o uşă? De ce o dăduse în lături şi ieşise în fugă pe stradă? Oare bărbatul de la M.I. 5 credea că *şi el* plecase tot pe acolo? Instinctul îi spuse că agentul n-o să-l creadă capabil de aşa ceva; era un simplu amator, un nebun. Nu, pe altcineva

căuta.

Nu putea fi decât Helden! Dar Helden se afla în spatele uşii din faţa camerei orbului; era singurul loc care mai rămăsese. *Trebuia* să fie ăsta. Agentul se înşelase!

Holcroft izbi uşa din faţa lui; broasca cedă, uşa se deschise iar el dădu buzna înăuntru.

Era goală şi fusese goală foarte mult timp. Se adunase un strat de praf peste tot… şi nu existau urme de paşi. Nimeni nu călcase în camera asta de săptămâni de zile.

Bărbatul de la M.I. 5 avusese dreptate. Amatorul nu-şi dăduse seama de un lucru pe care profesionistul îl sesizase.

Noel ieşi în goană din camera goală, în coridorul întunecos, pe uşa stricată şi ajunse într-o curte. La stânga se afla o uşă grea din lemn care dădea înapoi în stradă laterală. Era deschisă iar Holcroft ieşi pe acolo în fugă. Auzi sunete de la carnavalul din piaţă dar nu erau singurele. La mare distanţă pe stradă pustie, la dreapta lui, reuşi să audă un ţipăt, oprit la fel ca şi până atunci. Alergă în direcţia din care venise ţipătul, în direcţia lui Helden, dar nu văzu pe nimeni.

— Întoarce-te!

Ordinul veni din pragul unei uşi retrase.

Se auzi o împuşcătură; deasupra lui zburară bucăţi de piatră şi îi ajunse la ureche zgomotul asemănător unui vaier al unui glonţ care ricoşase.

Noel se aruncă la pământ pe pavajul dur şi inegal. În cădere, atinse cu degetul trăgaciul pistolului. Acesta se descarcă, provocând o explozie aproape de faţa lui. Cuprins de panică, se dădu de-a rostogolul până la uşa retrasă. Fu înhăţat de nişte mâini care îi traseră corpul în întuneric. Bărbatul de la Serviciul Englez de Informaţii, tânărul cu cicatricea pe frunte, îl lipi cu forţa de intrarea de piatră.

— Repet, eşti un prost afurisit! Ar trebui să te omor cu mâna mea şi i-aş scuti pe alţii de-o grijă.

Agentul stătea ghemuit lingă zid; îşi apropie chipul de margine.

— *Nu* te cred, spuse Noel. Nu cred *nimic* din toată povestea asta. Ea unde e?

— Ticălosul o ţine cu el peste drum, la nici douăzeci de metri. Cred că are radioemiţător şi a luat legătura cu o maşină.

— O s-o ucidă!

— Nu acum. Nu ştiu de ce, dar nu asta au de gând. Poate fiindcă e sora lui.

— Termină cu chestia asta! E o *greşeală*; e absurd! Am vorbit cu ea şi i-a telefonat. E la fel de Tinamou ca şi voi. Plus că e nebun de mânie. Probabil că o să scrie ceva la ziar şi o să vă facă pe voi, ministerul de externe şi tot nenorocitul ăla de guvern englez, să arătaţi ca nişte imbecili.

Agentul de la M.I. 5 se uită ţintă la Holcroft. Avea privirea cuiva care cercetează delirul unui psihopat, oscilând între curiozitate, dezgust şi uimire.

— Ce-ai zis c-o să facă? *Ce* ai vorbit?

— M-ai auzit.

— *Dumnezeule*… Oricine-ai fi şi indiferent în ce eşti implicat, n-ai nici în clin nici în mânecă cu povestea asta.

— Te-am prevenit încă de la Londra, spuse Noel, străduindu-se să se ridice în capul oaselor şi încercând să-şi recapete respiraţia. Credeai că mint?

— Ştiam că minţi; nu ştiam de ce, atâta tot. Am crezut că eşti folosit de oamenii care vor să dea de von Tiebolt.

— Pentru ce?

— Pentru un contact pe şest, fără că vreuna din părţi să se expună. Era un paravan solid: o sumă de bani undeva în America, lăsată familiei.

— Dar pentru *ce!*

— Mai târziu! Tu vrei fata, eu îl vreau pe ticălosul care a răpit-o. Ascultă-mă, spuse agentul, arătând spre pistolul automat din mâna lui Noel. Ştii cum se foloseşte chestia aia?

— Am mai avut odată un pistol exact la fel. Nu sunt specialist.

— Nu-i nevoie să fii; o să ai o ţintă mare. Dacă nu mă înşel, au o maşină care patrulează prin zonă.

— Tu n-ai?

— Nu, sunt singur. Acum ascultă-mă. Dacă vine vreo maşină, o să trebuiască să se oprească. Exact în clipa aia eu dau fuga la uşa de pe partea cealaltă a străzii. Cât alerg, mă acoperi trăgând direct asupra maşinii. Ţinteşte în parbriz. Trage în cauciucuri sau în radiator, nu contează, dar încearcă să atingi parbrizul. Trage asupra lui; imobilizează maşina aia afurisită dacă poţi; şi roagă-te lui Dumnezeu că localnicii să rămână la tâmpenia aia din piaţă.

— Şi dacă nu rămân, dacă mă trezesc cu cineva…

— Încearcă să nu-l atingi, tăntălăule! i-o tăie englezul. Şi trage doar în partea dreaptă a maşinii. Dreapta *ta*. Expune-te cât mai puţin posibil.

— Partea *dreaptă* a maşinii?

— Da, dacă nu cumva vrei s-o lichidezi pe fată, de care, sincer să fiu, mi se fâlfâie. Dar îl vreau pe *el*. Sigur că dacă m-am înşelat toată treaba cade şi o să trebuiască să ne gândim la altceva.

Chipul agentului era lipit de piatră. Şi-l mişcă puţin în faţă, uitându-se pe stradă. Pădurea necunoscută aparţinea acestui gen de oameni, nu arhitecţilor bine-intenţionaţi.

— În clădirea aceea veche nu te-ai înşelat, spuse Noel. Ai ştiut că mai era o uşă.

— O ieşire secundară. Nici un meseriaş adevărat nu şi-ar permite să se lase prins înăuntru.

Profesionistul avusese încă o dată dreptate. Noel auzi scrâşnetul roţilor; un automobil dădu un colţ nevăzut şi se apropie cu viteză. Agentul se ridică, făcându-i semn lui Noel să-l urmeze. Privi pe după marginea intrării, cu braţul strâns la piept şi cu pistolul în mina.

Roţile scrâşniră din nou; automobilul se opri. Agentul strigă la Holcroft în timp ce ţâşni din cadrul uşii, trăgând două focuri de pistol deasupra maşinii şi traversând strada în fugă.

— Acum!

Ceea ce se petrecu semăna cu un coşmar de scurtă durată, a cărui autenticitate fu sporită de sunetele materiei care era distrusă şi de mişcările ce căpătaseră o neobişnuită frenezie. Noel *acţiona* în adevăratul sens al cuvântului. Văzu pistolul automat în faţă, la capătul braţului *său* şi ţinut în mâna *sa*. Simţi vibraţiile care-i treceau prin corp de fiecare dată când apăsa pe trăgaci. *Partea dreaptă a maşinii. Dreapta ta. Dacă nu*… Se strădui cu disperare să ţintească bine. Uimit, văzu cum parbrizul se crapă şi se face ţăndări; auzi gloanţele pătrunzând prin uşă; auzi ţipetele unei fiinţe omeneşti… iar apoi văzu cum acea fiinţă omenească se prăbuşeşte prin uşă, pe pavajul de lângă maşină. Era şoferul; braţele îi erau întinse în lături; sângele îi ţâşnea din cap şi nu mai făcea nici o mişcare.

De peste drum îl zări pe bărbatul de la M.I. 5 ieşind din pragul unei uşi, ghemuindu-se şi ţinându-şi pistolul îndreptat în faţă. Pe urmă auzi ordinul:

— Dă-i drumul! N-ai pe unde să ieşi!

— *Nie und nimmer!*

— Atunci poate să meargă cu tine! Mă doare-n cot!… Dă-te mai la dreapta, domnişoară! Acum*!*

Două detunături, una după alta; ţipătul unei femei se auzi ca un ecou pe toată strada. Noel simţea că înnebuneşte şi nu mai ştia ce să creadă. Alergă spre locul acela, temându-se să gândească, înfricoşat de ce ar putea să vadă şi de faptul că ar fi posibil să descopere ceva atât de cumplit încât să-şi piardă minţile.

Helden stătea în genunchi, tremura, iar respiraţia îi era întretăiată de suspine pe care nu şi le putea stăpâni. Se uita la bărbatul care murise şi care stătea întins pe caldarâm la stânga ei. Dar ea *trăia*! Pentru el era singurul lucru care avea importanţă. Noel se apropie în fugă şi se aruncă lângă ea, ţinându-i capul care tremura strâns la piept.

— La el… La el, *şo*pti Helden, împingându-l pe Noel. Repede.

— Ce? întrebă Noel, urmărindu-i privirea.

Agentul de la M.I. 5 încerca să se târască; gura i se deschidea şi se închidea la loc; se silea să vorbească dar nu putea scoate nici un sunet.

Iar în partea din faţă a cămăşii avea o pată roşie care creştea văzând cu ochii.

Un grup de oameni se adunase la intrarea în piaţă. Trei sau patru începură să se apropie şovăind.

— Ia-l, spuse Helden. Ia-l repede.

Ea era în stare să gândească iar el nu; ea putea să ia hotărâri iar el nu mai era capabil nici să se mişte.

— Ce-o să facem? Unde-o să mergem? Doar asta reuşi să spună, nefiind nici măcar sigur că erau propriile lui cuvinte.

— Străzile, aleile astea. Comunică între ele. Trebuie să-l scoatem de aici.

— De ce?

Ochii lui Helden trecură prin el ca un sfredel.

— Mi-a salvat viaţa. Ţi-a salvat-o şi pe a ta. *Repede*!

Nu-i rămase decât să se conformeze; nu putea gândi pe cont propriu. Se ridică în picioare şi alergă la locul unde era agentul, aplecându-se asupra lui, cu faţa la doar câţiva centimetri de a acestuia. Văzu ochii albaştri şi furioşi care păreau nesiguri şi plutitori, gura care se lupta să spună ceva fără să fie în stare.

Bărbatul era pe moarte.

Noel îl ridică pe agent în picioare; englezul nu se putea ţine, aşa că îl luă pe sus, uimit de propria putere. Se întoarse şi o văzu pe Helden furişându-se spre automobilul de lângă bordură; motorul încă funcţiona. Noel îl duse pe agent la maşina asupra căreia se trăsese.

— Conduc eu, spuse Helden. Pune-l pe bancheta din spate.

— Parbrizul! Nu poţi să vezi nimic!

— Nu putem să mergem prea departe.

Minutele care urmară fură la fel de ireale pentru Holcroft ca imaginea pistolului pe care îl ţinea în mina. Helden făcu o întoarcere bruscă, intrând pe trotuar şi ajungând apoi în mijlocul străzii. Stând lângă ea, Noel îşi dădu seama de un lucru, în pofida panicii de care fusese cuprins. Pricepu calm, aproape indiferent; începea să se adapteze acestei lumi noi şi cumplite. Rezistenţa lui slăbise masiv, lucru confirmat de faptul că *acţionase*; *nu* dăduse bir cu fugiţii. Anumiţi oameni încercaseră să-l ucidă. Încercaseră s-o ucidă şi pe fata de lângă el. Poate că fusese de-ajuns.

— Poţi să ajungi la biserică? întrebă el, uluit acum de propria stăpânire de sine.

Ea îi aruncă o privire scurtă.

— Cred că da. De ce?

— Nu mai putem merge cu maşina asta chiar dacă ai putea să vezi. Trebuie s-o găsim pe a noastră.

Făcu nişte gesturi care arătau dincolo de sticla crăpată a parbrizului; de sub capotă ieşeau aburi.

— A fost atins radiatorul. Găseşte biserica.

Ea o găsi, mai mult din instinct, mergând pe străzile şi aleile înguste care făceau legătura între drumurile inegale ce plecau din piaţa satului. Ultimele grupuri de case erau înfricoşătoare. Lumea alerga pe lângă maşină şi se auzeau strigăte agitate. Pentru câteva clipe Noel crezu că atenţia sătenilor fusese atrasă de parbrizul distrus şi ciuruit de gloanţe, dar nu ăsta era motivul. Siluetele oamenilor se îndreptau spre centrul pieţei; lumea prinsese de veste.

— Des gens assassinés! La tuerie!{17}

Helden coti pe stradă care trecea pe lângă casa parohială Şi prin faţa intrării în parcare. Pătrunse înăuntru şi se opri lângă maşina închiriată. Holcroft se uită pe bancheta din spate. Bărbatul de la M.I. 5 era ghemuit în colţ, continua să respire şi avea ochii îndreptaţi asupra lui Noel. Îşi mişcă o mână, ca şi cum ar fi vrut să-l facă pe Noel să se apropie.

— Schimbăm maşina, spuse Holcroft. O să te ducem la un medic.

— Întâi... ascultă-mă, tăntălăule, şopti englezul, mutându-şi apoi privirea asupra lui Helden. Spune-i.

— Ascultă-l, Noel, spuse ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Payton-Jones... ai numărul?

Holcroft îşi aminti. Numele de pe cartea de vizită pe care i-o dăduse agentul acela de la informaţii, de vârstă mijlocie şi cărunt, întâlnit la Londra... Acest nume era Harold Payton-Jones. Dădu din cap.

— Da.

— Sună-l... rosti bărbatul de la M.I. 5 tuşind. Spune-i ce s-a întâmplat... totul.

— Poţi s-o faci şi tu, spuse Noel.

— Eşti un căcănar. Spune-i lui Payton-Jones că există o complicaţie de care nu ştiam. Omul despre care am crezut că a fost trimis de Tinamou, omul lui von Tiebolt...

— Fratele meu *nu* este Tinamou, strigă Helden.

Agentul o privi printre pleoapele pe jumătate închise.

— Poate că ai dreptate, domnişoară. Până acum n-am crezut, dar s-ar putea să fie adevărat. Ştiu doar că omul care v-a urmărit cu Fiatul lucrează pentru von Tiebolt.

— Ne-a urmărit ca să ne apere! Ca să afle cine îi luase urma lui Noel.

Holcroft se întoarse şi o privi pe Helden.

— Ai ştiut de el?

— Da, replică ea. Prânzul nostru de azi a fost ideea lui Johann.

— Mulţumesc frumos.

— *Te rog*. Nu înţelegi lucrurile astea. Fratele meu le înţelege. Şi eu la fel.

— Helden, am încercat să-l atrag în cursă pe omul acela! A fost ucis!
— Ce? O, Doamne…
— Asta e complicaţia, şopti agentul, adresându-i-se lui Noel. Dacă von Tiebolt nu e Tinamou, atunci ce e? De ce a fost împuşcat omul ăsta? Cei doi bărbaţi de ce au încercat s-o răpească pe *ea*! Şi să te ucidă pe *tine*? Cine erau? Maşina asta… luaţi-i urma.
Englezul se sufocă; Noel se întinse peste scaun dar agentul îi făcu semn să renunţe.
— Ascultă-mă. Află cine erau şi a cui e maşina. Ei reprezintă complicaţia.
Bărbatul de la M.I. 5 abia îşi mai putea ţine ochii deschişi; şoaptele îi erau din ce în ce mai greu de auzit. Era limpede că avea să moară în câteva clipe. Noel se aplecă spre el peste scaun.
— Complicaţia asta are vreo legătură cu un bărbat pe nume Peter Baldwin?
Muribundul tresări, de parcă ar fi fost scuturat de un şoc electric. Pleoapele i se deschiseră; pupilele reveniră pentru scurt timp la viaţă.
— Baldwin?
Şoapta se auzi ca un ecou straniu şi tânguitor.
— M-a sunat la New York, spuse Holcroft. Mi-a zis să nu fac ce aveam de gând, să nu mă amestec. Mi-a spus că ştie lucruri pe care nu le mai ştie nimeni. După o oră a fost ucis.
— Spunea *adevărul*! Baldwin spunea adevărul!
Buzele agentului începură să tremure; un firicel de sânge începu să-i curgă din colţul gurii.
— Nu l-am crezut niciodată; mai mereu se lăuda şi n-avea *nimic*! Am fost siguri că *minte*…
— Minte în legătură cu ce?
Bărbatul de la M.1.5 se uită la Noel; apoi, făcând eforturi, îşi mută privirea asupra lui Helden.
— Nu mai e timp… spuse, chinuindu-se din răsputeri să se uite iarăşi la Holcroft. Eşti în regulă. Trebuie să fii, altfel n-ai fi spus ce-ai spus adineauri. O să am încredere în voi, în amândoi. Daţi de Payton-Jones… cât puteţi de repede. Spuneţi-i să se întoarcă la dosarul Baldwin. Cod Wolfsschanze… E Wolfsschanze.
Capul agentului căzu în faţă. Murise.

Goniră spre nord pe şoseaua care ducea la Paris, în timp ce soarele sfârşitului de după-amiază scălda ţinutul cu raze portocalii şi galbene dar reci. Soarele de iarnă era acelaşi peste tot, era o constantă. Iar Holcroft se simţea recunoscător pentru acest lucru.

Cod Wolfsschanze. E Wolfsschanze.

Peter Baldwin ştiuse despre Geneva. Încercase să le spună celor de la M.I. 5 dar suspicioşii din Serviciul Englez de Informaţii nu-l crezuseră.

Mai mereu se lăuda şi n-avea nimic!

Pentru *ce* se lăuda? Ce târg voia să încheie? *Cine* era Peter Baldwin?

Cine *fusese* Peter Baldwin?

Cine era von Tiebolt… Tennyson?

Dacă von Tiebolt nu e Tinamou, atunci ce e? De ce a fost împuşcat omul ăsta? Cei doi bărbaţi, de ce au încercat s-o răpească pe ea? Şi să te ucidă pe tine?

De ce?

În orice caz, o problemă fusese lămurită: John Tennyson nu era Tinamou. Indiferent ce-ar fi putut fi fiul lui Wilhelm von Tiebolt – şi chiar dacă ar reprezenta un potenţial pericol pentru Geneva – nu era el asasinul. Dar atunci cine era? Ce făcuse ca să aibă de-a face cu nişte ucigaşi? De ce era urmărit – şi nu numai el, ci şi sora lui?

Întrebările nu-i dădură pace lui Noel ore întregi. Nu mai putea să se gândească la ele; dacă ar face-o, ar exploda. Trei oameni ucişi – unul chiar de el. Împuşcaţi pe o stradă laterală dintr-un sat francez uitat de lume, în timpul unui carnaval. O nebunie.

— Ce crezi că reprezintă „Wolfsschanze”? întrebă Helden.

— Ştiu ce reprezintă, spuse el.

Ea se întoarse, surprinsă.

Iar el îi spuse; tot ce ştia despre supravieţuitorii din Wolfsschanze. Acum nu mai avea nici un rost să ascundă faptele. După ce termină, ea rămase tăcută. Se întrebă dacă n-o solicitase prea mult. Într-un conflict în care n-avea ce să caute. Cu doar câteva zile în urmă, ea îi spusese că dacă n-o să se conformeze instrucţiunilor şi dacă nu era cine susţinea că este, o să plece din Paris şi n-o s-o mai găsească niciodată. Oare o să facă acelaşi lucru şi acum? Era cumva tocmai ameninţarea venită din Wolfsschanze povara finală pe care nu putea s-o accepte?

— Ţi-e frică? întrebă el.

— E o întrebare stupidă.

— Cred că ştii ce-am vrut să spun.

— Da, rosti ea, rezemându-şi capul de scaun. Vrei să ştii dacă o să fug.

— Cred că da. O să fugi?

Câteva clipe nu-i dădu nici un răspuns, iar el nu insistă. Când vorbi, din vocea ei răzbătea ecoul unei tristeţi asemănătoare cu a surorii ei, dar totuşi atât de diferită.

— Nu pot să fug la fel cum nu poţi nici tu. Lăsând la o parte moralitatea şi frica, pur şi simplu nu e o soluţie practică, nu? Ne-ar găsi şi ne-ar ucide.

— Sună fără drept de apel.

— Ăsta-i adevărul. În plus, am obosit să tot fug. De Rache, de ODESSA, acum şi de Wolfsschanze. Trei vânători care se urmăresc între ei în timp ce ne hăituiesc pe noi. Trebuie să se termine. Herr Oberst are dreptate.

— Am ajuns la aceeaşi concluzie ieri după-masă. M-am gândit că dacă n-ar fi mama aş fugi cu tine.

— Fiul lui Heinrich Clausen, spuse Helden gânditoare.

— Şi al altcuiva, spuse el, întorcându-i privirea. Ne-am înţeles? N-o să-l căutăm pe acest Payton-Jones.

— Ne-am înţeles.

— Cei de la M I. 5 or să ne caute oricum. N-au încotro. Au pus un om pe urmele noastre; or să afle că a fost ucis. O să se pună întrebări.

— La care nu putem răspunde. Am fost urmăriţi, nu urmăritori.

— Mă întreb cine erau? Cei doi bărbaţi, spuse el.

— Cred că de la Rache. E stilul lor.

— Sau al ODESSEI.

— Posibil. Dar cel care m-a luat pe sus vorbea o germană ciudată. Un dialect de nerecunoscut. Nu era din Munchen şi în nici un caz din Berlin. Era ceva straniu.

— Cum adică?

— Era în acelaşi timp foarte gutural şi totuşi moale, dacă are vreun sens.

— Nu prea are. Şi-atunci crezi că erau de la Rache?

— Are vreo importanţă? Trebuie să ne apărăm de amândouă. Nu s-a schimbat nimic. Cel puţin, nu pentru mine. Se întoarse şi-i puse mâna pe braţ. Totuşi, îmi pare rău pentru tine.

— De ce?

— Pentru că acum fugi alături de noi. Ai devenit unul din copii – *die verwunschte Kinder*. Blestemaţii. Şi n-ai nici un fel de pregătire.

— Am impresia că o obţin contra cronometru. Ea îşi retrase mâna.

— Ar trebui să te duci la Berlin.

— Ştiu. Trebuie să ne mişcăm repede. E nevoie să luăm legătura cu Kessler şi să-l aducem cu noi; el e ultimul care este implicat în… problemă, spuse Holcroft după o pauză.

Ea zâmbi trist la auzul acestui cuvânt.

— E fratele meu şi eşti tu; amândoi sunteţi bine informaţi şi gata de

acţiune. Trebuie pregătit şi Kessler… Zurich este adevărata problemă. Acolo se află şi răspunsul la atât de multe lucruri.

Noel se uită la ea. Nu-i trebui prea mult ca să priceapă la ce se gândea. Zurich însemna resurse mai presus de orice închipuire; bineînţeles că o parte din ele o să fie folosită pentru potolirea, dacă nu cumva eliminarea, fanaticilor din ODESSA şi Rache. Holcroft ştia că ea era la curent cu faptul că el asistase cu propriii lui ochi la ororile comise de aceştia; o treime din credit era deja al ei din plecare. Fratele ei o să fie de acord.

— Operaţiunea Zurich o să reuşească, spuse el. În curând o să poţi să nu mai fugi. Cu toţii vom putea să ne oprim.

Ea îl privi, căzând pe gânduri. Pe urmă se apropie de el pe scaun, îl luă de braţ şi-l ţinu aşa o vreme. Îşi lăsă capul pe umărul lui, în timp ce părul ei blond îi cădea pe haină.

— Te-am chemat şi ai venit, spuse ea cu acea voce stranie şi ireală. A fost cât pe-aci să murim în după-masa asta. Un om şi-a dat viaţa pentru noi.

— Era un profesionist, replică Noel. Poate că vieţile noastre nici nu contau pentru el. Căuta informaţii şi urmărea pe cineva despre care credea că i le poate oferi.

— Ştiu asta. Am mai văzut asemenea oameni, asemenea profesionişti. Dar cel puţin acesta a fost cumsecade; mulţi nu sunt. Îi sacrifică prea uşor pe alţii în numele profesionismului.

— Ce vrei să spui?

— Nu eşti pregătit; ai fi făcut aşa cum ţi-a spus. Ai fi putut fi folosit ca momeală, ca să-i facă pe ceilalţi să tragă. I-ar fi fost mai uşor să te lase pe tine să încasezi gloanţele, iar apoi pe mine. Eu nu eram importantă pentru el. În zăpăceala care-a fost acolo şi-ar fi putut salva viaţa, punând totodată mâna pe cel pe care-l căuta. Dar ne-a salvat pe noi.

— Unde anume mergem la Paris?

— Nu mergem la Paris, spuse Helden. La Argenteuil. Au un hotel micuţ pe malul fluviului. E grozav.

Noel îşi luă o mâna de pe volan şi o lăsă să cadă peste părul care-i acoperise o parte din haină.

— Tu eşti grozavă, spuse el.

— Sunt speriată. Trebuie să scap de frică.

— Argenteuil? făcu el gânditor. Un hotel micuţ din Argenteuil. Ştii o grămadă de locuri, ţinând seama că trăieşti în Franţa doar de câteva luni.

— Trebuie să ştii locurile unde nu se pun întrebări. Ţi se explică repede şi înveţi repede. Ieşim prin Billancourt. Grăbeşte-te, te rog.

Camera lor dădea spre Sena, având un balcon mic dincolo de uşile cu geamuri mari exact deasupra fluviului. Rămaseră câteva minute în aerul serii, el ţinând-o pe după mijloc şi privind amândoi în jos spre apele întunecate. Nici unul nu vorbi; fiecăruia atingerea celuilalt i se părea că-i aduce mângâiere.

Se auzi o bătaie la uşă. Helden se încordă dar el zâmbi şi o linişti.

— Nu te speria. Când erai în baie am comandat o sticlă de coniac.

Ea îi întoarse zâmbetul şi răsuflă uşurată.

— Zău că trebuia să mă laşi pe mine. Franceza ta e imposibilă.

— Pot să spun „Remy Martin”, făcu el, dându-i drumul. E primul lucru pe care l-am învăţat la şcoală. Intră în cameră şi se îndreptă spre uşă. Luă tava de la ospătar şi rămase pe loc o clipă, privind-o Pe Helden. Ea închisese uşa de la balcon şi se uita pe fereastră la cerul serii. Era o femeie retrasă, o femeie singură care îl chema. El înţelese.

Ar fi vrut să înţeleagă şi alte lucruri. Era frumoasă; acesta era adevărul şi n-avea rost să mai spună nimic. La fel de adevărat era faptul că era conştientă de propria frumuseţe. Era extrem de inteligentă, o altă calitate a cărei evidenţă făcea inutil orice alt comentariu. Iar dincolo de acea inteligenţă era obişnuită să trăiască în lumea aceea cufundată în întuneric şi populată de umbre. Ştia pe ce drum s-o apuce într-un sens mai larg, internaţional; se mişca repede şi hotărât. Probabil că existaseră zeci de situaţii în care se folosise de sex ca să obţină un avantaj dar bănuia că o făcuse calculat, cu sânge rece: ai grijă, cumpărătorule, poţi să ai parte doar de un corp. Gândurile mele rămân ale mele; n-o să afli nici unul.

Se întoarse de la uşa cu geam; ochii îi erau blânzi iar expresia caldă dar totuşi rezervată, cercetătoare chiar şi acum.

— Semeni cu un şef de sală nerăbdător care vrea să mă conducă la masă.

— Pe aici, *mademoiselle*, spuse Noel, ducând tava la biroul mic din cealaltă parte a camerei şi punând-o pe el. Doamna doreşte cumva o masă mai aproape de apă?

Puse un scăunel în faţa uşii cu geam şi se întoarse spre ea, zâmbind şi înclinându-se.

— Dacă doamna binevoieşte să se aşeze, coniacul va fi servit şi vor începe focurile de artificii. Purtătorii de torţe din bărci doar pe dumneavoastră vă aşteaptă.

— Şi tu unde o să stai, atrăgătorul meu *garcon*!

— La picioarele dumneavoastră, doamnă.

Se aplecă şi o sărută, ţinând-o de umeri şi întrebându-se dacă o să se ferească sau o să-l respingă.

Indiferent la ce se aştepta, se dovedi nepregătit pentru ceea ce avea să se întâmple de fapt. Buzele ei erau moi şi umede, depărtate ca şi cum ar fi fost puţin umflate, mişcându-se lipite de ale lui şi invitându-l

în gura ei. Întinse amândouă mâinile şi-i cuprinse chipul iar degetele îi mângâiară cu blândeţe obrajii, pleoapele şi tâmplele. Buzele i se mişcau în continuare, fremătând şi descriind cercuri deznădăjduite, atrăgându-l în ea. Acum erau amândoi în picioare. El îi simţi sânii strivindu-i-se de cămaşă şi picioarele care se lipiseră de ale lui, împingându-se în el, încercându-i tăria cu tăria lor, stârnindu-l.

Pe urmă se întâmpla ceva ciudat. Ea începu să tremure; degetele îl cuprinseră pe după gât şi unghiile i se înfipseră în carne, ţinându-l strâns de parcă s-ar fi temut să nu plece. El auzi suspinele pe care le scotea din gât şi simţi cum începe să fie scuturată de convulsii. O înlănţui pe după talie şi-şi desprinse uşor faţa de a ei, silind-o să-l privească.

Plângea. Îl privi o clipă; durerea i se citea în ochi, o durere atât de profundă încât Noel se simţi ca un intrus care asistă la chinurile tainice ale cuiva.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Scapă-mă de frică, şopti ea plângând.

Îşi duse mâinile la nasturii de la bluză şi îi deschise, dând la iveală rotunjimile sânilor.

— Nu pot să rămân singură. Te rog, *scapă-mă* de ea.

O trase spre el, culcându-i capul pe piept şi simţindu-i părul mângâietor şi frumos, la fel de mângâietor şi frumos ca ea.

— Nu eşti singură, Helden. Şi nici eu nu sunt singur.

Erau goi sub cuvertură, el având un braţ încolăcit în jurul ei, ea ţinându-şi capul pe pieptul lui. Cu mâna liberă îşi ridica mereu şuviţe din părul lung şi blond şi le lăsa apoi să cadă, acoperindu-i chipul.

— Când faci aşa nu pot să văd, spuse ea râzând.

— Arăţi ca un câine ciobănesc.

— Eşti ciobanul meu?

— Am şi ciomag.

— Îngrozitor. Ai o gură spurcată.

Întinse degetul arătător şi îl bătu pe buze. El îi prinse degetul între dinţi şi scoase un mârâit.

— Nu poţi să mă sperii, şopti ea, ridicându-şi faţa deasupra lui şi apăsându-i limba în joacă. Eşti leul cel laş. Faci gălăgie dar nu muşti.

El o prinse de mână.

— Leul cel laş? Vrăjitorul din Oz!

— Sigur, răspunse ea. Mi-a plăcut la nebunie *Vrăjitorul din Oz*. L-am văzut de zeci de ori la Rio. Acolo am început să învăţ engleza. Mi-am dorit foarte mult să mă cheme Dorothy. Ba chiar i-am spus căţelului meu Toto.

— Îmi vine greu să mă gândesc că ai fost cândva fetiţă.

— Dar să ştii că am fost. Nu m-am născut aşa…

Se opri şi râse. Se ridicase deasupra lui; sânii erau în dreptul chipului lui. Mâna sa atinse instinctiv sfârcul sânului stâng. Ea gemu şi-i acoperi mâna, ţinând-o acolo în timp ce se lăsă în jos pe pieptul lui.

— Oricum, *am fost* fetiţă. Am avut momente când am fost foarte fericită.

— Când?

— Când eram singură. Întotdeauna am avut camera mea, mama s-a ocupat de asta. Era mereu undeva în fundul casei sau al apartamentului; sau, dacă stăteam la hotel, era o cameră separată, departe de fratele şi sora mea. Mama spunea că sunt cea mai tânără şi că nu e voie să fiu deranjată de orele mai târzii de culcare ale celorlalţi.

— Îmi închipui că asta te însingura destul de mult…

— O, *nu*! Fiindcă n-am fost *niciodată* singură. Aveam în minte imaginea prietenilor care stăteau pe scaune sau pe pat şi cu care stăteam de vorbă. Vorbeam ore întregi, împărtăşindu-ne reciproc secretele.

— Dar la şcoală? N-ai avut prieteni în carne şi oase?

Helden tăcu o clipă.

— Nu mulţi, câţiva. Acum, privind înapoi, nu pot să-i condamn. Eram cu toţii copii. Făceam ce ne spuneau părinţii – aceia dintre noi care mai aveau vreun părinte.

— Ce le spuneau părinţii?

— Că sunt o von Tiebolt. Fetiţa cu prenume caraghios. Mama era… mă rog, aşa cum era. Cred că s-au gândit că stigmatul meu ar putea fi molipsitor.

Poate că fusese într-adevăr însemnată cu un stigmat, îşi spuse Noel, dar asta nu din cauza mamei ei. ODESSA lui Maurice Graff avea în vedere lucruri mai importante. Milioane peste milioane subtilizate de la Reichul lor iubit pentru a fi folosite de trădători ca von Tiebolt pentru a obţine o iertare pe scară largă.

— Lucrurile s-au mai îndreptat când ai crescut, nu?

— Îndreptat? Sigur. Te adaptezi, te maturizezi, înţelegi atitudini pe care nu le înţelegeai în copilărie.

— Prieteni mai mulţi?

— Nu neapărat mai mulţi, poate mai apropiaţi. Nu prea mă pricepeam să mă integrez. Eram obişnuită să fiu singură; înţelegeam de ce nu sunt invitată la petreceri şi la mese simandicoase. Cel puţin nu în aşa-numitele case respectabile. Anii au diminuat activităţile sociale, ca să zic aşa, ale mamei dar nu şi interesele de afaceri. Era un rechin; eram evitaţi chiar şi de ai noştri. Şi bineînţeles că germanii n-au fost niciodată acceptaţi cu adevărat de restul locuitorilor din Rio, oricum nu în anii aceia.

— De ce nu? Războiul se terminase.
— Dar nu şi necazurile. Pe atunci, germanii reprezentau o sursă permanentă de necazuri. Bani falşi, criminali de război, vânători israelieni… a durat ani de-a rândul.
— Eşti o femeie atât de frumoasă, îmi vine greu să mi te imaginez… izolată, să zicem.
Helden se ridică şi se uită la el. Zâmbi şi-şi dădu părul pe spate cu mâna dreaptă, ţinându-şi-l strâns la ceafă.
— Arătam foarte sobru, dragul meu. Părul lins, adunat într-un coc, ditamai ochelarii şi rochii întotdeauna cu un număr mai mare decât trebuia. Nu te-ai fi uitat de două ori la mine… Nu mă crezi?
— Nu la asta mă gândeam.
— Dar la ce?
— Adineauri mi-ai spus „dragul meu”.
Ea îl privi în ochi.
— Da, chiar asta am făcut, nu? Mi s-a părut foarte firesc. Ai ceva împotrivă?
Se întinse spre ea iar atingerea ţinu loc de răspuns.
Stătea la loc pe scăunel, într-un furou care îi servea drept neglijeu şi luă din când în când câte o înghiţitură de coniac. Noel se afla pe podea lângă ea, rezemat de canapeaua cea mică, având pe el un şort şi o cămaşă descheiată în loc de halat. Se ţineau de mână şi priveau luminile bărcilor care licăreau pe suprafaţa apei.
Îşi întoarse capul şi o privi.
— Te simţi mai bine?
— Mult mai bine, dragul meu. Eşti un om foarte blând. N-am cunoscut mulţi în viaţă.
— Scuteşte-mă de amănunte.
— O, nu la asta mă refer. Pentru cultura ta generală cunoscuţii lui Herr Oberst îmi spun *Fräulein Eiszapfen*.
— Ce înseamnă asta?
— „Ţurţur”, „Domnişoara Ţurţur”. La serviciu, sunt convinşi că sunt lesbiană.
— Trimite-i la mine.
— Prefer să nu.
— O să le spun că eşti o fetişcană care se ocupă cu agăţatul şi foloseşte bice şi lanţuri de bicicletă. O s-o ia la fugă când o să te vadă.
— Eşti foarte amabil, spuse ea, sărutându-l. Eşti cald, blând şi râzi uşor. Îmi placi tare mult, Noel Holcroft şi nu sunt deloc convinsă că fac bine.
— De ce?
— Fiindcă o să ne luăm la revedere şi o să mă gândesc la tine.
Noel se întinse şi îi ţinu mâna care continuase să-i mângâie chipul; brusc deveni îngrijorat.

— Abia ne-am dat bună ziua. De ce să ne luăm la revedere?
— Ai de făcut anumite lucruri. Şi eu la fel.
— Avem amândoi Zurichul.
— *Tu* ai Zurichul. Eu am viaţa mea la Paris.
— Nu se exclud reciproc.
— Asta n-ai de unde să ştii, dragul meu. Nu cunoşti nimic despre mine. Unde trăiesc, cum trăiesc.
— Cunosc o fetiţă care avea camera ei şi a văzut *Vrăjitorul din Oz* de zeci de ori.
— Să gândeşti frumos despre ea. Şi ea va face la fel în ce te priveşte. Întotdeauna.
Holcroft îi luă mâna de pe chip.
— Ce dracu' vrei să spui? Mulţumesc pentru seara asta frumoasă şi adio?
— Nu, dragul meu. Nu aşa. Nu acum.
— Atunci *ce* vrei să spui?
— Nu ştiu precis. Poate că pur şi simplu gândeam cu voce tare… Avem la dispoziţie zile, chiar săptămâni, dacă vrei.
— Vreau.
— Dar promite-mi că n-o să încerci niciodată să afli unde stau sau să dai de mine. O să te găsesc eu.
— Eşti măritată!
— Nu, râse Helden.
— Atunci trăieşti cu cineva.
— Da, dar nu e ce crezi tu.
Noel o privi atent.
— Ce trebuie să spun la chestia asta?
— Spune că promiţi.
— Dă-mi voie să te înţeleg. În afară de serviciu, nu mai am unde să te găsesc. N-am voie să ştiu nici unde locuieşti şi nici cum pot să iau legătura cu tine?
— O să-ţi las numărul unei prietene. Dacă e ceva urgent o să mă anunţe.
— Credeam că eu sunt prietenul tău.
— Eşti. Dar în alt fel. Te rog, nu te supăra. O fac pentru propria ta protecţie.
Holcroft îşi aminti de o discuţie avută cu trei seri în urmă. Copleşită de propriile spaime, Helden fusese îngrijorată şi în privinţa lui, temându-se că fusese trimis de cine nu trebuia.
— Ai spus în maşină că Zurichul este soluţia pentru multe lucruri. Poate fi un răspuns şi pentru tine? E posibil ca Zurichul să-ţi schimbe modul de viaţă?
Ea ezită.
— E cu putinţă. Sunt atât de multe de făcut…

— Şi atât de puţin timp, completă Holcroft, atingându-i obrazul şi silind-o să-l privească. Dar înainte de deblocarea banilor există banca din Geneva şi câteva condiţii precise care trebuie îndeplinite.
— Înţeleg. Mi le-ai explicat şi sunt sigură că şi Johann le cunoaşte.
— Eu nu sunt chiar aşa sigur. S-a expus la o serie de speculaţii care l-ar putea scoate din cursă.
— Cum adică să-l scoată?
— Descalificându-l. Înspăimântându-i pe oamenii din Geneva; făcându-i să închidă seifurile. O să ajungem şi la el imediat. Dar vreau să vorbim despre Beaumont. Cred că ştiu cu ce se ocupă dar am nevoie de ajutorul tău ca să primesc confirmarea.
— Cum pot eu să te ajut?
— Când Beaumont a fost la Rio, a ţinut cumva legătura cu Maurice Graff?
— N-am idee.
— Nu putem afla? Nu există oameni din Rio care ar putea să ştie?
— Eu nu cunosc pe nimeni.
— Trebuie să aflăm, fir-ar să fie. Trebuie să aflăm tot ce putem despre el.
Helden se încruntă.
— O să fie greu.
— De ce?
— Cu trei ani în urmă, când Gretchen a anunţat că se mărită cu Beaumont, am fost şocată; de fapt, ţi-am spus. Pe atunci lucram la o mică firmă de cercetări lângă Leicester Square – ştii de care, unul din locurile acelea îngrozitoare unde trimiţi cinci lire şi obţii toate informaţiile posibile despre un anumit subiect. Sau despre o persoană. Sunt superficiale, dar ştiu foarte bine cum să-şi folosească sursele.
Helden se opri.
— L-ai verificat pe Beaumont? întrebă Noel.
— Am încercat. Nu ştiam exact ce caut dar am încercat. Am cercetat dosarul de la universitate şi am cules toate informaţiile despre cariera lui în marină. Peste tot erau numai aprobări şi recomandări, premii şi avansări. Nu pot să-ţi spun exact de ce, dar mi s-a părut că sesizez o nepotrivire. Am mers mai departe, încercând să aflu ce puteam despre familia lui din Scoţia.
— Care era nepotrivirea?
— Ei bine, conform dosarelor de la marină, părinţii lui erau oameni obişnuiţi. Ba chiar am avut impresia că n-o duceau grozav. Aveau un aprozar şi o florărie într-un oraş numit Dunheath, la sud de Aberdeen, lângă Marea Nordului. Cu toate acestea, cât timp a fost la universitate – la Cambridge, *a propos* – a fost un student obişnuit.
— Obişnuit?… Păi cum ar fi trebuit să fie?
— Cred că normal era să beneficieze de bursă. Avea nevoie,

întrunea criteriile şi totuşi nu s-a formulat nici o cerere de bursă. Mi s-a părut ciudat.

— Aşa că ţi-ai îndreptat atenţia asupra familiei din Scoţia. Ce ai aflat?

— Tocmai asta e. Aproape nimic. Ca şi cum ar fi dispărut. Nu există nici o adresă, nici o modalitate de a da de ei. M-am interesat în câteva rânduri la secretarul primăriei şi la oficiul poştal – locuri fireşti la care lumea nu se gândeşte niciodată. Se pare că familia Beaumont era o familie engleză care a ajuns pur şi simplu în Scoţia imediat după război, a rămas acolo câţiva ani şi pe urmă a părăsit ţara.

— E posibil să fi murit?

— Potrivit registrelor, nu. Marina le are la zi şi consemnează accidentele sau decesele. Figurau în continuare ca locuitori ai oraşului Dunheath dar plecaseră. Cei de la poştă n-aveau nici un fel de informaţii.

Fu rândul lui Holcroft să se încrunte.

— Pare o nebunie.

— Mai e ceva, spuse Helden, aşezându-se mai bine pe scăunel. La nunta lui Gretchen a fost şi un ofiţer de pe vasul lui Beaumont. Cred că secundul lui. Omul era cu un an sau doi mai tânăr decât Beaumont şi era clar că îi era subaltern dar, cu toate acestea, între ei există o înţelegere care depăşea prietenia aşa cum apare ea într-o relaţie dintre doi ofiţeri.

— Cum adică „înţelegere”?

— Era ca şi cum ar fi gândit întotdeauna acelaşi lucru amândoi. Unul începea o propoziţie, celălalt o termina. Unul se întorcea într-o direcţie anume, celălalt comentă la ce se uita primul. Înţelegi ce vreau să spun? Ai văzut vreodată oameni de genul ăsta? Bărbaţi de genul ăsta?

— Sigur. Fraţii foarte apropiaţi între ei sau iubiţii. Şi adeseori militarii care şi-au desfăşurat mult timp activitatea împreună. Ce ai făcut?

— L-am verificat pe bărbatul acela. Am folosit aceleaşi surse şi am efectuat aceleaşi cercetări ca în cazul lui Beaumont. Rezultatul a fost extraordinar. Erau *într-adevăr* în fel; doar numele erau diferite. Dosarele universitare şi militare erau aproape identice şi presărate cu toate recompensele posibile. Ambii veneau din orăşele îndepărtata, având părinţi obişnuiţi şi, evident, neînstăriţi. Totuşi, amândoi au urmat cursurile unei universităţi importante fără ajutor financiar. Şi fiecare a devenit ofiţer fără vreo indicaţie prealabilă că ar fi avut în minte cariera militară.

— Dar familia prietenului lui Beaumont? Ai reuşit să dai de ei?

— Nu. Erau înregistraţi ca locuitori ai unui oraş de mineri din Ţara Galilor dar nu erau acolo. Nu mai dăduseră prin locul acela de ani de

zile şi nimeni nu ştia nimic despre ei.

Ceea ce aflase Helden se potrivea cu teoria lui Noel, conform căreia Anthony Beaumont era un agent al ODESSEI. Lucrul important pe care trebuia să-l facă acum era să-l îndepărteze pe Beaumont – şi pe toţi „asociaţii” lui – de desfăşurarea operaţiunii. Nu li se putea da voie să mai aibă vreun amestec în planul Geneva. Poate că el şi Helden se înşelaseră: poate că era bine totuşi să ia legătura cu Payton-Jones şi să se ocupe el de Beaumont. Însă trebuiau luate în considerare şi alte lucruri care decurgeau de aici, printre care pericolul ca Serviciul Englez de Informaţii să redeschidă dosarul Peter Baldwin şi să-şi concentreze atenţia asupra codului Wolfsschanze.

— Ce mi-ai povestit se potriveşte cu ce cred eu, spuse Noel. Hai să ne întoarcem la fratele tău. Bănuiesc cam ce s-a întâmplat la Rio. Acum vrei să vorbim despre asta?

Helden făcu ochii mari.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Fratele tău a aflat ceva la Rio, aşa e? A aflat de Graff şi de ODESSA braziliană. Ăsta a fost motivul pentru care a fost vânat şi a trebuit să plece. N-a fost vorba nici de mama ta, nici de afacerile fratelui tău şi nici de altceva asemănător. A fost vorba de Graff şi de ODESSA.

Helden respiră încet.

— N-am auzit niciodată de aşa ceva, crede-mă.

— Atunci ce s-a întâmplat? Spune-mi, Helden.

Ea îl imploră din priviri.

— Te rog, Noel. Îţi datorez atât de mult; nu mă face să plătesc în felul ăsta. Ce i s-a întâmplat lui Johann la Rio n-are nici o legătură cu tine. Şi nici cu Geneva.

— Asta n-ai de unde să ştii. Nici *eu* n-am de unde să ştiu. Ştiu doar că trebuie să-mi spui. Trebuie să fiu pregătit. Sunt atâtea lucruri pe care nu le înţeleg.

O strânse de mână şi continuă.

— Ascultă-mă. Azi după-masă am dat buzna în camera unui orb. Am forţat uşa; a fost un zgomot îngrozitor, tare şi neaşteptat. Era bătrân şi fireşte că n-a putut să mă vadă. N-a avut cum să vadă frica din propriii mei ochi. Îi tremurau mâinile şi a şoptit o rugăciune în franceză… La început am vrut să mă duc la el, să-i ţin mâinile în ale mele şi să-i spun că ştiu ce simte. Înţelegi? Nu a *văzut* frica din ochii mei. Sunt înspăimântat, Helden. Nu sunt genul de om care năvăleşte în casele altora, trage cu pistolul şi devine ţinta altuia. Nu pot să dau înapoi dar mi-e frică. Aşa că trebuie să mă ajuţi.

— Vreau s-o fac, doar ştii.

— Atunci spune-mi ce s-a întâmplat la Rio. Ce i s-a întâmplat fratelui tău?

— Efectiv n-are importanţă, spuse ea.

— *Totul* are importanţă.

Noel se ridică şi se apropie de scaunul pe care-şi aruncase haina. Îi arătă lui Helden căptuşeala sfâşiată.

— Uită-te aici. Cineva din mulţime a încercat să bage cuţitul în mine după-masă. Nu ştiu cum stai tu dar mie aşa ceva nu mi s-a mai întâmplat; nu e unul din lucrurile obişnuite ale vieţii. Mă sperie de moarte… şi mă înfurie la culme. Iar acum cinci zile, la New York, omul lângă care am crescut – singurul căruia i-am spus vreodată „tată” – se plimba pe trotuar şi a fost ucis de o maşină „scăpată de sub control” care a vr*ut să*-l lovească şi l-a strivit de o clădire! Moartea lui a fost un avertisment. Pentru mine*! A*şa că nu-mi povesti nici despre Rache, nici despre ODESSA şi nici despre oamenii din Wolfsschanze. Am început să-mi dau seama ce învârt puii ăştia de căţea şi aş vrea să-i curăţăm până la unul. Cu banii de la Zurich, lucrul ăsta se poate face. Fără ei, nu ne ascultă nimeni. Asta deja ţine de economie şi de societate. Nu dai pe uşă afară pe cineva care are 780 de milioane de dolari. Pe oamenii de calibrul ăsta îi ascu*lţi.*

Holcroft îşi lăsă haina să cadă pe jos.

— Singurul mod de a ajunge la Zurich este să dăm satisfacţie băncii din Geneva iar la Geneva putem merge doar dacă ştim să ne folosim căpăţânile. De fapt, n-avem pe nimeni de partea noastră; suntem doar noi. Familia von Tiebolt, familia Kessler… şi un membru al familiei Clausen. Iar acum spune-mi. Ce s-a întâmplat la Rio?

Helden îşi coborî privirile spre haina sfâşiată, apoi se uită din nou la Noel.

— Johann a ucis pe cineva.

— Pe cine?

— Nu ştiu, zău că nu ştiu. Dar era cineva important.

Holcroft o asculta atent, pândind eventualele note false. Nu existau. Îi spunea ce ştia, chiar dacă asta nu însemna mare lucru.

— Cam cu şase săptămâni înainte de a pleca din Brazilia, explică Helden, m-am întors acasă cu maşina, seara, după un seminar la Universitate; pe atunci locuiam în afara oraşului, în faţa porţii era parcată o limuzină închisă la culoare, aşa că am oprit în spatele ei. Îndreptându-mă spre verandă, am auzit pe cineva ţipând înăuntru. Se desfăşurau lupte grele şi nu-mi dădeam seama cine putea fi; nu l-am recunoscut pe cel care ţipa. Urla fără încetare şi am desluşit cuvinte ca „ucigaş", „asasin", „tu ai fost"... ceva în genul ăsta. Am dat fuga înăuntru şi l-am găsit pe Johann stând în hol în faţa bărbatului. M-a văzut şi i-a spus acestuia să se potolească. Omul a încercat să-l lovească pe Johann dar fratele meu e foarte puternic; i-a prins braţele bărbatului şi l-a împins pe uşă afară. Ultimele cuvinte pe care i le-a strigat acesta au lăsat să se înţeleagă că ştiau şi alţii; că aceştia o să aibă grijă ca Johann să fie spânzurat pentru crimă iar dacă n-o să se întâmple aşa o să-l ucidă cu mâna lor. A căzut pe trepte, continuând să ţipe, după care a alergat la limuzină iar Johann s-a luat după el. I-a spus ceva prin geamul portierei; bărbatul l-a scuipat în faţă pe fratele meu şi dus a fost.

— L-ai întrebat pe fratele tău despre toate astea?

— Normal. Dar Johann n-a vrut să stea de vorbă, spunând doar că omul era nebun. Pierduse o grămadă de bani într-o afacere riscantă şi înnebunise.

— Dar nu l-ai crezut.

— Am încercat dar pe urmă întrunirile au început să se ţină lanţ. Johann lipsea foarte mult de-acasă, câteodată zile întregi; se purta foarte neobişnuit. Apoi, la doar câteva săptămâni, a luat avionul şi a plecat la Recife, cu un nume nou într-o ţară nouă. Cine a fost ucis era foarte bogat şi foarte puternic. Altfel n-ar fi avut asemenea prieteni.

— N-ai idee cine era bărbatul care a fost la voi acasă în seara aceea?

— Nu. Îl mai văzusem dar nu-mi puteam aduce aminte unde, iar Johann n-a vrut să-mi spună. Mi-a interzis să mai vorbesc despre povestea aceea. Existau lucruri pe care nu trebuia să le ştiu.

— Şi-ai acceptat situaţia?

— Da. Încearcă să înţelegi. Eram copii de nazişti şi ştiam ce înseamnă asta. De cele mai multe ori era preferabil să nu pui întrebări.

— Dar trebuia să ştii ce se întâmpla.

— O, am fost învăţaţi; să nu-ţi formezi o imagine greşită, spuse Helden. Am fost antrenaţi ca să scăpăm de israelieni; ne puteau smulge informaţii cu forţa. Am învăţat să deosebim un racoleur din ODESSA de un fanatic din Rache, să scăpăm, să folosim o sută de

şiretlicuri diferite ca să-i păcălim.

Noel clătină din cap uimit.

— Pregătirea de zi cu zi în locul clubului veseliei din liceu. E o nebunie.

— Ai fi putut folosi cuvântul ăsta cu trei săptămâni în urmă, spuse ea prinzându-l de mână. Acum nu mai poţi. După cele întâmplate azi.

— Cum adică?

— În maşină ţi-am spus că-mi pare rău pentru tine fiindcă n-ai nici un fel de pregătire.

— Iar eu ţi-am răspuns că am impresia că recuperez contra cronometru.

— Dar atât de puţin şi atât de târziu. Johann mi-a spus să te învăţ tot ce pot. Vreau să fii atent la mine, Noel. Încearcă să ţii minte tot ce-ţi spun.

— Ce anume?

Holcroft simţi strânsoarea puternică a mâinii şi-i văzu îngrijorarea din priviri.

— O să te duci la Berlin. Vreau să te şi întorci.

Aceste cuvinte fură începutul. Noel avu momente când îi veni să zâmbească – sau, mai rău, să râdă – dar intensitatea vocii ei îl făcu să se stăpânească; era mai serioasă ca niciodată. În cursul după-amiezii fuseseră ucişi trei oameni. El şi Helden ar fi putut fi uşor victimele numărul patru şi cinci. Prin urmare, ascultă şi încercă să ţină minte. Totul!

— N-ai timp să-ţi procuri acte false; ţi-ar lua câteva zile. Ai bani. Cumpără încă un bilet de avion. Fii cu ochii în patru şi nu permite nimănui să se aşeze lângă tine. Nu te lăsa înconjurat. În fine, nu mânca şi nu bea nimic altceva decât ce ţi-ai luat cu tine.

Câteva clipe gândul îi fugi la un avion englez 747 şi la o fiolă de stricnină.

— E o sugestie pe care n-am s-o uit.

— Bine faci. E atât de uşor să ceri o cafea sau chiar şi un pahar cu apă. Abţine-te.

— O să mă abţin. Ce se întâmplă când ajung la Berlin?

— Într-un oraş, oricare ar fi, îl corectă ea. Găseşti un hotel mic într-un cartier aglomerat unde ocupaţia de bază este pornografia, unde există prostituţie şi narcotice. În zonele astea nu ţi se cer niciodată actele la recepţie. Ştiu pe cineva care o să ne dea numele unui hotel din Berlin…

Cuvintele se înlănţuiau fără întrerupere, descriind diverse tactici, definind anumite metode, învăţându-l cum să improvizeze variaţiuni când era cazul…

Trebuia să folosească nume false, să schimbe camerele zilnic iar hotelurile de două ori pe săptămâna. Convorbirile telefonice trebuiau

efectuate întotdeauna de la telefoane publice, niciodată din camere de hotel sau din reşedinţe particulare. Era obligat să aibă la el un minimum de trei schimburi de haine de stradă, inclusiv pălării, şepci şi ochelari de forme diferite; pantofii trebuiau să aibă talpă de gumă. Erau cei mai buni pentru alergarea cu minimum de sunete, oprirea şi pornirea rapidă şi mersul silenţios. Dacă i se puneau întrebări, trebuia să mintă cu indignare dar nu şi cu aroganţă şi niciodată ridicând tonul. Acest gen de mânie provoca ostilitate iar ostilitatea însemna întârziere şi întrebări suplimentare. Când mergea cu avionul de la un aeroport la altul trebuia să aibă pistolul demontat, ţeava separată de mâner şi încărcătorul scos. În general, acest procedeu îi mulţumea pe vameşii europeni: armele inoperante nu-i interesau; contrabandă, da. Dar dacă aveau obiecţii, trebuia să-i lase să confişte pistolul; avea să cumpere altul în loc. Dacă totuşi i-l lăsau, trebuia să-l reasambleze imediat, într-o cabină de toaletă din W.C.-ul bărbaţilor.

Strada… Îi spuse lui Helden că la străzi şi aglomeraţii se mai pricepea şi el.

— Nu ştii niciodată suficient, replică ea. Şi îl sfătui să meargă cât mai aproape de bordură cu putinţă şi să fie gata să treacă strada printre maşini la cel mai mic semn de ostilitate sau supraveghere.

— Ţine minte, îi spuse ea, tu eşti amatorul, ei sunt profesioniştii. Profită de poziţia asta; transformă-ţi handicapul într-un avantaj. Amatorul face lucruri neaşteptate, nu fiindcă ar fi isteţ sau experimentat, ci fiindcă altceva nu ştie. Procedează prin surprindere şi pe faţă, ca şi cum ai fi încurcat. Pe urmă opreşte-te şi aşteaptă. Adeseori confruntarea e ultimul lucru pe care şi-l doreşte cel care te supraveghează. Dar dacă vrea aşa ceva, e bine să-i dai ocazia. Trage. Ar trebui să ai şi un amortizor. O să-ţi aduc unul de dimineaţă. Ştiu eu de unde.

Se întoarse uluit, incapabil să vorbească. Ea îi observă uimirea din priviri.

— Îmi pare rău, îi spuse aplecându-se în faţă, surâzând trist şi sărutându-l.

Continuară să vorbească în cea mai mare parte a nopţii, profesoara şi elevul, iubita şi iubitul. Helden era obsedată; inventă fel de fel de situaţii şi-l punea să-i spună cum ar acţiona în împrejurările descrise.

— Eşti în tren, străbaţi un coridor îngust şi ai asupra ta nişte acte importante. Un bărbat se apropie de tine din direcţia opusă. Îl cunoşti, e inamicul. În spatele tău sunt alţi oameni; nu poţi să te întorci. Ce faci?

— Bărbatul ăsta, inamicul, vrea să-mi facă rău?

— Nu ştii precis. Ce faci? Repede!

— Păi, cred că merg mai departe. Atent, aşteptându-mă la ce-i mai rău.

— Nu, dragul meu. *Actele!* Trebuie să le aperi! Te împiedici; cazi la pământ!

— De ce?

— Ca să atragi atenţia asupra ta; oamenii te ajută să te ridici. Iar într-o asemenea situaţie inamicul renunţă să te atace. Ţi-ai creat propria ta diversiune.

— Prin *mine însumi*, spuse Noel, edificat.

— Exact.

Lucrurile continuară aşa ore în şir până când profesoara şi elevul fură epuizaţi. Făcură dragoste în linişte şi se ţinură în braţe, apăraţi şi mângâiaţi de propria lor căldură, izolaţi de lumea de afară care acum li se părea ceva îndepărtat. Într-un târziu, Helden adormi cu capul pe pieptul lui şi cu părul revărsându-i-se pe propriul chip.

El mai rămase treaz o vreme, cu un braţ petrecut pe după umerii ei şi se întrebă cum era posibil ca o fetiţă care fusese fermecată de *Vrăjitorul din Oz* să ajungă o practicantă atât de versată a artei înşelării şi evadării. Venise din altă lume şi pătrunsese în lumea asta cu o viteză îngrijorătoare.

Se treziră prea târziu ca Helden să mai meargă la serviciu.

— Nu-i nimic, spuse ea întinzând mâna spre telefon. Avem de făcut cumpărături. Şefa mea o să accepte o a doua zi de boală. Cred că s-a îndrăgostit de mine.

— Cred că şi eu, spuse Noel mângâindu-i linia gâtului cu degetele. Unde stai?

Ea îl privi şi zâmbi în timp ce îi dădu numărul centralistei. Apoi acoperi receptorul.

— N-o să poţi obţine informaţii preţioase exploatându-mi instinctele primare. Ai uitat că am antrenament?

Zâmbi din nou.

Iar el încercă iarăşi acel sentiment înnebunitor.

— Vorbesc serios. *Unde* stai?

Zâmbetul dispăru.

— Nu pot să-ţi spun.

Luă mâna de pe receptor şi vorbi repede în franceză cu centralista de la Gallimard.

După o oră intrau în Paris cu maşina, mai întâi oprindu-se la hotel, unde el îşi strânse lucrurile, apoi ajungând într-un cartier plin de magazine cu îmbrăcăminte de mâna a doua. Profesoară îşi exercită încă o dată autoritatea; alese veşmintele cu un ochi de specialist. Hainele selecţionate pentru elevul ei erau absolut banale, greu de localizat într-o mulţime.

Impermeabilului i se adăugară un loden şi un pardesiu maro, o pălărie ponosită de ţară, o altă pălărie de pâslă închisă la culoare, cu calotă boţită, o şapcă neagră al cărei cozoroc atârna moale în faţă.

Toate erau uzate. Nu şi pantofii. Aceştia erau noi. O pereche cu talpă groasă de crep; o alta, ceva mai pretenţioasă, a cărei talpă de piele reprezenta baza pe care un pantofar adăugă un strat de gumă ceva mai încolo pe aceeaşi stradă.

Atelierul de reparat încălţăminte se afla la patru blocuri distanţă de un magazin cu o faţadă sărăcăcioasă. Helden intră singură, lăsându-l să aştepte afară. Apăru după zece minute cu un cilindru perforat, amortizorul pistolului său automat.

Era echipat cu haine şi înarmat cum se cuvine. Era prelucrat şi aruncat în luptă după cea mai scurtă perioadă de pregătire elementară pe care şi-ar fi putut-o închipui cineva. Îl văzuse pe inamic. În viaţă şi urmărindu-l… iar apoi mort pe străduţele şi aleile unui sat numit Montereau-faut-Yonne. Oare unde era inamicul acum?

Helden era convinsă că scăpaseră de el pentru o vreme. Credea că era posibil ca inamicul să-l aştepte la aeroport dar că, odată ajuns la Berlin, putea să scape iar de el.

Trebuia s-o facă. Ea îl voia înapoi şi avea să-l aştepte.

Se opriră la un restaurant mic ca să prânzească şi să bea un vin. Helden dădu un ultim telefon şi se întoarse în separeu cu numele unui hotel din Berlin. Se afla în *Hurenviertel*, acea zonă a oraşului unde sexul era un produs oferit pe scară largă.

Îl prinse de mână şi-şi apropie chipul de al lui; peste câteva minute avea să iasă singur pe stradă şi să ia un taxi până la aeroportul Orly.

— Ai grijă, dragul meu.

— O să am.

— Ţine minte lucrurile pe care ţi le-am spus. S-ar putea să-ţi prindă bine.

— O să le ţin minte.

— Lucrul cel mai greu e să accepţi că toate astea se întâmpla cu adevărat. O să te trezeşti întrebându-te: de ce eu? De ce toate acestea? Nu te mai gândi la ele; acceptă situaţia aşa cum este.

Pentru tine nimic nu mai este ca înainte. Nimic nu mai poate fi la fel.

— Am şi acceptat-o. Şi în plus te-am găsit pe tine.

Ea se uită în altă direcţie, după care se întoarse spre el.

— Când ajungi la Berlin, lângă hotel, agaţă o curvă de pe stradă. E o metodă de apărare foarte bună. Ţine-o pe lângă tine până când iei legătura cu Kessler.

Avionul 707 al companiei Air France se apropia de aeroportul Tempelhof. Noel stătea în partea dreaptă a aparatului, pe al treilea loc de la capătul intervalului iar scaunul de lângă el era neocupat.

Ai bani. Cumpără încă un bilet de avion… şi nu permite nimănui să se aşeze lângă tine; nu te lăsa înconjurat.

Metode de supravieţuire recomandate de o supravieţuitoare, îşi

spuse Holcroft. Iar apoi îşi aminti că şi mama lui se intitulase o supravieţuitoare. Althene folosise acest cuvânt cu o anumită mândrie când vorbise cu el la telefon, de la o distanţă de patru mii de mile.

Îi spusese că o să facă o călătorie. Era felul ei de a sta ascunsă câteva săptămâni, metoda de evadare şi refugiu învăţată cu peste treizeci de ani în urmă. Dumnezeule, chiar că era incredibilă! Noel se întrebă unde o să plece şi ce o să facă. O să-l sune pe Sam Buonoventura, în Curaçao, peste câteva zile. Până atunci poate că o să afle el ceva despre ea.

Controlul vamal de la Tempelhof decurse rapid. Holcroft intră în holul aeroportului, găsi toaleta bărbaţilor şi-şi montă la loc pistolul.

Conform instrucţiunilor, luă un taxi până la parcul *Tiergarten.* În maşină, deschise valiza şi se schimbă, punându-şi pardesiul maro uzat şi pălăria veche de ţară. Maşina opri; plăti, ieşi şi ajunse în parc, ocolind lumea care se plimba, până când găsi o bancă liberă pe care să se aşeze. Cercetă atent mulţimea; nu se oprise şi nu ezitase nimeni. Se ridică repede şi se îndreptă spre una din ieşiri. În apropiere se afla o staţie de taximetre; se postă la coadă, privind pe furiş în jur să vadă dacă putea repera inamicul. Acum îi venea greu să localizeze ceva sau pe cineva în mod special; umbrele sfârşitului de după-amiază deveneau mai lungi şi mai întunecate.

Îi veni rândul. Îi dădu şoferului numele a două străzi care se intersectau. Intersecţia se găsea la trei blocuri nord şi patru blocuri vest faţă de hotel. Şoferul rânji şi vorbi într-o engleză cu un accent pronunţat dar perfect inteligibilă.

— Vreţi să vă distraţi puţin? Am prieteni, *Hen Amerikaner*. Nu riscaţi nici o boală ruşinoasă.

— N-ai ghicit. Mă ocup de cercetări sociologice.

— Wie?

— Mă întâlnesc cu nevastă-mea.

Merseră în tăcere pe străzile Berlinului. La fiecare cotitură, Noel pândea o eventuală maşină care să cotească în acelaşi loc în spatele lor. Văzu câteva dar nici una nu îi urmă o perioadă mai mare de timp. Îşi aminti cuvintele lui Helden: *Adeseori folosesc emiţătoare radio. Un lucru simplu ca schimbarea pardesiului sau portul unei pălării i-ar putea face să-ţi piardă urma. Cei care primesc instrucţiunile caută pe cineva în haină şi fără pălărie şi nu găsesc pe nimeni.*

Existau oare oameni nevăzuţi care aşteptau un anumit taximetru cu un anumit pasager care purta anumite haine? Nu va şti niciodată; ştia doar că acum nu părea să-l urmărească nimeni.

În cele aproape douăzeci de minute care-i trebuiră să ajungă la intersecţie, se lăsase întunericul. Străzile erau străjuite de firme stridente de neon şi de afişe sugestive. Tineri cowboys blonzi îşi duceau traiul alături de târfe cu fuste despicate şi bluze decoltate. Era

un alt fel de carnaval, îşi spuse Holcroft, mergând spre sud în direcţia celor trei blocuri menţionate, spre colţul unde avea să facă la stânga.

Văzu o prostituată care stătea în pragul unei uşi şi-şi dădea cu ruj pe buzele generoase. Se afla în acea limită de vârsta imprecisă şi atât de sfidător ascunsă de târfe şi de gospodinele elegante de prin mahalale – undeva între treizeci şi cinci şi patruzeci şi opt de ani, fiind pe punctul de a pierde lupta. Avea un păr negru ca pana corbului care-i încadra pielea albă şi palidă şi ochii înfundaţi în orbite şi încercănaţi. Mai încolo, la primul bloc, zări marchiza modestă a hotelului şi firma de neon din care lipsea o literă.

Se apropie de ea, neştiind prea bine ce să spună. Exista şi un alt impediment în afara germanei lui lacunare – nu mai agăţase niciodată o prostituată pe stradă.

Îşi drese vocea.

— Bună seara, *Fräulein*. Vorbiţi englezeşte?

Femeia îi întoarse privirea, la început cu răceală, cercetându-i pardesiul de stofă. Apoi ochii îi căzură pe valiza din mâna lui dreaptă şi pe servietă diplomat din stânga. Buzele i se depărtară şi zâmbi; avea dinţii galbeni.

— *Ja*, prietene american. Vorbesc bine. Îţi arăt ceva bun.

— Mi-ar plăcea. Cât?

— Douăzeci şi cinci de mărci germane.

— Aş spune că negocierile s-au încheiat. Vrei să vii cu mine?

Holcroft scoase teancul de bani din buzunar, luă trei bancnote şi i le dădu femeii.

— Treizeci de mărci germane. Hai la hotelul acela de mai încolo.

— *Wohin*!

Noel arătă spre hotelul din blocul care urma.

— Acolo, spuse el.

— *Gut*, rosti femeia, luându-l de braţ.

Camera era la fel ca oricare altă cameră a unui hotel ieftin dintr-un oraş mare. Dacă avea vreun lucru bun, acela era cu siguranţă becul simplu din tavan. Era atât de chior încât lăsa să se vadă puţin din mobilierul pătat şi şubred.

— *Dreissig Minuten*, anunţă târfa, scoţându-şi paltonul şi aşezându-l pe spătarul unui scaun cu un fel de elan milităros. Ai o jumătate de oră, nimic mai mult. Sunt, cum spuneţi voi, americanii, un om de afaceri. Timpul meu e preţios.

— Sunt convins, spuse Holcroft. Odihneşte-te sau citeşte ceva. Plecăm în cincisprezece sau douăzeci de minute. Stai cu mine şi ajută-mă să dau un telefon.

Deschise servieta diplomat şi găsi hârtia cu datele despre Erich Kessler, Lângă perete se afla un scaun; se aşeză şi începu să citească la lumina slabă.

— *Ein Telephonanruf*! spuse femeia. Îmi plăteşti treizeci de mărci doar ca să te ajut *mit dem Telephon*?

— Exact.

— Dar e… verriickt!

— Nu vorbesc germană. S-ar putea să am dificultăţi încercând să dau de persoana cu care vreau să vorbesc.

— Atunci de ce aşteptăm aici? E un *Telephon* la colţ.

— Cred că de dragul aparenţelor.

Târfa zâmbi.

— Mă foloseşti pe post de *Deckung*.

— Ce?

— Mă duci la tine în cameră şi nimeni nu pune întrebări.

— N-aş crede, replică Noel stânjenit.

— Nu-i treaba mea, *mein Herr*, spuse ea apropiindu-se de scaun. Dar dacă tot suntem aici… de ce să nu ne simţim bine un pic? Ai plătit. Nu-s de lepădat. Am arătat şi mai bine dar nu-s de lepădat.

Holcroft îi întoarse zâmbetul.

— Nu eşti deloc de lepădat. Dar nu, mulţumesc. Am o grămadă de chestii pe cap.

— Atunci rezolvă-ţi problema, spuse prostituata.

Noel citi informaţiile pe care i le dăduse Ernst Manfredi cu atât de multă vreme în urmă la Geneva.

Erich Kessler, profesor de istorie, Universitatea particulară din Berlin. Cartierul Dahlen. Vorbeşte curent engleza.

Legături: telefonul Universităţii – 731-426. Acasă-824-114. Un frate Hans, medic. Trăieşte la Munchen…

Urma un rezumat al carierei universitare a lui Kessler, gradele obţinute, titlurile conferite. Erau copleşitoare. Profesorul era un om învăţat şi adeseori oamenii învăţaţi se dovedeau a fi sceptici. Cum o să reacţioneze Kessler primind un telefon de la un american necunoscut care venise la Berlin fără să-l anunţe în prealabil şi care voia să-l vadă în legătură cu o problemă pe care nu dorea s-o discute la telefon?

Era aproape şase şi jumătate, venise momentul să afle răspunsul. Şi să-şi schimbe hainele. Se ridică, se apropie de valiză şi îşi scoase lodenul şi şapca cu cozoroc.

— Să mergem, spuse Noel.

Prostituata stătea lângă cabina telefonică în timp ce Holcroft forma numărul. Voise s-o aibă lângă el în cazul în care n-ar răspunde Kessler, ci altcineva care nu vorbea engleza.

Era ocupat. În jurul lui auzi sunetele limbii germane – conversaţii purtate pe un ton hotărât de perechile şi de grupurile care rătăceau în căutarea distracţiilor, aflate în trecere pe lângă cabina telefonică.

Căzu pe gânduri. Oare dacă mama lui n-ar fi fost Althene, ar fi fost

şi el aidoma unuia dintre cei care treceau pe lângă cabina de sticlă? Nu unde se afla chiar *acum*, ci undeva în Berlin, Bremerhaven sau Munchen? Noel Clausen. German.

Cum ar fi arătat viaţa lui? Încercă un sentiment straniu. Fascinant, respingător… şi obsesiv. Ca şi cum s-ar fi întors în timp, prin straturile de ceaţă în care fusese învăluit şi ar fi descoperit o răspântie şi un drum pierdut în negură pe care ar fi putut porni, răzgândindu-se ulterior. Acum cercetă drumul de la răspântie; unde l-ar fi dus?

Helden? Oare ar mai fi cunoscut-o dacă viaţa lui ar fi luat alt curs? Acum o cunoştea. Şi ştia că voia să se întoarcă la ea cât mai repede cu putinţă; voia s-o vadă din nou, s-o ţină iar în braţe şi să-i spună că… lucr*urile… or s*ă se îndrepte. Dorea s-o vadă râzând şi să ducă o viaţă în care trei rânduri de haine de stradă şi pistoalele cu amortizor nu or să mai fie esenţiale pentru supravieţuire. În care Rache ODESSA să nu mai constituie ameninţări la adresa echilibrului şi a existenţei.

Un bărbat răspunse la telefon, eu o voce profundă şi blândă.

— Domnul Kessler? Domnul doctor Kessler?

— N-o să vindec nici o boală, domnule, sună răspunsul jovial în engleză, dar titlul este corect, deşi atât de ponegrit. Cu ce vă pot fi de folos?

— Mă numesc Holcroft. Noel Holcroft. Sunt din New York, arhitect de profesie.

— Holcroft? Am o sumedenie de prieteni americani şi, fireşte, universitari cu care corespondez dar nu-mi amintesc numele.

— Nici n-aveţi cum; nu mă cunoaşteţi. Cu toate acestea, am venit la Berlin ca să vă văd. Trebuie să discutăm o problemă confidenţială care ne priveşte pe amândoi.

— Confidenţială?

— Să spunem… o chestiune de familie.

— Hans? S-a întâmplat ceva cu Hans?

— Nu…

— Altă familie nu am, domnule Holcroft.

— E vorba de ceva care a avut loc cu ani în urmă. Mă tem că nu pot să vă spun mai multe la telefon. Vă rog să aveţi încredere în mine, e ceva urgent. Nu ne-am putea întâlni diseară?

— Diseară? spuse Kessler, făcând apoi o pauză. Aţi ajuns astăzi la Berlin?

— La sfârşitul după-amiezii.

— Şi vreţi să mă vedeţi diseară… înseamnă că e vorba într-adevăr de ceva urgent. Trebuie să mă întorc la birou cam o oră în cursul serii. Ora nouă vă convine?

— Da, spuse Noel cu uşurare în glas. Foarte mult. Oriunde spuneţi.

— V-aş invita acasă dar am nişte musafiri. Există un *Lokal* pe Kurfurstendam. De obicei e aglomerat dar au câteva separeuri liniştite

în spate iar directorul mă cunoaşte.

— Este foarte bine.

Kessler îi dădu numele şi adresa.

— Cereţi să fiţi condus la masa mea.

— Aşa voi face. Vă mulţumesc foarte mult.

— Sunteţi binevenit. Dar trebuie să vă previn: îi tot spun patronului că mâncarea e formidabilă. Lucrurile nu stau chiar aşa, dar el este un tip deosebit de agreabil şi cumsecade cu studenţii. Ne vedem la ora nouă.

— Voi fi acolo. Încă o dată, mulţumesc.

Holcroft puse receptorul la loc în furcă, simţindu-se cuprins deodată de un sentiment de încredere. Dacă omul era la fel ca vocea de la telefon, atunci Erich Kessler era inteligent, hazos şi extrem de plăcut. Ce uşurare!

Noel se întoarse şi-i zâmbi femeii.

— Mulţumesc, spuse el, dându-i încă zece mărci.

— *Auf Wiedersehen.*

Prostituata se întoarse şi plecă. Holcroft o privi o clipă dar atenţia îi fu atrasă brusc de un bărbat îmbrăcat cu o jachetă de piele neagră, aflat undeva în dreptul blocului mai mic. Stătea în faţa unei librării dar nu-l interesau cărţile pornografice expuse în vitrină. În schimb, se uita direct la el. Când ochii li se întâlniră, bărbatul se întoarse.

Să fi fost unul din duşmani? Un fanatic din Rache? Un nebun din ODESSA? Sau poate cineva pus pe urmele lui de capii din Wolfsschanze? Trebuia să afle.

Adeseori confruntarea e ultimul lucru pe care şi-l doreşte cel care te supraveghează. Dar, dacă vrea aşa ceva, e bine să-i dai ocazia…

Cuvintele lui Helden. O să încerce să-şi amintească tactica; o s-o pună în aplicare chiar acum. Pipăi umflăturile din stofa lodenului; arma şi amortizorul erau acolo. Îşi desprinse cozorocul de la şapcă, strânse mânerul servietei diplomat şi se îndepărtă de bărbatul cu jachetă din piele neagră.

Porni în grabă pe stradă, ţinându-se aproape de bordură şi pregătit s-o ia la goană printre maşini. Ajunse la colţ şi coti la dreapta, trecând rapid printr-o mulţime de spectatori care priveau două manechine de plastic în mărime naturală simulând un act sexual pe o imitaţie de blană de urs neagră. Holcroft fu înghiontit; servieta diplomat îi fu apăsată de coapsă iar apoi smucită, ca şi cum una din victimele atinse de un colţ ascuţit ar fi împins-o în faţă… Smulsă, trasă – luat*ă; se*rvieta diplomat putea fi „furată”, iar documentele din ea citite de cei care n-ar trebui să le citească niciodată. Dar nu fusese chiar atât de prost; scosese scrisoarea de la Heinrich Clausen şi fragmentele mai bogate în informaţii ale documentului de la Geneva. Nici cifre, nici surse, doar antetul băncii şi numele – o poliloghie juridică fără sens pentru un hoţ

obişnuit dar ceva cu totul diferit pentru unul de excepţie.

Helden îl prevenise că era riscant să ţină la el chiar şi aşa ceva, însă el luase în calcul eventualitatea că necunoscutul Erich Kessler să-l creadă nebun, aşa încât avea nevoie măcar de câteva fragmente prin care să-şi confirme povestea incredibilă.

Dar acum, dacă *era* urmărit, trebuia să lase servieta într-un loc unde să n-aibă cum să fie furată. Dar unde? Fireşte că nu la hotel. Un compartiment cu cheie la purtător într-o gară sau într-un parc de autobuze? Neconvenabil, fiindcă ambele erau accesibile; locurile de acest gen ar fi o joacă de copil pentru un hoţ experimentat.

În plus, avea nevoie de acte – de fragmentele acelea – pentru Erich Kessler. La „*Lokal*". *Directorul mă cunoaşte. Cereţi să fiţi condus la masa mea.*

Cârciuma de pe Kurfurstendam. Dacă ar merge acum acolo, ar atinge două obiective. Pe drum şi-ar da seama dacă e într-adevăr urmărit iar odată ajuns acolo, ar putea fie să rămână, fie să lase servieta în grija directorului.

Îşi croi drum pe stradă, căutând un taxi liber şi privind în urmă ca să descopere dacă îl supraveghează cineva – un bărbat în jachetă de piele neagră. Undeva în faţa blocului, la intrarea din mijloc, se afla un taxi. Alergă spre el.

Când intră, se întoarse rapid. Şi îl văzu pe bărbatul în jacheta de piele neagră. Acum nu mai mergea. În schimb, stătea în şaua unei mici motociclete, împingând-o de-a lungul bordurii cu piciorul stâng. Pe stradă mai erau şi alte motociclete asemănătoare care circulau în ambele direcţii.

Bărbatul în jacheta de piele neagră renunţă să mai împingă motocicletă, se întoarse şi simulă că stă de vorbă cu cineva de pe trotuar. Prefăcătoria era prea vizibilă; nimeni nu părea să răspundă încercării lui de a intra în vorbă. Noel se urcă la loc în taxi şi spuse numele şi adresa cârciumii. Maşina se puse în mişcare.

La fel făcu şi bărbatul cu jacheta de piele neagră. Noel îl privi în oglinda retrovizoare. Ca şi bărbatul din Fiatul verde de la Paris şi acest locuitor al Berlinului era un expert. Rămase la câteva lungimi de maşină în spatele taxiului, cârmind repede în momentele dificile ca să se asigure că obiectul supravegherii era în continuare acolo.

N-avea rost să se mai uite. Holcroft se rezemă în scaun şi încercă să se gândească la următoarea mişcare pe care avea s-o facă.

Adeseori confruntarea e ultimul lucru pe care şi-l doreşte cel care te supraveghează… Dar dacă vrea aşa ceva… e bine să-i dai ocazia.

Dar oare chiar voia aşa ceva? Era pregătit pentru confruntare? Nu era uşor să-şi răspundă. Nu făcea parte din cei dispuşi să-şi verifice curajul cu bună-ştiinţă. Dar în minte îi reveni acut imaginea lui Richard Holcroft strivit de zidul unei clădiri pe un trotuar din New

York.

Frica îl făcea să fie precaut; mânia îi dădea forţă. Un singur răspuns se impunea clar. Îl voia pe bărbatul în jacheta de piele neagră. Şi avea de gând să pună mâna pe el.

Îi plăti şoferului şi ieşi din taxi, asigurându-se că putea fi văzut de bărbatul de pe motocicletă care se oprise mai în urmă în faţa blocului.

Noel păşi pe stradă şi porni degajat spre cârciumă, intrând imediat. Rămase pe scara care semăna cu o estradă şi cercetă restaurantul. Tavanul era înalt iar ca să ajungi la sala de mese trebuia să cobori. Localul era plin pe jumătate; în aer pluteau nori de fum iar mirosul înţepător de bere ajungea până la scări. Puteai auzi o *Biermusik* bavareză revărsându-se din boxe. Mesele de lemn erau dispuse în şir în zona centrală. Mobilierul era bogat şi masiv.

Văzu separeurile pe care i le descrisese Kessler. Se aflau de-a lungul peretelui din fund şi pe margini: mai multe mese străjuite de scaune cu spătar înalt. În partea din faţă a separeurilor erau vergele din alamă de care atârnau draperii roşii în carouri. Fiecare separeu putea fi izolat de rest trăgându-se draperia în dreptul mesei dar, cu draperiile date în lături, te puteai aşeza în oricare dintre separeuri, observând pe toată lumea care ajungea în capul scărilor.

Holcroft coborî scările, apropiindu-se de un pupitru situat ceva mai jos şi adresându-i-se bărbatului solid de dincolo de el.

— Iertaţi-mă, vorbiţi engleza?

Bărbatul îşi ridică ochii din registrul de rezervări aflat în faţa lui.

— Ştiţi pe cineva care să aibă un restaurant în Berlin şi să n-o vorbească, domnule?

Noel zâmbi.

— În regulă. Îl caut pe patron.

— L-aţi găsit. Cu ce vă pot fi de folos? Doriţi o masă?

— Cred că e una rezervată. Pe numele Kessler.

Ochii patronului dădură semne de recunoaştere imediată.

— A, da. A sunat acum aproape un sfert de oră. Dar rezervarea era pentru ora nouă. Acum e doar…

— Ştiu, îl întrerupse. Am venit mai devreme. Vedeţi dumneavoastră, aş vrea să vă rog să-mi faceţi un serviciu.

Ridică servieta diplomat.

— I-am adus asta profesorului Kessler. Nişte documente istorice puse la dispoziţie cu împrumut de universitatea din America unde predau. Timp de o oră trebuie să stau de vorbă cu nişte oameni şi mă întreb dacă n-aş putea s-o las aici.

— Bineînţeles, spuse patronul, întinzând mâna după servietă.

— M-aţi înţeles, sunt lucruri de valoare. Nu e vorba de bani, doar din punct de vedere academic.

— O să le încui la mine în birou.

— Vă mulţumesc foarte mult.

— *Bitte schon.* Cum vă numiţi, domnule?

— Holcroft.
— Mulţumesc, Herr Holcroft. Masa dumneavoastră vă aşteaptă la ora nouă.
Patronul salută din cap, se întoarse şi porni cu servieta diplomat spre o uşă închisă de sub scări.
Noel rămase pe loc o clipă, gândindu-se ce să facă de acum încolo. Nu intrase nimeni de când sosise. Asta însemna că bărbatul în jacheta de piele neagră se afla afară şi-l aştepta. Era momentul să-i arunce momeala şi să-l înhaţe.
Începu să urce scările când deodată îl fulgeră un gând care-l făcu să-i vină rău. Adineauri comisese cea mai mare prostie la care s-ar fi putut gândi! Îl condusese pe bărbatul cu jacheta de piele neagră la locul unde urma să ia legătura cu Erich Kessler. Şi parcă pentru a-şi completa gafă, îşi dăduse numele adevărat patronului.
— *Kessler* şi *Holcroft*. *Holcroft* şi *Kessler*. Erau legaţi unul de altul. Dăduse în vileag o treime necunoscută a operaţiunii Geneva! O expusese la fel de clar ca şi cum ar fi dat un anunţ la ziar.
Acum nu se mai punea problema dacă era în stare să-i întindă o cursă bărbatului. *Trebuia* s-o facă. Trebuia să-l imobilizeze pe omul în jacheta de piele neagră.
Deschise uşa şi ieşi pe trotuar. Kurfurstendam era luminată. Aerul era rece iar sus pe cer luna era înconjurată de o aureolă de ceaţă. Porni spre dreapta, ţinându-şi mâinile în buzunare ca să se apere de frig. Trecu pe lângă motocicleta parcată la bordură şi se apropie de colţ. În faţă, poate cu trei blocuri mai încolo, pe partea stângă a lui Kurfurstendam, zări conturul uriaşei biserici împăratul Wilhelm, căreia reflectoarele îi luminau turnul bombardat care nu mai putea fi reparat niciodată, aşa încât Berlinul să aibă mereu sub ochi amintirea a ceea ce însemnase Reichul lui Hitler. O să folosească biserica pe post de punct de reper.
Continuă să meargă pe trotuarul străjuit de copaci, mai încet decât majoritatea oamenilor care se plimbau, oprindu-se adeseori în faţa vitrinelor. Îşi privi ceasul la intervale regulate, sperând să dea impresia că minutele sunt importante şi că era posibil să-şi potrivească mersul în aşa fel încât să ajungă la o întâlnire la oră fixă.
Chiar peste drum de biserica împăratul Wilhelm se opri câtva timp lângă bordură, sub lumina strălucitoare a unui semafor. Privi în stânga. La mai puţin de treizeci de metri, bărbatul în jacheta de piele neagră se întoarse cu spatele la Holcroft, privind circulaţia neîntreruptă de pe stradă.
Era acolo; era singurul lucru care conta.
Noel o luă iarăşi din loc, de data asta mai repede. Ajunse la un nou colţ şi-şi ridică privirile spre plăcuţa cu numele străzii: SCHONBERGSTRASSE. Pleca din Kurfurstendam şi avea magazine şi

de-o parte şi de alta. Trotuarele păreau şi mai aglomerate iar trecătorii şi mai puţin grăbiţi decât cei din Kurfurstendam.

Aşteptă ca traficul să se oprească vreo câteva clipe şi traversă strada. Se întoarse de cum ajunse pe trotuar, rămânând în apropierea bordurii şi croindu-şi drum printre trecători în timp ce-şi cerea scuze. Ajunse la capătul unui bloc, se apropie de următorul şi începu să meargă mai încet. Se opri, la fel cum făcuse pe Kurfurstendam, ca să se uite la vitrine şi-şi privi ceasul cu o concentrare din ce în ce mai mare.

Îl văzu de două ori pe bărbatul în jacheta de piele neagră.

Noel se îndreptă spre al treilea bloc. La vreo cincizeci de paşi de colţ se afla o alee îngustă, un pasaj între Schonbergstrasse şi o stradă paralelă situată la nici o sută de metri. Aleea era întunecoasă şi presărată pe ambele laturi cu pragurile unor uşi ascunse în umbră. Bezna şi lungimea erau factori de reţinere, evidenţi şi neatrăgători, pentru trecătorii pe care-i prindeau orele serii prin zonă.

Dar chiar această alee la această oră trebuia să joace pentru el rolul cursei, al întinderii neluminate din beton şi cărămidă unde o să-l atragă pe bărbatul care îl urmărea.

Continuă să meargă de-a lungul blocului, trecu de alee şi se apropie de colţ, mărind ritmul cu fiecare pas. Cuvintele lui Helden îi răsunau în urechi.

Amatorul face lucruri neaşteptate, nu fiindcă ar fi isteţ sau experimentat, ci fiindcă altceva nu ştie… Procedează prin surprindere şi pe faţă, ca şi cum ai fi încurcat…

Ajunse la capătul blocului şi se opri brusc sub un felinar. Prefăcându-se derutat, privi în jur şi se întoarse pe trotuar, ca un om nehotărât dar care ştie că trebuie să ia o hotărâre. Privi în urmă spre alee şi deodată o luă la fugă, ciocnindu-se de trecători şi intrând pe alee, aidoma unui om cuprins de panică.

Alergă până când întunericul fu aproape deplin, până când ajunse la jumătatea aleii, în timp ce umbrele treceau pe lângă el una după alta iar luminile se vedeau din ce în ce mai îndepărtate la celălalt capăt. Dădu peste o intrare de serviciu – o uşă largă de metal. Alergă spre ea, furişându-se după colţul ieşiturii şi rezemându-se cu spatele de suprafaţa de oţel şi cărămidă. Duse mâna la buzunarul hainei şi strânse mânerul pistolului automatic. Amortizorul nu era ataşat dar nu era nevoie. N-avea nici cea mai mică intenţie să tragă. Trebuia să fie doar o ameninţare la vedere iar la început nici măcar atât.

Nu avu mult de aşteptat. Auzi sunetul unor paşi care alergau şi se gândi că şi inamicul avea idee de pantofii cu talpă de gumă.

Bărbatul trecu în goană pe lângă el; pe urmă, de parcă ar fi adulmecat o şmecherie, încetini şi scrută întunericul din jur. Noel ieşi

de după colţul unde stătuse ascuns, ţinându-şi mâna în buzunarul de la haină.

— Pe tine te aştept. Rămâi pe loc.

Vorbi cu o voce intensă, speriat de propriile cuvinte.

— Am în mână un pistol. Nu *vreau* să-l folosesc dar o s-o fac dacă încerci să fugi.

— N-ai stat pe gânduri acum două zile în Franţa, spuse bărbatul cu un accent puternic şi cu un calm care dădea fiori. De ce-aş crede că te-ai da în lături acum? Eşti un porc. N-ai decât să mă ucizi dar tot o să te oprim.

— Cine eşti?

— Are vreo importanţă? Bagă-ţi bine în cap că tot o să te oprim.

— Eşti din Rache, nu?

În ciuda întunericului, Noel izbuti să desluşească expresia de dispreţ de pe chipul bărbatului.

— Rache? spuse el. Terorişti fără cauză, revoluţionari de care n-are nimeni nevoie alături. Măcelari. Nu fac parte din Rache!

— Atunci din ODESSA.

— Ştiu că ţi-ar plăcea.

— Cum adică?

— La momentul oportun o să te foloseşti şi de ODESSA. Doar poate fi învinovăţită pentru o grămadă de lucruri. Poţi să ucizi atât de uşor în numele ei. Bănuiesc că ironia e că şi noi i-am lichida pe cei din ODESSA la fel de repede ca voi. Însă de fapt pe voi vă vrem; ştim care e diferenţa dintre clovni şi monştri. Crede-mă, o să te oprim.

— Vorbeşti fără noimă! Nu faci parte din Wolfsschanze; n-ai cum!

Bărbatul îşi coborî vocea.

— Dar facem parte cu toţii din Wolfsschanze, nu? Într-un fel sau altul, spuse el în timp ce în priviri i se putu ghici o provocare. Îţi repet. Poţi să mă ucizi, altcineva o să-mi ia locul. Dacă-l ucizi şi pe el, o să vină un altul. *Tot* o să te oprim. Aşa că n-ai decât să tragi, Herr Clausen. Sau poate-ar trebui să spun fiu al Reichsführerului Heinrich Clausen.

— Ce dracu' îndrugi acolo? Nu vreau să te ucid. Nu vreau să ucid pe nimeni.

— În Franţa ai ucis.

— Dacă am ucis pe cineva, înseamnă că acel cineva a încercat el să mă ucidă.

— *Aber naturlich*, Herr Clausen.

— Încetează să-mi mai spui aşa.

— De ce? Aşa te cheamă, nu?

— Nu! Mă cheamă Holcroft.

— Sigur, spuse bărbatul. Făcea parte din plan. Americanul respectat care nu are nici un fel de legătură vizibilă cu trecutul. Iar dacă l-ar

descoperi cineva, ar fi prea târziu.

— Prea târziu pentru ce? *Cine* eşti? Cine te-a trimis?

— N-ai cum să mă faci să-ţi spun cu forţa. Nu facem parte din planul tău.

Holcroft scoase pistolul din buzunar şi se apropie.

— Care plan? întrebă el, sperând să afle ceva, *orice*.

— Geneva.

— Ce-i cu Geneva? E un oraş din Elveţia.

— Ştim tot şi s-a terminat. N-o să-i poţi opri pe vulturi. De data asta nu. O să te oprim noi pe tine.

— *Vulturi*? *Care* vulturi? Care „noi"?

— Niciodată. Apasă pe trăgaci. N-o să-ţi spun. N-o să ai cum să ne dai de urmă.

Noel transpirase, deşi seara de iarnă era rece. Nimic din ce spunea acest inamic nu avea sens. Era posibil să se fi comis o greşeală uriaşă. Bărbatul din faţa sa era gata să moară dar nu era un fanatic; ochii lui erau mult prea inteligenţi.

— Nu faci parte nici din Rache, nici din ODESSA. Pentru Dumnezeu, de ce vrei să împiedici operaţiunea Geneva? Wolfsschanze nu vrea s-o oprească, asta trebuie s-o ştii!

— Wolfsschanze-ul *tău* nu vrea. Dar noi putem folosi mai bine averea aceea.

— Nu! Dacă vă amestecaţi nu mai rămâne nimic. N-o să vedeţi niciodată vreun ban.

— Ştim amândoi că nu e obligatoriu să fie aşa.

— Te înşeli! Banii o să fie îngropaţi pentru încă treizeci de ani.

Inamicul necunoscut se îndreptă, stând mai departe în umbră.

— Aici e buba, nu? Ai spus foarte bine: „îngropaţi". Dar, dacă-mi dai voie, la vremea aceea n-o să mai fie nici măcar pământ pârjolit.

— Ce să nu fie?

— Pământ pârjolit, spuse bărbatul dându-se înapoi. Am vorbit destul. Ai avut o şansă, încă o mai ai. Poţi să mă ucizi dar n-o să te alegi cu nimic. Fotografia e la noi. Am început să înţelegem.

— *Fotografia*? Din Portsmouth? Tu?

— Un comandor unanim respectat din Marina regală. Ni s-a părut interesant că ai luat-o.

— Pentru numele lui Dumnezeu, *cine* eşti?

— Cineva care luptă împotriva ta, fiu al lui Heinrich Clausen.

— Ţi-am spus…

— Ştiu, spuse neamţul. Nu trebuie să-ţi zic aşa. De fapt, n-o să mai scot o vorbă. O să mă întorc şi o să ies de pe alee. Trage dacă trebuie. Sunt pregătit. Suntem pregătiţi cu toţii.

Bărbatul se întoarse încet şi începu să meargă. Noel nu mai putu să suporte.

— Stai! ţipă el, luându-se după neamţ şi prinzându-l apoi de umăr cu mâna stângă.

Bărbatul se întoarse pe călcâie.

— Nu mai avem ce să ne spunem.

— Ba avem! Şi o să stăm aici toată noaptea dacă e nevoie! O să-mi spui cine eşti, de unde vii şi ce dracu' mai ştii despre Geneva, Beaumont şi...

Dar nu mai apucă să continue. Mâna bărbatului ţâşni, degetele prinseră încheietura mâinii drepte a lui Noel, răsucindu-i-o în interior şi aplecându-i-o, în timp ce genunchiul drept îl lovi sub centură. Noel se îndoi de durere dar nu dădu drumul pistolului. Îl izbi pe bărbat cu umărul în burtă, încercând să-l împingă şi simţind cum durerea din testicule îi cuprinde stomacul şi pieptul. Bărbatul îl lovi cu pumnul în cap, provocându-i veritabile unde de şoc pe care le simţi în coaste şi în şira spinării. Dar n-avea voie să lase pistolul din mână! Nu putea să i-l dea bărbatului! Noel îl strânse ca pe singurul cârlig de oţel rămas liber dintr-o barcă de salvare. Se ridică anevoie, folosindu-se de ultimele resurse Pe care le mai avea în picioare şi smulse arma automată din mâna celuilalt.

Se auzi o detunătură, al cărei ecou răsună pe alee. Bărbatul lăsă să-i cadă braţul şi se dădu înapoi clătinându-se şi apucându-şi umărul! Fusese rănit dar nu se prăbuşi. În schimb, se sprijini de zid şi vorbi întretăiat.

— O să te oprim. Şi o să facem cum credem noi de cuviinţă. O să luăm Geneva!

După aceste cuvinte porni pe alee, ţinându-se de pereţi ca să rămână în picioare. Holcroft se întoarse; câteva siluete se adunaseră în zona intrării pe aleea dinspre Schonbergstrasse. Auzi fluierele poliţiştilor şi zări razele strălucitoare ale lanternelor. Poliţia din Berlin îşi făcea apariţia la locul faptei.

Era prins.

Dar *nu* putea să se dea prins. Era vorba de Kessler, de Geneva. N-avea voie să se lase reţinut chiar acum.

Cuvintele lui Helden îi veniră din nou în minte. *Să minţi* cu indignare... cu convingere... să-ţi creezi propria ta diversiune.

Noel îşi vârî pistolul automat în buzunar şi porni spre Schonbergstrasse, în direcţia lanternelor care se apropiau încet şi a celor doi bărbaţi în uniformă care le ţineau în mina.

— Sunt american! ţipă el cu o voce înfricoşată. Vorbeşte cineva englezeşte?

Un om din mulţime strigă:

— Eu! Ce s-a întâmplat?

— Mă plimbam pe aici şi cineva a încercat să mă jefuiască! Avea pistol dar n-am ştiut! I-am dat un brânci şi pistolul s-a descărcat...

Berlinezul le traduse repede poliţiştilor.

— Încotro s-a dus? întrebă bărbatul.

— Cred că e tot prin zonă. În dreptul vreunei uşi. Trebuie să mă aşez…

Berlinezul îl atinse pe Holcroft pe umăr.

— Veniţi, spuse el conducându-l pe Noel prin mulţime spre trotuar.

Poliţiştii începură să strige pe aleea întunecoasă. Nu primiră nici un răspuns; inamicul necunoscut reuşise să scape. Oamenii în uniformă îşi continuară înaintarea cu prudenţă.

— Mulţumesc foarte mult, spuse Noel. Aş vrea doar să mai stau la aer şi să mă calmez, înţelegeţi?

— *Ja*. O experienţă îngrozitoare.

— Cred c-au pus mâna pe el, adăugă deodată Holcroft, întorcându-şi privirile spre poliţişti şi spre mulţime.

Berlinezul se întoarse. Noel coborî de pe trotuar şi ajunse pe stradă. Începu să meargă, mai întâi încet, până când prinse o pauză de trafic şi traversă, oprindu-se pe trotuarul celălalt. Acolo se întoarse şi alergă cât putu de repede printre oameni, spre Kurfurstendam.

Reuşise, îşi spuse Holcroft aşezându-se, fără palton şi pălărie şi tremurând pe o bancă liberă din apropierea bisericii împăratul Wilhelm. Îşi însuşise lecţiile şi le pusese în aplicare; îşi inventase propria variaţie şi evitase capcana pe care i-o pregătise celuilalt dar care i se întorsese împotrivă, fiind cât pe-aci să-l prindă. Însă, una peste alta, îl imobilizase pe bărbatul în jacheta de piele neagră. Omul o să fie oricum indisponibil, măcar până o să găsească un medic.

Dar în primul rând aflase că Helden se înşela. La fel cum se înşelase şi răposatul Manfredi, care nu voise să dea nume. Duşmanii cei mai puternici ai Genevei nu făceau parte nici din ODESSA şi nici din Rache. Era vorba de un alt grup, unul incomparabil mai informat şi primejdios. O enigmă foarte preţioasă pentru membrii lui, dispuşi să moară liniştiţi, cu inteligenţa citindu-li-se în ochi şi gata să ţină discursuri chibzuite.

Operaţiunea Geneva avea de înfruntat trei forţe violente care voiau să distrugă testamentul, dar una dintre ele era mult mai ingenioasă decât celelalte două. Bărbatul în jacheta de piele neagră vorbise despre Rache şi ODESSA în termeni atât de înjositori încât sentimentul care-l animase nu putea să fie frică. Îi etichetase drept măcelari incompetenţi şi clovni cu care nu voia să aibă de-a face. Fiindcă făcea parte din altceva, ceva indiscutabil superior.

Holcroft îşi privi ceasul. Stătuse în frig aproape o oră iar durerile de sub centură şi din ceafă încă nu-i dispăruseră. Îşi îndesase lodenul şi şapca neagră cu cozoroc într-o ladă de gunoi aflată la câteva blocuri distanţă. Ar fi fost reperate cu prea mare uşurinţă dacă poliţia din Berlin ar fi dat alarmă că să-l descopere.

Venise momentul să plece; nu mai era nici urmă de poliţist sau de altcineva pe care să-l intereseze persoana lui. Aerul rece nu-i potolise deloc durerile dar îl ajutase să aibă iar capul limpede şi nici nu făcuse vreo mişcare înainte de asta. Acum însă nu numai că putea să se mişte, dar chiar trebuia s-o facă. Era aproape nouă. Era timpul să se întâlnească cu Erich Kessler, cea de-a treia cheie a operaţiunii Geneva.

Acum cârciuma era aglomerată, aşa cum se aşteptase, norii de fum erau mai groşi iar muzica bavareză se auzea mai tare. Patronul îl întâmpină cu amabilitate dar ochii îl dădură de gol: americanul ăsta păţise ceva în cursul ultimei ore. Noel se simţi stânjenit; se întrebă dacă avea vreo zgârietură sau dacă se murdărise pe faţă.

— Aş dori să mă spăl. Am tras o căzătură urâtă.

— Desigur. Pe aici, domnule, spuse patronul arătând spre toaleta bărbaţilor. Profesorul Kessler a sosit. Vă aşteaptă. I-am dat servieta dumneavoastră.

— Încă o dată, mulţumesc, spuse Holcroft, întorcându-se spre uşa spălătorului.

Îşi privi chipul în oglindă. Nu avea nici pete, nici urme de murdărie, nici sânge. Avea în schimb ceva în ochi, o privire care sugera durere, uimire şi sfârşeală. Şi frică. Asta observase patronul.

Lăsă apa să curgă în chiuvetă până când deveni călduţă, îşi udă faţa, se pieptănă şi-şi dori să scape de privirea aceea. Pe urmă se întoarse la patron care îl conduse la un separeu aflat în fundul sălii, cât mai departe de forfota din restul încăperii. Draperia roşie în carouri era trasă, acoperind masa.

— Herr Professor?

Draperia fu dată în lături, scoţând la iveală un bărbat cam de patruzeci şi cinci de ani, robust şi cu o faţă plină, încadrată de o barbă scurtă şi de un păr des şi brun pieptănat pe spate. Chipul era blând, ochii adânciţi în orbite vioi, licărind anticipativ, chiar cu o undă de umor.

— Domnul Holcroft?

— Domnul doctor Kessler?

— Staţi jos, staţi jos.

Kessler făcu gestul că ar vrea să se ridice întinzând mâna dar masa care îi apăsa stomacul îl împiedică. Râse şi îl privi pe patronul cârciumii.

— Săptămâna viitoare! *Ja*, Rudi? Trecem la regim.

— Ach, naturlich, Professor.

— Dânsul este noul meu prieten din America. Domnul Holcroft.

— Da, ne-am cunoscut deja.

— Sigur că v-aţi cunoscut. Doar mi-ai dat servieta dânsului, spuse Kessler bătând uşor cu palma geantă diplomat de pe scaunul de alături. Eu beau scotch. Îmi ţineţi companie, domnule Holcroft?

— Scotch şi pentru mine. Doar cu gheaţă.

Patronul dădu din cap şi plecă. Noel se aşeză cât mai comod pe scaun. Kessler degaja un fel de amabilitate uşor plictisită; era expresia tolerantă a unei inteligenţe care intră adeseori în legătură cu minţi

mai puţin înzestrate dar care e suficient de elegantă ca să nu recurgă la comparaţii. Holcroft mai cunoscuse câţiva oameni asemănători. Printre ei se numărau cei mai buni profesori pe care-i avusese. Se simţi în largul lui alături de Erich Kessler; era un început promiţător.

— Vă mulţumesc foarte mult că aţi acceptat să ne întâlnim. Am multe să vă spun.

— Mai întâi trageţi-vă sufletul, spuse Kessler. Luaţi o înghiţitură. Calmaţi-vă.

— Poftim?

— Aţi trecut prin clipe grele. Vi se citeşte pe figură.

— Se vede atât de clar?

— Aş spune că exact atât de uluit aţi fost, domnule Holcroft.

— Vă rog, spuneţi-mi Noel. Ar trebui să ne cunoaştem mai bine.

— Sunt convins că e o perspectivă agreabilă. Numele meu e Erich. Afară e o seară rece. Prea rece ca să mergi fără palton. Şi totuşi, e clar că ai venit fără aşa ceva. Aici nu există garderobă.

— Am purtat şi palton. A trebuit să scap de el. O să-ţi explic.

— Nu-i nevoie.

— Ba mă tem că e. Aş vrea să nu fie dar face parte din ce am să-ţi povestesc.

— Am înţeles. Uite-ţi scotchul.

Un ospătar puse paharul în faţa lui Holcroft, după care se retrase şi trase din nou draperia roşie în carouri, acoperind separeul.

— Cum spuneam, face parte din poveste, spuse Noel luând o înghiţitură.

— Ia-o uşurel. Nu te grăbi.

— Spuneai că ai musafiri acasă.

— *Un* musafir. Un prieten al fratelui meu, din Munchen. E un tip tare cumsecade dar plicticos la culme. O trăsătură destul de frecventă în rândul medicilor. Ai fost salvatorul meu în seara asta.

— Soţia ta n-o să se supere?

— Nu sunt căsătorit. Am fost dar mă tem că nu s-a putut obişnui cu viaţa limitată a universitarilor.

— Îmi pare rău.

— Ei nu. S-a măritat cu un acrobat. Poţi să-ţi închipui? Din grota academică la înălţimile rarefiate ale trapezelor care-şi încrucişează zborul. Am rămas prieteni, totuşi.

— Cred că e foarte greu să nu se împrietenească omul cu tine.

— Oho, în sala de curs sunt o adevărată teroare. Un leu în carne şi oase.

— Care rage dar nu se poate convinge să muşte, spuse Noel.

— Cum ai zis?

— Nimic. Mi-am amintit de o discuţie pe care am avut-o aseară. Cu altcineva.

— Te simţi mai bine?
— Ciudat.
— Ce anume?
— Exact asta am întrebat şi eu aseară.
— Când erai cu acest altcineva? zâmbi Kessler din nou. Parcă ai deja o figură mai destinsă.
— Dacă devine şi mai destinsă o să se prăbuşească pe masă.
— Poate vrei să mănânci?
— Încă nu. Aş vrea să încep; am foarte multe să-ţi spun şi precis că o să-mi pui o grămadă de întrebări.
— Atunci o să ascult atent. A, am uitat. Servieta. Germanul se aplecă şi ridică servieta diplomat, aşezând-o pe masă.
Holcroft o descuie dar nu o deschise.
— Am aici nişte acte pe care va trebui să le studiezi. Nu sunt complete dar îţi vor servi drept confirmare pentru o parte din lucrurile pe care o să ţi le spun.
— Confirmare? Sunt chiar atât de greu de acceptat lucrurile astea?
— S-ar putea să fie, spuse Noel.
Îi păru rău pentru acest savant cumsecade. Lumea liniştită în care trăia era pe punctul de a se prăbuşi în jurul său!
— Ceea ce o să-ţi spun s-ar putea să-ţi tulbure existenta, la fel cum a tulburat-o şi pe a mea. E un fapt pe care nu cred că-l putem evita. Eu, cel puţin, n-am reuşit fiindcă n-am fost în stare să mă detaşez. Unul din motive a fost egoist; e vorba de o mare sumă de bani care îmi va parveni personal – la fel cum se va întâmpla şi în cazul tău. Dar există alţi factori, mult mai importanţi şi decât tine şi decât mine. Ştiu că lucrurile stau astfel pentru că, dacă n-ar fi fost aşa, aş fi fugit de mult. Dar n-o să fug. O să fac ce mi s-a cerut fiindcă aşa *se cuvine*. Şi fiindcă există oameni pe care-i urăsc şi care vor să mă împiedice. Au ucis pe cineva la care ţineam foarte mult. Au încercat să ucidă şi pe altcineva.
Holcroft se opri brusc; n-avusese de gând să meargă atât de departe. Frica şi mânia îl încercau în acelaşi timp. Îşi pierduse cumpătul; vorbea prea mult.
— Îmi pare rău. S-ar putea să-mi închipui unele lucruri care n-au nici o legătură cu realitatea. Nu vreau să te sperii.
Kessler îşi puse mâna pe braţul lui Noel.
— Nu-ţi face probleme cu speriatul. Eşti surescitat şi epuizat, prietene. Se pare că ai trecut prin lucruri îngrozitoare.
Holcroft luă câteva înghiţituri de whisky, încercând să-şi potolească durerile de sub centură şi din zona gâtului.
— N-o să mint. Cum au făcut ei! Dar n-am vrut să încep în felul ăsta. N-a fost o treabă prea isteaţă.
Kessler îşi luă mâna de pe braţul lui Noel.
— Să-ţi spun ceva. Te cunosc de nici cinci minute şi nu cred că are

vreo legătură cu isteţimea. Evident, eşti un om deosebit de inteligent – şi cinstit pe deasupra şi ai trăit într-o tensiune foarte mare. Ce-ar fi să o iei de la început fără să-ţi faci griji despre felul cum ar putea să mă afecteze pe mine?

— În regulă, spuse Holcroft stând cu mâinile pe masă şi ţinându-şi palmele în jurul paharului cu whisky. O să încep întrebându-te dacă ai auzit vreodată numele de von Tiebolt şi… Clausen.

Kessler îl privi o clipă pe Noel.

— Da, spuse el. Cu mulţi ani în urmă – când eram copil – dar sigur că am auzit. Clausen şi von Tiebolt. Erau prieteni cu tata. Eram foarte tânăr, aveam zece sau unsprezece ani. Dacă ţin bine minte, veneau destul de des pe la noi, la sfârşitul războiului. Pe Clausen mi-l amintesc *precis*; cel puţin aşa cred. Era un bărbat înalt cu o personalitate magnetică.

— Mai spune-mi ceva despre el.

— Mare lucru nu mai ţin minte.

— Indiferent cât. *Te rog.*

— Iarăşi nu prea ştiu cum să mă exprim. Clausen domina o încăpere fără să facă nici un efort. Când vorbea îl asculta toată lumea, deşi nu-mi amintesc să fi ridicat vreodată vocea. Părea un om amabil, preocupat de soarta celorlalţi, dar extrem de încăpăţânat. Odată am avut impresia – şi ţine cont că astea sunt gândurile unui copil – că avusese parte de multă durere în viaţă.

Un om pradă chinurilor îi ceruse ajutor.

— Ce fel de durere?

— N-am idee, era doar o impresie din copilărie. Ar fi trebuit să-i vezi ochii ca să înţelegi. Indiferent la cine se uita, tânăr sau bătrân, însemnat sau nu, era concentrat cu totul asupra acelei persoane. Asta îmi amintesc foarte bine, nu era un lucru foarte obişnuit pe vremea aceea. Într-un fel, parcă mi-l reprezint mai clar pe Clausen chiar decât pe tata şi în orice caz mai clar decât pe von Tiebolt. De ce te interesează atât de mult?

— Era tatăl meu.

Kessler căscă gura, uluit.

— Tu? Şopti el. *Fiul* lui Clausen?

Noel dădu din cap.

— Tatăl meu natural, nu cel pe care am apucat să-l cunosc.

— Atunci mama ta era…

— Althene Clausen. Ai auzit pe cineva vorbind de ea?

— Fără să i se pronunţe numele şi niciodată în prezenţa lui Clausen. Niciodată. Despre ea se vorbea în şoaptă. Femeia care l-a părăsit pe marele bărbat, duşmanca americană care a fugit din patrie cu… Tu! Tu eşti copilul pe care l-a luat de lângă el!

— L-a luat *cu* ea, l-a *ferit* de el, după cum se exprimă chiar ea.

— Trăieşte?

— Şi încă cum.

— E absolut incredibil, spuse Kessler clătinând din cap. După toţi aceşti ani, un om de care îmi amintesc atât de bine. Era extraordinar.

— Cu toţii erau extraordinari.

— Cine?

— Cei trei. Clausen, von Tiebolt şi Kessler. Spune-mi, ştii cum a murit tatăl tău?

— S-a sinucis. Nu era ceva neobişnuit pe atunci. Mulţi au procedat aşa când s-a prăbuşit Reichul. Pentru cei mai mulţi a fost mai uşor în felul ăsta.

— Pentru unii a fost singura soluţie.

— Nurenberg?

— Nu, Geneva.

— Nu te înţeleg.

— O să mă înţelegi.

Holcroft deschise servieta diplomat, scoase paginile pe care le prinsese laolaltă şi i le dădu lui Kessler.

— La Geneva există o bancă unde se află un cont care poate fi deblocat în scopuri foarte precise doar cu consimţământul a trei oameni…

Aşa cum mai făcuse de două ori, Noel spuse din nou povestea furtului masiv care avusese loc cu peste treizeci de ani în urmă. Dar lui Kessler îi spuse tot. Nu omise nici un fel de date, aşa cum făcuse când vorbise cu Gretchen şi nici nu-i spuse povestea în etape, aşa cum procedase cu Helden. Nu uită nici un amănunt.

— Banii au fost interceptaţi din ţările ocupate, din vânzări de obiecte de artă şi din jefuiri de muzee. Statele de plată ale Wehrmachtului au fost redirecţionate, s-au furat milioane de la ministerul de război şi de la… nu pot să-mi amintesc numele, e scris pe hârtie… oricum, din complexul industrial. Totul a fost depus în bancă în Elveţia, la Geneva, cu ajutorul unui om pe nume Manfredi.

— Manfredi? E un nume cunoscut.

— Nu e de mirare, spuse Holcroft. Deşi nu-mi închipui că a fost pomenit prea des. Unde l-ai auzit?

— Nu ştiu. Cred că după război.

— De la mama ta?

— Nu cred. A murit în iulie ’45 şi a stat cea mai mare parte a timpului în spital. De la altcineva… nu mai ştiu.

— Unde ai stat după ce ţi-au murit părinţii?

— M-am mutat cu fratele meu la unchiul nostru, fratele mamei. Am avut noroc. Era un om mai în vârstă şi nu le-a fost niciodată de prea mare folos naziştilor. Dar continuă, te rog.

Noel povesti mai departe. Explică în amănunt condiţiile de

competenţă cerute de directorii de la Grande Banque de Geneve, care îl făcuseră să renunţe la Gretchen Beaumont. Îi spuse lui Kessler de plecarea învăluită în mister a familiei von Tiebolt la Rio, de naşterea lui Helden, de uciderea mamei lor şi în cele din urmă de fuga lor cu avionul din Brazilia.

— Şi-au schimbat numele în Tennyson şi de cinci ani trăiesc în Anglia. Johann von Tiebolt e cunoscut drept John Tennyson. E reporter la *The Guardian*. Gretchen s-a măritat cu un tip pe nume Beaumont iar Helden s-a mutat acum câteva luni la Paris. Cu fratele lor nu m-am întâlnit dar m-am… împrietenit cu Helden. E o fată remarcabilă.

— Ea e acel „altcineva” cu care ai fost aseară?

— Da, replică Holcroft. Vreau să-ţi povestesc despre ea, prin ce-a trecut şi prin ce trece acum. Ea şi alte mii asemenea ei fac parte din ceea ce am să-ţi spun.

— Cred că s-ar putea să ştiu, rosti Kessler. *Die Verwunschte Kinder*.

— Ce?

— *Verwunschte Kinder*. *Verwunschung* înseamnă „blestem” în germană. Sau „blestemat”.

— Copiii Blestemaţilor, spuse Noel. Ea a folosit expresia asta.

— E un nume pe care şi l-au luat de bună voie. Mii de tineri – acum ceva mai în vârstă – care au fugit din ţară fiindcă s-au convins că nu puteau trăi copleşiţi de vina Germaniei naziste. S-au lepădat de tot ce aveau german, căutându-şi identităţi şi stiluri de viaţă noi. Seamănă foarte mult cu acele grupuri de tineri americani care au plecat din Statele Unite în Canada şi Suedia, în semn de protest la adresa politicii practicate faţă de Vietnam. Aceste grupuri formează subculturi dar nici unul nu-şi poate abandona total rădăcinile. Au *rămas* germani; au *rămas* americani. Migrează împreună şi se ţin unii lângă alţii, luându-şi forţa chiar din trecutul pe care l-au respins. Împunsăturile vinovăţiei sunt o povară grea. Poţi să înţelegi?

— Nu tocmai, spuse Holcroft. Dar, mă rog, eu sunt construit altfel. N-o să preiau niciodată o vină care nu-mi aparţine.

Keslller îl privi în ochi pe Noel.

— Ba cred că ai şi făcut-o. Spui că n-o să renunţi la acest testament dar, cu toate acestea, ai trecut prin lucruri cumplite.

Holcroft se gândi la cuvintele savantului.

— S-ar putea să fie şi ceva adevărat în ce spui dar împrejurările diferă. Eu n-am *părăsit* pe nimeni şi nimic. Cred că am fost selecţionat.

— Nu faci parte dintre blestemaţi, ci dintre aleşi? întrebă Kessler.

— Dintre privilegiaţi, în orice caz.

Savantul dădu din cap.

— Există şi pentru ei un cuvânt. Poate că ai auzit de el. *Sonnenkinder*.

— *Sonnenkinder*, spuse Noel încruntându-se. Dacă ţin bine minte, l-am întâlnit într-unul din cursurile acelea la care n-am prea strălucit. Poate că la antropologie.

— Sau filosofie, sugeră Kessler. Este un concept filosofic dezvoltat de Thomas J. Perry în Anglia, în jurul lui 1920, iar înaintea lui de Bachofen, în Elveţia şi de discipolii lui din Munchen. Conform acestei teorii, *Sonnenkinder* – Copiii Soarelui – au fost tot timpul printre noi de-a lungul veacurilor. Ei sunt cei care scriu istoria, cei mai străluciţi dintre noi, conducătorii epocilor… privilegiaţii.

Holcroft dădu din cap.

— Acum mi-am adus aminte. Au fost distruşi de propriul lor privilegiu. Au ajuns depravaţi sau ceva de genul ăsta. Incestuoşi, aşa cred.

— E doar o teorie, spuse Kessler. Iar ne îndepărtăm de la subiect; eşti un om cu care se poate sta de vorbă. Îmi spuneai că fata asta a lui von Tiebolt are o viaţă grea.

— Toţi, nu numai ea. Şi nu doar grea. Direct nebunească. Trebuie să fugă tot timpul. Viaţa lor e la fel ca a unor evadaţi.

— Sunt pradă uşoară pentru fanatici, încuviinţă Erich.

— Cum ar fi ODESSA sau Rache?

— Da. Organizaţiile de acest gen nu pot funcţiona eficient în interiorul Germaniei, nu sunt admise. Aşa că operează în alte ţări unde s-au adunat transfugii nemulţumiţi cum sunt *Verwunschkinder*. Vor doar să trăiască şi să rămână în putere, aşteptând prilejul să se întoarcă în Germania.

— Să se întoarcă?

Kessler ridică mâna.

— Doamne fereşte, n-o s-o facă niciodată, dar e un lucru inacceptabil. Cândva Rache a vrut ca guvernul de la Bonn să devină un braţ al Cominternului, dar i-a respins chiar Moscova, au ajuns simpli terorişti. ODESSA a vrut întotdeauna să reînvie nazismul. Este dispreţuită în Germania.

— Şi totuşi, îi vânează pe copii, spuse Noel. Helden a folosit expresia „blestemaţi şi pentru ce sunt şi pentru ce nu sunt”.

— O formulare inspirată.

— Ar trebui să fie opriţi. O parte din banii aceia din Geneva ar trebui folosiţi la distrugerea celor din ODESSA şi Rache.

— N-aş spune că nu sunt de acord cu tine.

— Mă bucur, spuse Holcroft. Să revenim la Geneva.

— Chiar te rog.

Noel expuse obiectivele testamentului şi defini condiţiile pe care trebuiau să le satisfacă moştenitorii. Era momentul să se concentreze asupra a ceea ce i se întâmplase *lui*.

Începu cu crima din avion, teroarea din New York, apartamentul

reamenajat, scrisoarea de la oamenii din Wolfsschanze, telefonul lui Peter Baldwin şi crimele brutale pe care le declanşase acesta. Vorbi de zborul la Rio şi de un bărbat cu sprâncene groase: Anthony Beaumont, agent ODESSA. Povesti despre registrele falsificate de la Serviciul de imigrări din Rio şi de ciudata întâlnire cu Maurice Graff. Sublinie amestecul oamenilor de la M.I. 5 la Londra şi informaţia uluitoare că Serviciile Engleze de Informaţii credeau să Johann von Tiebolt era asasinul căruia îi spuneau Tinamou.

— Tinamou? îl întrerupse Kessler, uimit şi roşu la faţă. Era prima dată că intervenea în relatarea lui Holcroft.

— Da. Ştii ceva despre el?

— Doar din citite.

— Bănuiesc că unii oameni îl consideră vinovat pentru câteva zeci de asasinate.

— Şi englezii cred că e Johann von Tiebolt?

— Se înşeală, spuse Noel. Sunt sigur că acum o ştiu şi ei. Ieri după-masă s-a întâmplat ceva care îmi confirmă acest lucru. O să înţelegi când o să ajung acolo.

— Continuă.

Pomeni în treacăt de seara petrecută cu Gretchen şi de fotografia lui Anthony Beaumont. Aminti de Helden şi de Herr Oberst, iar apoi de moartea lui Richard Holcroft.

Descrise atât convorbirile pe care le avusese cu un detectiv din New York pe nume Miles cât şi discuţiile cu mama lui.

Povesti despre Fiatul verde care-i urmărise la Barbizon şi despre bărbatul cu faţa ciupită de vărsat.

Veni la rând episodul nebuniei de la *fete d'hiver*. Cum încercase să-i întindă o cursă bărbatului din Fiat şi fusese cât pe-aci să fie ucis chiar el.

— Ţi-am spus adineauri că englezii se înşeală cu privire la Tennyson, zise Noel.

— Tennyson? A, noul nume al lui von Tiebolt.

— Exact. Cei de la M.I. 5 erau convinşi că tot ce s-a întâmplat la Montereau, inclusiv prezenţa bărbatului cu faţa ciupită de vărsat care ne-a urmărit, a fost pus la cale de Tinamou. Dar omul acela a fost ucis; lucra *într-adevăr* pentru von Tiebolt iar ei *ştiau*. Helden chiar mi-a confirmat acest lucru.

— Iar Tinamou nu şi-ar ucide oamenii, îl întrerupse Kessler.

— Întocmai.

— Înseamnă că agentul o să le spună superiorilor…

— N-are cum, interveni Noel. A fost împuşcat salvându-i viaţa lui Helden. Dar se vor face identificări, englezii vor pune fragmentele cap la cap.

— Englezii or să-l găsească pe agentul care a murit?

— Or să afle de el. Cu siguranţă. Erau poliţişti peste tot şi până la urmă or să-i descopere cadavrul.

— Poate fi pus în legătură cu tine?

— E posibil. Ne-am luptat în piaţă; oamenii or să-şi aducă aminte. Dar, cum a spus Helden, am fost urmăriţi, n-am urmărit. Nu există motive ca să *ştim* ceva.

— Pari destul de nesigur.

— Înainte ca agentul să moară, m-am hotărât să-i pomenesc de Baldwin în ideea că poate o să aflu ceva. A reacţionat de parcă ar fi tras cineva un foc de armă chiar lângă ureche. Ne-a implorat şi pe Helden şi pe mine să luăm legătura cu un tip pe nume Payton-Jones. Urma să-i spunem tot ce s-a întâmplat, să-l îndemnăm să afle cine ne-a atacat şi cine l-a ucis pe omul lui von Tiebolt şi în primul rând să-i informăm pe cei de la M.I. 5 că el credea că toate porneau de la Peter Baldwin.

— De la Baldwin? Parcă ai spus că făcuse parte din M.I. 6.

— Da. Îi contactase mai de mult; pentru nişte informaţii pe care le obţinuse despre supravieţuitorii din Wolfsschanze.

— Wolfsschanze? spuse Kessler repetând încet numele. Asta era scrisoarea pe care ţi-a dat-o Manfredi la Geneva, aceea scrisă cu peste treizeci de ani în urmă.

— Exact. Agentul ne-a indicat să-i spunem lui Payton-Jones să redeschidă dosarul lui Baldwin. La „codul Wolfsschanze”. Asta e formula pe care a folosit-o.

— Când ţi-a dat telefon la New York, Baldwin a amintit de Wolfsschanze? întrebă Kessler.

— Nu. A spus doar că ar fi bine să nu mă amestec în operaţiunea Geneva; şi că ştia lucruri pe care nu le mai ştia nimeni! Pe urmă s-a dus să răspundă la uşă şi nu s-a mai întors.

Acum ochii lui Kessler erau mai reci.

— Deci Baldwin aflase despre Geneva şi despre implicarea celor din Wolfsschanze.

— Nu ştim exact cât aflase. S-ar putea să fie doar nişte fapte fără importanţă, zvonuri neînsemnate.

— Dar zvonurile astea sunt suficiente ca să te facă să nu te duci la M.I. 5. Chiar şi avantajul de a-i preveni că Beaumont e din ODESSA s-ar putea să fie un preţ prea mare. Englezii te-ar descoase pe toate părţile şi pe tine şi pe fată; există o mie de metode de-a o face şi sunt experţi în materie. Ar fi posibil ca numele lui Baldwin să fie amintit cine ştie cum şi atunci i-ar reanaliza dosarul. Nu poţi să rişti.

— Am ajuns la aceeaşi concluzie, spuse Holcroft, impresionat.

— Poate că mai există o cale de a te scăpa de Beaumont.

— Cum?

— ODESSA e detestată aici în Germania. Dacă vorbim unde trebuie,

el ar putea fi îndepărtat. În felul ăsta n-ar mai fi nevoie să iei tu legătura cu englezii şi să rişti să aduci vorba cumva de Baldwin.

— Se poate aranja?

— Fără discuţie. Dacă Beaumont este într-adevăr agent ODESSA, e suficient un mesaj al guvernului din Bonn pe adresa ministerului de externe de aici. Ştiu o mulţime de oameni dispuşi să-l trimită.

Holcroft răsuflă uşurat. Încă un obstacol depăşit.

— Îmi pare bine că ne-am întâlnit… că eşti aşa cum eşti şi nu altfel.

— Nu face aprecieri pripite. Aştepţi un răspuns de la mine. Dacă o să fiu alături de tine? Sincer să fiu…

— Încă nu vreau să-mi răspunzi, îl întrerupse Noel. Ai fost cinstit cu mine şi trebuie să fiu şi eu cinstit. N-am terminat. A mai fost ceva în seara asta.

— În seara asta?

Kessler devenise îngrijorat, neliniştit.

— Da. De fapt, în ultimele două ore.

— Ce s-a întâmplat… în seara asta?

Noel se aplecă în faţă.

— Ştiam de Rache şi ODESSA. N-avem idee cât de mult ştiu *ei* despre Geneva, dar suntem siguri cu privire la ceea ce ar face dacă ar şti suficient. Ştim şi despre oamenii din Wolfsschanze. Indiferent cine-ar fi, sunt nebuni – la fel de nebuni ca şi ceilalţi – dar în felul lor ciudat sunt de partea noastră. Dar mai e cineva. Cineva, sau *ceva,* mult mai puternic decât ceilalţi. Am aflat acest lucru astă-seară.

— Ce vrei să spui?

Tonul vocii lui Kessler rămase neschimbat.

— Un bărbat m-a urmărit de la hotel. Avea motocicletă şi s-a luat după taxiul meu prin tot Berlinul.

— Un bărbat pe o motocicletă?

— Da. Ca un tâmpit, l-am adus aici. Mi-am dat seama cât am fost de prost şi am înţeles că trebuia să-l împiedic. Am reuşit, dar n-am avut de gând să procedez aşa. Nu făcea parte nici din Rache, nici din ODESSA. Le ura pe amândouă şi spunea despre membrii lor că sunt măcelari şi clovni.

— Spunea că sunt…

Kessler tăcu o clipă. Pe urmă continuă, recăpătându-şi parţial calmul pe care şi-l pierduse.

— Povesteşte-mi tot ce s-a întâmplat, tot ce s-a spus.

— Ai vreo idee?

— Nu… deloc. Pur şi simplu mă interesează. Spune-mi.

Holcroft îşi aduse aminte fără nici un fel de dificultate. Urmărirea, capcana, schimbul de replici, împuşcătura. După ce termină, Kessler îl rugă să revină la cuvintele pe care le schimbase cu bărbatul în jacheta de piele neagră. Apoi îi ceru lui Noel să le repete. O dată şi încă o

dată.

— Cine era?

Holcroft ştia că mintea lui Kessler gândea mai departe ca a lui.

— Cine *sunt*?

— Există mai multe posibilităţi, spuse germanul, dar evident că sunt nazişti. Mai bine zis, neo-nazişti. Descendenţi ai partidului, o fracţiune aparte care nu-i e de nici un folos ODESSEI. Se întâmplă.

— Dar de unde ştiu de Geneva?

— S-au furat milioane din ţările ocupate, de pe statele de plată ale Wehrmachtului, de la ministerul de finanţe. Totul a fost depus în Elveţia. Manevrele ample de genul ăsta nu s-au putut face în cel mai deplin secret.

Ceva îl deranjă pe Noel, un lucru pe care îl spusese Kessler, dar pe care acum nu mai era în stare să-l localizeze.

— Dar la ce i-ar ajuta? N-au cum să pună mâna pe bani. Ar putea doar să-i aducă în faţa tribunalului ani de zile. La ce le-ar folosi?

— Nu înţelegi care este esenţa personalităţii nazistului. Nici n-aţi înţeles vreodată, nici unul din voi. Nu e vorba doar de cum poate profita el. La fel de important este să *nu* beneficieze ceilalţi. Asta este puterea lui distructivă esenţială.

Se auzi o agitaţie neaşteptată şi puternică în afara separeului. Un zgomot desluşit, urmat de alte câteva, iar apoi ţipătul unei femei care dădu semnalul unui şir întreg de strigăte.

Draperia care acoperea separeul fu dată în lături. Silueta unui bărbat se ivi deodată în intervalul lăsat liber şi se prăbuşi în faţă, căzând peste masă, cu ochii mari şi ficşi şi cu sângele ţâşnindu-i din gură şi din gât. Chipul îi era schimonosit, iar corpul scuturat de convulsii. Mâinile pipăiră nesigur suprafaţa mesei, încleştându-se de marginea ei, între Holcroft şi Kessler. Şopti, în timp ce încerca să tragă aer în piept:

— *Wolfsschanze! Soldaten von Wolfsschanze!*

Încercă să-şi ridice capul ca pentru un ţipăt. Respiră pentru ultima oară şi capul i se prăbuşi la loc pe masă. Bărbatul în jacheta de piele neagră murise.

Pentru Noel, clipele care urmară fură pe cât de tulburătoare, pe atât de agitate. Ţipetele şi urletele crescură în intensitate, cârciuma fu cuprinsă de un val de panică. Bărbatul plin de sânge alunecase de pe masă, iar acum zăcea pe podea, cu picioarele desfăcute.

— Rudi! Rudi!

— Herr Kessler! Veniţi cu mine!

— Repede! strigă Erich.

— Ce?

— Pe aici, prietene. N-ai voie să fii văzut aici.

— Dar el e!

— Nu spune *nimic*, Noel. Te rog, ia-mă de braţ.

— Ce? Unde?...

— Servieta! Actele!

Holcroft înhăţă documentele şi le vârî grăbit în servietă. Se simţea înconjurat din toate părţile de privitori. Nu ştia unde e dus, dar îi era suficient să se îndepărteze de bărbatul în jacheta de piele neagră care murise. Închise uşa cu zgomot şi se întoarse spre Kessler.

— Nu ştiu ce să spun, domnilor! E oribil. S-au îmbătat şi s-au luat la bătaie.

— Fireşte, Rudi. Şi îţi mulţumim, răspunse Kessler.

— *Naturlich*. Un om cu poziţia dumneavoastră n-are voie să fie amestecat.

— Eşti foarte amabil. Avem pe unde să ieşim?

— Da. Ieşirea mea personală. Pe aici.

Ieşirea dădea într-o alee.

— Vino, spuse Kessler. Am maşina în stradă.

Părăsiră în grabă aleea şi intrară pe Kurfurstendam, făcând la stânga pe trotuar. La dreapta, o mulţime agitată se adunase în faţa intrării în local. Mai încolo, Noel zări un poliţist care alerga pe stradă.

— Repede, spuse Kessler.

Maşina era un Mercedes de comandă specială. Intrară amândoi. Kessler porni motorul, fără să aştepte să se încălzească. Băgă direct în viteză şi porni în goană spre vest.

— Bărbatul acela... în jachetă, el m-a urmărit, şopti Holcroft.

— Am bănuit, răspunse Kessler. Până la urmă tot a găsit drumul.

— Dumnezeule! strigă Noel. *Ce* am făcut?

— Nu tu l-ai ucis, dacă la asta te referi.

Holcroft se holbă la Kessler.

— Ce?

— Nu l-ai ucis tu pe omul acela.

— Dar s-a descărcat pistolul! A fost împuşcat.

— Nu mă îndoiesc. Dar nu glonţul l-a omorât.

— Dar ce?
— Desigur că nu te-ai uitat ia gâtul lui. A fost strangulat.
— Baldwin la New York!
— Wolfsschanze din Berlin, răspunse Kessler. Moartea lui a fost calculată la secundă. Cineva din restaurant, undeva în afara separeului, l-a adus la câţiva paşi de masa noastră şi s-a folosit de gălăgie şi de vânzoleala pentru a-şi masca execuţia.
— O, Doamne! Atunci, indiferent cine era…
Noel nu fu în stare să-şi termine frază, frica îl făcea să-i fie rău. Îi venea să vomite.
— Indiferent cine era, acum ştie că sunt implicat în Geneva. Şi cu asta ţi-am dat şi răspunsul. N-am încotro. Sunt alături de tine.
— Îmi pare rău, spuse Holcroft. Aş fi vrut să poţi avea de ales.
— Ştiu şi îţi mulţumesc. Cu toate acestea, mă văd nevoit să insist asupra unei condiţii.
— Care anume?
— Fratele meu Hans, din Munchen, trebuie să fie făcut părtaş la testament.
Noel îşi aminti cuvintele lui Manfredi; nu existau restricţii în această privinţă. Singura prevedere era ca fiecare familie să aibă doar un vot.
— Nu există nimic de natură să-l împiedice, dacă ăsta vrea.
— O să vrea. Suntem foarte apropiaţi unul de altul. O să-ţi placă de el. E un doctor foarte priceput.
— Cred că amândoi sunteţi pricepuţi.
— El vindecă. Eu doar ţin expuneri… De asemenea, conduc fără o ţintă precisă. Te-aş invita la mine, dar în condiţiile astea cred că n-ar fi indicat.
— Am făcut destule pagube. Dar ar trebui să te întorci cât poţi de repede.
— De ce?
— Dacă avem noroc, n-o să-ţi dea nimeni numele la poliţie şi cu asta basta. Dar dacă se găseşte cineva care totuşi ţi-l dă – vreun ospătar sau altcineva care te cunoaşte – poţi să spui că tocmai plecai când s-a întâmplat.
Kessler clătină din cap.
— Sunt o fire pasivă. N-ar fi putut să-mi treacă aşa ceva prin cap.
— Nici mie n-ar fi putut cu trei săptămâni în urmă. Lasă-mă lângă o staţie de taximetre. Mă duc să-mi iau valiza de la hotel.
— Prostii. Te duc eu.
— N-ar trebui să mai fim văzuţi împreună. Ne complicăm singuri existenţa.
— Trebuie să învăţ să te ascult. Şi-atunci când ne mai vedem?
— O să te sun de la Paris. Mă întâlnesc cu von Tiebolt peste o zi –

două. Pe urmă trebuie să ajungem toţi trei la Geneva. Mai avem foarte puţin timp.

— Dar omul acela din New York? Miles?

— Şi el, printre altele. Îţi explic data viitoare când ne vedem. Uite un taxi la colţ.

— Ce-o să faci acum? Mă îndoiesc că ai vreun avion la ora asta.

— Dacă n-am, o să aştept la aeroport. Nu vreau să stau izolat într-o cameră de hotel.

Kessler opri maşina; Holcroft întinse mâna ca să deschidă uşa.

— Mulţumesc, Erich. Şi îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară, prietene Noel. Aştept să mă suni.

Bărbatul blond stătea rigid în spatele biroului din biblioteca lui Kessler. Ochii îi erau mânioşi, iar când vorbi vocea îi era încordată şi intensă.

— Ia-o de la capăt. Fiecare *cuvânt*. Nu uita nimic.

— *Ce* rost are? răspunse Kessler din celălalt capăt al încăperii. Am făcut-o deja de zece ori. Mi-am amintit tot.

— Atunci o s-o mai facem de zece ori! strigă Johann von Tiebolt. De *treizeci* de ori, de *patruzeci* de ori! *Cine* era? De unde venea? Cine erau cei doi bărbaţi din Montereau? Sunt împreună; de unde au apărut toţi trei?

— *Nu* ştim. Spuse savantul. N-avem cum să ne dăm seama.

— Ba avem! N-ai priceput? Răspunsul se află în ceea ce i-a spus bărbatul acela lui Holcroft pe alee. Sunt sigur de asta. Am mai auzit cuvintele astea. Acolo se găseşte răspunsul!

— Pentru Dumnezeu, dar l-ai avut în mână, vorbi Kessler pe un ton hotărât. Dacă n-ai putut să scoţi nimic de la *el*, ce te face să crezi că o să ne dăm seama din spusele lui Holcroft? Ar fi trebuit să-l distrugi.

— N-aveam cum, era prea atins de droguri.

— Aşa că l-ai sugrumat cu o sârmă şi i l-ai aruncat în braţe americanului. Nebunie curată!

— Nu e nebunie, spuse Tennyson. Pur şi simplu consecvenţă. Holcroft trebuie să fie convins că Wolfsschanze se află peste tot. Atacând, ameninţând, apărând… Să revenim la ce s-a spus. Din ce zicea Holcroft, bărbatului nu-i era frică să moară. Cum a spus? „… Sunt pregătit. Suntem pregătiţi cu toţii. O să te oprim. O să oprim operaţiunea Geneva. Poţi să mă ucizi, altcineva o să-mi ia locul. Dacă-l ucizi şi pe el, o să vină un altul”. Cuvintele unui fanatic. Numai că nu era fanatic, m-am convins cu ochii mei. Nu era nici agent ODESSA, nici revoluţionar din Rache. Era altceva. Aici Holcroft a avut dreptate. Altceva.

— Am ajuns într-un punct mort.

— Nu chiar. Am pe cineva la Paris care verifică identitatea cadavrelor găsite la Montereau.

— La Surete?{18}

— Da. E cel mai bun, spuse Tennyson scoţând un oftat. E incredibil. După treizeci de ani, se fac primele mişcări pe faţă şi în două săptămâni ne trezim cu oameni care apar de nicăieri. Ca şi cum ar fi aşteptat cot la cot cu noi timp de trei decenii. Totuşi, nu îndrăznesc să se arate la faţă. De ce? Aici e cheia. De ce *nu vor*?

— Bărbatul i-a spus-o lui Holcroft pe alee. „Putem să folosim averile acelea". N-au cum să ajungă la ele dacă dau de gol sursele Genevei.

— Prea simplu; iar sumă e prea mare. Dacă ar fi vorba numai de bani, nimic nu i-ar împiedica să vină la noi – de fapt, la directorii băncii – şi să discute de pe poziţii de forţă. Aproape opt sute de milioane; din punctul lor de vedere, ar putea cere şi două treimi. Ar muri imediat după aceea, dar n-au de unde să ştie. Nu, Erich, nu e vorba doar de bani. Trebuie să mai căutăm şi altceva.

— Trebuie să cercetăm şi cealaltă criză! strigă Kessler. Indiferent cine a fost bărbatul de aseară, indiferent cine au fost cei doi tipi din Montereau, la ora asta ei reprezintă o problemă secundară pentru noi. Priveşte lucrurile în faţă, Johann! Englezii ştiu că tu eşti Tinamou! N-ai voie să nu dai atenţie chestiei ăsteia. Ştiu că eşti Tinamou.

— O rectificare. *Bănuiesc* că sunt, nu ştiu precis. Şi aşa cum foarte bine s-a exprimat Holcroft, în curând o să-şi dea seama că se înşeală, dacă nu cumva şi-or fi dat seama deja. La drept vorbind, e o poziţie foarte avantajoasă.

— Eşti nebun! ţipă Kessler. O să pui în pericol *totul!*

— Dimpotrivă, spuse Tennyson calm. O să consolidez totul. Ce aliat mai bun ne-am putea dori decât M.I. 5? Mai precis, avem oamenii noştri în Serviciile Engleze de Informaţii, dar nu de nivelul lui Payton-Jones.

— Pentru Dumnezeu, ce tot vorbeşti?

Savantul începuse să transpire iar venele gâtului i se umflaseră.

— Stai jos, Erich.

— Nu!

— Stai jos!

Kessler se aşeză.

— N-o să tolerez aşa ceva, Johann.

— N-o să tolerezi nimic; taci şi ascultă, spuse Tennyson, aplecându-se în faţă. Hai să facem schimb de roluri pentru câteva clipe. O să fiu eu profesorul.

— Nu-mi cere prea mult. Putem să ne ocupăm de intruşii care nu se arată la faţă; au ceva de ascuns. De asta însă nu ne putem ocupa. Ce se alege de toată treabă dacă pun mâna pe tine?

— E măgulitor, dar nu aşa trebuie să gândeşti. Dacă mi se întâmpla

ceva, există liste cu numele oamenilor noştri de peste tot. Ai de unde să alegi un om potrivit; Al Patrulea Reich o să aibă un conducător, indiferent de împrejurări. Dar nu o să mi se întâmple nimic. Tinamou este paravanul meu, felul meu de a mă apăra. Când o să fie capturat, nu numai că o să scap de orice bănuieli, dar o să mă bucur de respectul tuturor!

— Ţi-ai pierdut minţile! Chiar eşti Tinamou!

Tennyson se lăsă în scaun, zâmbind.

— Ia hai să-l examinăm puţin pe asasin, bine? Acum zece ani ai fost de acord că a fost cea mai bună creaţie pe care am produs-o. Parcă ai şi spus că s-ar putea ca Tinamou să devină arma noastră principală.

— *Teoretic*. Doar teoretic. A fost o apreciere academică, am spus şi asta!

— Aşa e, de multe ori te refugiezi sus în turnul de fildeş şi de fapt e firesc. Dar să ştii că ai avut dreptate. La urma urmei, milioanele din Elveţia nu ne pot fi de ajutor dacă nu le punem în mişcare. Legi există pretutindeni; însă trebuie ocolite. Nu mai e atât de simplu cum era odată să plăteşti un Reichstag ori nişte locuri în Parlament sau să cumperi alegerile din America. Dar nici nu se compară cu cât de greu e pentru alţii; ăsta era punctul tău de vedere cu zece ani în urmă şi uite că a devenit mai actual ca niciodată. Avem posibilitatea să formulăm pretenţii extraordinare la adresa oamenilor cei mai influenţi din toate guvernele importante. Aceştia l-au *plătit* pe Tinamou ca să le asasineze adversarii. Din Washington la Paris şi Cairo; din Atena la Beirut şi Madrid; din Londra la Varşovia şi chiar la Moscova. Tinamou este irezistibil. El este propria noastră bombă nucleară.

— Şi poate să ne tragă şi pe *noi* după el în cădere.

— Ar putea, încuviinţă Tennyson, dar n-o s-o facă. Cu ani în urmă, Erich, ne-am jurat să nu avem nici un fel de secret unul faţă de altul şi mi-am respectat jurământul, cu o singură excepţie. N-o să-mi cer iertare; a fost, cum se spune, o hotărâre de sus şi mi-am dat seama că era necesară.

— Ce-ai făcut? întrebă Kessler.

— Am procedat în aşa fel încât să fim înzestraţi cu acea armă principală de care vorbeai acum zece ani.

— Cum?

— Adineauri ai fost foarte exact. Ai ridicat vocea şi ai spus că *eu* sunt Tinamou.

— Dar eşti!

— Nu sunt.

— Ce?

— Sunt doar jumătate din Tinamou. Jumătatea mai bună, ca să fiu mai precis, dar totuşi jumătate. Ani de zile am mai pregătit pe cineva; e dublura mea în domeniu. A învăţat să se specializeze şi şi-a câştigat

strălucirea; după adevăratul Tinamou, e cel mai bun din lume.

Savantul îl privi pe bărbatul blond, uimit… şi temător.

— E de-ai noştri? *Ein Sonnenkind*?

— Da' de unde! E un ucigaş plătit. N-are idee de nimic în afară de stilul de viaţă extraordinar în care îşi poate satisface toate nevoile şi poftele graţie sumelor formidabile pe care le câştigă. De asemenea, e conştient că într-o bună zi s-ar putea să plătească pentru modul ăsta de viaţă şi e de acord. Este un profesionist.

Kessler se lăsă în scaun şi se descheie la guler.

— Recunosc că nu încetezi să mă uimeşti.

— N-am terminat, replică Tennyson. În curând o să aibă loc un eveniment important la Londra, o întâlnire a câtorva şefi de stat. E cea mai potrivită ocazie. Tinamou va fi prins..

— Va fi cum?

— Ai auzit bine, spuse Tennyson zâmbind. Tinamou va fi capturat, cu arma în mână, descoperindu-se calibrul şi urmele găsite şi în cazul a trei asasinate anterioare. Va fi prins şi ucis de omul care îl urmăreşte de aproape şase ani. Un om care, din motive de protecţie personală, nu vrea laude şi nu vrea să-i fie pomenit numele. Care o să facă acest lucru în beneficiul serviciilor de informaţii din ţara lui de adopţiune. John Tennyson, corespondentul lui *The Guardian* pentru Europa.

— Dumnezeule, şopti Kessler. Cum o să procedezi?

— Asta n-ai voie s-o ştii nici măcar tu. Dar suma va fi la fel de mare ca aceea de la Geneva. În ziare se va tipări vestea că Tinamou avea dosare secrete. Acestea nu au putut fi găsite şi astfel se presupune că le-a furat cineva, Acel cineva vom fi noi înşine. Prin urmare, Tinamou ne e de ajutor şi de dincolo de moarte.

Kessler clătină din cap, minunându-se.

— Ai un mod exotic de-a gândi; ăsta e cel mai mare dar al tău.

— Printre altele, spuse sec bărbatul blond. Iar noua noastră alianţă cu M.I. 5 s-ar putea să ne fie utilă. Or fi alte servicii de informaţii mai rafinate, dar nici unul nu e mai bun.

Tennyson bătu cu palma în braţul scaunului.

— Aşa. Hai să ne întoarcem la duşmanul necunoscut. Identitatea lui se află în cuvintele rostite atunci pe alee.

— Ştiu, le-am auzit deja.

— Dar am epuizat subiectul.

— Abia l-am început, spuse bărbatul blond întinzând mâna după creion şi hârtie. Şi-acum, de la început. O să scriem tot ce-a spus, tot ce-ţi aminteşti.

Savantul oftă.

— De la început, repetă el. Foarte bine. Potrivit spuselor lui Holcroft, primele cuvinte ale bărbatului s-au referit la crima din Franţa, la faptul că atunci Holcroft n-a ezitat să tragă…

Kessler continuă să vorbească. Tennyson asculta, întrerupea şi solicită să se repete anumite cuvinte sau expresii. Scria cu furie. Trecură aşa patruzeci de minute.

— Nu mai pot să continui, rosti Kessler. Nu mai am ce să-ţi spun.

— Mai spune-mi o dată cum e cu *vulturii*, i-o tăie bărbatul blond cu asprime. Pronunţă exact cuvintele pe care le-a pronunţat Holcroft.

— Vulturii?… „N-o să-i poţi opri pe vulturi. De data asta nu”. Să se fi referit la Luftwaffe? La Wehrmacht?

— Nu prea cred.

Tennyson îşi coborî privirile pe paginile din faţa lui. Împunse foaia cu degetul într-un loc unde notase ceva.

— Uite-aici. „Wolfsschanze-ul tău”. Wolfsschanze-ul *tău*… Adică al nostru, nu al lor.

— Ce vrei să spui? întrebă Kessler. *Noi* suntem Wolfsschanze; oamenii din Wolfsschanze sunt *Sonnenkinder*!

Tennyson nu băgă în seamă întreruperea.

— Von Stauffenberg, Olbricht, Von Falkenhausen şi Hopner. Rommel le spunea „adevăraţii vulturi ai Germaniei”. Erau răzvrătiţii, asasinii prezumtivi ai Fuhrerului. Toţi au fost împuşcaţi iar lui Rommel i s-a ordonat să se sinucidă. *Aceştia* sunt vulturii la care s-a referit. Wolfsschanze-ul *lor*, nu al nostru.

— Unde ajungem? Pentru Dumnezeu, Johann, sunt terminat. Nu mai pot să continui!

Tennyson acoperise douăsprezece foi de hârtie; acum începu să le răsfoiască, subliniind cuvinte şi încercuind expresii.

— Poate că ai vorbit destul, replică el. E pe-aici pe undeva… în porţiunea asta. A folosit cuvintele „măcelari şi clovni”, iar apoi „n-o să-i opreşti pe vulturi”… Doar după câteva secunde, Holcroft i-a spus că acel cont o să fie blocat ani în şir şi că există condiţii… „banii vor fi îngheţaţi, îngropaţi în pământ”. Bărbatul a repetat expresia „îngropaţi în pământ”, spunând că acolo era buba. Dar apoi a adăugat că nu va mai exista nici „pământ pârjolit”. „Pământ pârjolit”. „Nu va mai exista nici… pământ pârjolit.”

Partea superioară a corpului bărbatului blond înţepeni. Se lăsă în scaun în timp ce figura sculpturală încremeni într-o grimasă din cauza concentrării iar ochii fixară rigid cuvintele de pe hârtie.

— Nu se poate… după toţi anii aceştia. Operaţiunea Barbarossa! „Pământul pârjolit” al lui Barbarossa! O, Doamne, Nachrichtendienst. E vorba de Nachrichtendienst!

— Ce tot vorbeşti? spuse Kessler. „Barbarossa” a fost prima invazie în nord a lui Hitler, o victorie măreaţă.

— El a considerat-o o victorie. Prusacii au apreciat-o drept un dezastru. O victorie inutilă, plătită cu o baie de sânge. Divizii întregi nepregătite, decimate… „Am cucerit pământul”, au spus generalii.

„Am cucerit pământul sterp şi pârjolit al lui Barbarossa”. Aşa a apărut Nachrichtendiest.

— Ce era asta?

— O unitate de informaţii. Selectă, formată exclusiv din iuncheri, un corp de armată al aristocraţilor. Mai târziu, au fost unii care au crezut că era vorba de o operaţie marca Gehlen, menită să provoace neîncredere între ruşi şi Occident. Dar nu a fost aşa; a fost de sine stătătoare. Îl detesta pe Hitler şi îi dispreţuia pe cei din Schutzstaffel, numindu-i „gunoaiele SS-ului”. De asemenea, îi ura pe comandanţii din Luftwaffe. Cu toţii erau etichetaţi drept „măcelari şi clovni”. Era ceva mai presus de război, mai presus de partid. Era doar pentru Germania. Germania *lor*!

— Spune la ce te gândeşti, Johann! strigă Kessler.

— Nachrichtendienst a supravieţuit. EI este intrusul. El vrea să distrugă operaţiunea Geneva. N-o să se dea în lături de la nimic ca să distrugă Al Patrulea Reich chiar înainte de-a se naşte.

Noel aştepta pe pod, privind luminile Parisului care licăreau ca nişte mănunchiuri de lumânări micuţe. O găsise pe Helden la Gallimard; ea fusese de acord să se întâlnească după program pe Pont Neuf. Încercase s-o convingă să meargă cu maşina la hotelul din Argenteuil dar refuzase.

— Mi-ai promis zile, săptămâni întregi dacă vreau, îi spusese el.

— Le-am promis pentru amândoi, dragul meu şi o să le avem. Dar nu la Argenteuil. Îţi explic când te văd.

De-abia era cinci şi un sfert; noaptea de iarnă se lăsă repede deasupra Parisului iar vântul rece dinspre fluviu îi pătrunse în oase. Îşi ridică gulerul celui de al doilea palton ca să se apere de frig. Îşi privi ceasul din nou; limbile nici nu se mişcaseră. Dar cum ar fi putut? Trecuseră doar zece secunde!

Se simţi ca un tinerel care aşteaptă o fată pe care a cunoscut-o la o petrecere în aer liber, vara sub clar de lună şi zâmbi ca pentru sine, încercând un sentiment de stinghereală şi nevrând să-şi recunoască îngrijorarea. Nu se afla sub clar de lună într-o seară caldă de vară. Se afla pe un pod din Paris, aerul era rece, se îmbrăcase cu un palton de mâna a doua iar în buzunar avea un pistol.

O văzu mergând pe pod. Purta impermeabilul negru iar părul blond îi era acoperit de un batic roşu închis care îi încadra chipul. Avea un mers hotărât, nici grăbit, nici relaxat; era o femeie singură care se întorcea acasă de la serviciu. Cu excepţia trăsăturilor frapante – care abia se ghiceau de la distanţă – era la fel ca mii de alte femei din Paris care se îndreptau spre casă la lăsarea întunericului.

Îl zări. Începu să meargă în direcţia ei dar ea ridică o mână, făcându-i semn să rămână pe loc. Nu-i dădu atenţie şi întinse braţele, vrând să ajungă mai repede la ea. I se cuibări la piept şi se îmbrăţişară, iar faptul că era din nou cu ea îl făcu să se simtă invadat de o căldură mângâietoare. Ea îşi retrase capul şi-l privi, după care luă o poziţie hotărâtă, deşi ochii îi erau veseli.

— Niciodată să nu fugi pe pod, spuse ea. Un om care fuge pe pod iese în evidenţă. Cel mai indicat e să te plimbi agale uitându-te la apa de dedesubt, nu s-o iei la goană.

— Mi-a fost dor de tine. Nu-mi pasă.

— Trebuie să înveţi să-ţi pese. Cum a fost la Berlin?

O cuprinse cu braţul pe după umăr şi porniră spre cheiul Saint-Bernard de pe malul sting.

— Am multe să-ţi spun şi mai bune şi mai rele. Dar dacă a afla înseamnă a înainta, cred că am făcut nişte paşi de uriaş. Ai vorbit cu fratele tău?

— Da. Azi după-masă. M-a sunat cu o oră înaintea ta. Şi-a schimbat

planurile; poate să fie mâine la Paris.

— E cea mai bună veste pe care puteai să mi-o dai. Cel puţin aşa cred. O să-ţi spun mâine.

Ieşiră de pe pod şi cotiră la stânga pe malul fluviului.

— Ţi-a fost dor de mine?

— Noel, eşti nebun. Ai plecat ieri după-amiază. Abia am avut timp să ajung acasă, să fac o baie, să dorm o noapte ca lumea fiindcă aveam atâta nevoie de somn şi să mă duc la serviciu.

— Te-ai dus acasă? La tine în apartament?

— Nu, m-am…

Se opri şi-şi ridică ochii spre el, zâmbind.

— Foarte bine, Noel Holcroft, pentru un nou recrut. Interoghezi detaşat.

— Nu mă simt deloc detaşat.

— Ai promis că n-o să mă întrebi asta.

— Nu tocmai. Te-am întrebat dacă eşti măritată sau dacă trăieşti cu cineva – primind un răspuns negativ la prima întrebare şi unul absolut evaziv la a doua – dar n-am promis niciodată că n-o să încerc să aflu unde stai.

— Dar ai lăsat să se înţeleagă, dragul meu. O să-ţi spun într-o bună zi şi o să-ţi dai seama cât ai fost de naiv.

— Spune-mi acum. M-am îndrăgostit. Vreau să ştiu unde locuieşte femeia pe care o iubesc.

Zâmbetul îi dispăru de pe chip. Pe urmă reveni şi îl privi din nou.

— Semeni cu un băieţel care a învăţat un cuvânt nou şi îl rosteşte tot timpul. Nu mă cunoşti destul de bine ca să mă iubeşti, ţi-am mai spus.

— Am uitat. Ţie îţi plac femeile.

— Se numără printre prietenii mei cei mai buni.

— Dar n-ai vrea să te măriţi cu una din ele.

— Nu vreau să mă mărit cu nimeni.

— Bine. E mai puţin complicat. Mută-te la mine pentru următorii zece ani, cu opţiune de renunţare valabilă pentru amândoi.

— Spui nişte lucruri atât de frumoase.

Se opriră la o intersecţie. O întoarse pe Helden spre el, cuprinzându-i braţele cu ambele mâini.

— Le spun fiindcă sunt adevărate.

— Te cred, spuse ea privindu-l ciudat, cu ochii pe jumătate întrebători, pe jumătate temători.

El îi sesiză frica; îl stingheri, aşa că îi zâmbi.

— Mă iubeşti măcar un pic?

Ea nu mai reuşi să surâdă.

— Cred că te iubesc mai mult decât un pic. Eşti o problemă pe care nu mi-am dorit-o. Nu ştiu dacă o să reuşesc să mă descurc.

— Atunci e şi mai bine, râse el şi o luă de mână ca să treacă strada. E bine când ştie omul că nu ai răspuns chiar la toate.

— Credeai că am?

— Credeam că aşa crezi.

— Nu am.

— Ştiu.

Restaurantul era plin doar pe jumătate cu oameni care mâncau. Helden ceru o masă în spate, care să nu poată fi văzută de la intrare. Proprietarul încuviinţă din cap. Era limpede că nu-şi putea închipui de ce această *belle femme* venea în localul lui însoţită de un bărbat îmbrăcat atât de sărăcăcios. I se putea citi în ochi ce credea: lucrurile nu mergeau grozav pentru fetele din Paris în zilele astea. În nopţile astea, de fapt.

— Nu prea i-am căzut cu tronc, spuse Holcroft.

— Totuşi ai motive să speri. Ai crescut în ochii lui când ai comandat un whisky scump. A scos un rânjet, n-ai observat?

— Se uita la haină. Face parte din altă categorie decât paltonul.

Helden râse.

— Scopul paltonului n-are nici o legătură cu moda de înaltă clasă. L-ai folosit la Berlin?

— L-am folosit. L-am purtat când am agăţat o târfă. Eşti geloasă?

— Nu pot să fiu pe nimeni care te-a acceptat îmbrăcat în halul ăsta.

— Era întruparea drăgălăşeniei.

— Ai avut noroc, Probabil că era agent ODESSA şi te ai mai ales şi cu o boală ruşinoasă, aşa cum şi-a propus. Să te duci la doctor înainte să ne mai întâlnim.

Noel o luă de mână. Când vorbi vocea îşi pierduse orice urmă de umor.

— Nu ne priveşte ODESSA. Nici Rache. Ăsta e lucrul, sau unul din lucrurile, pe care le-am aflat la Berlin. Mă îndoiesc că ştia vreuna din ele ceva despre Geneva.

Helden rămase cu gura căscată.

— Şi-atunci ce se întâmpla cu Beaumont? Spuneai că face parte din ODESSA şi că te-a urmărit la Rio.

— Cred în continuare că e membru al ODESSEI şi că m-a urmărit, dar nu din cauza Genevei. Se află în legătură cu Graff. A aflat de undeva că-l căutam pe Johann von Tiebolt, iată de ce m-a urmărit. Nu din motive legate de Geneva. O să aflu mai multe când o să vorbesc cu fratele tău mâine. Oricum, Beaumont o să ne lase în pace câteva zile. Se ocupă Kessler de el. A spus că o să dea un telefon cuiva din guvernul de la Bonn.

— E chiar aşa de simplu?

— Foarte greu nu e. Cea mai mică aluzie la ODESSA, mai ales în

armată, e suficientă ca să declanşeze o avalanşă de anchete. Beaumont o să fie tras pe linie moartă.

— Dar dacă nu e nici ODESSA, nici Rache, cine e?

— Asta face parte din ce vreau să-ţi spun. A trebuit să scap de loden şi de şapcă.

— A, da? făcu Helden, nedumerită din cauza incoerenţei.

Îi explică de ce, fără să amintească de scena violentă care avusese loc pe aleea întunecoasă. Pe urmă îi descrise discuţia cu Kessler, dându-şi seama pe măsură ce se apropia de sfârşit că nu putea trece sub tăcere asasinarea necunoscutului în jacheta de piele neagră. Oricum o să-i spună fratelui ei mâine; n-ar avea nici un rost să-i ascundă acest fapt lui Helden. După ce termină, ea se cutremură, înfigându-şi unghiile în podul celeilalte palme.

— Ce *oribil*. Kessler avea idee cine era şi de unde venise?

— Nu prea. Am recapitulat ce mi-a spus de şase ori, încercând să descopere ceva, însă n-a avut ce. După Kessler, făcea parte dintr-un grup neo-nazist – Kessler i-a numit descendenţi ai partidului. O fracţiune separatistă pe care ODESSA n-o poate folosi în nici un fel.

— Dar de unde să ştie de contul din Geneva?

— L-am întrebat şi eu pe Kessler. A spus că manevrele necesare scoaterii unei sume atât de mari din Germania nu puteau fi chiar atât de secrete pe cât ne-am închipuit şi că e posibil să fi ajuns la urechile cuiva despre care nu ştim unde se află.

— Dar Geneva se *bazează* pe secretul deplin. Fără el s-ar prăbuşi.

— Atunci e o chestiune de amploare. Când anume e secretul secret? Care e diferenţa dintre informaţiile confidenţiale şi cele strict secrete? O mână de oameni au aflat de Geneva şi vor să ne împiedice să punem mâna pe bani şi să-i folosim aşa cum trebuie. Au de gând să înhaţe ei banii, ceea ce înseamnă că n-o să se dea de gol.

— Dar dacă au aflat atât de mult şi-au dat seama şi că nu pot intra în posesia lor.

— Nu neapărat.

— Atunci ar trebui să li se spună!

— Asta i-am explicat şi eu bărbatului de pe alee. Nu l-am convins. Şi chiar dacă aş fi făcut-o, acum tot nu mai contează.

— Dar nu-ţi dai seama? Cineva trebuie să dea de aceşti oameni, indiferent cine ar fi şi să-i convingă că n-au nimic de câştigat încercând să vă oprească pe tine, pe fratele meu şi pe Erich Kessler.

Holcroft luă o înghiţitură.

— Nu prea cred că e bine să procedăm aşa. Kessler mi-a spus ceva care m-a deranjat atunci şi care mă deranjează şi acum. A zis că noi – bănuiesc că „noi" înseamnă toţi cei care n-au cercetat subiectul cu atâta atenţie – n-am înţeles niciodată esenţa personalităţii nazistului. Din punctul de vedere al unui nazist, nu e vorba doar de cum poate

profita el; la fel de important este să *nu* profite ceilalţi. Kessler i-a spus chestiei ăsteia „putere distructivă esenţială”.

Helden se încruntă din nou.

— Înseamnă că dacă le spunem o să vrea să pună mâna pe noi. Şi o să vă ucidă pe toţi trei fiindcă fără voi operaţiunea Geneva nu mai există.

— Cel puţin timp de încă o generaţie. E un motiv suficient de puternic. Banii reintră în seifuri pe durata a încă treizeci de ani.

Helden îşi acoperi gura cu mâna.

— Stai puţin; ceva nu e deloc în regulă. Au încercat deja să te ucidă. Pe *tine*. De la bun început… pe tine.

Holcroft clătină din cap.

— Nu putem fi siguri…

— Siguri? izbucni Helden. Dumnezeule, dar ce mai vrei? Mi-ai arătat haina. A mai fost şi stricnina de atunci din avion, împuşcăturile din Rio. Ce vrei mai mult?

— Vreau să ştiu cine se află cu adevărat în spatele acestor lucruri. De aceea trebuie să vorbesc cu fratele tău.

— Ce poate să-ţi spună Johann?

— Pe cine a ucis la Rio.

Helden avu de gând să protesteze dar el o prinse iarăşi de mână.

— Dă-mi voie să-ţi explic. Cred că suntem, de fapt *sunt* în centrul a două conflicte care n-au legătură unul cu altul. Ce i s-a întâmplat fratelui tău la Rio n-are de-a face cu Geneva. Aici am greşit eu. Am pus totul în legătură cu Geneva şi nu e; sunt lucruri diferite.

— Am încercat şi eu să ţi-o spun, rosti Helden.

— Am fost greu de cap. Dar până atunci nu trăsese nimeni în mine şi nici nu încercase să mă otrăvească sau să-mi înfigă un cuţit în burtă. Chestiile astea îţi duc de râpă modul de a gândi. Cel puţin mie aşa mi se întâmplă.

— Johann e un om care are multe interese, Noel, spuse ea. Poate fi fermecător sau captivant dar şi reţinut. Ăsta e felul lui de-a fi. A dus o viaţă ciudată. Câteodată îl compar cu un tăun. Zboară repede dintr-un loc în altul, de la un interes la altul, mereu strălucitor, mereu lăsându-şi semnul distinctiv dar fără să dorească de fiecare dată ca acest semn să fie recunoscut.

— E când aici, când în altă parte, când peste tot, o întrerupse Holcroft. Îl faci să semene cu Scarlet Pimpernel{19}.

— Exact. S-ar putea ca Johann să nu-ţi spună ce s-a întâmplat la Rio.

— Dar trebuie. Trebuie să ştiu.

— Având în vedere că n-are legătură cu Geneva, e posibil să nu fie de acord.

— Atunci o să încerc să-l conving. *Trebuie* să aflăm cât de vulnerabil

este.

— Să admitem că e vulnerabil. Ce s-ar întâmpla în cazul ăsta?

— N-ar mai fi acceptat ca parte componentă a operaţiunii Geneva. Ştim că a ucis pe cineva. Ai auzit un om – care ţi s-a părut bogat şi influent – spunând că vrea să-ţi vadă fratele spânzurat pentru crimă. *Eu* ştiu că a avut necazuri cu Graff iar asta înseamnă ODESSA. A fugit ca să-şi scape pielea. V-a luat cu el şi pe tine şi pe sora ta dar a fugit ca să-şi scape *propria* piele. E amestecat în fel de fel de complicaţii; există oameni care îl urmăresc şi ne putem închipui foarte bine că s-ar putea să fie şantajat. Iar asta ar face să se clatine operaţiunea Geneva, ar murdări-o.

— Bancherii trebuie neapărat să afle? întrebă Helden.

Noel îi atinse obrazul, obligând-o să-l privească.

— Aş fi obligat să le spun. E vorba de 780 de milioane de dolari şi de trei oameni care au făcut un lucru remarcabil. A fost gestul lor în faţa istoriei; de asta sunt convins. Dacă fratele tău pune această sumă în pericol sau contribuie la deturnarea ei în alte scopuri, atunci poate că e mai bine ca milioanele acelea să fie încuiate la loc pe durata a încă unei generaţii. Însă nu e singura soluţie. Conform prevederilor, următorul executor din partea familiei von Tiebolt ai fi tu.

Helden se uită la el.

— Nu pot să accept, Noel. Trebuie să fie Johann. Nu numai că e cel mai îndreptăţit să facă parte din operaţiunea Geneva, dar o şi merită. Nu pot să-i răpesc acest lucru.

— Iar eu nu pot să i-l ofer, în eventualitatea că dăunează testamentului. Hai să mai stăm de vorbă după ce mă întâlnesc cu el.

Ea îi cercetă chipul, făcându-l să se simtă stânjenit. Îi desprinse mâna de pe obraz şi-o ţinu în mâinile ei.

— Eşti un om moral, nu?

— Nu neapărat. Doar furios. M-am săturat de corupţia din straturile rarefiate ale finanţelor. Am avut parte de ea din belşug la mine în ţară.

— „Straturile rarefiate ale finanţelor”?

— E o expresie folosită de tatăl meu în scrisoarea pe care mi-a lăsat-o.

— Ce ciudat, spuse Helden.

— Ce anume?

— Întotdeauna i-ai spus Clausen sau Heinrich Clausen. Formal şi relativ rezervat.

Holcroft dădu din cap, recunoscând justeţea observaţiei sale.

— Curios, fiindcă de fapt nici acum nu ştiu mai multe despre el ca înainte. Dar mi-a fost descris de alţii. Felul cum arăta, cum vorbea, cum îl ascultau oamenii şi ce influenţă avea asupra lor.

— Atunci înseamnă că oricum ai mai aflat câte ceva.

— Nu cine ştie. Doar impresii. Şi pe deasupra, ale unui copil. Dar cred că într-o măsură oarecare l-am descoperit.

— Ce ţi-au spus părinţii despre el?

— Nu e vorba de părinţi… de tatăl meu vitreg. Doar de Althene. Mi-a spus la două săptămâni după ce împlinisem douăzeci şi cinci de ani. Pe atunci lucram deja, eram un profesionist în domeniu.

— Profesionist?

— Ai uitat că sunt arhitect? Eu aproape că nu mai ţin minte.

— Mama ta a aşteptat să ai douăzeci şi cinci de ani ca să-ţi spună?

— Bine a făcut. Nu cred că aş fi putut suporta dacă aş fi fost mai tânăr. Dumnezeule mare! Noel Holcroft, un băiat american ca atâţia alţii. *Hot dogs* şi cartofi prăjiţi, Shea Stadium şi Mets, Garden şi Knicks, plus un colegiu şi prieteni ai căror părinţi au luptat în războiul cel mare şi au ieşit învingători, fiecare în felul lui. Ia gândeşte-te că află că adevăratul lui tată a fost unul din sadicii ăia milităroşi din filmele de război. Isuse, l-ar fi dat gata pe puşti.

— Atunci de ce ţi-a mai spus mai târziu?

— Fiindcă exista o posibilitate, îndepărtată, ce-i drept, să aflu singur şi nu voia. Deşi n-a crezut că o să se întâmple aşa ceva. Ea şi Dick au şters toate urmele, procurând şi un certificat de naştere din care reieşea că sunt fiul lor. Numai că mai exista un certificat. La Berlin. „Clausen, sex bărbătesc. Mama – Althene. Tatăl – Heinrich”. În plus, erau câţiva oameni care ştiau că ea îl părăsise şi că plecase din Germania. Voia să fiu pregătit dacă o să se afle cumva vreodată, dacă o să-şi aducă cineva aminte dintr-un motiv sau altul şi o să încerce să folosească informaţia. Să fiu pregătit pentru orice eventualitate ca să neg. Să spun că mai existase un copil despre care nu se vorbea niciodată în familie şi care murise la doar câteva luni în Anglia.

— Asta înseamnă că mai exista un certificat. De deces.

— Da. Înregistrat cum se cuvine undeva în Londra.

Helden se rezemă de peretele separeului.

— La urma urmei, noi doi nici nu suntem chiar atât de diferiţi. Vieţile noastre sunt pline de acte false. Ce lux trebuie să fie să nu trăieşti în felul ăsta.

— Pentru mine actele nu înseamnă mare lucru. N-am angajat pe nimeni pe bază de acte şi nici n-am dat afară pe cineva fiindcă altcineva a descoperit cine ştie ce hârţoage, spuse Noel, terminându-şi băutura. Pun singur întrebările. Iar fratelui tău am de gând să-i pun câteva foarte dure. Sper din suflet că-mi va da răspunsurile pe care le aştept.

— Şi eu.

Se aplecă spre ea iar umerii li se atinseră.

— Mă iubeşti măcar un pic?

— Mai mult decât un pic.

— Rămâi cu mine noaptea asta.

— Chiar aveam de gând. La hotel?

— Nu la cel din Rue Chevelle. Acel domn Fresca pe care l-am inventat atunci s-a mutat într-un loc mai bun. Vezi tu, mai am şi eu prieteni prin Paris. Unul din ei e director adjunct la Georges V.

— Ce extravagant.

— E voie. Eşti o femeie cu totul deosebită şi nu ştim ce-o să se întâmple începând de mâine. Că veni vorba, de ce să nu mergem la Argenteuil? Mi-ai promis că-mi spui.

— Am fost văzuţi acolo.

— Ce? De cine?

— Ne-a văzut un bărbat. De fapt, doar pe tine. Nu ştim cum îl cheamă, am aflat doar că era de la Interpol. Avem omul nostru acolo. A fost difuzată o foaie cu descrierea ta de la sediul din Paris. Ai fost dat în urmărire de la New York. Din grija unui ofiţer de poliţie pe nume Miles.

John Tennyson pătrunse în holul aglomerat al aeroportului Heathrow unde erau aşteptaţi pasagerii. Se îndreptă spre o limuzină Jaguar neagră care era parcată lângă bordură. Şoferul fumă o ţigară şi citea o carte. Văzându-l pe bărbatul blond care se apropia, ieşi din maşină.

— Bună ziua, domnule Tennyson, spuse omul, cu un pronunţat accent galez.

— Aştepţi de mult? întrebă Tennyson într-o doară.

— Nu chiar, răspunse şoferul, luând servieta şi geanta de călătorie ale lui Tennyson. Bănuiesc că doriţi să conduceţi.

— Da, o să te las în drum. Undeva de unde să poţi lua un taxi.

— Pot să iau şi de aici.

— Nu, vreau să stăm puţin de vorbă.

Tennyson se urcă la volan; galezul deschise uşa din spate şi puse bagajele înăuntru. După câteva minute trecură de porţile aeroportului, încadrându-se pe şoseaua care ducea spre Londra.

— Aţi călătorit bine? Întrebă galezul.

— Am avut de lucru.

— V-am citit articolul despre Bahrein. Foarte distractiv.

— Bahrainul în sine e o distracţie. Vânzătorii indieni sunt singurii economişti din arhipelag.

— Dar aţi fost amabil cu şeicii.

— Şi ei au fost amabili cu mine. Ce veşti mai ai din Mediterana? Ai păstrat legătura cu fratele tău de la bordul vasului lui Beaumont?

— Permanent. Folosim un radiotelefon instalat la Cap Camarat. Totul merge conform programului. Pe chei s-a lansat zvonul că a fost văzut comandorul plecând din Saint-Tropez cu o bărcuţă şi însoţit de o femeie. Nu se mai ştie nimic, nici despre barcă nici despre cei doi, de patruzeci şi opt de ore iar în larg s-a semnalat furtună. Fratele meu o să raporteze incidentul mâine. Fireşte, o să preia şi comanda vasului.

— Bineînţeles. Înseamnă că totul merge bine. Moartea lui Beaumont o să fie deasupra bănuielilor. Accident pe vreme rea. Nimeni n-o să pună la îndoială cele relatate.

— Nu vreţi să-mi spuneţi ce s-a întâmplat de fapt?

— Nu prea; ar însemna să te încarc cu o povară. În esenţă însă, Beaumont şi-a depăşit atribuţiile. A fost văzut unde nu trebuie de cine nu trebuie. S-au formulat speculaţii conform cărora distinsul nostru ofiţer ar fi fost în legătură cu ODESSA.

Expresia de pe chipul galezului sugera mânie.

— Asta e o chestie periculoasă. Tâmpitul.

— Trebuie să-ţi spun ceva, rosti Tennyson. Momentul e aproape.

Galezul răspunse pătruns de o teamă amestecată cu respect.

— Înseamnă că s-a întâmplat?
— Cred că peste două săptămâni.
— Nu-mi vine să cred!
— De ce? întrebă Tennyson. Totul merge conform planului. Trebuie să începem să trimitem telegramele. Peste tot.
— Peste tot… repetă bărbatul.
— Codul este „Wolfsschanze”.
— Wolfsschanze? Dumnezeule, asta e!
— Mai e puţin. Redactează o ultimă listă principală cu toţi conducătorii de regiuni, bineînţeles, într-un singur exemplar. Ia toate fişele de calculator, ţară cu ţară, oraş cu oraş, cu toate legăturile politice şi încuie-le într-o casetă metalică. Adu-mi caseta mie personal, împreună cu lista principală, de azi într-o săptămână. Miercuri. Ne întâlnim pe strada din faţa apartamentului meu din Kensington. La opt seara.
— De azi într-o săptămână. Miercuri. Ora opt. Cu caseta.
— Şi lista principală. Cea a conducătorilor.
— Sigur.
Galezul îşi lovi uşor dinţii cu încheietura degetului arătător.
— A venit într-adevăr vremea, şopti el.
— Mai există un mic obstacol dar trecem noi şi peste el.
— Pot să fiu de ajutor? Fac orice.
— Ştiu, Ian. Eşti unul dintre cei mai buni. O să-ţi spun săptămâna viitoare.
— Orice.
— Fireşte, spuse Tennyson, micşorând viteza Jaguarului în apropierea unei ieşiri. Te-aş duce la Londra, dar am de mers spre Margate. E absolut obligatoriu să ajung imediat acolo.
— Nu vă faceţi probleme pentru mine. Doamne, dar multe trebuie că mai aveţi pe cap!
Ian rămase cu ochii pe chipul lui Tennyson, pe trăsăturile puternice, croite cu dalta, care sugerau atât de multe promisiuni şi atâta forţă.
— Să fiu de faţă; să am privilegiul să asist la începutul operaţiunii. La renaştere. Nici un sacrificiu nu mi s-ar fi părut prea mare.
Bărbatul blond surâse.
— Mulţumesc, spuse el.
— Lăsaţi-mă unde vreţi. Găsesc eu un taxi… nu ştiam că avem oameni şi la Margate.
— Avem oameni peste tot, spuse Tennyson, oprind maşina.
Tennyson mergea cu viteză pe şoseaua cunoscută spre Portsea. O să ajungă acasă la Gretchen înainte de ora opt, exact cum îşi propusese; ea îl aştepta abia la nouă. O să se poată convinge că n-are musafiri sau vecini prietenoşi, de sex bărbătesc, care să treacă pe la ea pentru a bea ceva.

Bărbatul blond zâmbi ca pentru sine. Chiar dacă trecuse bine de patruzeci de ani, sora lui îi atrăgea pe bărbaţi la fel ca proverbiala flacără care cheamă fluturii: pârjoliţi şi ajunşi la saţietate din cauza căldurii, aceştia se salvau prin propria lor neputinţă de a ajunge la flacăra însăşi. Fiindcă Gretchen îşi ducea la îndeplinire promisiunea sexualităţii doar atunci când i se spunea. Era o armă care trebuia folosită la fel ca toate armele potenţial mortale: cu discreţie.

Lui Tennyson nu-i plăcea deloc ce era silit să facă dar n-avea de ales. Toate firele care duceau la Geneva trebuiau retezate iar sora lui era unul din ele. Aşa cum fusese şi Anthony Beaumont. Pur şi simplu Gretchen ştia prea mult; duşmanii lui Wolfsschanze puteau s-o facă să cedeze – şi chiar asta aveau de gând.

Existau trei informaţii pe care Nachrichtendienst nu le avea: orarul, metodele de distribuire a milioanelor şi listele. Gretchen cunoştea orarul, era la curent cu metodele de distribuire şi, ţinând cont că aceste metode erau legate de numele destinatarilor din lumea întreagă, ştia foarte bine şi conţinutul listelor.

Sora lui trebuia să moară.

Iar galezul trebuia să facă sacrificiul de care vorbise cu atâta nobleţe. Odată înmânate cutia ermetică şi lista principală, contribuţia galezului lua sfârşit. Iar el se transforma într-un simplu obstacol întrucât, cu excepţia fiilor lui Erich Kessler şi Wilhelm von Tiebolt, nimeni din cei rămaşi în viaţă n-avea să mai vadă vreodată listele. Mii de nume, în toate ţările, care erau adevăraţii moştenitori ai lui Wolfsschanze, rasa perfectă, *Sonnenkinder*.

PORTSEA – 15 M.

Bărbatul blond apăsă pe accelerator; Jaguarul ţâşni înainte cu viteză.

— Deci, în sfârşit a venit momentul, spuse Gretchen Beaumont, stând lângă Tennyson pe canapeaua din piele moale, în timp ce îi mângâia chipul cu o mână iar degetele îi atingeau în treacăt buzele, stârnindu-l aşa cum se pricepea atât de bine s-o facă încă de când erau copii.

— Şi eşti atât de frumos. Nu mai există alt bărbat ca tine şi nici n-o să mai existe vreodată.

Se aplecă în faţă, bluza descheiată lăsând să i se vadă sânii care parcă aşteptau să fie mângâiaţi. Îi acoperi gura cu a ei, scoţând acel geamăt de undeva din fundul gâtului care îl înnebunea.

Dar nu putea să cedeze. Sau, dacă totuşi o făcea, ştia că avea să fie ultimul act al unui ritual secret care îl menţinuse pur şi nealterat… de

când era copil. O prinse de umeri şi o împinse blând, rezemând-o cu spatele de canapea.

— A sosit momentul, spuse el. Trebuie să ştiu tot ce s-a întâmplat cât am mintea limpede. Avem timp berechet. O să plec pe la şase dimineaţa la Heathrow şi-o să iau primul avion spre Paris. Acum însă ia vezi, n-ai uitat să-mi spui nimic despre american? Eşti sigură că n-a făcut nici o legătură între tine şi New York?

— Sub nici o formă. Femeia moartă din faţa apartamentului său era o fumătoare înverşunată, în vreme ce eu nu fumez, aşa cum am scos în evidenţă când a fost aici. De asemenea, i-am spus că nu mai ieşisem de săptămâni întregi. Dacă ar fi avut îndoieli, fireşte că aş fi putut să i le spulber. Şi evident că m-am arătat plină de viaţă.

— În concluzie, când a plecat habar n-avea că soţia extrem de erotică şi confuză cu care se culcase era una şi aceeaşi cu femeia din New York.

— Sigur că nu. Şi e greşit spus „a plecat”, adăugă ea râzând. A luat-o la goană. Nedumerit şi cuprins de panică, încredinţat că sunt dezechilibrată – aşa cum ne-am înţeles – şi hotărât să se oprească la tine pentru operaţiunea Geneva.

Se opri din râs.

— Atâta doar că a fugit cu fotografia lui Tony, lucru pe care nu l-am prevăzut. Bănuiesc că o s-o aduci înapoi.

Tennyson dădu din cap.

— Da.

— Ce-o să-i spui lui Holcroft?

— Crede că Beaumont era agent ODESSA şi că într-un fel am avut necazuri cu Graff şi am fost nevoit să fug din Brazilia ca să nu fiu împuşcat. Asta i-a spus lui Kessler. Adevărul e că nu ştie exact ce s-a întâmplat la Rio, cu excepţia faptului că am ucis pe cineva; iar asta îl nelinişteşte, spuse Tennyson zâmbind. O să mă gândesc la ceva surprinzător, care să-l uimească şi să-l convingă că sunt mai sfânt decât Ioan Botezătorul. Şi, bineînţeles, o să fiu recunoscător că asociatul nostru a contribuit la eliminarea teribilului Beaumont din preocupările noastre.

Gretchen îi luă mâna şi o ascunse între picioarele ei, frecându-i-o cu mătasea ciorapilor.

— Nu eşti doar frumos, ci şi sclipitor.

— Iar pe urmă o să schimb rolurile, făcându-l eu pe el să se simtă obligat să mă convingă că e demn de Geneva. El însuşi o să fie cel care o să trebuiască să-şi justifice mai mult decât ceilalţi rolul care-i revine prin testament. Are o importanţă psihologică esenţială să-l pun în poziţia asta; dependenţa lui de mine trebuie să crească.

Gretchen îi strânse mâna între picioare şi-i fixă încheietura; strângerea fu neaşteptată şi încărcată de o atracţie sexuală.

— Reuşeşti să mă exciţi şi când vorbeşti, o ştii şi tu, nu-i aşa?

— Imediat, iubirea mea… singura mea iubire. Trebuie să stăm de vorbă.

Tennyson îşi înfipse unghiile în piciorul surorii lui; aceasta scoase un geamăt.

— Bineînţeles, o să ştiu mai bine ce am de spus după ce o să discut cu Helden.

— Înseamnă că te întâlneşti întâi cu ea şi-abia pe urmă cu Holcroft?

— Da. O s-o sun şi o să-i spun că trebuie s-o văd imediat. Pentru prima dată în viaţă o să constate că sunt cuprins de îndoieli şi că am o mare nevoie să mi se spună că acţiunile pe care le întreprind sunt bine gândite.

— Încă o dată, sclipitor, spuse ea luându-i mâna dintre picioare şi aşezându-i-o sub sâni. Şi zici că surioara noastră umblă mai departe cu fel de fel de lepădături? Cu *Verwunschkinderi* băgăreţi, care au barbă şi cărora le miroase gura?

— Sigur. Are nevoie să se simtă utilă, asta a fost slăbiciunea ei dintotdeauna.

— Nu s-a născut înăuntrul Reichului.

Tennyson râse dispreţuitor.

— Ca să-şi satisfacă dorinţa de a se adapta, a ajuns dădacă. Locuieşte acasă la Herr Oberst şi are grijă de ticălosul ăla schilod. Schimbă maşinile de două ori pe seară, că nu cumva să dea de el asasinii din Rache şi ODESSA.

— Într-o bună zi, ori unii ori ceilalţi tot or s-o lichideze, spuse Gretchen cu un aer gânditor. Trebuie să ne gândim şi la asta. Imediat după ce banca o să deblocheze contul, trebuie să scăpăm de ea. Nu e proastă, Johann. O să fie încă o crimă pusă în circa celor din Rache. Sau din ODESSA.

— Mi-a trecut şi mie prin cap… Că veni vorba de crimă, ia spune-mi, cât a fost Holcroft pe-aici a pomenit cumva de Peter Baldwin?

— Nici un cuvânt. Nici nu mă aşteptam, ţinând cont că mi-am jucat rolul cum scrie la carte. Am fost soţia dezechilibrată şi duşmănoasă. N-a vrut să mă înfricoşeze; şi nici n-a avut de gând să-mi dea informaţii periculoase pentru Geneva.

Tennyson dădu din cap; planul fusese bine elaborat.

— Ce reacţie a avut când i-ai vorbit despre mine?

— Nu prea i-am dat timp să aibă reacţii, spuse Gretchen. I-am zis doar că eşti purtătorul de cuvânt al întregii familii von Tiebolt. De ce a încercat Baldwin să ajungă la el la New York? Ştii cumva?

— Am reconstituit tabloul. Baldwin opera afară din Praga, fiind un agent M.I. 6 despre care mulţi spuneau că îşi oferea loialitatea cui dădea mai mult. Vindea informaţii în stânga şi-n dreapta, până când chiar ai lui au început să-l suspecteze. L-au concediat dar nu l-au dat

în judecată fiindcă n-aveau cum să fie siguri; acţionase şi altădată ca agent dublu şi susţinuse că avea nevoie de un paravan. Era gata să jure că lucra la crearea unei reţele cu dublu sens. De asemenea, ştia numele fiecărui agent de legătură englez din Europa Centrală şi evident că şi-a informat superiorii că numele aveau să fie date în vileag dacă i s-ar fi întâmplat ceva. Şi-a păstrat nevinovăţia, pretinzând că era pedepsit fiindcă îşi făcea treaba prea bine.

— Şi ce legătură are asta cu Holcroft?

— Ca să înţelegi, trebuie să ai o imagine completă a lui Baldwin. Era competent şi avea sursele cele mai bune. În plus, se specializase pe postul de curier; putea să ia urma oricui. În timp ce era la Praga, i-au ajuns la ureche nişte vorbe legate de o avere uriaşă ţinută sub cheie la Geneva. Pradă de război a naziştilor. Zvonul nu era neobişnuit, mai circulaseră şi alte poveşti de-astea de la căderea Berlinului. Diferenţa în privinţa acestuia era că se menţiona numele lui Clausen. Şi poate că nici asta nu era ceva surprinzător în sine; Clausen fusese geniul financiar al Reichului. Numai că Baldwin a verificat totul până la cel mai mic amănunt; ăsta era stilul său de lucru.

— S-a întors la arhivele curierilor, îl întrerupse Gretchen.

— Da. Concentrându-se asupra ministerului de finanţe.

Avuseseră loc sute de expedieri iar în zeci de cazuri destinatarul fusese Manfredi. Odată ce a făcut rost de numele lui Manfredi, s-a rezumat la o expectativă atentă şi răbdătoare, în timp ce banii se strângeau frumuşel în bancă, A intrat în acţiune abia când a auzit că Manfredi era pe cale să încheie un contract cu un american de care nu mai auzise până atunci, pe nume Holcroft. *De ce*? L-a cercetat atent pe Holcroft şi a dat peste maică-sa.

— Ea a fost strategia lui Manfredi, îi tăie vorba Gretchen încă o dată.

— De la bun început, încuviinţă Tennyson, dând din cap. L-a convins pe Clausen că ea trebuia să plece din Germania. N-avea probleme cu banii şi se învârtea printre oameni înstăriţi; ne putea fi de mare folos în America. Cu ajutorul lui Clausen, a ajuns s-o accepte până la urmă dar, cu toate acestea, a fost în primul rând creaţia lui Manfredi.

— Sub înfăţişarea inofensivă a piticaniei ăleia se ascundea un Machiavelli, spuse Gretchen.

— Fără poza aceea de inocenţă amabilă, mă îndoiesc că ar fi putut păcăli pe cineva. Dar nu era o copie perfectă a lui Machiavelli. Pe Manfredi îl interesau doar banii, era singura putere la care râvnea. Se gândea numai şi numai la partea lui din aur. Plănuia să obţină controlul asupra agenţiei din Zurich; de aceea l-am ucis.

— Cât a aflat Baldwin din toate astea?

— N-o să ştim niciodată precis; însă indiferent cât ar fi fost, asta

urma să fie răzbunarea lui faţă de Serviciul Englez de Informaţii. Vezi tu, e adevărat că nu era agent dublu; era exact ce susţinea: un foarte eficient membru al lui M.I. 6 detaşat la Praga.

— A dat de Manfredi?

— A, da. A şi lăsat să se înţeleagă acest lucru, arătând că ştia de întâlnirea de la Geneva. A ajuns puţin cam târziu, atâta tot, spuse bărbatul blond, zâmbind. Parcă văd confruntarea: doi specialişti dându-şi târcoale unul altuia şi dorind amândoi ceva cu dispensare: unul să stoarcă informaţii – celălalt să nu le divulge nici în ruptul capului, ştiind că are de-a face cu o situaţie teoretic catastrofală. Probabil că s-a ajuns la anumite înţelegeri; pe urmă, cum era de aşteptat, Manfredi şi-a călcat cuvântul, a organizat întâlnirea cu Holcroft iar pe urmă ne-a atras atenţia asupra lui Baldwin. A acoperit toate urmele. Dacă soţul tău ar fi fost prins ucigându-l pe Peter Baldwin nu s-ar fi putut face nici un fel de legătură cu Manfredi. Era un om vrednic de respect. Ar fi putut câştiga.

— Dar nu împotriva lui Johann von Tiebolt, spuse Gretchen, strângându-i mâna care îi rămăsese sprijinită sub sâni şi mişcându-i-o în sus. *A propos*, am mai primit o telegramă codificată de la Graff, din Rio. Iar e supărat. Zice că nu-l ţinem la curent.

— A început să dea semne de senilitate. Şi el şi-a făcut datoria. Vârstă îl face să fie neglijent, ăsta nu-i momentul să trimită mesaje în Anglia. Mă tem că a sosit timpul pentru *unser Freund* din Brazilia.

— O să dai ordinul?

— De dimineaţă. Retezarea încă unui braţ al detestatei ODESSA. M-a antrenat mai bine decât trebuia.

Tennyson se aplecă în faţă iar mâna lui cuprinse sinul surorii sale.

— Cred că am vorbit destul. Ca de obicei, discuţia cu tine îmi limpezeşte capul. Nu-mi mai vine în minte nimic, nu mai am ce să te întreb.

— Atunci poate că vrei să-mi ceri ceva. A trecut atâta timp, cred că acum faci explozie. O să am grijă de tine, cum am făcut întotdeauna.

— De când eram copii, spuse Tennyson, acoperindu-i gura cu gura lui, în timp ce mâna ei îl pipăia prin pantaloni. Amândoi începuseră să tremure.

Gretchen stătea întinsă lângă el goală, respirând regulat, epuizată şi mulţumită. Bărbatul blond ridică mâna şi se uită la cadranul cu radiu al ceasului. Era două şi jumătate noaptea. Sosise momentul să îndeplinească lucrul teribil pe care i-l cerea testamentul celor din Wolfsschanze. Trebuia înlăturată orice urmă care putea duce la Geneva.

Întinse o mână lângă pat, căutându-şi pantofii. Ridică unul, pipăindu-i tocul cu degetele în întuneric. Chiar în centru se găsea un

mic disc metalic. Apăsă pe el şi îl roti spre stânga până când fu declanşat un arc minuscul. Aşeză discul pe noptieră, după care aplecă pantoful şi scoase un ac din oţel de vreo douăzeci şi cinci de centimetri, ascuns într-un orificiu îngust practicat din toc pe toată lungimea tălpii. Acul era flexibil dar nu se putea rupe. Dacă era înfipt cu precizie între a patra şi a cincea coastă, străpungea inima şi lăsa o urmă care de cele mai multe ori trecea neobservată, chiar şi la autopsie.

Îl ţinu cu grijă între degetul mare şi arătătorul mâinii drepte, întinzând în acelaşi timp stânga spre sora lui. Îi atinse sânul drept şi apoi umărul gol. Ea deschise ochii.

— Nesătul mai eşti, şopti ea, zâmbind.

— Numai tu mă faci să fiu, spuse el atrăgând-o spre sine până când se lipiră unul de altul. Eşti singura mea dragoste, adăugă, pe când braţul drept alunecă în spatele ei, întins la ceva mai mult de un sfert de metru de coloană ei vertebrală, îşi întoarse încheietura mâinii spre interior, potrivind acul în poziţia ideală. Pe urmă îl împlântă.

Drumurile lăturalnice de stradă erau derutante, dar Tennyson memorase itinerariul. Ştia cum se ajunge la căsuţa ascunsă unde se refugiase enigmaticul Herr Oberst, trădătorul Reichului. Chiar şi această autointitulat, „Oberst”, semăna cu un comentariu ironic. Trădătorul nu fusese colonel; fusese general al Wehrmachtului, generalul Klaus Falkenheim, ajuns la un moment dat al patrulea om ca importanţă din conducerea Germaniei. Fusese lăudat cu generozitate atât de egalii lui din armată, cât şi de Fuhrer în persoană. Şi, în tot acest timp, dincolo de uniforma strălucitoare şi amăgitoare se aflase sufletul unui şacal.

Dumnezeule, cât de mult îl ura Johann von Tiebolt pe mincinosul acela beteag care-şi zicea Herr Oberst! Însă John Tennyson nu avea voie să manifeste nici urmă de ură. Dimpotrivă, trebuia să se dea pe lângă el, mărturisindu-şi veneraţia şi respectul. Căci, dacă există o metodă precisă de a-şi asigura cooperarea totală a surorii lui mai mici, ea implica aceste manifestări ale deferenţei.

O sunase pe Helden la Gallimard, spunându-i că trebuia să vadă unde locuieşte. Da, ştia că stă în căsuţa lui Herr Oberst; sigur, ştia şi unde se afla aceasta.

— Acum sunt ziarist. N-aş putea avea succes dacă n-aş beneficia de surse de încredere.

Fusese uluită. Insistase s-o vadă pe la sfârşitul dimineţii, înainte de a se întâlni cu Holcroft după-masă. *Nu* voia să discute cu americanul dacă nu şi până nu o vedea pe ea. Poate că Herr Oberst ar putea contribui la clarificarea situaţiei. Poate că bătrânul gentleman va fi în

stare să risipească temerile bruşte care se iviseră.

Ajunse la drumul desfundat care străbătea iarba înaltă, aproape de văioaga neîngrijită care ferea casa lui Herr Oberst de ochii iscoditori. După alte trei minute se opri în faţa cărării care ducea la casa ţărănească. Uşa de deschise iar Helden îi ieşi în întâmpinare. Ce frumoasă era, ce mult semăna cu Gretchen.

Se îmbrăţişară frăţeşte, nerăbdători amândoi să înceapă întâlnirea cu Herr Oberst. Ochii lui Helden exprimau nedumerire. Îl conduse înăuntrul casei mici şi austere. Herr Oberst stătea lângă cămin. Helden făcu prezentările.

— Este un moment de care o să-mi amintesc cu drag toată viaţa, spuse Tennyson. Aţi câştigat recunoştinţa germanilor de pretutindeni. Dacă o să vă pot fi vreodată de folos, spuneţi-i lui Helden şi o să fac tot ce-mi cereţi.

— Sunteţi extrem de amabil, Herr von Tiebolt, replică bătrânul. Dar din ce mi-a spus sora dumneavoastră, se pare că dumneavoastră doriţi ceva de la mine şi nu pot să-mi dau seama ce. Cum aş putea să vă ajut?

— Problema mea este acest american. Holcroft ăsta.

— Ce-i cu el? întrebă Helden.

— Acum treizeci de ani s-a înfăptuit un lucru minunat, o faptă incredibilă, pusă la cale de trei bărbaţi extraordinari care au vrut să îndrepte într-un fel fărădelegile comise de nişte măcelari şi sceleraţi. Printr-o conjunctură care pe atunci părea favorabilă, Holcroft a fost desemnat factorul-cheie în distribuirea mai multor milioane în întreaga lume. Acum mi se cere să mă întâlnesc şi să colaborez cu el…

Tennyson se opri, ca şi cum nu şi-ar mai fi găsit cuvintele.

— Şi? Spuse Herr Oberst, făcând o mişcare în faţă.

— N-am încredere în el, rosti bărbatul blond. S-a întâlnit cu nazişti. Oameni gata să ne ucidă, Helden. Oameni ca Maurice Graff, din Brazilia.

— Ce vrei să spui?

— Sângele îşi cere din nou tributul. Holcroft e nazist.

Chipul lui Helden se lăţi pradă şocului iar în ochi i se citi un amestec de mânie şi neîncredere.

— E absurd! Johann, e o nebunie!

— Zău? N-aş crede.

Noel aşteptă ca Helden să plece la serviciu şi abia pe urmă solicită o convorbire telefonică la New York, cu Miles. Petrecuseră o noapte plină de dragoste şi mângâiere. Ştia că trebuie s-o convingă că lucrurile or să meargă mai departe; relaţia lor nu avea un sfârşit hotărât dinainte. Acum nu mai era dispus să accepte aşa ceva.

Telefonul zbârnâi.

— Da, centrala, sunt domnul Fresca şi îl caut pe locotenentul Miles.

— M-am gândit că eşti tu, spuse bărbatul care pentru Noel însemna o voce lipsită de o figură anume. Te-a găsit Interpolul?

— *Găsit*? Sunt urmărit, dacă la asta te referi. Cred că i se spune „dare în urmărire”. E opera ta?

— Exact.

— Mi-ai dat două săptămâni! Ce dracu’ te-a apucat?

— Încerc să te găsesc. Şi să-ţi ofer nişte informaţii care cred că te interesează. E vorba de maică-ta.

Noel simţi o durere acută în piept.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— A fugit, spuse Miles făcând o pauză. E dată naibii, recunosc. A şters-o ca un profesionist. A plecat, chipurile, spre Mexico şi până să zici „Althene Holcroft” s-a transformat într-o bătrânica aflată în drum spre Lisabona, cu un nume schimbat şi cu un paşaport nou, prin amabilitatea meseriaşilor din Tulancingo. Din păcate, e o tactică depăşită. Le-am cam fumat pe toate.

— Poate a avut impresia că o sâcâiţi, spuse Noel, fără prea multă convingere. Poate că a vrut doar să scape de voi.

— N-o sâcâie nimeni. Şi, indiferent ce motive ar avea, ar fi bine să-şi dea sema că nu e singura care le cunoaşte. Mai există cineva foarte serios.

— Ce vrea să zică asta?

— A fost urmărită de un bărbat pe care n-am reuşit să-l localizăm în nici un dosar. Avea acte la fel de false ca ale ei. L-am înhăţat la aeroportul din Mexico City. Până să-i pună cineva vreo întrebare şi-a spart în dinţi o capsulă de cianură.

Fu stabilit locul de întâlnire. Exista un apartament liber în Montmartre, la ultimul etaj al unei clădiri vechi, al cărui proprietar plecase în Italia. Helden telefonă, dându-i lui Noel adresa şi ora. O să fie şi ea acolo ca să-şi prezinte fratele dar n-o să stea.

Noel urcă ultima treaptă şi bătu la uşă. Auzi zgomotul unor paşi grăbiţi. Uşa se deschise iar Helden se ivi în vestibulul îngust.

— Bună, dragul meu, spuse ea.

— Bună, răspunse el jenat, lipindu-şi buzele de ale ei şi uitându-i-se peste umăr.

— Johann e pe terasă, rosti ea râzând. Un sărut e permis în orice împrejurare. I-am spus… cât de mult ţin la tine.

— Chiar a fost nevoie?

— Oricât ar părea de ciudat, a fost. Mă bucur că am procedat aşa. M-a făcut să mă simt bine.

Închise uşa, ţinându-l de braţ.

— Nu pot să-ţi explic, continuă ea. Nu mi-am mai văzut fratele de peste un an. Dar s-a schimbat. Situaţia din Geneva l-a afectat; ţine cu orice preţ la reuşita operaţiunii. Nu l-am văzut niciodată atât de… nici eu nu ştiu… atât de gânditor.

— Totuşi, mai am câteva întrebări, Helden.

— Şi el la fel. Despre tine.

— Zău?

— La un moment dat în cursul dimineţii nici n-a mai vrut să te vadă. N-are încredere în tine. Crede că ai fost contactat şi plătit ca să trădezi operaţiunea Geneva.

— Eu?

— Gândeşte-te puţin. A aflat de la nişte oameni din Rio că te-ai întâlnit cu Maurice Graff. De la Graff te-ai dus direct la Londra, la Anthony Beaumont. Ai avut dreptate în privinţa lui: e agent ODESSA, spuse Helden făcând o scurtă pauză. Mi-a spus că… ţi-ai petrecut noaptea cu Gretchen, că te-ai culcat cu ea.

— Stai un pic, o întrerupse Noel.

— Nu, dragul meu, n-are importanţă. Ţi-am mai spus, o cunosc bine pe soră-mea. Dar există un tipar comun, nu ţi-ai dat seama? Pentru ODESSA, femeile au exclusiv o utilitate practică. Erai prieten cu cei din ODESSA, făcuseşi o călătorie lungă şi obositoare. Era absolut normal să ţi se satisfacă necesităţile.

— E o mojicie!

— Johann aşa vede lucrurile.

— Se înşeală.

— Acum şi-a dat seama. Cel puţin aşa cred. I-am povestit de lucrurile care ţi s-au întâmplat – ni s-au întâmplat – şi cum era cât pe-

aci să fii ucis. A fost uimit. S-ar putea să mai aibă câteva întrebări, dar cred că s-a convins.

Holcroft clătină din cap consternat. Pentru tine nimic nu mai este ca înainte… nimic nu mai poate fi la fel.

Nu numai că nu mai era la fel, dar nici măcar aparenţele nu mai erau aceleaşi. Nu exista nici un fel de linie dreaptă între punctul A şi punctul B.

— Hai să terminăm cu treaba asta, spuse el. Putem să ne întâlnim mai târziu?

— Sigur.

— Te întorci la lucru?

— N-am fost la lucru.

— Am uitat. Ai fost cu fratele tău. Ai spus că te duci la lucru dar ai rămas cu fratele tău.

— A fost o minciună necesară.

— Toate sunt necesare, nu?

— Te rog, Noel. Să mă întorc să te iau? Peste vreo două ore?

Holcroft căzu pe gânduri. Avea şi acum în minte veştile uimitoare pe care i le dăduse Miles. Încercase să ia legătura cu Sam Buonoventura în Curaçao dar Sam era plecat pe teren.

— Ai putea să-mi faci un serviciu pentru asta, îi spuse lui Helden. Ţi-am povestit de Buonoventura, tipul din Caraibe. Am încercat să-l sun de la hotel, dar încă nu s-a întors. Dacă tot eşti liberă, nu poţi să stai la mine în cameră în eventualitatea că sună el? Nu te-aş ruga în alte condiţii, dar e urgent. S-a întâmplat ceva. O să-ţi povestesc mai târziu. Vrei?

— Sigur. Şi ce să-i spun?

— Spune-i să stea pe loc vreo câteva ore. Sau să-ţi dea un număr unde să pot să-l sun mai târziu. Între şase şi opt, ora Parisului. Spune-i că e important.

Noel băgă mâna în buzunar.

— Uite cheia. Ţine minte, mă cheamă Fresca.

Helden luă cheia iar apoi îl prinse de braţ, conducându-l în studio.

— Şi tu ţine minte, pe fratele meu îl cheamă Tennyson. John Tennyson.

Holcroft îl văzu pe Tennyson prin geamurile groase de culoarea plumbului care dădeau spre terasă. Purta un costum închis cu dungi şi nu avea nici palton, nici pălărie; îşi ţinea mâinile pe balustradă şi privea cerul de deasupra Parisului. Era înalt şi zvelt, având un corp de o perfecţiune aproape ireală; era corpul unui atlet, făcut numai din muşchi încordaţi şi bine întreţinuţi. Chipul nu semăna cu nimic din ce văzuse Noel până atunci. Era creaţia unui artist, cu trăsături prea idealizate ca să fie adevărate. Dar, tocmai fiindcă nu avea nici un cusur, era un chip rece. O faţă dăltuită în marmură, acoperită de un

păr blond şi strălucitor, aranjat perfect şi potrivindu-se cu piatra sculpturii.

Von Tiebolt alias Tennyson îl văzu prin geamul ferestrei; ochii li se întâlniră iar imaginea dăltuită în marmură dispăru. Ochii bărbatului blond erau vii şi pătrunzători. Se îndepărtă de balustradă şi se îndreptă spre uşa terasei. Păşind înăuntru, întinse mâna.

— Sunt fiul lui Wilhelm von Tiebolt.

— Eu sunt… Noel Holcroft… Tatăl meu a fost Heinrich Clausen.

— Ştiu. Helden mi-a tot vorbit despre tine. Ai trecut prin multe.

— Amândoi am trecut, încuviinţă Holcroft. Mă refer la sora ta şi la mine. Din câte-am înţeles, nici tu n-ai fost scutit de necazuri.

— Din cauza moştenirii, din păcate, spuse Tennyson zâmbind. E destul de jenant că ne întâlnim în felul ăsta, nu?

— Au fost şi momente când m-am simţit mai bine.

— Şi n-am scos o vorbă, interveni Helden. Văd că aţi fost în stare să faceţi cunoştinţă. Acum pot să vă las.

— Nu-i nevoie, spuse Tennyson. Cred că lucrurile pe care avem să ni le spunem te privesc şi pe tine.

— Nu sunt foarte sigură. În plus, am ceva de făcut, replică Helden, îndreptându-se spre vestibul. Cred că e extrem de important – pentru o mulţime de oameni – să aveţi încredere unul în altul. Sper să fiţi în stare.

Deschise uşa şi ieşi.

Nici unul din cei doi bărbaţi nu vorbi preţ de câteva clipe. Amândoi rămaseră cu privirea pironită în locul unde stătuse Helden.

— E deosebită, spuse Tennyson. O iubesc foarte mult.

Noel întoarse capul.

— Şi eu.

Tennyson înregistră atât privirea cât şi afirmaţia făcută.

— Sper că asta nu înseamnă o complicaţie pentru tine.

— Nu, deşi s-ar putea să fie pentru ea.

— Înţeleg, spuse Tennyson, apropiindu-se de fereastră şi privind afară. Nu sunt în măsură să-ţi dau binecuvântarea. Helden şi cu mine avem fiecare viaţa lui – şi chiar dacă aş fi, nu prea cred că aş vrea.

— Mulţumesc pentru sinceritate.

Bărbatul blond se întoarse.

— Da, sunt sincer. Nu te cunosc. Ştiu doar ce mi-a povestit Helden despre tine şi ce am aflat pe cont propriu. Ce mi-a spus ea reprezintă de fapt lucrurile pe care ai avut grijă să i le spui tu, colorate, bineînţeles, de propriile ei sentimente. Ce am aflat eu nu e foarte clar. În plus, rezultatul nu prea se armonizează cu descrierea relativ entuziastă făcută de sora mea.

— Amândoi avem întrebări. Vrei să începi tu?

— Nu prea are mare importanţă, nu? Ale mele sunt foarte puţine şi

foarte directe.

Vocea lui Tennyson se înăspri brusc.

— Ce treabă ai avut cu Maurice Graff?

— Credeam că ţi-a spus Helden.

— Repet, mi-a spus ce i-ai zis *tu*. Acum spune-mi *mie*. Am ceva mai multă experienţă decât soră-mea. Nu sunt dispus să accept unele lucruri numai fiindcă vin de la tine. Anii m-au învăţat cum să procedez. De ce te-ai dus să-l vezi pe Graff?

— Te căutam pe tine.

— Pe mine?

— Nu pe tine în mod special; familia von Tiebolt. Voiam să obţin informaţii despre voi.

— Şi de ce Graff?

— Mi s-a dat numele lui.

— Cine ţi l-a dat?

— Nu-mi aduc aminte…

— Nu-ţi aduci *aminte*? Dintre atâtea mii de oameni din Rio de Janeiro, întâmplarea face să ţi se dea taman numele lui Maurice Graff.

— Ăsta-i adevărul.

— E ridicol.

— Stai puţin, spuse Noel, încercând să reconstituie înlănţuirea evenimentelor care îl duseseră la Graff. A început la New York…

— *Ce* a început? Graff era la New York?

— Nu, la consulat. M-am dus la consulatul brazilian şi am vorbit cu un ataşat. Voiam să aflu cum puteam să dau de o familie care emigrase în Brazilia prin anii patruzeci. Ataşatul a cântărit datele şi şi-a închipuit că umblam după o familie germană. Mi-a ţinut o predică despre… mă rog, au spaniolii o expresie. La o*tra* *car*a *de los ale*manes. Înseamnă cealaltă faţă a germanilor, ce se află dincolo de ce ştim noi.

— Da, cunosc. Continuă.

— Mi-a spus că la Rio există o comunitate germană solidă şi unită, condusă de câţiva oameni puternici. M-a prevenit în privinţa căutării unei familii germane dispărute şi mi-a spus că poate fi o treabă periculoasă. Poate că a exagerat fiindcă n-am vrut să-i dau numele vostru.

— Slavă Domnului că nu i l-ai dat.

— Când am ajuns la Rio n-am reuşit să aflu nimic. Până şi registrele de la imigrări fuseseră falsificate.

— Lucru care a costat enorm pe mulţi oameni, spuse Tennyson cu amărăciune. Era singurul fel de a ne apăra.

— M-am împotmolit. Pe urmă mi-am amintit că ataşatul îmi spusese că acea comunitate germană era condusă de câţiva oameni puternici. Am intrat într-o librărie germană şi l-am întrebat pe unul din vânzători despre case. Era vorba de cele mari, de conacele cu terenuri

în jur. Le-am numit „bavareze”, dar şi-a dat seama ce voiam să spun. Sunt arhitect de profesie şi m-am gândit…

— Am înţeles, spuse Tennyson dând din cap. Moşiile germane cele mai întinse, ale celor mai influenţi conducători ai comunităţii germane.

— Întocmai. Vânzătorul mi-a dat două nume. Unul era evreiesc, celălalt era al lui Graff. Mi-a spus că moşia lui Graff se număra printre cele mai impresionante din Brazilia.

— Aşa şi este.

— Şi cam asta ar fi. Aşa am ajuns la Graff.

Tennyson rămase nemişcat, cu o expresie neutră.

— Nu e lipsit de logică.

— Îmi pare bine că gândeşti aşa.

— Am spus că e logic, nu că te cred.

— N-am nici un motiv să mint.

— Chiar dacă ai vrea, nu prea ai talent. Mă pricep de minune să depistez mincinoşii.

Noel fu uimit auzind această afirmaţie.

— Exact asta mi-a spus şi Helden în seara când ne-am întâlnit.

— Am pregătit-o bine. Minţitul e un meşteşug care se învaţă. Te-ai întins mai mult decât ţi-e plapuma.

— Ce dracu’ vrei să spui?

— Că eşti un amator foarte convingător. Ţi-ai construit bine povestea dar mai ai ca să ajungi un profesionist. Lipseşte exact cheia de boltă. Ca arhitect, sunt sigur că înţelegi.

— Pe legea mea că nu. Spune-mi tu.

— Cu plăcere. Ai plecat din Brazilia cunoscând numele de von Tiebolt. Ajungi în Anglia iar după douăsprezece ore te afli într-o suburbie a oraşului Portsmouth cu sora mea, *culcându-te* cu ea. N-aveai idee nici măcar de numele de Tennyson. Cum ai fi putut să-l descoperi pe cel al lui Beaumont?

— Dar *ştiam* de numele de Tennyson.

— *Cum*! De unde-l ştiai?

— I-am spus lui Helden. De la o pereche, frate şi soră, pe nume Cararra. Au venit să mă vadă la hotel.

— A, da. Cararra. Un nume foarte obişnuit în Brazilia. Ţi-au spus ceva în mod special?

— Sigur că nu.

— Deci, aceşti fraţi Cararra vin să te vadă aşa, de nicăieri, pretinzând că sunt prietenii noştri dragi. Dar, aşa cum ţi-a spus deja Helden, nici n-am auzit de ei. Hai, domnule Holcroft, va trebui să găseşti ceva mai acătării, spuse Tennyson ridicând apoi vocea. Graff ţi-a dat numele lui Beaumont, aşa e? Ca de la ODESSA la ODESSA.

— Nu! Graff habar n-avea. Crede că şi acum te ascunzi pe undeva

prin Brazilia.

— A spus el chestia asta?

— A lăsat să se înţeleagă. Fraţii Cararra au confirmat. Au pomenit de nişte colonii din sud, „Catarina”, ceva de genul ăsta. O regiune muntoasă populată de germani.

— Ţi-ai făcut tema corect. În Santa Catarina se află aşezările germane. Dar să ne întoarcem la misterioşii fraţi Cararra.

Noel îşi aminti cu claritate frica de pe chipurile tinerilor fraţi din Rio.

— Or fi misterioşi pentru tine, în ce mă priveşte nu sunt. Ori ai o memorie jegoasă ori eşti un prieten jegos. Mi-au spus că n-o prea ştiu pe Helden dar că pe tine te cunosc foarte bine. Au riscat enorm venind să mă vadă. Evrei portughezi care…

— *Portughezi*…, îl întrerupse Tennyson, brusc îngrijorat. Dumnezeule! Şi zici că şi-au spus Cararra… Descrie-i!

Holcroft se conformă. După ce termină, Tennyson spuse în şoaptă:

— S-au întors din trecut… S-au întors din trecut, domnule Holcroft. Totul corespunde. Folosirea numelui de Cararra. Evrei portughezi. Santa Catarina… S-au întors la Rio.

— Cine s-a întors?

— Fraţii Montealegres, ăsta e numele lor adevărat. Cu zece, doisprezece ani în urmă… Ce ţi-au spus a fost un paravan, ca să nu le poţi dezvălui identitatea, nici chiar din greşeală.

— Ce s-a întâmplat acum doisprezece ani?

— Amănuntele nu contează, dar a trebuit să-i scoatem din Rio, aşa că i-am trimis la Catarina. Părinţii lor i-au ajutat pe israelieni, fapt pentru care au plătit cu viaţa. Cei doi copii au fost vânaţi; ar fi fost şi ei împuşcaţi. A trebuit să-i ducem în sud.

— Înseamnă că în Catarina există oameni care ştiu de tine.

— Da, câţiva. Baza noastră de operaţiuni era la Santa Catarina. La Rio ar fi fost prea periculos.

— Ce operaţiuni? Care „noi”?

— Acei dintre noi care au luptat în Brazilia împotriva ODESSEI.

Tennyson clătină din cap.

— Trebuie să-mi cer iertare. Helden a avut dreptate; te-am apreciat greşit. Ai spus adevărul.

Noel avu sentimentul că era răzbunat când nici nu căutase aşa ceva. Se simţi jenat gândindu-se că avea să-i pună întrebări cuiva care luptase împotriva ODESSEI, care salvase de la moarte copii, expunându-se la fel de mult ca şi când i-ar fi scos de la Auschwitz sau Belsen, care o învăţase cum să supravieţuiască pe femeia pe care o iubea. Dar *avea* de pus nişte întrebări, nu putea să le dea uitării.

— Acum e rândul meu, spuse Noel. Eşti foarte ager şi ştii nişte treburi de care eu habar n-am, dar nu prea cred că mi-ai zis mare

lucru.

— Dacă una din întrebările tale se referă la Tinamou, spuse Tennyson, îmi pare rău dar n-o să-ţi răspund. Nici n-o să stau de vorbă.

Holcroft rămase cu gura căscată.

— N-o să *ce?*

— M-ai auzit foarte bine. Tinamou e un subiect pe care n-o să-l discut. Nu te priveşte.

— Ba cred că mă priveşte! De fapt, lucrurile stau cam aşa: dacă nu vrei să discutăm despre Tinamou, n-avem *nimic* să ne mai spunem.

Tennyson tăcu, uimit.

— Bănuiesc că vorbeşti serios, nu?

— Absolut.

— Atunci încearcă să mă înţelegi. Nu putem lăsa nimic la voia întâmplării, fiindcă există posibilitatea, indiferent cât de îndepărtată, ca vreun cuvânt spus aiurea să ajungă la urechile cui nu trebuie. Dacă am dreptate – şi cred că am – o să-ţi primeşti răspunsul în câteva zile.

— Nu e de-ajuns!

— Atunci o să mai fac un pas. Tinamou a fost pregătit în Brazilia. De ODESSA. L-am studiat cât am putut de bine. Sunt pe urmele lui de şase ani.

Noel avu nevoie de câteva secunde ca să-şi recapete glasul.

— Eşti… de şase ani?

— Da. A venit momentul ca Tinamou să lovească; o să aibă loc încă un asasinat. De aceea te-au contactat englezii; şi ei sunt la curent.

— De ce nu lucrezi cu ei? Pentru Dumnezeu, dacă ai şti ce cred!

— Ştiu ce a încercat cineva să-i *facă* să creadă. De asta nu pot să lucrez cu ei. Tinamou are surse peste tot. Ele nu îl cunosc dar cu toate acestea sunt folosite.

— Ai spus „în câteva zile”.

— Dacă m-am înşelat, o să-ţi povestesc totul. Ba chiar o să merg cu tine la englezi.

— În câteva zile… Bine. Deocamdată nu mai discutăm despre Tinamou. Câteva zile.

— În rest, o să-ţi spun tot ce sunt în stare. N-am nimic de ascuns.

— Îl ştiai pe Beaumont de la Rio şi ştiai că face parte din ODESSA! Ba chiar m-ai acuzat că i-am luat numele de la Graff. Dar, cu toate astea, s-a însurat cu soră-ta. Ca de la ODESSA la ODESSA? Eşti de-ai lor?

Tennyson nu stătu pe gânduri.

— Am procedat în ordinea urgenţelor. Mai pe şleau, a fost ceva pus la cale. Sora mea Gretchen nu mai e ce a fost odată dar ura faţă de nazişti i-a rămas aceeaşi. A făcut cel mai mare sacrificiu dintre noi toţi. Ştim fiecare mişcare a lui Beaumont.

— Dar el ştie că eşti von Tiebolt! De ce nu-i spune lui Graff?

— Întreabă-l, dacă vrei. S-ar putea să-ţi spună.

— Spune-mi *tu*.

— Îi e frică, replică Tennyson. Beaumont e un porc. Chiar şi modul cum se implică are ceva necurat. Lucrează din ce în ce mai puţin pentru ODESSA şi doar când e ameninţat.

— Nu înţeleg.

— Gretchen are propria ei… hai să-i zicem putere de convingere, de care cred că ţi-ai dat şi tu seama. În plus, o mare sumă de bani, de provenienţă necunoscută, a fost depusă în contul lui Beaumont. La toate astea se adaugă faptul că se teme să nu fie dat de gol: de Graff, pe de o parte… de mine, pe de alta. Ne e de folos amândurora, bineînţeles, mai mult mie decât lui Graff. N-are loc de întors.

— Dacă îi ştiai fiecare mişcare, trebuia să ştii că a fost în avionul acela spre Rio. Trebuia să ştii că mă urmăreşte.

— Cum aş fi putut? Nici nu te cunoşteam.

— A fost acolo. L-a trimis cineva!

— Când mi-a spus Helden, am încercat să aflu cine. N-am descoperit mare lucru dar ce-am descoperit m-a făcut să intru la idei. Din câte-mi dădeam seama, porcul nostru încolţit începuse să fie contactat de o a treia tabără. Cineva care îi depistase legăturile cu ODESSA şi care îl folosea, la fel cum făcuse şi Graff. Şi eu.

— Cine?

— Ce n-aş da să ştiu! I s-a acordat o învoire de urgenţă de pe vasul lui din Mediterana. A plecat la Geneva.

— Geneva?

Memoria lui Noel făcu un salt rapid în timp, oprindu-se la un moment anume, încărcat de mişcări iuţi, oameni care dădeau buzna şi nişte ţipete… pe un peron de gară. Pe u*n peron de beton din gar*ă. *Iz*bucnise o încăierare; un bărbat căzuse pe spate, cu cămaşa plină de sânge, un altul plecase în goană în urmărirea unui al treilea… Un om cuprins de panică trecuse alergând pe lângă el, cu ochii lărgiţi de frică, sub nişte… sprâncene stufoase şi înspicate.

— Asta e, spuse Holcroft uimit. Beaumont a fost la Geneva.

— Tocmai ţi-am spus.

— Acolo l-am văzut! Nu-mi mai aminteam unde. M-a urmărit de la Geneva.

— Mă tem că nu înţeleg ce vrei să spui.

— Unde e Beaumont acum? întrebă Noel.

— S-a întors pe vas. Gretchen a plecat la el acum câteva zile. Cred că la Saint-Tropez.

Mâine plec în Mediterana. La un bărbat pe care îl detest… Totul era atât de clar acum. Poate că Tennyson nu era singurul om prezent în cameră care se lansase în judecăţi greşite.

— Trebuie să aflăm cine l-a pus pe Beaumont pe urmele mele, spuse Noel, gândindu-se la bărbatul în jacheta de piele neagră.

Tennyson avea dreptate; ajunseseră la aceeaşi concluzie. Există într-adevăr şi altcineva.

— De acord, spuse bărbatul blond. Lucrăm împreună?

Holcroft se simţi tentat. Dar încă nu terminase. N-avea voie ca mai târziu să se lovească de întrebări rămase fără răspuns. De atâtea ori se specificase că misiunea îi implica în egală măsură.

— Poate, replică el. Dar mai sunt două lucruri despre care vreau să te întreb. Şi te previn că aştept răspunsuri pe loc, nu „în câteva zile".

— În regulă.

— Ai ucis pe cineva la Rio.

Ochii lui Tennyson se îngustară.

— Ţi-a spus Helden.

— Trebuia să ştiu; a înţeles şi ea. Există anumite prevederi la Geneva care nu admit surprizele. Dacă poţi fi şantajat, nu pot să te las să mergi mai departe.

Tennyson dădu din cap.

— Înţeleg.

— Cine a fost? Pe cine ai ucis?

— Mi-ai interpretat greşit reţinerea, replică bărbatul blond. Nu mă feresc deloc să-ţi spun cine a fost. Încerc să mă gândesc cum ai putea să verifici ceea ce-ţi spun. Nu e vorba de nici un şantaj. Nici n-ar avea cum să fie. Dar cum să te fac să fii convins?

— Dându-mi un nume, de pildă.

— Manuel Cararra.

— Cararra?...

— Da. De asta l-au folosit acei doi tineri. Ştiau că o să sesizez imediat legătura cu latura politică. Acest Cararra era unul dintre conducătorii Camerei Deputaţilor şi unul din cei mai puternici oameni din ţară. Însă nu era fidel Braziliei, ci lui Graff şi ODESSEI. L-am ucis cu şapte ani în urmă şi aş face-o şi mâine dacă aş putea.

Noel cercetă chipul lui Tennyson.

— Cine mai ştie?

— Câţiva bătrâni. Numai unul mai trăieşte. O să-ţi dau numele lui, dacă vrei. Dar n-o să vrea să vorbească despre crimă.

— De ce nu?

— Pisică moartă a fost aruncată, cum s-ar zice, în ogradă vecinului. Înainte de-a pleca din Rio de Janeiro, m-am întâlnit cu ei. Ameninţarea mea a fost clară. Dacă mă urmărea cineva, dădeam în vileag tot ce ştiam despre Cararra. În felul ăsta aş fi distrus imaginea cvasi-venerată a unui martir conservator. Iar cauza conservatoare din Brazilia nu putea tolera un asemenea lucru.

— Vreau numele.

— Ţi-l scriu imediat, spuse Tennyson, trecând de la vorbă la faptă. Sunt sigur că poţi să dai de el printr-o convorbire peste ocean. N-o să-ţi ia mult. Numele meu alături de cel al lui Cararra o să fie de-ajuns.

— S-ar putea s-o fac.

— Chiar te rog, spuse Tennyson. O să-ţi confirme ce ţi-am povestit.

Cei doi bărbaţi se priviră în ochi, la câţiva paşi unul de altul.

— La Londra a avut loc un accident de metrou, continuă Noel. Au fost ucişi câţiva oameni, printre care şi un bărbat care lucra la *The Guardian*. Era omul a cărui semnătură se afla pe cartea ta de muncă. Omul cu care ai stat de vorbă la angajare, singurul care putea furniza vreo informaţie despre modul în care ai fost admis sau motivul admiterii.

Brusc, ochii lui Tennyson redeveniră reci.

— A fost un şoc. N-o să-l pot depăşi niciodată. Care e întrebarea?

— A mai avut loc un accident şi la New York. Cu doar câteva zile în urmă. Şi atunci au fost ucişi câţiva oameni nevinovaţi dar unul dintre ei a fost vizat. Cineva la care ţineam foarte mult.

— Repet, *unde* baţi, Holcroft?

— Cele două cazuri sunt oarecum asemănătoare, nu găseşti? Cei de la M.I. 5 nu ştiu nimic despre accidentul din New York dar au nişte idei foarte precise despre cel din Londra. Le-am pus cap la cap şi am ajuns la o concluzie neplăcută. Ce ştii despre accidentul care a avut loc la Londra acum cinci ani?

Tennyson devenise rigid.

— Ai grijă, spuse el. Englezii merg prea departe. Ce vrei de la mine? Ce ai de gând să faci ca să mă discreditezi?

— Termină cu prostiile! spuse Noel. Ce s-a întâmplat la metrou?

— Am fost *acolo*!

Bărbatul blond îşi vârî mâna sub gulerul acoperit parţial de costumul în dungi. Smuci furios, aproape sfâşiindu-şi cămaşa în dreptul pieptului şi dând la iveală o cicatrice care se întindea de la baza gâtului până la pectorali.

— Habar n-am de New York dar experienţa de acum cinci ani de la Charing Cross o să-mi rămână în minte până la sfârşitul vieţii! Poftim, nu trece o zi fără să mi se aducă aminte de ea. Patruzeci şi şapte de copci, în apropierea toracelui. Atunci, cu cinci ani în urmă, la Londra, am crezut câteva clipe că am rămas fără cap. Iar omul acela de care vorbeşti atât de enigmatic a fost prietenul meu cel mai drag din Anglia! El ne-a ajutat să plecăm din Brazilia. Dacă l-a ucis cineva, acel cineva a încercat să mă ucidă şi pe mine! Eram cu el.

— N-am ştiut!... Englezii n-au spus nimic. Nici n-au ştiut că erai acolo.

— Atunci aş fi de părere să se intereseze cineva. Trebuie să existe pe undeva o fişă de internare. Nu cred că va fi greu de găsit.

Tennyson clătină din cap.

— Îmi pare rău, n-ar trebui să mă supăr pe tine. Dar englezii ăştia nu se dau în lături de la nimic.

— Poate că într-adevăr n-au ştiut.

— Da, e posibil. Sute de oameni au fost duşi din rama aceea de metrou. În noaptea aceea au fost umplute douăsprezece clinici din Londra; nimeni n-a dat mare atenţie numelor. Dar totuşi mă aşteptam ca pe-al meu să-l fi găsit. Am stat câteva zile în spital.

Tennyson se opri brusc.

— Parcă ai spus că un om la care ţineai foarte mult a fost ucis la New York cu doar câteva zile în urmă. Ce s-a întâmplat?

Noel îi spuse despre felul cum fusese strivit Richard Holcroft de o maşină chiar pe trotuar, amintind şi de teoria avansată de David Miles. N-avea nici un sens să-i mai ascundă ceva acestui om pe care fusese pe punctul de a-l judeca total greşit.

Relatarea nu făcu decât să confirme concluzia la care ajunseseră deja amândoi.

Din câte-mi dădeam seama, porcul nostru încolţit începuse să fie contactat de o a treia tabără.

Cine?

Ce n-aş da să ştiu…

Altcineva.

Un bărbat în jachetă neagră de piele. Sfidându-l pe o alee întunecoasă din Berlin. Gata să moară… cerând să fie împuşcat. Refuzând să spună cine e şi de unde vine. Cineva sau ceva mai puternic şi mai bine informat şi decât Rache şi decât ODESSA.

Altcineva.

Noel îi spuse totul lui Tennyson, simţindu-se uşurat că putea vorbi. Uşurarea îi era sporită de modul cum ascultă bărbatul blond. Ochii lui cenuşii cu puncte mici rămaseră aţintiţi pe chipul lui Holcroft, ficşi şi concentraţi. După ce termină, Noel se simţi epuizat.

— Asta e tot ce ştiu.

Tennyson dădu din cap.

— Până la urmă tot ne-am întâlnit, nu? Trebuia să spunem amândoi ce ne stătea pe suflet. Fiecare a crezut despre celălalt că îi este duşman şi ne-am înşelat amândoi. Acum, să trecem la treabă.

— De când ştii de Geneva? întrebă Holcroft. Gretchen mi-a zis că ai anunţat-o că într-o bună zi o să vină un bărbat şi o să vorbească despre un aranjament ciudat.

— De când eram copil. Mama mi-a spus că exista o sumă de bani extraordinar de mare, care urma să fie folosită în nişte scopuri măreţe, pentru îndreptarea greşelilor cumplite făcute în numele Germaniei de oameni care *nu* erau germani adevăraţi. Dar s-a oprit aici, nu mi-a dat amănunte.

— Înseamnă că nu-l cunoşti pe Erich Kessler.
— Ţin minte numele dar vag. Eram foarte tânăr.
— O să-ţi placă de el.
— Sunt convins, dacă e aşa cum mi l-ai descris. Spuneai că-şi aduce fratele la Geneva? Are voie?
— Da. I-am spus că o să-l sun la Berlin şi că o să-i dau datele.
— De ce nu aştepţi până mâine sau poimâine şi să-l suni din Saint-Tropez?
— Beaumont?
— Beaumont, spuse Tennyson, strângându-şi buzele. Cred că ar trebui să ne întâlnim cu porcul nostru încolţit. Are ceva să ne spună. Mai precis, cine s-a folosit de el ultima oară? Cine l-a trimis în gara aceea din Geneva? Cine l-a plătit sau l-a şantajat, punându-l să te urmărească de la New York şi apoi la Rio de Janeiro? Când o să aflăm toate astea, o să ştim şi de unde venea bărbatul în jacheta de piele neagră de care vorbeai.
Altcineva.
Noel se uită la ceas. Era aproape şase; stătuse de vorbă mai bine de două ore cu Tennyson dar, cu toate acestea, încă mai aveau multe să-şi spună.
— Vrei să iei masa cu sora ta şi cu mine? întrebă el.
Tennyson surâse.
— Nu, prietene. O să vorbim în drum spre sud. Am de dat nişte telefoane şi de trimis articolul. N-am voie să uit că sunt ziarist. Unde stai?
— La Georges Cinq. Sub numele de Fresca.
— O să te sun mai încolo în cursul serii, spuse Tennyson, întinzând mâna. Pe mâine.
— Pe mâine.
— Şi dacă binecuvântarea unui frate îţi spune ceva, consideră că o ai.
Johann von Tiebolt stătea lângă balustrada terasei, în aerul rece al începutului de seară. Sub el, pe stradă, îl văzu pe Holcroft ieşind din clădire şi luând-o pe trotuarul din dreapta.
Fusese atât de uşor. Orchestrarea minciunilor fusese concepută şi realizată atent iar interpretarea avusese parte de un suport al convingerii revoltate şi al dezvăluirilor neaşteptate care atrăseseră după ele acceptarea. Trebuia să-i dea ştire unui bătrân din Rio; acesta ştia ce are de spus. O să plaseze o fişă medicală într-unul din spitalele din Londra, având grijă ca datele şi informaţiile să corespundă unui accident tragic care avusese loc cu cinci ani în urmă la staţia de metrou Charing Cross. Şi dacă totul decurgea conform planului, ziarele de seară aveau să publice în curând o ştire referitoare la o altă tragedie. Un ofiţer de marină dispăruse cu soţia undeva în Mediterana,

la bordul unei mici ambarcaţiuni de agrement.

Von Tiebolt zâmbi. Totul mergea aşa cum fusese pus la cale cu treizeci de ani în urmă. Acum nici chiar Nachrichtendienst nu mai putea să-i oprească. Peste câteva zile şi Nachrichtendienst o să fie redus la neputinţă.

Sosise momentul pentru intrarea în scenă a lui Tinamou.

30

Noel străbătu în grabă holul hotelului Georges V, nerăbdător să ajungă la el în cameră, unde se afla Helden. Acum Geneva era mai aproape şi o să se apropie şi mai mult când o să se întâlnească la Saint-Tropez cu Anthony Beaumont şi o să-l oblige să le spună adevărul.

De asemenea, era nerăbdător să afle dacă îl sunase Buonoventura. Mama lui îi spusese că o să-i împărtăşească planurile sale lui Sam. Tot ce ştia Miles la New York era că Althene plecase din Mexico City cu destinaţia Lisabona. De ce Lisabona? Şi cine o urmărise?

Lui Holcroft îi reveni în minte imaginea bărbatului în jacheta de piele neagră. Privirea calmă şi hotărâtă, acceptarea morţii… dacă *mă ucizi, altcineva o să vină în locul meu. Ucide-l şi pe el şi o să vină altul.*

Liftul era gol, aşa că urcă repede. Uşa se deschise; Noel respiră adânc văzându-l pe bărbatul care stătea pe coridor în faţa lui. Era acel *Verwunschte Kind* de la Sacré-Coeur, filfizonul îmbrăcat după ultima modă care-l percheziţionase la lumina lumânărilor.

— Bună seara, *monsieur*.

— Ce cauţi aici? A păţit Helden ceva?

— Poate să vă răspundă în persoană.

— Şi tu la fel.

Holcroft îl înşfăca pe bărbat de un braţ şi-l întoarse cu de-a sila spre uşa camerei.

— Luaţi mâna de pe mine!

— O să-ţi dau drumul când o să-mi spună ea. Hai!

Noel îl împinse pe bărbat pe coridor până la uşă şi ciocăni.

Peste câteva secunde uşa se deschise. Helden apăru în prag, surprinsă că-i vede pe amândoi. În mână ţinea un ziar împăturit dar în ochi i se citea şi altceva dincolo de uimire: tristeţe.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Asta încerc şi eu să aflu dar nu vrea să-mi spună, rosti Holcroft, împingându-l pe bărbat înăuntru pe uşă.

— Noel, *te rog*. E de-ai noştri.

— Vreau să ştiu ce caută aici.

— Eu l-am chemat; era obligat să ştie unde sunt. Mi-a spus că trebuie să mă vadă. Mă tem că ne-a adus o veste cumplită.

— Ce?

— Citiţi ziarele, spuse bărbatul. Sunt şi în engleză şi în franceză.

Holcroft ridică un exemplar din *Herald Tribune* de pe măsuţa de cafea.

— Pagina doi, adăugă bărbatul. Stânga sus.

Noel dădu pagina şi o netezi. Citi cuvintele, simţindu-se cuprins de un sentiment de mânie… şi teamă.

UN OFIŢER DE MARINĂ.
DISPĂRUT CU SOŢIA ÎN MEDITERANA.

St. Tropez – Comandorul Anthony Beaumont, căpitan al vasului de patrulă Argo şi distins ofiţer al Marinei Regale a Maiestăţii Sale, împreună cu soţia, care îl însoţea în această staţiune pe durata sfârşitului de săptămână, par să se fi înecat după ce mica lor ambarcaţiune de agrement a fost scufundată de o furtună puternică la câteva mile sud de ţărmul stâncos. Un vas răsturnat care corespunde descrierii ambarcaţiunii a fost semnalat de avioanele pazei de coastă care au zburat la joasă înălţime. Nici comandorul, nici soţia să nu au dat vreun semn de viaţă în ultimele patruzeci şi opt de ore, determinându-l pe secundul vasului Argo, locotenentul Morgan Llewellen, să declanşeze cercetările. Amiralitatea a ajuns la concluzia că atât comandorul cât şi doamna Beaumont şi-au pierdut viaţa în tragicul accident. Perechea nu are copii.

— O, Doamne, şopti Holcroft. Ţi-a spus fratele tău?

— De Gretchen? întrebă Helden. Da. A suferit atât de mult şi a fost atât de generoasă. De aceea nu voia să mă vadă sau să stea de vorbă cu mine. N-a dorit să aflu vreodată ce-a făcut, de ce s-a măritat cu el. Se temea să nu descopăr adevărul.

— Dacă ceea ce spui este adevărat, rosti bărbatul bine îmbrăcat şi dacă Beaumont făcea parte din ODESSA, nu trebuie să credem o iotă din povestea din ziar.

— Se referă la prietenul tău din Berlin, îl întrerupse Helden. I-am spus că ai un prieten la Berlin care a zis că o să comunice bănuielile tale celor din Londra.

Noel înţelese. Ea îi spunea de fapt că nu pomenise despre Geneva. Se întoarse spre bărbat.

— Ce crezi că s-a întâmplat?

— Dacă englezii au descoperit un agent ODESSA printre ofiţerii superiori din marină şi care pe deasupra comanda unul din vasele patrulei de coastă – un eufemism pentru un vas de spionaj – înseamnă că iar au fost traşi pe sfoară. Şi nu mai sunt dispuşi să înghită găluşca. N-o să se mai facă nici un fel de anchetă. E de preferat o execuţie rapidă.

— E o acuzaţie foarte gravă, spuse Holcroft.

— Situaţia e delicată.

— Ar fi în stare să ucidă o femeie nevinovată?

— Fără să stea pe gânduri, în ideea că s-ar putea să nu fie chiar atât de nevinovată. În orice caz, mesajul ar fi clar. Reţeaua ODESSEI ar fi pusă în gardă.

Noel se întoarse scârbit şi o luă în braţe pe Helden.

— Îmi pare rău. Spuse el. Bănuiesc ce simţi şi aş vrea să pot să fac ceva. Dar nu prea cred că am ce, eventual să iau legătura cu fratele tău.

Helden se întoarse şi-l privi întrebător.

— Aveţi încredere unul în altul?

— Foarte mare. Acum lucrăm împreună.

— Înseamnă că n-avem timp de jelit, nu? O să rămân aici în noaptea asta, îi spuse bărbatului bine îmbrăcat. E-n regulă? Am acoperire?

— Fireşte, spuse bărbatul. Am eu grijă.

— Mulţumesc. Eşti un prieten de nădejde.

El zâmbi.

— Nu cred că domnul Holcroft e de acord. Însă oricum, mai are multe de învăţat.

Bărbatul salută din cap şi se îndreptă spre uşă. Se opri, cu mâna pe clanţă şi se întoarse spre Noel.

— Îmi cer scuze dacă vi se pare de neînţeles, *monsieur*, dar fiţi îngăduitor. Şi mie mi se pare de neînţeles relaţia dintre dumneavoastră şi Helden dar nu mă amestec. Am încredere, însă dacă se va dovedi că am greşit acordându-vă încrederea noastră vă vom ucide. M-am gândit că e bine să ştiţi.

Verwunschte Kind ieşi în grabă. Noel se înfurie şi vru să se ia după el dar Helden îi atinse braţul.

— Te rog, dragul meu. Şi el mai are multe de învăţat, dar nu i-o putem spune. Ne este într-adevăr prieten.

— E un ticălos nesuferit, spuse Holcroft, după care se opri. Iartă-mă. Ai destule pe cap, numai de tâmpeniile mele n-ai nevoie.

— Cineva te-a ameninţat că-ţi ia viaţa.

— Iar altcineva a luat-o pe a surorii tale. Ţinând cont de împrejurări, m-am purtat prosteşte.

— N-avem timp să ne gândim la asemenea lucruri. Te-a sunat prietenul tău Buonoventura. Am notat numărul la care poţi să dai de el. E lângă telefon.

Noel se apropie de noptieră şi ridică hârtia.

— Fratele tău şi cu mine aveam de gând să mergem mâine la Saint-Tropez. Ca să-l facem pe Beaumont să ne spună ce ştie. Vestea asta o să-l distrugă. Din două puncte de vedere.

— Ai spus că vrei să-i dai telefon. Cred că e mai bine s-o fac eu. El şi Gretchen au fost foarte apropiaţi. În tinereţe erau nedespărţiţi. Unde e?

— Drept să-ţi spun, nu ştiu. Nu mi-a zis nimic, doar că o să sune el mai târziu în cursul serii. La asta m-am referit.

Holcroft ridică receptorul şi-i dădu centralistei numărul lui Buonoventura.

— O să vorbesc cu Johann când o să sune, spuse Helden,

apropiindu-se de fereastră.

Linia de peste ocean nu era aglomerată; stabilirea legăturii cu Curaçao dură mai puţin de un minut.

— Te-ai boierit, Noley! Mă bucur că nu trebuie să-ţi plătesc eu telefonul. Da' ştiu că vezi lumea, nu glumă.

— Văd mult mai multe, Sam. Te-a sunat mama?

— Da. M-a rugat să-ţi spun că o să vă vedeţi la Geneva cam peste o săptămână. Urmează să stai la Hôtel d'Accord dar n-ai voie să sufli o vorbuliţă nimănui.

— Geneva? Se duce la Geneva? Atunci de ce dracu' a mai plecat din ţară?

— A spus că era ceva urgent. Trebuie să-ţi ţii gura şi să nu faci nimic până când vorbeşti cu ea. Părea foarte supărată.

— Trebuie să dau de ea. Ţi-a dat vreun număr de telefon sau o adresă unde să pot s-o găsesc?

— Nimic, amice. N-a prea avut timp de discuţii şi se auzea ca naiba. Nu vorbea din Mexic. Dacă nu vă supăraţi, îmi spuneţi şi mie ce se întâmpla?

Holcroft clătină din cap, ca şi cum Buonoventura s-ar fi aflat în cameră şi ar fi stat în faţa lui.

— Îmi pare rău, Sam. Poate într-o bună zi. Îţi sunt dator.

— Aşa se pare. Ne-nţelegem noi la preţ. Ai grijă de tine. Ai o mamă grozavă. Poartă-te frumos cu ea.

Holcroft închise. Buonoventura era un prieten de care avea mare nevoie. La fel de bun pentru el cum era bărbatul bine îmbrăcat pentru Helden, îşi spuse. Se întrebă la ce se referise când îl întrebase pe *Verwunschte Kind* dacă avea acoperire. Acoperire pentru ce? Faţă de cine?

— Mama e în drum spre Geneva, spuse el.

Helden se întoarse.

— Te-am auzit. Păreai supărat.

— Sunt. A urmărit-o un bărbat în Mexic. Miles l-a înhăţat la aeroport dar a înghiţit o capsulă de cianură înainte să se poată afla cine e şi de unde vine.

— „Dacă mă ucizi, altcineva o să vină în locul meu. Ucide-l şi pe el şi o să vină altul". Parcă astea erau cuvintele, nu?

— Da. Chiar la ele mă gândeam când am urcat.

— Johann ştie?

— I-am spus totul.

— Şi ce crede?

— Nu ştie ce să creadă, Beaumont era omul-cheie. Nu văd unde am putea merge acum. Doar la Geneva, în speranţa că n-o să ne oprească nimeni.

Helden se apropie de el.

— Spune-mi un lucru. Oricine-ar fi oamenii aceştia, ce pot să facă efectiv? Din moment ce vă prezentaţi toţi trei la banca din Geneva, de acord între voi şi dovedind că sunteţi oameni înţelepţi, s-a terminat. Aşa că nu-mi dau seama ce-ar putea să facă.

— Ai spus-o chiar tu aseară.

— Ce?

— Pot să ne ucidă.

Telefonul zbârnâi. Holcroft ridică receptorul.

— Da?

— Sunt John Tennyson.

Vocea de la celălalt capăt era tensionată.

— Sora ta vrea să-ţi vorbească, spuse Holcroft.

— Imediat, replică Tennyson. Întâi trebuie să vorbim noi. A aflat?

— Da. Văd că şi tu.

— Cei de la mine de la ziar mi-au dat vestea. Redactorul de noapte ştia cât de apropiaţi am fost Gretchen şi cu mine. E cumplit.

— Aş vrea să pot să-ţi spun ceva.

— Nici eu n-am ştiut ce să-ţi spun când mi-ai povestit cum a murit tatăl tău vitreg. Trebuie să ne ducem fiecare povara acestor lucruri. Nimeni nu poate să spună şi să facă nimic când se întâmpla. Helden înţelege.

— Înseamnă că nu crezi povestea care s-a dat publicităţii? Despre ambarcaţiunea surprinsă de furtună?

— Că au plecat cu barca şi nu s-au mai întors? Da, asta cred. Că a fost vina lui? În nici un caz. Nici măcar nu e plauzibil. Indiferent de celelalte metehne, Beaumont era un marinar desăvârşit. Simţea furtuna de la douăzeci de mile. Dacă s-ar fi aflat într-o ambarcaţiune redusă ca dimensiuni, ar fi adus-o imediat la ţărm, până să înceapă vremea rea.

— Atunci cine?

— Ei hai, prietene, amândoi ştim răspunsul. Acel „altcineva” care l-a angajat l-a şi ucis. L-au convins să te urmărească la Rio. L-ai filat, aşa că nu mai era nevoie de el, spuse Tennyson oprindu-se puţin. Parcă ar fi ştiut că aveam de gând să mergem la Saint-Tropez. Ceea ce e într-adevăr de neiertat este că au ucis-o şi pe Gretchen. Pentru aparenţe.

— Îmi pare rău. Dumnezeule, simt că eu am fost de vină.

— N-aveai absolut nici o putere.

— Să fi fost englezii? întrebă Holcroft. I-am spus lui Kessler despre Beaumont. A promis că o să se adreseze undeva mai sus. De la Bonn pentru Londra. Poate că un agent Odessa aflat la comanda unuia din vasele de recunoaştere reprezenta o situaţie mult prea delicată.

— Ce-i drept, tentaţia ar exista dar autorităţile nu şi-ar da consimţământul. Englezii sunt în stare să-l închidă singur în celulă şi

să scoată untul din el, eventual să-l tortureze, dar nu să-l ucidă. Ceilalţi i-au venit de hac. Şi Beaumont şi Gretchen au fost lichidaţi de cineva care se putea simţi în pericol din cauza a ceea ce ştia el, nu din pricina cuiva care ar fi putut trage foloase.

Judecata lui Tennyson se dovedi convingătoare.

— Ai dreptate. Englezii n-ar avea nimic de câştigat. Dacă ar fi pus mâna pe el l-ar fi ţinut ascuns.

— Exact. Şi mai există un factor, de ordin moral. Bănuiesc că M.I. 6 este într-adevăr împânzit de nesătui dar nu-mi vine să cred că aceştia ucid ca să evite situaţiile delicate. Nu e în firea lor. Dar sunt în stare să facă orice ca să-şi păstreze reputaţia. Sau s-o readucă la viaţă. Şi sper din suflet să am dreptate şi aici.

— Ce vrei să spui?

— Diseară plec cu avionul la Londra. Mâine dimineaţă iau legătura cu Payton-Jones de la M.I. 5. Am să-i propun un schimb la care nu cred că o să reziste. S-ar putea să-i ofer o pasăre care-şi face cuibul în pământ, zboară repede dintr-un loc în altul şi are pene ale căror culori se confundă cu cele ale mediului în care trăieşte.

Holcroft se arătă în egală măsură surprins şi nedumerit.

— Parcă ziceai că nu poţi să lucrezi cu ei.

— Cu *el*. Doar cu Payton-Jones, cu nimeni altul. O să trebuiască să-mi dea asigurări ferme sau, dacă nu, renunţ.

— Chiar crezi c-o să accepte?

— La drept vorbind, n-are încotro. Pasărea care-şi face cuibul în pământ a devenit o obsesie a M.I.-ului.

— Şi dacă zice da? Ce primeşti în schimb?

— Acces la materialele de arhivă. Englezii au mii de dosare secrete. Acestea se referă la ultimii ani ai războiului şi sunt incomode pentru o mulţime de oameni. Însă tot acolo, în dosarele alea, se află şi răspunsul nostru. Un om, un grup de oameni, o bandă de fanatici – nu ştiu cine sau ce, dar se află acolo. Cineva care a fost în legătură cu ministerul german de finanţe în urmă cu treizeci de ani; sau cu taţii noştri. Cineva în care au avut încredere şi căruia i-au atribuit anumite răspunsuri. E posibil să fie chiar şi o infiltrare a lui Loch Torridon.

— Ce?

— Loch Torridon. O operaţiune de spionaj şi sabotaj organizată de englezi în perioada ’41-’44. Sute de vechi compatrioţi au fost trimişi înapoi în Germania şi Italia ca să lucreze în fabrici, în căile ferate şi în guvernele celor două ţări. Ştie toată lumea că făceau parte din Loch Torridon şi că erau infiltraţi în *Finanzministerium*… Răspunsul se află în arhive.

— Şi din acele mii de dosare ai de gând să găseşti o anumită identitate? Chiar dacă e acolo, poate să-ţi ia luni de zile.

— Nu chiar. Ştiu exact ce am de căutat: oameni care ar fi putut avea

legătură cu taţii noştri.

Tennyson vorbea atât de repede şi sigur pe sine încât lui Noel îi venea greu să-l urmărească.

— În primul şi-n primul rând, ce te face să fii atât de sigur că informaţiile sunt aici?

— Fiindcă nu se poate altfel. Chiar tu m-ai lămurit azi după-masă. Bărbatul care te-a sunat la New York şi care a fost ucis…

— Peter Baldwin?

— Da. Agent M.I. 6. ştia de Geneva. De la el pornim, acum el e cheia noastră.

— Atunci du-te la dosarul intitulat „Wolfsschanze”, spuse Noel. „Cod Wolfsschanze”. S-ar putea să fie ăsta!

La început Tennyson nu răspunse. Ori căzuse pe gânduri, ori era uluit, Noel nu-şi putu da seama exact.

— Unde ai auzit asta? întrebă el. N-ai mai vorbit despre aşa ceva. Şi nici Helden.

— Înseamnă că am uitat amândoi, îi spuse Holcroft.

— Trebuie să avem grijă, rosti Tennyson după ce Noel termină. Dacă numele de „Wolfsschanze” se leagă de Germania, trebuie să fim *extrem* de atenţi. Englezii n-au voie să afle de Geneva. Ar fi un dezastru.

— De acord. Dar ce motiv o să invoci în faţa lui Payton-Jones ca să-ţi justifici dorinţa de a avea acces la arhive?

— O parte din adevăr, răspunse Tennyson. Îl vreau pe ucigaşul lui Gretchen.

— Iar pentru asta eşti dispus să-i oferi… pasărea care-şi face cuibul în pământ şi pe care o urmăreşti de şase ani?

— Pentru asta şi pentru Geneva. Din toată inima.

Noel fu impresionat.

— Vrei să vorbesc eu cu Payton-Jones?

— Nu! strigă Tennyson, după care coborî vocea. Ar fi mult prea periculos. Ai încredere în mine. Fă cum îţi spun, te rog. Nici tu, nici Helden nu trebuie să vă arătaţi la vedere. Absolut deloc. Până nu iau legătura cu tine, Helden n-are voie să se ducă la lucru. Trebuie să stea cu tine şi amândoi trebuie să rămâneţi invizibili.

Holcroft o privi pe Helden.

— Nu ştiu dacă ea o să fie de acord.

— O conving eu. Dă-mi-o la telefon. Noi doi am terminat de vorbit.

— Mă suni?

— Peste câteva zile. Dacă te muţi la alt hotel, lasă vorbă unde poate fi găsit domnul Fresca. Helden are numărul de unde îmi ridic mesajele. Acum dă-mi-o la telefon. Oricât am fi de deosebiţi, acum avem nevoie unul de altul, poate mai mult ca niciodată. Şi… Noel?

— Da?

— Fii bun cu ea. Iubeşte-o. Şi de tine are nevoie.
Holcroft se ridică şi-i dădu receptorul lui Helden.
— *Mein Bruder*…

Cod Wolfsschanze!

Von Tiebolt alias Tennyson izbi cu pumnul în masa de lucru din biroul izolat pe care-l folosea la Paris.

Cod Wolfsschanze. Formula sacrosanctă îi fusese dată lui Peter Baldwin de Ernst Manfredi! Bancherul jucase un joc primejdios dar ingenios. Ştia că era suficient ca Baldwin să rostească această formulă ca să fie lichidat. Însă Manfredi nu i-ar mai fi spus nici în ruptul capului şi altceva englezului, n-avea nici un interes. Totuşi, Baldwin era unul din cei mai inteligenţi oameni din Europa. Oare izbutise să deducă mai mult decât l-ar fi crezut în stare Manfredi? Cât de mult aflase de fapt? Ce includea dosarul lui Baldwin de la M.I. 5?

Dar avea vreo importanţă? Englezii refuzaseră tot ceea ce avusese de gând să le ofere Baldwin. Un dosar într-o mapă, ca atâtea mii. Îngropat în arhive, rătăcit fiindcă nu cuprindea decât încă o cantitate de informaţii refuzate.

Cod Wolfsschanze. Nu însemna nimic pentru cei care nu aveau habar, iar cele câteva sute care ştiau – responsabilii de zonă din fiecare ţară – ştiau doar că e un semnal. Asta însemna că trebuie să fie pregătiţi; că în curând aveau să primească sume uriaşe, care urmau să fie folosite pentru cauză.

Die Sonnenkinder. Pretutindeni în lume, gata să se ridice şi să-şi revendice moştenirea.

Era imposibil ca dosarul lui Baldwin să conţină asemenea informaţii; nu era cu putinţă. Dar cei care aveau dosarul o să fie folosiţi. Mai presus de orice, englezii îl voiau pe Tinamou. Capturarea lui de agenţii M.I. 5 ar restabili supremaţia englezilor în materie de informaţii şi contrainformaţii, o supremaţie pierdută după ani întregi de gafe şi dezertări.

Cei de la M.I. 5 or să-l primească pe Tinamou şi totodată or să fie obligaţi să dea ceva în schimb. Aceasta era splendida ironie a sorţii; tocmai detestatul Serviciu Englez de Informaţii, acel monstru tăcut şi perfid care produsese atâtea pagube celui de-Al Treilea Reich, o să ajute la crearea celui de-Al Patrulea.

Căci agenţilor de la M.I. 5 o să li se spună că Nachrichtendienst e implicată într-o conspiraţie extraordinară. Iar englezii or să-l creadă pe omul care o să le dea vestea, fiindcă acelaşi om li-l oferea pe Tinamou.

Tennyson se plimba prin birourile din Londra ale lui *The Guardian*, primind felicitările colegilor şi subordonaţilor. Ca întotdeauna, răspundea laudelor cu modestie.

Le cercetă în treacăt pe femei. Secretarele şi funcţionarele îl invitau pe acest cel mai frumos dintre bărbaţi să le bage în seamă şi de fapt să-şi aleagă pe cine doreşte. Îi trecu prin cap că s-ar putea să fie nevoit să se oprească asupra uneia din aceste femei. Draga lui Gretchen dispăruse, nu însă şi poftele lui. Da, îşi spuse Tennyson, apropiindu-se de uşa de la biroul redactorului-şef, o să aleagă o femeie.

Agitaţia era din ce în ce mai mare, iar intensitatea trăirilor legate de Wolfsschanze creştea cu fiecare oră. O să aibă nevoie de o descătuşare sexuală. Aşa se întâmplă mereu; Gretchen înţelesese.

— John, mă bucur că te văd, spuse redactorul-şef, ridicându-se de la masa de lucru şi întinzându-i mâna. Mâine îţi apare articolul despre Bonn. Bine lucrat.

Tennyson se aşeză pe un scaun din faţa biroului.

— A intervenit ceva, spuse el. Dacă sursele mele au înţeles exact şi sunt sigur că aşa stau lucrurile, o să aibă loc o tentativă de asasinat – de fapt, chiar două – care ar putea declanşa o criză internaţională.

— Doamne sfinte! Ai scris articolul?

— Nu, nu putem scrie despre aşa ceva. Cred că nici un ziar cu simţ de răspundere n-are voie s-o facă. Redactorul se aplecă în faţă.

— Ce se întâmpla, John?

— Marţea viitoare are loc o întâlnire economică la vârf…

— Sigur. Chiar aici la Londra. Cu şefi de stat din Est şi Vest.

— Aici e-aici. Est şi Vest. Vin cu avionul de la Moscova şi Washington, de la Beijing şi Paris. Cei mai puternici oameni de pe pământ. Tennyson se opri.

— Şi?

— Doi dintre ei urmează să fie asasinaţi.

— *Ce*?

— Or să fie ucişi doi dintre ei. Nu are importanţă cine anume, ţinând cont că fac parte din tabere opuse. Preşedintele Statelor Unite şi şeful de stat al Republicii Populare Chineze; sau primul ministru al Hexagonului şi premierul Uniunii Sovietice.

— Imposibil! Măsurile de securitate or să fie draconice.

— Nu chiar. Or să fie mulţimi de cetăţeni, procesiuni, banchete, convoaie de maşini. Unde e siguranţa absolută?

— Trebuie să fie!

— Nu şi în faţa lui Tinamou.

— *Tinamou?*

— A acceptat cel mai mare contract din istorie.

— Dumnezeule mare, de la cine?

— O organizaţie cunoscută sub numele de Nachrichtendienst.

Harold Payton-Jones îl privea ţintă, peste masă, pe Tennyson în

cameră slab luminată al cărei mobilier consta într-o masă şi două scaune. Locul fusese ales de cei de la M.I. 5; era o pensiune părăsită din partea de est a Londrei.

— Repet, spuse pe un ton sec agentul cu păr cărunt. Vă aşteptaţi să accept tot ceea ce spuneţi fiindcă pur şi simplu vreţi să cercetaţi dosarele? E absurd!

— E singura mea dovadă, răspunse Tennyson. Tot ce v-am spus e adevărat. Nu mai avem timp să ne războim între noi. Fiecare oră are o importanţă vitală.

— Dar nici eu nu pot să mă las îmbrobodit de un ziarist oportunist care s-ar putea să fie mult mai mult decât un simplu corespondent. Sunteţi foarte inteligent. Şi e posibil să fiţi şi un mincinos notoriu.

— Pentru Dumnezeu, păi dacă-i aşa, ce caut *aici!* Ascultaţi-mă! V-o spun pentru ultima oară: Tinamou a fost pregătit de ODESSA. Pe dealurile din Rio de Janeiro! Am luptat împotriva ODESSEI toată viaţa; lucrurile astea sunt trecute şi în dosar, numai să vrea cineva să se uite la ele. ODESSA ne-a silit să plecăm din Brazilia şi ne-a îndepărtat de tot ce am clădit acolo. Îl vreau pe Tinamou!

Payton-Jones îl studie pe bărbatul blond. Disputa fusese înverşunată şi durase aproape o jumătate de oră. Agentul fusese neobosit, asaltându-l pe Tennyson cu o avalanşă de întrebări şi şfichiuindu-l cu tot felul de insulte. Era una din tehnicile mult exersate ale celor de la M.I. 5, menită să cearnă adevărul de minciună. Se părea că acum englezul era mulţumit. Îşi coborî vocea.

— În regulă, domnule Tennyson. Putem să nu ne mai războim. Cred că vă datorez scuze.

— La capitolul scuze suntem chit. Pur şi simplu ştiam că pot să acţionez mai bine singur. Trebuia să susţin că am atâtea identităţi. Dacă m-ar fi văzut vreodată cineva cu un membru al serviciului dumneavoastră, mi-aş fi pierdut toată eficienţa.

— Atunci îmi pare rău că v-am chemat de atâtea ori.

— Au fost momente periculoase pentru mine. Parcă simţeam cum îmi scapă Tinamou printre degete.

— Încă nu l-am prins.

— Suntem aproape. Acum e doar o chestiune de zile. O să reuşim dacă o să fim foarte scrupuloşi cu privire la toate hotărârile pe care o să le luăm, la fiecare stradă pe care o s-o parcurgă delegaţiile, la localizarea fiecărei întruniri, ceremonii sau recepţii. Avem un avantaj pe care nu l-am mai avut niciodată: ştim că e de faţă.

— Sunteţi absolut sigur de sursa dumneavoastră?

— Niciodată n-am fost mai sigur. Bărbatul acela din localul din Berlin a fost curierul. Fiecare curier folosit pentru a se ajunge la Tinamou a fost ucis. Ultimele lui cuvinte au fost „Londra… săptămâna viitoare… vârf… câte unul de fiecare parte… un bărbat cu un

trandafir tatuat pe dosul mâinii… Nachrichtendienst”.

Payton-Jones dădu din cap.

— O să facem cercetări la Berlin cu privire la identitatea bărbatului.

— Mă îndoiesc că o să aflaţi ceva. Chiar dacă am foarte puţine date despre Nachrichtendienst, ştiu că manifestă o rigoare deosebită.

— Dar a fost neutru, spuse Payton-Jones. Iar informaţiile sale au fost întotdeauna exacte. N-a cruţat pe nimeni. Procurorii de la Nurenberg au fost mereu aprovizionaţi cu date de Nachrichtendienst.

— Sunt de părere, spuse Tennyson, că procurorilor li s-a dat doar ceea ce a vrut Nachrichtendienst să li se dea. N-aveau de unde şti ce informaţii au fost omise.

Englezul dădu din nou din cap.

— E posibil. E un lucru pe care nu-l vom afla niciodată, întrebarea e, de ce? Care e motivul?

— Dacă-mi daţi voie, răspunse bărbatul blond. Câţiva bătrâni pe punctul de-a muri, îndeplinindu-şi răzbunarea finală. Al Treilea Reich a avut doi inamici de ordin filosofic, care s-au aliat în ciuda antagonismelor care-i despărţeau: comuniştii şi democraţiile. Acum amândouă se întrec pentru supremaţie. Ce răzbunare mai bună decât să-l faci pe fiecare să-l distrugă pe celălalt?

— Dacă am putea stabili acest lucru, îl întrerupse Payton-Jones, am descoperi motivul care a stat la baza unei serii de asasinate din ultimii ani.

— Şi cum se poate stabili mai presus de orice dubiu? întrebă Tennyson. A avut vreodată Serviciul Englez de Informaţii legături directe cu Nachrichtendienst?

— O, da. Am insistat ca identităţile să fie ţinute sub cheie, bineînţeles. Nu puteam acţiona orbeşte pornind de la asemenea informaţii.

— Mai trăiesc şi azi?

— E posibil. Au trecut ani de zile de când n-a mai pomenit cineva de Nachrichtendienst. Fireşte că o să controlez.

— Vreţi să-mi daţi numele lor?

Agentul de la M.I. 5 se lăsă în scaun.

— E cumva una din condiţiile de care vorbeaţi, domnule Tennyson?

— De vorbit am vorbit dar am precizat că, date fiind împrejurările, n-o să pot insista asupra ei.

— Nici un om civilizat n-ar face-o. Dacă îl prindem pe Tinamou, o să vă bucuraţi de recunoştinţa guvernelor din lumea întreagă. Numele nu sunt importante. Dacă o să le avem, o să vi le comunicăm. Mai aveţi şi alte pretenţii? Ar fi trebuit să vin cu un caiet de însemnări?

— Sunt limitate şi s-ar putea să vă surprindă, răspunse Tennyson, trecând cu vederea insulta. În semn de recunoştinţă faţă de patronii mei, aş dori un avans de cinci ore exclusiv pentru *The Guardian*.

— Îl aveţi, spuse Payton-Jones. Altceva?

— Dat fiind că M.I. 5 a abordat diverşi oameni, lăsând să se înţeleagă că eu sunt subiectul cercetărilor, aş dori că Serviciul Englez de Informaţii să redacteze o scrisoare în care să precizeze atât că dosarul meu e fără pată, cât şi că am contribuit activ la eforturile dumneavoastră de a menţine… „stabilitatea internaţională”, să zicem.

— E inutil, spuse englezul. Dacă Tinamou va fi prins cu ajutorul informaţiilor pe care ni le-aţi adus, fără îndoială că guvernele de pretutindeni vă vor decora cu cele mai înalte onoruri. Scrisoarea din partea noastră s-ar dovedi gratuită. N-o să aveţi nevoie de ea.

— O să vedeţi că o să am, spuse Tennyson. Fiindcă penultima mea solicitare este ca numele meu să nu fie menţionat niciodată.

— Să nu fie… spuse Payton-Jones uluit. Nu e un lucru prea obişnuit, nu-i aşa?

— Vă rog să nu confundaţi eforturile mele profesionale cu viaţa personală. Nu caut laude cu orice preţ. Familia von Tiebolt are o datorie; consideraţi că în felul ăsta îşi achită o rată.

Agentul M.I. 5 tăcu o clipă.

— V-am judecat într-adevăr greşit. Îmi cer scuze încă o dată. Bineînţeles că o să aveţi scrisoarea.

— Sincer să fiu, mai am un motiv pentru care doresc să-mi păstrez anonimatul. Îmi dau seama că marina regală şi autorităţile franceze sunt mulţumite cu explicaţia că sora mea şi soţul ei au murit întâmplător în timpul unei mici vacanţe şi probabil că au dreptate. Dar cred că sunteţi de acord cu mine că alegerea momentului a fost nefericită. Mai am o soră; ea şi cu mine suntem ultimii reprezentanţi ai neamului von Tiebolt. Dacă i s-ar întâmpla ceva, nu mi-aş ierta-o niciodată.

— Înţeleg.

— Aş dori să vă ofer tot sprijinul de care sunt în stare. Cred că sunt omul care ştie cel mai mult despre Tinamou. Îl studiez de ani de zile. Fiecare crimă, toate mişcările planificate înainte şi după lovituri. Cred că pot să vă ajut. Aş vrea să fac parte din echipa dumneavoastră.

— Aş fi de-a dreptul idiot dacă v-aş refuza. Care este ultima cerinţă?

— Ajungem şi la ea, spuse Tennyson ridicându-se în picioare. Lucrul care trebuie înţeles cu privire la Tinamou este că tehnica lui implică schimbări bruşte ale registrului şi o ştiinţă a improvizării exersată în timp. Nu are o singură strategie, ci zece sau douăsprezece, fiecare din ele concepută şi pusă la punct cu meticulozitate, aşa încât să poată fi adaptată momentului.

— Nu prea înţeleg despre ce vorbiţi.

— Daţi-mi voie să vă explic. Ţineţi minte crima din Madrid, care a avut loc cu şapte luni în urmă, în timpul mişcărilor de stradă?

— Bineînţeles. S-a tras cu arma de la o fereastră aflată la etajul

patru, deasupra mulţimii.

— Exact. O clădire a guvernului dintr-o piaţă publică unde trebuiau să aibă loc demonstraţiile. O clădire a *guvernului*. Asta mi-a dat de gândit. Să presupunem că paza ar fi fost mai atentă, măsurile de securitate mai eficiente, iar oamenii percheziţionaţi mai ales ca să nu aibă arme. Ce s-ar fi întâmplat dacă făptaşul *nu* ar fi putut ajunge la fereastra aceea? Întâmplător, era locul ideal ca să-şi aducă ţinta în bătaia puştii. Dar dacă în camera aceea ar fi fost oameni?

— S-ar fi dus în altă parte.

— Normal. Dar, oricât de bine ar fi fost ascunsă arma introdusă într-o cârja, legată de picior, cusută în căptuşeală – tot l-ar fi incomodat. Trebuia să se mişte rapid. Executarea la timp a operaţiunii era hotărâtoare; demonstraţia nu avea să dureze foarte mult. Tinamou trebuia să aibă mai multe locuri şi mai multe variante. Şi le-a avut.

— De unde ştiţi? întrebă omul de la M.I. 5, fascinat.

— Am petrecut două zile la Madrid, cercetând fiecare clădire, fiecare fereastră şi fiecare acoperiş din jurul pieţii. Am găsit patru arme intacte şi alte trei locuri unde fuseseră scoase scânduri din podea, fuseseră scoase cercevelele ferestrelor şi fuseseră distruse cornişele. În locurile acelea fuseseră ascunse alte arme. Am găsit chiar şi un kilogram de explozibil într-o ladă de gunoi de pe trotuar. La cincizeci de paşi de centrul demonstraţiei. *Opt* poziţii din care putea să ucidă. Tot atâtea variante din care avea de ales, fiecare corespunzând unui moment precis şi unui anumit interval de timp.

Payton-Jones se aplecă în faţă cu mâinile pe masă.

— Asta complică lucrurile. Măsurile de protecţie tradiţionale se concentrează asupra unui singur loc. Care este cea mai bună poziţie din cincizeci posibile? Se pleacă de la ipoteza că asasinul îşi alege un loc fix. Strategia pe care mi-aţi descris-o adaugă o nouă dimensiune: mobilitatea instantanee. Nu o singură ascunzătoare prestabilită, ci mai multe, alese pentru o multitudine de situaţii.

— Şi pentru un anumit interval de timp, încheie bărbatul blond. Dar, aşa cum am amintit, avem un avantaj. Ştim că va fi acolo. Mai există şi un al doilea, pe care trebuie să-l folosim imediat.

Tennyson se opri.

— Ce anume?

— O să reformulez afirmaţia. Trebuie să-l folosim doar dacă suntem de acord că prinderea lui Tinamou e aproape la fel de importantă ca siguranţa deplină a ţintelor sale.

Englezul se încruntă.

— E o afirmaţie destul de periculoasă. În privinţa acestor oameni nu pot exista nici un fel de riscuri, calculate sau nu. În orice caz, nu pe pământ englez.

— Ascultaţi-mă până la capăt, vă rog. A mai ucis şi alţi conducători

politici, semănând suspiciune şi stimând ostilitate între diverse guverne. Şi de fiecare dată au existat oameni cu mintea limpede care au contribuit la destinderea atmosferei însă Tinamou trebuie să fie oprit, fie şi în eventualitatea oricât de îndepărtată, că într-o bună zi oamenii cu mintea limpede n-or să acţioneze suficient de repede. Cred că-l putem opri chiar acum, dacă obţinem consimţământul tuturor.

— Consimţământ pentru ce?

— Pentru respectarea programului anunţat în presă. Strângeţi-i pe toţi conducătorii delegaţiilor şi spuneţi-le tot ce ştiţi. Anunţaţi-i că se vor lua măsuri de protecţie extraordinare, dar că, respectându-se întru totul programul stabilit, sunt şanse mari ca Tinamou să fie în sfârşit capturat.

Tennyson se opri şi se lăsă în scaun, cu mâinile pe marginea mesei.

— Cred că, dacă o să le spuneţi exact cum stau lucrurile, or să fie cu toţii de acord. La urma urmei, liderii politici se întâlnesc cam tot timpul cu situaţii de genul ăsta.

Aerul încruntat de pe chipul agentului M.I. 5 dispăruse.

— Şi n-o să fie nimeni acuzat de laşitate. Bine. Care e al doilea avantaj?

— Tehnica lui Tinamou îl obligă să-şi amplaseze arme ascunse în mai multe locuri. Ca să facă aşa ceva, trebuie să înceapă cu câteva zile, poate chiar săptămâni, înaintea asasinatului. Fără îndoială că s-a şi apucat de treabă aici la Londra. Vă sugerez să începem o cercetare foarte discretă dar în acelaşi timp amănunţită, concentrându-ne asupra zonelor care se regăsesc în materialele publicate în legătură cu programul întâlnirii la vârf.

Payton-Jones îşi împreună mâinile într-un gest de încuviinţare.

— Fireşte. Trebuie să găsim doar una din aceste zone şi avem nu numai localizarea generală, ci şi intervalul de timp.

— Exact. O să ştim că o să aibă loc o tentativă de asasinat pe durata unui număr precis de minute, în timpul unui eveniment anume dintr-o zonă bine definită.

Bărbatul blond făcu o nouă pauză.

— Aş dori să vă ajut în această cercetare. Ştiu ce să caut şi poate chiar mai important, ştiu unde nu e nevoie să caut.

Nu avem prea mult timp.

— Apreciem cum se cuvine oferta dumneavoastră, domnule, spuse englezul. M.I. 5 vă este recunoscător. Să începem din seara asta?

— Să-l mai lăsăm o zi să-şi instaleze armele. O să ne mărească şansele de a găsi ceva. De asemenea, o să am nevoie de o uniformă cât se poate de banală şi de o legitimaţie pe care să scrie „inspector însărcinat cu paza clădirii” sau ceva de genul ăsta.

— Foarte bine, spuse Payton-Jones. Mărturisesc cu jenă că avem o fotografie a dumneavoastră la dosar; o s-o folosim pentru legitimaţie.

Aş zice că vă trebuie un patruzeci şi opt pentru pantaloni şi un treizeci şi opt pentru talie.

— Pe aproape. Nici nu e nevoie de croială pentru uniformele funcţionarilor publici.

— Întocmai. O să ne ocupăm de ambele articole mâine dimineaţă, spuse Payton-Jones ridicându-se. Spuneaţi că mai aveţi o cerinţă.

— Am. De când am plecat din Brazilia nu am mai purtat armă. Nici nu ştiu precis dacă e permis dar acum aş dori să am una. Doar pe durata întâlnirii la vârf, bineînţeles.

— O să pun să vi se înmâneze una.

— Dar pentru asta ar trebui să semnez, nu?

— Da.

— Iertaţi-mă, dar adineauri am vorbit foarte serios. Aşa nu doresc laude pentru ceea ce v-am spus, tot aşa nu vreau absolut deloc ca numele meu să apară undeva ca asociat al celor de la M.I. 5. Nu doresc să ştie nimeni ce fel contribuţie am avut. Numele meu pe un permis de intrare ar putea duce pe un eventual curios la aflarea adevărului. Şi ar fi posibil ca acesta să aibă legături cu Nachrichtendienst.

— Înţeleg.

Englezul se descheie la haină costumului şi vârî mâna înăuntru.

— E un lucru total neobişnuit, dar la fel de neobişnuite sunt şi împrejurările.

Scoase un revolver mic, cu ţeava scurtă şi i-l dădu lui Tennyson.

— Ţinând cont că ştim amândoi care e sursa, luaţi-l pe al meu. O să-l trec pe listă pentru revizie şi o să iau altul.

— Mulţumesc, spuse bărbatul blond, ţinând armă ca pe un lucru cu care nu era obişnuit.

Tennyson intră într-o cârciumă de lângă Soho Square. Cercetă încăperea prin norii grei de fum şi văzu ce căuta: o mână ridicată de un bărbat aflat la o masă din fund, dintr-un colţ. Ca întotdeauna, bărbatul purta un impermeabil maro croit anume pentru el. Semăna cu un impermeabil obişnuit; diferenţa o constituiau buzunarele şi cureluşele suplimentare care adeseori conţineau diverse pistoale, amortizoare şi explozibile. Fusese pregătit de Tinamou, pregătit atât de bine încât de multe ori îndeplinea el serviciile contractate de asasin, când Tinamou nu era disponibil.

Ultima lui misiune avusese loc la aeroportul Kennedy, într-o seară ploioasă, când un cordon de poliţişti fusese amplasat în jurul unui avion British Airways 747. Îşi găsise prada în cabina unei cisterne cu combustibil şi-şi făcuse treaba.

John Tennyson îşi duse băutura la masă şi se aşeză lângă bărbatul

cu impermeabilul maro. Masa era rotundă şi mică; scaunele erau atât de apropiate încât cei doi stăteau cu capetele la doar câţiva centimetri unul de altul, fiind astfel în stare să vorbească încet.

— E aranjat totul? întrebă bărbatul blond.

— Da, răspunse însoţitorul lui. Convoiul de maşini o ia la stânga pe Strand, ocoleşte Trafalgar Square, trece pe poartă de la Admiralty Arch şi pe la Mail, îndreptându-se spre palat. Sunt şapte locuri.

— Dă-mi ordinea.

— De la est spre vest, în ordine, începem cu Strand Palace Hotel, vis-a-vis de Savoy Court. Etajul trei, camera 306. Puşca automată cu repetiţie şi luneta sunt cusute în salteaua patului de lângă fereastră. Următorul bloc la stânga, latura estică, etajul patru, toaleta bărbaţilor de la o firmă de contabilitate. Arma se află în tavan, deasupra plăcii de ceramică din stânga neonului. Exact peste drum, tot la etajul patru – la etajul unu se află o arcadă frumuşică – într-un birou de dactilografiere. Puşca şi luneta sunt legate de partea de jos a unui foto-copiator. Mai departe spre Trafalgar…

Bărbatul cu impermeabilul maro trecu în revistă şi celelalte ascunzători ale armelor. Se aflau pe un perimetru de aproape o jumătate de milă, de la Savoy Court la Admiralty Arch.

— Excelente alegeri, spuse Tennyson, împingând cana de bere neatinsă. Ţi-ai înţeles în întregime mişcările?

— Ştiu care sunt. Nu pot să spun că le-am înţeles.

— De fapt, nu e neapărată nevoie, nu? întrebă bărbatul blond.

— Sigur că nu. Dar mă gândeam la tine. Dacă eşti înconjurat sau blocat, aş putea să fac eu treaba. Din oricare loc. De ce nu-mi dai şi mie acces la unul din ele?

— Nici chiar tu nu eşti pregătit pentru aşa ceva. N-avem voie să comitem nici cea mai mică greşeală. Un singur glonte tras aiurea ar însemna un dezastru.

— Dă-mi voie să-ţi amintesc că am fost antrenat de cel mai bun în materie.

Tennyson zâmbi.

— Ai dreptate. Foarte bine. Fă mişcările pe care ţi le-am indicat şi stabileşte-te în al optulea loc. Alege o cameră din clădirea guvernului, dincolo de Admiralty Arch şi anunţă-mă care e. Te descurci?

— Floare la ureche, replică bărbatul, ducându-şi cana de bere la buze.

Tennyson observă un trandafir roşu tatuat pe spatele mâinii drepte.

— Pot să-ţi dau o sugestie? întrebă John Tennyson.

— Sigur, ce anume?

— Poartă mănuşi, spuse Tinamou.

Bărbatul blond deschise uşa şi duse mâna la comutatorul de pe perete; două veioze se aprinseră în camera de hotel care avea numărul 306. Îi făcu semn să intre bărbatului între două vârste care îl însoţea.

— E în regulă, spuse Tennyson. Chiar dacă e supravegheată camera, perdelele sunt trase şi e exact ora la care cameristele fac paturile. Aici.

Payton-Jones se ţinu după Tennyson în timp ce acesta scoase un mic detector de metale din buzunarul paltonului. Apăsă pe buton şi ţinu dispozitivul deasupra patului. Sunetul vag crescu în intensitate, iar acul de pe cadran sări în partea dreaptă.

Dădu atent cuvertura în lături şi scoase cearceafurile.

— E acolo. Poţi să-i pipăi conturul, spuse el, apăsând salteaua cu degetele.

— Remarcabil, spuse Payton-Jones. Iar camera e reţinută de zece zile?

— Printr-o telegramă şi un mandat poştal trimis de la Paris. Pe numele lui Le Fevre, un pseudonim care nu spune nimic. Aici n-a fost nimeni.

— Da, e acolo, spuse Payton-Jones luând mâinile de pe pat.

— Am reuşit să identific puşca, spuse Tennyson, dar celălalt obiect ce e?

— O lunetă telescopică, răspunse englezul. O să lăsăm totul neatins şi o să postăm câţiva oameni pe coridor.

— Următorul loc e ceva mai încolo pe aceeaşi stradă, în spălătorul unei firme de contabilitate aflată la etajul patru. Arma se găseşte în tavan, prinsă de una din ţevile de lângă neon.

— Să mergem, spuse Payton-Jones.

După o oră şi patruzeci şi cinci de minute, cei doi bărbaţi se aflau pe acoperişul unei clădiri care dădea spre Trafalgar Square. Amândoi îngenuncheară lângă micul parapet aflat la margine. Dedesubt se găsea drumul pe care avea să se angajeze convoiul care-i transporta pe conducătorii întâlnirii la nivel înalt pe sub Admiralty Arch şi mai departe spre Mall.

— Faptul că Tinamou a amplasat o armă aici, spuse Tennyson, ţinându-şi o mână rezemată de cartonul gudronat care se umflase uşor în apropierea peretelui, mă face să cred că o să poarte uniformă de poliţist.

— Înţeleg ce vrei să spui, rosti Payton-Jones. Un poliţist umblând pe acoperiş unde e postat un om de-al nostru n-ar băga pe nimeni la idei.

— Exact. L-ar putea ucide pe omul vostru că apoi să-i ia locul.

— Dar în cazul ăsta se autoizolează. N-are ieşire.

— Nu prea cred că are nevoie de aşa ceva, în sensul obişnuit al cuvântului. O frânghie aruncată undeva spre o alee lăturalnică,

mulţimea isterică de dedesubt, scările gemând de lume, harababură generală. A scăpat în condiţii mult mai puţin spectaculoase. Aminteşte-ţi că are mai multe identităţi decât o carte de telefon. La Madrid sunt convins că a fost unul din anchetatorii prezenţi la faţa locului.

— Aici o să postăm doi oameni, dintre care unul n-o să fie la vedere. Şi patru trăgători de elită pe acoperişurile învecinate.

Payton-Jones se îndepărtă târându-se de lângă perete; bărbatul blond îl urmă.

— Ai făcut o treabă extraordinară, Tennyson, spuse agentul de la M.I. 5. Ai dat la iveală cinci ascunzători în ceva mai puţin de treizeci şi şase de ore. Eşti mulţumit, astea sunt toate?

— Încă nu. Totuşi, sunt satisfăcut că am stabilit parametrii, între Savoy Court şi capătul lui Trafalgar, undeva în astea şase blocuri o să acţioneze. După ce trece convoiul pe sub Arc şi ajunge pe Mall, putem să respirăm. Până atunci, în ce mă priveşte, nu cred c-o să fiu în stare. Delegaţiile au fost anunţate?

— Da. Fiecare şef de stat o să aibă un strat metalic de protecţie în dreptul pieptului, bazinului şi picioarelor, precum şi calote de plastic antiglonţ în pălării. Bineînţeles că preşedintele Statelor Unite a obiectat împotriva pălăriei în sine iar rusul vrea ca plasticul să-i fie implantat în blană dar în rest totul merge bine. Riscurile sunt minime.

Tennyson se uită la Payton-Jones.

— Chiar crezi asta?

— Da. De ce?

— Am impresia că te înşeli. Tinamou nu e un simplu trăgător de frunte. E capabil să ochească fulgerător şi să nimerească o monedă de un şiling de la cinci sute de metri. Pentru el o fâşie de carne de sub borul unei pălării nu înseamnă mare lucru. Poate să ţintească în ochi şi să nu dea greş.

Englezul îi aruncă o privire rapidă lui Tennyson.

— Am spus că riscul este minim, nu că nu există. La primul semn de agitaţie, fiecare şef de stat va fi acoperit de câte un scut uman. Deocamdată ai găsit cinci locuri; hai să zicem că mai sunt încă cinci. Dacă nu mai descoperi nici unul, tot i-am redus eficienţa cu cincizeci la sută şi există şanse mari – de cel puţin cincizeci la sută – să-şi facă apariţia într-unul din cele nereperate. Hotărât lucru, sorţii sunt împotriva lui Tinamou. O să-l prindem. *Trebuie* să-l prindem.

Până marţi la trei noaptea, Tennyson „descoperise” încă două arme. Acum erau şapte în total, formând o linie dreaptă de-a lungul Strand-ului de la Savoy Court până la acoperişul de la intersecţia dintre Whitehall şi Trafalgar. Fiecare ascunzătoare era supravegheată de minimum cinci agenţi, ascunşi pe coridoare şi acoperişuri, cu puştile şi pistoalele pregătite, gata să tragă în oricine s-ar fi apropiat măcar de

armele dosite.

Cu toate acestea, Tennyson nu era satisfăcut.

— Ceva *nu* e în regulă, continuă să-i repete lui Payton-Jones. Nu ştiu exact ce, dar e ceva care nu merge.

— Eşti extenuat, spuse agentul din camera de la Savoy transformată în centru de comandă. Şi surescitat. Ai făcut o treabă excelentă.

— Nu tocmai. *Ceva* tot mai e şi nu pot să-mi dau seama ce anume.

— Calmează-te. Uită-te la lucrurile despre care ţi-ai *dat* seama: şapte arme. Din cât se pare, astea sunt toate. Trebuie să se apropie de una din ele, trebuie să se dea de gol că ştie de existenţa ei. E al nostru. Calmează-te. Am alertat o mulţime de oameni.

— Da, numai că e ceva, *care nu e în regulă*.

*

* *

Mulţimea se înşirase de-o parte şi de alta pe Strand iar trotuarele erau pline ochi de la bordură până la vitrine. Pe ambele laturi ale străzii fuseseră plasaţi din loc în loc stâlpi de protecţie, legaţi între ei de cabluri groase de oţel. Poliţiştii londonezi stăteau pe două rânduri, faţă în faţă, înaintea cablurilor iar ochii li se mişcau rapid în toate direcţiile, în timp ce ţineau pe lângă corp bastoanele scoase din teci.

Dincolo de poliţişti, amestecaţi în mulţime, se aflau peste o sută de agenţi ai Serviciului Englez de Informaţii, mulţi dintre ei reveniţi în ţară din misiunile pe care le aveau în Străinătate. Erau specialiştii pentru care insistase Payton-Jones, asigurarea lui împotriva celebrului asasin capabil să ochească o monedă de un şiling de la cinci sute de metri. Comunicau între ei prin radio-emiţătoare minuscule fixate pe o frecvenţă rar întâlnită, care nu putea fi nici bruiată, nici interceptată.

În Centrul de comandă de la Savoy atmosfera era încordată şi fiecare din cei prezenţi acolo era un expert. Ecranele computerelor prezentau fiecare metru al pieţei, liniile şi grilele reprezentând blocurile şi trotuarele. Ele erau conectate la radio-emiţătoarele din exterior; semănau cu nişte mici puncte mişcătoare care se aprindeau când erau activate. Se apropia momentul. Convoiul se pusese în circulaţie.

— Mă întorc pe stradă, spuse Tennyson, scoţând radioul minuscul din buzunar. Fixez săgeata verde în poziţie de recepţie, aşa e?

— Da, dar nu trimite mesaje decât dacă ştii precis că sunt esenţiale, spuse Payton-Jones. Din clipa când convoiul ajunge la Waterloo Bridge, intervalul de raport e de cinci secunde, la fiecare cincizeci de metri – bineînţeles, cu excepţia urgenţelor. Păstrează-ţi lungimea de undă liberă.

Un agent aflat lângă ecranul unui computer vorbi cu voce tare.

— Sunt la o sută cincizeci de metri, domnule. Viteză constantă de opt mile pe oră.

Bărbatul blond ieşi în grabă din cameră. Venise vremea să recurgă la mişcările rapide care or să distrugă Nachrichtendienst odată pentru totdeauna şi or să întărească testamentul de la Wolfsschanze.

Ajunse pe Strand şi se uită la ceas. În treizeci de secunde bărbatul cu impermeabil maro trebuia să apară la o fereastră de la etajul doi al hotelului Strand Palace. Numărul camerei era 206 şi se afla chiar sub camera unde era arma ascunsă în saltea. Era prima mişcare.

Tennyson căută cu privirea pe unul din specialiştii lui Payton-Jones. Nu erau greu de reperat; aveau radio-emiţătoare mici, identice cu al lui. Se apropie de un agent, un om cu care mai vorbise intenţionat şi înainte, încercând să rămână în faţa uneia din vitrine; mai vorbise şi cu alţii între timp.

— Salut. Cum merge treaba?

— Poftim? A, dumneavoastră sunteţi, domnule. Agentul îi privea pe oamenii aflaţi în raza sectorului său. N-avea timp de stat la taclale.

Dinspre Strand, lingă Waterloo Bridge, se auzi deodată un zgomot. Convoiul se apropia. Mulţimea se îngrămădi spre bordură, fluturând steguleţe. Cele două şiruri de poliţişti de pe stradă, de dincolo de stâlpi, dădură impresia că strâng rândurile, ca şi cum ar fi anticipat panica.

— Acolo! Urlă Tennyson, apucându-l de braţ pe agent. Acolo *sus!*

— Ce? Unde?

— Fereastra aceea! Acum câteva secunde era închisă! Nu-l putea vedea bine pe bărbatul în impermeabil maro, dar era evident că în semiîntunericul din cameră se afla o siluetă.

Agentul îşi ridică radio-emiţătorul.

— Posibil suspect. Sectorul unu, hotel Strand Palace, etaj doi, a treia fereastră de la colţul din sud. Staţia-pilot răspunse imediat.

— Asta e sub 306. Urgent control de securitate. Bărbatul de la fereastră dispăru.

— A plecat, spuse imediat agentul.

După cinci secunde în radioemiţător se auzi o altă voce:

— Nu e nimeni aici. Camera e goală.

— Îmi pare rău, spuse bărbatul blond.

— Mai bine să fim siguri, domnule, răspunse agentul. Tennyson se îndepărtă, pornind spre sud prin mulţime.

Se uită încă o dată la ceas: mai avea douăzeci de secunde. Se apropie de un alt bărbat care ţinea un radioemiţător în mina; îl scoase pe al lui ca să intre în discuţie.

— Sunt de-ai voştri, spuse el aproape strigând, ca să se facă auzit. E totul în regulă?

Agentul se întoarse cu faţa spre el.

— Poftim?

Pe urmă văzu radio-emiţătorul din mâna lui Tennyson.

— A, da, aţi fost la instructajul de dimineaţă. Totul merge bine, domnule.

— *Uşa* aceea! Spuse Tennyson, punându-şi mâna pe umărul agentului. De cealaltă parte a străzii. Uşa deschisă. Se văd scările deasupra capetelor mulţimii. Uşa aceea.

— Ce-i cu ea? Bărbatul de pe trepte? Cel care aleargă?

— Da! E acelaşi.

— Cine? Ce tot vorbiţi?

— E acelaşi cu cel din camera de hotel. Acum câteva clipe. E acelaşi om, ştiu *precis!* Ducea o servietă.

Agentul vorbi în radioemiţător.

— Cerem control de securitate. Sectorul patru, flancul vestic. Uşa de lângă magazinul de bijuterii. Un bărbat cu o servietă. Pe scări.

— Se face, se auzi răspunsul.

De partea cealaltă a hotelului Strand, Tennyson zări doi oameni intrând în goană pe uşa deschisă şi urcând scările. Privi la stânga. Bărbatul cu impermeabil maro ieşi din magazinul de bijuterii şi se amestecă în mulţime. La primul nivel se afla o uşă, de obicei închisă – ca şi acum – care făcea legătura între cele două clădiri.

O voce se auzi în radioemiţător.

— Nimeni cu valiză între etajele doi şi cinci. Verificăm imediat acoperişul.

— Nu-i nevoie, ordonă o altă voce. Suntem noi aici şi nu-i nici picior de om.

Tennyson ridică din umeri în chip de scuză şi se îndepărtă. Mai avea de dat alarma de trei ori, în timp ce convoiul se deplasa impunător pe Strand. Ultima din ele o să determine oprirea vehiculului din faţă, fiind nevoie de o verificare riguroasă înainte de continuarea drumului spre Trafalgar. El însuşi o să fie autorul acestei alarme finale. Aceasta o să preceadă haosul.

Primele două avură loc rapid, la trei minute una de alta. Bărbatul cu impermeabil maro respecta programul strict alcătuit cu precizie şi subtilitate. Nu se întâmplase niciodată să fie oprit de vreun membru al Serviciului Englez de Informaţii în timp ce-şi croia drum cu vioiciune spre Trafalgar Square. La piept îi atârnau două aparate de fotografiat şi un mic dispozitiv de măsurare a luminii, toate legănându-se încolo şi încoace în timp ce „turistul” încerca să descopere cea mai bună poziţie din care să imortalizeze acest moment de istorie.

Alarmă unu. Cineva fu prins de braţ, un braţ a cărui mâna ţinea un radioemiţător.

— Schelăria aceea! Acolo sus!

— Unde!

O întreagă parte laterală a unei clădiri din faţa staţiei Charing Cross se afla în plină reconstrucţie. Oamenii se urcaseră pe schele; ovaţionau

şi fluierau în momentul când convoiul internaţional îşi făcu apariţia.

— Sus la dreapta. S-a ascuns în spatele placajului!

— *Cine*, domnule?

— Bărbatul din hotel şi de pe treptele acelea din dreptul uşii! Servieta!

— Control securitate. Sector şapte. Un om pe schela de construcţie. Cu servietă.

În staţia-pilot izbucniră mai multe voci.

— Toţi suntem pe schele, vere.

— N-are nimeni servietă.

— Zeci de aparate de fotografiat. Nici serviete, nici alte bagaje.

— Placajul de la etajul doi!

— Omul schimba filmul, vere. Coboară acum. Nu-i ce căutăm.

Îmi pare rău.

— Am tras o sperietură, domnule.

— Îmi cer scuze.

Alarmă doi. Tennyson îi arătă unui poliţist legitimaţia temporară de agent M.I. 5 şi străbătu în goană intersecţia, oprindu-se în Trafalgar Square care gemea de lume.

— Leii! *Dumnezeule*, leii!

Agentul, unul din cei cu care Tennyson stătuse de vorbă în timpul instructajului de dimineaţă, privi fix la baza monumentului Lordului Nelson. O mulţime de privitori se cocoţaseră pe leii care înconjurau simbolul semeţ al victoriei lui Nelson la Trafalgar.

— Cum aţi spus, domnule?

— Iar l-am văzut! Bărbatul de pe schelărie!

— Adineauri am mai auzit ceva despre el, spuse agentul. Unde e?

— S-a ascuns în spatele leului din dreapta. Nu e nici o servietă. E o geantă de plastic dar e prea mare pentru un aparat de fotografiat! N-ai priceput? E prea mare pentru un aparat de fotografiat!

Agentul nu ezită, ducând imediat radio-emiţătorul la gură.

— Control securitate. Sectorul nouă. Felină dinspre nord. Un bărbat cu o geantă mare de piele.

În staţia-pilot se auziră nişte paraziţi, apoi două voci care se întretăiau.

— Un bărbat cu două aparate de fotografiat, cel mai mare jos la picioare…

— Un bărbat care-şi verifică dispozitivul de măsurare a luminii, corespunde… Nu văd nici un pericol. Nu e ce căutăm.

— Un bărbat coboară şi-şi reglează aparatul de fotografiat. Nu-i ce căutăm.

Agentul M.I. 5 îl privi pe Tennyson, după care se uită în altă parte, ochii lui cercetând atent mulţimea.

Venise momentul. Declanşarea ultimei alarme, începutul sfârşitului

lui Nachrichtendienst.

— Te înşeli! strigă Tennyson furios. *Toţi* vă înşelaţi! Până la unul!

— Poftim?

Bărbatul blond o luă la fugă cât putu de repede, croindu-şi drum prin piaţa înţesată de lume şi încercând să ajungă la bordură, cu radio-emiţătorul lipit de ureche. Auzi mai multe voci neliniştite care-i comentau izbucnirea.

— *E nebun de legat!*

— *Zice că ne înşelăm.*

— *În legătură cu ce!*

— *Habar n-am.*

— *A fugit.*

— *Unde?*

— *Nu ştiu. Nu-l mai văd.*

Tennyson ajunse la gardul de fier care înconjura monumentul. Putu să-şi vadă colegul – ucenicul lui Tinamou – ţâşnind pe stradă, în direcţia arcului. Bărbatul cu impermeabil ţinea în mână o cutiuţă de plastic. Legitimaţia dinăuntru era o copie fidelă a celei din buzunarul lui Tennyson, cu excepţia fotografiei care era diferită.

— Acum!

Bărbatul blond apăsă pe buton şi strigă în radioemiţător.

— El e! Ştiu precis!

— *Cine-i acolo?*

— *Răspunde.*

— *E din sectorul zece.*

— Acum m-am prins! Mi-am dat seama ce nu era în regulă.

— *Tu eşti, Tennyson*? se auzi vocea lui Payton-Jones.

— Da!

— *Unde eşti?*

— Asta e! Acum am priceput.

— *Ce-ai priceput? Tennyson, tu eşti? Ce s-a întâmplat? Răspunde.*

— E-atât de limpede acum! Aici am greşit! N-o să se întâmple când credeam noi – şi mai ales *unde* credeam noi.

— *Ce tot vorbeşti? Unde te afli?*

— Ne-am păcălit, nu înţelegi? Armele. Cele şapte ascunzători. Au fost alese *special* ca să le găsim. *Asta* nu era în regulă!

— *Cum?… Apasă pe butonul roşu, Tennyson. Lasă-ţi lungimea de undă liberă… Ce nu era în regulă?*

— Ascunderea armelor. Nu s-a făcut suficient de bine. Le-am găsit prea uşor.

— *Pentru Dumnezeu, ce vrei să spui?*

— Încă nu sunt sigur, răspunse Tennyson, apropiindu-se de o deschizătură din cadrul porţii. Ştiu doar că armele alea au fost puse acolo intenţionat ca să le găsim. Se leagă de trecere!

— *Ce trecere? Apasă pe butonul roşu. Unde eşti?*

— Undeva între sectorul zece şi marginea sectorului nouă, interveni o altă voce. Flancul de vest. În Trafalgar.

— Trecerea de la o armă la alta! strigă Tennyson. De la est la vest! După ce se trece de fiecare poziţie, o eliminăm. N-avem voie! Sunt limuzine decapotabile!

— *Ce vrei să spui?*

— Opreşte convoiul! Pentru Dumnezeu cel sfânt, opreşte convoiul!

— *Opriţi convoiul!... S-a dat ordin. Acum spune-mi unde eşti.*

Bărbatul blond se lăsă pe vine; doi agenţi M.I. 5 trecură la câţiva paşi de el.

— Cred că l-am reperat! Omul de pe schelărie, din pragul uşii şi de la fereastra hotelului. El e! Se apleacă. Acum o ia la fugă!

— *Descrie-l. Pentru Dumnezeu, descrie cum arată.*

— Poartă o haină. O haină maro în carouri.

— *Alarmă către toţi agenţii. Găsiţi un bărbat într-o haină maro în carouri. Aleargă spre nord, prin sectoarele nouă, opt şi şapte. Flancul vestic.*

— Trebuie să mai existe o armă! O armă pe care n-am găsit-o. O să tragă din spate! Pentru el distanţa nu înseamnă nimic. Poate nimeri pe cineva în ceafă şi de la un kilometru! Daţi drumul convoiului! Repede!

— *Maşina numărul unu, avansaţi. Agenţii să preia conducerea coloanei. Apăraţi ţintele împotriva unui foc din spate.*

— S-a oprit!

— *Tennyson, unde eşti? Dă-ne coordonatele.*

— *Tot între sectoarele nouă şi zece, domnule,* interveni o voce.

— Acum nu mai are haina dar e acelaşi om! Fuge şi traversează Strand-ul!

— *Unde?*

— *Nu traversează nimeni în sectorul opt.*

— *Sectorul nouă!*

— *Nimeni, domnule.*

— Mult în urmă! În spatele convoiului!

— *Sectorul cinci raportează. Poliţia a slăbit rândurile...*

— *Să le strângă la loc. Luaţi toată lumea de pe stradă. Tennyson, cum e îmbrăcat? Descrie-l.*

Bărbatul blond tăcu. Se plimbă prin piaţă vreo douăzeci de metri, apoi ridică din nou radio-emiţătorul la gură.

— Poartă un impermeabil maro. Se întoarce în Trafalgar Square.

— *Sectorul opt, domnule. Transmite din sectorul opt.*

Tennyson închise radio-emiţătorul, îl vârî în buzunar şi dădu fugă înapoi la gardul de fier. Convoiul ajunsese la Charing Cross şi se afla la vreo patru sute de metri. Sincronizarea era perfectă. Sincronizarea lui Tinamou era întotdeauna perfectă.

Bărbatul în impermeabil maro luă poziţie într-un birou părăsit din clădirea guvernului, dincolo de Admiralty Park, camera fiindu-i asigurată prin intermediul falsei legitimaţii M.I. 5. De fapt, legitimaţia era un simplu permis dar astăzi nu mai avea nimeni timp să stea la discuţii. Linia de bătaie din cameră până la convoi era dificilă dar nu punea probleme cuiva pregătit de Tinamou.

Tennyson escaladă gardul de fier şi străbătu de-a curmezişul Trafalgar Square, îndreptându-se spre Admiralty Arch. Doi ofiţeri de poliţie îl opriră, cu bastoanele ridicate în acelaşi timp. Convoiul se afla la trei sute de metri.

— E ceva urgent! strigă bărbatul blond, arătându-şi legitimaţia. Verificaţi cu radio-emiţătoarele. Frecvenţă M.I. 5, centrul de comandă de la Savoy. Trebuie să ajung la clădirea guvernului!

Poliţiştii erau încurcaţi.

— Ne pare rău, domnule. N-avem radio-emiţătoare.

— Atunci faceţi rost! urlă Tennyson, trecând în goană pe lângă ei.

Ajuns la Arc, repuse în funcţiune radio-emiţătorul.

— E pe Mall! După trecerea convoiului pe sub Arc, opriţi toate vehiculele. E într-unul din copaci!

— *Tennyson, unde eşti*?

— *Sectorul doisprezece, domnule. E în sectorul doisprezece. Flancul de est.*

— *Retransmiteţi-i instrucţiunile. Repede, pentru Dumnezeu.*

Tennyson închise radio-emiţătorul, îl puse în buzunar şi-şi continuă drumul prin mulţime. Ajunse pe Mall şi făcu la stânga, alergând pe aleea care ducea la prima uşă a clădirii guvernului. Doi paznici în uniformă îi blocară calea. Scoase legitimaţia M.I. 5.

— A, da, domnule, spuse paznicul din stânga. Echipa dumneavoastră e la etajul doi. Nu mai ştiu precis în ce birou.

— Ştiu eu, spuse bărbatul blond, repezindu-se pe scară. Uralele din Trafalgar Square se înteţiră. Convoiul se apropia de Admiralty Arch.

Urcă treptele câte trei odată, dând în lături cu zgomot uşa coridorului de la etajul doi şi oprindu-se pe hol ca să-şi scoată pistolul din buzunar şi să-l agaţe de curea. Se apropie grăbit de a doua uşă pe stânga. N-avea rost să încerce s-o deschidă; era încuiată. Cu toate acestea, dacă ar fi spart-o fără un avertisment prealabil, s-ar fi ales cu un glonte în cap.

— *Es ist von Tiebolt*! strigă el. *Bleib beim Fenster*![20]

— *Herein*![21] se auzi răspunsul.

Tennyson se întoarse cu un umăr în faţă, porni şi se izbi de uşa fragilă. Uşa se deschise larg, dându-l la iveală pe bărbatul în impermeabil maro, care stătea ghemuit în dreptul ferestrei şi ţinea în

mână o armă cu ţeavă lungă. Mâinile îi erau acoperite de mănuşi de nylon de culoarea pielii.

— Johann?

— Au descoperit *totul*, spuse bărbatul blond. Fiecare armă, fiecare ascunzătoare!

— Imposibil! Urlă bărbatul în impermeabil. Poate una. Hai două. Dar nu pe toate!

— Pe toate, spuse Tennyson, îngenunchind în spatele bărbatului de la fereastră.

Maşina forţelor de securitate care deschidea coloana trecuse deja pe sub Admiralty Arch. Peste câteva secunde avea să apară prima limuzină. Uralele mulţimii aflate de o parte şi de alta pe Mall creşteau ca un cor uriaş.

— Dă-mi puşca! spuse Tennyson. E reglată cătarea?

— Sigur, răspunse bărbatul, înmânându-i arma.

Tennyson îşi trecu mâna stânga prin curea, strângând-o tare, după care îşi fixă puşca în umăr şi-şi lipi ochiul de luneta telescopică. Prima limuzină apăru în cerculeţul verde-deschis iar silueta primului ministru al Marii Britanii se ivi în cadrul mirei. Tennyson mişcă uşor puşca; în bătaia ei apăru acum figura zâmbitoare a preşedintelui Statelor Unite, mira fixându-se asupra tâmplei stângi a americanului. Tennyson deplasă armă înainte şi înapoi. Era important să ştie că din două apăsări pe trăgaci îi putea elimina pe amândoi.

O a treia limuzină intră încet în cerculeţul verde. În bătaia puştii se afla preşedintele Republicii Populare Chineze, mira oprindu-se sub cozorocul şepcii lui muncitoreşti. O uşoară apăsare pe trăgaci i-ar zbura creierii.

— *Ce* mai aştepţi? întrebă ucenicul lui Tinamou.

— Mă hotărăsc, răspunse Tennyson. Timpul e relativ. Jumătăţile de secundă se pot transforma în jumătăţi de oră.

Apăru şi a patra limuzină, cu premierul Uniunii Sovietice ivindu-se înăuntrul cerculeţului fatal.

Exerciţiul luase sfârşit. În minte, o făcuse. Trecerea de la dorinţă la realitate era un fapt minor. Ar fi fost atât de simplu să apese pe trăgaci.

Dar nu în felul ăsta termina cu Nachrichtendienst. Asasinatele or să vină mai târziu. Or să înceapă peste câteva săptămâni şi or să continue timp de alte câteva. Şi asta ţinea de testamentul de la Wolfsschanze, făcea parte integrantă din el. O să moară o sumedenie de conducători. Dar nu acum, nu în după-masa asta.

Convoiul se opri; Payton-Jones retransmisese instrucţiunile lui Tennyson. Nici o limuzină nu se angajă pe Mall. Zeci de agenţi începură să se împrăştie pe spaţiul verde, cu pistoalele scoase din teacă dar mascate în timp ce fugeau printre copaci, cu ochii atenţi la

frunzişul lor.

Tennyson ţinu strâns puşca în mâna stânga, cureaua stând întinsă de la ţeavă până la umăr. Scoase degetul din lăcaşul trăgaciului şi duse mâna dreaptă la talie, dând la iveală pistolul de la curea.

— *Acum*, Johann! S-au oprit, şopti ucenicul. Acum până n-o iau iar din loc. O să-i pierzi!

— Da, acum, spuse Tennyson încet, întorcându-se spre bărbatul ghemuit lângă el. Dar n-o să pierd nimic.

Trase cu pistolul, detunătura răsunând în biroul părăsit. Bărbatul se răsuci nebuneşte în timp ce sângele îi ţâşni din frunte. Se prăbuşi pe podea, cu ochii mari încremeniţi.

Nu ştia dacă împuşcătura fusese auzită şi în altă parte, peste zgomotul mulţimii de afară, dar n-avea importanţă. Peste câteva secunde o să se audă altele pe care nu o să le rateze nimeni. Tennyson se ridică rapid, lăsă puşca din mână şi scoase o bucăţică de hârtie împăturită din buzunar. Îngenunche lângă bărbatul mort şi îi vârî hârtia în gura însângerată şi lipsită de viaţă, împingând-o cât putu înspre gât.

Punând arma la loc în mâna posesorului, târî cadavrul la fereastră. Scoţând o batistă, şterse puşca de amprente şi vârî cu forţa degetul fără viaţă în lăcaşul trăgaciului, sfâşiind mănuşa de pe mâna dreaptă, ca să se poată vedea tatuajul.

Acum.

Scoase radio-emiţătorul şi se aplecă pe fereastră.

— Cred că l-am reperat! E la fel ca la Madrid. Asta el Madrid!

— *Madrid? Tennyson, unde…*

— Sectorul treisprezece, domnule. Flancul estic.

— Treisprezece? Mai precis. Madrid?…

Tennyson plecă de pe pervaz şi se întoarse în biroul părăsit. Acum mai avea de aşteptat câteva secunde. Câteva secunde până când Payton-Jones o să facă legătura.

Tennyson puse radio-emiţătorul pe podea şi îngenunche lângă bărbatul mort. Îi sprijini braţul inert şi arma de marginea ferestrei deschise. Ascultă vocile agitate care se auzeau în radioemiţător.

— *Sectorul treisprezece. Flancul estic. Dincolo de Arc spre stângă, pe direcţie sudică.*

— *Toţi agenţii să se concentreze asupra sectorului treisprezece. Flancul estic. Să se întâlnească acolo.*

— *Toţi se întâlnesc, domnule. Sectorul…*

— *Madrid!… Clădirea guvernului. E clădirea guvernului.*

Acum.

Bărbatul blond apăsă de patru ori degetul inert, trăgând la întâmplare în mulţimea din apropierea convoiului. Auzi ţipetele şi văzu cum se prăbuşiră câteva corpuri.

— Ieşiţi – să plece toate maşinile. Alarmă de gradul unu. Daţi-i drumul.

Motoarele limuzinelor începură să huruie iar maşinile se puseră în mişcare. Zgomotul sirenelor umplu Saint James's Park.

Tennyson îl lăsă pe bărbatul mort să cadă la podea şi ţâşni spre uşă, cu pistolul în mâna. Apăsă de câteva ori pe trăgaci, până când în camera încărcătorului nu mai rămase nici un cartuş. Corpul bărbatului mort se scutură la fiecare glonţ.

Vocile din radioemiţător se amestecau, fără să se mai poată înţelege ceva. Auzi zgomotul unor paşi care se apropiau în goană pe coridor.

Johann von Tiebolt se apropie de perete şi se lăsă jos, tras la faţă din cauza oboselii. Spectacolul luase sfârşit. Tinamou fusese prins.

De către Tinamou.

33

Ultima lor întâlnire avu loc la douăzeci şi şapte de ore şi jumătate după moartea bărbatului necunoscut presupus a fi Tinamou.

Încă de la prima relatare a memorabilului eveniment – semnalat iniţial de *The Guardian* şi confirmat ulterior de Downing Street{22} – vestea electrizase lumea. Cât despre Serviciul Englez de Informaţii, acesta refuzase orice comentariu cu privire la operaţiunea efectuată, mărginindu-se să-şi exprime recunoştinţa faţă de anumite surse pe care nu avea de gând să le dezvăluie şi redobândind supremaţia pierdută de-a lungul unor ani de dezertări şi de incompetenţă.

Payton-Jones luă două plicuri din buzunar şi i le înmână lui Tennyson.

— Sunt nişte recompense care par total neconcludente, Guvernul englez are faţă de tine o datorie pe care n-o să o poată achita niciodată.

— Nu m-am gândit nicidecum la bani, spuse Tennyson, acceptând totuşi plicurile. Ajunge că Tinamou a dispărut. Bănuiesc că unul din acestea conţine scrisoarea de la M.I. 5 şi celălalt numele scoase din dosarul Nachrichtendienst.

— Exact.

— Iar numele meu a fost îndepărtat din operaţiune?

— Nici nu a fost trecut. În rapoarte figurezi ca „sursă de încredere”. Scrisoarea, al cărei exemplar doi rămâne în evidenţa noastră, confirmă că ai un dosar fără pată.

— Dar cei care mi-au auzit numele în radio-emiţătoare?

— Sunt pasibili de a suporta rigorile legii dacă îl dezvăluie, în virtutea obligaţiei de respectare a secretelor oficiale. Deşi nu are mare importanţă, au auzit doar numele de „Tennyson”. Probabil că există mai mult de zece Tennyson care sunt agenţi secreţi ai serviciului Englez de Informaţii şi la nevoie îl putem împinge în faţă pe oricare din ei.

— Înseamnă că am rezolvat problema.

— Aşa cred, încuviinţă Payton-Jones. Ce-o să faci acum?

— Ce-o să fac? O să-mi fac meseria, bineînţeles. Doar sunt ziarist. Totuşi, s-ar putea să-mi iau un mic concediu. Mi-a rămas trista îndatorire de a mă ocupa de lucrurile surorii mele mai mari. Abia pe urmă aş vrea să plec într-o scurtă vacanţă. Poate în Elveţia. Îmi place să schiez.

— Suntem în plin sezon.

— Da, spuse Tennyson, oprindu-se. Sper că n-o să mai fie nevoie să fiu urmărit în continuare.

— Sigur că nu. Doar la cerere.

— La cerere?

— Pentru asigurarea protecţiei.

Payton-Jones îi dădu lui Tennyson o fotocopie după un bilet.

— Tinamou a fost profesionist până la capăt. A încercat să scape de asta, s-o înghită. Ai avut dreptate. E vorba de Nachrichtendienst.

Tennyson ridică fotocopia. Cuvintele erau neclare dar vizibile.

NACHRICHT. 1360, 78 K. AU 23°22°.

— Ce înseamnă asta? întrebă el.

— La drept vorbind, e destul de simplu, răspunse agentul. „Nachricht" înseamnă, evident, Nachrichtendienst. Cifra „1360, 78 K." este echivalentul de măsură pentru trei mii de livre, adică o tonă şi jumătate. „Au" este simbolul chimic al aurului. Şi credem că „23°.22°" reprezintă coordonatele pe hartă ale Johanessburgului. Tinamou ar fi fost plătit în aur, de la Johannesburg, pentru treaba de ieri. Ceva în jurul a trei milioane şase sute de mii de lire sterline sau peste şapte milioane de dolari americani.

— Te ia cu frig când te gândeşti că Nachrichtendienst are atâţia bani.

— Te ia şi mai cu frig dacă stai să observi cum sunt folosiţi.

— N-o să faceţi cunoscută informaţia? Sau biletul?

— Preferăm să nu. Cu toate acestea, ne dăm seama că n-avem nici un drept să te împiedicăm – mai ales pe tine s-o dai publicităţii. În articolul din *The Guardian* te-ai referit la un grup de oameni care ar fi putut fi răspunzători de tentativa de asasinat.

— Am emis o simplă ipoteză, ţinând cont că motivul era apropiat de al lui Tinamou, rectifică Tennyson. Era vorba de un ucigaş plătit, nu de un răzbunător. Aţi aflat ceva despre omul în sine?

— Aproape nimic. Din păcate, singurul mijloc de identificare a fost un fals desăvârşit al unei legitimaţii M.I. 5. N-are amprente în nici un dosar, de la Washington la Moscova. Costumul era închiriat. Ne îndoim că e englezesc. Lenjeria de corp n-avea nici un semn de la curăţătorie şi chiar şi impermeabilul, pe care am aflat că-l cumpărase dintr-un magazin din Old Bond Street, fusese plătit cu bani gheaţă.

— Dar călătorea tot timpul. Trebuie să fi avut acte.

— Nu ştim de unde să începem. Nu-i cunoaştem nici măcar naţionalitatea. Laboratoarele au tras douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru ca să găsească ceva: o lucrare dentară, indicii de intervenţie chirurgicală, semne particulare pe care computerul să le recunoască undeva. *Orice*. Până acum, nici un rezultat.

— Atunci poate că n-a fost Tinamou. Singurele dovezi sunt tatuajul de pe spatele mâinii şi acelaşi calibru al armei. Oare o fi de-ajuns?

— Acum, da. Poţi să le adaugi la articolul de mâine. Expertiza balistică este incontestabilă. Două din puştile ascunse şi care au fost

ridicate, plus cea găsită asupra sa, corespund celor trei arme folosite în asasinatele precedente.

Tennyson dădu din cap.

— Asta aduce o oarecare uşurare, nu?

— Cu siguranţă.

Payton-Jones arătă spre fotocopia biletului.

— Ce răspuns îmi dai?

— Despre ce? Despre bilet?

— Despre Nachrichtendienst. Tu ne-ai adus numele ăsta şi uite că s-a confirmat. E o poveste extraordinară. Ai descoperit-o; ai tot dreptul s-o publici.

— Dar nu eşti de acord.

— Nu te putem opri.

— Pe de altă parte, spuse bărbatul blond, nici pe voi nu vă opreşte nimic să-mi includeţi numele în rapoarte iar ăsta e un lucru pe care nu-l vreau *eu*.

Agentul de la M.I. 5 îşi drese vocea.

— La drept vorbind, ceva există. Ţi-am dat cuvântul, domnule Tennyson. Îmi place să cred că asta înseamnă ceva.

— Sunt sigur că înseamnă dar sunt la fel de sigur că te-ai putea răzgândi dacă situaţia ar cere-o. Şi dacă nu tu personal, atunci altcineva în locul tău.

— Nu mi se pare posibil. Ai tratat doar cu mine; aşa ne-a fost înţelegerea.

— Prin urmare, „sursa de încredere” e anonimă. Nu are identitate.

— Exact. Şi nu e ceva neobişnuit la nivelul la care negociez. Mi-am petrecut toată viaţa în serviciul ăsta. Când îmi dau cuvântul, nu mi-l pune nimeni la îndoială.

— Am înţeles, spuse Tennyson ridicându-se în picioare. De ce nu eşti de acord cu identificarea lui Nachrichtendienst?

— Am nevoie de timp. O lună sau două. Ca să ajung mai aproape fără să intre nimeni în alertă.

— Crezi că o să fii în stare? întrebă Tennyson, arătând spre unul din plicurile de pe masă. O să-ţi ajute la ceva numele acelea?

— Nu ştiu încă. Abia am început. Sunt doar opt oameni pe listă; nici măcar nu suntem siguri că mai trăiesc. N-am avut timp să-i verificăm.

— *Cineva* trăieşte. Cineva foarte bogat şi puternic.

— Evident.

— Înseamnă că obligaţia de a-l prinde pe Tinamou e înlocuită de obsesia lui Nachrichtendienst.

— Aş zice că e un transfer logic, încuviinţă Payton-Jones. Şi aş adăuga că mai există un motiv – oarecum profesional, dar într-o anumită măsură şi personal. Sunt convins că Nachrichtendienst a ucis un tânăr pregătit de mine.

— Cine era?

— Ajutorul meu. Cel mai devotat om din serviciul ăsta. I s-a găsit cadavrul într-un sătuc numit Montereau la vreo şaizeci de mile sud de Paris. Iniţial s-a dus în Franţa ca să-l urmărească pe Holcroft dar şi-a dat seama că Holcroft era o pistă falsă.

— Ce crezi că s-a întâmplat?

— *Ştiu* ce s-a întâmplat. Aminteşte-ţi că era pe urmele lui Tinamou. Când Holcroft s-a dovedit a fi doar ceea ce susţinea că este, adică un om care te caută pentru o moştenire neînsemnată…

— Cu totul neînsemnată, îl întrerupse Tennyson.

— Tânărul nostru a săpat mai adânc. Era un profesionist de primă mână. A avansat. Mai mult decât atât, a stabilit o de primă mână; făcuse progrese. În plus, stabilise o legătură. *Trebuie* să fi stabilit o legătură. Tinamou, Nachrichtendienst… Paris. Totul se potriveşte.

— De ce se potriveşte?

— Pe lista aceea se află numele unui om care locuieşte lângă Paris – nu ştim unde – şi care a fost general în Statul Major al armatei germane. Klaus Falkenheim. Însă de fapt a fost mai mult decât atât. Credem că a fost unul din iniţiatorii lui Nachrichtendienst, unul din membrii fondatori. E cunoscut sub numele de Herr Oberst.

John Tennyson înţepeni lângă scaun.

— Ai cuvântul meu că n-o să public nimic, spuse el.

Holcroft se aplecă în faţă pe canapea, cu ziarul în mână. Titlul se întindea pe toată lăţimea paginii. În el se spunea totul.

ASASINUL PRINS ÎN CURSĂ ŞI UCIS LA LONDRA.

Aproape toate articolele de pe pagină aveau legătură cu prinderea dramatică şi moartea lui Tinamou. Existau materiale care se întorceau cu cincisprezece ani în urmă, legând numele lui Tinamou atât de cei doi fraţi Kennedy şi de Martin Luther King, cât şi de Oswald şi Ruby; alte ipoteze de dată recentă puneau în discuţie crimele din Madrid şi Beirut, din Paris şi Lisabona, din Praga şi chiar din Moscova.

Necunoscutul cu un trandafir tatuat pe mână deveni pe loc o legendă. Saloanele de tatuare de pretutindeni înregistrară creşteri ale cifrei de afaceri.

— Dumnezeule, a făcut-o, spuse Noel.

— Cu toate astea, nu i se pomeneşte numele nicăieri, rosti Helden. Nu e genul lui Johann să renunţe la propriile merite, mai ales când e vorba de ceva extraordinar.

— Spuneai că s-a schimbat, că l-a afectat Geneva. Şi sunt dispus să o cred. Omul cu care am vorbit nu era preocupat de sine. I-am spus că

banca din Geneva nu vrea nici un fel de complicaţii. Directorii o să caute orice ar putea descalifica pe unul din noi şi ar da banilor o destinaţie teoretic compromiţătoare. Un om care s-a pus cu bună ştiinţă într-o situaţie periculoasă şi care a avut de-a face cu genul de oameni cu care a intrat în legătură fratele tău ca să-i dea de urmă lui Tinamou i-ar îngrozi pe bancheri.

— Dar şi tu şi fratele meu spuneţi că cei care încearcă să vă oprească sunt mai puternici decât Rache sau ODESSA şi chiar decât Wolfsschanze. Cum crezi că o să accepte oamenii din Geneva aşa ceva?

— O să li se spună doar ce trebuie, răspunse Holcroft. Ceea ce ar putea însemna aproape nimic, dacă fratele tău şi cu mine aflăm despre cine e vorba.

— Sunteţi în stare?

— Poate. Johann aşa crede şi, slavă Domnului, în treburi de-astea are mult mai multă experienţă ca mine. A fost un proces de eliminare de domeniul absurdului. Mai întâi ne convingem că e un grup, pe urmă altul şi după aceea se dovedeşte că nu e vorba de nici unul.

— Te referi la ODESSA şi Rache?

— Da. Sunt eliminate. Acum căutăm pe altcineva. Avem nevoie doar de un nume, de o identitate.

— Ce-o să faceţi când o s-o găsiţi?

— Nu ştiu, rosti Holcroft. Sper să-mi spună fratele tău. Ştiu doar că, indiferent ce facem, trebuie acţionat rapid. Miles o să dea de mine în câteva zile. O să mă implice în public în toate crimele, începând cu aeroportul Kennedy şi terminând cu hotelul Piaza. O să-mi ceară extrădarea şi o s-o obţină. Dacă se întâmpla aşa ceva, s-a zis cu Geneva şi în orice caz s-a zis cu mine.

— Dacă te pot găsi, spuse Helden. Avem metodele noastre…

Noel o privi îndelung.

— Nu, răspunse el. N-am de gând să trăiesc de-acum încolo cu trei rânduri de haine, pantofi cu talpă de gumă şi pistoale cu amortizoare. Vreau să intri tu în viaţa mea, nu eu în a ta.

— S-ar putea să n-ai încotro.

Telefonul sună, făcându-i pe amândoi să tresară. Holcroft ridică receptorul.

— Bună ziua, domnule Fresca.

Era Tennyson.

— Poţi să vorbeşti? întrebă Noel.

— Da. Telefonul ăsta e-n regulă şi mă îndoiesc că ar putea s-o intereseze pe centralista de la Georges V o convorbire banală cu Londra. Oricum, trebuie să fim atenţi.

— Am înţeles. Felicitări. Ai făcut ce-ai spus c-o să faci.

— Am fost ajutat masiv.

— Ai colaborat cu englezii?
— Da. Ai avut dreptate. Ar fi trebuit s-o fac de mult. Au fost minunaţi.
— Îmi pare bine. Mă bucur când aflu că mai avem şi prieteni.
— Mai mult decât atât. Avem identitatea duşmanului Genevei.
— *Ce!*
— Avem numele. Putem să acţionăm acum împotriva lor. Suntem *obligaţi* să acţionăm împotriva lor. Crimele trebuie să înceteze.
— Cum?…
— Îţi explic când ne vedem. Amicul tău Kessler a fost aproape de adevăr.
— O grupare separatistă a ODESSEI?
— Ai grijă, îl întrerupse Tennyson. Să zicem că e vorba doar de un grup de bătrâni istoviţi, cu prea mulţi bani şi cu o vendetă care are legătură cu sfârşitul războiului.
— Ce facem?
— Poate nu mare lucru. E posibil să facă englezii în locul nostru.
— Au aflat de Geneva?
— Nu. Pur şi simplu ştiu să-şi plătească datoriile.
— Mai mult nici nu ne puteam dori.
— Exact atâta merităm. Dacă pot să spun aşa, răspunse Tennyson.
— Poţi. Aceşti… bătrâni. Au fost răspunzători de toat*e? In*clusiv de New York?
— Da.
— Înseamnă că sunt curat.
— O să fii în curând.
— Slavă Domnului!
Noel o privi pe Helden care se afla în cealaltă parte a camerei şi zâmbi.
— Ce vrei să fac?
— Azi e miercuri. Să fii la Geneva vineri seara. Ne vedem atunci. O să iau ultimul avion de la Heathrow şi o să ajung acolo între unsprezece jumătate şi miezul nopţii. Sună-l pe Kessler la Berlin; spune-i să vină şi el.
— De ce nu azi sau mâine?
— Mai am de făcut nişte lucruri. O să ne ajute. Hai s-o lăsăm pe vineri. Ai vreo cameră undeva?
— Da, la hotelul D'Accord. Maică-mea vine cu avionul la Geneva. Mi-a transmis să stau acolo.
La celălalt capăt al firului, aflat la Londra, se lăsă tăcerea. În cele din urmă Tennyson vorbi, dar în şoaptă.
— Ce-ai spus?
— Mama vine cu avionul la Geneva.
— Vorbim mai târziu, spuse foarte încet fratele lui Helden. Trebuie

să plec.

Tennyson puse receptorul în furcă pe măsuţa din apartamentul lui din Kensington. Ca întotdeauna, ura acest instrument când îi aducea veşti proaste. În acest caz, veşti care puteau fi la fel de periculoase că apariţia lui Nachrichtendienst.

Ce soi de nebunie o făcuse pe Althene Clausen să se hotărască să zboare la Geneva? Acest lucru nu făcuse niciodată parte din plan, aşa cum îl înţelegea ea. Oare bătrâna chiar credea că poate călători în Elveţia fără să trezească bănuieli, mai cu seamă *acum*! Poate că anii o făcuseră să devină neglijentă. În cazul ăsta, n-o să treacă mult şi o să-şi regrete imprudenţa. Sau poate că îşi împărţise iarăşi fidelitatea, conform propriei ei concepţii despre această noţiune. Dacă aşa stăteau lucrurile, o să i se reamintească priorităţile înainte de a-şi lua rămas bun de la o viaţă în care prea îşi bătuse joc de multe.

Aşa să fie. Şi el avea priorităţi; o s-o plaseze printre ele. Testamentul de la Wolfsschanze era pe cale să se împlinească. Toate începeau să se potrivească.

În primul rând, listele. Erau două la număr şi reprezentau cheia de acces la Wolfsschanze. Una avea unsprezece pagini şi conţinea numele a aproape o mie şase sute de bărbaţi şi femei-oameni puternici din toate ţările lumii. Aceştia alcătuiau elita *Sonnertkinder-Wox*, conducătorii care aşteptau semnalul de la Geneva şi primirea milioanelor care aveau să asigure influenţă, să cumpere alegeri şi să modeleze linii politice. Era lista primară, o dată cu care avea să prindă contur Al Patrulea Reich.

Dar conturul avea nevoie de substanţă şi de profunzime. Conducătorii aveau nevoie de discipoli. Aceştia o să vină cu a doua listă, cea care fusese concepută sub formă a o sută de role de film. Lista principală. Dosare pe bază de microfişe cu toţi oamenii, născuţi şi recrutaţi de copiii trimişi cândva de Heich cu vapoare, avioane şi submarine.

Operaţiunea Sonnenkinder.

Listele, numele. Un singur exemplar, niciodată multiplicat şi păzit mai atent decât potirul Sfântului Graal. Ani de zile fusese păstrat şi actualizat de Maurice Graff în Brazilia, iar apoi prezentat lui Johann von Tiebolt exact în ziua când împlinise douăzeci şi cinci de ani. Ceremonia avusese semnificaţia unui transfer de putere. Iar conducătorul absolut nou ales întrecuse toate aşteptările.

John Tennyson adusese listele în Anglia, ştiind că trebuia neapărat să găsească un loc de păstrare mai sigur decât orice bancă şi mai îndepărtat de orice supraveghere posibilă decât toate seifurile din Londra. Descoperise acest loc secret într-un mic centru minier din Ţara Galilor, împreună cu un *Sonnenkind* gata să-şi dea viaţa bucuros că să apere preţioasele documente.

Ian Llewellen: fratele lui Morgan, secundul vasului *Argo* al lui Beaumont.

Mai rămăsese destul de puţin timp până să apară galezul. După predarea încărcăturii, credinciosul *Sonnenkind* o să fie sacrificat conform angajamentului făcut cu câteva zile în urmă, când veniseră împreună cu maşina pe şoseaua dinspre Heathrow. Moartea lui era obligatorie; nimeni n-avea voie să ştie de listele şi de numele acelea. După sacrificiul amintit, doar doi oameni de pe pământ mai aveau cheia de la Wolfsschanze. Unul era un profesor liniştit de istorie din Berlin, celălalt un om venerat de Serviciul Englez de Informaţii şi mai presus de orice bănuieli.

Nachrichtendienst. Următoarea prioritate.

Tennyson privi mult timp foaia de hârtie de lângă telefon; stătuse acolo câteva ore. Era o altă listă – aflată la ani-lumină de *Sonnenkinder* – care-i fusese dată de Payton-Jones. Era a lui Nachrichtendienst.

Opt nume, opt oameni. Şi ce nu aflaseră englezii în două zile aflase el în mai puţin de două ore. Cinci dintre aceşti oameni muriseră. Rămăseseră trei, dintre care unul trăgea să moară într-un sanatoriu de lângă Stuttgart. Mai erau doi: trădătorul, Klaus Falkenheim, zis şi Herr Oberst şi un fost diplomat de optzeci şi trei de ani, pe nume Werner Gerhardt, care trăia retras într-un sat elveţian de lângă lacul Neuchâtel.

Dar bătrânii nu călătoreau cu avionul peste ocean şi nu puneau stricnină în paharele cu whisky. Nu băteau un om până îl lăsau lat pentru o fotografie. Nu trăgeau cu pistolul asupra aceluiaşi om într-un sat francez şi nici nu-l atacau pe o străduţă dosnică din Berlin.

Nachrichtendienst îndoctrinase discipoli mai tineri şi foarte capabili. Îi îndoctrinase până la angajarea totală… exact ca discipolii celor din Wolfsschanze.

Nachrichtendienst! Falkenheim, Gerhardt. De cât timp ştiau de Wolfsschanze?

O să afle mâine. De dimineaţă o să ia avionul de Paris şi o să-i facă o vizită lui Falkenheim, detestatului Herr Oberst. Actorul ratat, gunoiul. Trădătorul Reichului.

Mâine o să-i facă o vizită lui Falkenheim şi o să-l distrugă. Apoi o să-l ucidă.

De afară se auzi claxonul unei maşini. Tennyson îşi privi ceasul în timp ce se apropia de fereastră. Opt fix. Jos pe stradă se afla automobilul galezului iar înăuntru, ferecate într-o cutie metalică, se găseau listele.

Tennyson luă un pistol dintr-un sertar şi-l vârî în tocul fixat de umăr.

Ar fi vrut ca întâmplările din seara asta să fi luat sfârşit; ar fi vrut să se afle deja în avionul de Paris. Abia aştepta să dea cu ochii de Klaus

Falkenheim.

Holcroft stătea tăcut pe canapea în semiîntuneric, în vreme ce strălucirea lunii nevăzute invada camera. Era patru dimineaţa. Fumă o ţigară. Deschisese ochii cu cincisprezece minute în urmă şi nu mai reuşise să adoarmă la loc, gândindu-se la fata de lângă el.

Helden. Era femeia alături de care vroia să rămână pentru tot restul vieţii dar care, cu toate acestea, nu era dispusă să-i spună nici unde locuia, nici cu cine. Asta nu mai era ceva uşuratic şi frivol iar pe el nu-l mai interesau jocurile.

— Noel? Se auzi vocea lui Helden plutind prin cameră.

— Da.

— Ce s-a întâmplat, dragul meu?

— Nimic. Mă gândeam, atâta tot.

— Şi eu mă gândeam.

— Credeam c-ai adormit.

— Am simţit când te-ai dat jos din pat. La ce te gândeşti?

— La o mulţime de lucruri, spuse el. Cel mai des, la Geneva. În curând o să se termine. O să-ţi poţi permite să nu mai fugi; şi eu la fel.

— La asta mă gândeam şi eu, răspunse ea, zâmbindu-i. Vreau să-ţi spun secretul meu.

— Secretul?

— Nu e cine ştie ce dar vreau să-ţi văd figura când îţi spun. Vino încoace.

Ea întinse amândouă mâinile iar el i le luă, stând gol în faţa ei.

— Care e secretul tău?

— E vorba de rivalitatea ta. Omul cu care trăiesc. Eşti pregătit?

— Sunt.

— E Herr Oberst. Îl iubesc.

— Bătrânul? făcu Noel, recăpătându-şi respiraţia.

— Da. Eşti supărat?

— Mi-am pierdut minţile. O să trebuiască să-l provoc la duel, spuse Holcroft, luând-o în braţe.

Helden râse şi îl sărută.

— Trebuie să-l văd azi.

— Merg cu tine. Am binecuvântarea fratelui tău. Poate fac rost şi de-a lui.

— Nu. Trebuie să mă duc singură. O să dureze cam o oră.

— Două ore. Asta e limita.

— Două ore. O să mă proţăpesc în faţa fotoliului său cu rotile şi o să-i spun: „Herr Oberst, te părăsesc şi plec cu altul.” Crezi că o să fie distrus?

— O să-l dea gata, şopti Noel, atrăgând-o cu blândeţe spre pat.

Tennyson ajunse în parcarea aeroportului Orly şi văzu Renault-ul gri. Conducătorul maşinii era al doilea ofiţer din ierarhia Siguranţei franceze. Se născuse la Dusseldorf, dar crescuse în Franţa, fiind expediat din Germania cu un avion care decolase de pe un aerodrom îndepărtat, undeva la nord de Essen. Pe atunci, la 10 martie 1945, avea doar şase ani şi nu-l lega nici o amintire de patria-mumă. Avea însă o misiune de îndeplinit: era un *Sonnenkind*.

Tennyson se opri lângă uşă, o deschise şi intră.

— *Bonjour, monsieur*, spuse el.

— *Bonjour*, răspunse francezul. Arăţi obosit.

— A fost o noapte lungă. Ai adus tot ce ţi-am cerut? Am foarte puţin timp.

— Totul!

Ofiţerul de la Surete scoase o mapă de dosar din compartimentul de sub tabloul de bord şi i-o dădu bărbatului blond.

— Cred că o să găseşti tot ce-ţi trebuie.

— Fă-mi un rezumat, o s-o citesc mai târziu. Vreau să ştiu imediat cum stăm.

Foarte bine, spuse francezul, punându-şi mapa în poală. Începem cu începutul. Bărbatul pe nume Werner Gerhardt din Neuchâtel nu poate fi un membru activ al lui Nachrichtendienst.

— De ce nu? Von Pappen a avut duşmani în corpul diplomatic. De ce n-ar fi fost acest Gerhardt unul din ei?

— Se prea poate să fi fost. Dar eu vorbesc la timpul prezent. Nu mai este. Nu e doar senil, ci şi slab de minte. De ani de zile e tot aşa. În satul unde trăieşte toată lumea râde de el. Bătrânelul care vorbeşte singur, cânta şi hrăneşte porumbeii din piaţă.

— Senilitatea poate fi simulată, spuse Tennyson. Iar „slab de minte” numai termen patologic nu e.

— Există şi dovezi. E în tratament ambulatoriu la clinica din localitate şi are o fişă medicală autentică. Posedă mentalitatea unui copil şi nici nu mai poate să-şi poarte singur de grijă.

Tennyson dădu din cap, zâmbind.

— Am terminat cu Werner Gerhardt. *A propos* de pacienţi, care e situaţia trădătorului din Stuttgart?

— Cancer cerebral, ultima fază. Mai are cel mult o săptămână.

— Înseamnă că Nachrichtendienst mai are un singur conducător în exerciţiul funcţiunii, spuse Tennyson. Pe Klaus Falkenheim.

— Aşa s-ar părea. Cu toate acestea, e posibil să fi transferat autoritatea cuiva mai tânăr. Are la dispoziţie soldaţi peste tot.

— Doar la dispoziţie? La dispoziţia copiilor pe care-i protejează? *Verwunschte Kinder*?

— Nu tocmai. S-au rătăcit şi printre ei câţiva idealişti dar nu au o putere foarte mare. Falkenheim îi priveşte cu înţelegere dar nu amestecă interesele lor cu ale lui Nachrichtendienst.

— Şi-atunci de unde provin soldaţii lui Nachrichtendienst?

— Sunt evrei.

— Evrei!

Francezul dădu din cap.

— Din ce-am reuşit să aflăm, sunt recrutaţi pe măsură ce e nevoie de ei, pe rând câte unul. Nu există o organizaţie sau un grup cu o structură precisă. Dincolo de faptul că sunt evrei, mai au un singur lucru comun: locul de unde vin.

— Şi anume?

— Kibbutz-ul Har Sha'alav. Din Negev.

— Har Sha'alav?... Dumnezeule, perfect lucrat, spuse Tennyson, cu respectul detaşat al profesionistului. Har Sha'alav. Acel kibbutz din Israel unde locuitorii trebuie să îndeplinească o singură condiţie pentru a fi acceptaţi: solicitantul trebuie să fie unicul supravieţuitor al unei familii distruse în lagăr.

— Exact, spuse francezul. Kibbutz-ul are peste două sute de tineri care acum sunt bărbaţi în toată firea şi care pot fi recrutaţi.

Tennyson privi pe fereastră.

Ucide-mă şi o să vină altcineva. Ucide-l şi pe el şi un altul o să-i ia locul. Asta sugera o armată nevăzută, dispusă să accepte o sentinţă de condamnare la moarte în grup. Implicarea e uşor de înţeles, numai că asta nu mai e armată. Cuprinde doar o serie de patrule alese la întâmplare.

Tennyson se întoarse spre conducătorul maşinii.

— Eşti sigur de informaţiile astea?

— Da. Primul indiciu l-am avut când au fost ucişi doi necunoscuţi în Montereau. Laboratoarele noastre au dat la iveală mai multe lucruri: îmbrăcămintea, mici fragmente descoperite în pantofi sau în porii pielii, aliajele folosite în lucrările dentare şi mai ales urmele de intervenţii chirurgicale. Amândoi fuseseră răniţi. Unul avea schije în umăr, din războiul din Yon Kippur. Am restrâns aria cercetărilor la sud-vestul Negevului şi am descoperit kibbutz-ul. Restul a fost simplu.

— Aţi trimis un om în Har Sha'alav?

Francezul dădu din cap încă o dată.

— Pe unul de-ai noştri. Raportul se află aici. În Har Sha'alav nu vorbeşte nimeni de bună voie dar e clar ce se întâmplă. Cineva trimite o telegramă, sunt aleşi câţiva oameni şi li se dau ordine.

— Echipe de potenţiali sinucigaşi, angajaţi în distrugerea a tot ce are legătură cu zvastica.

— Exact. Şi ca o confirmare a descoperirilor, am aflat că Falkenheim a fost în Israel cu trei luni în urmă. Computerele i-au

identificat numele.

— Cu trei luni în urmă… Când Manfredi a luat legătura cu Holcroft pentru prima oară, ca să stabilească întâlnirea de la Geneva. Înseamnă că Falkenheim nu numai că ştia de Wolfsschanze, dar chiar a pus la punct programul. Şi-a recrutat şi şi-a instruit armata cu trei luni înainte. A venit vremea să ne întâlnim aşa cum suntem de fapt: ca doi fii ai Reichului. Unul adevărat, celălalt fals.

— Pe seama cui îi pun moartea?

— A ODESSEI, bineînţeles. Şi pregăteşte un atac în Har Sha'alav. Vreau să fie ucişi toţi conducătorii. Ai grijă să fie totul în regulă. Dă vina pe teroriştii din Rache. Să mergem.

Pe durata următoarelor zece minute, bărbatul blond care cobora pe drumul noroios şi şerpuitor n-o să mai fie John Tennyson. O să se prezinte pe numele adevărat, Johann von Tiebolt, fiul lui Wilhelm şi conducătorul noului Reich.

Căsuţa se vedea deja. Moartea unuia dintre trădători era aproape. Von Tiebolt se întoarse şi privi în urmă, spre deal. Bărbatul de la Surete îi făcu semn cu mâna. O să rămână acolo, blocând drumul până la încheierea conturilor. Von Tiebolt merse mai departe până ajunse la vreo zece metri de aleea pietruită care ducea la căsuţă. Se opri, ascuns de frunziş şi-şi mută pistolul din tocul prins în umăr în buzunarul paltonului. Înaintă ghemuindu-se prin iarba înaltă, trecu prin faţa uşii şi se opri dincolo de ea, după care se ridică şi-şi apropie chipul de marginea singurei ferestre din faţă.

Deşi lumina soarelui de dimineaţă era strălucitoare, în camera întunecoasă fusese aprinsă o veioză. Dincolo de ea se afla Klaus Falkenheim care stătea în fotoliul cu rotile, cu spatele la fereastră.

Von Tiebolt se întoarse tiptil la uşă şi se gândi câteva clipe dacă era indicat sau nu să o spargă, aşa cum fără îndoială că ar fi făcut un ucigaş al ODESSEI. Se hotărî să nu procedeze aşa. Herr Oberst era bătrân şi decrepit dar nu era prost. Precis că avea o armă asupra lui sau ascunsă în fotoliu, pe care la primul zgomot ar aţinti-o în direcţia nepoftitului.

Johann zâmbi ca pentru sine. N-avea ce să păţească dacă se juca puţin. Un actor terminat, aflat pe scenă alături de un altul. Care va fi aplaudat cu mai mult entuziasm? Răspunsul era evident: cel care avea să fie chemat la rampă. Iar acesta n-o să fie Klaus Falkenheim.

Bătu la uşă.

— *Mein Herr*, iertaţi-mă, sunt Johann von Tiebolt. N-am putut să urc dealul cu maşina.

La început nu se auzi nimic. Dacă tăcerea dură mai mult de cinci secunde, von Tiebolt îşi dădu seama că trebuia să ia măsuri mai aspre. N-avea voie să-l lase să telefoneze. Apoi auzi cuvintele bătrânului.

— Von Tiebolt?

— Da. Fratele lui Helden. Am venit să vorbesc cu ea. Nu era la serviciu, aşa că am dedus c-o găsesc aici.

— Nu e nici aici.

Bătrânul tăcu din nou.

— Atunci n-o să vă deranjez, *Mein Herr*, dar îmi daţi voie să chem un taxi de la telefonul dumneavoastră?

— Telefonul?

Bărbatul blond zâmbi. Zăpăceala lui Falkenheim era evidentă, în ciuda peretelui care-i despărţea.

— Vă reţin doar o clipă. Trebuie cu orice preţ să dau de Helden până la prânz. La ora două plec în Elveţia.

Se lăsă iarăşi tăcerea, dar de data asta pentru puţin timp. Auzi cum se trage zăvorul, după care uşa se deschise. Herr Oberst se ivise în fotoliu, dându-se înapoi şi având o pătură în poală. Cu câteva clipe în urmă aceasta nu fusese acolo.

— *Danke*, *Mein Herr*, spuse von Tiebolt, întinzând mâna. Mă bucur că vă văd din nou.

Nedumerit, bătrânul ridică o mână ca să-i răspundă la salut. Johann prinse rapid între degete mâna osoasă, răsucind-o spre stânga. Se aplecă şi, cu mâna liberă, smulse pătura din poală lui Falkenheim. Văzu ceea ce se aştepta să vadă: un Luger pus de-a curmezişul picioarelor atrofiate.

— *Heil Hitler, General Falkenheim!* spuse el. *Wo ist der Nachrichtendiest!*{23}

Bătrânul rămase nemişcat, privindu-l fără teamă pe omul care-l prinsese.

— Mă întrebam când o să afli. N-am crezut că o se întâmple atât de repede. Te salut, *Sohn Wilhelm von Tiebolt*.

— Da, fiul lui Wilhelm şi încă ceva.

— A, da. Noul Fuhrer. Asta îţi propui dar n-o să reuşeşti. O să te oprim. Dacă ai venit să mă ucizi, te rog. Sunt gata.

— De ce aş face-o? Un ostatec atât de preţios.

— Mă îndoiesc că ai câştiga foarte mult.

Von Tiebolt întoarse scaunul bătrânului spre centrul camerei.

— Cred că aşa e, răspunse el, oprind brusc scaunul. Bănuiesc că ai ceva fonduri disponibile, poate administrate de copiii rătăcitori la care te gândeşti atât de mult. Cu toate acestea, nu mă interesează nici pfenigii, nici francii.

— De asta eram sigur. Atunci apasă pe trăgaci.

— Şi mă îndoiesc, continuă von Tiebolt, că un om care stă să moară de cancer cerebral într-un sanatoriu din Stuttgart ar putea oferi mare lucru. Nu crezi că am şi eu dreptate?

Falkenheim îşi stăpâni surpriza.

— A fost un om foarte curajos, spuse el.

— Sunt convins. Toţi sunteţi curajoşi. Trădătorii care au succes trebuie să aibă un soi de vitejie deformată. Werner Gerhardt, de pildă.

— Gerhardt?…

De data asta bătrânul nu mai putu masca şocul.

— Unde-ai auzit acest nume?

— Te întrebi de unde ştiu? Poate te întrebi şi cum am aflat de tine?

— Despre mine nu. Mi-am dat seama foarte bine ce risc îmi asum. Am aranjat să am lângă mine un urmaş al lui von Tiebolt. Am considerat că e un risc necesar.

— Da, pe frumoasa Helden. Oricum, mi s-a spus că toţi suntem frumoşi. Are şi chestia asta avantajele ei.

— Nu e de partea ta. N-a fost niciodată.

— Pace parte din gunoaiele tale rătăcitoare, *die Verwunschte Kinder*. O curvă nevolnică. Acum se curvăsăreşte cu un american.

— Aprecierile tale nu mă interesează. Cum ai aflat de Gerhardt?

— De ce ţi-aş spune?

— Oricum o să mor. Ce mai contează?

— Facem un târg. Cum ai aflat de Wolfsschanze?

— De acord. Mai întâi Gerhardt.

— De ce nu? Nu mai înseamnă nimic. Un bătrân senil şi slab de minte.

— Să nu te-atingi de el! strigă deodată Falkenheim. A trecut prin atâtea.. Atâta *durere*.

— Grija ta e înduioşătoare.

— L-au distrus. Patru luni de tortură. I-a cedat mintea. Lasă-l în pace.

— Cine l-a distrus? Aliaţii? Englezii?

— ODESSA.

— Au făcut şi ei ceva bun.

— Unde i-ai auzit numele? Cum l-ai găsit?

Von Tiebolt zâmbi.

— Englezii. Au un dosar separat despre Nachrichtendienst. Vezi tu, acum Nachrichtendiest îi interesează în cel mai înalt grad. Obiectivul lor e să vă găsească şi să vă distrugă.

— Să ne distrugă? N-au nici un *motiv*…

— Ba cum să nu. Au dovezi că l-aţi angajat pe Tinamou.

— Pe Tinamou? E absurd!

— Deloc. A fost răzbunarea voastră finală, revanşa unor oameni sfârşiţi în faţa duşmanilor. Crede-mă pe cuvânt, au dovezi incontestabile. Eu le-am pus la dispoziţie.

Bătrânul îl privi pe Johann cu o expresie încărcată de repulsie.

— Eşti dezgustător…

— Să trecem la Wolfsschanze! spuse von Tiebolt ridicând vocea. Unde şi cum? Îmi dau seama dacă minţi!

Falkenheim se lăsă în fotoliul cu rotile.

— Acum nu mai contează. Pentru nici unul din noi. Eu o să mor iar tu o să fii oprit.

— De data asta eu sunt cel pe care nu-l interesează aprecierile *tale*. Wolfsschanze!

Falkenheim îşi ridică privirea indiferent.

— Althene Clausen, spuse el încet. Strategia aproape perfectă a lui Heinrich Clausen.

Chipul lui von Tiebolt încremeni de uimire.

— Soţia lui Clausen? rosti el încet cuvintele. Ai aflat de ea?

Bătrânul se întoarse spre Johann.

— N-a fost greu, aveam informatori peste tot. Şi la New York şi la Berlin. Ştiam cine e doamna Richard Holcroft şi, aşa stând lucrurile, am dat dispoziţie să fie protejată. Asta era ironia: să fie *protejată*. Pe urmă s-a aflat: în plin război, în timp ce soţul ei american e pe mare, ea zboară cu un avion particular în Mexic. Din Mexic pleacă în secret la Buenos Aires, unde ambasada germană preia cazul şi o trimite sub protecţie diplomatică la Lisabona. La *Lisabona*! De ce?

— Ai aflat răspunsul de la Berlin? întrebă von Tiebolt.

— Da. De la oamenii noştri din Finanzministerium. Aflaserăm că din Germania se scurgeau sume de bani extraordinare; era în interesul nostru să nu ne amestecăm. Sancţionam tot ce contribuia la deteriorarea maşinii de război naziste; pacea şi normalitatea aveau să se întoarcă în curând. Dar la cinci zile după ce doamna Holcroft a plecat din New York la Lisabona, trecând prin Mexic şi Buenos Aires, Heinrich Clausen, geniul de la Finanzministerium, a zburat pe ascuns de la Berlin. S-a oprit întâi la Geneva, pentru a se întâlni cu un bancher pe nume Manfredi, după care s-a dus şi el la Lisabona. Ştiam că nu e trădător; credea sincer şi mai mult decât oricine în supremaţia germană, mai bine zis ariană. Atât de mult încât n-a putut înghiţi gangsterii din rândul ofiţerilor superiori ai lui Hitler.

Herr Oberst se opri.

— Am pus lucrurile cap la cap. Clausen împreună cu fosta lui soţie, presupus trădătoare, la Lisabona; milioane şi milioane depuse în băncile din Elveţia… şi înfrângerea Germaniei deja inevitabilă. Am căutat adevărata explicaţie şi am găsit-o la Geneva.

— Aţi citit documentele?

— Am citit tot de la Grande Banque de Geneve. Preţul era de cinci sute de mii de franci elveţieni.

— Pentru Manfredi?

— Normal. Ştia cine suntem şi-şi închipuia să o să acceptăm şi chiar onorăm obiectivele expuse în actele acelea. L-am făcut s-o creadă. Wolfsschanze! Al *cui* Wolfsschanze?

„Greşelile trebuie reparate”, spuse Falkenheim pe un ton tăios. Nici

prin cap nu le-a trecut aşa ceva. Banii aveau să fie folosiţi pentru reînvierea Reichului.

— Şi atunci ce-aţi făcut?

Bătrânul soldat îl privi în ochi pe von Tiebolt.

— Ne-am întors la Berlin şi i-am executat pe tatăl tău, pe Kessler şi pe Heinrich Clausen. N-au avut niciodată de gând să se sinucidă; sperau să se refugieze în America de Sud, să-şi supravegheze planul şi să-l vadă adus la îndeplinire. Le-am dat acel pact cu moartea despre care Clausen i-a scris atât de emoţionant fiului său.

Von Tiebolt pipăi Lugerul din mină.

— Înseamnă că aţi aflat secretul lui Althene Clausen?

— Vorbeai de curve. Ea e cea mai mare din lume.

— Mă mir că aţi lăsat-o în viaţă.

— O a doua ironie: n-am avut de ales. Dispărând Clausen, ne-am dat seama că ea era cheia pentru Wolfsschanze. Acel Wolfsschanze al *vostru*. Ştiam că pusese la punct împreună cu Clausen fiecare mişcare pe care-o aveau de făcut în anii următori. Trebuia să aflăm singuri, ea nu voia să ne spună. Aşa că am fost nevoiţi să deschidem bine ochii. Când trebuiau luate milioanele de la Geneva? Cum anume aveau să fie folosite? Şi de cine?

— *Sonnenkinder*, spuse von Tiebolt.

Ochii bătrânului rămaseră fără expresie.

— Cum ai spus?

— Nu contează. Înseamnă că trebuia să aşteptaţi să facă Althene Clausen prima mişcare, oricare ar fi fost?

— Da, însă n-am aflat nimic de la ea. Niciodată. Pe măsură ce treceau anii, înţelegeam că absorbise geniul soţului ei. În treizeci de ani n-a trădat o dată cauza cu vorba sau cu fapta. Avea o disciplină demnă de admiraţie. Am primit primul semnal când Manfredi a luat legătura cu fiul ei, spuse Falkenheim, tresărind. Josnic este faptul că a consimţit la seducerea propriului ei copil. Holcroft nu ştie nimic.

Bărbatul blond râse.

— Eşti atât de alăturea cu drumul. Vestitul Nachrichtendiest e o adunătură de proşti.

— Crezi?

— *Ştiu*. V-aţi uitat la cine *nu* trebuia şi când *nu* trebuia!

— Ce?

— Treizeci de ani aţi stat cu ochii pe singura persoană care nu ştia absolut *nimic*. Cea mai mare curvă din lume, cum îi spui, e convinsă că şi ea şi fiul ei fac într-adevăr parte dintr-o mare operaţiune de reabilitare. Niciodată nu s-a gândit la altceva!

Râsul lui von Tiebolt răsună între pereţii camerei.

— Călătoria aceea la Lisabona, continuă el, a fost cea mai izbutită manevră a lui Heinrich Clausen. Păcătosul care se căieşte şi devine un

om sfânt cu o cauză sfântă. Cred că a fost rolul vieţii. Mergând până la instrucţiunile finale, conform cărora ea nu avea voie să-şi dea acordul imediat. Fiul trebuia să se convingă singur de justeţea cauzei tatălui său martirizat şi, odată convins, să se implice în această misiune trup şi suflet.

Von Tiebolt se sprijini de masă, cu braţele încrucişate şi Lugerul în mina.

— N-ai priceput? Nu putea s-o facă nici unul dintre *noi*. În privinţa asta, documentul de la Geneva a fost întru totul corect. Averile furate de Al Treilea Reich sunt o legendă. Nu putea exista nici o legătură între acel cont din Geneva şi un fiu adevărat al Germaniei.

Falkenheim se holbă la Johann.

— Ea n-a ştiut niciodată?…

— Niciodată! A fost marioneta ideală. Chiar şi psihologic. Faptul că Heinrich Clausen s-a dovedit a fi acel om sfânt i-a întărit credinţa în propriile aprecieri. Cu bărbatul *acela* se măritase, nu cu un nazist.

— Incredibil, şopti Herr Oberst.

— Cel puţin, încuviinţă von Tiebolt. I-a respectat cu stricteţe instrucţiunile. Au fost luate în considerare toate posibilităţile, existând până şi un certificat de deces al unui sugar de sex bărbătesc, într-un spital din Londra. Toate urmele care duceau la Clausen au fost şterse.

Bărbatul blond râse din nou, cu un sunet înfricoşător.

— Prin urmare, n-ai cum să te pui cu Wolfsschanze.

— Acel Wolfsschanze care e al tău, nu al meu, spuse Falkenheim, privind în altă parte. Eşti vrednic de laudă.

Deodată von Tiebolt se opri din râs. Ceva nu era în regulă. Un licăr în ochii bătrânului, fulgerător, stins imediat în privirile vârâte în fundul acelui cap lipsit de vlagă.

— Uită-te la mine! strigă el. Uită-te la *mine!*

Falkenheim se întoarse.

— Ce este?

— Adineauri am spus ceva… ceva despre care ştiai. Ştiai prec*is*.

— Ce tot vorbeşti?

Von Tiebolt îl înhăţă de gât pe bătrân.

— Am pomenit de posibilităţi şi de un certificat de deces! Dintr-un spital din Londra! Ai mai auzit de chestia asta!

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

Degetele tremurătoare ale lui Falkenheim se încolăciră în jurul încheieturilor bărbatului blond, în timp ce vocea îi deveni gâtuita sub apăsarea mâinilor lui Johann.

— Eu cred că înţelegi. Tot ce ţi-am spus te-a şocat. Sau te-ai prefăcut? Ai simulat şocul, dar *nu* eşti şocat. Spitalul. Certificatul de deces. N-ai reacţionat în nici un fel! Erau lucruri pe care le-ai mai auzit!

— N-am auzit nimic, îngăimă Falkenheim.

— Nu mă minţi! spuse von Tiebolt, lovindu-l pe Herr Oberst cu Lugerul peste faţă şi zdrelindu-i obrazul. Nu mai eşti atât de bun. Eşti prea *bătrân*. Ai scăpări! Mintea ţi s-a atrofiat. Te opreşti când nu trebuie, *Herr General*.

— Eşti un dement…

— Iar tu un *mincinos*. Şi nepriceput pe deasupra. *Trădătorule!* îl lovi din nou pe Herr Oberst peste faţă cu ţeava armei. Sângele ţâşni din rănile deschise.

— Ai *minţit* în privinţa ei!… Dumnezeule, ai ştiu*t!*

— Nimic… nimic.

— Ba da! *Totul*! De aceea o să plece la Geneva cu avionul. Chiar m-am întrebat de ce.

Von Tiebolt lovi încă o dată cu furie; una din buzele bătrânului era pe jumătate ruptă.

— Voi! În ultima voastră încercare disperată de a ne opri, aţi ajuns la ea! Aţi ameninţat-o… şi printre ameninţări i-aţi spus şi ceea ce nu ştiuse niciodată!

— Te înşeli. Te *înşeli*.

— Nu, spuse von Tiebolt, coborând brusc vocea. N-are alt motiv să meargă cu avionul la Geneva… Deci aşa credeţi c-o să ne opriţi. Mama ajunge la copil şi-i spune să se întoarcă. Testamentul ei este o *minciună*.

Falkenheim clătină din capul însângerat.

— Nu… Nimic din ce spui nu e adevărat.

— Totul este adevărat şi dă răspunsul şi la o ultimă întrebare. Dacă voiaţi atât de mult să distrugeţi operaţiunea Geneva, nu trebuia decât să daţi sfoară-n ţară. Averile naziştilor. S-ar fi emis pretenţii de la Marea Neagră până în nordul Elbei, de la Moscova la Paris. Dar n-aţi făcut-o. Încă o dată, *de ce*!

Von Tiebolt se apleacă şi mai mult în faţă, la câţiva centimetri de chipul desfigurat de sub el.

— Aţi crezut că puteţi controla Geneva şi că puteţi folosi milioanele cum vreţi *voi*. „Greşelile trebuie reparate". Holcroft află adevărul şi devine soldatul *vostru*, scos din minţi de furie şi de trei ori mai îndârjit.

— *Tot o* să afle, şopti Falkenheim. E mai bun ca voi. Ne-am dat seama amândoi, nu-i aşa? Ar trebui să fii mulţumit. La urma urmei, în felul lui, e un *Sonnenkind*.

— Sonnen…

Von Tiebolt îl lovi din nou pe Herr Oberst peste faţă cu ţeava pistolului.

— Minţi fără încetare. Am pronunţat numele şi n-ai avut nici o reacţie.

— Acum ce rost ar avea să mint? *Operaţiunea Sonnenkinder* spuse Falkenheim. Cu vaporul, cu avionul şi cu submarinul. Copiii de pretutindeni. N-am pus mâna pe liste dar n-avem nevoie de ele. O să fie opriţi imediat după stoparea ta, după stoparea operaţiunii Geneva.

— Ca să se întâmple una ca asta. Althene Clausen trebuie să ajungă la fiul ei. N-o să dea în vileag Geneva decât după ce o să încerce tot ce e de încercat. Ar însemna să-şi distrugă băiatul şi să dea de ştire lumii cine este. O să facă orice ca să nu se întâmple aşa ceva. O să încerce să ia legătura cu el pe ascuns. Dar o s-o oprim.

— *Tu* o să fii oprit! Spuse Falkenheim, înecându-se din cauza sângelui care-i curgea din gură. N-o să se cheltuiască nici o sumă uriaşă pentru *Sonnenkinderii* tăi. Avem şi noi o armată despre care n-o să aflaţi niciodată nimic. Fiecare om o să-şi dea viaţa bucuros că să te oprească şi să te dea de gol.

— Desigur, *Herr Generat*, spuse bărbatul blond, dând din cap. Evreii din Har Sha'alav.

Cuvintele fură rostite încet dar avură efectul unei lovituri de bici direct pe rănile bătrânului.

— Nu!…

— Ba da, spuse von Tiebolt. „Ucide-mă şi o să vină altcineva. Ucide-l şi pe el şi un altul o să-i ia locul". Evreii din Har Sha'alav. Îndoctrinaţi atât de puternic de Nachrichtendienst încât s-au transformat ei înşişi în Nachrichtendiest. Cei ce au scăpat de la Auschwitz.

— Eşti o fiară…

Corpul lui Falkenheim fu scuturat de un tremur de durere.

— Sunt Wolfsschanze, adevăratul Wolfsschanze, spuse – bărbatul blond, ridicând Lugerul. Până să afli adevărul, evreii au încercat să-l ucidă pe american iar acum or să moară ei. Într-o săptămână Har Sha'alav o să fie distrus şi odată cu el şi Nachrichtendienst. Wolfsschanze o să triumfe.

Von Tiebolt ridică pistolul în dreptul capului bătrânului. Apoi apăsă pe trăgaci.

Lacrimile şiroiau pe obrajii lui Helden. Ţinea în braţe cadavrul lui Klaus Falkenheim dar nu izbutea să-şi mute privirea asupra capului. În cele din urmă, lăsă corpul neînsufleţit şi se îndepărtă, târându-se cuprinsă de groază… şi de vinovăţie. Se făcu covrig pe podea, plângând cu sughiţuri, fără să se mai poată opri. Pradă durerii, se strânse la perete, cu fruntea rezemată de zugrăveală şi lăsă lacrimile să-i curgă în voie. Treptat, îşi dădu seama că ţipetele şi sughiţurile ei nu fuseseră auzite. Ajunsese singură în preajma scenei cumplite şi găsise peste tot semne ale detestatei ODESSA: zvastici zgâriate pe mobilier, mâzgălite cu săpun pe geam, trasate cu sângele lui Falkenheim pe podea. Pe lângă aceste simboluri abjecte, camera fusese devastată. Cărţi cu pagini smulse, rafturi distruse, mobila crestată. Casa fusese răscolită de nişte nebuni. Ce rămăsese din ea semăna cu nişte ruine.

Cu toate acestea, mai era ceva… dar nu în casă. Afară. În pădure. Helden se sprijini cu mâinile de podea şi se ridica, rezemându-se de perete şi încercând cu disperare să-şi aducă aminte de cuvintele pe care i le spusese Herr Oberst cu doar cinci dimineţi în urmă:

Dacă mi se întâmpla ceva, să nu intri în panică.. Du-te singură în pădure, unde am făcut împreună acea scurtă plimbare cu o zi înainte. Ţii minte? Te-am rugat să culegi un buchet de flori de câmp, în timp ce eu am rămas lângă un copac. Ţi-am arătat că în partea de sus, între două crengi groase, se desluşea un V perfect. Du-te la copacul acela. O să găseşti o cutiuţă de tablă fixată între ramuri. Înăuntru există un mesaj pe care trebuie să-l citeşti doar tu…

Helden scoase tubuleţul din ascunzătoare şi deschise capacul de cauciuc. Înăuntru se afla o hârtie făcută sul; alături de ea se găseau câteva bancnote, fiecare din ele în valoare de zece mii de franci. Luă banii şi citi mesajul.

Scumpa mea Helden,

Nici timpul şi nici pericolele care te pândesc nu-mi dau voie să scriu aici tot ce trebuie să ştii. Acum trei luni am aranjat să vii la mine fiindcă te consideram braţul unui duşman cu care aştept să mă înfrunt de treizeci de ani. Am ajuns să te cunosc să te iubesc – şi să înţeleg, cu o mare uşurare, că n-ai nici o legătură cu oroarea care ar putea să se abată din nou asupra lumii. Dacă o să fiu ucis, înseamnă că am fost descoperit. Mai mult decât atât, înseamnă că n-o să treacă multă vreme şi o să se întâmple mai multe catastrofe. Trebuie transmise ordine curajoşilor care o să apere ultima baricadă.

Trebuie să te duci singură – repet, singură în zona lacului Neuchâtel, în Elveţia. Nu da voie nimănui să te urmărească. Ştiu că poţi s-o faci. Ai fost învăţată. În satul Pres-du-Lac trăieşte un om pe nume Gerhardt Werner. Găseşte-l şi transmite-i următorul mesaj: „Moneda de la Wolfsschanze are două feţe". Va şti ce să facă.

Trebuie să mergi imediat. A rămas foarte puţin timp. Încă odată, nu spune nimănui o vorbă. Nu alarmă pe nimeni. Anunţă-ţi şefii şi prietenii că ai o problemă personală în Anglia, fapt logic având în vedere că ai trăit acolo mai bine de cinci ani. Grăbeşte-te, scumpa mea Helden. La Neuchâtel. La Pres-du-Lac! La Werner Gerhardt. Ţine minte numele şi arde hârtia asta.

Drum bun.

HERR OBERST.

Helden se rezemă de copac şi-şi ridică ochii spre cer. Câţiva norişori se mişcau repede spre est; vântul bătea cu putere. Ar fi vrut să poată fi purtată şi ea pe aripile lui şi să nu mai fie nevoită să tot alerge dintr-un loc în altul, bănuind câte un risc în fiecare mişcare şi câte un posibil duşman în fiecare om pe care-l întâlnea.

Noel spusese că în curând o să se termine totul şi n-o să mai fie nevoie să fugă. Se înşelase.

*

* *

Holcroft o rugă insistent la telefon, încercând s-o convingă să nu plece – sau măcar să mai stea o zi – dar Helden nu se lăsă înduplecată. Cei de la Gallimard o anunţaseră că lucrurile surorii ei aşteptau să fie cercetate. Trebuiau luate anumite hotărâri şi făcute anumite aranjamente.

— O să te sun la Geneva, dragul meu. O să stai în D'Accord?

— Da.

Ce se întâmplase cu ea? Fusese atât de fericită şi de bine dispusă cu nici două ore în urmă. Acum părea încordata – rostea clar cuvintele dar vocea era stăpânită de tensiune.

— Te sun peste o zi-două. O să-l caut pe Fresca.

— Vrei să vin cu tine? Trebuie să fiu la Geneva abia mâine, seara târziu. Cei doi Kessler n-o să ajungă mai devreme iar fratele tău o să întârzie chiar şi mai mult.

— Nu, dragul meu. E o călătorie tristă. Prefer s-o fac singură. Acum Johann e la Londra… o să încerc să dau şi de el.

— Ai nişte haine aici.

— O rochie, o pereche de pantaloni şi nişte pantofi. Îmi vine mai uşor să mă opresc la… Herr Oberst… şi să-mi aleg ceva mai potrivit pentru Portsmouth.

— Îţi vine mai uşor?

— În drum spre aeroport. Trebuie să ajung acolo, în orice caz. Paşaportul, banii…

— Am eu bani, interveni Noel. Parcă abia te-ai întors de la el.

— Te *rog*, dragul meu. Nu-mi face greutăţi, spuse Helden, cu o voce schimbată. Ţi-am zis, m-am oprit la birou.

— Nu, nu mi-ai zis. Nici vorbă de aşa ceva. Mi-ai spus că ai fost anunţată.

Holcroft era îngrijorat. Ce-i spusese ea n-avea sens. Căsuţa ascunsă a lui Herr Oberst *nu* se afla în drumul spre Orly.

— Helden, ce s-a întâmplat?

— Te iubesc, Noel. O să te sun mâine seară. Hotelul D'Accord, Geneva, spuse ea şi închise.

Holcroft puse receptorul în furcă, în timp ce încă mai avea în urechi vocea ei. Era posibil să meargă la Londra dar avea dubii. *Unde* plecase? De ce îl minţise? Fir-ar să fie! *Ce* se întâmplase cu ea? Ce se petrecea?

N-avea nici un rost să rămână la Paris. Dacă tot trebuia să ajungă pe cont propriu la Geneva, era mai bine să plece de-acum.

Nu putea risca să meargă cu avionul sau cu trenul. Oameni nevăzuţi îl urmăreau; trebuia să scape de ei. Directorul adjunct de la Georges V o să-i închirieze o maşină pe numele de Fresca. Drumul îi era cunoscut. O să meargă toată noaptea spre Geneva.

Althene Holcroft privi pe gemuleţul avionului T.A.P. La luminile de dedesubt ale Lisabonei; o să aterizeze în câteva minute. Avea multe de făcut pe durata următoarelor douăsprezece ore şi speră din suflet că o să se descurce. În Mexic o urmărise un bărbat; ştia acest lucru. Pe urmă însă omul dispăruse la aeroport, ceea ce însemna că altcineva îi luase locul.

În Mexic dăduse greş. Nu izbutise să se facă nevăzută. Odată ajunsă la Lisabona, trebuia să dispară; n-avea voie să rateze şi de data asta.

Lisabona.

O Doamne, Lisabona!

La Lisabona începuse totul. Cea mai mare minciună a vieţii, concepută cu o inteligenţă diabolică. Ce proastă fusese! Ce rol jucase Heinrich!

La început refuzase să se întâlnească la Lisabona cu Heinrich, atât de mare îi era ura, dar până la urmă se dusese, fiindcă ameninţarea era clară: fiul o să fie înfierat de tată. Noel *Holcroft* n-o să fie lăsat în pace niciodată, întrucât numele de Noel *Clausen* – unicul fiu al nazistului infam – o să-l urmărească toată viaţa.

Cât de uşurată fusese! Cât de recunoscătoare, când văzuse că ameninţarea fusese doar un şiretlic menit s-o aducă la Lisabona. Ce uluire şi veneraţie o cuprinseseră când Heinrich îi expusese calm planul acela pentru a cărui îndeplinire trebuiau să treacă ani de zile

dar care, odată realizat, avea să facă atât de mult bine. Ascultase, se convinsese şi făcuse tot ce i se ceruse. Fiindcă greşelile trebuiau într-adevăr reparate.

Începuse din nou să-l iubească, în timpul acelor câteva zile petrecute la Lisabona şi într-un vârtej de emoţii i se dăruise. Cu lacrimi în ochi, el o refuzase, spunând că nu era demn de ea.

Era o ultimă amăgire! Ironia finală!

Fiindcă acum, chiar în această clipă, ajunsese aici exact din cauza ameninţării care o adusese la Lisabona şi cu treizeci de ani în urmă. Noel Holcroft o să fie distrus. O să devină Noel Clausen, fiul lui Heinrich, instrument al noului Reich.

Un bărbat venise la ea în toiul nopţii în Bedford Hills. Un om care îşi asigurase accesul invocând numele de „Manfredi” din spatele uşii închise. Îi dăduse drumul înăuntru gândindu-se că fusese trimis de fiul ei. Spusese că era un evreu dintr-un loc numit Har Sha'alav şi că o s-o ucidă. Şi că pe urmă o să-i ucidă şi fiul. N-o să se mai întrupeze nici un spectru al lui Wolfsschanze – al *falsului* Wolfsschanze – din Zurich şi Geneva.

Althene se înfuriase. Ştia omul acela cu cine stătea de vorbă? *Ce* făcuse ea? *Ce* reprezenta?

Bărbatul ştia doar de Geneva şi Zurich… şi de Lisabona în urmă cu treizeci de ani. Doar asta trebuia să ştie, ce anume reprezenta ea. Acea imagine era o monstruozitate şi pentru el şi pentru ceilalţi ca el de pretutindeni.

Althene sesizase durerea şi mânia din ochii negri care o ţineau la respect la fel de ameninţător ca o armă îndreptată asupră-i. În disperare de cauză, îl rugase să-i spună ce avea impresia că ştie.

El îi spusese că sume extraordinare de bani o să fie distribuite unor comitete şi cauze din toate ţările. Puse la dispoziţia unor bărbaţi şi femei care aşteptau de treizeci de ani semnalul.

O să aibă loc crime, tulburări şi măceluri pe străzi. Guvernele o să fie stupefiate, agenturile lor reduse la neputinţă. Apelurile la stabilitate şi ordine or să se audă peste mări şi ţări. Oameni puternici, bărbaţi şi femei cu sume serioase în posesia lor, or să intre atunci în scenă. În câteva luni or să devină stăpânii pe situaţie.

Erau pretutindeni. În toate ţările, aşteptând doar semnalul de la Geneva.

Cine erau?

Sonnenkinder. Copiii unor fanatici, trimişi din Germania cu peste treizeci de ani în urmă cu avioane, vapoare şi submarine. Scoşi din ţară de nişte oameni care ştiau că luptă pentru o cauză pierdută dar care credeau în refacerea ei.

Erau pretutindeni. Împotriva lor nu se putea lupta cu oameni obişnuiţi, prin metode obişnuite şi folosindu-se filierele obişnuite ale

autorităţii. De foarte multe ori, poate chiar prea multe, aceste filiere erau controlate de *Sonnenkinder*. Dar evreii din Har Sha'alav nu erau oameni obişnuiţi şi nici nu luptau prin metode obişnuite. Înţeleseseră că prin oprirea falsului Wolfsschanze trebuiau să lupte pe ascuns, cu violenţă, fără să le dea voie niciodată *Sonnenkinder-Wox* să afle unde sunt sau în ce loc or să lovească data viitoare. Iar prima urgenţă era oprirea masivei introduceri de fonduri.

Să-i dea în vileag acum!

Cine? Unde? Ce identitate aveau? Cum se puteau strânge dovezi? Cine putea spune că un anume general, amiral, şef al poliţiei, preşedinte de corporaţie, judecător, senator, congresman sau guvernator era un *Sonnenkind*! Oameni legaţi de propriile birouri, care foloseau parole deghizate în clişee şi apelau la ură dar care încă nu erau suspecţi în schimb, lumea îi copleşea cu urale, flutura steguleţe şi le prindea insigne în piept.

Sunt pretutindeni. Nazistul e în mijlocul nostru şi nu-l vedem. E învăluit în respectabilitate şi ascuns de un costum de haine bine călcat.

Evreul din Har Sha'alav vorbise cu înflăcărare.

— Nici chiar voi, bătrânico. Tu şi fiul tău, instrumente ale noului Reich. Nici chiar voi nu ştiţi cine sunt.

— *Nu ştiu nimic. Jur pe viaţa mea că nu ştiu nimic. Nu sunt ce crezi. Ucide-mă. Pentru Dumnezeu, ucide-mă. Acum! Răzbună-te pe mine. O meriţi şi tu şi o merit şi eu dacă lucrurile pe care le spui sunt adevărate. Dar te implor să te duci la fiul meu. Ia legătura cu el. Explică-i. Opreşte-l! Nu-l ucide şi nu-l înfiera. Nu e ceea ce crezi. Lasă-l să trăiască – ia-mi viaţa, dar cruţ-o pe a lui!*

Atunci evreul din Har Sha'alav vorbise.

— Richard Holcroft a fost ucis. N-a fost nici un accident.

Ea fusese cât pe-aci să se prăbuşească dar îşi dăduse seama că n-avea voie să cedeze. Nu putea îngădui acea uitare de moment care ar fi fost atât de binevenită.

O, Doamne…

— Wolfsschanze l-a ucis. Falsul Wolfsschanze, Ca şi cum l-ar fi vârât într-o cameră de gazare de la Auschwitz.

Ce este Wolfsschanze? De ce spui că e fals!

— Află singură. O să mai stăm de vorbă. Dacă ai minţit, o să te ucidem. Fiul tău o să trăiască – atât cât o să-i dea voie lumea – dar o să fie însemnat cu o zvastică pe faţă.

Ia legătura cu el. Spune-i.

Bărbatul din Har Sha'alav plecase. Althene se aşezase pe un scaun de lângă fereastră, privind pământul acoperit de zăpadă în puterea nopţii. Dragul ei Richard, soţul care le redase viaţa şi ei şi fiului ei… Ce făcuse?

Acum însă ştia ce trebuie să facă.

Avionul atinse pământul iar impactul îi alungă amintirile şi o readuse în prezent. La Lisabona.

Stătea lângă balustrada feribotului iar apa râului Tagus se lovea de carenă în timp ce ambarcaţiunea veche străbătea golful. În mâna stângă ţinea o batistă cu dantelă care flutura în bătaia vântului.

I se păru că-l vede dar, conform instrucţiunilor, nu făcu nici o mişcare până când nu se apropie el de ea. Bineînţeles că nu-l mai întâlnise până atunci dar asta n-avea importanţă. Era un bătrân cu hainele mototolite şi cu nişte perciuni groşi şi cărunţi care se împreunau cu o barbă albă şi aspră. Ochii îi cercetau pe pasageri ca şi cum s-ar fi temut să nu înceapă vreunul să strige şi să cheme poliţia. El era; rămase în spatele ei.

— Astăzi râul pare rece, spuse el.

Batista dantelată îşi luă zborul în bătaia vântului.

— Vai de mine, am pierdut-o, spuse Althene, privind-o cum se îndreaptă spre apă.

— Aţi găsit-o, rosti bărbatul.

— Mulţumesc.

— Vă rog să nu vă uitaţi la mine. Priviţi cerul de deasupra lagunei.

— Foarte bine.

— Cheltuiţi prea mulţi bani, *senhora,* spuse bărbatul.

— Mă grăbesc foarte tare.

— Readuceţi la viaţă nişte nume dintr-un trecut atât de îndepărtat încât nu mai există nici un chip. Dorinţe care n-au fost exprimate de ani în şir.

— Nu-mi vine să cred că timpurile s-au schimbat atât de mult.

— Cum să nu, *senhora*. Bărbaţii şi femeile călătoresc şi acum pe ascuns, dar nu se mai folosesc de procedura simplistă a paşapoartelor false. Este era computerelor. Actele false nu mai sunt ce-au fost odată. Ne întoarcem la război. La modalităţile de evadare.

— Trebuie să ajung la Geneva cât pot de repede. Nu are voie nimeni să ştie că sunt acolo.

— O să ajungeţi la Geneva, *senhora* şi de ştiut o să ştie doar cei pe care o să-i anunţaţi că aţi ajuns. Dar n-o să se întâmple atât de repede pe cât doriţi. Nu e vorba doar de un simplu zbor cu avionul.

— Cât durează?

— Două sau trei zile. Altfel nu există garanţii. O să fiţi interceptată fie de autorităţi, fie de cei pe care vreţi să-i evitaţi.

— Cum ajung acolo?

— Trecând graniţa printr-una din porţiunile unde nu se patrulează sau unde santinelele pot fi cumpărate. Prin nord – Sierra de Gata, apoi Zaragoza şi Pirineii de est. De acolo la Montpellier şi Avignon. De la

Avignon un mic avion o să vă ducă la Grenoble, de acolo un altul la Chambery şi Geneva. Dar o să coste.

— Am cu ce să plătesc. Când pornim?

— Diseară.

Bărbatul blond semnă fişa de înregistrare a hotelului D'Accord şi i-o înapoie funcţionarului de la recepţie.

— Mulţumesc, domnule Tennyson. Staţi paisprezece zile?

— Poate mai mult, în nici un caz mai puţin. Vă sunt recunoscător că mi-aţi oprit un apartament.

Funcţionarul zâmbi.

— Am primit un telefon de la prietenul dumneavoastră, primul deputat din cantonul Geneva. L-am asigurat că o să facem tot posibilul să vă simţiţi bine.

— O să-l informez că sunt întru totul satisfăcut.

— Sunteţi foarte amabil.

— Întâmplător, aştept să mă întâlnesc cu o veche prietenă aici în cursul zilelor următoare. O anumită doamnă Holcroft. Puteţi să-mi spuneţi când trebuie să sosească?

Funcţionând puse mâna pe un registru şi îi răsfoi câteva pagini.

— Holcroft aţi spus?

— Da. Althene Holcroft. Americancă. E posibil să aveţi o rezervare şi pentru fiul ei, domnul N. Holcroft.

— Mă tem că nu există nici o rezervare pe acest nume, domnule. Şi ştiu că în prezent nu avem pe nimeni cu numele Holcroft.

Muşchii maxilarului bărbatului blond se încordară.

— Precis s-a comis o greşeală. Am fost informat exact. E aşteptată la hotel. Poate nu diseară, dar în orice caz mâine sau poimâine. Vă rog să verificaţi încă o dată. Există vreo listă confidenţială?

— Nu, domnule.

— Dacă ar exista, sunt sigur că prietenul meu, primul deputat, v-ar cere să-mi daţi voie s-o văd.

— Dacă ar exista, nici n-ar fi nevoie, domnule Tennyson. Am înţeles perfect că trebuie să cooperăm nemijlocit în toate privinţele.

— Poate călătoreşte incognito. E cunoscută pentru extravaganţele de genul ăsta.

Funcţionarul întoarse registrul spre ei.

— Vă rog să vă uitaţi singur, domnule. Poate recunoaşteţi dumneavoastră vreun nume.

Tennyson nu ajunse la nici un rezultat. Era enervat.

— Asta e lista completă? întrebă el încă o dată.

— Da, domnule. Avem un hotel mic şi, dacă-mi este permis, relativ exclusivist. Majoritatea oaspeţilor noştri au mai fost aici şi înainte. Cunosc aproape toate numele de aici.

— Pe care nu le cunoaşteţi? insistă bărbatul blond.

Funcţionarul se opri cu degetul asupra a două din ele.

— Acestea sunt singurele pe care nu le ştiu, spuse el.

Domnii din Germania, doi fraţi pe nume Kessler şi un anume Sir William Ellis din Londra. Ultimul a apărut doar cu câteva ore în urmă.

Tennyson îl privi ţintă pe funcţionar.

— Acum mă duc la mine în cameră dar va trebui să vă solicit un exemplu în legătură cu acea cooperare de care vorbea primul deputat. E deosebit de important să aflu unde anume în Geneva stă doamna Holcroft. V-aş ruga să daţi telefon la celelalte hoteluri, având însă grijă ca numele meu să nu fie rostit sub nici o formă. Găsiţi-mi-o, încheie el, scoţând o bancnotă de o sută de franci.

Pe la miezul nopţii, Noel ajunsese la Châtillon-sur-Seine, de unde îl sună pe un domn Ellis aflat la Londra ce se arătă uluit.

— Ce-o să faci? spuse Ellis.

— M-ai auzit, Willie. O să-ţi plătesc cinci sute de dolari plus cheltuielile pentru o zi sau două la Geneva. Tot ce vreau să faci e s-o duci pe mama înapoi la Londra.

— Sunt o dădacă mizerabilă. Şi din ce ştiu de la tine despre maică-ta, e ultimul om din lume care ar avea nevoie de un tovarăş de drum.

— Acum are. Cineva a urmărit-o. O să-ţi povestesc când o să ne vedem la Geneva. Ce zici, Willie? Ai tu grijă?

— Sigur. Şi dă-i dracului de cinci sute de dolari. Sunt convins că eu şi cu maică-ta o să avem mult mai multe lucruri în comun ca niciodată. Oricum, dacă ţii neapărat, poţi să umbli şi la cecuri. După cum ştii, călătoresc în condiţii de lux.

— Că veni vorba, încearcă să călătoreşti niţeluş mai discret, bine? Vreau să suni la hotelul D'Accord din Geneva şi să faci o rezervare începând cu sfârşitul acestei dimineţi. Primul avion te lasă acolo cam pe la nouă şi jumătate.

— O să mă port cum ştiu eu mai frumos, aşa cum se cuvine pentru cineva care are valize Louis Vuitton. Poate şi un titlu micuţ…

— Willie!

— Îi ştiu pe elveţieni mai bine ca tine. Adoră titlurile; asta înseamnă bani iar banii sunt prietenii lor.

— Te sun pe la zece, zece jumate. Vreau să-ţi folosesc eu camera ca să-mi dau seama care e situaţia.

— La fix, spuse Willie Ellis. Ne vedem la Geneva.

Holcroft se hotărâse să-l sune pe Willie fiindcă nu se putea gândi la nimeni în afară de el care să nu pună întrebări. Ellis nu era chiar atât de nesăbuit cum se prefăcea. Althene ar fi putut găsi puţini însoţitori mai buni pentru plecarea din Elveţia.

Iar această plecare era obligatorie. Duşmanul testamentului îi ucisese soţul. Dacă o să poată, o s-o ucidă şi pe ea. Fiindcă exact Geneva era locul de desfăşurare. Peste două, trei zile o să aibă loc o întâlnire, o să se semneze nişte acte iar banii or să fie transferaţi la Zurich. Duşmanul testamentului o să facă tot ce-i stă în putinţă ca să

întrerupă negocierile. Mama lui nu putea rămâne la Geneva. La Geneva o să se întâmple lucruri violente, simţea acest lucru.

Merse cu maşina în sud spre Dijon, sosind mult după miezul nopţii. Orăşelul dormea şi, în timp ce străbătea străzile întunecoase, îşi dădu seama că şi el avea nevoie de somn. Mâine trebuia să fie extrem de atent. Mai atent decât fusese vreodată în viaţă. Continuă să meargă până ieşi din oraş, după care opri maşina închiriată la marginea drumului. Fumă o ţigară, strivi mucul sub pantof, îl azvârli afară iar apoi îşi întinse picioarele pe locul de alături şi se sprijini cu capul de geam, folosindu-şi impermeabilul pe post de pernă.

Peste câteva ore o să ajungă la graniţă şi o să intre în Elveţia cu primul val al circulaţiei de dimineaţă. Odată ajuns în Elveţia… Nu reuşi să se gândească mai departe. Se simţi învăluit de un fel de ceaţă. Respiraţia îi deveni rară şi grea. Iar pe urmă în minte i se ivi chipul puternic şi colţuros, atât de necunoscut şi totuşi atât de uşor de identificat acum.

Era chipul lui Heinrich Clausen care îl chema şi-i spunea să se grăbească. Chinurile or să se termine în curând; greşelile or să fie reparate.

Adormi.

Erich Kessler se uită la fratele lui, Hans, care îi arăta trusa medicală unuia din ofiţerii însărcinaţi cu paza aeroportului. De la Olimpiada din 72, când se presupunea că palestinienii veniseră cu avionul la Munchen aducând pistoale şi puşti mitralieră demontate, măsurile de securitate de la aeroport se triplaseră.

Era un efort inutil, îşi spuse Erich gânditor. Armele Palestinienilor fuseseră aduse la Munchen de Wolfsschanze – acel Wolfsschanze care era al *lor*.

Hans râse cu ofiţerul de aeroport ca de o glumă bună. Dar, îşi spuse Erich, la Geneva n-o să se mai spună nici un fel de bancuri fiindcă n-o să mai fie controlaţi nici de ofiţeri, nici de vameşi şi nici de altcineva. O să aibă grijă primul deputat din cantonul Geneva. Unul din cei mai apreciaţi medici din Munchen, specialist în boli interne, avea să-i fie oaspete.

Dar Hans nu era numai atât, îşi spuse Erich, în timp ce fratele lui se apropia de ieşire. Era un bărbat voinic ca un taur şi plin de farmec. Un excelent jucător de fotbal care fusese căpitanul echipei sectorului şi care îi trata pe adversarii pe care tot el îi accidentase.

Era un lucru ciudat, îşi spuse Erich, dar Hans era mult mai bine înzestrat ca el pentru rolul fratelui mai mare. Dacă timpul n-ar fi hotărât altfel, Hans ar fi lucrat cu Johann von Tiebolt iar Erich, savantul liniştit, ar fi fost subalternul. Odată, simţindu-se cuprins de

îndoieli faţă de propria persoană, îi şi spusese acest lucru lui Johann.

Von Tiebolt nici nu voise să audă. Era nevoie de un intelectual de rasă. Un om care ducea o viaţă retrasă şi care nu fusese niciodată tulburat de raţiuni sentimentale sau de necumpătare. Dar oare nu chiar asta însemnau momentele, rare dar importante, când el, savantul liniştit, îl contrazisese pe Tinamou şi-şi exprimase rezervele? Rezerve care produseseră o modificare a strategiei?

Da, era adevărat, dar nu era vorba de un adevăr esenţial. Adevărul era un lucru care nu-l interesa pe Johann: Hans aproape că era egalul lui von Tiebolt. Dacă avea loc vreo ciocnire între cei doi, Johann putea să moară.

Aceasta era părerea intelectualului liniştit şi retras.

— Totul merge şnur, spuse Hans, în timp ce ieşeau pe uşă şi se îndreptau spre avion. Americanul e ca şi mort şi nici un laborator din lume n-o să depisteze cauza.

Helden coborî din tren la Neuchâtel. Rămase pe peron, ferindu-şi ochii de lumina razelor de soare care se iveau de după acoperişul gării. Ştia că trebuie să se amestece în mulţimea care se dădea jos anevoie dar, preţ de o clipă, simţi nevoia să stea pe loc şi să tragă aer în piept. Petrecuse ultimele trei ore în întunericul unui tren de marfă, ghemuită în spatele unor lăzi cu aparatură. O uşă fusese deschisă electronic timp de exact şaizeci de secunde la Besançon şi pătrunsese înăuntru. La douăsprezece fără cinci fix uşa se deschisese din nou; ajunsese la Neuchâtel fără s-o vadă nimeni. O dureau picioarele şi-i zvâcnea capul dar reuşise. O costase o grămadă de bani.

Aerul îi umplu plămânii. Îşi ridică valiză şi se îndreptă spre ieşirea gării din Neuchâtel. Satul Pres-du-Lac se afla de partea stângă a lacului, la cel mult douăzeci de mile sud. Găsi un şofer de taxi dispus să efectueze cursa.

Drumul era accidentat şi plin de cotituri dar ei i se păru o alunecare liniştită şi diafană. Privi pe fereastră dealurile pe lângă care trecea şi apa albastră a lacului. Priveliştea mirifică îi dădu impresia că toate celelalte încetaseră să mai existe, oferindu-i clipele preţioase de care avea nevoie că să încerce să înţeleagă. La ce se referise Herr Oberst scriindu-i să aranjeze ca ea să stea lângă el fiindcă o considerase „un braţ al duşmanului”? Un duşman pe care „aştepta să-l înfrunte de treizeci de ani”. Ce duşman era acela? Şi de ce o alesese pe ea?

Ce făcuse? Sau ce nu făcuse? Era iarăşi vorba despre acea dilemă cumplită? Blestemată atât pentru ce era cât şi pentru ce nu era? Pentru Dumnezeu, când avea să înceteze?

Herr Oberst ştia că o să moară. O pregătise pentru moartea lui ca şi cum ar fi fost un lucru cert, pe care mai trebuia doar să-l anunţe,

asigurându-se că avea banii necesari pentru a-şi plăti trecerea în secret în Elveţia, până la un bărbat pe nume Werner Gerhardt din Neuchâtel. Cine era acesta? Ce legătură avea cu Klaus Falkenheim de trebuia să se ajungă la el doar în eventualitatea morţii acestuia din urmă?

Monedă din Wolfsschanze are două feţe.

Şoferul de taxi îi întrerupse gândurile.

— Hanul e lângă mal, spuse el. Nu prea arată a hotel.

— Sunt sigură că o să-mi convină.

Camera dădea spre apele lacului Neuchâtel. Era atâta linişte încât Helden fu tentată să se aşeze lângă fereastră şi să nu facă altceva decât să se gândească la Noel, fiindcă atunci când se gândea la el se simţea… în largul ei. Dar trebuia să-l găsească pe acest Werner Gerhardt. În cartea de telefon din Pres-du-Lac nu figura. Dumnezeu ştie când o fi fost actualizată ultima oară. Însă nu era un sat mare. O să înceapă ca din întâmplare cu portarul. Poate că numele îi era cunoscut.

Era, ce-i drept, dar nu într-un fel care să-i dea încredere.

— Gerhardt nebunul? Făcu bărbatul obez, stând pe un scaun de răchită în spatele tejghelei. Îi aduceţi salutări de la nişte vechi prieteni? Mai bine i-aţi aduce o doctorie care să-i vindece mintea aia bolnavă. N-o să priceapă o boabă din ce-o să-i spuneţi.

— N-am ştiut, răspunse Helden, copleşită de un sentiment de disperare.

— Convingeţi-vă singură. Suntem în toiul după-amiezii şi e o zi rece, dar soarele e pe cer. Mai mult ca sigur că-l găsiţi în piaţă, unde cântă nişte chestii de-ale lui şi dă de mâncare porumbeilor. Îi umplu hainele de găinaţ şi nici nu observă.

Îl văzu stând pe marginea de piatră a fântânii circulare din piaţa satului. Nu-i băga în seamă pe trecătorii care îl priveau din când în când, mai mult cu repulsie decât cu îngăduinţă. Avea hainele zdrenţăroase iar paltonul jerpelit era plin de găinaţ, aşa cum prevăzuse portarul. Era la fel de bătrân şi bolnăvicios ca Herr Oberst dar mult mai scund şi mai gras, atât la faţă cât şi la corp. Pielea îi era deschisă şi zbârcită, împânzită de vinişoare subţiri ca firele pânzei de păianjen. Purta ochelari groşi, cu ramă de oţel, care se mişcau dintr-o parte în alta în acelaşi ritm cu capul care îi tremura. Mâinile îi erau nesigure când căuta într-o pungă de hârtie din care scotea fărâmituri pe care le împrăştia, atrăgând stoluri de porumbei care gângureau în contrapunct cu cuvintele cântate cu voce subţire, care ieşeau de pe buzele bătrânului.

Helden simţi că i se face rău. Omul ajunsese o ruină. Se afla dincolo de pragul senilităţii; nici o altă stare nu putea produce lucrurile pe care le văzuse cu ochii ei pe marginea fântânii.

Monedă din Wolfsschanze are două feţe. Se apropie vremea

catastrofelor… I se părea că n-are rost să repete cuvintele. Cu toate acestea, ajunsese aici doar fiindcă ştia că un om însemnat fusese asasinat cu sălbăticie pentru că avertismentul lui era întemeiat.

Se apropie de bătrân şi se aşeză lângă el, conştientă că unii oameni din piaţă o priveau ca şi cum ea ar fi fost slabă de minte. Vorbi încet, în germană.

— *Herr* Gerhardt? Am venit de departe ca să vă văd.

— Ce domniţă scumpă… domniţă scumpă, scumpă.

— Vin din partea lui Herr Falkenheim. Îl mai ţineţi minte?

— Cuib de şoim?{24} Şoimilor nu le plac porumbeii mei. Le fac rău. Prietenilor mei şi mie nu ne place de ei, nu-i aşa, frumoşilor?

Gerhardt se aplecă şi-şi ţuguie buzele, prefăcându-se că sărută păsările lacome care stăteau pe jos.

— Omul acesta v-ar plăcea dacă vi l-aţi aminti, spuse Helden.

— Cum să-mi placă ce nu ştiu? Tu nu vrei nişte pâine? Dacă vrei poţi să mănânci, dar s-ar putea ca prietenii mei să se supere.

Bătrânul se îndreptă greoi din şale şi aruncă nişte fărâmituri la picioarele lui Helden.

— „Moneda din Wolfsschanze are două feţe", şopti Helden. Atunci îi auzi cuvintele. Ritmul nu avu de suferit, cântecul încet şi intonat cu voce subţire rămase la fel dar cuvintele începură să aibă sens.

— A murit, nu-i aşa?… Nu-mi răspunde. Fă-mi semn din cap dacă da sau nu. Vorbeşti cu un bătrân ramolit care nu mai ştie ce spune, ţine minte.

Helden fu prea uluită că să mai facă vreo mişcare. Şi prin simpla ei imobilitate bătrânul îşi primi răspunsul. Continuă, păstrând aceeaşi cadenţă melodioasă.

— Klaus a murit. Deci, în cele din urmă, l-au găsit şi l-au ucis.

— A fost ODESSA, spuse ea. ODESSA l-a ucis. Erau zvastici mâzgălite peste tot.

— Asta a vrut să ne facă să credem Wolfsschanze.

Gerhardt aruncă nişte fărâmituri în aer. Porumbeii începură să se lupte între ei.

— Haideţi, frumoşilor! E ora ceaiului.

Se întoarse spre Helden, cu o privire pierdută.

— Ca de fiecare dată, ODESSA e ţapul ispăşitor. Atât de evident.

— Aţi spus „Wolfsschanze", şopti Helden. Un bărbat pe nume Holcroft a primit o scrisoare în care era ameninţat. A fost scrisă cu treizeci de ani în urmă şi semnată de nişte oameni care s-au intitulat supravieţuitorii din Wolfsschanze.

Preţ de o clipă, Gerhardt se opri din tremurat.

— N-au existat supravieţuitori la Wolfsschanze, cu o singură excepţie! Klaus Falkenheim. Au mai fost şi alţii acolo şi au rămas în viaţă dar nu erau vulturi, ci nişte gunoaie. Iar acum au impresia că a

venit şi vremea lor.

— Nu înţeleg.

— O să-ţi explic dar nu aici. După ce se întunecă, vino la casa mea de lângă lac. Cum mergi spre sud pe drumul din apropierea apei, exact la trei kilometri de la răspântie, se află o cărare…

Îi dădu îndrumările ca şi cum ar fi rostit nişte cuvinte scrise pentru un cântec pentru copii. După ce termină, se ridică anevoie, aruncându-le păsărilor ultimele fărâmituri.

— Nu cred c-o să fii urmărită, spuse el zâmbind ca un om senil, dar oricum mai întâi convinge-te. Avem de lucru şi trebuie să acţionăm imediat… Haideţi, frumoşilor! Ultimul festin, aripioarele mele.

37

Un avion mic cu un singur motor se învârtea în cerc pe cerul nopţii deasupra pajiştii întinse din Chambery. Pilotul aştepta aprinderea celor două şiruri de lumini: semnalul de aterizare. La sol se afla un alt aparat, un hidroavion cu roţile încorporate în dispozitivul de alunecare pe apă, gata de plecare. Avea să decoleze la câteva minute după ce primul avion ajungea la capătul pistei rudimentare şi avea să se îndrepte cu preţioasa încărcătură spre nord, de-a lungul braţului estic al Ronului, trecând graniţa elveţiană la Versoix şi aterizând pe apa lacului Geneva, la douăsprezece mile nord de oraş. Încărcătura n-avea nume dar acest lucru nu-i interesa pe piloţi. Plătise la fel de mult ca un traficant de droguri de cea mai înaltă clasă.

O singură dată arătase o urmă de emoţie şi asta la patru minute după ce plecaseră din Avignon, în direcţia Saint-Vallier, când micul avion fusese surprins de o furtună cu grindină, neaşteptată şi periculoasă.

— S-ar putea ca vremea să fie prea urâtă pentru aparatul ăsta uşor, spusese pilotul. Ar fi mai înţelept să ne întoarcem.

— Zboară mai sus.

— N-avem destulă putere şi nici nu ştim cât de întins e frontul.

— Atunci mergi prin el. Nu plătesc doar transportul, ci şi respectarea unui program. Trebuie să ajung la Geneva în noaptea asta.

— Dacă suntem obligaţi să coborâm pe fluviu e posibil să ne agaţe patrulele. N-avem nici un document de zbor.

— Dacă suntem obligaţi să coborâm pe fluviu, cumpăr patrulele. Aşa cum au fost cumpărate la graniţă, la Port-Bou, tot aşa o să fie şi acum. Mergi mai departe.

— Şi dacă ne prăbuşim, *madame?*

— Fă ce ştii că să nu ne prăbuşim.

Sub ei, în întuneric, cele două rânduri de lumini din Chambery se aprinseră unul după altul. Pilotul înclină aparatul spre stânga şi coborî în cerc, pregătindu-se de aterizare. După câteva secunde atinseră solul.

— Eşti bun, spuse preţioasa încărcătură, umblând la închizătoarea centurii de siguranţă. Următorul meu pilot e la fel?

— La fel, *madame*, având un avantaj pe care eu nu-l am. Ştie punctele de radar de la o zecime de milă aeriană pe întuneric. Dar îndemânările de genul ăsta se plătesc.

— Cu dragă inimă, răspunse Althene.

Hidroavionul se ridică din nou în bătaia vântului serii exact la ora zece şi cincizeci şi şapte de minute. Zborul peste graniţa de la Versoix avea să fie efectuat la foarte joasă altitudine şi avea să dureze foarte puţin, între douăzeci de minute şi o jumătate de oră. Pentru un specialist era partea uşoară a călătoriei iar specialistul din cabina

pilotului era un bărbat îndesat cu o barbă roşcovană şi cu un păr roşcat destul de rar. Morfolea un trabuc pe jumătate fumat şi vorbea englezeşte cu acel accent pronunţat şi legat îndeobşte de Alsacia şi Lorena. Nu scoase un cuvânt în primele minute ale zborului, dar când se hotărî să vorbească Althene fu uluită.

— Nu ştiu ce marfă transportaţi, *madame*, dar aţi fost dată în urmărire peste tot în Europa.

— *Poftim*? Cine m-a dat în urmărire şi de unde ştii? Nu mi s-a pomenit numele; doar mi s-a garantat acest lucru!

— Buletinele trans-europene puse în circulaţie de Interpol sunt foarte precise. Rar se întâmpla ca poliţia internaţională să caute o femeie cu… mă rog… vârsta şi înfăţişarea dumneavoastră. Bănuiesc că vă numiţi Holcroft.

— Nu bănui nimic.

Althene îşi încleştă mâinile pe centura de siguranţă, încercând să-şi stăpânească reacţiile. Nu ştia de ce se mirase – bărbatul din Har Sha'alav îi spusese că erau pretutindeni – dar faptul că acest Wolfsschanze avea o influenţă suficient de mare asupra Interpolului pentru a-i folosi aparatura fu de natură s-o neliniştească. Trebuia să scape nu numai de naziştii din Wolfsschanze, ci şi de reţeaua de aplicare a legilor recunoscute oficial. Era o capcană întinsă cu meşteşug, ţinând cont că se făcea vinovată de delicte incontestabile: călătorie sub paşaport fals iar apoi fără paşaport. În plus, nu putea da nici un fel de explicaţie pentru aceste delicte. Dacă ar face aşa ceva, l-ar implica pe propriul ei fiu – fiul lui Heinrich Clausen – într-o conspiraţie atât de mare încât acesta ar fi distrus. Era o situaţie extremă, care trebuia privită cu curaj; era posibil ca fiul ei să trebuiască să fie sacrificat. Însă ironia consta în posibilitatea foarte serioasă ca Wolfsschanze însuşi să fi ajuns la o înţelegere secretă cu autorităţile… Erau *pretutindeni. Od*ată prinsă, Wolfsschanze ar ucide-o înainte de-a fi în stare să spună ce ştia.

Putea să accepte ideea morţii, nu însă şi pe aceea de a coborî vocea. Se întoarse spre pilotul bărbos.

— De unde ştii de buletinul ăsta?

Bărbosul ridică din umeri.

— Dar de vectorii de radar de unde-oi şti? Dumneavoastră plătiţi pe mine, eu îi plătesc pe alţii. Nimic nu e mai frumos ca un profit net în zilele astea.

— Buletinul spune de ce e… căutată… femeia aceasta?

— E o dare în urmărire ciudată, *madame*. Se afirmă clar că merge cu acte false dar nu trebuie ridicată. Toate mişcările urmează să fie anunţate la sediul din Paris al Interpolului, de unde se vor retransmite la New York.

— New York?

— Acolo s-a formulat cererea. Poliţia din New York, un detectiv – locotenent pe nume Miles.

— Miles? spuse Althene, încruntându-se. N-am auzit de el.

— Poate că femeia asta o fi auzit, spuse pilotul.

Mutându-şi trabucul dintr-un colţ în altul al gurii. Althene închise ochii.

— Ce-ai zice de-un profit foarte net?

— Nu sunt comunist, nu-i un cuvânt care să mă jignească. Ce aţi dori?

— Ascunde-mă în Geneva. Ajută-mă să iau legătura cu cineva.

Pilotul controla tabloul de bord, după care făcu dreapta.

— O să vă coste.

— Plătesc, spuse ea.

Johann von Tiebolt măsura cu pasul apartamentul de la hotel, ca un animal graţios, înfuriat şi chinuit. Auditoriu! Era compus din fraţii Kessler; primul deputat al cantonului Geneva plecase de câteva minute. Cei trei erau singuri. Tensiunea era uşor de sesizat.

— E undeva în Geneva, spuse von Tiebolt. *Trebuie* să fie.

— Sub un nume fals, fireşte, adăugă Hans Kess, ţinându-şi trusa medicală la picioare. O s-o găsim. Problema e doar să ne răspândim oamenii, după ce le dăm desenul. Deputatul ne-a spus să nu ne facem griji. Von Tiebolt se opri din mers.

— Să nu ne facem griji? Sper că şi tu şi el aţi înţeles ce înseamnă acest „să nu ne facem griji”. Potrivit cuvintelor deputatului, poliţia din Geneva a raportat prezenţa cercetărilor din Interpol în legătură cu ea. Mai simplu spus, înseamnă a călătorit minimum patru mii de mile fără a fi găsită. Patru mii de mile prin bănci de computere, în avioane care trec graniţa şi aterizează cu fel de fel de semnale şi prin cel puţin două puncte de imigrare. Şi nimic. Nu te amăgi, Hans. E mai bună decât ne-am închipuit.

— Mâine e vineri, spuse Erich. Holcroft trebuie să apară mâine şi o să ia legătura cu noi. Dacă am pus mâna pe el înseamnă c-o avem şi pe ea.

— Spunea că stă la D’Accord dar s-a răzgândit. Nu există nici o rezervaţie, iar domnul Fresca a plecat de la Georges V, spuse von Tiebolt, oprindu-se la fereastră. Nu-mi place. Ceva nu e în regulă.

Hans îşi luă băutura.

— Cred că omiţi un lucru evident.

— Ce anume?

— După Holcroft, o grămadă de lucruri sunt în neregulă. Crede că e urmărit. O să fie atent şi o să călătorească aşijderi. M-aş mira să facă rezervări pe numele lui.

— Am presupus că numele o să fie Fresca sau ceva asemănător pe care să-l recunosc, spuse von Tiebolt, nedând atenţie observaţiei celui mai mic dintre fraţii Kessler. Nu exista nimic de genul ăsta în nici un hotel din Geneva.

— Dar există vreun Tennyson sau ceva asemănător cu *el*? întrebă încet Erich.

— Helden? spuse Johann, întorcându-se.

— Helden, răspunse cel mai vârstnic din fraţii Kessler, din cap. A fost cu el la Paris. E de presupus că-l ajută; iar tu i-ai sugerat-o.

Von Tiebolt rămase nemişcat.

— Helden si proscrişii ei împuţiţi şi rătăcitori sunt ocupaţi Oberst. Ment blestemă ODESSA pentru ucigaşii lui Heir

— *Falkenheim?* spuse Hans, aplecându-se în fată. Kenheirn a *murit*!

— Falkenheim era conducătorul lui Nachrichtendienst, mai bine zis ultimul membru activ. După moartea lui, Wolfsschanze n-o să mai întâmpine împotrivire. Armata lui de evrei a rămas fără cap iar puţinul pe care îl ştiau a fost îngropat odată cu conducătorii lor.

— Evrei? Cu Nachrichtendienst? Întrebă Erich exasperat. Pentru numele lui Dumnezeu, *ce* tot îndrugi?

— S-a organizat un atac asupra kibbutz-ului Har Sha'alav. Vina o să cadă pe teroriştii din Rache. Sunt sigur că numele de „Har Sha'alav" înseamnă ceva pentru tine. În disperare de cauză, Nachrichtendienst s-a orientat spre evreii din Har Sha'alav. Gunoaiele între ele.

— Aş dori o explicaţie mai precisă! spuse Erich.

— Mai târziu. Trebuie să ne concentrăm asupra celor doi Holcroft. Trebuie să…

Von Tiebolt se opri, venindu-i brusc o idee.

— Priorităţile. Analizează mereu care sunt priorităţile, adăugă el, ca pentru sine. Iar prima prioritate este documentul din La Grande Banque de Geneve, ceea ce înseamnă că fiul are întâietate. Să-l găsim şi să-l izolăm pe *el*. Să-l ţinem în izolare absolută. Pentru scopul nostru, sunt suficiente treizeci de ore.

— Nu te urmăresc, îl întrerupse Hans. Ce se întâmplă în treizeci de ore?

— Noi trei de aici ne întâlnim cu directorii băncii, spuse Erich. Se semnează toate actele, în prezenţa avocaţilor de la Grande Banque şi se respectă toate legile elveţiene. Banii sunt trimişi la Zurich iar luni dimineaţă preluăm controlul.

— Dar treizeci de ore de vineri dimineaţă înseamnă…

— Sâmbătă la prânz, întregi von Tiebolt. Ne întâlnim cu directorii sâmbătă dimineaţa la nouă. Singura problemă legată de eventuala noastră acceptare s-a pus doar în mintea lui Holcroft. A avut Manfredi grijă cu câteva luni în urmă. Nu numai că suntem acceptabili, suntem aproape nişte sfinţi.

Scrisoarea mea de la M.I. 5 e pur şi simplu un corolar. Sâmbătă la prânz problema e rezolvată.

— Sunt atât de nerăbdători să piardă 780 de milioane de dolari încât deschid banca sâmbătă?

Bărbatul blond zâmbi.

— Am formulat cererea în numele lui Holcroft, din motive de rapiditate şi confidenţialitate, directorii n-au obiectat – abia aşteptau un motiv – şi nici Holcroft n-o s-o facă atunci când o să-i spunem. Are motivele lui ca să vrea să se termine totul cât mai repede. A ajuns la capătul puterilor, mai mult de-atât nu mai rezistă.

Von Tiebolt îl privi pe Erich şi surâsul i se lărgi.

— Pe amândoi ne consideră prieteni şi oameni de nădejde; doi oameni de care are nevoie cu disperare. Felul în care am programat totul depăşeşte aşteptările.

Kessler dădu din cap.

— Până sâmbătă la prânz o să semneze şi condiţia finală.

— Care condiţie finală? întrebă Hans, neliniştit. Ce înseamnă asta? Ce are de semnat?

— O să fie un lucru semnat de toţi, răspunse von Tiebolt, făcând o pauză pentru a-şi sublinia ideea. Este o *cerinţă* a legilor elveţiene legată de deblocarea unor asemenea conturi. Ne-am întâlnit şi am înţeles întru totul răspunderile care ne revin; am reuşit să ne cunoaştem şi să avem încredere unul în celălalt. Prin urmare, în eventualitatea că unul dintre noi moare între timp, ceilalţi doi îi preiau drepturile şi privilegiile în calitate de co-moştenitori. Bineînţeles, cu excepţia stipendiei de două milioane, care urmează să fie împărţită urmaşilor celui în cauză. Cele două milioane – dobândite egal şi imposibil de transferat celorlalţi executori – înlătură din capul locului bănuiala de înşelăciune.

Cel mai tânăr dintre fraţii Kessler fluieră încet.

— Absolut sclipitor. Înseamnă că această condiţie finală, această clauză în caz de deces prin care fiecare le transferă celorlalţi propriile răspunderi, n-a trebuit să fie niciodată trecută în contract… fiindcă aşa e legea. Dacă ar fi fost inclusă, Holcroft s-ar fi putut arăta bănuitor de la bun început.

Medicul clătină din cap în semn de respect, în timp ce ochii îi străluceau.

— Dar n-a fost, fiindcă aşa e *legea*.

— Întocmai. Şi fiecare dispoziţie legală trebuie respectată. Peste o lună, peste şase săptămâni, n-o să mai aibă nici un fel de importanţă dar până nu facem progrese substanţiale n-avem voie să dăm naştere la nici un fel de îngrijorări.

— Am înţeles asta, spuse Hans. Dar, aşa stând lucrurile, înseamnă că de sâmbătă la prânz Holcroft poate fi sacrificat, nu?

Erich ridică o mână.

— Mai bine dă-i nişte pilule de-ale tale pentru câtva timp, ca să-l avem la îndemâna dacă e nevoie. Un bolnav mintal care încă trăieşte… până la distribuirea unei bune părţi din fonduri. După aceea, n-o să mai conteze. Lumea o să fie prea preocupată ca să mai bage în seamă un accident petrecut la Zurich. Dar acum trebuie să facem ce spune Johann. Trebuie să-l găsim pe Holcroft înainte să-l găsească maică-sa.

— Şi, sub un motiv sau altul, adăugă von Tiebolt, să-l ţinem izolat până după întâlnirea noastră de poimâine. Ea o să încerce evident să dea de el şi atunci o să-i dăm şi ei de urmă. Avem oameni în Geneva care se pot ocupa de restul.

Urmă un moment de ezitare.

— Ca întotdeauna, Hans, fratele tău, are în vedere direct varianta optimă. Dar răspunsul la întrebare e „da”. De sâmbătă la prânz, Holcroft poate fi sacrificat. Dacă stau bine să mă gândesc, nici nu cred că săptămânile acelea în plus mai au vreun rost.

— Iarăşi mă superi, spuse savantul. Mă înclin în faţa minţii tale ingenioase în multe privinţe, dar o modificare a strategiei în momentul ăsta nu e deloc indicată. Holcroft *trebuie* să fie disponibil. Cum singur ai spus, până nu facem „progrese substanţiale”, n-avem voie să dăm naştere la nici un fel de îngrijorări.

— Şi nici n-o să dăm, răspunse von Tiebolt. Schimbarea pe care o fac ar fi aprobată de taţii noştri. Am modificat orarul.

— Ce-ai făcut?

— Când am folosit cuvântul „îngrijorări” m-am referit la respectarea legilor, nu la Holcroft. Legile sunt constante, vieţile oamenilor niciodată.

— Ce orar? De ce?

— Schimbă ordinea întrebărilor şi o să-ţi poţi răspunde singur, spuse Johann, aşezându-se în faţa scaunului celui mai mare dintre fraţii Kessler. Care a fost singura armă de mare eficienţă folosită de patria noastră în război? Ce strategie i-ar fi îngenuncheat pe englezi dacă n-ar fi existat nici o ezitare? Care au fost fulgerele care au scuturat omenirea?

— *Blitzkrieg*-ul, spuse medicul, răspunzând în locul fratelui său.

— Da. Atacuri dure şi rapide, declanşate din senin. Oameni, arme şi aparatură care au năvălit peste graniţe cu o viteză extraordinară, lăsând în urmă dezordine şi jale. Popoare întregi dezbinate, incapabile să strângă rândurile sau să ia hotărâri. *Blitzkrieg-ul*, Erich. Acum trebuie să-l adaptăm. N-avem voie să ezităm.

— Abstracţiuni, Johann! Dă-mi lucruri concrete!

— Foarte bine. Lucrul concret numărul unu: John Tennyson a scris un articol care mâine va fi preluat telegrafic şi transmis pretutindeni.

Tinamou ţinea nişte dosare despre care se zvoneşte că ar fi fost descoperite. Nume ale acelor oameni puternici care l-au angajat, date, surse de plată. O să aibă efectul unor şocuri electrice pentru toate marile puteri ale lumii. Lucrul concret numărul doi: sâmbătă, documentul de la Geneva este semnat iar fondurile sunt transferate la Zurich. Duminică, ne mutăm la sediul nostru de acolo. Suntem aşteptaţi; toate mijloacele de comunicare funcţionează. Dacă Holcroft e cu noi, Hans îl narcotizează; dacă nu, e mort. Lucrul concret numărul trei: luni, averile devin valori disponibile şi intră sub controlul nostru. Folosindu-ne de fusul orar al Greenwich-ului, începem să telegrafiem fondurile oamenilor noştri, concentrându-ne asupra obiectivelor principale. Pornim chiar de-aici din Geneva. Apoi Berlin, Paris, Madrid, Lisabona, Londra, Washington, New York, Chicago, Houston, Los Angeles şi San Francisco. La cinci, ora Zurichului, ne mutăm în Pacific. Honolulu, Insulele Marshall şi Gilbert. La opt trecem în Noua Zeelandă, Auckland şi Wellington. La zece e rândul Australiei – Brisbane, Sydney, Adelaide – după care urmează Perth şi mai departe Singapore şi de-acolo Orientul îndepărtat. Prima fază se încheie la New Delhi. Pe hârtie, suntem finanţaţi pe trei sferturi de glob. Lucrul concret numărul patru: după alte douăzeci şi patru de ore, marţi, primim confirmări că fondurile au fost primite şi convertite în bani gheaţă, gata de întrebuinţare. Lucrul concret numărul cinci: o să dau douăzeci şi trei de telefoane de la Zurich. O să vorbesc cu douăzeci şi trei de oameni din tot atâtea capitale care au apelat la serviciile lui Tinamou. O să li se spună că o să li se solicite anumite lucruri pe durata următoarelor câteva săptămâni şi că trebuie să se conformeze. Lucrul concret numărul şase: miercuri începe dansul. Prima crimă va fi simbolică. Cancelarul de la Berlin, şeful Bundestagului. Pe urmă pornim spre vest într-un nou *Blitzkrieg*.

Von Tiebolt se opri o clipă.

— Miercuri, se activează Codul Wolfsschanze.

Se auzi telefonul. La început nimeni nu păru să-i dea atenţie. Pe urmă von Tiebolt răspunse.

— Da?

Privi unul din pereţi în timp ce ascultă în linişte. În cele din urmă vorbi.

— Foloseşte cuvintele pe care ţi le-am spus, rosti el încet. Ucide-i.

Apoi închise.

— Ce s-a întâmplat? întrebă medicul.

Von Tiebolt, rămas cu mâna pe telefon, răspunse pe un ton egal:

— Am avut o intuiţie, exista şi această posibilitate şi am trimis un om la Neuchâtel. Ca să urmărească pe cineva. Iar acel cineva s-a întâlnit cu altcineva. Nu contează. În curând or să moară amândoi.

Frumoasa mea soră şi un trădător pe nume Werner Gerhardt.

Dar n-are sens, îşi spuse Holcroft, ascultându-l pe Willie Ellis la telefon. Îl sunase pe Willie la D'Accord dintr-o cabină aflată în aglomerata Place Neuve din Geneva, sperând din suflet că între timp proiectantul luase legătura cu Althene. Însă lucrurile nu stăteau tocmai aşa; n-o găsise acolo. Dar maică-sa îi spusese „Hotel D'Accord". O să se întâlnească la *Hotel D'Accord*.

— Ai descris-o? Americancă, în jur de şaptezeci de ani, înaltă pentru o femeie?

— Normal. Tot ce mi-ai spus acum jumătate de oră. Nu există nimeni cu numele de Holcroft şi nici o femeie care să corespundă descrierii. Nu e nici un american aici.

— E absurd.

Noel încercă să judece. Tennyson şi fraţii Kessler trebuiau să ajungă abia seara; n-avea cu cine să se sfătuiască. Oare mama lui făcea exact acelaşi lucru pe care-l făcea şi el? Încerca să ia legătura cu el din afara hotelului, sperând să-l găsească acolo?

— Willie, sună la recepţie şi anunţă că ai veşti de la mine. Foloseşte-mi numele adevărat. Spune-le că am întrebat dacă am vreun mesaj.

— Cred că n-ai înţeles care sunt regulile la Geneva, spuse Willie. Mesajele unei persoane pentru o a doua nu pot fi cunoscute unei a treia persoane, iar D'Accord nu face nici el excepţie. Drept să-ţi spun, când am întrebat de maică-ta, mi s-au aruncat nişte priviri foarte ciudate. Cu tot bagajul meu tip Louis Vuitton, ticălosul ăla mic aştepta să tac din gură.

— Oricum, fă o încercare.

— Există o metodă mai bună. Cred că dacă…

Willie se opri. De undeva de la distanţă Noel auzi prin telefon o bătaie în uşă.

— Aşteaptă un pic, e cineva la uşă. Îi fac vânt şi mă întorc imediat.

Noel auzi sunetul unei uşi care se deschide. Se întretăiară mai multe voci, nelămurit şi dând parcă impresia că întreabă ceva. Avu loc un scurt schimb de replici, după care se auziră nişte paşi. Holcroft aşteptă ca Willie să vină înapoi la telefon.

Distinse un sunet asemănător unei tuse dar parcă nu era numai atât. Ce era? Un început de strigăt? Era un început de *strigăt*?

— Willie?

Linişte. Pe urmă se auzi iar zgomotul unor paşi.

— Willie?

Deodată, Noel fu cuprins de friguri. Începu iar să-l doară stomacul în timp ce-şi aminti cuvintele. *Aceleaşi cuvinte*!

… E cineva la uşă. Îi fac vânt şi mă întorc imediat…

Un alt englez. La patru mii de mile depărtare, la New York. Şi un chibrit aprins în dreptul unei ferestre, de partea cealaltă a unei curţi.

Peter Baldwin.

— Willie! Willie, unde eşti?! *Willie*!

Se auzi un declic. Linia se întrerupse.

O, Dumnezeule! Oare *ce* făcuse? Willie!

Pe frunte îi apărură broboane de sudoare iar mâinile începură să-i tremure.

Trebuia să ajungă la D'Accord! Trebuia să ajungă acolo cât putea de repede ca să-l găsească şi să-l ajute pe Willie. O. Doamne! Ar fi vrut să nu-l mai doară ochii atât de tare!

Ieşi în goană din cabina telefonică şi porni spre stradă, oprindu-se la maşină. Porni motorul, neştiind pentru o clipă unde se află sau unde voia să meargă. D'Accord. Hotelul D'Accord! Se găsea pe Rue des Granges lingă Puits-Saint-Pierre; o stradă străjuită de nişte case vechi şi uriaşe, adevărate conace. D'Accord era cel mai mare. Pe deal… care *dea*l? N-avea idee cum să ajungă acolo!

Merse în viteză până la colţ; circulaţia era oprită. Urlă pe geam la adresa unei femei care conducea o maşină aflată lângă a lui şi care tresări.

— Vă rog! Rue des Granges – pe unde s-o iau?

Femeia refuză să dea ascultare strigătelor lui. Îşi mută ochii dinspre el şi privi drept înainte.

— Vă rog, cineva a fost rănit! Cred că a fost rănit grav. Vă rog, doamnă! Nu ştiu franceză foarte bine. Nici germană, nici… vă r*og*!

Femeia se întoarse iar spre el, cercetându-l pentru o clipă. Apoi se aplecă şi lăsă în jos geamul.

— Rue des Granges?

— Da, vă rog!

Îi dădu nişte instrucţiuni rapide. Trecea de următoarele cinci străzi, făcea dreapta spre poalele dealului, apoi stânga…

Circulaţia se reluă. Transpirând de zor, Noel încercă să memoreze fiecare cuvânt, fiecare număr, fiecare cotitură. Mulţumi ridicând din nou tonul şi apăsă pe accelerator.

I-ar fi fost imposibil să-şi amintească vreodată cum găsise vechea stradă dar deodată îşi dădu seama că ajunsese. Urcă panta abruptă spre vârf şi zări literele plate şi aurite: HOTEL D'ACCORD.

Simţind cum îi tremură mâinile, parcă maşina şi ieşi. Trebuia s-o blocheze. Încercă de două ori să bage cheia dar nu izbuti să-şi stăpânească propria mână. Aşa că îşi ţinu respiraţia şi se sprijini cu degetele de suprafaţa metalică până când tremuratul încetă. Acum trebuia să se controleze; trebuia *să gândească*. Şi, mai presus de orice, trebuia să fie prudent, se mai întâlnise şi altădată cu adversarul şi mai luptase împotriva lui. Putea s-o facă din nou.

Îşi ridică privirile spre intrarea frumos împodobită a Hotelului D'Accord. Dincolo de uşile de sticlă, reuşi să-l vadă pe portarul care vorbea cu cineva în hol. N-avea voie să intre pe acolo şi să ajungă în hol; dacă duşmanul îl prinsese în cursă pe Willie Ellis, acum îl aştepta şi pe el.

Văzu o alee îngustă care cobora într-una din părţile laterale ale clădirii. Pe peretele din piatră se găsea o firmă: LIVRAISONS.

Undeva pe alee se afla o intrare de serviciu pentru aprovizionare. Îşi ridică gulerul impermeabilului şi străbătu trotuarul, vârându-şi mâinile în buzunare şi simţind metalul pistolului în dreapta şi cilindrul perforat al amortizorului în stânga. Se gândi la persoana care i le dăduse, la Helden. Unde era? Ce se întâmplase?

Pentru tine nimic nu mai este ca înainte…

Absolut nimic.

Ajunse la uşă tocmai când un furnizor într-un halat alb pleca. Ridică o mână şi-i zâmbi bărbatului.

— Scuză-mă, vorbeşti englezeşte?

— Bineînţeles, *monsieur*. Doar suntem la Geneva.

Fusese o glumă nevinovată, atâta tot, dar americanul ăsta zăpăcit care zâmbea cu toată gura era dispus să-i plătească cincizeci de franci pentru zdreanţa aceea învechită, adică de două ori mai mult decât costase când era nouă. Schimbul se efectuă iute, doar se aflau la Geneva. Holcroft îşi scoase impermeabilul şi şi-l împături pe braţul stâng. Îşi puse halatul şi intră.

Willie îşi rezervase un apartament la etajul trei; intrarea se făcea pe ultima uşă de pe coridor, în partea dinspre stradă. Noel străbătu un hol întunecos care ducea la o scară unde bezna era parcă şi mai mare. Pe palier se afla un bidon aşezat chiar la perete şi trei cutii mici şi sigilate cu săpun de hotel, având deasupra o alta pe jumătate goală. Dădu la o parte prima cutie, le luă pe celelalte trei şi porni spre treptele de marmură, sperând să semene măcar în linii mari cu unul din angajaţii permanenţi ai hotelului.

— *Jacques? C'est vous?*{25}

Cel care vorbise se aflǎ undeva mai jos şi avea o voce plăcută.

Noel se întoarse şi ridică din umeri.

— *Pardon. Je croyais que c'était Jacques qui travaille chez le fleuriste*{26}.

— *Non*, spuse Noel scurt, continuând să urce scările.

Ajunse la etajul trei, lăsă cutiile de săpun pe trepte şi-şi scoase halatul. Îşi puse impermeabilul, pipăi revolverul şi deschise uşa încet. Pe coridor nu se afla nimeni.

Se apropie de ultima uşă pe dreapta, atent la orice sunet. Nu se auzea nimic. Îşi aduse aminte cum ascultase lângă o altă uşă, pe un alt hol, la ani-lumină de acest coridor împodobit cu fildeş sculptat unde

se afla acum. Într-un loc numit Montereau… Atunci se auziseră împuşcături. Şi muriseră oameni.

O, Doamne, i se întâmplase ceva lui Willie? Willie, care nu-l refuzase şi care îi rămăsese prieten când nu mai putuse găsi pe nimeni. Holcroft scoase pistolul şi întinse mâna spre clanţă. Se dădu înapoi cât putu de mult.

Într-o singură mişcare, apăsă pe clanţă şi se propti cu toată greutatea în uşă, izbind cu umărul ca şi cum ar fi folosit un berbec de asediu. Uşa se deschise fără efort, dându-se de perete cu zgomot. Nu fusese încuiată.

Noel se ghemui şi-şi ţinu pistolul îndreptat în faţă. În cameră nu se afla nimeni dar o fereastră era deschisă iar vântul rece al iernii umfla perdelele. Se apropie de ea nedumerit. Ce rost avea să laşi fereastra deschisă pe o asemenea vreme?

Pe urmă însă le văzu: cerculeţe de sânge pe pervaz. Cineva sângerase din belşug. Afară, lângă fereastră, se găsea o scară de incendiu. Observă nişte dâre roşii pe trepte. Cine le coborâse fusese grav rănit.

Oare să fi fost Willie?

— Willie? Willie, eşti aici?

Tăcere.

Holcroft dădu fugă în dormitor.

Nimeni.

— Willie?

Fu pe punctul de-a se întoarce când zări nişte semne ciudate pe lemnul unei uşi închise. Lemnul era plin de scobituri aurite şi de crini sculptaţi cu migală în roz, alb şi bleu. Însă ceea ce văzu nu făcea parte din modelul rococo.

Erau nişte urme nedesluşite ale unor mâini al căror contur avea linii însângerate.

Se apropie în grabă de uşă, lovind-o cu atâta forţă încât lemnul se crăpă şi pe alocuri se făcu ţăndări.

Dădu cu ochii de cel mai înspăimântător lucru pe care îi fusese dat să-l vadă. Cadavrul mutilat al lui Willie Ellis stătea îndoit peste marginea căzii goale, într-o baltă de sânge. Avea răni ca nişte găuri mari în piept şi burtă, intestinele îi ieşiseră prin cămaşa muiată în lichidul roşu, gâtul îi fusese tăiat atât de adânc încât capul abia i se mai ţinea legat de corp iar ochii îi încremeniseră larg deschişi, privind în sus pradă chinurilor.

Noel se prăbuşi, încercând să inhaleze aerul care nu voia să-i intre în plămâni.

Abia atunci văzu cuvântul mâzgălit cu sânge pe plăcile de deasupra cadavrului mutilat.

NACHRICHTENDIENST.

Helden găsi cărarea aflată la trei kilometri de răspântia drumului care ieşea din Pres-du-Lac. Împrumutase o lanternă de la portar şi acum o îndrepta cu raza de lumină în faţă, începând să-şi croiască drum prin pădure spre casa lui Werner Gerhardt.

Nu era ceva grozav, îşi spuse Helden, ajungând la construcţia ciudată care semăna cu o fortăreaţă de piatră în miniatură. Era foarte mică – mai mică decât coliba lui Herr Oberst – dar din locul unde stătea avu impresia că pereţii sunt foarte groşi. Raza lanternei lumină nişte bucăţi de piatră care ieşeau în evidenţă şi care fuseseră cimentate pe ambele laturi aflate la vedere. Acoperişul era şi el foarte greu. Puţinele ferestre erau mici şi se găseau la o distanţă destul de mare de pământ. Nu mai văzuse niciodată o asemenea casă. Părea desprinsă dintr-o carte de poveşti pentru copii şi vrăjită de nişte incantaţii magice.

În acelaşi timp, îi dădu răspunsul la o întrebare provocată de observaţiile portarului când o văzuse întorcându-se din piaţa satului, cu câteva ore în urmă.

— L-aţi găsit pe Gerhardt nebunul? Cică ar fi fost un mare diplomat înainte s-o ia razna. Se spune că vechii prieteni încă se gândesc la el, deşi nu mai vine nimeni să-l vadă. Pe vremuri însă veneau. I-au construit o casă zdravănă lângă lac. Nici un vânt de iarnă n-o s-o clintească vreodată din loc.

Nici vânturile, nici furtuna şi nici zăpezile iernii nu puteau avea vreun efect asupra acestei case. Cineva pusese acolo mult suflet.

Auzi sunetul unei uşi care se deschide. Helden tresări speriată, fiindcă pe laturile pereţilor din spate nu se afla nici o uşă. Pe urmă raza de lumină se opri asupra siluetei scunde a lui Werner Gerhardt. Stătea la marginea verandei de pe malul lacului şi la un moment dat ridică o mână.

Oare cum reuşise bătrânul s-o audă?

— Văd că ai venit, spuse Gerhardt, fără urmă de nebunie în voce. Hai repede, e frig aici în pădure. Intră şi stai în faţa focului. O să bem un ceai.

Camera părea mai mare decât ai fi bănuit privind construcţia de afară. Mobilierul masiv era vechi dar confortabil, având piele şi lemn din abundenţă. Helden se aşeză pe o canapea, încălzită de foc şi de ceai. Nu-şi dăduse seama cât îi fusese de frig.

Vorbeau deja de câteva minute, Gerhardt răspunzându-i la prima întrebare înainte ca ea să aibă ocazia s-o pună.

— Am venit aici de la Berlin cu cinci ani în urmă, trecând pe la

Munchen, unde mi s-a stabilit deghizarea. Eram o „victimă” a ODESSEI, un om distrus care-şi trăise ultimii ani senil şi singur. Sunt o prezenţă ridicolă. Un medic de la clinică îmi păstrează fişa medicală. Îl cheamă Litvak, dacă o să ai vreodată nevoie de el. E singurul care ştie că sunt perfect normal.

— Dar de ce a fost nevoie de deghizarea asta?

— O să înţelegi pe măsură ce-o să stăm de vorbă. Întâmplător, te-ai mirat că ştiam că eşti afară, spuse Gerhardt, zâmbind. Această căscioară primitivă de pe malul lacului este foarte sofisticată. Nu se apropie nimeni fără să prind de veste. Se aude un zumzet.

Surâsul bătrânului dispăru.

— Ei bine, ce s-a întâmplat cu Klaus?

Ea îi spuse. Gerhardt rămase tăcut o vreme, durerea citindu-i-se în ochi.

— *Animalele*, rosti el. Nu sunt în stare nici măcar să execute pe cineva cu un dram de bună-cuviinţă, trebuie neapărat să mutileze. Blestemaţi să fie!

— Cine?

— Falsul Wolfsschanze. Animalele. Nu vulturii.

— Vulturii? Nu pricep.

— Complotul de a-l ucide pe Hitler în iulie ’44 a fost o conspiraţie a generalilor. Ofiţeri de carieră – şi în principal oameni de ţinută – care şi-au dat seama de ororile săvârşite de Fuhrer şi de nebunii din jurul lui. Nu asta era Germania pentru care voiau să lupte. Obiectivul lor era să-l asasineze pe Hitler, să ceară o pace dreaptă şi să-i dea în vileag pe criminalii şi sadicii care acţionaseră în numele Reichului. Rommel i-a numit pe aceşti oameni „adevăraţii vulturi ai Germaniei”.

— Vulturii… repetă Helden. „N-o să-i poţi opri pe vulturi”…

— Poftim? Întrebă bătrânul.

— Nimic. Continuaţi, vă rog.

— Bineînţeles că generalii au eşuat şi că a urmat o baie de sânge. Două sute doisprezece ofiţeri, dintre care mulţi doar vag suspecţi, au fost torturaţi şi ucişi. Apoi, dintr-o dată, Wolfsschanze a devenit pretextul folosit la eliminarea tuturor dezacordurilor de opinii dinlăuntrul Reichului. Mii de oameni care dăduseră glas unor critici politice sau militare absolut nesemnificative au fost arestaţi pe bază de probe false şi executaţi. Imensa majoritate nici nu auzise de un sediu al statului major aflat la Wolfsschanze, ca să nu mai vorbim de vreun atentat la viaţa lui Hitler. Lui Rommel i s-a ordonat să se sinucidă ca pedeapsă pentru că a refuzat să ducă la îndeplinire alte cinci mii de execuţii fără judecată. Cele mai mari temeri ale generalilor s-au adeverit: demenţii puseseră stăpânire totală pe Germania. Asta au încercat să oprească la Wolfsschanze. La acel Wolfsschanze care era al *lor*: adevăratul Wolfsschanze.

— Acel Wolfsschanze care era… al lor? *înt*rebă Helden. „Moneda din Wolfsschanze are două feţe".

— Da, spuse Gerhardt. A mai existat un Wolfsschanze, un alt grup de oameni care doreau şi ei tot uciderea lui Hitler. Dar din motive total diferite. Aceşti oameni aveau impresia că el dăduse greş. I-au sesizat slăbiciunile şi capacitatea diminuată de acţiune. Au dorit să înlocuiască nebunia care exista cu o altă nebunie mult mai eficientă. În planurile lor nu exista nici un fel de apel pentru pace, ci doar continuarea înverşunată şi deplină a războiului. Strategiile lor includeau metode tactice folosite pentru ultima dată cu sute de ani în urmă, când armatele mongole făcuseră ravagii în Asia. Popoare întregi luate prizoniere, execuţii în masă pentru cele mai mici infracţiuni, o stăpânire bazată pe abuzuri atât de cumplite încât lumea ar cere armistiţiu, fie şi doar în numele omeniei.

Gerhardt se opri. Când continuă, vocea îi era plină de ură.

— Acesta era falsul Wolfsschanze, acel Wolfsschanze care n-ar fi trebuit să existe niciodată. Iar ei, oamenii *acestui* Wolfsschanze, îşi continuă misiunea şi-n ziua de azi.

— Totuşi, oamenii ăştia au făcut parte din conspiraţia care urmărea să-l ucidă pe Hitler, spuse Helden. Cum de-au scăpat?

— Transformându-se în oamenii cei mai fideli ai lui Hitler. S-au regrupat rapid, simulând dezgustul în faţa trădării şi dându-i de gol pe ceilalţi. Ca de obicei, zelul şi cruzimea l-au impresionat pe Fuhrer; vezi tu, în esenţă acesta era foarte laş la modul concret, fizic. Pe câţiva dintre ei i-a însărcinat cu îndeplinirea execuţiilor, delectându-se cu devotamentul lor.

Helden se apropie de marginea canapelei.

— Aţi spus că aceşti oameni, din celălalt Wolfsschanze, îşi continuă misiunea şi-n ziua de azi. Însă probabil că între timp cei mai mulţi dintre ei au murit.

Bătrânul oftă.

— Înseamnă că într-adevăr n-ai idee, nu-i aşa? Klaus aşa mi-a spus.

— Ştiţi cine sunt? întrebă Helden.

— Sigur. Chiar tu ai pus scrisorile la poştă.

— Am pus o mulţime de scrisori la poştă pentru Herr Oberst. Dar nici una cu destinaţia Neuchâtel.

— Pe cele care-mi erau adresate mie le-am primit.

— V-a scris despre mine?

— Adeseori. Te-a iubit foarte mult.

Zâmbetul lui Gerhardt era cald dar dispăru treptat, pe măsură ce continuă să vorbească.

— M-ai întrebat cum e posibil ca oamenii falsului Wolfsschanze să-şi îndeplinească misiunea şi-n ziua de azi. Ai dreptate, fireşte. Mulţi au murit. Prin urmare, nu de ei e vorba, ci de copiii lor.

— Copiii.

— Da. Sunt pretutindeni, în fiecare oraş, provincie şi ţară. În fiecare profesie şi în fiecare grup politic. Rolul lor este să exercite o presiune constantă, convingându-i pe oameni că ar putea trăi mult mai bine dacă cei puternici ar protesta împotriva slăbiciunii. Vocile înfuriate iau locul soluţiilor autentice, răutatea se instalează unde înainte domnea raţiunea. Aşa se întâmplă peste tot şi doar foarte puţini dintre noi ştiu despre ce e vorba: o pregătire masivă. Copiii au crescut.

— De unde au venit?

— Acum ajungem la miezul problemei. Iar asta o să-ţi dea răspunsul la alte întrebări, spuse bătrânul, aplecându-se în faţa. S-a numit „Operaţiunea Sonnenkinder” şi a avut loc în 1945. Mii de copii între şase luni şi şaisprezece ani au fost scoşi din Germania. Trimişi în toate părţile lumii…

În timp ce Gerhardt îi spuse povestea, Helden simţi cum i se face rău, la modul cel mai concret cu putinţă.

— S-a întocmit un plan, continuă Gerhardt, prin care milioane şi milioane de dolari aveau să fie disponibili pentru *Sonnenkinder* după o anumită perioadă de timp. Aceasta a fost calculată prin proiectări ale ciclurilor economice normale şi a ajuns să fie de treizeci de ani.

Felul cum Helden trase brusc aer în piept îl întrerupse, dar numai pentru o clipă.

— A fost un plan conceput de trei bărbaţi…

Un strigăt ieşi din gâtul lui Helden.

… Aceşti trei bărbaţi aveau acces la fonduri incalculabile iar unul dintre ei era poate cel mai strălucit finanţist al timpului nostru. El şi numai el a asigurat reunirea forţelor economice internaţionale care au determinat ascensiunea lui Adolf Hitler. Iar când Reichul acestuia l-a dezamăgit, s-a lansat în crearea altuia.

— Heinrich Clausen… şopti Helden. O, Doamne, nu!… N*oel*! O, Dumnezeule, Noel!

— A fost întotdeauna un simplu instrument, un canal de scurgere a banilor. Nu ştie nimic.

— Înseamnă că…

Helden făcu ochii mari; durerea din tâmple i se ascuţi.

— Da, spuse Gerhardt, luându-i o mână. A fost ales un băiat, tot unul dintre fii. Un copil extraordinar, un membru al tineretului hitlerist animat de un devotament fanatic. Sclipitor şi frumos. A fost supravegheat, crescut şi pregătit pentru o anumită misiune în viaţă.

— Johann… O, Dumnezeule mare, e *Johann.*

— Da. Johann von Tiebolt. El e cel care îi va aduce pe *Sonnenkinder* la putere peste tot în lume.

Sunetul ca un răpăit pe care-l auzea în jurul tâmplelor crescu în intensitate iar bătăile ca de tobă i se păreau că vibrează ca nişte

tunete. Imaginile începură să-şi piardă conturul. Camera se învârti în jurul ei şi se aşternu întunericul. Helden se prăbuşi în gol.

Deschise ochii, neştiind cât de mult zăcuse fără cunoştinţă. Gerhardt reuşise s-o sprijine de canapea şi-i ţinea un pahar de coniac în dreptul gurii. Ea luă paharul în mână şi înghiţi iar alcoolul îşi făcu efectul imediat, readucând-o la momentul cumplit de mai înainte.

— Johann, şopti ea, rostind numele ca şi cum ar fi scos un strigăt de durere. De aceea Herr Oberst…

— Da, spuse bătrânul, anticipându-i vorbele. De aceea te-a adus Klaus la el. Răzvrătita fiică a lui von Tiebolt, născută la Rio şi înstrăinată de fratele şi de sora ei. Înstrăinarea asta era adevărată sau erai folosită pentru infiltrarea în rândurile tineretului german rătăcit şi nemulţumit? Trebuia să ştim.

— Folosită şi apoi ucisă, adăugă Helden, cutremurându-se. Au încercat să mă ucidă la Montereau. O, Doamne, propriul meu *frate*.

Bătrânul se ridică anevoie.

— Mă tem că te înşeli, spuse el. A fost o după-amiază tragică, plină de greşeli. Cei doi oameni care v-au urmărit erau de-ai noştri. Primiseră instrucţiuni precise: să afle tot ce se putea afla despre Holcroft. Pe atunci încă era un factor necunoscut. Făcea parte din Wolfsschanze? Din Wolfsschanze-ul lor? Dacă era un simplu instrument de distribuire a banilor, rămânea în viaţă şi îl convingeam să ni se alăture. Dacă făcea parte din Wolfsschanze, îl ucideam. În acest ultim caz, ai fi fost luată de acolo înainte să păţeşti ceva şi să fii implicată. Din motive care ne scapă, oamenii noştri s-au decis să-l ucidă.

Helden îşi coborî privirile.

— Johann a pus un om să ne urmărească în după-masa aceea. Ca să afle pe cine interesa persoana lui Noel.

Gerhardt se aşeză.

— Înseamnă că oamenii noştri l-au văzut şi au crezut că e vorba de o întâlnire cu von Tiebolt, cu un emisar al *Sonnenkinder-Wox*. Pentru ei Holcroft făcea într-adevăr parte din Wolfsschanze. Nu le-a mai trebuit altceva.

— A fost greşeala mea, explică Helden. Când omul acela m-a luat de braţ în mulţime, mi s-a făcut frică. Mi-a spus că trebuie să merg cu el. Vorbea germană. Am crezut că era din ODESSA.

— Era vorba de ceva radical opus. Era un evreu dintr-un loc numit Har Sha'alav.

— Un evreu?

Gerhardt îi povesti pe scurt despre ciudatul kibbutz din deşertul Negev.

— Ei alcătuiesc mica noastră armată. Expediem o telegramă şi ni se trimit oameni. Simplu ca bună ziua.

Trebuie să se transmită ordinele… oamenilor curajoşi care vor apăra ultima baricadă. Helden înţelese cuvintele lui Herr Oberst.

— O să trimiteţi telegrama acum?

— *Tu* o s-o trimiţi. Mai devreme, am pomenit de un anume doctor Litvak de la clinică. Fişa mea medicală se află la el, pentru eventualii curioşi. E omul nostru. Are o instalaţie de radioemisie cu rază lungă de acţiune şi comunicăm în fiecare zi. E prea periculos să am un telefon aici. Du-te la el diseară. Ştie codurile şi o să ia legătura cu Har Sha'alav. Trebuie trimisă o echipă la Geneva iar tu o să le spui ce să facă. Johann, Kessler şi chiar Noel Holcroft, dacă nu mai poate fi readus pe calea cea bună, trebuie ucişi. Fondurile acelea n-au voie să se risipească.

— Pe Noel o să-l conving eu.

— Sper să poţi, de dragul tău. S-ar putea să nu fie chiar aşa simplu cum crezi. A fost manipulat într-un mod sclipitor. A ajuns să fie profund convins, mergând până la răzbunarea unui tată pe care nici măcar nu l-a cunoscut.

— De unde ştiţi?

— De la maică-sa. Ani de zile am crezut că făcea parte din planul lui Clausen şi am aşteptat. Pe urmă am luat-o la întrebări şi am aflat că nu se pusese niciodată problema. Fusese doar calea de acces la instrumentul perfect, precum şi autoarea lui. Cine altul în afara lui Noel Clausen-Holcroft, a cărui origine fusese ştearsă din toate registrele, rămânându-i doar în propria minte, ar fi acceptat condiţiile de secret deplin cerute de documentul de la Geneva? Un om obişnuit ar fi consultat un specialist în probleme juridice şi financiare. Dar Holcroft, încrezător în testament, a păstrat totul pentru el.

— Dar trebuia să fie *convins*, spuse Helden. E un om puternic şi foarte moral. Cum puteau s-o facă?

— Cum poţi convinge pe oricine că luptă pentru o cauză justă? întrebă retoric bătrânul. Având grijă să existe oameni care să încerce cu disperare să-l oprească. Am citit rapoartele de la Rio. Întâlnirea lui Holcroft cu Maurice Graff, acuzaţiile formulate la ambasadă. Totul a fost o şaradă. N-a încercat nimeni să-l ucidă la Rio dar asta a vrut Graff să-l facă să creadă.

— Face parte din ODESSA.

— Nici vorbă. E unul din conducătorii falsului Wolfsschanze… singurul Wolfsschanze care a mai rămas. Mai bine zis, a fost. A murit.

— Poftim?

— Împuşcat ieri de un bărbat care a lăsat un bilet în care pretindea că era o răzbunare din partea evreilor portughezi. Opera fratelui tău, bineînţeles. Graff era prea bătrân şi arţăgos. Îşi îndeplinise misiunea.

Helden puse paharul de coniac pe podea. Trebuia să pună întrebarea.

— Herr Gerhardt, de ce n-aţi dat niciodată în vileag toată operaţiunea Geneva?

Bătrânul îi înfruntă privirea inchizitorială.

— Fiindcă darea în vileag a Genevei ar fi doar o treabă făcută pe jumătate. Imediat după asta am fi fost ucişi. Dar nu contează. E vorba de restul.

— Restul?

— Cealaltă jumătate. Cine sunt aceşti *Sonnenkinder*? Cum îi cheamă? Unde se află? Acum treizeci de ani s-a redactat o listă principală, trebuie să fie la fratele tău. Este imensă – sute de pagini – şi în mod sigur e ascunsă undeva. Von Tiebolt ar fi gata să moară în flăcări şi tot n-ar spune unde e. Dar trebuie să mai fie *încă* o listă! Una scurtă, poate doar de câteva pagini. Ori o are la el, ori pe undeva prin preajmă. Cuprinde identităţile tuturor celor care urmează să primească fonduri. Aceştia or să fie oameni de acţiune în care Wolfsschanze are încredere. Iar aceasta e lista care poate şi trebuie să fie găsită. Trebuie să le spui soldaţilor din Har Sha'alav s-o găsească. Să oprească distribuirea banilor şi să găsească lista. E singura noastră speranţă.

— O să le spun, rosti Helden. Şi or s-o găsească.

Privi în altă parte, cufundată în alte gânduri.

— Wolfsschanze. Chiar şi scrisoarea scrisă lui Noel Holcroft acum mai bine de treizeci de ani – în care acesta îl imploră şi îl ameninţa – făcea parte din plan.

— Au rugat şi au ameninţat în numele vulturilor dar au fost de partea jigodiilor.

— El n-avea de unde să ştie.

— Nu, n-avea. Numele de „Wolfsschanze" invită la veneraţie, este un simbol al vitejiei. Acesta era singurul Wolfsschanze de care putea fi legat Holcroft. Nu avea cunoştinţă de celălalt Wolfsschanze, al gunoaielor. Nimeni nu avea. Cu o excepţie.

— Herr Oberst?

— Falkenheim, exact.

— Cum a scăpat?

— Prin cea mai simplă coincidenţă posibilă. Printr-o confuzie de persoană, spuse Gerhardt, apropiindu-se de cămin şi împingând lemnele cu un vătrai. Printre uriaşii din Wolfsschanze se afla şi comandantul sectorului belgian, Alexander von Falkenhausen. *Falkenhausen*, Falkenheim. Klaus Falkenheim plecase din Prusia de Răsărit la o întrunire la Berlin. Când tentativa de atentat a dat greş, Falkenhausen a reuşit să ia într-un fel legătura cu Falkenheim prin radio şi să-i anunţe dezastrul. L-a implorat pe Klaus să rămână

deoparte. O să joace el rolul „şoimului” prins. Celălalt „şoim” îi era credincios lui Hitler, o să aibă grijă să-i lămurească şi pe ceilalţi. Klaus s-a împotrivit dar a înţeles. Avea multe de făcut. Cineva trebuia să supravieţuiască.

— Unde este mama lui Noel? Întrebă Helden. Cât a apucat să afle?

— Acum ştie tot.. Să sperăm că n-a intrat în panică. Am pierdut-o în Mexic. Credem că încearcă să-şi găsească fiul la Geneva. N-o să reuşească. În clipa când e reperată e un om mort.

— Trebuie s-o găsim.

— Nu în detrimentul celorlalte priorităţi, spuse bătrânul. Ţine minte că acum există un singur Wolfsschanze. Distrugerea lui e singurul lucru care contează, spuse Gerhardt lăsând vătraiul. Diseară o să te întâlneşti cu doctorul Litvak. Casa lui e aproape de clinică, mai sus de ea, pe un deal la doi kilometri nord. Dealul e destul de abrupt; radioul funcţionează bine acolo. O să-ţi dau…

Un sunet asemănător unui zumzet umplu deodată încăperea. Răsună atât de tare între pereţi încât Helden simţi cum o străbat vibraţiile şi sări în picioare. Gerhardt se întoarse de lângă cămin şi privi spre o fereastră îngustă, cocoţată undeva pe peretele din stânga. Dădea impresia că studiază carourile de sticlă care erau prea sus ca să poată privi Prin ele.

— Am pus o oglindă de noapte care captează imaginile pe întuneric, spuse el, privind concentrat. E un bărbat. Îl recunosc dar nu ştiu cine e.

Se apropie de birou, scoase un pistol mic şi i-l dădu lui Helden.

— Ce trebuie să fac? întrebă ea.

— Ascunde-l sub fustă.

— Nu ştiţi cine e? se interesă Helden, ridicându-şi fusta şi aşezându-se pe un scaun cu faţa la uşă, aşa încât arma rămase ascunsă.

— Nu. A sosit ieri; l-am văzut în piaţă. Poate e de-ai noştri, poate nu. Nu ştiu.

Helden auzi paşi în apropierea uşii de la intrare. Aceştia se opriră. Urmă o clipă de linişte, după care se auziră bătăi grăbite în uşă.

— Herr Gerhardt?

Bătrânul răspunse, având acum vocea ascuţită şi cadenţa melopeică pe care le folosise în piaţă.

— Doamne sfinte, cine-o fi? E al naibii de târziu. Chiar spuneam o rugăciune.

— Vă aduc veşti de la Har Sha’alav.

Bătrânul răsuflă uşurat şi-i făcu un semn din cap lui Helden.

— E de-ai noştri, spuse el, trăgând zăvorul. Numai noi ştim de Har Sha’alav.

Uşa se deschise. Timp de o fracţiune de secundă Helden îngheţă, după care ţâşni de pe scaun şi se aruncă pe podea. Silueta din prag

ţinea în mână o armă cu ţeava groasă; detunătura fu asurzitoare. Gerhardt se arcui pe spate, pământul îi fugi de sub picioare iar corpul i se transformă într-o masă contorsionată şi plină de sânge, rămânând o clipă în aer înainte de a se prăbuşi peste birou.

Helden se târî în spatele fotoliului din piele, căutându-şi pistolul ascuns sub fustă.

Se auzi încă o împuşcătură la fel de asurzitoare ca prima. Spătarul din piele al fotoliului zbură sfârtecat dintre tijele de susţinere. Apoi *încă* una, după care simţi o durere şi avu o senzaţie de rece ca gheaţa în picior. Sângele îi mânji tot ciorapul.

Ridică pistolul şi apăsă de mai multe ori pe trăgaci, nedându-şi seama dacă ocheşte sau nu şi încercând să nimerească silueta uriaşă aflată în întuneric în faţa uşii.

Îl auzi pe bărbat ţipând. Cuprinsă de panică, se lovi de perete, ca o insectă încolţită şi prinsă în cursă, pe punctul de a-şi pierde viaţa atât de neînsemnată. Lacrimile continuară să-i şiroiască pe obraji în timp ce ţinti din nou şi apăsă pe trăgaci, până când nu se mai auzi nici o împuşcătură, ci doar declicurile deprimante ale pistolului rămas fără gloanţe. Groaza o făcu să scoată un ţipăt; nu mai avea muniţie. Speră din suflet că o să moară repede.

Îşi auzi ţipetele – le *auzi* cu adevărat – ca şi cum ar fi plutit undeva în văzduh, privind haosul şi fumul de dedesubt.

Chiar *era* fum. Peste tot. Umpluse camera iar aburii înţepători îi provocau usturimi ale ochilor, orbind-o. Nu înţelegea. Nu se întâmplase nimic.

Apoi auzi nişte cuvinte rostite cu voce slabă, şoptită.

— Copila mea…

Era Gerhardt! Plângând cu suspine, se sprijini cu mâna de perete şi se dădu mai încolo. Îşi târî piciorul plin de sânge şi se apropie de locul de unde venise şoapta.

Fumul începuse să se împrăştie. Văzu silueta ucigaşului. Zăcea pe spate, având câteva cerculeţe roşii în gât şi pe frunte. Murise.

Gerhardt era pe moarte. Se târî până la el şi-i atinse chipul cu o mână, stropindu-l cu propriile lacrimi.

— Copila mea… du-te la Litvak. Trimite telegrama la Har Sha'alav. Păzeşte-te de Geneva.

— Să mă păzesc!…

— Tu, copilă. Ei ştiu că ai venit la mine. Wolfsschanze te-a văzut… Doar tu ai mai rămas. Nachricht…

— Ce?

— Tu eşti… Nachrichtendienst.

Capul lui Gerhardt se îndepărtă de chipul ei, alunecând încet. Bătrânul murise.

Pilotul cu barbă roşcată mergea grăbit pe Rue des Granges, îndreptându-se spre maşina parcată. Din interior, Althene îl văzu apropiindu-se. Era îngrijorată. De ce nu-l adusese pilotul şi pe fiul ei? Şi de ce se grăbea aşa?

Pilotul se instală la volan, făcând o scurtă pauză ca să-şi recapete suflul.

— La D'Accord e zăpăceală mare, *madame*. O crimă.

Althene încremeni.

— *Noel*? E vorba de fiul meu?

— Nu. Un englez.

— Cine era?

— Un bărbat pe nume Ellis. William Ellis.

— Doamne sfinte! exclamă Althene, strângând poşeta. Noel avea un prieten la Londra pe care-l chema Ellis. Vorbea destul de des despre el. Trebuie să dau de fiul meu!

— Dar nu acolo, *madame*. Şi nu dacă există vreo legătură între fiul dumneavoastră şi englez. Poliţia e peste tot şi sunteţi dată în urmărire.

— Caută un telefon.

— O să sun eu. S-ar putea să fie ultimul lucru pe care-l fac pentru dumneavoastră, *madame*. N-am chef să fiu amestecat în crimă, n-a fost vorba de aşa ceva în înţelegerea la care am ajuns.

Merseră cu maşina aproape cincisprezece minute înainte că pilotul să se convingă că nu-i urmărea nimeni.

— De ce să ne urmărească? întrebă Althene. Nu m-a văzut nimeni. N-ai pomenit nici numele meu nici pe al lui Noel.

— Nu e vorba de dumneavoastră, *madame*, ci de mine. Nu mi-am propus cu orice chip să fraternizez cu poliţia din Geneva. Am mai călcat şi eu strâmb la viaţa mea. Nu ne înţelegem prea grozav.

Intrară în zona lacului, în timp ce pilotul scrută străzile în căutarea unui telefon mai ferit. Găsi unul, trase maşina lângă bordură şi dădu fuga la cabină. Althene îl privi cum vorbeşte. Apoi el se întoarse, se aşeză la volan cu mişcări mai lente decât când plecase şi rămase pe loc o clipă, încruntându-se.

— Pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

— Nu-mi place, spuse el. Aşteptau un telefon de la dumneavoastră.

— Bineînţeles. Fiul meu a aranjat în felul ăsta.

— Dar n-aţi fost dumneavoastră la telefon. Am fost eu.

— Ce contează? Am pus pe cineva să sune în locul meu. Ce-au spus?

— Nu *au*, ci *a*. Un bărbat. Iar ceea ce a spus mi s-a părut mult prea precis. În oraşul ăsta lumea nu prea se înghesuie să te bombardeze cu informaţii. Detaliile de acest gen se transmit doar când urechea recunoaşte vocea sau când se folosesc anumite cuvinte care înseamnă

că destinatarul are dreptul să ştie.

— *Care* a fost informaţia? întrebă Althene iritată.

— O întâlnire. Cât mai repede cu putinţă. La zece kilometri nord, pe drumul spre Vesenaz. Pe partea estică a lacului. A spus că fiul dumneavoastră o să fie acolo.

— Atunci îi dăm drumul.

— Îi „dăm”, *madame*!

— Aş dori să negociem mai departe.

Îi oferi cinci sute de dolari americani.

— Aţi înnebunit, spuse el.

— Prin urmare, ne-am înţeles?

— Cu condiţia ca, până când vă întâlniţi cu fiul dumneavoastră, să faceţi exact ce vă spun, răspunse el. Nu accept atâţia bani ca să ratez. Şi oricum, dacă nu e acolo, nu mă priveşte. Mă plătiţi.

— Te plătesc. Să mergem.

— Foarte bine.

Pilotul porni maşina.

— De ce eşti bănuitor? Mie mi se pare logic, spuse Althene.

— V-am spus. Oraşul ăsta are un cod de conduită aparte. La Geneva, telefonul joacă rolul curierului. Ar fi trebuit să fie dat un al doilea număr, la care să puteţi vorbi personal cu fiul dumneavoastră. Când am sugerat eu lucrul ăsta, mi s-a spus că nu e timp.

— Absolut posibil.

— Aşa o fi, dar mie nu-mi place. Centralista mi-a spus că-mi dă legătura la recepţie dar omul cu care am vorbit numai funcţionar nu era.

— De unde ştii?

— Recepţionerii pot fi aroganţi – adeseori chiar sunt – nu însă şi curioşi. Omul cu care am vorbit era. Şi nu era din Geneva. Avea un accent pe care nu l-am putut localiza. O să faceţi exact ce vă spun, *madame*.

Von Tiebolt puse receptorul în furcă şi zâmbi satisfăcut.

— E a noastră, spuse el simplu, apropiindu-se de canapeaua unde Hans Kessler stătea întins şi-şi ţinea o pungă de gheaţă pe obrazul drept, având chipul învineţit şi în câteva locuri cusut de medicul personal al primului deputat.

— Vin cu tine, spuse Hans, cu vocea sugrumată de mânie şi durere.

— Nu cred, interveni fratele său dintr-un fotoliu aflat în apropiere.

— N-ai voie să fii văzut, adăugă von Tiebolt. O să-i spunem lui Holcroft că ai fost reţinut.

— Nu! răcni doctorul, izbind cu pumnul în măsuţa pentru cafea. Te priveşte ce-i spui lui Holcroft dar diseară merg cu tine. Căţeaua asta e

vinovată de toată povestea!

— Aş zice că *tu* eşti, spuse von Tiebolt. S-a ivit o treabă şi ai vrut neapărat s-o faci. Ai fost foarte nerăbdător. Aşa eşti întotdeauna în chestiuni de genul ăsta. Omul pornirilor trupeşti.

— N-a vrut să moară! Fătălăul ăla pur şi simplu n-a vrut să moară! urlă el. Are o forţă de speriat. Uite ce mi-a făcut la burtă!

Îşi smulse cămaşa din pantaloni şi şi-o ţinu sub bărbie, dând la iveală un model alcătuit dintr-o mulţime de firicele negre încrucişate, dispus în arc de cerc.

— M-a sfâşiat cu mâinile goale! Cu mâinile goale!

Erich Kessler îşi întoarse privirea de la rana fratelui său.

— Ai avut noroc că ai plecat fără să te vadă nimeni. Acum trebuie să te scoatem din hotel. Poliţia i-a luat pe toţi la întrebări.

— Aici n-o să vină, ripostă Hans înfuriat. A avut grijă deputatul.

— Totuşi, un poliţist curios care ar intra pe uşă ar putea complica lucrurile, spuse von Tiebolt, uitându-se la Erich. Hans trebuie să plece. Ochelari închişi la culoare, fular, pălărie. Deputatul e în hol.

Bărbatul blond îşi mută privirea asupra fratelui rănit.

— Dacă poţi să te mişti, o să ai ocazia să te revanşezi cu Holcroft cea bătrână. Poate asta să te facă să te simţi mai bine.

— Pot să mă mişc, spuse Hans, cu faţa schimonosită de durere.

Johann se întoarse iar spre cel mai mare dintre fraţii Kessler.

— Tu rămâi aici, Erich. Holcroft o să înceapă imediat să sune dar n-o să-şi dezvăluie identitatea până n-o să-ţi recunoască vocea. Fii amabil; arată-te preocupat. Spune-i că am luat legătura cu tine la Berlin şi că te-am rugat să vii aici devreme, precum şi că am încercat să-l sun şi pe el la Paris dar plecase deja. Pe urmă spune-i că suntem şocaţi amândoi. Omul care a fost ucis întrebase de el. Suntem îngrijoraţi amândoi pentru siguranţa lui. *Nu* are voie să fie văzut la D'Accord.

— I-aş mai putea spune că un om care corespundea descrierii lui a fost observat plecând pe uşa de serviciu, adăugă savantul. E încă sub impresia şocului, o să creadă. O să-i crească panica.

— Excelent. Întâlneşte-te cu el şi du-l la Excelsior. Pune-l să se treacă în registru sub numele de – bărbatul blond se opri o clipă, stând pe gânduri – sub numele de Fresca. Dacă mai are îndoieli, chestia asta o să i le risipească. N-a mai folosit niciodată numele ăsta în prezenţa ta; o să-şi dea seama că ne-am întâlnit şi am discutat.

— Bine, spuse Erich. Iar la Excelsior o să-i explic că, din cauza a tot ce s-a întâmplat, ai luat legătura cu directorii băncii şi ai fixat conferinţa pentru mâine dimineaţă. Cu cât se termină mai repede, cu atât putem să ajungem mai degrabă la Zurich ca să aplicăm măsurile de securitate cuvenite.

— Încă o dată, excelent, Herr Professor. Vino, Hans, spuse von

Tiebolt, te ajut eu.

— Nu-i nevoie, spuse taurul care fusese căpitanul echipei de fotbal a regiunii Munchen, însă expresia îi contrazicea cuvintele. Adu-mi geanta, atâta tot.

— Sigur, spuse von Tiebolt, ridicând trusa medicală din piele. Sunt fascinat. Trebuie să-mi spui ce ai de gând să injectezi. Ţine minte că avem nevoie de o moarte, nu de o crimă.

— Nu-ţi face griji, spuse Hans. Totul e marcat cum se cuvine. N-o să existe nici un fel de greşeală.

— După ce ne întâlnim cu madam Holcroft, spuse von Tiebolt, punându-i un palton pe umeri lui Hans, hotărâm dacă Hans rămâne diseară aici. Poate la locuinţa deputatului.

— Bună idee, aprobă savantul. Medicul o să fie oricând la dispoziţie.

— *N-am* nevoie de el, se împotrivi Hans, respirând şuierat printre dinţii încleştaţi şi mergând şovăitor din cauza durerii. Aş fi putut să mă cos şi singur, nu e foarte bun. *Auf wiedersehen*, Erich.

— *Auf Wiedersehen.*

Von Tiebolt deschise uşa, îşi întoarse privirea spre Erich şi-l conduse pe Hans cel rănit pe coridor.

— Şi zici că are fiecare fiolă explicaţia ei?

— Da. Pentru femeia aia, serul o să-i accelereze bătăile inimii până când…

Uşa se închise. Cel mai mare dintre fraţii Kessler se foi pe scaun. Asta era calea aleasă de Wolfsschanze; nu exista altă soluţie. Medicul care-l îngrijise pe Hans spusese foarte clar că avusese loc o hemoragie internă; câteva organe fuseseră grav afectate, ca şi cum ar fi fost sfâşiate de nişte gheare înzestrate cu o putere extraordinară. Dacă Hans n-ar fi fost dus la spital, ar fi putut muri imediat. Dar nu-şi putea transporta fratele; ar fi început să plouă cu întrebări. Un om fusese ucis în după-masa aceea la D'Accord; pacientul rănit era tot de la D'Accord. Prea multe întrebări. În plus, contribuţia lui Hans se afla în trusa din piele neagră pe care o ducea Johann. Tinamou o să înveţe tot ceea ce trebuia să ştie. De Hans Kessler, *Sonnenkind*, nu mai era nevoie. Devenise chiar un obstacol.

Se auzi telefonul. Kessler ridică receptorul.

— Erich?

Era Holcroft.

— Da?

— Sunt la Geneva. Ai ajuns devreme, mi-am zis să fac o încercare.

— Da, m-a sunat von Tiebolt de dimineaţă la Berlin. A încercat să dea de tine la Paris. A sugerat…

— A ajuns? îl întrerupse americanul.

— Da. A plecat să facă ultimele pregătiri pentru mâine. Avem multe

să-ţi povestim.

— Şi eu vouă, spuse Holcroft. Ştii ce s-a întâmplat?

— Da, e oribil.

Unde era panica? Unde era neliniştea aceea a omului ajuns la capătul puterilor? Vocea de la telefon nu era nicidecum a cuiva pe punctul de a se îneca şi prinzându-şi disperat de un colac de salvare.

— Era un prieten de-al tău. Spuneau că întrebase de tine.

Urmă o pauză.

— Întrebase de mama.

— Eu n-am înţeles aşa. Ştim doar că a folosit numele de Holcroft.

— Ce înseamnă *Nach*... Nach-*rich*... *nu p*ot să-l pronunţ.

— Nachrichtendienst?

— Da. Ce înseamnă?

Kessler rămase uimit. Americanul era stăpân pe el, fapt care le contrazicea aşteptările.

— Ce pot să-ţi spun? E duşmanul Genevei.

— Asta a aflat von Tiebolt la Londra?

— Da. Unde eşti, Noel? Trebuie să te văd dar nu poţi să vii aici.

— Ştiu. Ascultă-mă. Ai ceva bani la tine?

— Ceva.

— O mie de franci elveţieni?

— O mie?... Da, cred că da.

— Du-te la recepţie şi ia-l deoparte pe recepţioner. Ia-i numele şi dă-i banii. Spune-i că e vorba de mine şi că o să-l sun peste câteva minute.

— Dar cum...

— Lasă-mă să termin. După ce plăteşti şi-i iei numele, du-te la telefoanele publice de lângă lifturi. Stai lângă cel din stânga, dinspre intrare. Când sună, răspunde. O să fiu eu.

— De unde ştii numărul?

— Am plătit pe cineva să meargă înăuntru şi să mi-l aducă.

Acesta nu era un om cuprins de panică. Era un om care gândea şi care avea un scop foarte precis... Exact de asta se temuse Erich Kessler. Dacă n-ar fi existat variaţia genetică – şi o femeie încăpăţânată ca un catâr – omul de la telefon ar fi putut fi unul de-ai lor. Un Sonn*enkind.*

— Ce-o să-i spui recepţionerului?

— Îţi comunic mai târziu, acum n-avem timp. Cât o să-ţi ia?

— Nu ştiu precis. Nu mult.

— Zece minute?

— Da, cam aşa. Dar, Noel, poate c-ar fi mai bine să aşteptăm până se întoarce Johann.

— Când anume?

— O oră. Maximum două.

— Nu se poate. Te sun în hol peste zece minute. Ceasul meu arată opt patruzeci şi cinci. Al tău?
— La fel.
Kessler nici nu catadicsise să se uite la ceas.
Mintea îi era cuprinsă de febrilitate. Şira spinării lui Holcroft era periculos de dreaptă.
— Zău că aş fi de părere să aşteptăm.
— Nu pot. L-au ucis. Dumnezeule şi în ce fel! O vor ucide şi pe ea dar n-or s-o găsească.
— Pe ea? Pe maică-ta?… Mi-a spus von Tiebolt ceva.
— N-or s-o găsească, repetă Holcroft. O să mă găsească pe *mine*. De mine au nevoie de fapt. Şi am şi eu nevoie de *ei*. O să-i prind în cursă, Erich.
— Stăpâneşte-te. N-ai idee ce faci.
— Ştiu foarte bine.
— Poliţia din Geneva mişună prin hotel. Dacă vorbeşti cu recepţionerul, s-ar putea să le spună ceva. O să te caute.
— N-au decât să mă găsească în câteva ore. Ba chiar o să-i caut *eu*.
— *Cum*? Noel, *trebuie* să te văd!
— Zece minute, Erich. E opt patruzeci şi şase.
Holcroft închise.
Kessler puse receptorul în furcă, ştiind că n-avea altă soluţie decât să respecte instrucţiunile. Dacă ar face altceva, indiferent ce, ar deveni suspect. Dar ce-avea de gând Holcroft? Ce voia să-i spună recepţionerului? Probabil că n-avea importanţă. Dacă maică-sa dispărea, aveau nevoie doar să-l menţină pe Holcroft în stare de funcţiune până a doua zi dimineaţă. La prânz, putea fi sacrificat.

Noel aştepta la un colţ întunecat de stradă, undeva spre capătul lui Rue des Granges. Nu era mândru de ceea ce avea de gând să facă dar mânia pe care o simţea urcând în el înăbuşise orice urmă de moralitate. Imaginea lui Willie Ellis îi declanşă un resort undeva în minte şi dădu naştere altor imagini: Richard Holcroft, strivit de peretele de piatră al unei clădiri de o maşină căreia i se pierduse controlul volanului cu bună ştiinţă. O otrăvire cu stricnină într-un avion, o moarte brutală într-un sat din Franţa, o crimă la Berlin. Şi un om care o urmărise pe mama lui… N-o să-i lase să se apropie de ea! Se terminase. O să aibă el grijă să existe cât mai repede un final la toate acestea.
Acum se punea problema să folosească fiecare sursă disponibilă, fiecare strop de energie pe care-l avea, fiecare fapt pe care şi-l putea aminti şi care l-ar fi putut ajuta. Crima de la Berlin fusese cea care îi furnizase singurul lucru care acum îi putea fi de folos. La Berlin îi

condusese pe ucigaşi la Erich Kessler. Într-un mod prostesc şi neglijent, la o cârciumă de pe Kurfurstendam. Kessler şi Holcroft. Holcroft şi Kessler. Dacă acei ucigaşi îl căutau pe Holcroft, atunci n-aveau să-l scape din ochi nici pe Kessler. Iar dacă acesta pleca din hotel, precis că aveau să-l urmărească.

Holcroft se uită la ceas. Era timpul să sune. Porni pe trotuar şi se îndreptă spre cabina telefonică.

Spera ca Erich să-i răspundă.

Şi, mai târziu, să înţeleagă.

Kessler stătea în holul hotelului, în faţa telefonului public, ţinând în mână o bucăţică de hârtie. Pe ea recepţionerul uluit îşi scrisese numele; mâna îi tremurase când luase banii. Profesorul Kessler ar fi foarte recunoscător să afle cam ce cuprindea mesajul domnului Holcroft pentru recepţie. Pentru binele domnului Holcroft. Ba chiar şi al recepţionerului, ţinând cont că avea să mai primească încă cinci sute de franci.

Telefonul zbârnâi. Erich ridică receptorul înainte de terminarea primului semnal sonor.

— Noel?

— Cum îl cheamă pe recepţioner?

Kessler îi spuse.

— Bine.

— Acum insist să ne întâlnim, spuse Erich. Trebuie să afli o grămadă de chestii. Mâine e o zi foarte importantă.

— Doar dacă trecem cu bine de noaptea asta. Şi dacă o găsesc acum seara.

— Unde eşti? *Trebuie* să ne întâlnim.

— O să ne întâlnim. Ascultă-mă cu atenţie. Mai stai lângă telefon cinci minute. S-ar putea să fie nevoie să te mai sun o dată. Dacă nu sun, după cinci minute ieşi şi începi să te plimbi coborând dealul. Când ajungi jos, fă la stânga şi mergi mai departe. Ne întâlnim pe stradă.

— Bine! Deci, după cinci minute.

Kessler zâmbi. Trucurile astea de amator, indiferent cum ar fi arătat, tot nevinovate erau. Fără îndoială că o să-i ceară recepţionerului să-i transmită un mesaj sau un număr de telefon mamei sale dacă sau când o să sune ea – oaspetele netrecut în registru. Atâta pagubă. Poate că Johann avea dreptate, poate că Holcroft ajunsese într-adevăr la capătul puterilor. Poate că, la urma urmei, americanul nici nu era un *Sonnenkind* potenţial.

Poliţiştii încă nu plecaseră din holul de la D'Accord, la fel ca un grup de ziarişti care mirosiseră un subiect demn de reportaj în spatele

comunicatului ambiguu dat de poliţie cu privire la comiterea unui jaf. Asta era Geneva. Ăştia erau curioşii – oaspeţi care-şi vârau nasul unde nu trebuia, stând de vorbă între ei şi liniştindu-se reciproc. Unii se temeau, alţii erau în căutare de senzaţii tari.

Erich se ţinu deoparte, evitând aglomeraţia şi încercând să rămână cât mai neobservat cu putinţă. Nu-i plăcea deloc că trebuia să stea în hol; prefera anonimatul camerei de hotel de sus.

Se uită la ceas. Trecuseră patru minute de la apelul lui Holcroft. Dacă trece încă un minut şi americanul nu mai suna o dată, o să-l găsească pe recepţioner şi…

Recepţionerul se apropie, călcând la rândul lui ca pe cărbuni aprinşi.

— Domnule profesor?

— Da, prietene, spuse Kessler, vârându-şi mâna în buzunar.

Mesajul lăsat de Holcroft nu cuprindea ceea ce aşteptase Erich. Mama lui Noel trebuia să rămână ascunsă şi să lase un număr de telefon unde s-o poată suna *doar* fiul ei. Recepţionerul jurase, bineînţeles, că n-o să dezvăluie numărul, dar primele promisiuni trebuiau respectate întotdeauna. Dacă şi când o să sune doamnă, numărul o să fie lăsat pe o bucăţică de hârtie în cutia de mesaje a lui Herr Kessler.

— Anunţ pentru domnul Kessler! Domnul profesor Erich Kessler!

Un băiat de serviciu străbătea holul şi-i rostea numele în gura mare. Îl *striga* şi mai multe nu! Era *imposibil*. Nimeni nu ştia că e aici!

— Da? Eu sunt profesorul Kessler, spuse Erich. *Ce* s-a întâmplat?

Încercă să-şi controleze vocea şi să rămână neobservat. Oamenii se uitau la el.

— Mesajul trebuie transmis prin viu grai, domnule, spuse băiatul de serviciu. Expeditorul a spus că n-are timp de biletele. E de la domnul H. Spune că trebuie să porniţi acum.

— Ce?

— Atât mi-a spus, domnule. Chiar eu am vorbit cu dânsul. Cu domnul H. Trebuie să porniţi acum. Asta mi-a spus să vă transmit.

Kessler îşi ţinu respiraţia. Deodată, totul deveni neaşteptat de clar. Holcroft era cel care-l folosea pe *el* ca momeală.

Din punctul de vedere al americanului, cine îl ucisese pe bărbatul în jacheta de piele neagră ştia că Noel Holcroft fusese cu Erich Kessler.

Strategia era simplă dar ingenioasă: să-l expună pe Erich Kessler, să-l facă pe Erich Kessler să primească un mesaj de la domnul H. Şi să părăsească hotelul, mergând pe străzile întunecoase din Geneva.

Iar dacă nu-l urmărea nimeni, era posibil ca neconcordanţa dintre cauză şi efect să fie greu de explicat. Atât de greu, încât lui Holcroft i-ar putea trece prin cap să cerceteze încă o dată momeala. Se puteau naşte întrebări capabile să distrugă întreaga operaţiune Geneva.

Totuşi, Noel Holcroft era un *Sonnenkind* potenţial.

Helden se târî prin casa lui Gerhardt, pe lângă mobilierul distrus şi sângele de pe podea, deschizând sertare şi uşiţe până când găsi o cutiuţă din tablă cu materiale de prim-ajutor. Încercând cu disperare să nu se gândească la altceva decât la cum să reuşească să se mişte şi respingând durerea că pe o simplă stare de spirit nedorită, îşi pansă rana cât putu de strâns şi se ridică în picioare. Sprijinindu-se în bastonul lui Gerhardt, reuşi să pornească în sus pe cărare şi să meargă trei kilometri spre nord, până la răspântie.

Un fermier care conducea un automobil vechi o luă la el în maşină. Putea s-o ducă la un anume doctor Litvak, pe deal, în apropierea clinicii?

Putea. Nu trebuia să se abată mult din drum.

Era amabil să se *grăbească*?

Walther Litvak se apropia de cincizeci de ani, avea o calviţie destul de pronunţată, ochi limpezi şi o înclinaţie spre propoziţiile scurte şi precise. Dat fiind că era zvelt, se mişca repede, cu o economie de gesturi asemănătoare celei de cuvinte. Dat fiind că era extrem de inteligent, făcea observaţii înainte de a primi răspunsurile aşteptate. Şi dat fiind că era un evreu ascuns de nişte catolici olandezi în copilărie şi crescut de o familie de luterani cumsecade, nu tolera intoleranţa.

Avea o singură slăbiciune, uşor de înţeles. Tatăl, mama, două surori şi un frate îi fuseseră gazaţi la Auschwitz. Dacă n-ar fi existat apelul unui medic elveţian care amintise de o regiune deluroasă de lângă Neuchâtel care nu dispunea de asistenţă medicală, Walther Litvak ar fi trăit acum în kibbutz-ul Har Sha'alav din deşertul Negev.

Avusese de gând să petreacă trei ani la clinică; asta se întâmpla cu cinci ani în urmă. Dar apoi, după câteva luni de şedere la Neuchâtel, i se spusese cine îl recrutase: un membru al unui grup de oameni care luptau împotriva reapariţiei nazismului. Aceştia ştiau unele lucruri pe care nu le mai cunoştea nimeni, despre mii de copii de pretutindeni care deveniseră adulţi şi despre milioane secrete de dolari care puteau intra în posesia acelor necunoscuţi peste tot în lume. Trebuiau îndeplinite o mulţime de lucruri care n-aveau nimic de-a face cu medicina. Omul lui de legătură era un bărbat pe nume Werner Gerhardt iar grupul se intitula Nachrichtendienst.

Walther Litvak locuia în Neuchâtel.

— Hai înăuntru, repede, îi spuse el lui Helden. Dă-mi voie să te ajut, am un cabinet aici.

Îi scoase haina şi aproape că o luă pe sus până când ajunse într-o cameră cu o masă de examinare.

— Am fost împuşcată.

Asta fu tot ce se gândi Helden să spună.

Litvak o culcă pe masă, îi scoase fusta şi dădu deoparte jumătate din furou.

— Nu-ţi consuma energia încercând să vorbeşti.

Tăie bandajul cu foarfecă, studie rana iar apoi luă o seringă dintr-un sterilizator.

— O să te las să dormi câteva minute.

— *N-aveţi* voie. Nu e timp! Trebuie să vă spun…

— Am spus câteva minute, o întrerupse doctorul, introducându-i acul seringii în braţ lui Helden.

Deschise ochii, văzând în jur mai multe forme nelămurite şi simţind că i-au amorţit picioarele. Pe măsură ce lucrurile începuseră să prindă contur, îl distinse pe doctorul aflat în cealaltă parte a camerei. Încercă să se ridice în capul oaselor. Litvak o auzi şi se întoarse.

— Aici ai antibiotice, spuse el, ţinând în mână un flacon cu pastile. Din două în două ore în prima zi, apoi din patru în patru. Ce s-a întâmplat? Spune-mi repede. O să cobor până la căsuţă ca să mă ocup de restul lucrurilor.

— La căsuţă? Ştiaţi?

— Ai vorbit în somn, după injecţie; majoritatea fac la fel după o traumă. Ai repetat „Nachrichtendienst” de câteva ori. Pe urmă „Johann”. Presupun că e vorba de von Tiebolt iar tu eşti sora lui, cea care a trăit lângă Falkenheim. E momentul, nu? Moştenitorii se regrupează la Geneva.

— Da.

— Mi-am închipuit de dimineaţă. Buletinele de ştiri din Negev sunt îngrozitoare. Au aflat, Dumnezeu ştie cum.

— Ce buletine?

— Har Sha’alav.

Doctorul strânse flaconul. Venele i se umflară în zona antebraţului.

— Un raid. Case bombardate, oameni masacraţi, câmpii pârjolite. Încă n-au încheiat numărătoarea victimelor dar aprecierea estimativă arată peste o sută şaptezeci. Majoritatea bărbaţi, dar şi femei şi copii.

Helden închise ochii. Nu putea scoate un cuvânt. Litvak continuă.

— Bătrânii au fost ucişi până la unul, măcelăriţi în timp ce lucrau în grădină. Se spune că ar fi mâna teroriştilor, a celor din RACHE. Dar nu-i adevărat. Wolfsschanze este autorul. Luptătorii din RACHE n-ar ataca sub nici o formă kibbutz-ul Har Sha’alav, sunt conştienţi de ceea ce s-ar întâmpla. Ar fi urmăriţi de evreii din toate kibbutz-urile şi din toate unităţile de comando.

— Gerhardt a spus că trebuia să trimiteţi o telegramă la Har Sha’alav, şopti Helden.

Ochii lui Litvak se întunecară.

— N-are nici un rost să mai trimit nimic. N-a mai rămas nimeni. Acum spune-mi ce s-a întâmplat jos lângă lac.

Ea îi povesti. După ce termină, doctorul o ajută să coboare de pe masă şi o duse în încăpătoarea cameră de zi în stil alpin. O culcă pe canapea şi făcu rezumatul situaţiei.

— Geneva e câmpul de luptă şi n-avem voie să pierdem nici măcar o oră. Chiar dacă am putea lua legătura cu Har Sha'alav, ar fi inutil. Dar avem un om din Har Sha'alav care se află la Londra; i s-a ordonat să rămână acolo. Acesta l-a urmărit pe Holcroft la Portsmouth. El a fost cel care i-a luat lui Holcroft fotografia din buzunar.

— Era o poză a lui Beaumont, spuse Helden. ODESSA.

— Wolfsschanze, o corectă Litvak. Un *Sonnenkind*. Unul din cele câteva mii şi în acelaşi timp unul din foarte puţinii care au lucrat cu von Tiebolt.

Helden se ridică şi pe chip îi apăru o încruntătură.

— Dosarele. Dosarele lui Beaumont. Nu se potriveau.

— Ce dosare?

Îi povesti doctorului înfuriat despre informaţiile confuze şi contradictorii găsite în dosarele de marină ale lui Beaumont. Şi despre un dosar asemănător care aparţinea lui Ian Llewellen, secundul lui Beaumont.

Litvak îşi notă numele într-un carneţel.

— Ce convenabil. Doi oameni din Wolfsschanze la comanda unui vas de spionaj înzestrat cu aparatură electronică. Câţi or mai fi ca ei? Şi în cât de multe locuri?

— Llewellen a fost amintit în ziare cu o zi în urmă. Când Beaumont şi Gretchen…

Nu fu în stare să termine.

— Nu te mai gândi la asta, spuse doctorul. *Sonnenkinder* au propriile lor reguli. Llewellen e un nume ce urmează să fie trecut pe lista care trebuie să fie găsită la Geneva. Gerhardt a avut dreptate: lista trebuie descoperită, mai presus de orice. E un lucru la fel de important ca găsirea banilor. Ba chiar mai important, în anumite privinţe.

— De ce?

— Fondurile constituie un mijloc al celui de-Al Patrulea Reich, pe când oamenii reprezintă Reichul însuşi. O să fie acolo indiferent dacă banii o să se distribuie sau nu. Trebuie să aflăm cine sunt.

Helden se lăsă din nou pe spate.

— Fra… Johann von Tiebolt poate fi ucis. La fel şi Kessler şi… dacă e nevoie… chiar şi Noel. Răspândirea banilor poate fi oprită. Dar cum putem fi siguri că o să găsim lista?

— Omul din Har Sha'alav detaşat la Londra o să vină cu ideea. Se pricepe la multe, spuse Litvak, mutându-şi repede privirea. E mai bine să ştii fiindcă s-ar putea să fii obligată să lucrezi cu el. E considerat

ucigaş şi terorist. El nu e de acord cu nici una din etichete dar asta e de discutat, ţinând cont de câte legi a încălcat şi de câte delicte a comis.

Doctorul se uită la ceas.

— E nouă fără trei minute. Locuieşte la mai puţin de o milă de Heathrow. Dacă reuşesc să iau legătura cu el, poate să fie la Geneva la miezul nopţii. Ştii unde stă Holcroft?

— Da. La D'Accord. Înţelegeţi, el nu ştie nimic. E profund convins de ceea ce face. Crede că aşa e bine.

— Înţeleg. Din păcate, asta s-ar putea să nu-l ajute foarte mult să rămână în viaţă. Oricum, în primul rând trebuie luată legătura cu el.

— Am spus că-l sun eu diseară.

— Bine. Dă-mi voie să te ajut să mergi la telefon. Ai grijă ce spui. O să fie supravegheat şi el şi telefonul.

Litvak o conduse la masa unde se afla instrumentul.

— Hotel D'Accord. *Bonsoir*, spuse centralista.

— Bună seara. Cu domnul Noel Holcroft, vă rog.

— Domnul Holcroft?... întrebă centralista, ezitând. O clipă, madame.

Urmă o scurtă perioadă de tăcere, după care se auzi un declic şi vocea unui bărbat.

— Doamna Holcroft?

— Poftim?

— Sunteţi doamna Holcroft, nu-i aşa?

Helden rămase surprinsă. Ceva nu era în regulă; centrala nici măcar nu încercase să-i dea legătura la Noel în cameră.

— Să înţeleg că mă aşteptaţi? întrebă ea.

— Bineînţeles, *madame*, răspunse încrezător recepţionerul. Fiul dumneavoastră a fost extrem de generos. Mi-a spus să vă comunic că trebuie neapărat să rămâneţi ascunsă dar să-i lăsaţi un număr de telefon la care să vă poată suna.

— Am înţeles. O clipă, vă rog.

Helden acoperi pâlnia telefonului şi se întoarse spre Litvak.

— Crede că eu sunt doamna Holcroft. I-a plătit ca să noteze un număr la care să ia legătura cu ea.

Doctoral încuviinţă din cap şi se apropie repede de un birou.

— Ţine-i de vorbă. Spune-le că vrei să te convingi că numărul ăsta n-o să mai fie dat nimănui. Oferă-le bani. Orice, numai să-i opreşti.

Litvak dădu la iveală o agendă veche.

— Înainte de-a vă lăsa un număr, aş dori să fiu sigură... spuse Helden şi se opri.

Recepţionerul jură pe mormântul mamei lui că o să-i dea numărul doar lui Holcroft. Doctorul se întoarse în grabă la masă, cu un număr scris pe un petic de hârtie. Helden i-l repetă recepţionerului şi închise.

— Unde e asta? îl întrebă pe Litvak.

— Într-un apartament liber de pe Rue de la Paix, care însă are altă adresă decât cea din cartea de telefon. Uite-o pe cea bună, spuse Litvak, scriind adresa sub număr. Memorează-le pe amândouă.

— Se face.

— Acum o să încerc să dau de omul nostru de la Londra, spuse doctorul, apropiindu-se de scară. Am aici instalaţia radio, care mă pune în legătură cu un serviciu de telefonie mobilă curentă.

Se opri pe prima treaptă.

— O să te duc eu la Geneva. N-o să poţi să te deplasezi foarte mult dar rana nu e adâncă. Copcile o să ţină bandajul strâns şi o să ai ocazia să ajungi la Holcroft. Sper s-o faci cu succes. Noel Holcroft trebuie să se despartă de von Tiebolt şi de Kessler. Dar dacă ţi se împotriveşte, sau chiar dacă ezită, trebuie să fie ucis.

— Ştiu.

— S-ar putea să nu fie suficient să ştii. Mă tem că nu tu o să iei hotărârea.

— Dar cine? Dumneavoastră?

— Eu nu pot să plec din Neuchâtel. Totul va depinde de omul de la Londra.

— Teroristul? Ucigaşul care apasă pe trăgaci doar când aude cuvântul „nazist”?

— O să fie corect, spuse Litvak, continuând să urce pe scări. N-o să-l influenţeze nimeni. O să te întâlneşti cu el în apartament.

— Cum ajung la Geneva? Nu… spuse Helden şi se întrerupse.

— Poftim?

— Am întrebat cum ajung la Geneva. Mai sunt trenuri la ora asta?

— N-avem timp pentru trenuri. O să zbori.

— Perfect. O să fie mai repede.

— Mult mai repede.

Şi mult mai bine, îşi spuse Helden. Fiindcă singurul lucru pe care nu i-l comunicase doctorului fusese avertismentul final al lui Werner Gerhardt. La adresa ei.

Copila mea, păzeşte-te de Geneva… Wolfsschanze te-a văzut.

— Cine o să mă ducă?

— Există piloţi care zboară noaptea pe deasupra lacurilor, spuse Litvak.

Althene era enervată dar se declarase de acord cu condiţia pusă. Pilotul o întrebase un singur lucru.

— Îi cunoaşteţi din vedere pe oamenii care vă caută?

Ea răspunse că nu.

— S-ar putea să-i cunoaşteţi în cursul acestei nopţi.

De aceea stătea acum lângă un copac, în pădurea întunecoasă care pornea de la drum, într-un loc care putea fi văzut din maşină. Era o pădurice de pini care urca deasupra şoselei care trecea pe la marginea lacului. Pilotul fusese cel care-o condusese la acest post de pază.

— Dacă fiul dumneavoastră e acolo, vi-l trimit, spusese el.

— Sigur c-o să fie acolo. De ce să nu fie?

— Rămâne de văzut.

Pentru o clipă îndoielile lui o tulburaseră şi pe ea.

— Dacă nu e, ce înseamnă?

— Înseamnă c-o să ştiţi cine vă caută.

Pe urmă făcuse cale întoarsă, îndreptându-se spre drum.

— Şi tu ce faci dacă fiul meu nu-i aici? îl întrebase ea ridicând vocea.

— Eu? spusese pilotul râzând. Am mai avut parte de multe negocieri de felul ăsta. Dacă fiul dumneavoastră nu e aici, înseamnă că respectivii ţin morţiş să vă găsească, nu? Iar fără mine nu pot s-o facă.

Acum aştepta lângă copac, la mai puţin de patruzeci de metri distanţă şi cu o vizibilitate destul de bună, ţinând cont de mulţimea de crengi şi rămurele. Maşina fusese trasă la marginea drumului, orientată spre nord şi cu farurile de poliţie aprinse. Pilotul îi spusese omului de la D'Accord să ajungă acolo într-o oră, nu mai devreme şi să vină dinspre sud, începând să stingă şi să aprindă neîntrerupt farurile de la o distanţă de un sfert de milă de locul întâlnirii.

— Mă auziţi, *madame*?

Pilotul stătea lângă maşină şi vorbea pe un ton obişnuit.

— Da.

— Bine. Se apropie. Văd nişte faruri care se sting şi se aprind pe drum. Rămâneţi pe loc. Priviţi, ascultaţi dar nu vă arătaţi. Dacă fiul dumneavoastră iese din maşină, nu spuneţi nimic până nu vi-l trimit eu.

Pilotul făcu o scurtă pauză.

— Dacă mă obligă să merg cu ei, duceţi-vă la locul de aterizare de pe latura vestică a lacului, unde ne-am oprit. Îi zice Atterrisage Médoc. Vin să vă iau de-acolo… Nu-mi place chestia asta.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— În maşină sunt doi bărbaţi. Cel de lângă şofer a ridicat o armă. Poate că o verifică.

— Cum ajung acolo? întrebă Althene.

— Mai există un rând de chei în cutiuţa magnetică de sub capotă.

Bărbatul cu barbă duse o mână la gură, vorbind tare ca să acopere zgomotul automobilului care se apropia.

— Pe dreapta. Opriţi-vă!

O maşină lungă şi neagră frână la zece metri în faţa pilotului. De pe locul de lângă şofer coborî un pasager care însă nu era fiul ei. Era

îndesat, purta un palton cu gulerul ridicat şi un fular gros în jurul gâtului. Ochii îi erau acoperiţi de ochelari mari şi închişi la culoare, făcându-l să semene cu o insectă uriaşă. Merse şchiopătând până ajunse în lumina farurilor.

Conducătorul maşinii rămase la volan. Althene îl privi insistent, sperând să-l recunoască pe Noel. Nu era el. Nu putu vedea bine figura bărbatului dar observă că avea părul blond.

— Presupun că doamna Holcroft se află în maşină, îi spuse bărbatul cu ochelari închişi pilotului. Vorbea în engleză dar accentul era inconfundabil german.

— Înţeleg că fiul dânsei se află în cealaltă, răspunse pilotul.

— Te rog, spune-i doamnei Holcroft să iasă.

— Vă rog, spuneţi-i fiului dânsei să facă acelaşi lucru.

— Nu ne crea probleme. Trebuie să ne respectăm programul.

— Şi noi la fel. În automobilul dumneavoastră se mai află o singură persoană, *monsieur*. Descrierea nu corespunde celei a fiului dânsei.

— O s-o ducem pe doamna Holcroft la el.

— O să-l ducem noi pe *dânsul* la doamna Holcroft.

— Termină!

— Ce să termin, *monsieur*? Sunt plătit, cum nu mă îndoiesc că sunteţi şi dumneavoastră. Amândoi ne facem treaba, nu?

— N-am timp de tine! strigă germanul, şchiopătând pe lângă pilot şi îndreptându-se spre maşină.

Pilotul dădu din cap.

— Fie-mi permis să vă sugerez să vă găsiţi timp. Fiindcă pe doamna Holcroft n-o s-o găsiţi.

— Du Sauhund! Wo ist die Frau?[27]

— Fie-mi, de asemenea, permis să vă sugerez să nu mă insultaţi, *monsieur*. Vin de la Châlons-sur-Marne. Aţi învins de două ori acolo şi am fost crescut într-un anumit dispreţ faţă de modul cum insultaţi.

— *Unde* e femeia?

— Unde e fiul?

Germanul îşi scoase mâna dreaptă din buzunarul paltonului. În ea se afla un pistol.

— Nu eşti plătit la un preţ care să valoreze cât viaţa. Unde e?

— Dar dumneavoastră, *monsieur*? Poate că sunteţi plătit la un preţ prea mare ca să mă împuşcaţi fără a afla.

Detunătura fu asurzitoare. Mai multe bucăţi de pământ zburară de lângă picioarele pilotului. Althene se lipi strâns de copac, înspăimântată.

— Ce zici, francezule, poate ţi-ai dat şi tu seama că pentru mine plata nu e atât de importantă ca femeia.

— *Les Boches*![28] spuse pilotul, dezgustat. Pune-le o armă în mână şi-şi pierd minţile. Nu v-aţi schimbat. Dacă o vreţi pe femeie, aduceţi-l

pe fiu şi i-l duc eu.

— O să-mi spui unde e chiar acum!

Germanul ridică pistolul, ţintind capul pilotului.

— Acum!

Althene văzu cum se deschide uşa maşinii. Se auzi o împuşcătură, apoi încă una. Pilotul se aruncă la pământ. Germanul ţipă, căscând ochii mari.

— Johann? *Johann!*

Urmă o a treia împuşcătură. Germanul se prăbuşi pe drum. Pilotul se ridică greoi în picioare.

— Avea de gând să te *ucidă*, urlă şoferul, nevenindu-i să creadă. Ştiam că e bolnav, nu şi nebun. Ce pot să spun?

— M-ar fi ucis? se miră pilotul, la fel de neîncrezător. Dar n-are sens!

— Sigur că n-are, spuse bărbatul blond. Cererea *ta* a fost cea care a avut sens. Întâi ajută-mă să-l ascund în pădure şi să-i iau actele. Pe urmă vino cu mine.

— Cine sunteţi?

— Un prieten al lui Holcroft.

— Mi-ar plăcea să vă cred.

— O să mă crezi.

Althene abia fu în stare să rămână pe loc. Picioarele îi tremurau, gâtul i se uscase iar ochii o dureau, obligând-o să-i închidă foarte des.

Bărbatul blond şi pilotul târâră cadavrul în pădure, la nici douăzeci de paşi de ea. Acum instrucţiunile pilotului ajunseseră să însemne foarte mult pentru ea. Avusese dreptate.

— Să-mi iau maşina, *monsieur*!

— Nu. Stinge farurile şi vino cu mine. O luăm de dimineaţă.

Pilotul făcu ce i se spusese, după care ezită.

— Nu-mi place s-o las atât de aproape de un cadavru.

— Venim după ea înainte de-a se crăpa de ziuă. Cheile sunt la tine?

— Da.

— Repede! spuse bărbatul blond.

Tăcerea pilotului îi ascunse uşurarea. Încetă să protesteze. Câteva secunde mai târziu, plecară în goană.

Althene se desprinse de copac. Încercă să-şi amintească exact cuvintele pilotului. *Mai există un rând de chei… o cutiuţă magnetică… sub capotă… duceţi-vă la locul de aterizare… unde ne-am oprit. Atterrisage Médoc.*

Atterrisage Médoc. Pe latura vestică a lacului.

După cinci minute, cu mâinile pline de ulei de maşină, mergea spre sud pe şoseaua de la marginea lacului, în direcţia Geneva. Pe măsură ce trecea timpul, piciorul îi devenea mai sigur pe acceleraţie iar mâinile începeau să ţină volanul mai destinse. Se concentră din nou

asupra gândurilor.

Atterrisage Médoc. Pe latura vestică a lacului… la vreo zece-douăsprezece mile nord de oraş. Dacă se gândea numai la asta, la întinderea întunecoasă a lacului şi la pompele de benzină de pe singurul doc, îşi putea potoli bătăile inimii, respirând normal din nou.

Atterrisage Médoc. Ajută-mă, Doamne, să-l găsesc! Lasă-mă să trăiesc şi să-mi găsesc băiatul! Dumnezeule mare! Ce-am făcut? O minciună de treizeci de ani… o trădare atât de mârşavă, un stigmat atât de cumplit… Trebuie să-l găsesc!

Helden stătea chiar în spatele pilotului în micul hidroavion. Îşi pipăi bandajul de sub fustă. Era sânge, dar nu stânjenea circulaţia. Rana îi zvâcnea din când în când, dar pastilele îi micşorau durerea. Putea să meargă relativ normal. Şi chiar dacă n-o să poată, o să-şi dea toată silinţa.

Pilotul se aplecă spre ea.

— La jumătate de oră după aterizare, o să fiţi dusă cu maşina la un restaurant de pe lac, de unde puteţi lua un taxi ca să ajungeţi în oraş, spuse el. Dacă mai aveţi nevoie de noi pe durata următoarelor două săptămâni, baza noastră pentru această perioadă este un mic port particular de ambarcaţiuni numit *Atterrisage Médoc*. A fost o plăcere să vă am la bord.

Erich Kessler nu era un om de acţiune dar, cu toate acestea, aproba violenţa fizică în situaţiile când folosirea ei asigura îndeplinirea unor obiective practice. O aprobă din perspectiva observatorului şi a teoreticianului, nu a participantului. Totuşi, acum nu avea altă soluţie şi nici nu era timp să caute vreuna. Trebuia să devină o parte componentă a unei manifestări violente.

Holcroft îl făcuse să nu aibă de ales. Amatorul îşi ordonase priorităţile şi acţionase cu o prezenţă de spirit îngrijorătoare, cromozomii lui Heinrich Clausen se transmiseseră fiului. Trebuia să fie controlat şi manevrat încă o dată.

Erich alese persoana de care avea nevoie din grupurile de oameni din hol: un ziarist. Probabil că unul bun, judecând după atitudine şi după cât de versat era în utilizarea agendei şi creionului.

Kessler se apropie de bărbatul în cauză, vorbind pe un ton scăzut.

— Sunteţi ziaristul de la… cum îi spune?

— *Geneve Soir*, spuse reporterul.

— Îngrozitor ce s-a întâmplat. Bietul om. O tragedie. De o bună bucată de vreme stau şi mă tot gândesc dacă e bine să vorbesc sau nu. Dar pur şi simplu nu mă pot lăsa implicat cu bună ştiinţă.

— Staţi aici la hotel?

— Da. Sunt din Berlin. Vin destul de des la Geneva. Conştiinţa îmi spune să mă duc direct la poliţie şi să le comunic ce ştiu. Dar avocatul îmi zice că s-ar putea interpreta greşit. Am venit cu afaceri; e posibil să ies în pierdere. Totuşi, cred că s-ar cuveni să afle.

— Ce fel de informaţii?

Erich îl privi cu tristeţe pe ziarist.

— Să zicem că îl ştiam foarte bine pe omul care a fost ucis.

— Şi?

— Nu aici. Avocatul m-a sfătuit să nu mă amestec.

— Vreţi să spuneţi că aţi fost într-adevăr implicat?

— O, Doamne sfinte, nu. Nu în felul ăsta, sub nici o formă. Atâta doar că am nişte… informaţii. Poate chiar un nume sau două. Există… motive.

— Dacă nu sunteţi implicat, vă asigur protecţia cuvenită surselor.

— E singurul lucru pe care-l cer. Daţi-mi două-trei minute să urc şi să-mi iau paltonul. Pe urmă cobor şi o iau înainte. Veniţi după mine pe cărarea care coboară de pe deal. O să găsesc un locşor retras unde să stăm de vorbă. Nu vă apropiaţi de mine până nu vă strig.

Ziaristul dădu din cap. Kessler se întoarse spre lifturi. O să-şi ia nu numai paltonul, ci şi două revolvere, ambele cu neputinţă de identificat. Mica întârziere o să-i sporească, neliniştea lui Holcroft iar ăsta era un lucru bun.

Noel aştepta în dreptul unei uşi de cealaltă parte a străzii, în faţa hotelului D'Accord. Kessler ar fi trebuit să primească mesajul cu cinci minute în urmă. Ce l-o fi reţinut?

Uite-l! Silueta corpolentă care cobora încet treptele înguste de la intrarea în hotelul D'Accord nu putea fi a altcuiva. Trupul mătăhălos, pasul măsurat, paltonul greoi. Asta era: Kessler se întorsese în cameră să-şi ia paltonul.

Holcroft îl urmări cu privirea pe Erich care cobora maiestuos panta dealului, salutându-i afabil din cap pe trecători. Kessler era un om cumsecade, îşi spuse Noel şi probabil că n-o să înţeleagă de ce era folosit ca momeală. Nu-i stătea în fire să gândească în felul ăsta. Nu-i stătuse nici lui Holcroft să se folosească de un om în acest mod, dar *nimic* nu mai era ca înainte. Pentru el era ceva firesc acum.

Şi dădea rezultate. Mergea, fir-ar să fie! Un bărbat care poate că avea vreo treizeci şi cinci de ani ajunse la capătul treptelor hotelului D'Accord şi privi direct silueta din ce în ce mai mică a lui Kessler. Începu să meargă încet – prea încet pentru cineva care avea o ţintă precisă – şi rămase suficient de mult în urma lui Erich pentru a nu fi văzut.

Ce bine era dacă făcea Kessler ce i se spusese! Bulevardul care intersecta capătul lui Rue des Granges era străjuit de clădiri vechi cu trei etaje, îngrijite şi scumpe, adăpostind birouri şi rămânând pustii în marea lor majoritate, după ora cinci după-amiaza. Noel îşi făcuse tema; de ea depindea prinderea în cursă a unui ucigaş din Nachrichtendienst. Un singur ucigaş era suficient, prin el o să ajungă şi la ceilalţi. Nu excludea eventualitatea de a-i frânge gâtul individului ca să obţină informaţiile. Sau să tragă câteva gloanţe razant prin faţa ochilor.

Noel îşi pipăi pistolul din buzunar şi se lansă într-o urmărire prudentă, rămânând pe aceeaşi parte a străzii.

După patru minute, Kessler ajunse la poalele dealului şi coti la stânga. Bărbatul din spatele lui făcu la fel. Holcroft aşteptă până când trecură maşinile şi cei doi dispărură din vedere. Pe urmă străbătu intersecţia, rămânând pe partea opusă şi având totul sub ochi.

Deodată se opri. Kessler nu mai era nicăieri.

Şi nici bărbatul care îl urmărise.

Noel începu să alerge.

Kessler făcu la stânga, într-o stradă întunecoasă, mai merse vreo cincizeci de metri şi ridică o oglinjoară. Ziaristul se afla în spatele lui; Holcroft nu. Era momentul să acţioneze rapid.

La stânga se afla o fundătură menită să adăpostească două sau trei automobile parcate, al cărei lanţ întins de la un cap la altul dădea de înţeles că era vorba de o proprietate privată. Acum nu erau maşini şi se întunecase. Era foarte întuneric. Ideal.. Păşi cu dificultate peste lanţ şi se apropie iute de zidul din spate. Vârî mâna în buzunarul drept şi scoase primul pistol – primul pe care avea să-l folosească. Trebui să tragă de el, amortizorul se prinsese pentru o clipă în căptuşeală.

— Aici! spuse el, destul de tare ca să-l audă ziaristul. Aici putem să stăm de vorbă fără să ne vadă nimeni.

Ziaristul trecu peste lanţ iar ochii i se îngustară dând de întuneric.

— Unde sunteţi?

— Aici.

Erich ridică pistolul în timp ce ziaristul se apropia. Când ajunse la câţiva paşi, Kessler trase asupra siluetei nedesluşite, nimerind în gâtul bărbatului. Se auzi un sunet sec. Eliminarea aerului din grumazul perforat fu amplificată de ecoul dintre două clădiri. Ziaristul se prăbuşi. Erich apăsă încă o dată pe trăgaci, împuşcându-l în cap.

Scoase amortizorul de la pistol, scotoci prin hainele mortului şi îi luă portofelul şi agendă pe care le aruncă în întuneric. Dădu la iveală un al doilea pistol din buzunarul stâng şi i-l puse în mână reporterului, încleştându-i degetul arătător pe trăgaci.

Rămânând în genunchi, Kessler îşi sfâşie partea din faţă a cămăşii şi-şi smulse doi nasturi de la palton. Îşi frecă palma de asfaltul plin de ulei şi de murdărie din parcare, după care se mânji pe faţă.

Era gata. Se ridică în picioare şi se apropie pe furiş de lanţ. La început nu-l văzu pe Holcroft dar apoi dădu cu ochii de el. Americanul fugea pe stradă. Se opri în dreptul unui stâlp cu felinar.

Acum.

Kessler se întoarse la bărbatul mort, se apleca deasupra lui şi-i luă mâna cu pistolul, ţinând-o îndreptată spre cer şi apăsând degetul arătător pe trăgaci.

Detunătura armei de calibru mic fu amplificată de zidurile de piatră din jur. Erich mai apăsă de două ori pe degetul inert, îl lăsă să cadă şi-şi scoase repede pistolul din propriul buzunar.

— Noel! *Noel*! ţipă el, aruncându-se la perete şi lăsându-şi corpul masiv să se prelingă jos pe asfalt. Noel, *unde* eşti?

— Erich? Pentru Dumnezeu… Eric*h?*

Vocea lui Holcroft nu se auzea de departe. Peste câteva secunde avea să se apropie şi mai mult.

Kessler îşi îndreptă pistolul fără amortizor spre corpul neînsufleţit din beznă. Era ultimul glonte pe care trebuia să-l tragă… şi pe care-l trase când zări silueta lui Noel Holcroft în lumină foarte slabă.

— Erich!

— *Aici.* A încercat să mă *ucidă*! Noel, a încercat să mă ucidă!

Holcroft simţi lanţul, trecu peste el şi alergă la Kessler. Se lăsă în genunchi în întuneric.

— Cine? Unde?

— Acolo! Johann m-a pus să-mi iau un pistol… A trebuit să-l folosesc. N-am avut încotro!

— N-ai păţit nimic?

— Nu cred. S-a luat după mine. Ştia de prezenţa ta. Mă tot întreba: „Unde-i H? Unde-i Holcroft?” M-a trântit la pământ…

— O, *Dumnezeule*!

Noel sări în picioare şi dădu fuga la cadavrul aflat în întuneric. Scoase brichetă din buzunar şi o aprinse; flacăra ei lumină discret corpul lipsit de viaţă. Noel căută prin buzunarele paltonului, după care îl întoarse ca să-i umble şi în pantaloni.

— Fir-ar al dracului, n-are *nimic!*

— Nimic? Cum adică nimic? Noel, trebuie să plecăm de-aici. Gândeşte-te la ziua de mâine!

— N-are nici portofel, nici permis, nimic!

— *Mâine*. Trebuie să ne gândim la ziua de mâine!

— În seara *asta*! răcni Holcroft. Îi voiam în seara asta.

Kessler tăcu vreo câteva secunde, după care vorbi încet, cu o voce din care se vedea că nu-i vine să creadă.

— Tu ai pus la cale totul…

Holcroft se ridică înfuriat dar mânia i se mai potoli auzind cuvintele lui Erich.

— Îmi pare rău, spuse el. Nu voiam să păţeşti nimic. Am crezut că sunt stăpân pe situaţie.

— De ce-ai făcut-o?

— Pentru că dacă o găsesc o ucid. Aşa cum i-au ucis pe Willie Ellis şi pe… Richard Holcroft. Şi pe mulţi alţii.

— Cine?

— Duşmanii Genevei. Acest Nachrichtendienst. Voiam doar pe unul din ei! În viaţă, fir-ar al dracului!

— Ajută-mă să mă ridic, spuse Kessler.

— Ai înţeles? întrebă Holcroft, găsindu-i mâna lui Erich şi ridicându-l.

— Da, sigur. Dar nu cred că trebuia să acţionezi de unul singur!

— Aveam de gând să-l prind în cursă şi să aflu de la el numele celorlalţi, chiar dacă trebuia să-i scot ochii pentru asta. Pe urmă voiam să-l dau pe mâna poliţiei şi să le cer în schimb să mă ajute s-o găsesc pe mama şi s-o apere.

— Acum nu mai putem s-o facem. A murit. Ar apărea prea multe întrebări la care n-avem cum să răspundem. Dar Johann poate să ne ajute.

— Von Tiebolt?

— Da. Mi-a spus că are un prieten influent aici la Geneva. Primul deputat. Mi-a sugerat ca atunci când te găsesc să te duc la Excelsior şi să te pun să te treci în registru sub numele de Fresca. Nu ştiu de ce a ales numele ăsta.

— Ne-am obişnuit cu el, spuse Noel. O să dea de noi acolo?

— Da. Face ultimele pregătiri pentru mâine. La bancă.

— La bancă!

— Mâine se termină, asta tot încerc să-ţi spun. Hai, trebuie să ne grăbim. Nu putem rămâne aici, mai trece cineva şi ne vede. Johann mi-a spus să-ţi comunic că dacă mama ta se află în Geneva o s-o găsim. O să fie protejată.

Holcroft îl ajută pe Kessler să pornească spre lanţ. Savantul privi în urmă la cotloanele întunecoase ale fundăturii mărginite de ziduri şi se cutremură.

— Nu te mai gândi, spuse Noel.

— A fost cumplit.

— A fost necesar.

Chiar că a fost, îşi spuse Kessler.

Helden o văzu pe femeia în vârstă care stătea pe o bancă la capătul docului şi privea apa, fără să dea atenţie celor câţiva mecanici şi pasageri care intrau şi ieşeau din hidroavioane.

Apropiindu-se, Helden observă chipul femeii în lumina lunii, trăsăturile colţuroase şi pometţii înalţi deasupra cărora se aflau ochii mari. Femeia era cufundată în gânduri, puternică şi rezervată, atât de singură, atât de neobişnuită, atât de…

Helden înaintă şchiopătând până în dreptul băncii şi se uită la chipul aflat ceva mai jos. Dumnezeule! Avea în faţa ochilor o figură care, dând la o parte anii şi sexul, ar fi putut fi a lui Noel Holcroft. Era mama lui!

Ce făcea *aici*? De ce nu se afla în altă parte, ci exact *aici*? Răspunsul era evident; mama lui Noel voia să zboare în secret la Geneva!

Bătrâna îşi ridică privirile, după care se uită în altă parte, indiferentă, iar Helden merse cât putu de repede pe cărarea care ducea la o clădire micuţă care servea atât ca sală de aşteptare cât şi ca staţie de emisie prin radio. Intră şi se apropie de un bărbat aflat lângă o tejghea improvizată pe care se găseau câteva telefoane şi aparatură radio.

— Femeia de afară. Cine e?

Bărbatul îşi ridică ochii de pe o listă şi o privi.

— Aici nu se dau nume, spuse el. Ar trebui s-o ştiţi.

— Dar e extraordinar de important! Dacă e cine cred eu, o paşte un mare pericol. Vă spun dumneavoastră fiindcă ştiu că-l cunoaşteţi pe

doctorul Litvak.

La auzul acestui nume, bărbatul îşi ridică încă o dată privirile. Se părea că la Atterrisage Médoc se trăia în condiţii de risc şi de primejdii dar că se încerca evitarea ambelor cât era cu putinţă. Şi era limpede că doctorul Litvak era un client demn de încredere.

— Aşteaptă un telefon.

— De la cine?

Bărbatul o cercetă din nou.

— De la unul din piloţii noştri: „*Le chat rouge*". Are necazuri cu poliţia?

— Nu.

— Corsicanii? Mafia?

Helden clătină din cap.

— Mai rău.

— Sunteţi prietenă cu doctorul Litvak?

— Da. Mi-a oprit un loc la avionul de la Neuchâtel. N-aveţi decât să verificaţi.

— Nu-i nevoie. N-avem chef de necazuri. Scoateţi-o de aici.

— Cum? Trebuie să vină cineva să mă ia cu maşina la un restaurant de pe lac iar acolo am de aşteptat un taxi. Mi s-a spus că durează cam jumătate de oră.

— Acum nu, spuse bărbatul privind undeva în spatele ei. Henri, vino aici.

Scoase un rând de chei de maşină de sub tejghea.

— Mergeţi şi vorbiţi cu bătrâna. Spuneţi-i că trebuie să plece. O să vă ducă Henri.

— S-ar putea să nu vrea să mă asculte.

— Trebuie. O să aveţi şi transportul asigurat.

Helden ieşi, mergând cât de repede îi dădea voie rana. Doamna Holcroft nu se mai afla pe bancă şi pentru o clipă fu cuprinsă de panică. Apoi o văzu, undeva pe docul rămas între timp pustiu, stând nemişcată sub lumina lunii. Helden porni spre ea.

Bătrâna se întoarse auzind zgomotul paşilor lui Helden. Rămase pe loc şi n-o întâmpina în nici un fel.

— Sunteţi doamna Holcroft, spuse Helden. Mama lui Noel.

Auzind numele fiului ei, Althene Holcroft îşi împreună mâinile şi păru că nu mai respiră.

— Cine sunteţi?

— O prietenă. Vă rog să mă credeţi. E mai mult decât ştiţi.

— Ţinând cont că nu ştiu nimic, nu poate fi nici mai mult, nici mai puţin.

— Mă numesc von Tiebolt.

— Atunci dispari din faţa mea! spuse bătrâna iar cuvintele ei avură efectul unor lovituri de bici în aerul serii. Oamenii de aici au fost

plătiţi. N-or să te lase să te legi de mine. Mai degrabă or să te ucidă. Du-te la haita ta de lupi!

— N-am nici o legătură cu Wolfsschanze, doamnă Holcroft.

— Eşti o von Tiebolt!

— Dacă aş fi făcut parte din Wolfsschanze, nu m-aş fi apropiat de dumneavoastră. Nu se poate să nu înţelegeţi.

— Înţeleg că reprezinţi nişte gunoaie…

— Într-un fel sau altul, toată viaţa am fost judecată pentru asta dar vă înşelaţi. Trebuie să mă credeţi. Nu aveţi voie să rămâneţi aici, nu sunteţi în siguranţă. Pot să vă ascund; pot să vă ajut…

— *Tu!* Cum? Cu ţeava unui pistol? Sub roţile unei maşini?

— *Vă rog*! Ştiu de ce aţi venit la Geneva. Şi eu sunt aici din aceleaşi motive. Trebuie să-l găsim şi să-i spunem până nu e prea târziu. Fondurile trebuie blocate!

Bătrâna păru uimită de cuvintele lui Helden. Pe urmă se încruntă, ca şi cum aceste cuvinte ar fi ascuns o capcană.

— Chiar trebuie? Sau e vorba de *mine!* Ei bine, eu n-o să mă las blocată. O să dau semnalul şi o să se adune oamenii. Dacă te omoară, pentru mine nu contează. Ai strâns în tine o minciună de treizeci de ani! Şi tu şi toţi ai tăi! N-o să găseşti pe *nimeni*.

— Doamnă Holcroft! Îl iubesc pe fiul dumneavoastră. Îl iubesc atât de mult… şi dacă nu ajungem la el o să fie ucis. Indiferent de care tabără! Nici una nu poate să-l lase în viaţă! Trebuie să înţe*legeţi*.

— Mincinoaso! spuse Althene. Toţi sunteţi nişte mincinoşi!

— Lua-te-ar naiba! strigă Helden. N-o să vină nimeni să te ajute. Şi să nu crezi că sunt schilodă. În picior am un *glonte*! E acolo fiindcă încerc să dau de Noel! Habar n-ai prin ce am trecut! N-ai nici un drept să…

Dinspre clădirea mică de lângă apă se auziră nişte zgomote puternice. Cele două femei auziră cuvintele… de parcă ar fi trebuit să le audă.

— N-aveţi ce căuta aici, *monsieur!* Nu avem nici o femeie care să semene cu cea pe care ne-aţi descris-o! Vă rog să plecaţi.

— Nu-mi da tu mie ordine! E aici!

Helden rămase cu gura căscată. Era o voce pe care o auzea de-o viaţă întreagă.

— Acesta e un port particular pentru ambarcaţiuni. Vă rog încă o dată să plecaţi.

— Deschide uşa aceea!

— Poftim? Ce uşă?

— Din spatele tău!

Helden se întoarse spre Althene Holcroft.

— N-am timp să explic. Pot să-ţi spun doar că-ţi sunt prietenă. Intră în apă! Să nu te vadă. Acum!

— De ce te-aş crede?

Bătrâna privi dincolo de Helden, spre capătul docului şi spre clădire. Era îngrijorată şi neliniştită.

— Eşti tânără şi puternică. Ai putea să mă ucizi uşor.

— Omul acela încearcă să te ucidă, şopti Helden. A încercat să mă ucidă şi pe mine.

— Cine e?

— Fratele meu. Pentru Dumnezeu, nu mai vorbi! Helden o cuprinse pe Althene pe după mijloc şi o sili să se apropie de lemnul docului. Cât mai blând cu putinţă, se rostogoli şi o rostogoli şi pe bătrâna peste margine, în apă. Althene tremura iar apa îi intră în gură. Tuşea şi dădea din mâini la întâmplare. Helden îşi ţinu braţul pe după mijlocul bătrânei, menţinând-o la suprafaţă şi călcând apa cu picioarele.

— Nu tuşi! N-avem voie să facem nici un zgomot. Pune-ţi cureaua poşetei pe după gât. Te ajut eu.

— Doamne sfinte, *ce* faci?

— Stai liniştită.

La vreo zece metri de doc se afla o bărcuţă cu motor exterior. Helden o trase pe Althene spre umbra protectoare a carenei. Ajunseră la jumătatea drumului când auziră zgomotul unei uşi forţate şi văzură fascicolul unei lanterne puternice. Acesta închipui nişte figuri de rău-augur pe pereţi, în timp ce bărbatul blond alergă spre chei, după care se opri şi îndreptă lanterna spre apă. Helden se strădui din răsputeri să ajungă la barcă, durerea de picior chinuind-o acum cumplit.

Nu reuşi. Nu mai avea nici un dram de forţă în ea iar greutatea hainelor ude era prea mare.

— Încearcă să ajungi la barcă, şopti ea. Eu mă întorc... o să mă vadă şi...

— Stai pe loc! spuse bătrâna, desfăcându-şi acum braţele în mişcări repezi şi ample şi uşurându-i povara lui Helden. E acelaşi om. Fratele tău. Are pistol. *Grăbeşte-te.*

— Nu pot.

— O să poţi.

Împreună, sprijinindu-se una de cealaltă, începură să înainteze spre barcă.

Bărbatul blond se afla pe doc iar fascicolul lanternei descria traiectorii în zig-zag pe suprafaţa apei într-un model precis. Peste câteva secunde lumina o să le dea de gol; se apropia ca o rază laser mortală. În clipa când o să se fixeze asupra lor, o să se audă o rafală de gloanţe şi o să se termine totul.

Johann von Tiebolt era un ochitor desăvârşit iar sora lui ştia acest lucru.

Rază orbitoare le ajunse. Carena era deasupra lor. Instinctiv, amândouă femeile se dădură la fund şi înaintară pe sub apă. Fascicolul

trecu mai departe. Ele se aflau în spatele bărcii iar lanţul li se agăţase de haine. Se agăţară de el ca de un colac de salvare, umplându-şi cu aer plămânii istoviţi.

Linişte. Zgomotul unor paşi, la început înceţi şi precauţi, apoi grăbindu-se brusc când Johann von Tiebolt plecă de pe doc. Pe urmă altă uşă trântită şi încă o dată două voci care discutau.

— Unde s-a dus?

— Sunteţi nebun!

— Eşti mort!

O împuşcătură răsună pe deasupra apei. Fu urmată de un urlet de durere şi de încă o împuşcătură. După aceea se lăsă din nou liniştea.

Trecură câteva minute. Cele două femei din apă se priviră una pe alta sub razele lunii. Ochii lui Helden von Tiebolt se umplură de lacrimi.

Huruitul unui motor destrămă tăcerea înspăimântătoare. Apoi dinspre ţărm se auziră nişte roţi care se învârteau pe loc şi zgomotul pietrişului azvârlit în lături de pe o alee nevăzută. Cele două femei dădură din cap privindu-se şi se îndreptară spre doc, ajutându-se iarăşi una pe cealaltă.

Se suiră pe o scară şi îngenunchează în întuneric, respirând adânc.

— Ce ciudat, spuse Althene. La un moment dat m-am trezit gândindu-mă la pantofi. Nu voiam să-i pierd.

— Şi i-ai pierdut?

— Nu. Bănuiesc că asta e şi mai ciudat.

— Ai mei s-au dus, spuse Helden fără ţintă, după care se ridică. Trebuie să plecăm. S-ar putea să se întoarcă.

Îşi mută privirile asupra clădirii.

— Nu vreau să mergem acolo dar cred că n-avem încotro. Mai era un rând de chei…

Se aplecă s-o ajute pe bătrâna să se ridice.

Helden deschise uşa şi închise ochii imediat. Bărbatul era răsturnat pe tejghea, complet desfigurat. Pentru o clipă, îi reveni în minte imaginea capului mutilat al lui Klaus Falkenheim şi-i veni să ţipe. În loc de asta, şopti:

— Mein Bruder{29}…

— Hai, copilă. Repede acum!

Incredibil, bătrâna era cea care vorbea, dând ordine cu autoritate. Tocmai zărise un rând de chei.

— E mai bine să luăm maşina lor. Am şi eu una dar a fost văzută.

Iar apoi Helden văzu cuvântul, scris cu litere desluşite cu un creion gros pe podea, lângă bărbatul mort.

— Nu! E o minciună!

— Ce s-a întâmplat?

Bătrâna înhăţă cheile şi se apropie în grabă de fată.

— Acolo. E o minciună!

Cuvântul de pe podea fusese scris în grabă, cu litere mari.

NACHRICHTENDIENST.

Helden se apropie şchiopătând, căzu în genunchi şi încercă să şteargă literele, în timp ce mâinile i se mişcau cu furie iar lacrimile îi şiroiau pe faţă.

— O minciună! O *minciună*! Au fost oameni minunaţi!

Althene atinse umărul fetei cuprinsă de isterie, după care o luă de braţ şi o ridică de jos.

— N-avem timp pentru asta! Chiar tu ai spus-o. Trebuie să plecăm de-aici.

Cu blândeţe dar şi cu fermitate, femeia mai vârstnică o conduse pe cea mai tânără pe alee. Deasupra uşii se afla un singur bec care producea în egală măsură lumină şi umbră. În apropiere se găseau două maşini – cea pe care o condusese Althene şi un automobil de culoare gri cu un număr de înmatriculare legat de bara de protecţie. O îndreptă pe Helden spre acesta din urmă.

Iar apoi se opri. Toată stăpânirea de sine de care dăduse dovadă până atunci se destrămă.

Corpul pilotului roşcat care-o adusese zăcea pe pietriş. Bărbatul era mort şi avea mâinile legate la spate. Pe toată faţa, mai ales în jurul ochilor şi al gurii, se observau tăieturi făcute de lama unui cuţit.

Fusese torturat şi împuşcat.

Merseră cu maşina în tăcere, chinuită fiecare de propriile gânduri.

— Există undeva un apartament, spuse Helden într-un târziu. Mi s-au dat instrucţiuni. Acolo o să fim în siguranţă. Un om a venit cu avionul de la Londra ca să ne ajute. Acum ar trebui să fie deja acolo.

— Cine e?

— Un evreu dintr-un loc numit Har Sha'alav.

Althene o privi pe fată printre umbrele pe lângă care treceau în goană.

— Tot un evreu din Har Sha'alav a venit să mă vadă şi pe mine. De asta sunt aici.

— Ştiu.

Uşa apartamentului fu deschisă de un bărbat zvelt, cu pielea măslinie şi ochii negri. Nu era nici înalt, nici scund dar degaja o forţă fizică în stare brută. Acest fapt se ghicea din umerii uriaşi şi era subliniat de materialul întins al cămăşii albe, deschisă la gât şi cu

mânecile suflecate, dezvăluind o pereche de braţe numai muşchi. Părul negru îi era îngrijit iar chipul neobişnuit atât din punctul de vedere al rigidităţii solemne, cât şi al trăsăturilor.

Le cercetă pe cele două femei iar apoi dădu din cap, făcându-le semn să intre. Observă felul cum şchiopăta Helden fără să comenteze, la fel ca atunci când remarcase hainele murate.

— Sunt Iacov Ben-Gadiz, spuse el. Şi, ca să ne înţelegem, eu sunt cel care hotărăşte.

— Pe ce bază? Întrebă Althene.

Ben-Gadiz se uită la ea.

— Dumneavoastră sunteţi mama?

— Da.

— Nu vă aşteptam.

— Nici eu nu mă mai aşteptam să ajung aici. Aş fi murit dacă n-ar fi fost fata asta.

— Înseamnă că aveţi o obligaţie în plus, pe lângă aceea copleşitoare de dinainte.

— Ţi-am pus o întrebare. Cine-ţi dă voie să iei hotărâri în numele meu? N-a mai făcut-o nimeni.

— Am ţinut legătura cu cei din Neuchâtel. Avem de lucru în seara asta.

— În ce mă priveşte, trebuie să fac un singur lucru. Să-mi găsesc fiul.

— Mai târziu, spuse Iacov Ben-Gadiz. Începem cu altceva. Trebuie să găsim o listă. Credem că se află la Hotelul D'Accord.

— E extraordinar de importantă, îl întrerupse Helden, ţinându-şi mâna pe braţul lui Althene.

— La fel de importantă ca găsirea fiului dumneavoastră, continuă Iacov, privind-o pe bătrâna doamnă Holcroft. Şi am nevoie de un complice.

Von Tiebolt vorbea la telefon, ţinând în mâna rămasă liberă biletul de la Kessler. La celălalt capăt al firului se afla primul deputat din Geneva.

— Îţi spun că adresa e greşită! E o clădire veche şi părăsită care n-are instalaţie de telefon. Aş spune că Nachrichtendienst vi s-a infiltrat cu succes în reţeaua telefonică de stat. Acum găseşte-mi-o pe cea bună!

Bărbatul blond ascultă câteva clipe, după care explodă.

— Idiotule, *nu* pot să sun! Recepţionistul a jurat că n-o să-i dea numărul nimănui în afară de Holcroft. Indiferent ce i-aş spune, ar fi neliniştită. Şi-acum, găseşte-mi adresa aia! N-ai decât să-l trezeşti şi pe preşedintele Consiliului Federal dacă trebuie. Aştept să mă suni peste o oră.

Trânti receptorul în furcă şi se uită din nou la biletul de la Kessler.

Erich plecase să-l întâlnească pe Holcroft. Fără îndoială că acum erau deja la Excelsior, unde ultimul se trecuse în registru sub numele de Fresca. Putea să dea un telefon ca să se convingă, numai că asta însemna noi complicaţii. Americanul trebuia adus la un pas foarte mic de pierderea minţilor. Prietenul de la Londra asasinat, maică-sa de negăsit, ba chiar era posibil să fi auzit de moartea lui Helden la Neuchâtel. Mai mult ca sigur că Holcroft era pe punctul de a ceda, nu era exclus să solicite o întâlnire.

Dar Johann încă nu era pregătit s-o accepte. Trecuse cu puţin de trei noaptea şi mama nu fusese reperată. Trebuia s-o găsească şi s-o ucidă. Mai erau şase ore până la întrunirea de la bancă. În orice clipă – din mijlocul unei mulţimi, dintr-un taxi aflat în mers, de pe o scară sau dintr-un colţ – putea să-şi vadă fiul şi să-l prevină strigând: *Trădare*! *Opreşte-te*! *Abandonează operaţiunea Geneva*!

N-avea voie să se întâmple aşa ceva! Vocea trebuia să-i fie redusă la tăcere iar fiul ei trebuia să-şi respecte programul. Mai simplu spus, era nevoie să moară în noaptea asta, eliminându-se astfel toate riscurile. Iar apoi o să survină o altă moarte, repede şi discret. Fiul lui Heinrich Clausen îşi va fi îndeplinit misiunea.

Dar întâi, maică-sa. Înainte de ivirea zorilor. Ceea ce-l înfuria era că nu ştia precis unde se află. La celălalt capăt al firului unui telefon a cărui adresă adevărată era îngropată în dosarul unui amărât de conţopist!

Bărbatul blond se aşeză şi scoase un cuţit lung cu două tăişuri dintr-un fel de teacă practicată în interiorul paltonului. O să trebuiască să-l spele. I-l murdărise pilotul cu barbă roşcată.

Noel îşi deschise valiză aşezată pe suportul pentru bagaje şi se uită la grămada de haine răvăşite de dinăuntru. Pe urmă ochii lui cercetară pereţii albi cu tapetul încreţit, uşile cu canaturi de sticlă şi candelabrul din tavan împodobit mai mult decât trebuia. Camerele de hotel începeau să arate toate la fel; îşi aminti de excepţia sărăcăcioasă de la Berlin cu o anumită afecţiune. Era întrucâtva surprinzător că totuşi reuşise să-şi aducă aminte de ea, date fiind împrejurările. Intrase în această lume nouă şi tulburătoare în deplinătatea facultăţilor. Nu ştia precis dacă era bine sau rău dar era convins de acest lucru.

Erich se afla la telefon, încercând să dea de von Tiebolt la D'Accord. Unde naiba umbla Johann? Era trei şi jumătate noaptea. Kessler închise şi se întoarse spre Noel.

— A lăsat un mesaj în care ne spune să nu ne facem griji. E cu primul deputat. Fac tot ce depinde de ei ca s-o găsească pe mama ta.

— Înseamnă că n-a sunat deloc?

— Nu.

— Nu pricep. Recepţionerul mai e acolo?

— Da. I-ai plătit salariul pe două săptămâni. Nici nu se punea problema să nu stea toată noaptea, spuse Kessler, arborând apoi o expresie gânditoare. Să ştii că nu-i deloc exclus să fi întârziat. A pierdut vreo legătură, ceaţă pe aeroport, greutăţi la cine ştie ce birou de imigrare.

— E posibil orice dar tot nu mi se pare normal. O cunosc. Mi-ar fi trimis vorbă.

— Poate că a fost reţinută.

— M-am gândit şi la asta. Ar fi cel mai bun lucru pentru ea. Călătoreşte sub paşaport fals. Să sperăm că o arestează şi o ţin vreo două-trei zile într-o celulă. Nici Helden n-a sunat?

— Absolut deloc, răspunse germanul, aţintindu-şi brusc ochii asupra lui Noel.

Holcroft se întinse, ţinându-şi trusa de bărbierit într-o mână.

— Aşteptatul ăsta fără să ştiu nimic precis mă scoate din minţi, spuse el arătând spre baie. Mă duc să mă spăl.

— Bună idee. Iar după aceea ce-ar fi să te odihneşti puţin? Probabil că eşti frânt. Au rămas mai puţin de cinci ore şi sunt convins că Johann e un om foarte capabil.

— Pe asta mă bazez şi eu, spuse Noel.

Îşi scoase cămaşa şi dădu drumul la maximum robinetului cu apă caldă ca să facă abur. Vaporii se ridicară, acoperind oglinda şi umezind porţiunea de deasupra chiuvetei. Îşi apropie chipul de sursa de căldură umedă, sprijinindu-se de marginea chiuvetei şi rămase aşa până când sudoarea începu să-i cadă de pe frunte. Era un procedeu pe care-l învăţase de la Sam Buonoventura cu câţiva ani în urmă. Nu reprezenta înlocuitorul ideal al unei băi de abur, dar îl ajuta.

Sam? Sam! Pentru numele lui Dumnezeu, *cum* de nu se gândise la el? Dacă mama lui şi-ar fi schimbat planurile sau dacă s-ar fi întâmplat ceva, ar fi fost foarte posibil să-l sune pe Sam. Mai ales dacă la D'Accord nu exista nimeni cu numele de Noel Holcroft.

Se uită la ceas; era patru fără un sfert, ora Genevei – unsprezece fără un sfert, ora Caraibelor. Dacă Sam avea ceva să-i spună, înseamnă că stătea lângă telefon.

Noel închise robinetul. Auzi vocea lui Kessler din dormitor dar dincolo nu mai era nimeni. Cu cine discuta şi de ce vorbea pe un ton atât de scăzut?

Noel se întoarse spre uşă şi o deschise vreo doi centimetri. Kessler se afla în partea opusă a camerei, stând cu spatele la baie şi vorbind la telefon. Noel auzi cuvintele şi ieşi din baie.

— Îţi spun că ăsta e răspunsul. Călătoreşte cu un paşaport fals. Controlează în dosarele de la imigrări şi vezi…

— Erich!

Iacov Ben-Gadiz închise trusa de prim ajutor, se ridică şi rămase lângă pat, privindu-şi opera. Rana lui Helden era inflamată dar nu exista nici un fel de infecţie, înlocuise bandajul mânjit cu unul curat.

— Aşa, spuse el, deocamdată ajunge. Umflătura o să dispară într-o oră-două dar n-ai voie să stai în picioare. Ţine piciorul ridicat.

— Să nu-mi spui că eşti medic, făcu Helden.

— Nu-i nevoie să fii medic ca să te ocupi de rănile provocate de gloanţe. Trebuie doar să te obişnuieşti cu ele, spuse israelianul, îndreptându-se spre uşă. Rămâi aici. Vreau să vorbesc cu doamna Holcroft.

— Nu!

Ben-Gadiz se opri.

— Cum ai spus?

— N-o trimite singură. E copleşită de vinovăţie şi se teme cumplit pentru fiul ei. Nu poate să judece limpede, n-o să aibă nici o şansă. Nu face una ca asta.

— Şi dacă vreau s-o fac, o să mă opreşti tu?

— Există, o cale mai bună. Îl vrei pe fratele meu. Foloseşte-te de *mine*.

— Primul lucru pe care-l vreau e lista acelor *Sonnenkinder*. Avem trei zile ca să-l ucidem pe von Tiebolt.

— Trei zile?

— Băncile sunt închise mâine şi duminică. Cel mai devreme se pot întâlni cu directorii de la Grande Banque luni. Lista se află pe primul loc. Sunt de acord cu Litvak, *aceasta* este prioritatea numărul unu.

— Dacă e atât de importantă, precis că o are la el.

— Mă îndoiesc. Oamenii de genul fratelui tău nu-şi asumă asemenea riscuri. Un accident, un jaf în plină stradă, cineva ca mine. Nu, nu cred că are lista asupra lui. Şi nici n-ar lăsa-o în seiful vreunui hotel. E la el în cameră. Într-un loc şi mai ascuns. Vreau să intru în camera aceea şi să-l fac să iasă o perioadă de timp.

— Atunci ai un motiv în plus să mă foloseşti pe mine! spuse Helden. El crede că am *murit*. Nu m-a văzut la baza de hidroavioane; o căuta pe ea, nu pe mine. Şocul o să-l dea gata şi n-o să ştie ce să facă. O să meargă oriunde îi spun, numai să dea de mine. Trebuie doar să pronunţ cuvântul „Nachrichtendienst". Sunt *sigură* de asta.

— Şi eu tot pe asta mă bazez, răspunse Iacov. Dar pentru mâine, nu pentru noaptea asta. Nu pe tine te vrea în noaptea asta, ci pe mama lui Holcroft.

— O să-i spun că e *cu mine*! E perfect!

— N-o să te creadă. Tu, care te-ai dus la Neuchâtel ca să te întâlneşti cu Werner Gerhardt? Şi care ai scăpat? Pentru el ai devenit o capcană.

— Atunci măcar lasă-mă să merg cu ea, îl rugă Helden. Aranjează o întâlnire şi n-o să mă arăt. Dar acordă-i totuşi o *anumită* protecţie. Am la mine un pistol.

Ben-Gadiz se gândi câteva clipe înainte de a răspunde.

— Îmi dau seama ce-mi oferi şi te admir pentru asta. Dar nu pot să vă risc viaţa amândurora. Vezi tu, de ea am nevoie în noaptea asta iar de tine mâine. Ea îl atrage în noaptea asta, tu o să faci aceiaşi lucru mâine. Nu se poate altfel.

— Dar poţi să faci şi una şi alta în noaptea asta! insistă Helden. Tu pune mâna pe *listă*, eu o să-l *ucid*. Ţi-o jur!

— Te cred, însă pierzi din vedere un lucru. Eu îl cred mai capabil pe fratele tău decât îl crezi tu. Indiferent de planurile pe care ni le facem, o să fie stăpân pe situaţie în întâlnirea din noaptea asta cu doamna Holcroft. Are şi numerele de telefon şi metodele. Noi nu le avem.

Helden îl privi pe israelian.

— Nu numai că o foloseşti, o şi sacrifici.

— O să-l folosesc pe *fiecare* dintre noi şi o să-l sacrific pe fiecare dintre noi ca să fac ceea ce trebuie făcut. Dacă te amesteci, te ucid.

Iacov se îndreptă spre uşa dormitorului şi ieşi.

Althene stătea la un birou din partea din fund a camerei, pe care se afla o lampă micuţă care constituia singura sursă de lumină. Purta un halat roşu-închis pe care îl găsise într-un dulap şi care-i era mare. Hainele murate pe care le purtaseră ea şi Helden fuseseră întinse la uscat pe nişte calorifere. Scria pe o foaie de hârtie. Auzind zgomotul paşilor lui Iacov, se întoarse.

— Am luat puţină hârtie din biroul tău, spuse ea.

— Nu e nici hârtia mea, nici biroul meu, răspunse israelianul. Scrieţi o scrisoare?

— Da. Fiului meu.

— De ce? Cu puţin noroc o să dăm de el. O să puteţi sta de vorbă.

Althene se lăsă în scaun, rămânând cu ochii fixaţi asupra lui Ben-Gadiz.

— Cred că ştim amândoi că sunt slabe speranţe să-l mai văd vreodată.

— Chiar aşa?

— Sigur. N-are nici un rost să mă amăgesc singură… sau să mă amăgeşti tu. Von Tiebolt trebuie să se întâlnească cu mine. Iar când o s-o facă, n-o să-mi mai dea drumul. În orice caz, nu în viaţă. De ce-ar face-o?

— O să luăm cele mai bune măsuri de precauţie cu putinţă.

— O să-mi iau singură un pistol, mersi frumos. N-am de gând să stau proţăpită în faţa lui şi să-l invit să mă împuşte.

— Cred că ar fi mai bine dacă v-aţi aşeza.

Îşi zâmbiră unul altuia.

— Suntem firi practice amândoi, nu? Supravieţuitori.

Iacov ridică din umeri.

— Aşa e mai uşor.

— Ia spune-mi, lista asta pe care-o vrei atât de mult, cu *Sonnenkinderii*, probabil că e imensă. Volume întregi. Nume de oameni şi de familii de pretutindeni.

— Nu asta e lista pe care-o căutăm, asta e lista desfăşurată. Mă îndoiesc că o s-o vedem vreodată. Lista pe care putem s-o găsim, pe care *trebuie* s-o găsim, este cea practică. Numele conducătorilor care vor primi fondurile şi le vor distribui în regiunile strategice. Mai mult ca sigur că se află într-un loc de unde von Tiebolt poate s-o ia la orice oră.

— Şi odată cu ea o să ai identitatea conducătorilor din Wolfsschanze.

— De pretutindeni.

— De ce eşti atât de sigur că e la D'Accord?

— E singurul loc în care poate să fie. Von Tiebolt n-are încredere în nimeni. Pe ceilalţi îi lasă să se ocupe de câte o parte, iar el controlează întregul. Nu e genul lui nici să lase lista în seiful hotelului, nici s-o ţină la el. Se află în camera lui de la hotel, o cameră care la rândul ei e plină de capcane.

Şi ar fi dispus s-o părăsească doar într-o împrejurare cu totul neplăcută.

— Suntem de acord că această împrejurare o reprezint eu.

— Da. Se teme de dumneavoastră ca de nimeni altcineva fiindcă nimeni nu l-ar putea convinge pe fiul dumneavoastră să abandoneze

operaţiunea Geneva. Au nevoie de el, au avut mereu. Trebuie respectate legile pentru deblocarea fondurilor. N-a existat niciodată o altă cale.

— Există aici o anumită ironie. Legea este folosită pentru săvârşirea celei mai mari fărădelegi posibile.

— Procedeul nu e nou, doamnă Holcroft.

— Dar fiul meu? O să-l ucizi şi pe el?

— Nu am de gând.

— Aş dori un răspuns mai concret.

— N-am nici un motiv, dacă vine cu noi. Dacă poate fi convins de adevăr şi nu crede că e tras pe sfoară, e în interesul nostru să-l ţinem în viaţă. Wolfsschanze n-o să dispară odată cu anularea fondurilor. *Sonnenkinderii* sunt tot acolo. Vor fi grav afectaţi, dar nu daţi în vileag. Şi nici distruşi. O să avem nevoie de toate vocile care li se pot ridica împotrivă. Fiul dumneavoastră va avea de spus o poveste extrem de importantă. Împreună o să-i găsim pe oamenii la care trebuie să ajungem.

— Cum o să-l convingi… dacă nu mă întorc de la întâlnirea cu von Tiebolt?

Israelianul observă umbra unui surâs pe buzele lui Althene şi înţelese de ce se oprise. Deducţia lui fusese clară: nu avea să se mai întoarcă.

— Din punctul meu de vedere şi al omului meu de legătură din Neuchâtel, avem la dispoziţie ziua de azi şi pe cea de mâine. Fără îndoială că mişcările de la Grande Banque or să înceapă luni. Or să-l ţină izolat, în aşa fel încât să nu se poată da de el. Treaba mea e să străpung această izolare şi să-l scot de acolo.

— Şi ce o să-i spui când o s-o faci?

— O să-i spun adevărul şi o să-i explic tot ce-am aflat la Har Sha'alav. Helden poate să ne fie extrem de folositoare – dacă rămâne în viaţă, ca să fiu sincer. Şi mai e şi lista. Dacă o s-o găsesc, o să i-o arăt.

— Arată-i scrisoarea asta, îl întrerupse Althene, întorcându-se la hârtia de pe birou.

— S-ar putea ca şi ăsta să fie de folos, spuse israelianul.

— Erich!

Kessler se răsuci pe călcâie, înţepenind din tot corpul său rigid. Dădu să pună receptorul în furcă, dar Holcroft îl opri.

— Stai. Cu cine discuţi?

Noel înşfăcă receptorul şi vorbi.

— Cine-i acolo?

Tăcere.

— Cine-i acolo?

— Te rog, spuse Kessler, recăpătându-şi cumpătul, încercăm să te *apărăm*. Nu poţi fi văzut pe stradă, ştii bine. Or să te ucidă. Tu eşti cheia pentru Geneva.

— Nu despre mine vorbeai!

— Încercăm s-o găsim pe mama ta! Spuneai că a plecat din Lisabona cu un paşaport fals. N-am înţeles lucrul ăsta. Johann cunoaşte câţiva oameni care pun la dispoziţie asemenea acte; despre asta discutam acum.

Holcroft vorbi din nou în receptor.

— Von Tiebolt? Tu eşti?

— Da, Noel, se auzi răspunsul dat pe un ton calm. Erich are dreptate. Am aici nişte prieteni care se străduiesc să ne ajute. S-ar putea ca mama ta să fie în pericol. N-ai voie să participi la cercetări. Trebuie să rămâi ascuns.

— „N-am voie”? „Trebuie”? rosti Holcroft, tăios. Hai să vă spun ceva, valabil pentru amândoi, continuă el, vorbind în receptor, dar rămânând cu ochii pe Kessler. Eu hotărăsc şi ce fac şi ce nu fac. Aţi înţeles?

Savantul dădu din cap. Von Tiebolt nu spuse nimic. Holcroft ridică tonul.

— Te-am întrebat dacă ai *înţeles!*

— Da, bineînţeles, răspunse Johann în cele din urmă. Cum ţi-a spus şi Erich, nu vrem decât să te ajutăm. Această informaţie referitoare la mama ta care călătoreşte cu un paşaport care nu e al ei ar putea fi de folos. Cunosc oameni care se ocupă cu genul ăsta de probleme. O să dau câteva telefoane şi-o să te ţin la curent.

— Te rog.

— Dacă nu te văd până dimineaţă, ne întâlnim la bancă. Presupun că ţi-a explicat Erich.

— Da, mi-a explicat. Şi Johann… iartă-mă că mi-am ieşit din fire. Ştiu că încercaţi să mă ajutaţi. Oamenii după care umblăm se numesc „Nachrichtendienst”, nu-i aşa? Asta ai aflat la Londra.

Pe fir se lăsă tăcerea, după care se auzi:

— De unde ştii?

— Au lăsat o carte de vizită. Îi vreau pe ticăloşii ăştia.

— Şi noi.

— Mulţumesc. Sună-mă imediat cum afli ceva.

Noel închise.

— Să nu mai faci asta niciodată, îi spuse el lui Kessler…

— Îmi cer iertare. Am crezut că procedez bine. La fel cum am crezut că şi tu ai procedat bine urmărindu-mă la ieşirea din hotelul D’Accord.

— Trăim într-o lume împuţită, spuse Noel, punând mâna pe telefon.

— Ce faci?

— Am pe cineva în Curaçao şi vreau să vorbesc cu el. S-ar putea să ştie el ceva.

— A, da. Inginerul care-ţi retransmite mesajele.

— Îi sunt dator.

Noel prinse centrală pentru convorbiri peste ocean şi-i dădu numărul din Curaçao.

— Rămân la telefon sau mă sunaţi?

— La ora asta liniile nu sunt aglomerate, domnule.

— Atunci rămân.

Se aşeză pe pat şi aşteptă. Nu trecură nouăzeci de secunde şi auzi cum sună telefonul lui Buonoventura.

Răspunse o voce de bărbat, dar nu era a lui Sam.

— Da?

— Cu Sam Buonoventura, vă rog.

— Cine întreabă?

— Un prieten intim. Sun din Europa.

— M-aş mira să mai dea fugă, domnu'. Gata cu răspunsul la telefon.

— Ce tot vorbeşti?

— Sam a luat-o-n freză, domnu'. O jigodie de negru de pe-aici l-a strâns de gât cu o sârmă. Căutăm şi pe câmp şi pe plajă, doar, doar om pune mâna pe puiul de căţea.

Holcroft îşi înclină capul, închise ochii şi-şi opri respiraţia. Mişcările îi fuseseră puse în legătură cu Sam, iar ajutorul acestuia nu putea fi tolerat. Buonoventura era centrul lui de informaţii. Trebuia să fie ucis ca să nu mai transmită nici un fel de mesaje. Nachrichtendienst încerca să-l izoleze, în timp ce el îi rămăsese dator lui Sam, iar datoria fusese plătită cu moarte. Tot ce avea legătură cu el era atins de aripa morţii. Era mesagerul ei.

— Nu vă mai pierdeţi vremea pe câmp, spuse el, aproape fără să-şi dea seama că vorbeşte. Eu l-am ucis.

— Fiul dumneavoastră a pomenit vreodată de numele de „Tennyson”? întrebă Ben-Gadiz.

— Nu.

— Fir-ar să fie! Când aţi vorbit ultima dată cu el?

— După moartea soţului meu. Era la Paris.

Iacov îşi desfăcu braţele. Auzise un lucru pe care dorise să-l audă.

— A fost prima dată că aţi vorbit de la moartea soţului dumneavoastră?

— De la uciderea lui, rectifică Althene. Deşi atunci nu ştiam.

— Răspundeţi-mi la întrebare. A fost prima dată că aţi vorbit de la moartea soţului dumneavoastră?

— Da.

— Înseamnă că a fost o conversaţie tristă.

— Bineînţeles. Trebuia să-i spun.

— Bine. Momentele de genul ăsta întunecă minţile. Spunem unele lucruri de care rar se întâmpla să ne mai amintim cu precizie. *Acesta* a fost prilejul cu care a pomenit numele de „Tennyson”. V-a spus că se ducea la Geneva, probabil că împreună cu un bărbat pe care-l chema Tennyson. Puteţi să-i transmiteţi asta lui von Tiebolt?

— Fireşte. Dar oare o să mă creadă?

— N-are de ales. Vrea să pună mâna pe dumneavoastră.

— Şi eu vreau să pun mâna pe el.

— Daţi telefon. Şi ţineţi minte că sunteţi în pragul isteriei. O femeie cuprinsă de panică nu se mai poate controla. Strigaţi, vorbiţi în şoaptă, bâlbâiţi-vă. Spuneţi-i că trebuia să-l sunaţi pe pilotul dumneavoastră de la baza de hidroavioane. A avut loc o crimă. Poliţia e peste tot şi nu mai ştiţi ce să faceţi de frică. Sunteţi în stare?

— Ascultă aici, spuse Althene, ridicând receptorul. Centrala de la D’Accord îi dădu legătura în camera foarte importantului oaspete care era domnul John Tennyson.

Iar Iacov asistă cuprins de admiraţie la recitalul oferit de Althene.

— Trebuie să vă stăpâniţi, doamnă Holcroft, spuse străinul de la D’Accord.

— Înseamnă că sunteţi unul şi *acelaşi* Tennyson la care s-a referit fiul meu?

— Da. Sunt un prieten. Ne-am întâlnit la Paris.

— Pentru Dumnezeu, puteţi să mă ajutaţi?

— Desigur. Ar fi o cinste pentru mine.

— Unde e Noel?

— Mă tem că nu ştiu. Are nişte afaceri în care nu sunt implicat, aici, la Geneva.

— Nu sunteţi?

O întrebare pusă pe un ton de uşurare.

— O, nu. Am luat cina mai devreme, seara trecută, de fapt şi a plecat să-şi vadă asociaţii.

— A spus unde se duce?

— Mă tem că nu. Ştiţi, eu sunt în drum spre Milano... La Paris i-am spus lui Noel că o să mă opresc la Geneva ca să-i arăt oraşul. N-a mai fost niciodată aici, fireşte.

— Vă puteţi întâlni cu mine, domnule Tennyson?

— Bineînţeles. Unde sunteţi?

— Trebuie să fim prudenţi. Nu pot să vă las să vă asumaţi vreun risc.

— Pentru mine nu există riscuri, doamnă Holcroft. Mă mişc nestingherit prin Geneva.

— Eu nu. Povestea aceea îngrozitoare de la Médoc.

— Ei haideţi, sunteţi surescitată. Indiferent ce-a fost, sunt convins că n-are nici o legătură cu dumneavoastră. Unde sunteţi? Unde ne putem întâlni?

— La gară. La intrarea dinspre nord a sălii de aşteptare. Peste patruzeci şi cinci de minute. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Închise brusc. Iacov Ben-Gadiz zâmbi aprobator.

— O să fie foarte atent, spuse israelianul. O să-şi ia toate măsurile de protecţie, iar asta înseamnă timp câştigat pentru noi. Mă duc la D'Accord. Am nevoie de fiecare minuţel.

Von Tiebolt puse încet receptorul în furcă. Posibilităţile de atragere într-o cursă nu erau atât puţine, cât mari, îşi spuse, dar dovezile nu erau concludente. Afirmase cu bună intenţie că Holcroft nu fusese niciodată la Geneva. Era o minciună, iar bătrâna ştia acest lucru. Pe de altă parte, vorbise ca şi cum ar fi fost efectiv cuprinsă de panică, iar o femeie de vârsta ei şi alarmată ţine mai mult să fie ascultată decât să asculte. Era posibil să nu fi auzit acea afirmaţie sau, dacă o auzise, s-o fi considerat mai puţin importantă decât propriile preocupări.

Faptul că Holcroft folosise numele de „Tennyson" – dacă într-adevăr îl folosise – nu era ceva neobişnuit pentru american. Se întâmpla să cadă pradă izbucnirilor emoţionale rapide, vorbind adeseori fără să gândească. Aflarea veştii despre moartea lui Richard Holcroft la New York l-ar fi putut aduce uşor într-o stare emoţională de acest gen, făcându-l să rostească numele lui Tennyson fără să-şi dea seama.

Pe de altă parte, americanul făcuse dovada unor resurse de forţă când nimeni nu-l mai credea capabil. Faptul că-i dăduse numele mamei sale contrazicea disciplina pe care singur şi-o impusese. Mai mult decât atât, Johann ştia că avea de-a face cu o femeie care era în stare să-şi procure acte false şi care dispăruse la Lisabona. O să-şi ia

măsuri de precauţie excepţionale. N-o să se lase prins în cursă de o bătrână intrată în panică – sau care se prefăcea că era cuprinsă de panică.

Telefonul sună, anulându-i concentrarea.

— Da?

Era primul deputat. Încercau în continuare să găsească adresa corectă care corespundea numărului de telefon lăsat la hotelul D'Accord de doamna Holcroft. Un funcţionar era în drum spre sediul telefoanelor ca să deschidă un dosar. Von Tiebolt răspunse pe un ton glacial.

— Când o să-l găsească n-o să ne mai fie de nici un folos. Am luat legătura cu femeia. Trimite imediat un poliţist cu o maşină oficială la D'Accord. Spune-i că fac o vizită la nivel înalt şi că e nevoie de protocol special. Să fie în hol în cincisprezece minute.

Von Tiebolt nu aşteptă nici un fel de răspuns. Puse receptorul în furcă şi se întoarse la masa pe care se aflau două pistoale. Fuseseră demontate pentru curăţire. O să le asambleze imediat. Erau două din armele preferate ale lui Tinamou.

Dacă Althene Holcroft avea îndrăzneala să-i întindă o cursă, atunci o să afle că nu se putea pune cu omul care conducea Wolfsschanze. Cursa o să i se întoarcă împotrivă, strivind-o chiar pe ea.

Israelianul stătea ascuns pe o străduţă aflată undeva în faţa hotelului D'Accord. Pe treptele hotelului, von Tiebolt vorbea discret cu un ofiţer de poliţie şi-i dădea instrucţiuni.

După ce terminară de discutat, ofiţerul alergă la maşină. Bărbatul blond se îndreptă spre o limuzină neagră de lângă bordură şi se instală la volan. Von Tiebolt n-avea nevoie de şofer pentru drumul pe care-l avea de făcut.

Ambele maşini porniră pe Rue des Granges. Iacov aşteptă până când nu se mai zări nici una din ele, după care, ţinând o servietă în mână, traversă strada şi ajunse la D'Accord.

Se apropie de recepţie, întruchiparea oficialităţii agasate. I se adresă recepţionerului scoţând un oftat.

— De la poliţie. M-au sculat din pat ca să vin să mai culeg nişte aiureli din camera mortului. Ellis ăla. Inspectorilor ăstora le vin ideile abia după ce toţi cei de care au nevoie s-au culcat. Ce număr are?

— Etajul trei. Camera 301, spuse recepţionerul, zâmbind înţelegător. Au postat un poliţist în faţa uşii.

— Mulţumesc.

Ben-Gadiz se apropie de lift, apăsând pe buton pentru etajul cinci. John Tennyson era trecut la camera 512. N-avea timp să se joace cu un poliţist în exerciţiul funcţiunii. Avea nevoie de fiecare minut, ba

chiar de fiecare secundă.

Bărbatul îmbrăcat în uniforma poliţiei din Geneva se ivi pe la intrarea nordică în gară, tocurile de piele tare auzindu-se cu zgomot pe dalele de piatră. Se apropie de bătrâna aşezată la capătul opus al primului rând de bănci.

— Doamna Althene Holcroft?

— Da.

— Vă rog să veniţi cu mine, *madame*.

— Pot să întreb de ce?

— Trebuie să vă conduc la domnul Tennyson.

— E neapărată nevoie?

— Este un gest de politeţe din partea oraşului Geneva.

Bătrâna se ridică în picioare şi-l urmă pe bărbatul în uniformă. În timp ce se apropiau de uşile duble ale intrării dinspre nord, alţi patru poliţişti veniră de afară şi se postară în faţa uşilor. Nu avea să mai treacă nimeni de ei până când urma să se dea dispoziţie în acest sens.

Afară, în parcare, de o parte şi de alta a unei maşini de poliţie trasă lângă bordură, se aflau încă doi bărbaţi în uniformă. Cel de lângă capotă îi deschise uşa femeii. Aceasta se urcă iar însoţitorul ei li se adresă subalternilor:

— Conform instrucţiunilor, nici o maşină personală şi nici un taxi nu pleacă de la gară douăzeci de minute de-acum încolo. Dacă există vreo încercare de felul ăsta, puneţi mâna pe acte şi trimiteţi-mi informaţiile prin radioemiţător la mine în maşină.

— Da, domnule.

— Dacă nu survine nici un incident, oamenii se pot întoarce la locurile lor după douăzeci de minute.

Ofiţerul de poliţie intră în maşină şi porni motorul.

— Unde mergem? întrebă Althene.

— La o casă de oaspeţi de la reşedinţa primului deputat din Geneva. Înseamnă că acest domn Tennyson este un om foarte însemnat.

— În multe feluri, răspunse ea.

Von Tiebolt aştepta la volanul limuzinei negre. Aceasta fusese parcată la nici cincizeci de metri de rampa prin care se ieşea pe partea de nord a gării iar motorul nu fusese oprit. Privi cum maşina poliţiei ajunge pe stradă şi face la dreapta, după care aşteptă până când îi văzu pe cei doi poliţişti întorcându-se la locul lor.

Ieşi pe stradă. Aşa cum plănuise, o să urmărească maşina poliţiei de la o distanţă suficient de mare, pândind în acelaşi timp eventuala apariţie a altor automobile care s-ar putea arăta interesate de

vehiculul respectiv. Trebuiau luate în calcul toate variantele, inclusiv posibilitatea ca bătrâna să aibă ascuns undeva un dispozitiv electronic de radiolocaţie care să emită semnale capabile să atragă lepădăturile pe care le angajase.

Ultimul obstacol în calea Codului Wolfsschanze avea să fie eliminat în interval de o oră.

Iacov Ben-Gadiz stătea în faţa uşii lui von Tiebolt. De clanţă atârna plăcuţa cu „nu deranjaţi". Israelianul îngenunche şi-şi deschise servieta. Scoase o lanternă care avea o formă ciudată şi o aprinse, producând un licăr verde deschis abia perceptibil. Îndreptă luminiţa spre colţul din stânga jos al uşii iar apoi descrise încet o diagonală până când ajunse sus. Căuta fire de aţă sau de păr de om, minuscule semnale de alarmă care, odată îndepărtate, i-ar fi dat de ştire ocupantului că i se intrase în cameră. Luminiţa descoperi două fire întinse dedesubt, apoi trei dispuse vertical şi încă unul deasupra. Iacov scoase un ac minuscul ascuns în mânerul lanternei. Atinse cu grijă lemnul în apropierea fiecărui fir; urmele de ac erau greu de depistat, invizibile cu ochiul liber dar reperate de luminiţa verde. Apoi îngenunche din nou şi dădu la iveală din servietă un mic cilindru metalic. Era un dispozitiv electronic deosebit de complicat pentru deschiderea lacătelor, pus la punct în laboratoarele antiteroriste din Tel Aviv.

Acoperi lacătul cu gura cilindrului şi puse în funcţiune mini-sondele de cercetare a cheii. Lacătul se deschise şi Iacov îşi strecură cu grijă degetele mâinii stinşi pe după marginea uşii, scoţând firele. Deschise uşa încet. Îşi luă servieta paşi înăuntru şi închise uşa la loc. Lângă perete se afla o măsuţa. Puse atent firele pe ea iar cilindrul pe fire ca să nu cadă, după care aprinse din nou lanterna.

Se uită la ceas. În mod normal, n-avea la dispoziţie mai mult de treizeci de minute ca să dezactiveze eventuale sisteme de alarmă instalate de von Tiebolt şi să găsească cu *Sonnenkinderii*. Faptul că firele acelea fuseseră lipite de uşă era un semn bun. Însemna că aveau rostul lor.

Plimbă raza luminiţei verzi de jur împrejur prin camera de zi – existau două dulapuri şi o uşă care dădea spre dormitor, toate închise. Începu prin a elimina dulapurile. Nici fire, nici lacăte încuiate, nimic.

Se apropie de uşa dormitorului şi parcurse cu lanterna conturul marginilor. Fire nu existau dar exista altceva în schimb. Raza verzuie descoperi reflectarea unei luminiţe galbene amplasată între uşă şi toc, la vreo şaizeci de centimetri de la podea. Ben-Gadiz îşi dădu seama imediat cu ce avea de-a face: o celulă fotoelectrică în miniatură, legată de o alta implantată în lemnul din marginea uşii.

Dacă se deschidea uşa, legătura era întreruptă şi se declanşa alarma. Oferea cele mai solide garanţii pe care le permitea tehnologia modernă; nu există nici o modalitate de blocare a dispozitivului. Iacov mai văzuse asemenea lucruri, mini-celule cu cronometru încorporat. Odată implantate, rămâneau în funcţiune pe durata necesară, care era rareori mai mică de cinci ore. Nimeni, nici măcar persoană care le montase, nu le putea neutraliza înainte de oprirea cronometrelor.

Asta însemna că Johann von Tiebolt trebuia să întrerupă legătura dacă voia să intre în cameră. Puteau interveni situaţii urgente care să reclame declanşarea sistemului de alarmă.

Oare ce fel de alarmă era? Cea sonoră putea fi înlăturată de la bun început; orice zgomot puternic ar atrage atenţia asupra camerei. Semnalele radio constituiau o altă posibilitate dar raza lor de acţiune era prea limitată.

Nu, alarma în sine trebuia să activeze un sistem de blocare în imediata apropiere a zonei protejate. Un sistem capabil să imobilizeze un intrus dar pe care von Tiebolt însuşi să-l poată opri.

În şocurile electrice nu se putea conta. Acidul era de improbabil; von Tiebolt putea suferi un accident sau o desfigurare pe viaţă. Să fie oare vreun gaz? Vreun abur?…

O toxină. O otravă sub formă de vapori. *Fumuri* toxice. Suficient de puternice ca să-l facă pe un nepoftit să-şi piardă cunoştinţa. O mască de oxigen putea însă asigura protecţia împotriva vaporilor. Dacă von Tiebolt folosea aşa ceva, putea să intre în cameră nestingherit.

În activitatea lui de-a lungul anilor, Iacov mai avusese de-a face cu gazele lacrimogene şi cu sprayurile paralizante. Se întoarse lângă servietă, îngenunche şi scoase o mască de gaze şi o canistră mică de oxigen. Şi-o puse pe figură, instală tubul de respiraţie şi se apropie iarăşi de uşă. O deschise repede şi se dădu înapoi.

Un nor de aburi umplu deodată cadrul uşii. Aceştia rămaseră în aer câteva clipe, după care se evaporară rapid, lăsând în urmă un aer la fel de curat, de parcă nici n-ar fi existat. Ben-Gadiz simţi nişte împunsături mici în jurul ochilor. Era ceva care irita fără să orbească dar Iacov ştia că, dacă ar fi inhalat, substanţele chimice care provocau aceste înţepături ar inflama plămânii şi ar produce o prăbuşire instantanee. Asta era dovada pe care o căuta. Lista *Sonnenkinder-ilor* se află undeva în camera aceea.

Trecu dincolo de uşă, pe lângă un trepied în vârful căruia fusese ataşat un cilindru cu gaz. Ca să îndepărteze şi ultimele urme de abur, deschise o fereastră; aerul rece al iernii năvăli înăuntru, umflând perdelele.

Ben-Gadiz se întoarse în camera de zi, îşi luă servieta şi se înapoie în dormitor ca să-şi înceapă căutările. Presupunând că lista era protejată de un gen de container de oţel rezistent la foc, scoase un mic

scanner metalic cu un cadran luminos. Porni din apropierea patului şi începu să facă atent ocolul camerei.

Acul detectorului se mişcă brusc în faţa dulapului cu haine. Luminiţa verde descoperi punctişoarele galbene binecunoscute din cadrul uşii.

Găsise ascunzătoarea.

Deschise uşa. Vaporii apărură din nou la fel de brusc, umplând dulapul la fel cum umpluseră şi locul din dreptul uşii dormitorului. Numai că acum rămaseră mai mult ca mai înainte, formând un nor ceva mai dens. Admiţând că primul sistem de alarmă nu ar fi funcţionat cum trebuia, acesta din urmă conţinea o doză de toxine suficientă pentru a ucide un om. Pe planşeul dulapului se afla o valiză de călătorie dintr-o piele maro închis moale şi scumpă, dar Iacov îşi dădu seama că nu era un bagaj obişnuit. Faţa şi spatele nu aveau nici un fel de încreţituri de genul celor care existau lângă miner şi în părţile laterale. Pielea era dublată de un înveliş de oţel.

Căută alte fire şi semne cu ajutorul luminiţei verzi dar nu găsi nici unul. Ridică valiza pe pat, după care apăsă pe un al doilea buton al lanternei. Luminiţa verde fu înlocuită de o rază ascuţită, alb-gălbuie. Cercetă cele două încuietori. Erau diferite una de alta. Fără îndoială că fiecare dintre ele declanşa un sistem de alarmă separat.

Scoase din buzunar un beţişor subţire şi-l introduse în încuietoarea din dreapta, având grijă să-şi ţină mâna cât mai departe de ea.

Se auzi un şuierat şi un ac lung ţâşni din stânga încuietorii. Din vârful lui se scurse un lichid, picăturile căzând pe covor. Iacov scoase o batistă, şterse acul şi îl introduse încet şi atent la loc în ascunzătoare, folosindu-se de beţigaş ca să-l împingă prin orificiul îngust.

Îşi concentră atenţia asupra încuietorii din stânga. Stând într-o parte, repetă manevra cu beţişorul. Încuietoarea pocni şi se auzi un al doilea şuier. În locul acului de data asta ţâşni altceva, oprindu-se în fotoliul aflat în cealaltă parte a camerei. Ben-Gadiz se apropie iute de el, fixând raza de lumină asupra locului unde fusese străpuns fotoliul. Acolo unde obiectul respectiv pătrunsese în materialul fotoliului rămăsese un cerc umed. Cu ajutorul beţigaşului, extrase obiectul.

Era o capsulă gelatinoasă cu vârful de oţel, capabil să străpungă carnea la fel de uşor ca pânza care acoperea fotoliul. Lichidul era un narcotic foarte puternic.

Satisfăcut, Ben-Gadiz vârî capsula în buzunar, se apropie din nou de valiză şi o deschise. Înăuntru se afla o mapă metalizată, ataşată de învelişul protector din oţel. Ajunsese la seiful apărat de sistemele de alarmă şi de multiplele capcane succesive, aducătoare de moarte. Era al lui.

Se uită la ceas. Operaţiunea durase optsprezece minute.

Ridică partea superioară a mapei metalizate şi scoase hârtiile. Erau unsprezece pagini, având fiecare câte şase coloane cu nume, adrese pentru mesaje şi oraşe cuprinzând cam câte o sută cincizeci de poziţii. Aproximativ o mie şase sute cincizeci de identităţi.

Elita *Sonnenkinder-ilor*. Cei care dirijau totul în Wolfsschanze.

Iacov Ben-Gadiz îngenunche în faţa servietei sale deschise şi scoase un aparat de fotografiat.

„Vous etes tres aimable. Nous vous telephonons dans une demiheure. Merci”{30}.

Kessler închise telefonul, clătinând din cap spre Noel, care stătea lângă fereastra apartamentului de la Excelsior.

— Nimic. Mama ta n-a sunat de la D'Accord.

— Sunt siguri?

— N-a fost nici un apel pentru domnul Holcroft. Am verificat până şi la centrală, în caz că funcţionarul de la recepţie o fi ieşit vreun minut sau două. M-ai auzit.

— N-o înţeleg. *Unde* e? Ar fi trebuit să sune de câteva ore. Şi Helden la fel. A spus că o să-mi dea telefon vineri seara. E sâmbătă dimineaţa, fir-ar a dracului!

— Aproape, patru, spuse Erich. Zău că ar trebui să te odihneşti puţin. Johann face tot ce poate ca s-o găsească pe mama ta. I-a pus să lucreze pentru noi pe cei mai bum oameni din Geneva.

— Nu post să mă odihnesc, spuse Noel. Uiţi că tocmai am ucis un om în Curaçao. Neregulile lui îmi erau de ajutor iar eu l-am ucis.

— Nu-i adevărat. Nachrichtendienst a făcut-o.

— Atunci hai să facem şi *noi* ceva! strigă Holcroft. Von Tiebolt are prieteni sus-puşi. Să le spunem lor de chestia asta! Serviciul Englez de Informaţii îi e dator vândut. El li l-a dat pe Tinamou. Să-i punem să-şi achite datoria! Acum! Să facem să afle toată lumea de ticăloşii ăştia! Ce aşteptăm?

Kessler făcu câţiva paşi spre Noel, având o privire calmă şi înţelegătoare.

— Aşteptăm lucrul cel mai important din câte există. Întâlnirea de la bancă. Testamentul. După ce terminăm cu povestea asta, putem face orice. Iar când o să intrăm în acţiune, „toată lumea”, cum spui tu, o să trebuiască să asculte. Cercetează testamentul nostru, Noel. Îţi dă răspunsul la atât de multe lucruri. Pentru tine, pentru mama ta, pentru Helden… pentru atâtea altele. Cred că o ştii şi tu.

Noel dădu încet din cap, epuizat şi cu o voce obosită.

— Ştiu. Ceea ce mă scoate din minţi se află în lucrurile pe care nu le ştiu şi de care nu aud.

— Îmi dau seama că ţi-a fost greu. Dar o să se termine în curând. Totul o să fie în regulă, spuse Erich, zâmbind. Mă duc să mă spăl.

Noel se apropie de fereastră. Geneva adormise, la fel cum se întâmplase şi cu Parisul, Londra, Berlinul şi Rio. Din dreptul câtor ferestre privise oraşele adormite în timpul nopţii? Prea multe. *Pentru tine nimic nu mai e ca înainte…*

Nimic.

Holcroft se încruntă. *Nimic*. Nici măcar propriul nume. *Numele*. Pusese trecut drept Fresca. Nu Holcroft, ci Fresca! Asta era numele pe care trebuia să-l caute Helden!

Fresca.

Se întoarse în direcţia telefonului. N-avea nici un rost să-l pună pe Erich să sune. Centralista de la D'Accord vorbea englezeşte iar el ştia numărul. Îl formă.

— *Hotel D'Accord, bonsoir.*

— Centrala, sunt Holcroft. Domnul doctor Kessler a vorbit adineauri cu dumneavoastră despre nişte mesaje pe care le aşteptam.

— Vă rog să mă iertaţi, *monsieur*. Domnul doctor Kessler? Vreţi să vorbiţi cu domnul doctor Kessler?

— Nu, n-aţi înţeles. Doctorul Kessler a vorbit cu dumneavoastră cu câteva minute în urmă despre mesajele mele. Dar mai există un nume despre care vreau să vă întreb. „Fresca, N. Fresca". Aţi primit vreun mesaj pentru N. Fresca?

Centralista făcu o pauză.

— Nu e nimeni cu numele de Fresca la D'Accord, *monsieur*. Vreţi să sun la camera domnului doctor Kessler?

— Nu, e *aici*. Abia a vorbit cu dumneavoastră!

Fir-ar să fie, îşi spuse Noel, femeia vorbea englezeşte dar pare-se că nu înţelegea. Apoi îşi aminti numele funcţionarului de la recepţie şi i-l dădu centralistei.

— Pot să vorbesc cu el, vă rog?

— Îmi pare rău, *monsieur*. A plecat de peste trei ore. Iese din tură la miezul nopţii.

Holcroft îşi ţinu răsuflarea, cu ochii aţintiţi pe uşa de la baie. Îi ajunse la urechi zgomotul apei care curgea; Erich n-avea cum să-l audă. Iar centralista înţelegea perfect limba engleză.

— Staţi puţin, domnişoară. Lămuriţi-mă. N-aţi vorbit adineauri cu doctorul Kessler?

— Nu, monsieur.

— Mai aveţi şi altă centralistă de serviciu acum?

— Nu. În perioada asta sunt foarte puţine apeluri.

— Iar funcţionarul de la recepţie a plecat la miezul nopţii.

— Da, adineauri v-am spus.

— Şi nu a fost nici un apel pentru domnul Holcroft?

Centralista făcu din nou o pauză. Pe urmă vorbi ezitant, ca şi cum tocmai şi-ar fi adus aminte.

— Mi se pare că a fost, *monsieur*. Imediat după ce am intrat în tură a sunat o femeie. Mi s-a spus să-i fac legătura cu funcţionarul de la recepţie.

— Mulţumesc, spuse Noel încet şi închise.

Apa încetă să mai curgă în baie. Kessler ieşi. Văzu că Holcroft ţinea mâna pe telefon. Ochii savantului îşi pierduseră blândeţea.

— Ce dracu' se întâmpla? întrebă Noel. N-ai vorbit la recepţie şi *nici* cu centrala. Mama a sunat acum câteva ore. Nu mi-ai spus. M-ai *minţit*.

— Nu trebuie să te enervezi, Noel.

— M-ai minţit! răcni Holcroft, luându-şi haina de pe scaun şi apropiindu-se de patul pe care îşi aruncase impermeabilul – impermeabilul în al cărui buzunar se afla un pistol. M-a *sunat*, pui de căţea ce eşti!

Kessler alergă în vestibul şi se postă în faţa uşii.

— Nu era în locul unde a spus, c-o să fie! Suntem îngrijoraţi. Încercăm s-o găsim, s-o *apărăm*. Să te apărăm şi pe tine! Von Tiebolt se pricepe la lucrurile de genul ăsta, le-a trăit de atâtea ori pe propria piele. Lasă-l pe *el* să hotărască.

— Să hotărască? Ce dracu' să hotărască? Nu mai hotărăşte nimic în numele meu! Şi nici tu! Dă-te la o parte!

Kessler nu se mişcă, aşa că Noel îl apucă de umeri şi-l împinse în cameră.

Pe urmă ieşi în goană pe coridor şi se îndreptă spre scară.

Porţile moşiei se dădură în lături, lăsând să treacă maşina oficială. Poliţistul îl salută cu un semn din cap pe paznic şi se uită temător pe geam la dobermanul care întinsese lesa, gata de atac. Se întoarse spre doamna Holcroft.

— Casa de oaspeţi se află la patru kilometri de poartă. O luăm pe drumul care face la dreapta şi pleacă din cel principal.

— Vă cred pe cuvânt, spuse Althene.

— Vă anunţ fiindcă n-am mai fost niciodată pe-aici, *madame*. Sper să nu mă rătăcesc pe întuneric.

— Sunt sigură că n-o s-o faceţi.

— Trebuie să vă las acolo şi să mă întorc la datorie, spuse el. Acum nu se află nimeni în casa de oaspeţi, dar am fost anunţat că uşa din faţă va fi deschisă.

— Înţeleg. Domnul Tennyson mă aşteaptă?

Poliţistul dădu impresia că ezită.

— O să apară imediat. Şi bineînţeles că o să vă conducă la întoarcere.

— Bineînţeles. Spuneţi-mi, ordinele vi le dă domnul Tennyson?

— Instrucţiunile acestea, da. Nu şi ordinele. Ele îmi vin de la primul deputat, prin prefectul de poliţie.

— Primul deputat? Prefectul? Sunt prieteni ai domnului Tennyson?

— Aşa îmi închipui, *madame*. Cum am spus, probabil că domnul Tennyson e un om foarte însemnat. Da, bănuiesc că îi sunt prieteni.

— Dar nu şi dumneavoastră.

Bărbatul râse.

— Eu? O, nu, *madame*. Am avut doar o scurtă întrevedere cu acest gentleman. Aşa cum am amintit, e vorba pur şi simplu de un gest de curtoazie din partea municipalităţii.

— Înţeleg. Credeţi că aţi fi şi dumneavoastră în stare de un asemenea gest la adresa mea? Întrebă Althene, deschizându-şi ostentativ poşeta. La modul confidenţial.

— Depinde, madame…

— Mă gândesc doar la un telefon dat unei prietene care s-ar putea să fie îngrijorată din cauza mea. Am uitat s-o sun eu de la gară.

— Cu plăcere, spuse poliţistul. Fiind o prietenă a domnului Tennyson, presupun că şi dumneavoastră sunteţi un oaspete de vază al Genevei.

— Vă scriu numele. O să răspundă o tânără. Spuneţi-i exact unde m-aţi adus.

Casa de oaspeţi avea un tavan înalt, pereţii acoperiţi de tapiserii şi

interiorul mobilat cu piese provincial-franceze. Era situată în valea Loarei şi se învecina cu un mare castel.

Althene stătea într-un fotoliu solid, ţinând pistolul lui Iacov Ben-Gadiz ascuns între pernă şi baza braţului. Poliţistul plecase de cinci minute; acum îl aştepta pe Johann von Tiebolt.

Tentaţia aproape copleşitoare de a trage chiar în clipa când von Tiebolt ar fi intrat pe uşă trebuia să fie ţinută în frâu. Dacă putea afla anumite lucruri, era obligată să le afle. Măcar în ideea că o să fie în stare să le transmită israelianului sau fetei. Într-un fel…

Iată că sosise, fapt dovedit de sunetul jos şi vibrant al unui motor de maşină, care venea de afară. Auzise deja acest motor puternic cu câteva ore mai devreme, când se oprise undeva pe o porţiune pustie a şoselei din apropierea lacului Geneva. Văzuse printre copaci modul cum bărbatul blond ucisese. La fel de nemilos cum ucisese din nou, câteva ore după aceea, la Atterrisage Médoc. Omorârea lui ar fi un privilegiu. Atinse mânerul pistolului, de neclintit în scopul pe care şi-l propusese.

Uşa se deschise iar bărbatul înalt cu părul blond şi strălucitor şi cu trăsături sculpturale păşi înăuntru. Închise uşa. În lumina blândă şi reflectată, mişcările îi erau mlădioase.

— Doamnă Holcroft, ce bine că aţi venit.

— Eu am fost cea care am cerut să ne întâlnim. Ce bine că aţi aranjat acest lucru. Măsurile de precauţie pe care le-aţi luat sunt vrednice de laudă.

— Aţi dat impresia că era nevoie de ele.

— Nu ne-ar fi putut urmări nici o maşină de la gară.

— Nici nu ne-a urmărit. Suntem singuri.

— Frumoasă casă. Fiul meu ar considera-o interesantă. Ca arhitect, s-ar apuca să spună că e un exemplu de mai ştiu eu ce şi să arate diversele influenţe pe care le-a suportat.

— Sunt convins. Acesta e modul lui de a gândi.

— Da, spuse Althene, zâmbind. Merge pe stradă şi deodată se opreşte, se uită la o fereastră sau la o cornişă şi observă un detaliu pe care ceilalţi nu-l văd. E foarte devotat muncii sale. Nu ştiu pe cine a moştenit. Eu n-am nici un fel de aptitudini în direcţia asta iar răposatul lui tată a fost bancher.

Bărbatul blond rămase nemişcat.

— Înseamnă că ambii taţi au avut de-a face cu bani.

— Aşadar, ştiţi? întrebă Althene.

— Fireşte. Fiul lui Heinrich Clausen. Cred că putem să nu ne mai minţim unul pe altul, doamnă Holcroft.

— Mi-am dat seama că aţi apelat la o minciună, Herr von Tiebolt. Nu eram sigură dacă ştiaţi că am procedat la fel.

— Sincer să fiu, până acum n-am ştiut. Dacă v-aţi propus să-mi

întindeţi o cursă, îmi pare rău că v-am stricat plăcerea. Dar sunt convins că eraţi conştientă ce riscaţi.

— Da, eram.

— De ce aţi făcut-o? Probabil că v-aţi gândit şi la consecinţe.

— M-am gândit. Dar mi s-a părut corect să vă pun la curent cu urmările unui lucru pe care l-am înfăptuit anterior. Aducându-vi-l la cunoştinţă, poate că vom ajunge la o înţelegere.

— Zău? Şi cam ce-ar presupune această înţelegere?

— Abandonarea operaţiunii Geneva. Distrugerea lui Wolfsschanze.

— Doar atât? făcu bărbatul blond, zâmbind. Sunteţi nebună.

— Dacă v-aş spune că am scris o scrisoare foarte lungă în care am explicat în amănunt o minciună cu care am trăit mai bine de treizeci de ani? O scrisoare în care i-am identificat pe participanţi, cu strategia lor cu tot, prin nume, familie şi bancă.

— Şi în care, în acest fel, v-aţi distrus fiul.

— Dacă ar şti, ar fi întru totul de acord cu ce am făcut. Von Tiebolt îşi încrucişă braţele.

— V-aţi referit la scrisoarea aceea cu cuvintele „dacă v-aş spune...”. Ei bine, chiar mi-aţi spus. Şi mă tem că trebuie să vă răspund că aţi scris despre ceva despre care nu aveţi habar. Au fost respectate toate legile şi acele date ridicol de puţine pe care pretindeţi că le aveţi vor fi considerate aiureli ale unei bătrâne nebune pe care autorităţile o supraveghează de o bună bucată de vreme. Dar nu asta contează. N-aţi scris nici un fel de scrisoare.

— N-aveţi de unde să ştiţi.

— Vă rog, spuse von Tiebolt. Avem copii după toată corespondenţa, toate testamentele şi toate documentele legale pe care le-aţi redactat... precum şi conţinutul tuturor convorbirilor telefonice efectuate în ultimii cinci ani.

— Cum aţi spus?

— La F.B.I. Există un dosar cu numele de cod „Mama naibii”. N-o să fie niciodată dat publicităţii în virtutea libertăţii actului informaţional, fiindcă se ocupă de probleme de securitate naţională. Nimeni nu ştie exact de ce, dar asta-i situaţia; au fost îngăduite anumite restricţii. Dosarul figurează în acelaşi timp la C.I.A., la Defense Intelligence Army şi în băncile de date ale computerelor armatei a doua, spuse von Tiebolt, zâmbind din nou. Suntem *pretutindeni*, doamnă Holcroft. Chiar nu înţelegeţi? Ar trebui s-o ştiţi înainte de a părăsi această lume; rămânerea dumneavoastră aici n-ar schimba nimic. Nu ne puteţi opri. Nimeni nu poate.

— O să fiţi opriţi fiindcă nu aveţi de oferit decât minciuni! Întotdeauna aţi făcut aşa. Iar când minciunile au dat greş, aţi ucis. Aşa aţi procedat atunci, la fel procedaţi şi acum.

— Minciunile sunt paleative; moartea constituie deseori răspunsul

pentru factorii stânjenitori care încearcă să frâneze progresul.

— Factorii aceştia fiind fiinţe omeneşti.

— De fiecare dată.

— Eşti cel mai josnic om de pe suprafaţa pământului. Eşti *nebun!*

Ucigaşul blond îşi vârî mâna în buzunarul de la haină.

— Îmi faceţi munca mai plăcută, spuse el, scoţând un pistol. Mi-a mai spus o femeie cuvintele astea. Era la fel de încăpăţânată ca dumneavoastră. I-am tras un glonte în cap de la geamul unei maşini. Noaptea. În Rio de Janeiro. Era propria mea mamă. M-a făcut nebun şi a spus despre activitatea noastră că e josnică. N-a înţeles niciodată necesitatea – şi nici frumuseţea – acestei cauze. A încercat să se amestece.

Bărbatul blond ridică pistolul.

— Câţiva babalâci – amanţii devotaţi ai târfei – au bănuit că eu am ucis-o şi în felul lor neputincios au încercat să mă inculpe. Vă daţi seama? Să mă inculpe. Sună atât de oficial. Ce n-au priceput e că tot noi controlăm şi tribunalele. *Nimeni* nu ne poate opri.

— Noel o să vă oprească! strigă Althene, în timp ce mâna îi alunecă încet spre arma ascunsă lângă ea.

— Fiul dumneavoastră o să fie mort într-o zi sau două. Dar chiar dacă nu-l ucidem noi, or s-o facă alţii. E amestecat într-un lanţ de crime din care n-are cum să scape în veci. Un fost membru al Serviciului Englez de Informaţii a fost sugrumat la New York. Ultima persoană cu care a vorbit a fost fiul dumneavoastră. Un om pe nume Graff a fost ucis la Rio; fiul dumneavoastră l-a ameninţat. Un inginer constructor din Caraibe a murit azi-noapte, tot sugrumat. Îi retransmitea mesaje confidenţiale lui Noel Holcroft de la Rio la Paris şi iată că se opreşte în plină activitate. Mâine dimineaţă un detectiv din New-York pe nume Miles o să fie înjunghiat pe stradă. Dosarul cazului care în prezent îl frământa până la obsesie a fost întrucâtva modificat, nu însă şi subiectul lui – Noel Holcroft. La drept vorbind, pentru liniştea sufletească a lui Noel însuşi, probabil că ar fi mai bine dacă l-am ucide noi. Oricum nu mai are nici un fel de viaţă.

Von Tiebolt ridică şi mai mult arma, după care întinse braţul încet, ţintind capul femeii.

— Aşa că vedeţi dumneavoastră, doamnă Holcroft, n-aveţi cum să ne opriţi. Suntem *pretutindeni.*

Althene se răsuci brusc în fotoliu, întinzându-şi fulgerător mâna spre pistol.

Johann von Tiebolt trase. Pe urmă mai trase o dată. Şi încă o dată.

Iacov Ben-Gadiz aranjă la loc apartamentul lui von Tiebolt, lăsându-l exact cum îl găsise şi aerisind în camere, în aşa fel încât să nu se

simtă că intrase cineva.

Dacă ar fi trăit, Klaus Falkenheim s-ar fi îngrozit de ceea ce făcea Iacov. *Luaţi lista. Identităţile. Odată ce aveţi numele, daţi în vileag adevăratul scop al contului. Provocaţi împiedicarea distribuirii milioanelor. Distrugeţi-i pe Sonnenkinder.* Acestea fuseseră instrucţiunile lui Falkenheim.

Numai că mai exista o cale. Aceasta fusese discutată în secret de înţelepţii din Har Sha'alav. N-avuseseră timp să i-o supună atenţiei lui Falkenheim dar avuseseră de gând s-o facă. O numiseră „opţiunea Har Sha'alav".

Era periculoasă, dar putea fi adusă la îndeplinire.

Să luăm lista şi să controlăm noi milioanele. Să nu dăm în vileag contul. Să-l furăm. Să folosim averile uriaşe ca să luptăm împotriva Sonnenkinder-ilor. Peste tot în lume.

Strategia nu fusese pusă la punct fiindcă nu se ştiau destule lucruri. Dar acum Iacov aflase ce trebuia. Din cei trei fii care aveau să se prezinte la bancă, unul era diferit de ceilalţi doi.

La început, Noel Holcroft fusese cheia pentru îndeplinirea testamentului din Wolfsschanze. La sfârşit, tot el avea să ajute la distrugerea lui.

Falkenheim murise, îşi spuse Iacov. Înţelepţii din Har Sha'alav de asemenea. Nu mai rămăsese nimeni. Hotărârea îi aparţinea în întregime.

Opţiunea Har Sha'alav.

Putea fi executată?

O să afle în următoarele douăzeci şi patru de ore.

Ochii i se opriră asupra fiecărui obiect din cameră. Totul se afla la locul lui, aşa cum fusese înainte. Cu singura diferenţă că în servieta lui se găseau unsprezece fotografii care puteau însemna începutul sfârşitului pentru Wolfsschanze. Unsprezece pagini de nume, identităţile celor mai demni de încredere şi mai puternici *Sonnenkinder* din întreaga lume. Bărbaţi şi femei care făceau parte pe ascuns din minciuna nazistă de mai bine de treizeci de ani.

Niciodată de-acum încolo.

Iacov îşi ridică servieta. O să pună firele la loc pe uşa de la intrare şi deodată încremeni, renunţă să se mai gândească la altceva şi se concentră asupra mişcărilor neaşteptate de dincolo de uşă. Auzi un zgomot de paşi. Paşi care se grăbeau, înăbuşiţi de mochetă dar uşor de distins, totuşi, în timp ce alergau pe coridorul hotelului. Se apropiară iar apoi se opriră brusc. Linişte, urmată de zgomotul unei chei în broască şi răsucirea violentă atât a clanţei cât şi a cheii. Încuietoarea de dinăuntru rezistă. Un pumn izbi în uşă, la câţiva centimetri de Ben-Gadiz.

— Von Tiebolt! Dă-mi drumul!

Era americanul. Peste câteva secunde o să spargă uşa.

Kessler se târî lângă pat, se ţinu de unul din picioarele lui şi-şi ridică trupul voluminos de la podea. Ochelarii îi zburaseră de pe nas în vârtejul atacului lui Holcroft. O să-i găsească în câteva minute dar acum trebuia să se gândească şi să vadă cum e mai bine să procedeze.

Holcroft o să se ducă la D'Accord ca să-l înfrunte pe Johann; altceva nici nu *putea* face. Dar Johann nu era acolo şi exact acum nu trebuia să i se dea voie americanului să facă o scenă.

Şi nici n-ar avea *cum*, îşi spuse Kessler, zâmbind în ciuda neliniştii de care era cuprins. Holcroft trebuia doar să intre în apartamentul lui von Tiebolt. O simplă cheie de hotel îi era suficientă. Ajuns înăuntru, americanul o să deschidă uşa dormitorului. În aceeaşi clipă o să se prăbuşească şi n-o să mai reprezinte o problemă urgentă.

Un antidot şi câteva pungi cu gheaţă o să-l facă să-şi revină ca să poată participa la întâlnirea de la bancă. O să i se dea o sumedenie de explicaţii. Avea nevoie doar să intre în posesia cheii de la apartamentul lui Johann.

Oamenii de la recepţia hotelului D'Accord nu i-ar da-o doar fiindcă era vorba de o cerere formulată de un alt oaspete, dar ar face-o dacă le-ar spune primul deputat. Von Tiebolt era prietenul său; trebuiau îndeplinite toate dorinţele.

Kessler ridică receptorul.

Helden mergea şchiopătând prin apartament, obişnuindu-şi piciorul cu durerea, supărată că fusese lăsată deoparte dar conştientă că fusese un lucru înţelept – singura soluţie. Israelianul nu credea că o să sune Noel dar trebuia avută în vedere şi această eventualitate. Iacov era convins că Noel fusese izolat şi că i se interceptau toate mesajele. Dar exista posibilitatea, oricât de îndepărtată…

Se auzi telefonul. Helden avu impresia că venele de la gât o să-i plesnească. Înghiţi în gol şi se apropie şchiopătând de aparat. *O, Doamne*! *De-ar fi Noel*!

Era o voce necunoscută, aparţinând cuiva care nu vru să se prezinte.

— Doamna Holcroft a fost condusă cu maşina la o casă de oaspeţi aflată pe o moşie undeva la treisprezece kilometri sud de oraş. O să vă dau instrucţiuni.

Zis şi făcut. Helden şi le notă. După ce termină, străinul adăugă:

— La poarta principală se află un paznic. Are un câine agresiv.

Iacov n-avea voie să-l lase pe Holcroft nici să bată în continuare cu

pumnul în uşă, nici să strige cerând să i se dea drumul înăuntru. Gălăgia ar atrage atenţia.

Israelianul răsuci încuietoarea şi se lipi de perete. Uşa fu dată în lături cu zgomot iar silueta americanului înalt se ivi în cadrul ei, umplându-l. Se năpusti în cameră, ţinându-şi braţele în faţă ca şi cum ar fi fost gata să respingă un atac.

— Von Tiebolt! Unde eşti?

Holcroft fu evident derutat de întuneric. Ben-Gadiz păşi încet într-o parte, ţinând lanterna în mână. Vorbi repede, spunând două fraze într-o singură răsuflare.

— Von Tiebolt nu-i aici iar eu nu vreau să-ţi fac rău. Nu suntem în tabere adverse.

Holcroft se întoarse pe călcâie, întinzând mâinile.

— Tu cine eşti? Ce dracu faci aici? Aprinde lumina!

— Nici o lumină! Taci şi ascultă.

Americanul făcu un pas înainte, cuprins de mânie. Iacov apăsă pe butonul lanternei; raza de lumină verde se opri asupra lui Holcroft, făcându-l să-şi acopere ochii.

— Închide chestia aia!

— Nu. Întâi ascultă-mă!

Holcroft lovi cu piciorul drept, atingându-l pe Ben-Gadiz la genunchi; simţind că nimerise în plin, Noel se repezi în faţă, cu ochii închişi şi cu mâinile căutând corpul israelianului.

Iacov se aplecă şi-l izbi cu umărul în piept pe american. Holcroft nu era dispus să se oprească. Îl lovi cu genunchiul în tâmplă pe Ben-Gadiz. Pumnul lui îl izbi în faţă pe Iacov.

N-aveau voie să existe zgârieturi sau răni! Nu trebuia lăsată nici o urmă de sânge pe jos! Iacov dădu dramul lanternei şi-l prinse de braţe pe american. Fu uimit de forţa lui Holcroft. Vorbi cât putu de tare.

— Trebuie să mă asculţi! *Nu-ţi* sunt duşman. Am veşti despre maică-ta. Am o scrisoare. A fost cu *mine*.

Americanul se luptă mai departe, începând să desfacă strânsoarea.

— *Cine* eşti?

— Nachrichtendienst, şopti Ben-Gadiz.

La auzul acestui nume, Holcroft îşi ieşi din minţi. Urlă ca un apucat, izbind cu mâinile şi cu picioarele de parcă ar fi lovit cu nişte berbeci de luptă care nu voiau să se dea bătuţi.

— Te omor…

Iacov nu avu de ales. Rezistă atacului şi avalanşei de lovituri, fixându-şi mâinile pe gâtul americanului şi strângând cu degetul mare al fiecăreia grumazul ţeapăn cu venele umflate. Tot pipăind, găsi un nerv şi apăsă cu toată puterea. Holcroft se prăbuşi.

Noel deschise ochii în întuneric dar nu era chiar beznă. Pe perete se desluşea o lumină verde, aceeaşi care îl orbise mai devreme şi pe care, văzând-o acum, fu cuprins din nou de furie.

Era ţintuit pe jos, cu un genunchi înfipt între umeri şi cu ţeava unui pistol lipită de cap. Gâtul încă îl durea îngrozitor dar se zvârcolea în continuare, încercând să se ridice de pe covor şi să se îndepărteze de armă. Însă nu mai putu să-şi încordeze gâtul. Căzu la loc şi auzi vocea bărbatului de deasupra lui şoptindu-i cu intensitate:

— Să-ţi intre bine în cap. Dacă ţi-aş fi fost duşman, te-aş fi ucis. Chiar nu înţelegi?

— Dar îmi *eşti* duşman! răspunse Noel, vorbind cu mare greutate din cauza muşchilor învineţiţi din jurul gâtului. Ai spus că eşti Nachrichtendienst. Duşmanul Genevei… duşmanul meu!

— Cu totul de acord în primul caz. Dar nu şi în al doilea. Nu sunt duşmanul tău.

— Minţi!

— Ia gândeşte-te! De ce n-am apăsat pe trăgaci? Operaţiunea Geneva e oprită, tu la fel şi nu se mai transferă nici un fel de fonduri. Dacă sunt într-adevăr duşmanul tău, ce mă împiedică să-ţi zbor creierii? Nu pot să te folosesc ca ostatec, n-are nici un rost. Trebuie să te afli *acolo*. Aşa că n-am nimic de câştigat lăsându-te în viaţă… dacă sunt duşmanul tău.

Holcroft încercă să perceapă cuvintele şi să le priceapă sensul dar nu izbuti. Voia doar să-l lovească pe omul care-l ţinea prizonier.

— Ce vrei? Unde-ai dus-o pe mama? Ziceai că ai o scrisoare.

— Toate la timpul lor. Primul lucru pe care vreau să-l fac e să plec de-aici. Cu *tine.* Împreună putem realiza ceea ce Wolfsschanze n-a crezut niciodată că e cu putinţă.

— Wolfsschanze?… Ce să facem?

— Să facem ca legile să lucreze pentru noi. Să reparăm greşelile.

— Să reparăm… Oricine-ai fi, ai înnebunit!

— E opţiunea Har Sha’alav. Să punem stăpânire pe milioane. Să luptăm împotriva acelor oameni. *Pretutindeni*. Sunt gata să-ţi ofer singura dovadă pe care o am.

Iacov Ben-Gadiz luă pistolul de lângă capul lui Noel.

— Ţine arma mea, spuse el, înmânându-i-o lui Holcroft. Noel cercetă chipul străinului, pe care jucau umbrele ciudate produse de macabra lumină verde. Ochii bărbatului aflat deasupra lui aparţineau unui om care spunea adevărul.

— Ajută-mă să mă ridic, rosti el. Există o scară de serviciu. Ştiu drumul.

— Mai întâi trebuie să facem ordine aici. Totul trebuie să fie ca înainte.

Nimic nu mai e ca înainte…

— Unde mergem?

— Într-un apartament din Rue de la Paix. Scrisoarea se află acolo. Şi ea şi fata.

— Fata?

— Sora lui von Tiebolt. El crede că a murit. A pus să fie ucisă.

— Helden?

— Mai târziu.

Ieşiră în goană de pe alee şi ajunseră pe Rue des Granges, la maşina israelianului. Se suiră în ea iar Ben-Gadiz se instală la volan. Holcroft se ţinea cu mâna de gât. Durerea era atât de puternică încât crezu că i-au pleznit venele.

— Nu mi-ai lăsat altă soluţie, spuse Iacov, observând chinurile lui Holcroft.

— Tu în schimb mi-ai lăsat, răspunse Noel. Mi-ai dat pistolul. Cum te cheamă?

— Iacov.

— Ce fel de nume e ăsta?

— Ebraic… La voi se spune Iacob. Ben-Gadiz.

— Ben cum?

— Gadiz.

— Spaniol?

— Sefard, spuse Iacov, pornind în viteză pe stradă, trecând de intersecţie şi apropiindu-se de lac. Familia mea a emigrat la Cracovia imediat după 1900.

Iacov făcu dreapta şi ajunse cu maşina într-o piaţă mică, necunoscută.

— Am crezut că eşti fratele lui Kessler, spuse Holcroft – medicul din Munchen.

— Habar n-am de vreun medic din Munchen.

— E pe-aici pe undeva. Când am ajuns la D'Accord, omul de la recepţie mi-a dat cheia lui von Tiebolt şi pe urmă m-a întrebat dacă am treabă cu Hans Kessler.

— Şi ce legătură are asta cu mine?

— Funcţionarul ştia că fraţii Kessler şi von Tiebolt luaseră cina împreună în apartamentul lui Johann. A crezut că fratele lui Kessler încă mai era acolo.

— Stai puţin! interveni Iacov. Fratele ăsta e un tip voinic? Scund şi robust?

— N-am idee, dar e posibil. Kessler spunea că a jucat fotbal.

— A murit. Ne-a spus maică-ta. Von Tiebolt l-a ucis. Cred că fusese rănit serios de prietenul tău Ellis; n-au putut să-l mai ducă după ei.

Noel îl privi ţintă pe israelian.

— Vrei să spui că el l-a ciopârţit în halul ăla pe Willie? A băgat cuţitul în el şi pe urmă l-a făcut bucăţi?

— E doar o presupunere.

— O, Dumnezeule!… Spune-mi despre mama. Unde e?

— Mai târziu.

— Acum.

— Există un număr de telefon. Trebuie să sun la apartament. Helden

e acolo, spuse Ben-Gadiz, trăgând maşina lângă bordură.

— Am spus *acum*! repetă Holcroft, îndreptând pistolul spre Iacov.

— Dacă te hotărăşti să mă ucizi în clipa asta, înseamnă că şi eu merit să mor, dar şi tu, spuse Iacov. Te-aş invita să dai tu telefon, numai că n-avem vreme de scene sentimentale.

— Avem tot timpul din lume, răspunse Noel. Chestia cu moartea putem s-o lăsăm pe mai târziu.

— Banca? La Grande Banque de Geneve?

— În dimineaţa asta, la nouă.

— Dumnezeule!

Ben-Gadiz îl prinse de umăr pe Holcroft şi coborî glasul; era vocea unui om care pleda pentru un lucru mult mai important decât propria lui viaţă.

— Dă o şansă opţiunii Har Sha'alav. Altă ocazie ca asta n-o să mai avem. Ai încredere în mine. Am ucis prea mulţi oameni ca să nu te fi putut ucide şi pe tine acum douăzeci de minute. Trebuie să ştim cum stăm în fiecare clipă. Poate că a aflat şi Helden ceva.

Noel îi cercetă încă o dată chipul.

— Dă-i telefon. Spune-i că sunt aici şi că vreau explicaţii şi de la tine şi de la ea.

Porniră în viteză pe drumul de ţară care lăsă în urmă porţile moşiei, fără ca nici omul de la volan, nici cel de lângă el să-şi dea seama de gălăgia făcută de un câine înfuriat pe care maşina care trecuse pe lângă el în goană îl trezise brusc din somn. Drumul coti la stânga. Iacov încetini treptat şi în cele din urmă opri parcă pe furiş, sub coroanele unor copaci.

— Urechile câinilor percep zgomotele motoarelor care opresc brusc. În cazul unui *diminuendo* le vine mult mai greu.

— Eşti muzician?

— Am fost violonist.

— De marcă?

— La orchestra simfonică din Tel Aviv.

— Ce te-a făcut…

— Am dat de o muncă mai potrivită, îl întrerupse Ben-Gadiz. Ieşi repede. Scoate-ţi impermeabilul şi ia arma la tine, închide bine uşa şi nu face zgomot. Mai avem de mers până la casa de oaspeţi dar până la urmă tot o s-o găsim.

Domeniul era mărginit de un zid gros de cărămidă, deasupra căruia fusese instalat un obstacol suplimentar format dintr-o bobină de sârmă ghimpată dispusă în spirală. Iacov se sui într-un copac ca să cerceteze zidul şi sârmă.

— Nu există sisteme de alarmă, spuse el. Animalele mici le-ar

declanşa mult prea des. Dar e problematic; sârma are peste jumătate de metru lăţime. O să trebuiască să sărim.

Israelianul coborî, se ghemui lângă zid şi-şi ţinu mâinile scară pentru celălalt.

— Urcă, îi ordonă el lui Noel.

Spirala de sârmă ghimpată de deasupra zidului era imposibil de evitat; fusese instalată pe toată marginea superioară, fără nici un locşor rămas liber.

Întorcându-se, Holcroft reuşi să ajungă cu vârful piciorului stâng pe marginea de sus iar apoi se ridică brusc, sărind peste spirala ameninţătoare şi aterizând de cealaltă parte. Îşi agăţase haina, se zgâriase urât în zona gleznelor dar izbutise. Se ridică, vag conştient de respiraţia anevoioasă pe lângă care durerea din regiunea gâtului şi a fluierului piciorului erau nişte sâcâieli nesemnificative. Dacă străinul îi dăduse o informaţie exactă lui Helden la telefon, se afla la câteva sute de metri de Althene.

Sus pe zid, silueta israelianului se profilă ca o pasăre uriaşă conturându-se pe cerul nopţii. Sări şi el peste sârma aşezată în spirală şi ajunse jos. Se rostogoli o dată, ca un acrobat care vrea să împiedice o cădere şi se ivi lângă Noel, ridicându-şi încheietura mâinii în faţa ochilor că să se uite la ceas.

— E aproape şase. Acuşi se luminează. Fuga!

Tăiară direct prin pădure, înlăturând din cale crengile şi păşind pe covorul pestriţ de frunze, până când dădură peste drumul desfundat care ducea la casa de oaspeţi. În depărtare, zăriră câteva lumini nelămurite care licăreau în dreptul ferestrelor mici ca de catedrală.

— Stai! spuse Ben-Gadiz.

— Poftim?

Mâna lui Iacov se încleştă pe umărul lui Noel. Israelianul se prăvăli asupra lui Holcroft, trăgându-l după el la pământ.

— Ce te-a apucat?

— Rămâi aşa! se mişcă cineva prin casă. Sunt oameni acolo.

Noel se uită de jos din iarbă la casa care se afla la nici o sută de metri. Nu văzu nici o mişcare şi nici o siluetă apărând la fereastră.

— Nu observ pe nimeni.

— Uită-te la lumini. Nu rămân tot timpul la fel. Există oameni care trec prin faţa lustrei.

Holcroft îşi dădu seama imediat ce văzuse Ben-Gadiz. Într-adevăr, existau modificări subtile ale nuanţelor. Un ochi obişnuit, mai cu seamă ochiul obişnuit al unui alergător nerăbdător, nu le-ar fi sesizat dar ele existau.

— Ai dreptate, şopti el.

— Hai, spuse Iacov. Tăiem prin pădure şi ne apropiem din lateral.

Se întoarseră în pădure şi ieşiră la marginea unui teren mic de

crochet, unde iarba şi porţile îngheţaseră în aerul rece al nopţii de iarnă. Dincolo de suprafaţa netedă se aflau ferestrele casei.

— O iau la fugă şi pe urmă îţi fac semn când să vii şi tu, şopti Iacov. Ţine minte, fără zgomot.

Israelianul o zbughi de-a curmezişul terenului şi se ghemui lângă marginea unei ferestre. Se ridică încet şi privi înăuntru. Noel se ridică în genunchi, pregătit s-o ia la goană din mijlocul frunzişului.

Semnalul întârzia să apară. Ben-Gadiz încremenise lângă fereastră dar nu făcea nici o mişcare ca să ridice mâna. Ce nu era în regulă? De ce nu-i dădea semnalul?

Holcroft nu mai putu să aştepte. Ţâşni în picioare şi străbătu în fugă porţiunea de iarbă.

Israelianul se întoarse, cu ochii lucindu-i neobişnuit.

— Pleacă de-aici! şopti el.

— Ce-ţi veni? Doar e înăuntru!

Ben-Gadiz îl prinse pe Holcroft de umeri şi-l împinse înapoi.

— Am spus să te *întorci*! Trebuie să ne cărăm din locul ăsta…

— Pe dracu'! strigă Noel, smucindu-şi violent ambele braţe şi eliberându-se din strânsoarea israelianului. Făcu un salt spre fereastră şi se uită înăuntru.

Simţi că totul în jur e cuprins de flăcări. Nervii îi cedară. Încercă să ţipe dar nu reuşi să scoată nici un sunet, stăpânit fiind doar de groaza nediluată, în stare pură, dincolo de sunete şi de limitele înţelegerii omeneşti.

Înăuntrul camerei slab luminate zări corpul neînsufleţit al mamei sale arcuit de-a curmezişul unui scaun. Capul graţios şi fermecător era plin de sângele care şiroia în voie peste pielea încreţită de riduri.

Noel îşi ridică mâinile şi braţele, simţind cum explodează din toată fiinţa. Îşi dădu seama că trage aer în piept. Pumnii i se îndreptară fulgerător spre carourile de geam.

Însă impactul nu avu loc. În schimb, un braţ i se încolăci pe după gât iar o mână îi acoperi gura. Amândouă semănau cu nişte tentacule care îi trăgeau capul înapoi cu putere şi îl ridicau de la pământ, în timp ce se îndoia de mijloc, picioarele îi cedau şi era obligat să se lase jos. Faţa îi fu împinsă în noroi până când nu mai avu aer. Apoi o durere ascuţită şi chinuitoare îi săgetă gâtul iar flăcările se întoarseră.

Ştia că se mişcă dar habar n-avea cum şi nici de ce. Crengile îl izbeau mereu peste faţă iar nişte mâini îl tot loveau în spate, împingându-l înainte în întuneric. Nu-şi dădu seama cât timp rămăsese suspendat în acea stare de haos dar într-un târziu ajunse la un zid de piatră. Nişte comenzi aspre îi fură lătrate la ureche.

— Urcă! Peste sârmă!

Începu să-şi aducă aminte. Simţi vârfurile metalice ascuţite care îl înţepau, îi jupuiau pielea şi-i sfâşiau hainele. Pe urmă fu târât pe o

suprafaţă tare şi proptit zdravăn de uşa unui automobil.

Când îşi veni din nou în fire se afla pe locul lui din maşină şi se uita pe geamul unui parbriz. Se iveau zorile.

Se aşeză pe scaun, sfârşit şi inert şi citi scrisoarea de la Althene.

Scumpul meu Noel,

E puţin probabil că o să ne mai vedem vreodată dar te rog să nu mă jeleşti. Poate mai târziu, acum nu. Nu ai timp.

Fac ceea ce fac pentru simplul fapt că trebuie făcut şi că sunt persoana cea mai îndreptăţită s-o facă. Nici dacă ar mai exista şi altcineva nu cred că l-aş lăsa să facă un lucru care mi-a fost rezervat mie.

Nu o să insist asupra minciunii în care am trăit mai mult de treizeci de ani. Noul meu prieten, domnul Ben-Gadiz, poate să-ţi explice totul în amănunt. E suficient dacă-ţi spun că nu am fost conştientă de această minciună şi, Dumnezeule mare, cu atât mai puţin de rolul cumplit pe care urma să-l joci tu.

Vin dintr-o altă vreme, una în care datoriile se plăteau cum se cuvine iar onoarea nu era considerată un anacronism. Îmi achit de bună voie propria datorie, sperând ca măcar în parte onoarea să fie repusă la locul ei.

Dacă n-o să ne mai întâlnim, vreau să ştii că mi-ai adus o mare bucurie în viaţă. Dacă mai era nevoie de vreo dovadă că urmaşii îşi depăşesc înaintaşii, tu eşti aceea.

Adaug două vorbe despre prietena ta Helden. Cred că e exact fata drăguţă pe care mi-aş fi dorit-o. Mi-am dai seama din ochii ei şi din tăria pe care o are. Am fost alături doar câteva ore, timp în care mi-a salvat viaţa, gata să şi-o sacrifice pe-a ei în schimb. E adevărat că se întâmple adeseori să ne retrăim toată viaţa într-o străfulgerare de o clipă. Am avut parte de această clipă iar fata se bucură de profunda mea afecţiune.

Succes, Noel, băiatul meu.
Cu drag,
ALTHENE.

Holcroft îşi ridică privirea spre Iacov care stătea la fereastra apartamentului şi se uita la lumina cenuşie a începutului dimineţii de iarnă.

— Ce anume n-a vrut să lase pe altcineva să facă? întrebă el.

— Să se întâlnească cu fratele meu, răspunse Helden din partea cealaltă a camerei.

Noel îşi încleştă pumnul şi închise ochii.

— Ben-Gadiz mi-a spus că dăduse ordin să fii ucisă.

— Da. A lichidat mulţi oameni.

Holcroft se întoarse spre israelian.

— Mama a spus că o să-mi explici în ce constă minciuna.

— O las pe Helden. Ştiu şi eu o mare parte din poveste dar ea o ştie pe toată.

— De asta ai plecat la Londra? întrebă Noel.

— De asta am părăsit Parisul, răspunse ea. Dar nu m-am dus la Londra, ci într-un sătuc de lângă lacul Neuchâtel.

Îi povesti despre Werner Gerhardt, despre Wolfsschanze şi despre cele două feţe ale monedei. Încercă să-şi aducă aminte de toate amănuntele furnizate de ultimul membru al lui Nachrichtendienst.

După ce termină, Holcroft se ridică de pe scaun.

— Înseamnă că în tot acest timp eu am fost marioneta necesară pentru continuarea minciunii. Necesară pentru cealaltă faţă a lui Wolfsschanze.

— Tu eşti cifrul care deschide seifurile *Sonnenkinder-ilor*, spuse Ben-Gadiz. Tot tu ai fost cel prin intermediul căruia legile au lucrat în folosul lor. Nişte fonduri atât de mari nu pot apărea din pământ, fără o anumită structură. Trebuie satisfăcute toate condiţiile cerute de lege. Dacă nu sunt, fondurile pot fi contestate. Wolfsschanze nu putea îngădui aşa ceva. A fost o înşelătorie strălucită.

Se uita la peretele de lângă uşa dormitorului. Se culcă şi rămase cu faţa la el şi la tapetul slab luminat ale figuri nedesluşite se adunau într-un model cu o serie de cercuri concentrice care se înghiţeau între ele. Lumină discretă, sau poate vederea care îi juca feste, le făcu să se învârtă cu o viteză ameţitoare, transformându-le în puncte negre ce dispăreau pentru a redeveni cercurile mari de dinainte. *Cercuri. Cercurile înşelătoriei*. Linia dreaptă a adevărului nu avea ce să caute printre ele. Doar amăgirea. Doar minciunile!

Auzi ţipătul care-i ieşi din gâtlej şi simţi cum mâinile ating peretele, izbind cu furie şi dorind doar să distingă acele cercuri cumplite.

Alte mâini îl atinseră. Mâini pline de blândeţe.

Un om pradă chinurilor îl chemase în ajutor. Şi omul acela se prefăcuse!

Unde era? Ce făcuse?

Simţi lacrimi în ochi şi-şi dădu seama că erau acolo fiindcă cercurile începuseră să se vadă ca prin ceaţă, pierzându-şi contururile. Iar Helden îl strângea în braţe, apropiindu-i chipul de al ei şi ştergându-i lacrimile cu degetele ei delicate.

— Dragul meu. Dragul meu fără pereche…

— O… să… ucid!

Îşi auzi din nou propria voce ţipând şi cuvintele care făceau dovada unei hotărâri teribile.

— O s-o *faci*, răspunse o voce care îi stărui apoi într-un cotlon al minţii. Era clară şi răsunătoare şi-i aparţinea lui Iacov Ben-Gadiz, care o împinsese deoparte pe Helden şi-l întorsese cu faţa spre el, ţintuindu-l cu umerii de perete. O s-o *faci*!

Noel încercă să-şi adune privirile, simţind cum îi ard ochii şi se strădui să-şi stăpânească tremuratul.

— Ai încercat să mă împiedici s-o văd!

— Ştiam că n-o să pot, spuse Iacov încet. Am ştiut din clipa când ai luat-o la fugă. Am fost antrenat cum nu mai sunt mulţi în lume dar ai ceva extraordinar în tine. Nu prea am chef să intru în amănunte dar sunt recunoscător că nu-mi eşti duşman.

— Nu te înţeleg.

— Îţi ofer opţiunea Har Sha'alav. E nevoie de o disciplină cu totul extraordinară, dacă eşti capabil de aşa ceva. O să fiu sincer cu tine: eu n-aş putea s-o fac, poate că eşti în stare tu.

— Ce să fac?

— Participă la întâlnirea de la bancă. Alături de ucigaşii mamei tale, de omul care a ordonat omorârea lui Helden şi a lui Richard Holcroft. Înfruntă-l, de fapt. Semnează actele.

— Ai înnebunit! Te-ai ţăcănit, fir-ar a dracului!

— Deloc! Am studiat legile. O să ţi se ceară să semnezi un act de transmitere a averii. În actul ăsta, în eventualitatea morţii tale, laşi toate drepturile şi privilegiile comoştenitorilor. În acel moment o să semnezi o condamnare la moarte. Dar semneaz-o! N-o să fie condamnarea ta, ci a lor!

Noel se uită în ochii negri şi rugători ai lui Iacov. Iat-o că apărea din nou: linia dreaptă a adevărului. Câtva timp nu mai vorbi nimeni şi treptat Holcroft începu să-şi recapete stăpânirea de sine pe care o pierduse. Ben-Gadiz îşi luă mâinile de pe umerii lui. Redevenise omul echilibrat de dinainte.

— O să mă caute, spuse Noel. Cred că am fost în apartamentul lui Von Tiebolt.

— Chiar ai fost. Firele n-au fost puse la loc. Ai văzut că nu era nimeni, aşa că ai plecat.

— Şi unde m-am dus? O să vrea să ştie.

— Cunoşti oraşul?

— Nu prea.

— Atunci ai mers cu taxiul; ai ajuns pe malul apei, oprindu-te la mai mult de zece diguri şi mini-porturi şi ai găsit pe cineva care s-o fi văzut pe mama ta. E plauzibil.

Cei doi sunt convinşi că eşti cuprins de panică şi este aproape şapte jumate, spuse Noel. A mai rămas o oră şi jumătate până la întâlnirea de la bancă. Mă întorc la hotel. Ne vedem după întâlnirea de la bancă.

— Unde? întrebă Iacov.

— Luaţi-vă o cameră la Excelsior şi daţi-vă drept soţ şi soţie. Duceţi-vă acolo după nouă jumate dar cu mult înainte de prânz. Eu sunt la 411.

Se opri în faţa uşii de la camera hotelului. Era opt şi trei minute.

Auzi nişte voci furioase venind de dinăuntru. Von Tiebolt domina conversaţia ca de fiecare dată – prin tonul lui incisiv, aproape la graniţa cu violenţa.

Violenţa. Holcroft respiră adânc şi se sili să-şi domine instinctele care îl răvăşeau. O să se afle în faţa omului care îi ucisese mama şi tatăl, o să-l privească în ochi dar n-o să-şi trădeze furia.

Bătu la uşă, recunoscător că nu-i tremura mâna.

Uşa se deschise iar el se uită în ochii bărbatului blond care-i ucisese pe cei dragi lui.

— Noel! Unde-ai fost? Te-am căutat peste tot!

— Şi eu la fel, spuse Holcroft, căruia nu-i fu greu să simuleze oboseala dar care aproape că nu mai fu în stare să-şi controleze indignarea. Am petrecut toată noaptea căutând-o. N-am putut s-o găsesc. Nici nu cred că a ajuns aici.

— O să încercăm în continuare, spuse von Tiebolt. Toarnă-ţi şi tu nişte cafea. Plecăm imediat la bancă şi în curând o să se termine totul.

— Da, o să se termine, nu? întrebă Noel.

Se aşezară toţi trei pe una din laturile mesei lungi de întruniri, Holcroft la mijloc, Kessler în stânga, iar von Tiebolt în dreapta. În faţa lor se aflau cei doi directori de la Grande Banque de Geneve.

Înaintea fiecăruia se găsea un teanc ordonat de acte juridice, identice şi aranjate în ordinea cuvenită. Ochii urmăreau cuvintele dactilografiate, erau întoarse paginile şi trecu mai bine de o oră până la citirea integrală şi cu voce tare a preţiosului document.

Trebuiau să ia act de încă două articole, ale căror coperţi aveau margini albastru închis. Directorul din stânga luă cuvântul.

— Aşa cum sunt sigur că vă daţi seama, în condiţiile unui cont de asemenea dimensiuni şi date fiind obiectivele deja amintite, La Grande Banque de Geneve nu-şi poate asuma răspunderea în faţa legii pentru eventualele plăţi în numerar din clipa când fondurile sunt deblocate şi nu se mai află sub controlul nostru. Documentul este foarte precis în privinţa poverii unei răspunderi de acest gen. Ea revine în mod egal celor trei participanţi. Prin urmare, legea cere ca fiecare să-şi transfere sub semnătură toate drepturile şi privilegiile comoştenitorilor, în eventualitatea decesului înaintea celorlalţi. Cu toate acestea, drepturile şi privilegiile amintite nu afectează bunurile individuale moştenite. În caz de deces, ele se alătură proprietăţilor respective.

Directorul îşi puse ochelarii.

— Vă rog să citiţi paginile pe care le aveţi în faţă ca să vedeţi în ce măsură corespund celor spuse de mine şi să semnaţi deasupra numelui, în prezenţa celorlalţi. Faceţi schimb de acte, în aşa fel încât fiecare din ele să conţină toate semnăturile.

Citirea se desfăşură rapid. Urmară semnăturile şi schimbul de pagini. Când îi înmâna actul semnat lui Kessler, Noel vorbi pe un ton degajat.

— Ştii, am uitat să te întreb, Erich. Unde-i fratele tău? Parcă trebuia să vină şi el aici la Geneva.

— M-am luat cu agitaţia asta şi nu ţi-am spus, răspunse Kessler, zâmbind. Hans a fost reţinut la Munchen. Sunt sigur că o să-l vedem la Zurich.

— La Zurich?

Savantul privi dincolo de Holcroft, în direcţia lui von.

— Păi da, la Zurich. Parcă aşa ne înţeleseserăm, să fim acolo luni dimineaţă.

Noel se întoarse spre bărbatul blond.

— Nu mi-ai pomenit nimic de chestia asta.

— N-am avut timp să stăm de vorbă. Nu-ţi convine ziua de luni?

— Ba da. Poate până atunci aflu ceva despre ea.

— Poftim?

— Despre mama. Sau despre Helden. Ar trebui să sune şi ea.

— Da, sigur. Sunt convins că o să dea de tine amândouă.

Ultimul articol de care trebuiau să ia act era deblocarea formală a contului. Un computer fusese deja programat. Pe baza semnăturilor tuturor celor prezenţi în încăpere, avea să se treacă la transcrierea codurilor, la transformarea fondurilor în bani lichizi şi la transferarea lor într-o bancă din Zurich.

Se semnă tot ce trebuia. Directorul din dreapta puse mâna pe telefon.

— Introduceţi următoarele numere în banca de date unsprezece. Sunteţi gata?… Şase, unu, patru, patru, doi, punct, patru, opt, unu, zero, zero, punct, zero… Repetaţi, vă rog.

Directorul ascultă, apoi dădu din cap.

— Corect. Mulţumesc.

— Totul este în regulă? îl întrebă colegul lui.

— Este, răspunse directorul. Domnilor, începând din acest moment, suma de 780 de milioane de dolari americani se afla depusă în comun pe numele dumneavoastră la Banque du Livre din Zurich. Fie să aveţi înţelepciunea profeţilor şi fie hotărârile pe care le veţi lua să fie călăuzite de bunul Dumnezeu.

Afară, pe stradă, von Tiebolt se întoarse spre Holcroft.

— Ce planuri ai, Noel? Să ştii că trebuie să fim prudenţi şi de-acum încolo. Nachrichtendienst o să digere destul de greu chestia asta.

— Ştiu… Planuri? O să încerc în continuare s-o găsesc pe mama. E pe-aici pe undeva; trebuie să fie.

— Am aranjat prin prietenul meu, primul deputat, să ne punem toţi trei sub protecţia poliţiei. Oamenii tăi o să te ia de la Excelsior, ai noştri o să ne aştepte la D'Accord. Bineînţeles, dacă nu cumva preferi să te muţi la noi.

— E prea mare deranjul, spuse Holcroft. Aproape că m-am instalat. Rămân la Excelsior.

— Plecăm la Zurich de dimineaţă? întrebă Kessler, lăsându-l pe von Tiebolt să hotărască.

— Poate că n-ar fi rău să călătorim separat, spuse Holcroft. Dacă poliţia n-are nimic împotrivă, eu aş prefera să merg cu maşina.

— Foarte bine gândit, prietene, spuse von Tiebolt. Poliţia n-o să obiecteze iar mersul separat are rostul lui. Tu iei trenul, Erich. Eu vin cu avionul, Noel merge cu maşina. O să fac eu rezervările pentru Columbine.

Holcroft aprobă din cap.

— Dacă până mâine n-am nici o veste de la mama sau de la Helden, le las vorbă să mă caute acolo, spuse el. Acum o să iau un taxi.

Se îndreptă rapid spre colţul străzii. Dacă ar mai fi zăbovit un minut, ar fi făcut explozie. L-ar fi ucis pe von Tiebolt cu mâinile goale.

Johann vorbi încet.

— Ştie. N-am idee cât anume. Dar ştie.

— De unde eşti atât de sigur?

— La început pur şi simplu am simţit. Pe urmă mi-am dat seama. Te-a întrebat de Hans şi a acceptat răspunsul tău, cum că doctorul a mai rămas la Munchen. Dar ştie că nu-i adevărat. Aseară unul din oamenii de la recepţie din hotelul D'Accord s-a oferit să sune la Hans în cameră.

— Dumnezeule…

— Nu-ţi face griji. Colegul nostru american o să moară în drum spre Zurich.

Dacă o să se încerce într-adevăr uciderea lui Noel, acest lucru o să aibă loc pe unul din drumurile de la nord de Freiburg sau de la sud de Koniz. Aceasta era concluzia la care ajunsese Iacov Ben-Gadiz. Distanţa era puţin mai mare de douăzeci de kilometri, având anumite porţiuni între dealuri unde traficul era aproape inexistent în această perioadă a anului. Era iarnă şi, deşi clima nu era alpină, abundau ninsorile uşoare iar starea drumurilor nu era grozavă, făcându-i pe conducătorii auto să rămână acasă. Dar Holcroft elaborase un itinerariu care evita şoselele, concentrându-se asupra orăşelelor a căror arhitectură susţinea că doreşte s-o studieze.

În realitate, Iacov elaborase traseul iar Noel îl înmânase poliţiştilor cărora primul deputat le dăduse dispoziţie să-i asigure protecţia în drum spre nord. Faptul că nimeni nu încercase să-l abată pe Holcroft de la ruta aleasă confirma judecata israelianului.

Iacov mersese mai departe, emiţând ipoteze asupra metodei de ucidere. Nici von Tiebolt, nici Kessler n-or să se afle în apropiere. Fiecare din ei o să aibă grijă să iasă în evidenţă cât mai mult cu putinţă în altă parte. Iar dacă o aibă loc o execuţie, aceasta o să fie dusă la îndeplinire de cât mai puţini oameni posibil, ucigaşi plătiţi care n-aveau nici un fel de legătură cu Wolfsschanze. N-o să-şi asume riscuri la atât de puţin timp după întrunirea de la Grande Banque de Geneve. Ucigaşul său ucigaşii or să fie la rândul lor asasinaţi de *Sonnenkinderii*, ştergându-se astfel toate urmele care puteau duce la Wolfsschanze.

Aceasta era strategia aşa cum şi-o imaginase Iacov, ceea ce însemna că trebuia pusă la punct o contra-strategie. Una care să-l facă pe Noel să ajungă la Zurich, doar asta conta. Odată în Zurich, strategia devenea a *lor*. Existau o sumedenie de metode de a ucide într-un oraş mare iar Iacov era expert în toate.

Călătoria începu şi odată cu ea contra-strategia fu pusă în aplicare. Holcroft conducea o maşină solidă închiriată de la Bonfils din Geneva. Cea mai scumpă firmă de închirieri din Elveţia, specializată în automobile neobişnuite pentru clienţi neobişnuiţi. Era un Rolls-Royce blindat, cu geamuri cu protecţie antiglonţ şi cauciucuri care funcţionau la fel de bine şi în cazul unor găuri succesive.

Helden se afla la o milă în faţa lui Noel, conducând un Renault aparent obişnuit dar performant. Ben-Gadiz rămăsese în urmă la o distanţă de maximum o jumătate de milă, la volanul unui Maserati de genul celor întâlnite adeseori la oamenii înstăriţi din Geneva şi capabil de viteze foarte mari. Între Iacov şi Holcroft se afla maşina de poliţie cu cei doi oameni care trebuiau să-i asigure protecţia americanului. Poliţia nu ştia nimic.

— O să fie imobilizaţi pe drum, spusese israelianul când studiaseră toţi trei nişte hărţi în camera de hotel a lui Noel.

O să fie sacrificaţi, s-ar pune prea multe întrebări.

— Sunt poliţişti în toată legea. Le-am notat numerele de pe cască şi am sunat pe Litvak. Am verificat. Sunt în primul an de activitate şi vin din cazărmile comandamentului. Prin urmare, nu sunt foarte experimentaţi.

— Tot ei or să fie şi mâine? Poate. Au ordin să rămână lângă tine până când te preia poliţia din Zurich. Ceea ce cred că înseamnă că or să se trezească la un moment dat că au rămas în pană, o să-şi anunţe superiorii şi o să li se spună să se întoarcă la Geneva. Ordinul de protecţie formulat pentru tine o să se ducă pe apa sâmbetei.

— Înseamnă că sunt doar praf în ochi.

— Exact. De fapt, o să-şi servească scopul. Cât timp îi vezi, eşti în siguranţă. N-o să încerce nimeni nimic.

Acum puteau fi văzuţi, spuse Noel, privind în oglinda retrovizoare şi acţionând frânele Rolls-Royce-ului pentru drumul lung şi şerpuitor care cobora din vârful dealului. Undeva dedesubt, zări maşina lui Helden care tocmai luase o curbă. Peste două minute o să încetinească şi o să aştepte până când se puteau observa reciproc şi abia pe urmă o să accelereze din nou; şi asta făcea parte din plan. Aşa procedase şi cu trei minute în urmă. Din cinci în cinci minute trebuiau să se afle în contact vizual. Ar fi vrut să poată *vorbi* cu ea. Doar să vorbească… simplu şi în linişte… fără nici un fel de legătură cu moartea, cu contemplarea ei sau cu strategiile folosite pentru a o evita.

Însă puteau sta de vorbă în felul ăsta abia după episodul Zurich. La Zurich moartea o să lovească din nou, dar nu aşa cum îşi închipuise vreodată Holcroft. Fiindcă el şi nu altul o să fie ucigaşul. *Nu altul.* El ceruse acest drept. O să-l privească în ochi pe Johann von Tiebolt şi o să-i spună că era pe punctul să moară.

Mergea prea repede. Mânia îl făcuse să apese prea tare pe accelerator. Încetini. N-avea rost să-l scutească de muncă pe von Tiebolt. Începuse să ningă iar drumul care cobora era alunecos.

Iacov înjură ninsoarea uşoară, nu fiindcă îngreuna controlul volanului ci fiindcă îi reducea vizibilitatea. Se bizuiau pe văz. Problema comunicării prin radio nici nu se punea, semnalele fiind prea uşor de interceptat.

Mâna israelianului atinse câteva obiecte aşezate pe locul de alături. Alte obiecte asemănătoare se aflau şi în Rolls-ul lui Holcroft. Făceau parte din contra-strategie – erau, de fapt, partea cea mai eficientă.

Explozibile. În total, opt. Patru încărcături, ambalate în plastic şi programate să se declanşeze exact la trei secunde de la producerea

impactului, precum şi patru grenade antitanc. Existau, în plus şi două arme: un colţ automat din dotarea armatei americane şi o carabină, ambele încărcate, dezasigurate şi gata de tragere. Totul fusese achiziţionat prin oamenii de legătură ai lui Litvak din Geneva. Geneva cea paşnică, unde arsenalele de acest gen erau disponibile în cantităţi mai mici decât credeau teroriştii dar mai mari decât li se păruse firesc autorităţilor elveţiene.

Ben-Gadiz privi prin parbriz. Dacă trebuia să se întâmple ceva, nu mai aveau mult de aşteptat. Maşina de poliţie aflată la câteva sute de metri mai în faţă o să fie imobilizată, probabil din cauza tacheţilor atacaţi de acidul programat să uzeze cauciucurile, sau a unui radiator defect, plin de o substanţă coagulantă capabilă să blocheze conductele… Existau atâtea feluri. Dar dintr-odată maşina poliţiei n-o să se mai afle în faţă iar Holcroft o să fie izolat.

Iacov spera că Noel o să-şi amintească întocmai ce trebuia să facă dacă se apropia o maşină străină: să înceapă să meargă în zig-zag pe drum, în timp ce Iacov avea să accelereze, oprindu-se cu Maserati-ul la câţiva metri de automobilul necunoscut, aruncând încărcăturile de plastic aşteptând reacţia lui şi aşteptând cele câteva secunde preţioase ca exploziile să aibă loc, în vreme ce Holcroft ieşea din bătaia teroriştilor. Dacă apăreau probleme – încărcături defecte, rateuri ale explozibilelor – avea să apeleze la grenade.

O să fie suficient. Von Tiebolt n-o să rişte mai mult de o echipă pentru execuţie. Trebuia ţinut cont şi de eventuala obsesie a automobiliştilor aflaţi întâmplător pe drum şi a observatorilor involuntari. Ucigaşii or să fie puţini la număr şi profesionişti. Conducătorul *Sonnenkinder-ilor* nu era un prost. Dacă moartea lui Holcroft nu avea loc în drum spre Koniz, urma să survină la Zurich.

Asta a fost greşeala *Sonnenkinder*-ilor, îşi spuse israelianul, cuprins de un sentiment de satisfacţie. Von Tiebolt nu ştia de Iacov Ben-Gadiz. Care nu era prost nici el şi era tot profesionist. Americanul o să *ajungă* la Zurich, după care Johann von Tiebolt era un om mort, la fel de mort ca Erich Kessler, ucis de un bărbat pradă mâniei.

Iacov înjură din nou. Ninsoarea se înteţea iar fulgii erau mai mari. Acest ultim lucru însemna că n-o să mai ningă mult dar cu toate acestea era o întrerupere care nu-i plăcea.

Nu mai văzu maşina de poliţie! Unde era? Drumul era plin de curbe periculoase şi de căi de acces laterale. Maşina de poliţie nu era nicăieri. O pierduse! Cum Dumnezeu fusese cu *putinţă* aşa ceva?

Pe urmă însă reapăru iar el respiră din nou, apăsând pe accelerator ca să se apropie. N-avea voie să-şi lase mintea să zburde în halul ăsta, doar nu se afla în sala de concerte din Tel Aviv. Maşina de poliţie era cheia; nu putea s-o scape din ochi nici o secundă.

Mergea mai repede decât crezuse; vitezometrul indica şaptezeci şi

trei de kilometri pe oră, mult prea mult pentru genul ăsta de drum. De ce?

Imediat îşi dădu seama de ce. Încerca să micşoreze distanţa dintre el şi maşina de poliţie din Geneva dar aceasta accelera şi ea. Mergea mai repede ca înainte. Lua curbele cu viteză, gonind prin zăpada care cădea… şi apropiindu-se de Holcroft!

Şoferul ăla era *nebun!*

Ben-Gadiz privi ţintă prin parbriz, încercând să înţeleagă. Ceva îl deranja dar nu-şi dădea seama ce anume. *Ce* făceau cei din faţă?

Iar apoi pricepu. Văzu un lucru care nu fusese acolo înainte.

O urmă de lovitură în partea din spate a maşinii de poliţie. O urmă de lovitură! Nu existase aşa ceva în partea posterioară a automobilului pe care-l urmărise în ultimele trei ore!

Era o altă maşină de poliţie!

Dintr-una din căile laterale de acces care plecau din drumul care şerpuia se dăduse o comandă prin radio iar prima maşină fusese retrasă de pe traseu. O alta îi luase locul. Asta însemna că oamenii din maşina aceea ştiau de automobilul Maserati şi că, incomparabil mai periculos, Holcroft nu ştia de *ei*.

Maşina de poliţie luă o curbă prelungită. Iacov auzi zgomotul insistent al claxonului prin zăpadă şi prin vânt. Îl *semnaliza* pe Holcroft. Începuse să-l dubleze.

— Nu! N-o face! urlă Iacov în direcţia geamului, apăsând cu degetul mare pe claxon şi strângând puternic volanul în timp ce maşina patină la intrarea în curbă. Porni în goană spre maşina de poliţie aflată la vreo cincizeci de metri.

— Holcroft! Nu!

Deodată, parbrizul îi fu făcut ţăndări. Cerculeţe aducătoare de moarte apărură peste tot; simţi cum cioburile i se înfig în obraji şi în degete. Pe urmă fu lovit. Se trăsese asupra lui cu o puşcă mitralieră din geamul din spate al maşinii de poliţie care fusese spart.

Din capotă se ridică un nor de fum iar radiatorul explodă. După o clipă cauciucurile fură găurite iar bucăţi de gumă furară în toate părţile. Maserati-ul o luă şovăitor spre dreapta, intrând cu zgomot într-un parapet.

Ben-Gadiz urlă, implorând cerul şi proptindu-se cu umărul într-o portieră care nu voia să se deschidă. În spatele lui se declanşă incendiul provocat de benzina scursă.

Holcroft văzu maşina de poliţie în oglinda retrovizoare. Maşina începu să se apropie iar farurile se stinseră şi se aprinseră de mai multe ori. Dintr-un motiv sau altul poliţiştii îi făceau semn.

N-avea unde să oprească în curbă; trebuia să fie o porţiune de vreo

câteva sute de metri de drum întins ceva mai încolo. Încetini viteza Rolls-ului când maşina de poliţie fu pe punctul de a ajunge în dreptul lui, chipul tânărului poliţist desluşindu-se cu greu din cauza zăpezii.

Auzi zgomotul claxonului şi văzu semnalele rapide şi prelungite ale farurilor. Lăsă în jos geamul.

— Trag pe dreapta imediat după…

Apoi ochii i se opriră asupra chipului. Şi asupra expresiei întipărită pe el. Nu era nici unul din tinerii poliţişti din Geneva! Era o figură pe care nu o mai văzuse până atunci. Pe urmă îşi făcu apariţia şi ţeava unei puşti.

Încercă disperat să ridice la loc geamul. Era prea târziu. Auzi împuşcătura, văzu străfulgerările de lumină orbitoare şi simţi cum pielea îi e sfâşiată de o sută de lame deodată. Observă cum geamul e împroşcat cu sângele care curgea din el şi-şi auzi propriile urlete răsunând în interiorul unei maşini scăpată de sub control.

Îi ajunseră la urechi scrâşnetele metalice ale mai multor părţi ale automobilului supus atât de multor şocuri. Tabloul de bord se învârti cu fundul în sus; pedalele ajunseră unde trebuia să se afle capota de care se sprijinea şi el; apoi îşi schimbă poziţia; fu când trântit pe spătarul locului, când lipit de geam şi tras înapoi, când înghesuit în volan, pentru ca, în cele din urmă, să fie ridicat în aer şi proiectat undeva în spaţiu.

Acolo pacea domnea cu drepturi depline. Durerea provocată de lame dispăru iar el se pierdu în negura propriei minţi şi se avânta într-un abis fără fund.

Iacov sparse cu pistolul singurul geam care rămăsese intact. Carabina căzuse undeva jos, explozibilele din plastic erau tot în cutie iar grenadele nu se vedeau nicăieri.

Toate armele erau inutile cu excepţia uneia, cea pe care o ţinea în mână şi pe care o s-o folosească până când o să rămână fără muniţie – şi fără viaţă.

În falsa maşină de poliţie se aflau trei oameni dintre care al treilea, ochitorul, se ghemui din nou în spate. Ben-Gadiz îi zări capul în dreptul geamului de dinapoi. Acum! Ţinti cu grijă prin norii de abur şi apăsă pe trăgaci. Chipul făcu o mişcare oblică bruscă, după care căzu sprijinindu-se de ce mai rămăsese din geamul făcut ţăndări al portierei.

Iacov izbi încă o dată cu umărul în uşă; aceasta se mişcă. Trebuia să iasă repede: flăcările din spate o să arunce cu siguranţă în aer rezervorul de benzină. Ceva mai în faţă, şoferul maşinii de poliţie tamponă zdravăn Rolls-ul; cel de-al doilea bărbat ieşise pe drum, vârând mâna pe geamul unde stătuse Holcroft şi smucind de volan.

Încercau să arunce maşina dincolo de parapet.

Ben-Gadiz se propti cu toată partea superioară a corpului de uşă. Aceasta se dădu în lături. Israelianul o luă la fugă pe drumul acoperit de zăpadă, în timp ce rănile lăsară o dâră roşie pe întinderea albă. Ridică pistolul şi trase două focuri unul după altul, cu privirea înceţoşată şi incapabil să ochească exact unde trebuia.

Iar după aceea se întâmplară două lucruri cumplite în acelaşi timp.

Rolls-ul dispăru dincolo de parapet iar o rafală de împuşcături răsună în văzduhul din care ninsoarea continua să cadă. O ploaie de gloanţe izbi asfaltul şi îl nimeri pe Iacov în ambele picioare. Acesta nu mai percepu nici un fel de durere.

Nu avea ce să mai simtă dar continuă să se răsucească, să se întoarcă şi să se rostogolească oriunde putea. Mâinile îi atinseră cauciucurile sfâşiate ale roţilor, pe urmă mai multe fragmente de oţel iar într-un târziu nişte cioburi reci de geam îngropate în zăpadă.

Atunci se produse explozia şi din rezervorul de benzină al Maserati-ului se înălţă o jerbă de foc. Iar Ben-Gadiz auzi câteva cuvinte strigate undeva în depărtare.

— Au murit! Întoarce! Hai să ne cărăbănim de-aici!

Atacatorii se făcură nevăzuţi.

Helden încetinise de mai bine de un minut. Noel ar fi trebuit să apară. Unde era? Opri la marginea drumului şi aşteptă. Trecură încă două minute. Nu mai putea rămâne pe loc.

Întoarse rapid maşina şi începu să urce dealul înapoi. Apăsând cât putu pe accelerator, depăşi indicatorul de jumătate de milă şi tot nu-l văzu. Mâinile începură să-i tremure.

Se întâmplase ceva. Ştia. Simţea!

Deodată văzu Maserati-ul! Era făcut zob! Pradă flăcărilor!

O, *Doamne!* Unde era maşina lui Noel? Unde era Noel? Dar Iacov?

Frână brusc şi ieşi în goană din maşină, începând să strige. Căzu pe drumul alunecos, fără să-şi dea seama că rana de la picior o făcuse să-şi piardă echilibrul, se ridică, ţipă încă o dată şi reîncepu să alerge.

— Noel! Noel!

Lacrimile îi brăzdau chipul în aerul rece. Ţipetele erau atât de puternice încât o durea gâtul. Nu-şi mai putea stăpâni criza de isterie căreia îi căzuse pradă.

Auzi un ordin venit nu se ştia de unde.

— Helden! Încetează. Aici…

O voce. Vocea lui Iacov! De unde? De *unde* venea? O auzi din nou.

— Helden! Aici jos!

Parapetul. Alergă spre parapet şi lumea întreaga prăbuşi pentru ea. Dedesubt se afla Rolls-Royce-ul – răsturnat cu roţile în sus, fumegând

şi transformat într-o grămadă informă de fiare strivite. Îngrozită, văzu silueta lui Iacov Ben-Gadiz pe pământ, în apropierea Rolls-ului. Iar apoi observă dârele roşii lăsate pe zăpadă, care legau drumul de locul de dincolo de parapet unde zăcea Iacov.

Helden se năpusti de partea cealaltă a parapetului, rostogolindu-se în zăpadă şi peste pietre şi ţipând la gândul morţii care ştia că o aşteaptă. Căzu lângă Ben-Gadiz şi privi pe geamul deschis la locul unde se afla iubitul ei. Era întins, cu picioarele desfăcute, nemişcat şi cu faţa plină de sânge.

— Nu!… Nu!

Iacov o prinse de braţ şi o trase spre el. Abia mai putea să vorbească dar ordinele erau clare.

— Întoarce-te în maşină. Există un sătuc la sud de Treyvaux, cam la cinci kilometri de aici. Sună-l pe Litvak. Pres-du-Lac nu e chiar atât de departe… douăzeci, douăzeci şi doi de kilometri. Poate să angajeze nişte şoferi ca lumea pentru maşini de viteză. Ia legătura cu el. Spune-i.

Helden nu-şi putea desprinde ochii de pe Noel.

— A murit… A muri*t!*

— Poate că nu. Grăbeşte-te.

— Nu pot. Nu pot să-l *părăsesc*!

Ben-Gadiz ridică pistolul.

— Dacă n-o faci, îl ucid în clipa asta.

Litvak intră în camera unde Ben-Gadiz stătea în pat, având partea de jos a corpului înfăşurată în bandaje. Iacov se uita pe geam la câmpul acoperit de zăpadă şi la munţii din depărtare; privi în continuare, fără să observe intrarea doctorului.

— Vrei să ştii adevărul?

Israelianul întoarse încet capul.

— N-are sens să-l evităm, nu? Oricum, ţi-l citesc pe faţă. Putea să fie şi mai rău. N-o să mai poţi merge niciodată foarte bine, vătămările sunt prea mari. Dar în timp o să te pui pe picioare. La început cu o pereche de cârje: mai târziu, poate cu un baston.

— Nu e chiar forma fizică optimă pentru genul meu de activitate, aşa-i?

— Nu, dar mintea îţi este neatinsă iar mâinile or să se vindece. O să poţi cânta la fel ca înainte.

Iacov zâmbi trist.

— Niciodată n-am fost grozav. Prea îmi pleca mintea cu sorcova tot timpul. N-am reuşit să fiu un profesionist atât de bun ca în cealaltă viaţă pe care am dus-o.

— Mintea asta poate fi folosită şi la altceva.

Israelianul se încruntă, privind din nou pe fereastră.

— O să vedem când o să ştim ce-a mai rămas acolo.

— Se schimbă şi acolo lucrurile, Iacov. Se precipită totul, spuse doctorul.

— Ce e cu Holcroft?

— Nu ştiu ce să zic. În mod normal ar fi trebuit să moară. Dar încă trăieşte. Deşi nu prea e nici o scofală, în privinţa vieţii care-l aşteaptă. Nu mai poate continua să fie cine a fost. E căutat în şase ţări pentru crimă. Pedeapsa cu moartea s-a reintrodus cam peste tot pentru fel de fel de delicte, la adăpostul legilor care-l apără pe cetăţean. Pretutindeni. L-ar împuşca pe loc.

— Au învins, spuse Iacov şi ochii i se umplură de lacrimi: *Sonnenkinderii* au învins.

— O să vedem când o să ştim ce-a mai rămas acolo, spuse Litvak.

Epilog.

Imagini. Lipsite de contururi precise, nedesluşite, fără noimă şi fără margini. Linii vagi ivindu-se din ceaţă. Îi rămăsese doar conştiinţa propriei existenţe. Nu gânduri, nu aduceri aminte ale experienţelor trecute, numai şi numai conştiinţa. Pe urmă imaginile imprecise începură să capete formă, aburii şi gândurile mai târziu. Deocamdată era destul că putea să vadă şi să-şi amintească.

Noel zări chipul ei aplecat asupră-i şi încadrat de părul blond care i se revărsa mângâietor pe figură. Avea lacrimi în ochi şi pe obraji. El încercă să i le şteargă, dar nu fu în stare să ajungă la chipul frumos şi obosit de deasupra. Mâna îi căzu iar ea i-o luă între-ale ei.

— Dragul meu…

O auzi? Putea să audă. Imaginile şi sunetele începeau să capete sens. Închise ochii, ştiind că într-un fel sau altul o să reuşească să şi gândească în scurt timp.

Litvak rămase în uşă, privind-o pe Helden care îi ştergea pieptul şi gâtul lui Noel cu un burete. Sub braţ ţinea un ziar. Cercetă chipul lui Holcroft, chipul acela pedepsit atât de urât de canonadă de gloanţe. Avea cicatrici pe obrazul stâng, pe frunte şi peste tot pe gât. Însă procesul de vindecare începuse.

De undeva din casă se auziră sunetele unei viori mânuită de un muzician foarte priceput.

— Aş dori să propun o creştere de salariu pentru infirmiera dumneavoastră, spuse Noel cu o voce slăbită.

— Pentru îndeplinirea căror îndatoriri? râse Litvak.

— Domnule doctor, aşteptăm să te vindeci, spuse Helden, râzând şi ea.

— Şi eu aş vrea. Aş vrea să pot vindeca o mulţime de lucruri, răspunse doctorul, lăsând ziarul lângă Holcroft. Era ediţia din Paris a lui *The Herald Tribune*.

— Ţi l-am luat din Neuchâtel. Deşi nu prea cred c-o să ai chef să-l citeşti.

— Ce lecţie avem azi?

— Bănuiesc că un titlu potrivit ar fi „Consecinţele dezacordului”. Comitetului de redacţie de la ziarul *Times* din New York i s-a interzis de Curtea voastră Supremă să mai scrie ceva despre Pentagon. Problema comportă, bineînţeles, aspecte legate de securitatea naţională. Totodată, amintita Curte Supremă a susţinut legalitatea mai multor execuţii care au avut loc la voi, în statul Michigan. Opinia Curţii ascunde gândul profund că atunci când minorităţile ameninţă bunăstarea poporului, trebuiesc date exemple rapide şi drastice pentru

descurajarea fenomenului.

— Azi John Smith e o minoritate, spuse Noel încet, odihnindu-şi capul pe pernă. Pac, s-a zis cu el.

Transmitem ştirile de la sediul BBC din Londra. Dat fiind valul de asasinate care a luat viaţa atâtor oameni politici de pe glob, în capitalele statelor s-a trecut la măsuri de o severitate fără precedent. Răspunderea cea mai mare revine autorităţilor militare şi poliţieneşti, iar pentru realizarea cooperării internaţionale la cel mai înalt nivel a luat fiinţă o agenţie în Elveţia, la Zurich. Agenţia, numita Anvil{31}, va facilita schimburile rapide, precise şi confidenţiale de informaţii dintre membrii forţelor armate şi poliţieneşti..

Iacov Ben-Gadiz ajunsese la jumătatea scherzo-ului din concertul pentru vioară de Mendelssohn când se trezi umblând din nou cu mintea aiurea. Noel Holcroft era întins pe canapea în cealaltă parte a camerei iar Helden se aşezase pe podea lângă el.

Specialistul în chirurgie estetică venit cu avionul de la Los Angeles ca să opereze un pacient necunoscut făcuse o treabă remarcabilă. Chipul era încă al lui Holcroft dar nu mai semăna cu cel dinainte. Cicatricile rămase în urma rănilor de pe figură dispăruseră iar locul lor fusese luat de câteva cute mici care făceau că trăsăturile să pară dăltuite în piatră. Liniile de pe frunte erau mai adânci, încreţiturile din jurul ochilor mai pronunţate. Pe chipul refăcut şi uşor modificat nu mai exista nici urmă de nevinovăţie ci doar o nuanţă de cruzime. Poate chiar mai mult decât o nuanţă.

În plus faţă de aceste schimbări, Noel îmbătrânise, procesul fiind rapid şi dureros. Trecuseră patru luni de când îl ridicaseră de dincolo de parapetul drumului de la nord de Freiburg dar cine îl privea ar fi putut crede că intervalul de timp scurs de atunci era de aproape zece ani.

Cu toate acestea, îşi ducea viaţa mai departe iar corpul se întremase sub îngrijirile lui Helden şi rigoarea exerciţiilor nesfârşite prescrise de Litvak şi supravegheate de un membru cândva de temut al unui comando din Har Sha'alav.

Lui Iacov aceste şedinţe de recuperare îi făceau plăcere. Pretindea un nivel ridicat iar Holcroft îi satisfăcea exigenţele. Era nevoie de o însănătoşire totală înainte de a trece la adevărata pregătire.

O să înceapă a doua zi. Sus, între dealurile şi munţii peste care se aşternuse primăvara, departe de privirile curioşilor dar sub supravegherea cea mai riguroasă a lui Iacov Ben-Gadiz – Elevul o să facă tot ce nu mai putea face profesorul; doar că o să treacă prin chinurile iadului până când o să-şi depăşească maestrul.

De mâine o să înceapă.

DEUTSCHE ZEITUNG.

Berlin, 4 iulie. Astăzi Bundestagul şi-a dat acordul oficial pentru înfiinţarea centrelor de reeducare structurate asemănător celor americane din statele Arizona şi Texas. Ca şi omoloagele lor din Statele Unite, acestea vor avea un scop predominant instructiv şi se vor bucura de supraveghere militară.

Cei condamnaţi la sentinţe de reeducare vor fi fost judecaţi în tribunale şi vor fi fost găsiţi vinovaţi de crime împotriva poporului german…

— Sârmă! Frânghie! Lanţ!

— Foloseşte-ţi degetele! Sunt tot arme, nu uita niciodată…

— Urcă-te încă o dată în copac, ai fost prea lent…

— Urcă-te pe deal şi coboară la loc fără să te văd…

— Te-am *văzut*. Ţi-am zburat creierii!

— Apasă pe *nerv*, nu pe venă! Există cinci puncte nervoase. Găseşte-le. Legat la ochi. *Pipăie*-le…

— După ce cazi, *rostogoleşte*-te; nu te ghemui… — fiecare acţiune trebuie să aibă două alternative la fracţiunea de secundă. Obişnuieşte-te să gândeşti în aceşti termeni. Inst*inctiv*…

— Precizia e o problemă de vedere perfectă, nemişcare şi control al respiraţiei. Trage încă o dată, şapte gloanţe; trebuie să se înscrie pe un diametru de cinci centimetri…

— Scapă, scapă, *scapă! Foloseşte-te* de împrejurimi, *confundă-te* cu ele! Nu te teme să rămâi pe loc. Un om nemişcat e adeseori ultimul observat…

Lunile de vară trecură iar Iacov Ben-Gadiz se declară mulţumit. Acum elevul era mai bun decât profesorul. Era gata.

Lucrul era valabil şi pentru colega lui; şi ea era gata, împreună aveau să formeze echipa.

Sonnenkinderii erau marcaţi. Lista fu scoasă la iveală şi studiată.

THE HERALD TRIBUNE.

Paris, 10 iulie. Agenţia internaţională din Zurich cunoscută sub numele de Anvil a anunţat astăzi formarea unui comitet consultativ independent ales prin vot secret din rândul ţărilor membre. Primul congres Anvil va avea loc pe data de 25 ale lunii…

Cei doi mergeau pe o stradă din cartierul Lindenhof din Zurich, pe malul stâng al râului Limmat. Bărbatul era destul de înalt dar adus de spate, şchiopăta vizibil şi înainta cu greu printre oameni, ţinând o valiză jerpelită care îi îngreuna şi mai mult deplasarea. Femeia îl ţinea de braţ, nu atât din afecţiune cât pentru a-şi îndeplini o răspundere agasantă. Nici unul din ei nu vorbea. Formau o pereche sudată până la

o vârstă greu de precizat într-un sentiment de ură reciprocă.

Ajunseră în faţa unei clădiri cu birouri şi intrară, bărbatul şchiopătând în urma femeii, în timp ce se îndreptau spre lifturi. Se opriră la cabina portarului. Femeia ceru, cu un pronunţat accent german de om de rând, numărul unei mici firme de contabilitate.

I se dădu un număr la etajul doisprezece, ultimul al clădirii, dar, ţinând seama că era ora prânzului, portarul se îndoi c-o să găsească pe cineva. N-avea importanţă; perechea o să aştepte.

Coborâră din lift la etajul doisprezece; holul era pustiu. În clipa când uşa liftului se închise, cei doi alergară spre scara în partea dreaptă a coridorului. Şchiopătatul dispăruse, la fel şi chipurile întunecate. Suiră în fugă treptele care duceau la uşa dinspre acoperiş şi se opriră pe palier. Bărbatul îşi puse jos valiza, îngenunche şi o deschise. Înăuntru se găseau componentele unei puşti cu lunetă. De prima era fixată o lunetă popică, de a două o curea. Desfăcu părţile componente şi le asamblă. Pe urmă îşi trase în jos pălăria cu peruca prinsă şi cusută în calotă şi le înghesui în valiză. Se ridică şi o ajută pe femeie să-şi scoată haina, întorcându-i mânecile şi căptuşeala. Aceasta se transformă într-un pardesiu bej bine croit, cumpărat de la unul din cele mai bune magazine din Paris.

Apoi fu rândul femeii să-l ajute pe bărbat să-şi întoarcă paltonul. Acesta se schimbă într-o manta modernă tivită cu piele de căprioară. Femeia îşi dădu jos baticul, scoase câteva agrafe şi-şi lăsă părul blond să i se reverse pe umeri. Deschise poşeta şi dădu la iveală un revolver.

— Sunt pe-aproape, spuse Helden. Succes la vânătoare.

— Mulţumesc, răspunse Noel, deschizând uşa care dădea spre acoperiş.

Se ghemui lângă perete, în apropierea unui coş stricat, îşi trecu braţul prin curea şi şi-o legă strâns. Vârî mâna în buzunar şi scoase trei cartuşe. Le introduse în camera încărcătorului şi fixă percutorul în poziţie de tragere. *Fiecare acţiune trebuie să aibă două alternative la fracţiunea de secundă.*

N-o să aibă nevoie de toate. N-o să rateze.

Se întoarse şi îngenunche lângă perete. Fixă puşca pe marginea lui de sus şi-şi apropie ochiul de luneta telescopului. Douăsprezece etaje mai jos, de cealaltă parte a străzii, mulţimea îi aclama pe oamenii care ieşeau pe uriaşele uşi de sticlă ale hotelului Lindenhof. Se iviră în lumina soarelui, sub drapelele care anunţau lucrările primului congres ţinut de *Anvil*.

Iată-l. În bătaia puştii, mira se opri pe chipul sculptat de sub părul blond şi strălucitor.

Holcroft apăsă pe trăgaci. Douăsprezece etaje mai jos, chipul sculptat se transformă într-o masă de carne însângerată.

Tinamou fusese ucis în sfârşit.

De către Tinamou.
Erau pretutindeni. Acesta fusese doar începutul.

Sfârşit.

ROBERT LUDLUM.

Primul roman al lui Robert Ludlum, *The Scarlatti Inheritance* (1970), i-a adus un succes literar imediat. Atât această carte, cât şi următoarele, incluzând aici *The Osterman Weekend*, *The Chancellor Manuscript*, *The Holcroft Covenant*, *The Matarese Circle* şi *The Bourne Identity*, au fost înscrise pe listele de „best-seller” în America şi Anglia, precum şi în Olanda, Argentina, Brazilia, Grecia, Iran, Japonia şi Portugalia. Ludlum şi-a schimbat profesia şi a devenit scriitor pe la sfârşitul anilor şaizeci, când avea patruzeci de ani. Trecut în *Who's Who în the East* ca actor-producător, Ludlum a apărut în multe spectacole pe Broadway şi în spectacole de teatru TV, în anii cincizeci, primind excelente aprecieri pentru rolurile jucate. A figurat, de asemenea, în peste două sute de spectacole de televiziune, printre care „Omnibus”, „Studio One” şi „Robert Montgomery”. În perioada anilor şaizeci, Ludlum a îmbinat cariera de actor cu cea de producător, ocupându-se de peste trei sute de emisiuni la care au participat o serie de vedete ale scenei engleze şi americane. A fost omul care a contribuit decisiv la construirea uneia din cele mai prestigioase săli de teatru din regiunea Paramus, New Jersey şi a avut un rol determinant în aducerea pe Broadway a unor mari succese cum ar fi „The Front Page” şi „The Owl and the Pussycat”. Activitatea de producător i-a adus distincţii artistice oferite de *American National Theatre and Academy*. *Actor's Equity fexciation şi The William Whitney Foundation*. Născut la New York şi absolvent al Universităţii Wesleyan (1951), Robert Ludlum trăieşte în Connecticut cu soţia sa, Mary Ryde, fostă actriţă de teatru şi de televiziune şi cu cei trei copii.

ROBERT LUDLUM - În viziunea presei

Maestrul inegalabil al superthrillerului. Peste 17.000.000 de exemplare tipărite ale cărţilor sale de mare succes apărute la „Bantam”.

„Nu cumva să începeţi un roman de Ludlum dacă aveţi de lucru a doua zi”.
(Chicago Sun-Times)

„Imaginaţia narativă a domnului Ludlum este o forţă a naturii”.
(The New York Times)

„Domnul Ludlum oferă mai multe surprize în romanele sale decât oricare alţi şase autori de cărţi de suspense la un loc”.
(The New York Times).

TESTAMENTUL LUI HOLCROFT - În viziunea presei.

Numărul 1 pe lista celor mai bine vândute cărţi.

„O lectură captivantă, plină de suspans!”
(Los Angeles Times).

„Depăşeşte celelalte mari succese ale lui Ludlum… iată o carte pe care n-o poţi lăsa din mână, scrisă de un maestru al intrigii.”
(King Features Syndicare).

„Emoţii şi neprevăzut pe fiecare pagină.”
(Milwaukee Journal).

O poveste fascinantă despre violenţă şi rău”.
(Cleveland Press).

Un tăvălug de conflicte şi conspiraţii… evocând spectrul naşterii unei Germanii militariste.”
(John Barkham Reviews).

„Ludlum îl ţine pe cititor în tensiune până la sfârşitul aventurii sale palpitante.”
(Pittsburg Press).

„Un stil hipnotic care ne face să dăm pagină după pagină vrăjiţi, ca şi cum am fi în transă.”
(Washington Star).

„Tensiunea ameţitoare nu slăbeşte nici o clipă.”
(Cosmopolitan).

„Ludlum îl ţine pe cititor ţintuit pe scaun, citind Testamentul lui Holcroft fără să-i mai dea drumul.”
(Houston Chronicle).

„Un triumf, o lectură pasionantă, înfricoşătoare, senzaţională.”
(Chicago Sun Times).

Presa americană în extaz în faţa romanelor tipărite de Robert Ludlum:

THE MATARESE CIRCLE.

O veritabilă bombă!
(The Wall Street Journal).

O carte fascinantă!
(Dallas Morning News).

THE ROAD TO GANDOLFO.

Ludlum îl ţine pe cititor în tensiune până la sfârşitul aventurii sale palpitante.
(Pittsburg Press).

THE OSTERMAN WEEK-END.

Zguduitoare… o să vă coste o noapte şi orele reci ale dimineţii.
(Cincinnati Enquirer).

THE CHANCELLOR MANUSCRIPT.

O călătorie de neuitat cu un tăvălug al suspansului!
(Pittsburg Press).

THE SCARLATTI INHERITANCE.

Magnifică, uimitoare, cea mai pasionantă carte de suspense din ultimii ani!
(Minneapolis Tribune)

{1} Atenţiune! Trenul de ora şapte cu destinaţia Zurich va pleca de la linia doisprezece (n.tr.).
{2} American Institute of Architects (n. tr.).
{3} Regiune din centrul Angliei (n. tr.).
{4} Îl cauţi pe fiul lui Clausen! Documentul de la Geneva! (n. tr.).
{5} Madison Square Garden, cea mai mare sală a sporturilor din New York (n. tr.).
{6} Să-l omorâm pe străin, (n. tr.).
{7} Pronunţare incorectă, datorată slabei cunoaşteri a limbii portugheze (n. tr.).
{8} Vorbesc bine germana (n. tr.).
{9} Gata şi cu tine (n. tr.).
{10} Surioară (n. tr.).
{11} Pădurea Neagră (n. tr.).
{12} Trădătorilor! (n. tr.).
{13} Porci de câine! (n. tr.).
{14} Vino-ncoace! (n. tr.).
{15} Gospodină (n. tr.).
{16} Reconstrucţie sau moarte (n. tr.).
{17} Oameni asasinaţi! E măcel! (n. tr.).
{18} Serviciile de securitate franceze (n. tr.).
{19} Eroul romanului de aventuri omonim al Baronesei Orezy (n. tr.).
{20} Sunt von Tiebolt! Rămâi la fereastră! (n. tr.).
{21} Intră! (n. tr.).
{22} Downing Street, nr. 10, sediul primului ministru englez, (n. tr.).
{23} Heil Hitler, Generale Falkenheim! Unde este Nachrichtendienst? (n. tr.).
{24} În original, „falcon's home”, sintagmă asemănătoare fonetic numelui Falkenheim (n. tr.).
{25} Jacques, tu eşti? (n. tr.).
{26} Iartă-mă. Credeam că e Jacques care lucrează la florărie, (n. tr.).
{27} Porc de câine! Unde e doamna? (n. tr.).
{28} Nemţi! (n. tr.).
{29} Fratele meu (n. tr.).
{30} Sunteţi foarte amabil. Vă sunăm peste jumătate de ori Mulţumesc, (n. tr.).
{31} Nicovala (n. tr.).

Table of Contents